

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Forsyth, Frederik\Boží
pest.pdb

PDB Name: Forsyth, Frederik - Boží pěst.r
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.11.2007
Modification Date: 12.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Frederick Forsyth

Boží pěst

POZNÁMKA Ze všech válek je třeba vyvodit poučení. Pokud tomu tak není, tak byly bojovány zbytečně a ti, kdo v nich zemřeli, zemřeli pro nic za nic.

Válka v Zálivu přinesla dvě jasná poučení, pokud velmoc budou natolik moudré, aby je využily.

První poučení je, že je šilenstvím, aby třicet nejvyspělejších průmyslových států světa, které disponují společně devadesát pět procenty vysoce technologicky vyspělých zbraňových systémů a prostředky pro jejich výrobu, prodávalo tyto věci agresivnímu a nebezpečnému šilenci jen proto, že z toho budou mít krátkodobý finanční zisk. Po celá desetiletí měl režim Irácké republiky možnost se vyzbrojovat na úroveň zastrašující všechny kolem díky kombinaci politické hlouposti, byrokratické zaslepenosti a nenasytosti obchodních společností. Případné zničení tohoto válečného stroje pak stálo mnohem a mnohem více, než jeho vybudování.

Opakování takové situace by bylo možné zamezit celkem snadno vybudováním ústředního rejstříku všech vývozu určitým režimům, s tím, že za nehlášené vývozy by se udělovaly obrovské pokuty. Analytici, schopní prozkoumat hrubé rysy jejich nákupů již brzo zjistí podle typu a množství objednávaných materiálů nebo materiálů dodaných, zda se nepřipravují zbraně hromadného ničení.

Alternativou by bylo poskytnutí vysoce technologicky vyspělých zbraní, což by mělo za následek, že léta studené války by proti tomu vypadala jako věk míru a klidu.

Druhé poučení se dotýká shromažďování informací. Na konci studené války mnozí doufali, že se to dá snadno zvládnout.

Skutečnost však ukazuje něco úplně opačného.

Během 70. a 80. let byl technický pokrok při shromažďování poznatků elektronické a jiné špionáže tak působivý, že vlády svobodného světa, když viděly stroje připravené vědci s vynaložením obrovských nákladů, začínaly věřit, že tyto stroje samy dokáží udělat to co lidé. Úloha "lidské špionáže", tedy získávání informací lidmi, byla potlačena.

Ve válce v Zálivu bylo předváděno úplně panoptikum západních technických kouzel a zčásti pro jejich obrovskou cenu se předpokládalo, že budou skutečně neomylná.

Nebylo tomu tak. Kombinace dovednosti, nápaditosti, lstivosti a tvrdé práce znamenaly, že velké části arsenálu Iráku i prostředků jeho výroby byly skryty a zamaskovány tak, že je stroje nedokázaly objevit.

Piloti létali s velkou odvahou a dovedností, ale i oni se často nechali zmýlit těmi, kdo postavili atrapy a využili dokonalého maskování.

Skutečnost, že biologické, chemické nebo jaderné zbraně nebyly nikdy použity, byla dlouho, podobně jako výsledek bitvy u Waterloo, "zatraceně na vážkách".

Nakonec bylo jasné, že pro určité úkoly na určitých místech stále ještě nikdo nedokáže nahradit nejstarší zařízení pro sběr informací na zemi: lidské oko, typ číslo jedna.

Muž, kterému zbývalo deset minut života, se chechtal.

Chechtal se příhodě, kterou mu právě vyprávěla jeho osobní sekretářka, Monique Jaminé, která ho toho sychravého a vlhkého večera 22. března 1990 vezla z jeho kanceláře domů.

Ta historka se týkala jejich kolegyně v kanceláři Space Research Corporation v rue de Stalle, ženy, která byla považována za skutečnou vamp, nymfomanku a ze které se nakonec vyklubal homosexuál. To všechno silně vzrušovalo mužův smysl pro záchodový humor.

Pár opustil kanceláře na předměstí Bruselu Uccle za deset minut sedm, a Monique řídila svůj Renault 21. Před několika měsíci totiž byla nucena prodat volkswagen svého zaměstnavatele, který byl tak špatným řidičem, že se bála, že se dokáže zabít sám.

Do jeho bytu v prostředním bloku komplexu tří budov Cheridreu v rue François Folie to z kanceláře bylo jen deset minut, cestou se však zastavili v pekařství. Oba vešli dovnitř, protože si chtěl koupit své obhřbené housky. Bylo větrno a deštivo; oba dva měli skloněné hlavy, takže si ani nevšimli vozu, který je sledoval.

Na tom nebylo nic divného. Ani jeden z nich nedostal potřebné školení; neoznačený vůz obsazený dvěma tmavými muži sledoval vědce již celé týdny, nikdy ho neztrácel z dohledu, nikdy se k němu nepřiblížil, jen ho pozoroval; přesto ho sledovaný neviděl. Jiní ano, o tom však nevěděl také nic.

Když vyšel z krámu před hřbitovem, hodil věk na zadní sedadlo a vlezl do vozu, aby se nechal dovézt domů.

Deset minut po sedmé Monique zastavila před skleněným dveřmi bloku bytů, vzdáleného asi patnáct metrů od ulice.

Nabídla mu, že půjde s ním, ale odmítl. Věděla, že čeká na svou přítelkyni Helenu a že nechce, aby se setkaly. Byla to jedna z jeho maličkých zálib, které mu jeho ženský personál odpouštěl, neboť Helena byla pouhou přítelkyní, která mu dělala společnost v době, kdy byl v Bruselu a jeho žena v Kanadě.

Vystoupil z vozu, vyhrnul si jako vždy límec a hodil s přes rameno velký černý plátěný pytel, který ho téměř nikdy neopouštěl. Vážil asi patnáct kilogramů a obsahoval spoustu vědeckých papírů, poznámek, projektů, výpočtů a údajů. Vědec nevěřil seřím a nelogicky si představoval, že podrobnosti jeho posledního projektu budou v bezpečí, když je bude nosit na rameni.

To poslední, co Monique viděla ze svého zaměstnavatele bylo, že stál před skleněnými dveřmi, pytel přes rameno, věku pod paží, a hledal klíče. Pozorovala ho, jak prošel dveřmi a jak se dveře za ním zavřely. Potom odjela.

edec žil v šestém poschodí osmipodlažního bloku. Na zadní straně budovy byly dva výtahy, kolem kterých vedly schody s únikovými požárními dveřmi na každé podestě.

Vešel do výtahu a vystoupil v šestém poschodí. Jakmile tak učinil, automaticky se rozsvítila tlumená světla na chodbě. Stále drže klíče, vyrovnává váhu svého zavazadla a drže věku, zabočil doleva a znovu doleva po červenohnědém koberci a pokoušel se strčit klíč do zámku svého bytu.

Zabiják čekal na druhé straně výtahové šachty, která vyčnívala do tlumeně osvětlené chodby. Prošel klidně okolo výtahu, v ruce držel automatickou pistoli Beretta.65 mm s tlumičem zabalenou do sáčku z plastické hmoty, aby zabránil vyhozeným nábojnicím vypadnout na koberec. Pět výstřelů, vypálených z méně než metrové vzdálenosti, všechny do zadní části hlavy a krku, stačilo víc než dost na zabití. Velký rozložitý muž se nachýlil kupředu ke dveřím a klesl na koberec. Zabiják se nenamáhal, aby se přesvědčil zda je mrtev, nebylo to třeba. Již mnohokrát takto odpravil vězně a věděl, že jeho práce je hotová.

Rychle seběhl šest poschodí dolů po schodech, vyšel ze zadní části budovy, přešel zahradou a vstoupil do čekajícího vozu. Během hodiny byl již na velvyslanectví své země a krátce nato i mimo Belgie.

Helena přijela o pět minut později. Nejdříve si myslela, že její milenec dostal infarkt. V panice si otevřela dveře a zavolala záchranou službu. Až potom si uvědomila, že lékař jejího přítele žije ve stejném bloku, a zavolala ho rovněž. Záchraná služba přijela první. První ze zdravotníků se pokusil zvednout těžké tělo, stále ležící tváří k zemi.

Když vytáhl ruku, byla pokryta krví. Za minutu již doktor konstatoval, že oběť je mrtvá. Jediná obyvatelka čtyř bytů na tomto poschodí přišla ke dveřím, starší paní, která poslouchala klasický koncert a za pevnými dřevěnými dveřmi neslyšela vůbec nic. Cheridreu už byl takovým domem, velmi diskrétním.

Muž, který ležel na zemi, byl Dr. Gerald Vincent Bull, vrtošivý génius, konstruktér zbraní pro celý svět a pozděj ještě zbrojmistr Saddáma Husajna z Iráku.

Po vraždě Dr. Gerryho Bulla se v celé Evropě začaly dít zajímavé věci. V Bruselu belgická kontrarozvědka připustila, že věděla o tom, že byl již několik měsíců sledován téměř každodenně řadou neoznačených vozů s posádkou dvou mužů, kteří vypadali na to, že pocházejí odněkud z východního Středomoří.

Správa bloku Cheridreu zjistila, že minulý listopad j navštívili dva středně velcí mužové s černými vlasy, olivovou pletí a silným cizím přízvukem a oznámili, že hledají byt a že chtějí, aby to bylo v komplexu Cheridreu. V té době zde byl k dispozici pouze jeden malý byt. Muži zaplatili měsíční nájem v hotovosti, poskytli reference, které byly, jak se ukázalo, falešné, a odešli, aniž by se někdy znovu objevili. Nikdy se nenastěhovali do bytu, avšak vzali si s sebou klíče od předních skleněných dveří.

11. dubna britští celníci zabavili v docích Middlesbrough osm částí obrovského ocelového potrubí, přesně odlitých a válcovaných a schopných vytvořit na každém konci pevný spoj s obřími přírubami, opatřenými otvory j pro silné šrouby a matky. Triumfující celníci oznámili, že tyto trubice nebyly určeny pro petrochemický závod, jak bylo uvedeno na nákladních listech a na vývozním osvědčení, ale že šlo o části velké dělové hlavně zkonstruované Gerrym Bullem a určené pro Irák. Tak se zrodila pověst o tom, jak vzniklo superdělo, a jak dále obíhala, odhalovaly se další utajené obchody, neviditelné ruce několika špiónážních agentur, spousta byrokratické netečnosti a určité politické vychytralosti.

Během dalších týdnů se začaly v celé Evropě objevovat díly superděla. 23. dubna Turecko oznámilo, že zastavilo maďarský nákladní vůz, který veze desetimetrové potrubí pro Irák, zřejmě asi součást děla. Téhož dne řeční úředník zabavili jiný nákladní vůz s ocelovými částmi a nešťastného britského řidiče zatkli a uvěznil na několik týdnů jako komplice.

V květnu Italové zachytili sedmdesát pět tun dilů vyrobených firmou Societa Della Fucine a dalších patnáct tun dilů bylo konfiskováno přímo v závodě Fucine u Říma.

Byly vyrobené ze slitiny titanové oceli a určené, aby byly součástí těla závěru děla, stejně tak jako další kusy získané ve skladě v Brescii v severní Itálii.

Prihlásili se i Němci, kteří objevili ve Frankfurtu a Bremerhavenu části nyní již celosvětově známého superděla, vyrobené firmou Mannesmann AG.

Gerry Bull rozmístil objednávky pro svůj výplod skutečně dovedně a dobře. Potrubí tvořící hlavně bylo opravdu vyrobeno v Anglii dvěma firmami, firmou Walter Somers z Birminghamu a Sheffield Forgemasters. Ovšem osm zachycených potrubí v dubnu 1990 bylo již jen poslední částí padesáti dvou dilů, které postačovaly k výrobě dvou kompletních hlavních o délce 156 metrů s neuvěřitelnou ráží jeden metr, schopných vypálit projektil o velikosti oválné telefonní budky Čepy nebo podpěry pocházely z Řecka, potrubí, čerpadla a ventily, které tvořily mechanismus zákazu, ze Švýcarska a Itálie, blok závěru z Rakouska a Německa, střelný prach z Belgie. Firmy ve všech těchto osmi zemích dostaly řádné objednávky a žádná z nich nevěděla přesně, co vlastně dělá.

Bulvární tisk měl zně stejně jako jásající celníci a britský právní systém, který začal zurivě vyšetřovat každou nevinnou společnost, která se nějakým způsobem do celé akce připletla. Nikdo však nepřišel na to, že jedno dělo je již hotové.

Zachycené části tvořily superdělo 2., 3. a 4.

Pokud se týče vraždy Gerryho Bulla, v tisku se objevily určité podivné teorie. Jednou z těch nejpodivnějších bylo, že za to všechno mohou brazilští výrobci zbraní, kteří vyzvali Saddáma Husajna, aby kupoval jejich děla místo toho, aby dovážel technologii na výrobu svých vlastních.

(Většina dělostřeleckých zbraní Iráku pocházela z Jižní Afriky a Rakouska.) Jak se dalo očekávat, uváděla se také CIA, protože jak známo, CIA může za všechno na světě. To byl další nesmysl, třebaže Langley v minulosti a za určitých okolností občas nečinně přihlížela k likvidaci určitých osob, které se pohybovaly ve stejných podnicích - renegátů, dvojitých agentů a bývalých důstojníků.

Nejznámějším renegátem ze všech byl Filip Agee, který však žil bezpečně celá léta v Amsterdamu, třebaže pro zradil jméno rezidenta v Athénách, který byl potom zabit teroristy. Starší pracovník CIA jednou prohlásil: "Patnáct let jsem chodil po chodbách v Langley a nikdy jsem se tam nesetkal s jedním ze dvou typů - zabijákem nebo republi kánem." Představa, že chodby v Langley jsou přecpány těly dřívějších agentů zastřelených jejich vlastními kolegy na příkaz genocidních ředitelů z horního poschodí, je zábavná, ale naprosto nerealistická.

Kromě toho Gerry Bull nebyl mužem toho světa, který se plíží postranními cestami. Byl dobře známým vědcem, konstruktérem, dodavatelem dělostřeleckých zbraní, kon venčních i naprosto nekonvenčních, americkým občanem, který kdysi po léta pracoval pro Ameriku a mnohmluvně vyprávěl svým americkým přátelům z armády o všem, co má v úmyslu. Pokud by každý konstruktér a průmyslník v zbrojním průmyslu pracující pro zemi, která (v té době) se nezdála být nepřítelem Ameriky, měl být nyní zlikvidován, pak by to vydalo na pět set pánů v celé Severní a Jižní Americe i Evropě.

A konečně, Langley byla v poslední deseti letech silně omezována novou byrokracií kontrol a dozorčích výborů.

Žádný profesionální důstojník špionáže, který se již setkal s příklady toho, jak zvláštní vyšetřovatel Lawrence Welch zlikvidoval kariéru již dlouho sloužících důstojníků pro pouhé podezření, nenařídí "likvidaci" bez písemného a podepsaného příkazu. V případě člověka jako byl Gerry Bull by takovýto podpis musel přijít přímo od samého ředitele Ústřední zpravodajské služby.

Ředitelem Ústřední zpravodajské služby byl v té době William Webster, dřívější soudce z Kansasu. Dostat z Williama Webstera podpis na příkaz "k likvidaci" by byla as stejná práce jako dostat se z vězení Marion pomocí čajové lžičky. Mezi těmi, kdo byli především podezříváni z účasti na záhadném zabití Gerryho Bulla, byl samozřejmě stát Izrael a jeho výzvědná služba Mossad. Veškerý tisk a většina Bullových přátel a rodiny došla k stejnému závěru. Bull pracoval pro Irák; Irák je nepřítelem Izraele. Dvě a dvě jsou čtyři. Problémem ovšem je, že v tomto světě stínů a zkreslujících zrcadel, když někdy vynásobíte to, co může, ale také nemusí vypadat jako dvě, faktorem, který může, ale také nemusí být dvě, může být výsledek čtyři, ale s největší pravděpodobností tomu tak nebude.

Mossad je nejmenší, nejbezohlednější a nejvražednější z předních špiónážních služeb. V minulosti nepochybně provedla mnohé vraždy, přičemž používala jedné ze tří p " sku in "kidon, slovo, které v hebrejštině znamená bodák. Členové těchto skupin - kidonim - patří pod bojovníky nebo divizi Komemiute, přísně zakonspirované muže, tvrdé jádro. Ale i Mossad má svá pravidla, třebaže taková, která si ukládá sám.

Likvidace spadá do dvou kategorií. Jednou je likvidace v případě "operačního požadavku", nepředvídané naléhavé situace, ve které operace, která se dotýká života přátel, začíná být nebezpečná a osoba která stojí v cestě musí být odstraněna, rychle a trvale. V těchto případech pak dohlížející káca nebo příslušný důstojník má právo "zlikvidovat" nepřítele, který ohrožuje celé poslání, a dodatečně si nechat akci schválit svými šéfy v Tel Avivu.

Druhou kategorií je kategorie těch, kteří jsou již na seznamu osob určených k likvidaci. Tento seznam je uložen na dvou místech; v osobním sejfů ministerského předsedy a v sejfů ředitele Mossadu. Každý nastupující ministerský předseda musí nahlédnout do tohoto seznamu, který obsahuje třicet až osmdesát jmen. Bud' parafrázuje každé jméno a dá tak Mossadu zelenou podle podmínek "jestliže a když", nebo trvá na tom, že každá nová akce bude konzultována. V každém případě musí podepsat příkaz k opravě.

Zhruba řečeno, ti, kdo jsou na seznamu, tvoří tři skupiny. Je zde několik málo zbývajících špičkových nacistů, třebaže tato skupina již téměř přestala existovat. Před léty, třebaže Izrael podnikl obrovskou akci, aby unesl a odsoudil Adolfa Eichmanna, protože z toho chtěl udělat mezinárodní exemplární případ, byli ostatní nacisté likvidováni bez povyku.

Druhou skupinou jsou téměř všichni současní teroristé, hlavně Arabové, kteří již prolili izraelskou nebo židovskou krev, jako Ahmed Džibril, Abú Nidal, nebo kteří by to rádi udělali, stejně tak jako někteří příslušníci jiných než arabských národů.

Třetí skupinu, která mohla obsahovat jméno Gerryho Bulla, tvořili ti, kdo pracovali pro nepřítele Izraele, a pokud by jejich práce pokračovala, bylo by to velkým nebezpečím pro Izrael a jeho občany.

Společným jmenovatelem je, že ti, kdo jsou takto ozna čeni, musí mít na rukách krev buď doopravdy, nebo per spektivně.

Jestliže se žádá o likvidaci, pak předseda vlády předá záležitost soudnímu vyšetřovateli, který je tak utajený, že jen málo izraelských právníků, nemluvě již vůbec o izraelských občanech, o něm někdy něco slyšelo. Vyšetřovatel ", P uspořádá "soudní zasedání kde se řeče obvinění, kde I vystupuje žalobce a obhájce. Je-li žádost Mossadu potvrzena, pak se záležitost vrací ministerskému předsedovi k podpisu. Zbytek pak udělá skupina kidon... pokud může.

Problémem teorie, podle které Bulla zabil Mossad je to, že je nevěrohodná v každém ohledu. Je sice pravdou, že Bull pracoval pro Saddáma Husajna, konstruoval nové konvenční dělostřelectvo (které však nemohlo svým dostřelem ohrozit Izrael), raketový program (který by mohl být jednoho dne nebezpečný) a obří dělo (které Izrael nedělalo starosti vůbec). Tak tomu bylo ve stovkách jiných případů. Za iráckým utajeným průmyslem výroby bojových látek, jehož výrobky Saddám skutečně Izrael hrozil, stálo šest německých firem. Němci a Brazilci spolupracovali na raketách Saad 16. Francouzi byli první, kteří dali podnět a dodávali Iráku výzkumné poznatky pro jadernou bombu.

O tom, že Bull, jeho nápady, jeho konstrukce, jeho práce i jeho pokroky hluboce zajímaly Izrael, není třeba pochybovat. Po jeho smrti se kladl velký důraz na skutečnost, že v předcházejících měsících byl znepokojen opakovaným vloupáním do svého bytu v době, kdy tam nebyl.

Nic nebylo odcizeno, byly zde zanechány pouze stopy.

Sklenice a láhve byly posunuty a přemístěny; okna zůstala otevřená, videopáska převinutá a vyndaná z videa. Byl varován, měl obavy, avšak byl za tímhle vším Mossad?

Byl. A to z mnohem méně obvyklých důvodů.

Po jeho vraždě byli identifikováni černovlasí cizinci s hrdelním přízvukem, kteří si pronajali sousední byt, sledovali Bulla po celém Bruselu a o nichž se říkalo, že to byli izraelští vrazi, čekající na svůj okamžik. Bohužel pro tuto teorii je třeba říci, že agenti Mossadu nepobíhají kolem a nejednají jako Pancho Villa. Byli zde, to je pravda, nikdo je však neviděl; ani Bull, ani jeho přátelé nebo rodina, ani belgická policie. Byli zde v Bruselu s týmem, který mohl vypadat jako řádní Evropané - Belgičané, Američané, kdokoli vás napadne. Byli to oni, kdo dal Belgičanům typ, že je Bull sledován jinou skupinou.

Kromě toho, Gerry Bull byl člověk, který byl zcela mimořádně indiskrétní. Prostě se nedokázal ovládnout.

Pracoval pro Izrael předtím, miloval tuto zemi i její lid, měl mnoho přátel v izraelské armádě a nedokázal udržet jazyk za zuby. Kdyby se mu třeba řeklo: "Gerry, sázím se, že se ti nikdy nepodaří, aby tyhle rakety Saad fungovaly...", Bull by vyletěl a zahájil okamžitě tříhodinový monolog. Popsal by přesně co dělá, jak daleko se s projektem dostal, jaké jsou problémy, jak si myslí, že je vyřeší... prostě všechno. Pro výzvědnou službu byl vysněným zdrojem indiscrece. Ještě poslední týden svého života se bavil se dvěma izraelskými generály ve své kanceláři, narýsoval jim zcela přesný obraz, všechno pečlivě zaznamenáno přístroji v jejich aktovkách. Proč by někdo měl likvidovat takový báječný přetékající zdroj utajených informací?

A konečně, Mossad jedná jinak s vědci nebo průmyslníky než s teroristy. Vždy se poskytuje poslední varování; ne nějaké vloupání, přestavování skleniček nebo přetáčení videopásky, ale doslovné varování. I v případě Dr. Jahji E Mešada, egyptského jaderného fyzika, který pracoval na prvním iráckém jaderném reaktoru a byl zabit ve svém hotelovém pokoji v hotelu Meridien v Paříži 13. června, byl tento postup dodržen. Arabsky mluvící kaca vstoupil do jeho pokoje a řekl mu otevřeně, co by se mu mohlo stát, kdyby nepřestal. Egypt'an řekl cizinci ve dveřích, aby vypadnul - což nebylo právě moudré. Říkat kidonům skupiny Mossadu, aby udělali něco, co se jim nehlí, není dobrou taktikou, se kterou by pojišťovna souhlasila. O dvě hodiny později byl Mešad mrtev. Dostal však šanci. O rok později byl celý Francouz dodaný jaderný komplex Osirak I a II vyhozen do vzduchu izraelským leteckým útokem.

Případ Bull byl odlišný - byl to v Kanadě narozený americký občan, geniální, přístupný a obdivuhodně nadaný piják whisky. Izraelci s ním mohli mluvit jako s přítelem a také to tak dělali. Bylo by tou nejsnadnější věcí na světě poslat kamaráda, aby mu otevřeně řekl, že musí přestat nebo že ho navštíví tvrdí chlapci - neber to osobně, Gerry, už se to tak stává.

Bull také nebyl tím, kdo by si přál získat medaili za odvalu in memoriam. Navíc, skutečně již dávno řekl Izraelcům a svému důvěrnému příteli Georgi Wongovi, že se chce dostat z Iráku - fyzicky a smluvně. Už toho měl dost.

Co se potom stalo doktoru Gerry Bullovi, bylo něco naprosto jiného.

Gerald Vincent Bull se narodil v roce 1928 v North Bay, Ontario, malém městečku 350 kilometrů na sever od Toronta. Jeho dětství bylo stejně bezvýrazné jako jeho rodiště; aby si vydělal nějaké kapesné, byl poslán k příbuzným a tam česal o prázdninách jablka. Ve škole však byl velmi chytrý a hnán snahou uspět a získat si uznání světa.

Už v šestnácti odmaturoval, avšak byl tak mladý, že jedinou univerzitou, která ho přijala, byla Univerzita v Torontu, strojní fakulta. Tam se ukázalo, že není jen chytrý, že je primo vynikající. Ve dvaceti dvou se stal nejmladším nositelem titulu doktor filozofie. Byla to kosmonautika, která uchvacovala jeho představy, a zvláště pak balistika - studium těles, ať již projektilů nebo raket, během letu. Tak se dostal na cestu k dělostřelectvu.

Po absolvování Torontské univerzity byl přijat do Kanadského zbrojního a výzkumného a vývojového zařízení, CARDE ve Valcartieru, tichém malém městečku u Quebecu. Na počátku 50. let se již lidé nedívali jen na mraky na nebi, ale ještě dále, do vesmíru. Heslem byly "rakety" a sen vypustit družici, která by oblétna svět. V Americe řídili celý výzkum Dornberger a von Braun, získání z německého raketového programu v Peenemiinde.

Tehdy se ukázalo, že Bull je něco jiného než jen technicky vynikající. Byl to nekonformní inividuálista - nápaditý, nekonvenční a s velkou představivostí. Během těch deseti let v CARDE rozpracoval svůj nápad, který se stal snem jeho života po celý jeho zbytek. Jen velmi málo lidí však mínilo připustit, že peníze kanadských daňových poplatníků by měly plynout do beznadějného raketového projektu pod názvem Black Brant.

Tak jako všechny nové nápady i ten Bullův vypadal zcela jednoduše. Když se díval na vznikající řadu amerických raket koncem 50. let - Titan, Atlas, Nike-X, Minuteman a Redwood - uvědomoval si, že devět desetin těchto působivě vypadajících raket (později zastíněných ThorAgenou a obrovským Jupiterem) byly pouze první stupně. Na jejich vrcholku, jen zlomek jejich velikosti, se nacházely druhé a třetí stupně a to úplně nejmenší, to byla jen hrstička užitečného zatížení.

Obrovský první stupeň měl zvednout raketu nad prvních 150 kilometrů vzduchu, tedy mimo oblast, kde je atmosféra nejhustší a přitažlivost největší. Po těchto kilometrech je již potřeba mnohem méně výkonu, aby se satelit dostal na oběžnou dráhu ve výši 400 až 500 kilometrů nad Zemí. Pokaždé, když raketa vzletěla, celý tento obrovský a velmi drahý první stupeň byl zničen - vyhořel a navždy se ztratil v oceánech.

A co za předpokladu, uvažoval Bull, že by šlo vystřelit druhé a třetí stupeň plus užitečné zařízení přes oněch prvních 150 kilometrů z hlavně obřího děla? Teoreticky, jak vykládal finančníkům, to bylo možné, snadnější a levnější a dělo by se dalo znovu a znovu použít.

To byla jeho první skutečná bitka s politiky a byrokraty, a v ní neuspěl, hlavně pro své osobní vlastnosti. Třebaže byl

geniální, v soukromých kontaktech loyální ke svým přátelům a pracovníkům, velkodušný ke každému kdo měl potíže a představoval pro svůj pracovní tým inspiraci, nemohl se snížit k pochlebování a poklonkovaní státním úředníkům, kteří stáli mezi ním a rozvojovými fondy.

Nenáviděl je a oni nenáviděli jeho.

V roce 1961 měl štěstí. Spolužák z univerzity, který mu věřil, zařadoval a obdržel určité limitované fondy od kanadské vlády, protože Bullovy nápady mohly vést ke zlepšeným granátům, které by Kanada mohla prodávat.

Do celé záležitosti vstoupila univerzita McGill, protože v tom spatřovala vhodnou příležitost, jak získat publicitu. Do věci se zapojila také americká armáda, která však měla své důvody; pozemní armáda neustále bojovala s letectvem, které chtělo získat kontrolu nad všemi raketami nebo projektily, vystupujícími výše než 100 kilometrů. Pomocí těchto kombinovaných fondů byl Bull schopen vybudovat malé výzkumné zařízení na ostrově Barbados. Americká armáda mu dala k dispozici několik přebytečných šestnáctipalcových lodních děl (největší ráže na světě), jednu rezervní hlavěň, malou radarovou sledovací jednotku, jeřáb a pár nákladních automobilů. Univerzita McGill vybudovala strojírnou. Bylo to ovšem něco podobného jako snaha vyhrát mistrovství Formule 1 se zařízením garáže umístěné někde v zastrčené uličce. Jenže on to dokázal; začala jeho kariéra plná překvapujících vynálezů, a to v době, kdy mu bylo triatřicet let; byl stydlivý, rezervovaný, neupravený, nápaditý: prostě stále nezkrotné individuum.

Svému výzkumnému zařízení na Barbadosu dal název Projekt výzkumu velkých výšek - ve zkratce HARP. Staré námořní dělo bylo řádně smontováno a Bull začal pracovat na projektilu. Dal jim jméno Martlet po heraldickém ptáku (heraldická vlaštovka používaná ve znaku čtvrtého syna šlechtického rodu) který se objevoval na insigniích univerzity McGill. A Pentagon začal jeho výzkum velmi pečlivě sledovat - z vlastních důvodů.

Bull chtěl dostat užitečné zařízení sestávající z přístrojů na oběžnou dráhu kolem Země levněji a rychleji než kdo druhý. Věděl naprosto přesně, že žádný člověk by nemohl vydržet zrychlení při odpálení děla, avšak zcela správně počítal s tím, že v budoucnosti bude devadesát procent vědeckého výzkumu a práce ve vesmíru prováděno stroji, nikoli lidmi. Amerika za Kennedyho, popohnaná Ga garinovým letem, si vytýčila mnohem méně atraktivní, ale konec konců užitečnější cíl jak dostat do Vesmíru myši, psy, opice a případně i lidi. Ministr obrany MacNamara se zajímal o Barbados z jiných důvodů.

Velkou hrozbou Americe byl tehdy útok záplavy mezikontinentálních raket ze Sovětského svazu, z nichž některé byly vyzbrojeny raketovými hlavicemi. Avšak devadesát pět procent by pravděpodobně byly jenom falešné cíle, které byly určeny k tomu, aby zmátly obranu. Jak tedy nejlépe chránit Ameriku? Pentagon přišel s programem Nike-X, protiraketou, a požadoval rozpočet dvacet miliard dolarů. (Bull tehdy pracoval za 200 000 dolarů.) Teoreticky to probíhá tak, že přilétající rakety vstoupí do atmosféry a potom lehčí falešné cíle zpomalí tak, že by bylo možno rozeznat skutečné jaderné hlavice a vyslat rakety Nike, aby je zničily. Jenže právě toto oddělení vedlo k tomu, že zbývající čas byl strašně krátký. A co když se Rusové, kteří nemají smysl pro fair play, postarají o to, aby falešné cíle vážily stejně? Nike byla hračka, jejíž vystřelení stálo milion dolarů, a ani Amerika si nemohla dovolit sestřelit každou přilétající hlavici rakety.

Bull dostal nápad: proč nepoužít velké dělo, aby vystřelovalo projektily do cesty přicházejících raket. Ve výši kilometrů projektily explodují, roztrhají se na mraky milionů malých úlomků. Bull věděl ze své práce ve větrném tunelu v CARDE, že pokud raketa přilétající rychlostí kilometrů v hodině se setká jenom s částíčkou o velikosti hrášku, toto setkání povede ke zničení rakety.

Americká administrativa má mnoho odstínů, které však mají jedno společné; nenávidí šetření s penězi daňových poplatníků. Když se dá něco udělat za deset milionů nebo za sto milionů dolarů, co se stane s těmi překrásnými tučnými miliardovými kontrakty? Problém s Bullem nebyl v tom, že by byl příliš drahý; jeho řešení bylo směšně levné.

Pentagon opustil myšlenku šrapnelového přístupu, aniž by se vůbec pokusil ho vyzkoušet, a pokračoval v programu Nike-X. Nastal den stlačování výdajů na obranu. Záplava sovětských raket nikdy nepřilétla a v roce 1972 USA a SSSR podepsaly smlouvu zakazující antirakety. Ovšem v roce 1983 za Reagana přišel Pentagon s vynikajícím novým nápadem takzvané Strategické obranné iniciativy neboli Hvězdných válek. Šlo o to vypustit do cesty přicházejícím raketám spousty malých ostrých úlomků...

1 miliard dolarů. Jenomže tehdy a stálo to pouze 1,5 miliardy dolarů. Nakonec i SDI zemřela v roce 1993 byl již Bull v nemilosrdné studené válce chýlila ke konci.

na úbytě, jak se acoval na svém jednom děle a na Na Barbadosu Bull pr, V roce 1964 vystřelil Martlet svých projektilu Martletům přidal dalších 16 metrů hlav do výše 92 kilometech 4 11 dolarů), takže nová 36 metroně (stálo to pouhý na Světě. Tou Pak dosáhl výšky vá hlavěň byla nejdelší tížením 180 kilogramů.

kilometrů s užitečným za lkalyt Hlavním problémem byla Problémy řešil, jak vz é se střelný prach změni z pevné nálož. V malém děle, kd ekundy, dostane projektil jeden látky v plyn během mikr áti uniknout z hlavěň a nemůže tvrdý impuls.

Plyn se sn právě tak, že vytlačí granát před žádnou jinou cestou než hlavěň, jako byla Bullova, posebou. Ovšem tak dlouhá h, aby nedošlo k jejímu roztržbovala pomaleji hořící prac tržení. n ovla podobně jako vrhač Bullova delší hlavěň třet, V okamžiku vrhu síla svakoule na atletických za t'leta, přes kotník a koleno až do lů vyjde z pravé nohyeře a bicePsů, až konečně vylétne kyčlí a odtud do ra ý atlet jenom držel ocelovou koul z ruky koule. Kdyb rnpluls pěsti pravé ruky, pak by to v levé ruce a dal jí 1 sla. Bull potřeboval výbušninu, jeho pěst zatraceně odp ójektil touto enormně dlouhou která by vyslala jehořchlováním. Proto ho musel nahlavní s neustálým vrhnout. řístroj nemůže vydržet 10 000 g Věděl také, že Žád h ýbuchem 1 Pomaleji hořící nálo zrychlení, způsobenýal systém tlumičů, který ho snižoval že; proto zkonstruov oblémem byl zákluz. Nešlo o použo až na 200 g. Třetím PT neustále zvětšoval, jak se prodlu vou střelnici, zákluz se a rostlo užitečné zatížení.

vala nálož žovala hlavěň, zvětšo Per a ventilů, aby zmenšil zá Proto zkonstruoval systétn kluz na přijatelnou mí ó gullovým starým nepřátelům na V roce 1966 se podaři obrany dosáhnout, že minister kanadském ministerstvu stvo

zastavilo fin ancování prolektu. Bull protestoval, že dokáže vynést přístroje do vesmíru za pouhý zlomek toho, kolik to stojí na Cape Canaveral. Nemělo to smysl. Aby chránila svůj zájem, americká armáda převedla Bulla z Barbadosu do Yumy v Arizoně.

Zde se mu v listopadu toho roku podařilo vystřelit zařízení do výše 180 kilometrů, což byl rekord, který vydržel dvacet pět let. Ovšem v roce 1967 se Kanada úplně stáhla jak vláda, tak univerzita MacGill. Americká armáda je napodobila. Projekt HARP byl uzavřen. Bull se usadil na čistě poradenské bázi na statku, který zakoupil na hranicích Severního Vermontu a své rodné Kanady.

K záležitosti HARP je třeba ještě dodat dvě poznámky.

V roce 1990 stála doprava každého kilogramu přístrojů do vesmíru pomocí programu Space Shuttle z Cape Canaveral asi tisíc dolarů. V době své smrti Bull věděl, že by to dokázal udělat za šest set dolarů za kilo. V roce 1988 se začalo pracovat na novém projektu v Kalifornii v Lawrence Livermore National Laboratory. Projekt zahrnuje obří dělo, avšak s hlavní pouze s kalibrem čtyři palce a v délce padesát metrů. Případně, ovšem s náklady dosahujícím výše stovek milionů dolarů, bude možné postavit větší, tak, aby bylo možné vystřelovat užitečné zařízení do vesmíru. Název projektu zněl: Projekt výzkumu supervelkých výšek nebo též SHARP. Gerry Bull žil a řídil svůj komplex v Highwateru na hranicích celých deset let. V této době upustil od svého nesplněného snu zkonstruovat dělo, které by dokázalo vypálit užitečné zařízení do vesmíru, a soustředil se na druhou oblast svých znalostí - efektivnější konvenční dělostřelectvo. Začal hlavním problémem - téměř všechny armády světa mají dělostřelecký park na bázi univerzální mm polní houfnice. Ty však vystřelují granáty do vzdálenosti menší než 20 kilometrů a ještě ne s velkou přesností.

eděl, že v dělostřeleckém souboji je vítězem ten, kdo má děla světlým dostřelem. Bez obav může strílet a ví, že zničí nepřítele, který ho nemůže zasáhnout. Bull se rozhodl, že prodlouží dostřel a zvýší přesnost polních děl 150 mm.

Začal s municí. O to se již pokoušeli mnozí, nikdo však neměl úspěch. Bull to dokázal za čtyři roky.

Vzal standardní granát ve tvaru kulky do pistole a zúžil ho. Vznikl podkaliberní náboj, užší než vývrt děla. Proto přidal manžetu, vyplňující prostor kolem podkaliberního náboje, která se po výstřelu rozpadne na kousky a odpadne, zatímco aerodynamičtější granát pokračuje v letu ke svému cíli.

Je samozřejmé, že takovýto granát byl v důsledku toho méně výkonný, jinými slovy "za dolar bylo méně rámu".

Proto vyrobil tyto granáty z vysoce pevné oceli 9260, použil také výkonnější nálož a navrhl novou metodu fragmentace. Při kontrolních zkouškách urazil Bullův granát jedenapůlnásobek vzdálenosti dosahované u standardního děla 155 mm, byl přesnější a explodoval se stejnou silou na fragmentů na rozdl od 1350 v případě granátu NATO.

NATO však nemělo zájem. Díky Bohu, zájem neprojevil ani Sovětský svaz.

Bull se však nedal zastrašit, začal vyrábět nový granát s prodlouženým dostřelem. NATO však stále neprojevilo zájem a dávalo přednost objednávkám od svých tradičních dodavatelů a granátům s krátkým dostřelem. Na začátku. let bylo ironií, že zde proti sobě stály dvě supervelmoc a jejich spojenci vybavení dělostřelectvem, které mohlo být zlikvidováno kdekoli a kdykoli dělostřelectvem desítky států třetího světa včetně Thajska a Somálska.

Neboť jestliže velmocí neměly zájem, zbytek světa ho měl. Vojenské delegace přijížděly ve velkých počtech do Highwateru, aby se poradily s Gerry Bullem. Byli mezi nimi i zástupci státu Izrael (se kterými uzavřel přátelství již na Barbadosu), Egypta, Venezuely, Chile a Íránu. Rovněž poskytoval konzultace i v jiných dělostřeleckých záležitostech pro Británii, Holandsko, Itálii, Kanadu a Ameriku, jejíž vojenští odborníci (pokud ne Pentagon sám) nadále s určitou závisí studovali to, čeho dosahoval.

Čas od času uzavřel jednorázovou smlouvu, jako tomu bylo třeba v případě amerického námořnictva. Americké námořnictvo usazené před pobřežím Severního Vietnamu mělo torpédoborce vybavené děly 125 mm s dostřelem pouhých 20 kilometrů. Jenže Rusy dodávané pobřežní dělostřelectvo mělo dostřel 30 kilometrů. Nestastní američtí námořníci se museli plavit 10 kilometrů v palbě, než se dostali na dostřel. Námořnictvo nemohlo změnit ani lodi ani děla, ale mělo zájem, zda by Bull nemohl změnit granáty. Pro vládní laboratoř to byla zakázka na dva roky.

Bull však během 120 dnů zkonstruoval a vyrobil granáty, které - vypálené ze stejných námořních děl 125 mm - měly dostřel 35 kilometrů. V důsledku toho nyní mohli námořníci z bezpečí ostřelovat pobřeží, protože dostřel jejich děl byl o pět kilometrů delší. Je nepochybné, že to ušetřilo řadu životů.

V roce 1972 dostal Bull tiše občanství USA. V dalším roce již začal pracovat na polním dělu 150 mm. Během dvou let dosáhl nového úspěchu, když zjistil, že ideální délka kanonové hlavně je přesně 45násobkem její ráže.

Zdokonalil a znovu zkonstruoval standardní polní dělo mm, které nyní dostalo název GC (kalibr děla) 45.

Nové dělo, s granáty o prodlouženém doletu, bylo schopné vyhrát souboj s jakýmkoli dělostřelectvem celého komunistického zbrojního arzenálu. Jestliže však očekával kontrakty, byl zklamán. Pentagon znovu zůstal věren dělové lobby a novému nápadu s raketou poháněnými granáty, které stály osmkrát více než obyčejný granát. Účinek obou granátů byl stejný.

Bull začal nenápadně upadat v nemilost. V roce Portugalsko poskytlo nezávislost své jihozápadní africké kolonii Angole. Prosovětská marxistická vláda se uchopila moci a vypukla občanská válka. Hlavní antikomunistickou frakci byla Unita na jihu, okamžitě podporovaná Jižní Afrikou s naprostým souhlasem CIA. Moskva stála za marxistickou vládou, které poskytovala velké počty nových děl 122 mm, ovládaných tisíci Kubánců.

Děla Jižní Afriky poskytnutá Unitě byla stará děla mm s krátkým dostřelem. Děla co mohla, byla však úplně bezmocná. Komunisté postupovali kupředu. Jižní Afrika se obrátila na své přátele v CIA. Prostřednictvím "styčného důstojníka" se CIA obrátila na Bulla s dotazem, zda by mohl poslat 15 000 svých nových granátů s prodlouženým doletem do Izraele. Souhlasil. Granáty jely přímo do Jižní Afriky. Dalším požadavkem CIA bylo, aby Bull sám odjel do Jižní Afriky a pomohl přestavět jejich zastaralé dělo.

Bull byl více než překvapujícím způsobem politicky naivní. Odjel tam, zjistil, že se mu Jihoafričané líbí a že s nim dobře vychází. To, že Jižní Afrika byla mezinárodním psancem pro svou politiku apartheidu, mu nevadilo. Pomohl jim

překonstruovat jejich dělostřelecký park v souladu se svým stále vyhledávanějším dělem GC-45 s dlouhou hlavní. Později pak Jihoafričané vyrobili svou vlastní verzi a byla to tato děla, která zlikvidovala sovětské dělostřelectvo, zatlačila Rusy a Kubánce.

Když se vrátil do Ameriky, Bull i nadále pokračoval v dodávce svých granátů. Hrubé odlitky se vyráběly v USA, posílaly na sever do Kanady přes jeho statek Highwater, kde se plnily výbušninou, potom se posílaly lodí údajně na Antiquu ke "zkouškám". Jenže počet těchto "zkušebních" granátů začal zajímat sdělovací prostředky. Zpravodajství televize BBC zjistilo, že tyto granáty jdou z Antiquy do Španělska a odtud přímo do Jižní Afriky.

K moci se dostal prezident Jimmy Carter a příkazem doby se stala politická korektnost. Bull byl uvězněn a obviněn z ilegálního vývozu do státu, do kterého byl vývoz zakázán.

CIA se ho zbavila jako horkého bramboru. Jenže Bull měl ve svém držení dopis kanceláře pro kontrolu zbrojení, která uvolňovala bedny s jeho granáty pro export, protože neobsahovaly výbušninu a šlo pouze o hrubé odlitky. Prohlásil, že není vinen, vytasil se se svým dopisem a místopřisežně vypověděl, že CIA (a proto i americká administrativa) stála za celou záležitostí, čímž mohl odstartovat skandál stejně velký jako Irangate. Přesvědčil ho, aby mlčel a uznal vinu. Rekli mu, že půjde o formalitu, že ho jen klepnou přes prsty kvůli technické závadě.

16. června 1980 ho americký soudce odsoudil na rok ve vězení se šesti měsíci podmíněčně odloženými a k pokutě 000 dolarů. Odseděl si 4 měsíce a 17 dní ve vězení Allenwood v Pennsylvánii, pak byl propuštěn za dobré chování.

Allenwood nebyl "těžké" vězení (a v Americe jsou některá mimořádně "tvrdá" vězení); šlo mnohem spíše o vesnický klub. Jenže pro Bulla to omluvou nebylo.

Cítil se zostuzen a zneuctěn a navíc ho ovládal pocit, že byl zrazen. Nemohl pochopit, jak mu to mohli udělat.

Pomáhal Americe kdykoli mohl, pomáhal torpedoborcům před Haiphongem, přijal americké státní občanství, vyhověl výzvě CIA v roce 1976. V době, kdy byl ve vězení v Allenwoodu, jeho společnost SRC vyhlásila úpadek a zastavila činnost. Byl zničen.

Když vyšel z vězení, opustil navždy Ameriku a Kanadu, emigroval do Bruselu, začal opět v jednopokojovém bytě s kuchyňským koutem. Jeho přátelé později prohlašovali, že po soudu se změnil a že již nikdy nebyl jako předtím.

Nikdy nezapomněl, co mu udělala CIA a Amerika; přesto však celá léta bojoval o nový soud a milost.

Když se vrátil k poradenství, rozhodl se, že využije nabídku, kterou dostal před soudním procesem. V Londýně sídlící finančník, pan George Wong, mu navrhl, aby navštívil na pozvání Pekingu Čínu. Bull patologicky nenáviděl komunismus, avšak domníval se, že komunismus znamená SSSR a Čína byla přece s Moskvou již dávno na štíru podél celé své dlouhé hranice na Dálném východě.

Během několika návštěv v Číně na počátku a v polovině. let Bull překonstruoval jejich dělostřelecký park v souladu se svou myšlenkou děla GC-45, které nyní prodávala do světa firma Voest-Alpine z Rakouska, která koupila patent od Bulla za jednorázovou částku dvou milionů dolarů. Bull byl vždy strašně špatným obchodníkem, jinak by byl už dávno multimilionářem.

Pro Číňany však vynalezl něco nového - granát s odpařovací základnou. Tato myšlenka visela ve vzduchu již celá léta, nikomu se však nepodařilo vyřešit technické problémy. Jde totiž o to, že při pohybu granátu vzduchem jeho ťupé zakončení vytváří malé kónické vakuum, které zpomaluje pohyb granátu. Bull vyvinul mechanismus, který vypouští jemnou petrolejovou páru ze zadní části granátu do tohoto vakuu. Jakmile dojde k jejich zapálení, zapálené páry ještě pohánějí granát, který má takto delší dostřel.

S tisíci exempláři Bullova děla a novými granáty podél severní hranice nyní Číňani věděli, že mohou úplně klidně zlikvidovat ze vzdálenosti 40 kilometrů sovětské dělostřelectvo, které stojí proti nim.

Zatímco byl Bull pryč, došlo k řadě událostí. Jihoafričané převzali Bullovu konstrukci a značně ji vylepšili, konstruovali taženou houfnici typu G-5 (podle jeho GC45) a samohybné dělo G-6. V obou případech se dosahovalo dostřelu 40 kilometrů. Jižní Afrika je začala prodávat do celého světa. V důsledku špatné smlouvy s Jihoafričany neviděl Bull ani cent z licenčních poplatků.

Mezi zákazníky, kteří objednávali tato děla, byl i nějaký Saddám Husajn z Iráku. Byla to tato děla, která zastavila lidský příboj iránských fanatiků v osmileté válce mezi Íránem a Írákem, až k jejich úplné porážce v bažinách Fao.

Jenže Saddám Husajn přidal ještě něco nového, zvláště během bitvy v bažinách Fao. Plnil do granátů bojový plyn.

Byly také zveřejněny zprávy, že Jižní Afrika vyzkoušela daleko v Indickém oceánu malou jadernou zbraň, a tisk přišel s hypotézou, že šlo o granát s velkým dostřelem, konstruovaný Bullem. Byl to jeden z mála případů, kdy ho jeho přátelé viděli vybuchovat zuřivostí. Nenáviděl jaderné zbraně a nikdy by nesouhlasil s konstrukcí nebo prací na jakémkoli zbraňovém systému, který by je mohl vypouštět.

Na konci roku 1985 dostal Bull podivné pozvání - aby se vrátil do Ameriky a aby vystoupil jako čestný host na špičkové vědecké konferenci. Když si všechno rozmyslel, odejel. Konference DARPA se konala v Arlingtonu ve Virginii. Bull vystoupil s přednáškou, která mu zajistila potlesk. Obnovil svou výzvu, aby se Amerika znovu vrátila k dělu s jednometrovým kalibrem, hlavní 150 metrů dlouhou, které by bylo schopné vypustit do vesmíru užitečné zatížení. Znovu mu řekli, aby předložil oficiální návrh. Učinil tak v roce 1986 s důvěrou, že bude brzo zavolán zpět k práci do Ameriky. Jeho referát byl zvážen a strčen do šuplíku.

Potom pracoval pro Španělsko a Jugoslávii, změnil staré dělostřelectvo jugoslávské armády sovětské výroby ráže mm na nová děla 155 mm s granáty s prodlouženým doletem. Třebaže se toho již nedožil, byla to právě tato děla zděděná Srby po zhroutilí Jugoslávie, která ničila města Chorvatů a Muslimů v občanské válce. V roce se dozvěděl, že Amerika konečně začíná zkoumat vypouštění užitečného zatížení do vesmíru pomocí děla, avšak bez Gerryho Bulla, rázně odstaveného od celé záležitosti.

Té zimy měl podivný telefonický hovor z iráckého velvyslanectví v Bonnu. Jestlipak by nechtěl Dr. Bull navštívit Bagdád jako host Iráku?

Nevěděl, že v polovině 80. let nesl Irák důsledky "Operace Přehrada", která byla vyjádřením americké snahy po uzavření všech zdrojů dovozu zbraní z Íránu. Potom přišel masakr amerických námořníků v Bejrútu při útoku fanatiků Hizballáhu, krytých Íránem, na jejich kasárna.

Reakce Íráku, kterému ve válce s Íránem operace Přehrada vyhovovala, byla následující: jestliže to dokáží udělat Íránu, mohou to provést také nám. Od té chvíle se Irák rozhodl dovážet nikoli zbraně, ale všude kde to bylo jen trochu možné, technologii jejich výroby. Bull byl především konstruktérem; proto je zajímavý.

Úkol získat Bulla dostal Amer Saadi, číslo dvě na ministerstvu pro průmysl a vojenskou industrializaci, známém pod zkratkou MIMI. Když Bull přiletěl v lednu 1988, Amer Saadi, uhlazený kosmopolitní diplomat a vědec hovořící vedle arabštiny anglicky, francouzsky a německy, se o Geralda Bulla vynikajícím způsobem staral.

Irák, jak prohlásil, potřebuje Bullovu pomoc při realizaci svého snu vypouštět mírové družice do vesmíru. Aby to šlo, zkonstruovali raketu, která by toho byla schopná.

Jejich egyptští a brazilští vědci navrhli, aby se první stupeň τ skládal ze spojených pěti raket Scud, kterých Irák nakoupil od Sovětského svazu 900. Byly zde však technické problémy, mnoho problémů. Potřebují přístup k superpočítači. Mohl by jim pan Dr. Bull pomoci?

Bull miloval problémy, byl to smysl jeho života. Neměl přístup k superpočítači, ale on sám byl jakýmsi dvounohým superpočítačem. Kromě toho, pokud Irák skutečně chce být prvním arabským státem vypouštějícím družice do vesmíru, existuje jiná cesta.. lacinější, jednodušší, rychlejší, než jsou rakety. Povězte nám o tom, řekl Iráčan. A Bull to udělal.

Řekl, že za pouhé tři milion dolarů by mohl vyrobit obří dělo, které by to dokázalo. τ lo by o pětiletý program.

To by porazilo Američany v Livermore. Byl by to arabský triumf. Dr. Saadi zářil obdivem. Předložil tento nápad své vládě a bude ho doporučovat. Mezitím, byl by Dr. Bull tak laskav a podíval se na irácké dělostřelectvo?

Na konci své jednotýdenní návštěvy Bull souhlasil s tím, že vyřeší problém spojení pěti Scudů dohromady, aby vytvořily první stupeň mezikontinentální rakety a případně s takovým výkonem, aby byly schopné vynášet družice do vesmíru; že zkonstruuje dvě nová děla pro armádu a že předloží oficiální návrh na superdělo, vystřelující na oběžnou dráhu družice.

Tak jako v případě Jižní Afriky i teď dokázal zablokovat své myšlenky, pokud se týká podstaty režimu, kterému měl sloužit. Přátelé mu řekli o tom, že Saddám Husajn je muž, který má nejkrvavější ruce na Blízkém Východě. Ovšem v roce 1988 existovaly tisíce úctyhodných společností a desítky vlád, majících také zájem o obchod s bohatým rákem. V Bullově případě bylo návnadou jeho dělo, jeho milované superdělo, jeho životní sen, konečně s někým, kdo bude schopen ho podporovat při jeho realizaci tak, aby se dostal mezi světově uznávané vědce.

V březnu 1988 Amer Saadi vyslal diplomata do Bruselu, aby pohovořil s Bullem. Ano, řekl konstruktér, pokročil jsem při řešení technických problémů prvního stupně irácké rakety. Bude rád, když je bude moci předat proti podpisu na smlouvě s jeho společností, která kdysi byla Společností pro výzkum vesmíru. Dohoda byla uzavřena. Irák poznal, že jeho nabídka děla za tři miliony dolarů byla hloupost; zvýšili ji na deset milionů, avšak požadoval urychlení.

Když Bull pracoval, pak pracoval s udivující rychlostí.

Během jednoho měsíce sehnal dohromady skupinu nejlepších volných odborníků, které mohl nalézt. Skupinu superděla v Iráku vedl britský inženýr Christopher Cowley. Bull sám dal raketovému programu Saad 16 v severním Iráku název projekt Pták. Projekt superděla dostal název Projekt Babylon.

V květnu byly vypracovány přesné specifikace Babylonu. Mělo jít o neuvěřitelný stroj. Vývrt jeden metr, hlaveň dlouhá 156 metrů o hmotnosti 1665 tun - více než dvojnásobná výška Nelsonova pomníku v Londýně, stejně vysoká jako pomník Washingtonův. Čtyři zákluzové válce o hmotnosti po šedesáti tunách a dva sedmitunové nárazníkové válce. Tělo závěru mělo vážit 182 tun.

Ocel musela být speciální, taková, která odolá vnitřnímu tlaku 70 000 liber na čtvereční palec a o pevnosti v tahu MPa.

Bull již vysvětlil Bagdádu, že by potřeboval vyrobit menší prototyp, Minibabylon o vývrtu 350 mm a hmotnosti pouhých 113 tun, na kterém by mohl vyzkoušet kuželové hlavice, které budou užitečné i pro projekt rakety.

Iráčanům se to líbilo - takovou technologii potřeboval rovněž.

Jak se zdá, v té době Gerry Bullovi unikl plný význam neukojitelného iráckého zájmu o technologii výroby hlavic nábojů. Je možné, že ve svém nekonečném nadšení zaměřeném pouze na to, aby se dočkal realizace svého životního snu, tuto skutečnost pouze potlačoval. Vyspělá konstrukce hlavic je potřebná k tomu, aby zajistila, že užitečné zařízení neshoří při opětovném vstupu do zemské atmosféry. Jenže družice se obvykle nevracejí; zůstávají na oběžné dráze.

Koncem května 1989 předložil Christopher Cowley firmě Walter Somers z Birminghamu první objednávky na části potrubí, ze kterých měla být vyrobena hlaveň Minibabylonu. Části Babylonu 1, 2, 3 a 4 přijdou později. Další podivné ocelářské objednávky byly rozmístěny po celé Evropě.

Rychlost, s jakou Bull pracoval, byla obrovská. Za dva měsíce vykonal to, na co by vládní podnik potřeboval dva roky.

Koncem roku 1988 zkonstruoval pro Irák dvě nová děla - samohybná, na rozdíl od vlečených, dodávaných Jižní Afrikou. Čtyřicetitunové A1-Majnun byla modernizovaná verze jeho starého 155 mm děla se všemi vylepšeními, používanými čínským dělostřelectvem, vypalující granáty s prodlouženým doletem a odpařovací základnou na vzdálenost 38 kilometrů.

Ještě větší A1-Fao o ráži 210 mm mělo být největším polním dělem na světě, s hlavní dlouhou 11,13 metru a odpalujícím obrovské 110 kilogramové granáty na vzdálenost 57 kilometrů. Obě děla dokázala zničit děla okolních států Íránu, Turecka, Jordánska a Saúdské Arábie, které nakupovaly od NATO a z Ameriky.

Bull také dokázal vyřešit problémy jak spojit dohromady pět Scudů tak, aby vytvořily první stupeň rakety Pták, která dostala název AI-Abeid, Věfící. Zjistil, že Iráčané a Brazilci ze Saad 16 pracují s chybnými údaji získaným v aerodynamickém tunelu, který špatně fungoval. Poté, co předal své nové výpočty, nechal Brazilce, aby pokračoval

sami.

V květnu 1989 většina světového zbrojního průmyslu a tisku, současně s pozorovateli vlád a pracovníky špionáže, navštívila velkou zbrojní výstavu v Bagdádu. Značný zájem vzbuzovaly předváděcí prototypy dvou velkých děl. V prosinci došlo ke zkouškám děla Al-Abeid, které vyvolaly rozruch ve sdělovacích prostředcích a vážně rozrušily západní analytiku.

Pod bdělým okem iráckých televizních kamer se z raketové základny Al-Anbar zvedla velká třístupňová raketa, vystoupila nad zem a zmizela. O tři dni později Washington připustil, že raketa skutečně vypadá jako schopná vynášet družice do vesmíru.

Jenže analytici zjistili ještě více. Jestliže tohleto Al-Abeid dokáže, může být také mezikontinentální balistickou raketou. Západní výzvědné služby byly náhle vyrušeny ze svého již přijatého předpokladu, že Saddám Husajn nepředstavuje skutečné nebezpečí, že je ještě daleko k tomu, aby se skutečnou hrozbou stal.

Tři hlavní výzvědné služby, CIA v Americe, SIS v Británii a Mossad v Izraeli, došly k názoru, že z obou systémů je dělo Babylon pouze hračkou a že skutečnou hrozbou představuje raketa Pták. Tento závěr byl mylný. Ve skutečnosti Al-Abeid nefungoval.

Bull věděl proč, a také řekl Izraelcům, co se stalo. Al-Abeid vylétl do výše 12 000 metrů a ztratil se z dohledu.

Druhý stupeň se odmítl oddělit od prvního. Třetí stupeň neexistoval. Šlo o napodobeninu. Eděl to, protože dostal za úkol přesvědčit Čínu, aby poskytla třetí stupeň, a měl kvůli tomu v únoru letět do Pekingu.

Skutečně také odletěl, jenže Číňané ho odmítli. V době, kdy tam byl, hovořil zdělovavě se svým starým přítelem Georgem Wongem. Něco v iráckém podniku neklapalo, něco Gerryho Bulla silně znepokojovalo, a nebyl to Izrael.

Několikrát naléhal, že chce "vypadnout" z Iráku, a to rychle. Něco se stalo, k něčemu došlo v jeho vlastní hlavě, chtěl pryč z Iráku. Jeho rozhodnutí bylo zcela správné, přišlo však příliš pozdě.

15. února 1990 prezident Saddám Husajn svolal valné shromáždění své skupiny vnitřních poradců do svého paláce v Sarsengu, nahoře v Kurdeckých horách.

Sarseng měl rád. Stojí na vrcholu kopce a on mohl trojnásobně zasklenými okny vyhlížet dolů na okolní krajinu, kde se kurdští rolníci chvěli v kruté zimě ve svých chýších. Nebylo to příliš daleko od města Halabža, kde ve dvou dnech 17. a 18. března 1988 naridil masakr 70 civilistů za údajnou spolupráci s Iránci.

Když jeho dělostřelectvo skončilo, bylo pět tisíc kurdských psů mrtvých a sedm tisíc bojovalo o život. Účinky kyanovodíku rozstříkaného z dělostřeleckých granátů byly skutečně působivé. Německé společnosti, které mu pomáhaly se získáním technologie, si dobyly jeho vděčnost. Vysloužily si ji i svým plynem, podobným ostatně plynu Cyklon-B, který již byl před léty tak dobře použit proti Židům, a může být použit znovu.

Toho rána stál u oken své oblékárny a díval se dolů.

Byl u moci, nepopíratelné moci již šestnáct let, a byl nucen potrestat mnoho lidí. Ale také mnoho dosáhl.

Z Ninive povstal nový Sennacherib a další Nabukadnazar z Babylonu. Někteří se podrobili. Jiní se postavili na odpor. Odvěta byla tvrdá, velmi tvrdá, většina z nich byla mrtvá. Přesto však bylo potřeba stále ještě o tom poučit jiné, mnoho jiných. Dojde však i k tomu.

Naslouchal, jak se blíží řada helikoptér z jihu, zatímco jeho komorník se snažil upravit zelený šátek, který rád nosil ve výstřihi své uniformy. Když všechno bylo v pořádku, vzal si svou osobní zbraň, zlatem vykládanou berettu irácké výroby, připnul si ji na pás, a pootočil tak, aby ji měl při ruce. Již dříve ji musel použít na zasedání ministrů a kdo ví, zda to nebude potřeba znovu. Vždy ji bral s sebou.

Dvěma zaklepal a informoval prezidenta, že ti, které předvolal, čekají v konferenční místnosti.

Když vstoupil do dlouhé místnosti s velikými okny do minujícími nad zasněženou krajinou, všichni najednou povstali. Jenom zde v Sarsengu se jeho obava ze zavraždění zmenšovala. Věděl, že palác je obklopen třemi řadami nejlepších mužů jeho prezidentské policie, Amn-alKhas, pod velením jeho vlastního syna Kusaje, a že nikdo se nemůže přiblížit k těmto velkým oknům. Na střeše byly francouzské protiletadlové rakety Crotale a jeho stíhači oblétaali mraky nad horami.

Usedl do křesla podobného trůnu ve středu velkého T, vytvořeného konferenčním stolem. Po každé jeho straně byli čtyři pobočníci, kterým nejvíce důvěřoval. Pro Saddáma Husajna musel mít člověk, aby získal jeho přízeň, pouze jednu vlastnost. Loajálnost. Absolutní, úplnou, otrockou loajálnost. I tato vlastnost, jak ho o tom poučila zkušenost, měla své stupně. Na vrcholku seznamu byla rodina; potom přicházel klan; potom kmen. Arabové mají přísloví: "Já a můj bratr proti našemu bratranci; já a můj bratranec proti celému světu." Tomuto přísloví věřil. Fungovalo totiž.

Pocházel z malého městečka Tikritu z kmene Al-Tikriti.

Vysoké úřady v Iráku byly obsazeny mimořádným počtem příslušníků jeho rodiny a Al-Tikriti, kterým bylo možno prominout jakoukoli brutálnost, každý neúspěch, každé osobní výstřelky - za předpokladu, že zůstávali vůči němu loajální. Cožpak jeho druhý syn, psychopat Uday, neumílat sluhu k smrti a nedostalo se mu prominutí?

Po jeho pravici seděl Izzat Ibrahim, jeho první náměstek, a za ním byl jeho zet' Husajn Kamil, náčelník MIMI, ten, kdo měl na starosti zásobování zbraněmi. Po jeho levici byl Taba Ramadan, ministerský předseda, a za ním pak Sadun Hammadi, náměstek ministerského předsedy a oddaný muslim, šúta. Saddám Husajn byl sunnita, ale v tomto případě šlo o jedinou oblast tolerance v záležitostech náboženství. Jako člověk stojící mimo (s výjimkou toho, kdy se to hodilo) se o to nestaral. Jeho ministr za Jhraniči, Tárik Azíz e křesťan. No a co. Hlavně že dělá, co se mu řekne!

Náčelníci armády seděli nejbližší podél delšího ramene stolu postaveného do T. Šlo o generály velící republikánské gardě, pěchotě, obrněné vozbě, dělostřelectvu a ženistům. Za nimi pak následovali čtyři odborníci, kvůli jejichž zprávě a zkušenostem svolal toto zasedání.

Dva z nich seděli po pravé straně stolu; Dr. Amer Saadi, technolog a náměstek jeho zetě, za ním pak brigádní generál Hassan Rahmani, náčelník Generální správy bezpečnosti ministerstva vnitra, klasické kontrarozvědky

A1-Mukhabarátu. Proti nim seděl Dr. Ismail Ubaidi, kontrolující Správu vojenské rozvědky generálního štábu ministerstva obrany, tedy vojenské rozvědky Mukhabarátu, a brigádní generál Omar Chatib, náčelník obávané Generální správy policie zahrnující politickou tajnou polic Amn-al-Amm.

Tři náčelníci tajných služeb měli jasně definované úkoly.

Dr. Ubaidi prováděl špionáž v zahraničí; Rahmani bezpečnostní službu proti cizí špionáži uvnitř Iráku; Chatib udržoval irácké obyvatelstvo v pořádku, potlačoval veškerou vnitřní opozici kombinací rozsáhlé sítě pozorovatelů a udavačů a hrůzou, strašlivou hrůzou vytvářenou pověstmi o tom, co udělal se vzbouřenci zatčenými a zataženým do vězení Abu Ghraib západně od Bagdádu nebo do svého osobního výsledkového střediska známého pod kvazižertovným názvem Gymnázium, pod hlavním sídlem AMAM.

K Saddámovi Husajnovi se dostávaly mnohé stížnosti o brutalitě jeho šéfa tajné policie, ale nikdy si jich nevšímal.

Řícalo se, že to byl on osobně, kdo dal Chatibovi jeho přezdívku A1-Muazib, Mučitel. Chatib byl samozřejmě A1-Tikriti a absolutně loajální.

Některí diktátoři, když se jedná o delikátní záležitosti, raději svolávají menší poradu. Saddám byl přesvědčen o opaku; jestliže se má udělat špinavá práce, pak at jsou do toho zamícháni všichni. Nikdo nebude moci říci: já mám čisté ruce, nic jsem nevěděl. Tímto způsobem s každý kolem něho uvědomí, že pokud padne on, padnou také oni.

Když se všichni opět usadili, prezident pokynul svému zeti Husajnu Kamilovi, který požádal o podání zprávy Dr. Saadiho. Technokrat přečetl svou zprávu, aniž by pozvedl oči. Žádný moudrý člověk nezvedal oči, aby se podíval Saddámovi do tváře. Prezident tvrdil, že dokáže číst v duši člověka pohledem, a mnozí tomu věřili. Dívat se mu přímo do tváře znamenalo odvahu, vzdor, neloajálnost. Jestliže prezident podezíral někoho z neloajálnosti, pak ten, kdo se provinil, obvykle strašným způsobem zemřel.

Když Dr. Saadi skončil, Saddám chvíli přemýšlel.

"Ten chlap, ten Kanarfán, kolik toho ví?" "Dohromady nic, ale podle mého názoru dost, aby si to domyslel, sidi." Saadi použil čestné arabské oslovení rovnající se západnímu "pane", ale ještě uctivější. Alternativou a přijatelným oslovením je Sidi Rais nebo Pane prezidente.

Jak brzo?" " "Brzo, pokud se to již nestalo, sidi.

A mluvil s Izraelci?" Neustále, Sidi Rais," odpověděl Dr. Ubaidi. "Je to jejich přítel celá léta. Navštívil Tel Aviv a přednášel o balistice jejich dělostřeleckým důstojníkům. Má tam mnoho přátel, možná i mezi Mossadem, třebaže o tom nemusí vědět." "Dokážeme dokončit projekt bez něho?" zeptal se Saddám Husajn. Jeho zeť Husajn Kamil rychle řekl: "Je to podivín. Trvá na tom, že nejdůležitější vědecké papíry bude nosit s sebou ve velkém pytlí. Dal jsem pokyn naší kontrarozvědce, aby se podívala na jeho papíry a okopírovala je." "A udělali to?" Prezident se díval na Hassana Rahmaniho, šéfa kontrarozvědky.

"Okamžitě, Sidi Rais. Poslední měsíc během jeho návštěvy tady. Pije příliš mnoho whisky. Tak jsme ho uspal a spal dlouho a hluboce. Sebrali jsme mu pytel a okopírovali každou stránku. Také jsme natáčeli všechny jeho technické rozhovory. Papíry a přepisy byly již předány Dr.

Saadimu." Prezidentův pohled se přenesl zpátky na vědce.

"Tedy, ještě jednou, můžete dokončit projekt bez něho?" "Ano, Sidi Rais, věřím, že můžeme. Některé z jeho výpočtů mají smysl pouze pro něho, ale naši nejlepší matematici je už měsíc studují. Dokáží jim rozumět. A technici mohou udělat zbytek." Husajn Kamil rychle pohlédl varovně na svého náměstka. Bude dobře, když budeš mít pravdu, přítelíčku.

Kde je teď?" zeptal se prezident.

"Odjel do Číny, sidi," odpověděl šéf špionáže Ubaidi.

"Pokouší se pro nás získat třetí stupeň ro raketu A1Abeid. Samozřejmě se mu to nepodaří. řekám, že bude zpátky v Bruselu v polovině března." " Máte tam lidi, dobré lidi?" "Ano, sidi. Mám ho pod dohledem v Bruselu již deset měsíců. Proto také víme, že se bavil s izraelskou delegací ve své kanceláři. Máme také klíče od jeho bytu." " "Tak to udělejte Jak se vrátí.

"Okamžitě, sidi Rais." Ubaidi pomyslel na čtyři muže, které měl v Bruselu pro potřeby těsného dohledu. Jeden z nich již takové věci dělal. Abdelrahman Mojeddin. Tenhle úkol dostane on.

Tři náčelníci špionáže a Dr. Saadi byli propuštěni. Zbytek zůstal. Když osaměli, Saddám Husajn se obrátil na svého zetě.

A to ostatní, kdy to dostanu?" " "Jsem si jist, že to bude koncem roku, Abu Kusaji.

Jako člen "rodiny" mohl Kamil použít mnohem bližší oslovení "Otče Kusaji." To také ostatním připomnělo, kdo je členem rodiny a kdo ne. Prezident zavrčel.

"Potřebujeme místo, nové místo, pevnost; ne již nějaké existující místo, třebaže tajné. Nové, tajné místo, o kterém nikdo nebude vědět. Ne tedy nikdo, ale jen malá hrstka, ani ne všichni tady. Ne projekt občanské výstavby, ale vojenský. Dokážete to?" Generál Ali Musuli od ženistů se narovnal, pohlížeje na hrud' prezidenta.

"Bude nám ctít, sidi Rais." "A člověk, který to dostane za úkol, musí být nejlepší, absolutně nejlepší jakého máte."

"Znám toho člověka, sidi. Je to plukovník. Vynikající pro stavby a klamné stavby. Ten Rus Stěpanov řekl, že to byl jeho nejlepší žák pokud se týká maskování, jakého kdy vůbec učil." "Tak mi ho přived'te. Ne sem, v Bagdádu za dva dni.

Dám mu pokyny sám. Je ten plukovník dobrý baasista?

Loajální ke straně a ke mně?" "Naprosto, sidi. Zemřel by pro vás." Doufám, že vy všichni také." Nastala pauza, potom " "klidně řekl. "Doufejme, že k tomu nedojde.

Jako ukončení konverzace to fungovalo. Naštěstí to již v každém případě znamenalo konec schůze.

Dr. Gerry Bull přijel zpátky do Bruselu 17. března, vyčerpaný a zklamaný. Jeho kolegové se domnívali, že jeho zklamání bylo způsobeno jeho odmítnutím v Číně. Šlo však o mnohem více.

Když přijel do Bagdádu před více než dvěma lety, nechal se přesvědčit, protože to bylo to, čemu chtěl věřit, že raketový program a dělo Babylon byly určeny pro vypuštění malé družice s přístroji. Zdálo se mu, že to obrovsky zvedne sebevědomí a hrdost celého arabského světa, když to Irák dokáže. Kromě toho by to bylo výhodné, projekt by se zaplatil, protože Irák by mohl vypouštět spojové a meteorologické družice i pro jiné státy. Tak jak to chápal, plánem bylo, aby Babylon odpálil svou raketu s družicí jihovýchodně podél Iráku a přes Saúdskou Arábii a jih Indického oceánu na oběžnou dráhu. Tak to bylo také konstruováno. Musel však souhlasit se svými syny a Christopherem Cowleym, že žádný západní stát se na to tímto způsobem nebude dívat. Budou předpokládat, že jde o vojenské dělo. Proto ty triky při objednávání částí hlavně, závěru a zákluzového mechanismu.

Pouze on, Gerald Vincent Bull, znal pravdu, která byla velmi jednoduchá - nedá se to použít jako zbraň vypouštějící konvenční výbušné granáty, bez ohledu na to, jak obři by mohly být.

Kromě toho, dělo Babylon se svou 156metrovou hlavní nemohlo stát pevně bez opory. Potřebovalo opěru nebo podporu pro každou druhou sekci z 26 částí hlavně, a to tehdy, jestliže, jak předpokládal, jeho hlaveň bude umístěna v úhlu 45 stupňů po straně hory. Bez těchto opěr by se hlaveň zhroutila jako mokrá špageta a roztrhla se na části, jak by praskaly jednotlivé spoje.

† Proto nebylo možno zvyšovat ani snižovat náměr ani odměr. Nebyl ani možný výběr velkého počtu cílů. Ke změně úhlu, nahoru nebo dolů či ze strany na stranu, by bylo třeba provést demontáž, která by trvala týdny. I vyčištění a nové nabití mezi jednotlivými výstřely by trvalo několik dní.

Kromě toho, opakované výstřely budou opotřebovávat velmi drahou hlaveň. Přemýšlel o nějakém způsobu vyvložkování hlavně, avšak to by vyžadovalo pečlivou výrobu a trvalo by to dlouho. A konečně, Babylon se nedá skrýt před protiútokem.

Pokaždé vypálí sloup ohně 90 metrů dlouhý, což zpozoruje každý satelit a každé letadlo. Jeho souřadnice budou mít Američané během několika sekund. Rovněž otřesy výstřelu zachytí každý dobrý seismograf až v Kalifornii.

Proto neustále každému, kdo byl ochoten tomu naslouchat, říkal: "Nedá se to použít jako zbraň." Jeho problémem bylo, že po dvou letech v Iráku poznal, že Saddám Husajn má pro vědu jen jedno použití, pouze jedno; musí se použít pro válku a k tomu, aby mu to přineslo moc, nic jiného. Proč tedy u všech čertů financuje Babylon? Mohl by vystřelit pouze jednou, ve vzteku, před tím, než bitevní letadla rozbijí jeho dělo na kousky, a mohl by vypálit pouze družici nebo konvenční granát.

Bylo to v Číně, ve společnosti sympatického George Wonga, kdy na to přišel. Byla to také poslední rovnice, kterou vůbec kdy rozluštil.

Velký terénní vůz se hnál po hlavní dálnici z Kataru směrem na Abú Zabí ve Spojených arabských emirátech.

Klimatizace udržovala uvnitř příjemný chládek a řidič si používal své obh'bené pásky, takže mu vnitřek vozu připomínal domov.

Za Ruweis se dostali do otevřené krajiny, po jejich levé straně bylo jen čas od času mezi dunami moře, po pravé straně měli velkou poušť táhnoucí se stovky písečných mil směrem k Zofaru a Indickému oceánu.

Pani Maybelle Walkerová se vzrušeně dívala na okrově žlutou poušť, tetelící se v poledním slunci. Její manžel Ray pozoroval cestu. Jako pracovník ropných polí, kterým byl celý život, viděl poušť mnohokrát. Když člověk vidí jednu, viděl všechny, pomyslel si, když jeho žena vyrazila jeden ze svých častých výkřiků údivu při pohledech a zvucích, které byly pro ni něčím novým.

Jenže pro Maybelle Walkerovou bylo všechno nové a protože před odjezdem z Oklahomy zabalila dostatek léků, že by mohla málem otevřít novou pobočku firmy Eckhart, radovala se z každé minuty své dvoutýdenní cesty k Arabskému zálivu.

Začali na severu v Kuvajtu, potom pokračovali terénním vozidlem zapůjčeným společností na jih do Saúdské Arábie přes Khafji a Al-Khobar, přešli cestou do Bahrajnu, pak zpátky a přes Katar do Spojených arabských emirátů. Na každé zastávce, když Ray Walker prováděl jakousi "inspekci" kanceláře své společnosti - což byl údajný důvod cesty -, si půjčila v kanceláři společnosti průvodce a zajímala se o místní pozoruhodnosti. Pripadala si velm statečná, když procházela všemi těmi úzkými uličkami s jedním bělochem, který ji doprovázel. Nevěděla, že v mnohem větším nebezpečí by byla v každém z padesát amerických velkoměst než mezi Araby ze Zálivu.

Uchvacovaly ji dojmy z její první a pravděpodobně poslední cesty mimo území USA. Obdivovala paláce a minarety, divila se záplavě surového zlata vystavené na trzích, hrozila se spousty tmavých tváří a barevných obleků, které se točily kolem ní ve starých čtvrtích.

Fotografovala všechno a každého, aby mohla potom v dámském klubu doma ukázat kde byla a co viděla a vzala si k srdci varování zástupce společnosti v Kataru, aby byla opatrná při fotografování pouštního Araba bez jeho dovolení, protože někteří stále věří, že fotografování jim bere část jejich duše.

Byla, jak si stále připomínala, šťastná žena, která se dokáže radovat z hodně věcí. Vdala se téměř okamžitě po střední škole, během dvou let zjistila, že se vdala za dobrého, solidního muže, který pracoval u místní ropné společnosti a který postupně, ale vytrvale postupoval ve funkcích tak, jak se společnost rozšiřovala, až nyní zastával funkci jednoho z viceprezidentů.

Měli hezký domek na okraji Tulsy a prázdninový dům na pobřeží v Hatterasu, mezi Atlantickým oceánem a Pamlico Sound v Severní Karolině. Bylo to dobré manželství, které již trvalo třicet let, měli jednoho syna. A nyní tato dvoutýdenní cesta na náklady společnosti se všemi těmi exotickými pohledy a zvuky, vůněmi a zkušenostmi z jiného světa, Arabského zálivu.

Je to dobrá silnice," poznamenala, když vjeli na kope " ček a pás asfaltu se třpytil a chvěl před nimi. Teplota ve voze byla 70 stupňů Fahrenheita a venku v poušti 120.

"Měla by být," zavrčel její manžel, "však jsme to stavěl my "Společnost?" "Ne. Strýček Sam, zatraceně." y y p " Ra Walker měl zv k řídat slovo "zatraceně, když poskytoval informace. Chví i tiše seděli tak jako vždy a jako tomu bude i až odejdou do důchodu.

Ray Walker, který se blížil šedesátce, odcházel do penze s dobrým důchodem a zásobou dobrých akcii a vděčná společnost mu nabídla dvoutýdenní cestu kolem Zálivu se všemi výdaji hrazenými společností, aby tam provedl "inspekci" různých venkovních stanic na pobřeží. Třeba že zde také nikdy předtím nebyl, musel připustit, že byl mnohem méně okouzlen tím vším než jeho žena, ale aby byla klidná, tváril se spokojeně.

Vhloubi duše se však těšil na to, že tato cesta skončí v Abú Zabí a Dubaji, kde chytanou letadlo a první tridou zamíří přes Londýn do USA. Tam si konečně bude moc poručit pořádnou sklenici studeného Budweiseru, aniž by se kvůli tomu musel otravovat v kanceláři společnosti.

Islám může být pro někoho vhodný, přemýšlel, jenže po té, co byl ubytován v nejlepších hotelech v Kuvajtu, v Saúdské Arábii a v Kataru zjistil, že tam žádný alkohol nemají, přemýšlel o tom, jaký druh náboženství to může být, který dokáže chlapa přinutit, aby si v horku nedal studené pivo.

Byl oblečen tak, jak si představoval, že se hodí pro pracovníka ropné společnosti v poušti - vysoké boty, džíny, pásek, košile a stetson.

Podíval se na počítadlo kilometrů; osmdesát mil do Abú Zabí.

"Musím se vyčurat, miláčku, zamumlal.

"Tak bud' opatrný," varovala Maybelle. "Jsou tam škorpióni." "Ale ti nedokážou vyskočit půl metru vysoko," řekl a zařehl se svému vlastnímu vtipu. Aby ho pořádný škorpión kousnul právě do této části těla - to bude něco pro chlapy, až se vrátí domů.

"Rayi, ty jsi hrozný," odvětila Maybelle, ale zasmála se taky. Walker zavezl terénní vůz na kraj prázdné silnice, vypnul zapalování a otevřel dveře. Bylo to, jako kdyby otevřel dveře od pece. Sestoupil a zabouchl za sebou dveře, aby tam uchoval zbývající studený vzduch.

Maybelle zůstala sedět na sedadle, zatímco její manžel odešel k nejbližší duně a rozeplnul si kalhoty. Potom najednou vyhlédla oknem a zašeptala: "Proboha, jen se na to podívej." Sáhla pro svůj Pentax, otevřela dveře a seskočila na zem. "Rayi, myslíš, že by mu vadilo, kdybych si ho vyfotografovala?" Ray se díval druhým směrem, zcela ponořen do pocitů blaženosti muže středních let.

"Hned jsem tam, miláčku. Kdo?" Beduín stál na cestě, zřejmě se vynořil mezi dunami.

Jednu chvíli tu nebyl, příští se objevil. Maybelle Walkerová stála u předního nárazníku, foták v ruce, nerozhodná.

Její manžel se obrátil a zatáhl zip. Díval se na muže na cestě.

„, y P "Asi ne, řekl, M slím že ne. Ale nechod' riliš blízko.

I Třeba má blechy. Já nastartuju motor. Rychle vyfotografuj a kdyby začal nadávat, skoč dovnitř. Rychle." Vylezl na sedadlo řidiče a nastartoval. To uvedlo v činnost klimatizaci, což bylo ulehčení. Maybelle Walkerová popošla několik kroků.

"Mohu si vás vyfotografovat?" zeptala se. "Kamera?

Obrázek? Cvak - cvak? Pro moje album doma?" Muž tam jenom stál a díval se na ni. Jeho kdysi bílá džezla byla špinavá a zaprášená, padala z ramen na písek pod nohama. Červenobílá flekatá keřka držela na hlavě jen díky černé šňůře a jeden z rohů byl zastrčen na druhém spánku tak, že látka pokrývala tvář od kořene nosu dolů. Nad zašpiněnou látkou se na ni dívaly dvě tmavé oči. Ten kousek kůže čela a očních víček, které mohla vidět, byl opálený do hněda pouští. Měla už hodně obrázků pro album, které chtěla přinést zpátky, ale ještě žádný obrázek beduína, s nesmírnou saúdskoarabskou pouští v pozadí.

Zvedla kameru. Muž se nehýbal. Pohlédla hledáčkem, dostala postavu do středu, hlavou jí bleskla myšlenka, zda se dokáže rychle dostat do vozu, kdyby se Arab rozběhl.

Cvak.

"Moc vám děkuji," řekla. Stále se nehýbal. Couvla zpát ky k vozu, usmívajíc se. Vždy se usmívejte, připomněla s Readers Digest, který jednou dával rady Američanům, kteří se setkávají s někým, kdo nerozumí anglicky.

"Miláčku, maž do vozu," zařval její manžel.

"To je v pořádku, myslím, že je OK," řekla, otvírajíc dveře.

Pásek dohrál, zatímco fotografovala. Ihned se zapnul rozhlas. Ruka Raye Walkera se vynořila z vozu a vtáhla ji dovnitř, současně vyrazil kupředu.

Arab se díval, jak jedou, pokrčil rameny a zašel za pískovou dunu, kde měl zaparkovaný svůj vlastní terénní vůz. Za několik sekund i on odjel směrem k Abú Zabí.

"Co tak spěcháš?" stěžovala si Maybelle Walkerová.

"Nechtěl mi nic udělat." "O to nejde, miláčku." Ray Walker měl seřvené rty jako chlap, který je schopen vyrovnat se vším. "Jedeme do Abu Zabí a prvním letadlem letíme domů. Jak se zdá, dnes ráno Irák vpadl do Kuvajtu, zatraceně. Mohou být tady každou hodinu." Bylo deset hodin, alespoň tam v Zálivu, ráno 2. srpna.

Před dvanácti hodinami plukovník Osman Badri čekal, napjatý a vzrušený, u tanku T 72, poblíž malého letiště Safvan. Třebaže to tehdy nemohl vědět, válka v Zálivu začne právě zde a také zde v Safvanu skončí.

Hned kolem letiště, které mělo přistávací dráhy, avšak žádné budovy, vedla hlavní dálnice na sever a jih. Směrem na sever, odkud před třemi dny přijel, byla křižovatka, kde bylo možno uhnout na východ na Basru nebo na severozápad na Bagdád.

Na jih vedla cesta přímo přes kuvajtskou hranici a dále pět mil. Z místa, kde stál, dívaje se na jih, mohl vidět zář Džahry a za ní, dále východněji, přes Záliv, záři světél Kuwait City.

Byl vzrušen, protože nastal den jeho země. Nastal den, kdy bude možno potrestat kuvajtskou spodinu za to, co udělali

jeho zemi, za nevyhlášenou hospodářskou válku, za finanční škody a za jejich povýšenou aroganci.

Cožpak Irák po osm krvavých let nezadržoval perské hordy, které by se nahrnuly do severního Zálivu a ukončily jejich luxusní životní styl? A odměnou jeho země snad mělo být to, že bude ticho, zatímco Kuvajfané kradou více, než co jim náleží z podílu na ropě ze společného pole Rumajla? Mají snad Iráčané nyní být ozebračeni, protože Kuvajt produkuje příliš mnoho ropy a stlačuje její cenu? Mají se snad nyní zbábelé poddat, když ti ps Al-Sabahovci trvají na splacení oněch mizerných patnáct miliard dolarů půjčky, kterou poskytli Iráku během války?

Ne, Rais má pravdu jako vždy. Kuvajt vždy byl historicky devatenáctou provincií Iráku; bylo tomu tak až do doby, kdy Britové vytyčili tu jejich zatracenou hranici v písku v roce 1913 a vytvořili nejbohatší emirát na světě.

Kuvajt za to nyní zaplatí, právě této noci. A mezi těmi, kdo budou od něho požadovat zaplacení účtů, bude Osman Badri.

Jako ženista nebude samozřejmě v první linii, půjde však těsně za ní se svými mostními jednotkami, buldozery a ženisty, aby otvírali cestu, pokud by se Kuvajfané pokoušeli ji zablokovat. Ne snad že by letecké pozorování zjistilo nějaké překážky. Žádné zemní práce, žádné pískové etáže, žádné protitankové zákopy, žádné betonové pasti. Pokud by tomu tak snad náhodou bylo, pak ženisté pod velením Osmana Badriho jsou připraveni otevřít cestu tankům a mechanizované pěchotě republikánské gardy.

Několik metrů od místa, kde stál, byl polní velitelský stan přeplněný vyššími důstojníky, naklánějícími se nad mapami a provádějícími poslední úpravy v plánech útoku, jak uplývaly hodiny a minuty jejich čekání na konečný příkaz k útoku od Raisa v Bagdádu.

Již si promluvil se svým velícím generálem Ali Musulim, který velel všem ženistům irácké armády a kterému byl hluboce oddán za to, že ho doporučil pro "zvláštní akci" vloni v únoru. Byl schopen ujistit svého velitele, že on jeho muži jsou plně vyzbrojeni a připraveni na pochod.

Zatímco stál a hovořil s Musulim, přišel další generál.

Byl představen Abdulláhu Kadrimu, veliteli tanků. Dále pak viděl generála Saadi Tumaha Abbase, velícího elitní republikánské gardě. Jako loajální člen strany a ctitel Sad dáma Husajna byl zaražen, když slyšel, jak tankový generál Kadiri zamumlal pod vousy "slídil jeden politická". Jak je to možné? Nebyl snad Tumah Abbas důvěrníkem Sad dáma Husajna a nebyl odměněn za to, že zvítězil v klíčové bitvě o Fao, která definitivně porazila Iránce? Plukovník Badri vypudil již dávno ze své mysli pověsti o tom, že v bitvě o Fao ve skutečnosti zvítězil již zmizelý generál Maher Rašíd. Kolem něho se v temnotě pohybovali muži a důstojníci divizí gardy Tawakkulna a Medina. V myšlenkách se vrátil zpět k oné památné noci v únoru, kdy mu generál Musul přikázal, aby provedl konečné úpravy zařízení v Al-Kuba a hlásil se v hlavním stanu v Bagdádu. Předpokládal, že bude znova pověřen nějakým úkolem.

"Prezident vás chce vidět, řekl Musuli náhle. "Pošle pro vás. Jděte do důstojnických místností a buďte k dispozici kdykoli ve dne nebo v noci." Badri se kousl do rtu. Co udělal? Co řekl? Nic neloajálního, to by bylo nemožné. Byl snad falešně udán? Ne, prezident by pro takového člověka neposílal. Ten, kdo udělal něco špatného, by byl prostě zatčen jednou z početných skupin brigádního generála Chatiba a jeho Amn-alAmm a odveden, aby se mu dostalo poučení. Když viděl jeho výraz, Musuli vybuchl ve smích, jeho zuby se zablyskaly za velkým černým knírem, který mnoho vyšších důstojníků nosilo a napodobovalo tak Saddáma Husajna.

"Nebojte se, má pro vás úkol. Zvláštní úkol." A měl. Během dvaceti čtyř hodin byl Badri zavolan do haly štábu, kde na něho čekal černý dlouhý vůz se dvěma muži od Amn-al-Khass, prezidentské tělesné stráže. Byl převezen přímo do prezidentské paláce, kde ho očekávalo nejhroznější a nejpamátnější setkání jeho života.

Palác se tehdy nacházel na rohu ulice Kindi a ulice 14.

července, poblíž mostu téhož jména, pojmenovaných na památku prvního ze dvou povstání v červenci 1968, které dostalo stranu Baas k moci a zničilo vládu generálů. Badr byl uveden do čekárny, kde strávil dvě hodiny. Dvakrát byl důkladně prohledán ještě předtím, než byl uveden.

Jakmile se strážce za ním zastavily, zastavil se také, předpisově zasalutoval a zůstal tak tři sekundy, potom sundal čepici a vložil ji pod levou paži. Poté zůstal v pozoru.

"Tak vy jste ten génus maskování?" Bylo mu řečeno, aby se nedíval Raisovi přímo do očí, avšak když byl osloven, nemohl si pomoci. Saddám Husajn byl v dobré náladě. Oči mladého důstojníka před ním zářily láskou a obdivem.

Dobře, není třeba se ničeho bát.

Stručně řekl ženistovi, co chce. Badriho hrud' se nadmula pýchou a vděčností.

Celých pět měsíců zápolil s nemožným termínem a po darilo se mu dokonce několik dní ušetřit. Dostal všechna zařízení, která mu Rais slíbil. Všechno a všichni mu byl k dispozici. Pokud potřeboval více cementu nebo oceli, stačilo zavolat Kamilovi na jeho osobní číslo a prezidentův zeť to okamžitě poskytl ze zdrojů ministerstva průmyslu. Jestliže potřeboval více lidí, přijely stovky dělníků a vždy šlo o zahraniční dělníky, Korejce nebo Vietnamce. Řezali a kopali, žili celé léto v ubohých obydlích dole v údolí a když je odvedli, nevěděl kam.

Kromě kuliů nikdo nepřišel po silnici, protože jediná špatná cesta, která měla být později odstraněna, byla pouze pro nákladní vozy privážející ocel a náklad a míchačky cementu. Všechny ostatní lidské bytosti s výjimkou řidičů nákladních vozů přilétaly v jedné z ruských helikoptér a teprve, když přišly, byly zbaveny pásek na očích, které dostali opět, když odjížděli. To platilo pro ty nejvyšší i pro ty nejubožejší Iráčany.

Badri vybral toto místo sám, po dnech vrtulníkového průzkumu hor. Konečně vybral toto místo vysoko v Džebel Hamreen, severně a do nitra hor Kifri, kde Hamreenský hřbet klesal k cestě do Sulajmanije.

Pracoval dvacet hodin denně, spal přímo na staveništi, tyranizoval, vyhrožoval, lichotil a podplácel, aby dostal ze svých mužů udivující pracovní výkon, a konečně bylo všechno před koncem července hotovo. Oblast byla zbavena jakékoli stopy práce, každé cihly a úlomku cementu, každého kousku oceli, který by se mohl zablesknout na slunci, každého poškození skal.

Byly postaveny tři strážní vesnice a osídleny kozam a ovci. A konečně zmizela i jediná silnice, byla doslova vymazána z povrchu zemského, a tři údolí i provrtaná hora byly uvedeny do toho stavu, v jakém byly kdysi. Téměř.

Byl to on, Osman Badri, plukovník ženistů, dědic do vedností stavitelů, kteří vybudovali Ninive a Tyr, žák vel kého Rusa Stěpanova, mistr maskování, umění jak udělat z něčeho něco, co vypadá jako nic nebo něco jiného, byl to on, kdo vybudoval pro Saddáma Husajna Kaala, Pevnost.

Nikdo to nemohl vidět a nikdo také nevěděl, kde to je.

Než všechno skončilo, Badri pozoroval ostatní, montéry děla a vědce, jak budují podivuhodné dělo, jehož hlaveň se zdála sahat ke hvězdám. Když bylo všechno hotovo, odešel a zůstala pouze posádka. Ti zde již zůstanou a budou žít.

Nikdo nesmí odejít. Ti, kdo musí přijet nebo odejít, přiletí helikoptérou. Žádná z nich nesmí přistát; helikoptéry se smějí pouze vznášet nad malou planinkou trávy mimo hory. Těch několik málo, kdo přijíždějí nebo odcházejí, ponese vždy pásku na očích. Piloti a posádka budou na jedné jediné letecké základně, kde nejsou ani návštěvníci ani telefony. Byla rozhozena poslední semena divoké trávy, vysazeny poslední keře a pevnost byla ponechána ve své izolaci.

Třebaže Badri o tom nevěděl, dělníci, kteří přijeli nákladními vozy, byli nakonec odvezeni autobusy s černým okny.

Dále odtud, v rokli, autobusy s třemi tisíci asijských dělníků zastavily a stráže utekly. Potom detonace zavalily autobusy skalami, takže tam byly pohřbeny navždy. Stráže byly potom zastřeleny jinými strážemi. Muselo to být, protože viděly pevnost.

Badriho snění přerušily výkřiky z velitelského stanu a hloučky čekajících vojáků proběhlo jako elektrická jiskra slovo "Vyrazit!".

Ženista se rozběhl ke svému nákladnímu vozu, vyskočil na sedadlo spolucestujícího, zatímco řidič nastartoval motor. Čekali, zatímco tankové posádky dvou gardových divizí, které budou v čele invaze, plnily vzduch ohlušujícím hlukem, a ruské T 72 se vyhrnuly z letiště na cestu do Kuvajtu.

Bylo to, jak mu později řekne jeho bratr Abdelkarim, stihací a plukovník letecký, jako hon na krocany. Ubohé policejní stanoviště na hranici bylo strženo a zničeno. Ve dvě hodiny v noci pluky překročily hranici a vyrazily na jih. Pokud si Kuvajťané mysleli, že tato armáda, čtvrtá největší připravená armáda světa, bude jen postupovat a harašit zbraněmi, až Kuvajt přistoupí na požadavky Raise, pak měli smůlu. Jestliže si Západ myslel, že se pouze zmocní žádaných ostrovů Wabah a Bubijan, posky48 / tujících Iráku dávno požadovaný přístup k Zálivu, také se mýlil. Přílcazy z Bagdádu zněly: obsadit všechno.

Krátce před ránem došlo k tankové bitvě u malého kuvajtského ropného městečka Džahra, severně od Kuwait City. Jediná kuvajtská obrněná brigáda byla vržena směrem na sever z míst, kde byla držena celý týden před nvazí, aby neprovokovala Iráčany.

Byla to jednostranná záležitost. Kuvajťané, o kterých se říkalo, že to jsou jenom obchodníci a ti, kdo bohatnou na ropě, bojovali tvrdě a dobře. Zadrželi to nejlepší z republikánské gardy celou hodinu, čímž umožnili, aby některé z jejich letadel Skyray a Mirage ještě dále na jih na základně Ahmadi vzletly, neměly však šanci. Velké sovětské T 72 trhaly na kusy menší čínské T 55 používané Kuvajťany. Během dvaceti minut obránci ztratili dvacet tanků a konečně se ti, kdo přežili, se dali na ústup.

Osman Badri, který pozoroval z kilometrové vzdálenosti zápas těchto ocelových mastodontů a výstřely pronikající oblaky prachu a kouře, zatímco na obloze nad Iránem se objevila růžová čára, nevěděl, že jednoho dne právě tyto T-72 divizi Medina a Tawakkulna, budou trhány na kusy Challengerů a Abramsů Britů a Američanů.

Za úsvitu se jednotky první linie vřítily na severozápadní předměstí Kuwait City, rozdělily své síly tak, aby zablokovaly čtyři dálnice umožňující přístup do města z této čtvrti; cestu do Abú Zabí podél pobřeží, silnici mez předměstími Granada a Andalus a pátou a šestou okružní dálnici dále na jih. Po rozdělení všechny čtyři části zamířily do středu Kuvajtu.

Plukovník Badriho vlastně nikdo nepotřeboval. Nebyl zde žádné jámy, které by jeho zákopníci museli zasypat, nebylo potřeba vyhodit do vzduchu překážky ani odstranit buldozery betonové jámy. Jenom jednou se musel obávat o svůj život.

Při jízdě přes Sulajbikhat, těsně (třebaže o tom nevěděl) kolem křesťanského hřbitova, se najednou objevil jediný Skyray a zamířil na přední tank své čtyři řízené střely.

Tank se zachvěl, ztratil stopu a začal hořet. Jeho posádka v panice vyskakovala z věže. Pak zde byl Skyray znova, útočil na nákladní vozy, z jeho zbraní šlehal plameny.

Badri viděl, jak před ním vybuchuje silnice, a vyskočil ze dveří právě v okamžiku, kdy jeho ječící řidič strhl náklad'ák z cesty do jámy a převrátil ho.

Nikdo nebyl zraněn, ale Badri zuril. Ten drzý pes. Cestu dokončil v jiném voze.

Během celého dne bylo slyšet jen sporadickou střelbu, zatímco obě divize, obrněnci, dělostřelectvo a mechanizovaná pěchota pronikali do Kuwait City. V ministerstvu obrany se zavřela skupina kuvajtských důstojníků, pokusila se bojovat s invazními jednotkami ručními zbraněmi, které našli uvnitř.

Jeden z iráckých důstojníků jim v záchvěvu zdravého rozumu vzkázal, že budou všichni mrtvi, jestliže vypálí z děla svého tanku. Zatímco několik málo Kuvajťanů se pokoušelo s ním diskutovat, než se vzdali, zbytek vyměnil své uniformy za kefije a šátky a vyklouzl zadní stranou. Jeden z nich se později stal vůdcem kuvajtského odporu.

Iráčané se setkali s hlavním odporem u rezidence emíra Al-Sabaha, třebaže on i jeho rodina již dávno prchli na jih a vyhledali úkryt v Saúdské Arábii. Tento odpor byl potlačen.

Když zapadalo slunce, plukovník Osman Badri stál zády k moři na nejsevernějším bodě v Kuwait City v ulici Arabského zálivu a díval se na fasádu této rezidence, na takzvaný Dasmanův palác. Několik iráckých vojáků již bylo uvnitř paláce a nyní se čas od času vynořovali a vynášel nesmírně cenná umělecká díla stržená ze stěn, šlapali na mrtvolu na schodech a na trávníku, aby naložili korist do nákladního vozu.

Byl v pokušení si něco vzít, nějaký dárek, něco pěkného a cenného pro svého otce bydlícího v Kadisiji, avšak něco ho zdržovalo. Bylo to dědictví té zatracené anglické školy, kterou navštěvoval všechna ta léta v Bagdádu, a také v důsledku otcova přátelství s Angličanem Martinem a jeho obdivu pro všechno britské.

† "Plenění je krádež, chlapci, a krádež je špatná. Zakazují ji bible i korán. Tak to nedělejte." Ještě dnes si stále vzpomínal na pana Hartleyho, ředitele Nadační přípravné školy, řízené Britskou radou, jak poučoval své žáky, Angličany a Iráčany.

Velmi často se hádal se svým otcem od doby, kdy vstoupil do strany Baas, že Angličané byli vždy imperialističtí agresori, kteří drželi Araby v řetězech po celá staletí, pro svůj vlastní zisk.

A jeho otec, kterému bylo nyní sedmdesát a byl i značně starý, protože Osman a jeho bratr se narodili z druhého manželství, se vždy usmíval a říkal: "Možná že jsou to cizinci a nevěřící, jsou však zdvořilí a mají své normy. A jaké normy má ten váš pan Saddám Husajn, prosím vás?" Bylo nemožné dostat starému pánovi do hlavy přesvědčení o tom, jak důležitá je strana pro Irák a jak její vůdce přivede Irák ke slávě a triumfu. Raději přestával konverzovat, protože jinak by jeho otec mohl říci něco o Raisovi, mohl by to zaslechnout sousem a dostat je všechny do maléru. Bylo to jediné, v čem se svým otcem nesouhlasil, protože ho velmi miloval.

Nyní tedy, díky svému učiteli před dvaceti pěti léty, zůstával vzadu a nepřipojil se k těm, kdo vylupovali Dasmanův palác, protože to bylo v tradici všech jejich předků a Angličané byli hlupáci.

Během let v Nadační přípravné škole se naučil plynule anglicky, což se ukázalo být užitečné, neboť to byl jazyk, ve kterém mohl nejlépe komunikovat s plukovníkem Stěpanovem, který byl dlouhou dobu vyšším ženíjným důstojníkem u skupiny sovětských vojenských poradců ještě předtím, než skončila studená válka a on se vrátil do Moskvy.

Osmanu Badrimu bylo třicet pět let a rok 1990 sliboval, že bude největším rokem jeho života. Jak později řekl svému staršímu bratru: „Jen jsem tam stál před Dasmanovým palácem v Zálivu a říkal jsem si - při Prorokovi, dokázali jsme to. Konečně jsme obsadili Kuvajt. A za jediný den. A tím to všechno končí." Neměl pravdu, tak tomu nebylo. Byl to teprve začátek.

Zatímco Ray Walker podle svých vlastních slov "řádl jako blbec" na letišti v Abú Zabí, kde tloukl do přepážek a trval na svém ústavním právu Američana, aby okamžitě dostal letenku, pro řadu jeho krajanů končila bezesná noc.

O sedm časových zón dál ve Washingtonu nespala ani Rada národní bezpečnosti. Dříve se obvykle scházeli osobně v operačním sále v přízemí Bílého domu; novější technologie však znamenala, že jejich konference mohla probíhat zajištěným videospojením z míst, kde se právě nacházeli.

Předcházejícího večera, 1. srpna, naznačovaly první zprávy, že dochází k přestřelkám podél kuvajtské severní hranice. Nebylo to nic neočekávaného. Čtyřdenní snímkování velké družice KH-11 nad severním Zálivem ukazovalo hromadění iráckých sil, takže Washington díky tomu věděl více než americký velvyslanec v Kuvajtu. Problémem bylo, jaké jsou záměry Saddáma Husajna? Hrozit, nebo provést invazi?

Minulý den byl učiněn vyčerpávající dotaz do hlavního stanu CIA v Langley, avšak ústřední špiónážní služba poskytla méně než pomoc, utápěla se v analýzách toho, co by "mohlo být", na základě družicových snímků získaných Národní průzkumnou organizací a v politických spekulacích, dávno známých Odboru pro Blízký Východ ministerstva zahraničních věcí.

"To by dokázal každý poloblbec," vrčel Brent Scowcroft, předseda Rady národní bezpečnosti. "Copak nemáme někoho přímo uvnitř iráckého režimu?" Odpověď byla: je nám velice líto, nemáme. Byl to problém, který se táhl již měsíce.

Odpověď na tento hlavolam přišla před desátou hodinou ráno, kdy si prezident George Bush šel lehnout a již nebral další telefony od Scowcrofta. V Zálivu bylo ráno a irácké tanky již byly za Džahrou, vstupovaly na severozápadní předměstí Kuwait City.

Byla to, jak účastníci později říkali, noc, která stála za to. Bylo jich osm na videu, ti kdo zastupovali Radu národní bezpečnosti, ministerstvo financí, ministerstvo zahraničí, CIA, náčelníky štábů a ministerstvo obrany. Vyletěla záplava příkazů a také byla plněna. Podobná řada rozkazů vycházela z rychle svolaného orgánu COBRA (Cabinet Office Briefing Room Annexe), který se sešel v Londýně s časovým rozdílem pěti hodin oproti Washingtonu, ale pouhé dvě hodiny oproti Zálivu.

Obě vlády okamžitě zmrazily všechny irácké finanční účty v zahraničí, stejně tak jako všechny kuvajtské účty, (což se provádělo se souhlasem kuvajtských vyslanců v obou městech) takže žádná nová loutková vláda pracující pro Bagdád nemohla na tyto finance sáhnout. Tato rozhodnutí zmrazila miliardy a miliardy petrodolarů.

Prezident Bush byl probuzen ve tři čtvrtě na pět ráno. srpna, aby podepsal dokumenty. V Londýně paní Margaret Thatcherová, již dávno vzhůru a pracující o sto šest, udělala totéž ještě předtím, než nastoupila do letadla do USA.

Jiným důležitým krokem bylo svolat Radu bezpečnosti OSN v New Yorku, aby odsoudila invazi a vyžadovala okamžité stažení Iráku z Kuvajtu. Toho bylo dosaženo rezolucí č. 660, která byla podepsána v půl páté téhož rána.

Zhruba za svítání videokonference skončila, účastníci měli dvě hodiny na to, aby se dostali domů, umyli, převlékli, oholili a vrátili se včas zpět do Bílého domu na kom pletní zasedání Rady národní bezpečnosti svolané pod předsednictvím prezidenta Bushe osobně na osmou hodinu ráno.

Mezi novými účastníky valného zasedání byl Richard Cheney z ministerstva obrany, Nicholas Brady z ministerstva financí, ministr spravedlnosti Richard Thornburgh.

Bob Kimmitt i nadále zastupoval ministerstvo zahraničí, protože ministr James Baker a jeho náměstek Lawrence Eagleburger byli oba mimo město.

Předseda Spojeného štábu náčelníků Colin Powell se vrátil z Floridy a přivezl s sebou velícího generála, velkého statného muže, o kterém ještě uslyšíme. Norman Schwarzkopf přišel společně s generálem Powellem.

George Bush odešel ze zasedání ve čtvrt na deset, když Ray a Maybelle Walkerovi se konečně dostali do letadla a byli

kdesi nad Saúdskou Arábií, směřující na severozápad k domovu a bezpečí. Prezident odletěl helikoptérou na leteckou základnu Andrews, kde předsedl na letadlo Air Force One a letěl do Aspenu v Coloradu. Tam měl promluvit o potřebě obrany USA. Jak se ukázalo, bylo to vhodné téma, avšak den byl mnohem živější, než se původně předpokládalo. Již ve vzduchu přijal dlouhý telefonický rozhovor od krále Husajna z Jordánska, monarchy malého souseda ráku, který vždy byl v jeho stínu. Král byl v Káhiře, kde jednal s egyptským prezidentem Husním Mubarakem.

Král Husajn byl zoufalý z toho, že Američané nechávají arabské státy po řadu dní, aby se samy pokoušely vyřešit záležitosti bez války. Sám navrhoval konferenci čtyř států včetně prezidenta Mubarak, jeho, Saddáma Husajna a za předsednictví Jeho Veličenstva krále Fahda ze Saúdské Arábie. čil, že takováto konference by mohla přesvědčit iráckého diktátora, aby se bez boje stáhl z Kuvajtu.

Ovšem potřeboval tři, možná čtyři dny, během nichž by zatím nedocházelo k veřejnému odsouzení Iráku ze strany kteréhokoli ze států zúčastnících se konference.

Prezident Bush mu řekl: "Udělejte to. Nechám to na Vás." Nešťastný George však ještě nevěděl, co ho čeká, až se setká s Lady z Londýna, která na něho čekala v Aspenu. Sešli se večer.

Železná Lady již došla k závěru, že její dobrý přítel se zase začíná vykrucovat. Během dvou hodin se jí podařilo prezidenta téměř úplně zkrotit.

"Nemůže, nemůže přece z toho jen tak vyklouznout, Georgi." Proti těmto blýskavým modrým očím a řezavým tónům přehlušujícím hučení klimatizace George Bush připustil, že ani to nebylo záměrem Ameriky. Jeho blízcí později cítili, že se Saddáma Husajna s jeho dělostřelectvem a tanky bál méně než této ženy.

3. srpna si Amerika promluvila s Egyptem. Prezidentov Mubarakovi bylo připomenuto, jak dalece jeho ozbrojené síly závisely na amerických zbraních, to, kolik Egypt dluží Světové bance a Mezinárodnímu měnovému fondu a kolik americké pomoci právě touto cestou dostává. 4. srpna egyptská vláda vydala veřejné prohlášení odsuzující invazi Saddáma Husajna.

K hrůze jordánského krále, nikoli však k jeho překvapení, irácký despota okamžitě odmítl navštívit konferenci v Džiddě a sedět vedle Husního Mubarak za předsednictví krále Fahda.

Pro krále Saúdské Arábie to byla hrubá urážka, kterou obdržel s veškerou kulturou propracované zdvorilosti.

Král Fahd, který skrývá bystrý politický mozek za vznešeností své osoby, nebyl nikterak potěšen.

To byl jeden ze dvou faktorů, který zlikvidoval konferenci v Džiddě. Druhým faktorem byla skutečnost, že král Fahd viděl americké fotografie z vesmíru, které dokazovaly, že irácká armáda, aniž by zastavila svůj postup, byla stále v úplném pořádku a pohybovala se směrem na jih k saúdkoarabské hranici na jižním okraji Kuvajtu.

Odváží se skutečně vstoupit do Saúdské Arábie? Dalo se s tím počítat. Saúdská Arábie byla největší ropnou zásobárnou světa. Teprve po ní přichází Kuvajt, který má při současné úrovni výroby rezervy na více než sto let. Třetí je rák. Tím, že Saddám Husajn obsadil Kuvajt, zvrátil rovnováhu. Navíc, devadesát procent pramenů a zásob saúdkoarabské ropy je uzavřeno na severovýchodním rohu království kolem Zahranu, Al-Khobaru, Dammammu a Džubajlu a kolem těchto přístavů. Tento trojúhelník ležel přímo v cestě postupujících divizí republikánské gardy a fotografie dokazovaly, že do Kuvajtu vstupují další divize.

Naštěstí Jeho Veličenstvo nikdy nezjistilo, že tyto fotografie byly upravené. Divize těsně u hranice se zakopávaly, avšak buldozery byly vyřetušovány.

6. srpna Saúdská Arábie oficiálně požádala síly Spojených států, aby vstoupily do království za účelem jeho obrany. První letky stíhačů odletěly na Blízký Východ téhož dne. Pouštní Štít začal.

Brigádní generál Hassan Rahmani vyskočil ze svého služebního vozu a vyběhl po schodech hotelu Hilton, který byl rychle převzat jako hlavní štáb iráckých bezpečnostních sil v okupovaném Kuvajtu. Velmi ho potěšilo, když procházel skleněnými dveřmi do dvorany hotelu ráno 4.

srpna, že Hilton je hned vedle amerického velvyslanectví, na pobřeží s nádherným pohledem na třpytící se modré vody Perského zálivu.

Tento pohled byl také vším, co mohl personál velvyslanectví zatím pozorovat - podle jeho návrhu byla budova okamžitě obkličena republikánskými gardami a tak to také zůstane. Nemohl zabránit zahraničním diplomatům, aby vysílali zprávy z jejich suverénního území svým vládám doma, a věděl, že nemá ani superpočítače potřebné k tomu, aby rozluštil velmi složité šifry používané Brity a Američany.

Ovšem jako hlava kontrarozvědky Mukhabarátu mohl zajistit, že budou mít jen málo možností poslat domů něco zajímavého, pokud se budou muset omezit na pohled z okna.

Samozřejmě, zbývala zde možnost, že získají informace od svých krajanů, kteří stále byli v Kuvajtu, telefonicky.

Bylo tedy vysloveně důležité zajistit, aby všechny venkovní telefonní linky byly přerušeny anebo natáčeny - natáčení je lepší, avšak většina z jeho nejlepších mužů byla plně potřebná v Bagdádu.

Vstoupil do řady pokojů, která byla vyhrazena skupině kontrarozvědky, svou armádní blůzu hodil potíci mu se pobočníkovi, který přinesl jeho dva kufrы dokumentů, a přešel k oknu, aby se podíval dolů na koupaliště hotelu Hilton. Pomyslel si, že to bude dobrý nápad si později zaplavat, potom si však všiml, že dva vojáci si plní lahve vodou odtud a že dva do ní močí. Povzděchl si.

V půl osmé Rahmani byl již upravený, elegantní, čistě oholený - nemusel se zabývat úpravou kníru á la Saddám Husajn. Byl tím, čím byl, a věděl to, protože byl dobrý ve své práci, nikoli proto, že by byl politickým činitelem, prostě technokrat ve světě politicky povýšených blbců.

Proč, ptali se ho jeho zahraniční přátelé, sloužíte tomuto režimu? Tuto otázku mu obvykle kladli, když je trochu opil v baru hotelu Rašid nebo někde v soukromí. Měl povoleno se s nimi stýkat, protože to bylo částí jeho práce. Ovšem vždy zůstával naprosto střízlivý. Neměl námitky proti lihovinám z náboženských důvodů - pouze si objednával džin a tonik, zaridil ale, aby barman věděl, že mu smí dát pouze tonik.

Proto se usmíval při této otázce, pokrčil rameny a odpověděl: Jsem Iráčan a jsem na to pyšný; které vládě bych tedy měl sloužit?

Osobně věděl naprosto dobře, proč slouží režimu, jehož většinu předních osobností osobně nenáviděl. Pokud měl nějaké city, a často říkal že nemá, pak se to týkalo pouze jeho pouta k jeho zemi a jejímu lidu; normálním lidem, které strana Baas již dávno přestala reprezentovat.

Hlavním důvodem však bylo, že chtěl mít něco ze života. Pro Iráčana jeho generace bylo jen málo možností.

Mohl nesouhlasit s režimem a odejít, aby si vydělával z ruky do úst v zahraničí a kličkoval před vražedným komandem nebo si vydělával penízky překladem z arabštiny do angličtiny a opačně nebo zůstat v Iráku. Zbývaly tedy tři možnosti. Postavit se znovu proti režimu a skončit v jedné z mučírén toho zvířete Omara Chatiba, zrůdy, kterou osobně nenáviděl při plném vědomí toho, že jejich city jsou vzájemné; nebo pokusit se přežít jako obchodník v hospodářství, které je systematicky ruinováno. Nebo se usmívat na idioty a postupovat do jejich kruhů díky inteligenci a nadání.

V tom neviděl nic špatného. Tak jako Reinhard Gehlen, který sloužil nejdříve Hitlerovi, potom Američanům a po tom západním Němcům, jako Marcus Wolf sloužící komunistům východního Německa, aniž by věřil jedinému slow, které řekli, byl šachista. Žil pro hru, složité tahy špiónů a protišpiónů. Irák byl jeho osobní šachovnicí. Věděl, že jiní profesionálové ve světě by tomu těžko mohli někdy rozumět.

Hassan Rahmani se odvrátil od okna, sedl si do křesla za stolem a začal si dělat poznámky. Bylo třeba toho udělat spoustu aby se Kuvajt stal bezpečným jako devatenáctá provincie Iráku.

Jeho prvním problémem bylo, že nevěděl, jak dlouho zamýšlí Saddám Husajn zůstat v Kuvajtu. Pochyboval o tom, že to Saddám vůbec ví. Nemělo totiž smyslu provádět obrovské kontrarozvědné operace, utěšňovat všechny trhliny a bezpečnostní rizika, pokud se Irák opět stáhne.

Osobně si myslel, že se to Saddámovi může podařit.

Jenže to by znamenalo chytře bojovat, provádět správné pohyby, říkat správné věci. Prvním trikem by bylo navštívit zítřejší konferenci v Džiddě, maximálně pochlebovat králi Fahdovi, až už toho bude mít dost, tvrdit, že Irák nechťel nic víc než smlouvu o ropě, přístup k Zálivu, velkou půjčku a že se vrátí domů do Bagdádu. Tímto způsobem, když by celá věc zůstala v arabských rukách a za každou cenu udržela Američany a Brity mimo, by bylo možné zajistit Saddámovi, aby se spolehl na to, že Arabové dávají přednost povídání tak dlouho, až všechno nebezpečí pomine.

Západ, s pozorností napnutou po několik týdnů, toho bude mít konečně dost a nechá to čtyřem Arabům, dvěma králům a dvěma prezidentům. Dokud ropa poteče, aby produkovala smog, který je dusí, Američané budou šťastní. Pokud Kuvajt nebude brutálně utlačován, pak i sdělovací prostředky na to zapomenou, A1-Sabahův režim rovněž bude zapomenut někde ve vyhnanství v Saúdské Arábii, Kuvajťané budou moci žít své životy pod novou vládou a konference o Kuvajtu může přežvykovat slova celé desetiletí, až už vůbec nebude o čem jednat.

To všechno by se dalo udělat, ale chtělo by to ten správný přístup. Hitlerův přístup - snažím se pouze o mírové řešení svých spravedlivých požadavků, toto je naprosto poslední můj teritoriální požadavek. Králi Fahdovi by se to mohlo líbit - stejně nikdo Kuvajt'any nemiluje, nemluvě o těch kolem A1-Sabaha. Král Fahd a král Husajn se na ně vykašlou, stejně jako se Chamberlain vykašlal na Čechy v roce 1938.

Problémem však bylo, že Saddám byl malý chytrák, chytrý jak opice, protože jinak by nezůstal na živu, ovšem strategicky a diplomaticky to byl šašek. Je možné, přemýšlel Hassan Rahmani, že Rais přijde na něco špatného: an se nestáhnout, ani nepokračovat, přepadnout saúdská ropná pole a postavit západní svět před hotovou věcí, že nemohou udělat vůbec nic, aniž by pritom nezničili ropu a svou vlastní prosperitu na celé generace.

Západ znamená Ameriku s Brity po boku a to všechno jsou Anglo-Američané. Znal velmi dobře Anglo-Američany. Pět let v Nadační přípravné škole pana Hartleyho se učil perfektní angličtinu a chápat Brity i dát si pozor na anglo-americký zvyk praštit vás strašně do brady bez varování.

Masíroval si bradu, kam dostal před dávnými léty takovou ránu, a hlasitě se zasmál. Jeho pobočm'k vyskočil.

Míku Martine, chlape zatracená, kdepak asi seš?

Hassan Rahmani, chytrý, kulturní, kosmopolitní, vzdělaný a jemný, potomek vyšší třídy, který sloužil režimu lumpů, se vrátil ke svému úkolu. Byl to obrovský úkol.

Z 1,8 milionu lidí v Kuvajtu toho srpna bylo pouze 000 Kuvajťanů. K nim mohl připočítat 600 000 Palestinců, z nichž někteří zůstanou loajální vůči Kuvajtu, další se pak postaví na stranu Iráku, protože to udělala OOP, a většina z nich sklopí hlavu a bude se snažit přežít. Potom tu je 300000 Egyptanů, někteří z nich nepochybně pracují pro Káhiru, což dnes bylo totéž jako pracovat pro Washington nebo Londýn, a pak ještě 250000 Pákistanců, ndů, Bangladéšanů a Filipinců, obyčejných dělníků nebo domácích sluhů. Jako Iráčan věřil, že Kuvajťan si ani nepoškrábe komáří štípnutí na zadku, aniž by nezavolal svého zahraničního sluhu.

A pak je tu 50000 občanů prvního světa - Britové, Američané, Francouzi, Němci, Španělé, Švédové, Dánové - není jich málo. A od něho se očekává, že bude potlačovat zahraniční špiónáž... S povzdechem vzpomněl na doby, kdy zpráva znamenala posla nebo telefon. Jako hlava kontrarozvědky mohl uzavřít hranice a přerušit telefonní linky. Ted' si ale kterýkoli blázen s družicí vyt'uká číslo na radiotelefonu nebo na počítačovém modemu a mluví si s Kalifornií. Stroj se dá těžko zachytit nebo sledovat, leda s tím nejlepším zařízením, které neměl.

Věděl, že nemůže zkontrolovat tok informací nebo neustálý proud uprchlíků přecházející hranici. Stejně tak nemohl ovlivnit přelety amerických družic, z nichž všechny, jak podezřívá, budou nyní přeprogramovány tak, aby jejich oběžné dráhy vedly přes Kuvajt a Irák každých pár minut. (A měl pravdu.) Nemělo smyslu se pokoušet o nemožné, třebaže se bude muset snažit předstírat, že se o to pokoušel, a mít úspěch.

Hlavním cílem by mělo být zabránit aktivní sabotáži, zabíjení Iráčanů a destrukcím jejich zařízení, vytváření skutečného hnutí odporu. A měl by také zabránit pomoci přicházející každému hnutí odporu ze zahraničí formou lidí, know-how nebo zařízení.

A v tom narazí na své soupeře z AMAM, tajné policie, kteří se usídlili o dvě poschodí pod ním. Chatib, jak zjistil toho rána, nastolil toho lumpa Sabaawihho, nedochůdce brutální jako on sám, jako velitele AMAM v Kuvajtu.

Jestliže Kuvajťané z hnutí odporu upadnou do jejich rukou, pak se naučí rvát stejně hlasitě jako disidenti doma.

Proto on, Rahmani, se bude věnovat cizincům. To byl výsledek jeho úvah.

Dr. Terry Martin dokončil svou přednášku na Škole orientálních a afrických studií, fakultě Londýnské univerzity na Gowen Street, krátce před polednem a odešel do / sborovny. Před dveřmi narazil na Mabel, sekretářku, která se starala o něj a ještě o dva další profesory arabisty.

"Jéje, doktore Martine, mám pro vás vzkaz." Hrabala chvíli v kabelce, položené na kolena zakrytá tvídovou sukni, pak vytáhla proužek papíru.

"Tenhle pán vám telefonoval. Říkal, že je to velmi naléhavé, abyste ho zavolal." Ve sborovně uložil své poznámky o Abasovském kalifátu a použil telefonního automatu na stěně. Druhá strana se ozvala již po druhém vyzváněcím tónu a jasný ženský hlas se ohlásil jen číslem. Žádné jméno společnosti, pouze číslo.

"Je tam pan Stephen Laing?" zeptal se Martin.

Mohu říci, kdo volá?" " " "Doktor Martin. Terry Martin. Pan Laing mne volal.

?

"Ano, vím to, pane doktore očekáte chvíli " Martin strnul. Věděla o jeho telefonu, znala jeho jméno.

Nedokázal si vzpomenout, že by se někdy v životě vůbec setkal s někým, kdo se jmenuje Stephen Laing. A ten se nyní ozval v telefonu.

"Tady je Steve Laing. Je to hrozně milé, že voláte tak brzo. Já vím, bylo to neuvěřitelně krátké setkání, ale sešli jsme se před nějakou dobou v Institutu strategických studií. Po vaší vynikající přednášce o iráckém mechanismu zásobování zbraněmi. Co byste tomu říkal, kdybychom s zašli na oběd?" Laing, af již to byl kdo chtěl, se vyjadřoval způsobem, který je současně nesmělý a současně přesvědčující tak, že se těžko dá odmítnout.

Dnes? Ted?" "Pokud nemáte nic jiného. Co máte v plánu "Chleřičky v kantýně," řekl Martin.

"Snad bych vám mohl nabídnout slušnější jídelnu u Scotta, ano? Víte přece, kde to je. Mount Street." Martin to znal. Byla to jedna z nejlepších a nejdražších restaurací v Londýně. Dvacet minut taxíkem. Bylo půl jedné. Miloval ryby. A Scott vždy přesahoval jeho vysokoškolský plat. Věděl snad o tom Laing?

"Pracujete skutečně pro ISS?" zeptal se.

"Při obědě vám to vysvětlím, doktore. Řekneme v jednu hodinu. Těším se na vás." Telefon se odmlčel.

Když Martin vstoupil do restaurace, čekal již na něho vrchní a osobně ho uvedl ke stolu.

"Pan doktor Martin? Pan Laing je u svého stolu. Prosím, následujte mne." Byl to velmi tichý stůl v rohu, velmi diskretní. Dalo se zde klidně hovořit. Laing, o kterém si nyní již byl jist, že se s ním nikdy nesetkal, vstal, aby ho uvítal, hranatý muž v tmavém obleku a se střízlivou vázankou s řídnoucím šedými vlasy. Nabídl svému hostovi židli a zdviženým obočím se beze slova dotázal, zda jeho host má chuť na jemně vychlazený Meursault v láhvi v kbelíku s ledem. Martin přikývl.

"Vy nejste z Institutu, že, pane Laingu?" Lainga to ani v nejmenším nevyvedlo z konceptu. Pozoroval jak číšník nalévá křišťálovou chladnou kapalinu a počkal až odejde, poté, co každému zanechal jídelní lístek. Pozvedl číši.

"Century House, opravdu. Vadí vám to?" Britská tajná výzvědná služba působí z Century House, nevzhledné budovy na jih od Temže mezi Elephantem, Castlem a Old Kent Road. Nejde o novou budovu a nevypadá na práci, která se v ní má dělat, hodí se však, protože labyrint uvnitř vede k tomu, že návštěvníci skutečně nepotřebují návštěvní lístky ani označení; během několika sekund jsou ztraceni a skončí tak, že zoufale volají o pomoc.

"Ne, jen mně to zajímalo," řekl Martin.

"Ovšem těmi, kdo mají zájem, jsme my. Jsem jedním z vašich fanoušků. Snažím se držet krok, ale nejsem tak chytrý jako vy." "Tomu těžko věřím," řekl Martin, byl však potěšen.

Když se vědci řekne, že je obdivován, je to potěšitelné.

"Ale doopravdy," trval na svém Laing. "Mořský jazyk pro dva? Vynikající. Co vy na to? Myslím, že jsem četl všechny vaše přednášky pro Institut, pro pracovníky Spojených služeb a Chatham. Samozřejmě plus ty dva články v Survival." Během předcházejících pěti let, bez ohledu na to, že mu bylo jen třicet pět, byl Dr. Martin stále více a více zván jako referent o tématech zájímavých taková zařízení jako je Institut pro strategické studie, Institut spojených služeb a pro další orgán pro intenzivní studium zahraničních věcí, Chatham House. Survival je časopis ISS a z každého vydání jde 25 výtisků automaticky na ministerstvo zahraničních věcí a společenství v ulici King Charles Street, odkud posílají pět výtisků do Century House.

Tyto lidi zajímal Terry Martin ne proto, že byl vynikajícím vědcem v otázkách středověké Mezopotámie, ale z jiného důvodu. Zcela ze soukromého zájmu začal původně studovat ozbrojené síly Blízkého východu, navštěvovat zbrojní výstavy, přátelit se s výrobci a jejich arabskými zákazníky, kde jeho plyná arabština umožňovala mnohé kontakty. Po deseti letech byl chodící encykloped svého předmětu a člověkem, kterému s úctou naslouchal špičkoví profesionálové, asi tak, jako je americký romanopisec Tom Clancy považován za světového experta v otázkách výzbroje NATO a dřívějšího Varšavského paktu.

Objednané jídlo bylo přineseno a oba dva začali s chutí jíst.

Před osmi týdny si Laing, který byl v té době ředitelem operací blízkovýchodní divize v Century House, vyžádal písemnou charakteristiku Terryho Martina od výzkumu.

To, co dostal, na něho zapůsobilo.

Narozen v Bagdádu, vychován v Iráku a potom na škole v Anglii, Martin absolvoval Haileybury s trojím vyznamenáním, výtečný v angličtině, dějinách a francouzštině. Haileybury opustil jako vynikající vědec určený pro stipendium v Oxfordu nebo Cambridge.

Jenže chlapec, který plyně mluvil arabsky, chtěl pokračovat ve svých arabských studiích, takže požádal o gra duální studium na SOAS v Londýně, kam se přihlásil v roce 1973. Byl okamžitě přijat, vstoupil do podzimního semestru a studoval dějiny Blízkého východu.

Za tři roky absolvoval první část studia a potom se další tři roky věnoval svému doktorátu, přičemž se specializoval na Irák od 8. do 15. století se zvláštním ohledem na Abásovský kalifát od roku 750 do roku 1258. Dostal doktorát v roce 1979, potom byl rok pryč na dovolené - byl v Iráku v roce 1980, když Irák napadl Írán, čímž začala osmiletá válka, a tyto zkušenosti vyvolaly jeho zájem o vojenské síly Blízkého východu.

Po návratu, když mu bylo dvacet šest let, mu nabídl mimořádnou docenturu, což u SOAS, která je jednou z nejlepších a proto také nejnáročnějších škol arabských studií ve světě, znamenalo, že je skutečně váženým člověkem. Řádnou docenturu dostal jako uznání vynikajících kvalit původního výzkumu a stal se docentem dějin Blízkého východu ve věku 34 let, čímž bylo jasné určeno, že profesuru dostane ve 40 letech.

Tolik si tedy přečetl Laing v písemné charakteristice. Co ho však zajímalo ještě více, byla druhá stránka - Martinovy znalosti arzenálu zbraní na Blízkém východě. Po celá léta šlo o vedlejší předmět, který si vyžádala studená válka, avšak nyní...

"Jde vlastně o tu kuvajtskou záležitost," řekl konečně.

Zbytky ryby byly odneseny. Oba muži se věnovali zákusku. Meursault se pil velmi dobře a Laing se postaral o to, aby ho Martin skutečně mohl vychutnávat. Další staré ročníky portského se objevily na stole jakoby náhodou.

"Jak si asi dokážete představit, v několika minulých dnech byl hrozný poprask." Laing měl problém. Železná Lady se vrátila z Colorada způsobem, o jakém se říkalo, že je Boadiceovský. Tahle dávná britská královna obvykle usekávala Římanům, kteří se jí postavili do cesty, nohy meči připevněnými na kola jejího vozu. Ministr zahraničí Douglas Hurd začal přemýšlet o tom, že začne nosit ocelovou prilbu, a požadavky na informace do Century House jen jen přšely.

"Je faktem, že bychom potřebovali někoho dostat do Kuvajtu, aby přesně zjistil, co se tam děje." "V době irácké okupace?" zeptal se Martin.

"Bojím se, že tomu tak je, protože jak je vidět, asi to vyhrájí." "Proč tedy já?" "Budu uprimný," řekl Laing, který měl všechny jiné úmysly, než být upřímný. "Skutečně potřebujeme vědět, co se tam děje. Jaká je irácká okupační armáda, kolik jich je, jak jsou dobří, jaké mají zbraně. Co naši státní příslušníci - jak se jim vede, zda nejsou v nebezpečí, je realistické chtít je dostat do bezpečí? Potřebujeme člověka, který bude přímo tam. Tato informace je životně důležitá. To znamená... někoho, kdo mluví arabsky jako Arab, Kuvajt'an nebo Iráčan. Vy jste strávil svůj život mezi arabsky mluvícími lidmi, mnohem déle než já..." "Jenže tady v Británii přece musí být stovky Kuvajt'anů, kteří by se tam mohli vrátit?" navrhl Martin.

Laing doloval párátkem kousek ryby, která mu zůstala v zubech.

"Víte, zamumlal, 'dali bychom přednost někomu z našich vlastních lidí.' 'Britovi? Kdo se může vydávat za Araba, právě mez nimi?'" "To je to, co potřebujeme. Bojím se, že někoho takového těžko najdeme." Asi to muselo být to víno nebo portské. Teny Martin nebyl zvyklý na Meursault a na portské. Později by s býval velmi rád ukousl jazyk, jen kdyby se mu podarilo otočit hodiny o několik sekund zpátky. Jenže to řekl a pak už bylo příliš pozdě.

"Jednoho znám. Můj bratr Mike. Je to major u SAS.

Ten by se mohl vydávat za Araba." Laing skryl výbuch potěšení, který ho naplnil, když vytáhl párátka se zbytkem ryby.

"A mohl by teď?" zamumlal, "mohl by hned teď?" Steve Laing se vrátil taxíkem do Century House s jakýmsi překvapením a euforií. Uspořádal oběd s arabistou v naději, že ho získá pro jiný úkol, na který stále myslel, a záležitost Kuvajtu uvedl pouze jako námět konverzace.

Roky praxe ho ovšem naučily začínat otázkou nebo žádostí, kterou objekt nemůže splnit, potom přejít k něčemu mnohem reálnějšímu. V teorii to znamenalo, že odborník, který odmítne první žádost, bude již přístupnější, aby souhlasil s druhou, již kvůli své vlastní sebeúctě.

Jenže Dr. Martin překvapivě odpověděl na problém, o kterém se již diskutovalo na konferenci na vysoké úrovni v Century House minulý den. V té době to bylo všeobecně považováno za přání naprosto beznadějně. Jenže pokud mladý Dr. Martin měl pravdu...

Bratr, který mluví arabsky ještě lépe než on... A který byl již v pluku Speciální letecké služby, a proto zvyklý na život v konspiraci... Zajímavé, velmi zajímavé.

Po příjezdu do Century House Laing zašel přímo ke svému bezprostřednímu nadřízenému, kontrolorovi pro Blízký východ. Po hodině odešli oba o poschodí výše, aby navštívili jednoho z náměstků.

Tajná výzvědná služba nebo SIS, populárně, třebaže nepřesně známá jako MI-6, zůstává i ve dnech "otevřené" vlády stínovou organizací, která chrání svá tajemství.

Teprve v nedávných letech britská vláda oficiálně připustila, že něco takového vůbec existuje. Bylo to na konci roku 1991, kdy tato vláda veřejně jmenovala jejího náčelníka a to byl tah, který většina těch, kdo věděli, o co se jedná, považovali za bláznovství a krátkozrakost, která neposlouží ničemu jinému než že donutí toho nešťastného pána, že bude muset používat ochranu placenou z veřejných výdajů. To jsou nepříjemné následky politické korektnosti.

Personál SIS se neuvádí v žádných seznamech, její lidé jsou vedeni jako státní zaměstnanci na seznamech různých ministerstev, hlavně ministerstva zahraničí, pod jehož do66 I hled služba spadá. Rozpočet se také nikde neuvádí, je pečlivě ukrýván do rozpočtů desítky různých ministerstev. I její nevzhledný hlavní stan byl léta považován za státní tajemství, dokud nezačalo být jasné, že každý londýnský taxikář, od kterého chce cestující, aby ho zavezl do Century House, odpoví: "Jo, vy myslíte, guvernére, ten Dům špiclů?" V tomto okamžiku bylo připuštěno, že pokud to vědí londýnští taxikáři, musela na to již dávno přijít také KGB.

Třebaže je mnohem méně známá než CIA, nekonečně "menší a mnohem méně financovaná, "firma si získala dobrou

pověst mezi přáteli i nepřáteli za kvalitu svých "výrobků" (tajně získaných výzvědných poznatků). Mez hlavními světovými výzvědnými službami je menší a ještě tajemnější jen izraelský Mossad.

Muž, který řídí SIS, je zcela oficiálně znám jako šéf a nikdy ne, jak se do nekonečna uvádí v tisku, generální ředitel. Jen sesterská organizace MI-5 nebo Bezpečnostní služba, odpovídající za protivýzvědnou činnost uvnitř hranic Spojeného království, mají generálního ředitele.

V domě samém se náčelníkovi říká "C", což by mělo znamenat Šéf, není tomu ovšem tak. Prvním Šéfem byl admirál Sir Mansfield Cummings a "C" pochází z příjmení tohoto pána, který je již dávno mrtev.

Pod Šéfa spadají dva náměstkové a pod ně pět asistentů.

Tito pánové řídí pět hlavních odborů: operace (kde se získávají skryté informace); rozvědka (která je analyzuje tak, aby se z nich dostal rozumný obrázek); technický (odpovídající za falešné dokumenty, minikamery, tajné písmo, zhuštěné spojení a všechny další kousky kovu a programů, které jsou třeba k tomu, aby člověk mohl podnikat něco ilegálně a přesto přežít v nepřátelském světě); správní (zabývající se platy, důchody, seznamy personálu, účetnictvím, právní kanceláří, ústředním rejstříkem atd.) a protivýzvědný (který se pokouší zabránit, aby do služby pronikli nepřátelé, tím, že provádí kádrování a kontroly).

Pod operace spadají kontroloři, kteří řídí různé světové divize - západní polokoule, Sovětský blok, Afrika, Evropa, Blízký východ a Austrálie a Asie - s pobočnou kanceláří pro spolupráci, která má nesnadný úkol pokusit se spolupracovat s "přátelskými" službami.

Zcela upřímně řečeno, není to tak řádně uspořádané (nic britského není nikdy zcela řádně uspořádané), ale zdá se, že to funguje.

V srpnu 1990 se ohnisko pozornosti soustředilo na Blízký východ a zvláště pak na irácký referát, na který se, jak se zdálo celý politický a byrokratický svět Westminsteru a Whitehallu nyní vrhal jako hlučný a nevitáný klub fanoušků.

Náměstek Šéfa pozorně naslouchal tomu, co mu přišel říct kontrolor pro Blízký východ a ředitel operací pro tento region, a několikrát přikývl. Podle jeho názoru, to byla nebo mohla být zajímavá možnost.

Nešlo o to, že by z Kuvajtu nepřicházely žádné informace. V prvních 48 hodinách, ještě než Iráčané přerušil mezinárodní telefonní linky, každá britská společnost, která měla kancelář v Kuvajtu, seděla u telefonu, telexu nebo faxu a spojila se se svým pracovníkem. Kuvajtské velvyslanectví našeptávalo do ucha ministerstvu zahraničí první hororové historky a požadovalo okamžité osvobození.

Problémem však bylo, že skutečně žádná z těchto informací nebyla toho druhu, jakou by Šéf mohl předložit vládě jako zcela spolehlivou. Po invazi do Kuvajtu existoval obrovský "buzerantský zmatek", jak to výstižně šest hodin předtím charakterizoval ministr zahraničních věcí.

I personál britského velvyslanectví byl nyní pevně uzavřen v budově na kraji Zálivu, téměř ve stínu kuvajtských věží, beznadějně se pokoušel kontaktovat telefonem britské občany podle naprosto neúplného seznamu, aby zjistil, zda jsou v pořádku. Od těchto poplašených obchodníků a inženýrů získávali takové moudrosti, jako že příležitost j y " ně e sl šet střelba - "řekněte mi něco, co nevím, byla obvyklá reakce Century House na takovéto špiónážní zprávy.

/ Ovšem mít někoho v zemi, a to člověka, který je zvyklý na pronikání do nepřátelského prostoru, na konspiraci, člověka, který by se mohl vydávat za Araba... to by mohlo být velmi zajímavé. Kromě skutečných informací o tom, co se skaku děje, existovala také možnost ukázat politikům, že něco se skutečně udělalo, a případně způsobit, že William Webster z CIA by se případně mohl vzteky udusit bonbonkem po večeri.

Náměstek Šéfa neměl žádné iluze o Margaret Thatcherové a její téměř dětské úctě (vzájemné) k SAS od onoho odpoledne v květnu 1980, kdy odpráskli ty teroristy na ráčném velvyslanectví v Londýně a kdy strávila večer se skupinou v kasárnách Albany, popíjející whisky a naslouchající jejich vyprávění, jak to vlastně bylo.

"Myslím," řekl konečně, "že si raději promluví s DSF." Oficiálně nemá pluk zvláštní letecké služby nic společného s SIS. Velení je zcela odlišné. Aktivní služba 22. SAS (na rozdíl od příležitostného 23. SAS) se nachází v kasárnách, kterým se jednoduše říká "The Lines" u Herefordu v západní Anglii. Velící důstojník podléhá řediteli zvláštních sil, jehož kancelář je v Londýně, někde mezi Kasárnami vévody z Yorku, Kings Road a Chelsea. Opravdová kancelář se nachází na nejvyšším poschodí kdysi elegantní budovy, skryté za zdánlivě věčným lešením, a zčásti ve spleti malých místností vypadajících jako králíkárna, postrádajících vznešenost a důležitost operací, které se zde plánují.

DSF, ředitel zvláštních služeb, spadá pod ředitele vojenských operací (generála) který podléhá náčelníkovi štábu (ještě vyššímu generálovi) a náčelník štábu podléhá ministerstvu obrany.

Slovo "zvláštní" v názvu má svůj důvod. Od doby svého založení v Západní poušti v roce 1941 Davidem Stirlingem, SAS pracovala konspiračně. Její úkoly vždy zahrnovaly hluboké pronikání se záměrem zůstat na místě a pozorovat pohyby nepřítele; hluboká penetrace se záměrem sabotáže, vražd a všeobecných zmatků; likvidace teroristů; osvobození rukojmí; těsná ochrana a současně také krycí jméno pro ochranu vysokých a mocných osob; a konečně školení podobných služeb jiných států v zahraničí.

Tak jako členové každé elitní jednotky mají důstojníci a mužstvo SAS tendenci žít tiše uvnitř své vlastní společnosti, nemohou projednávat svou práci s někým zvenku, odmítají být fotografováni a jen zřídka vystupují ze stínu.

V důsledku toho má životní styl členů obou tajných společností mnoho společného, pracovníci SIS a SAS se znali minimálně od vidění a často spolupracovali v minulosti, někdy na společných operacích nebo tehdy, když s výzvědná služba "půjčuje" odborníky pluku pro konkrétní úkol. Bylo to něco takového, co měl na mysli náměstek Šéfa SIS (který si vyjednal svou návštěvu se Sirem Colinem), když si bral sklenici whisky od brigádního generála J.P. Lovata v kasárnách na Kings Road toho večera, jen co slunce zapadlo.

Nic netušící předmět těchto diskusí a tajných jednání v Londýně a Kuvajtu byl v tom okamžiku skloněn nad mapou v jiných kasárnách vzdálených mnoho mil odtud.

Posledních osm týdnů on a jeho skupina dvanácti instruktorů žili v části čtvrti postavené pro soukromou ochrannou

jednotku šejka Zajeda bin Sultána z Abú Dabí.

Podobný úkol pluk převzal již mnohokrát předtím. Po celém západním pobřeží Zálivu, počínaje sultanátem Omán na jihu až po Bahrajn na severu, leží řetěz sultanátů, emirátů a šejchátů, o které se Britové starali již staletí.

Takzvaný "Smluvní Omán", nyní Spojené arabské emiráty, kterým se tak říkalo proto, že Británie kdysi podepsala smlouvu s jejich panovníky, že je bude chránit královské námořnictvo proti loupeživým pirátům výměnou za obchodní výsady. Tyto vztahy pokračují a mnozí z těchto vládců mají strážní jednotky, školené v ochraně svých velitelů návštěvmky z řad skupin instruktorů SAS. Je samozřejmé, že za to platí, ovšem peníze dostává ministerstvo obrany v Londýně.

Major Mike Martin měl velkou mapu Zálivu a většiny Blízkého východu rozloženou na velkém stole v jídelně a studoval ji, obklopen několika svými muži. Bylo mu let, nebyl však nejstarším člověkem v místnosti; dva z jeho seržantů již dosáhli čtyřicítky, byli to však silní a trénovaní vojáci, se kterými by se nedokázal vypořádat ani chlap mladší o dvacet let.

"Bude z toho něco pro nás, šéfe?" zeptal se jeden ze seržantů.

Tak jako ve všech malých, uzavřených jednotkách, v pluku se používají obvykle křestní jména, důstojníkům se však běžně říká šéf nebo se oslovují hodností.

"To ještě nevím, řekl Martin. "Saddám Husajn se dostal do Kuvajtu. Otázkou je: stáhne se odtamtud ze své vlastní vůle? Jestliže ne, bude OSN autorizovat vojenský zásah, který by tam vstoupil a vyhnal ho? Jestliže ano, pak si myslím, že pravděpodobně asi tady bude něco pro nás, co bychom měli udělat." "Fajn," řekl seržant s uspokojením a ostatních šest kolem stolu přikývalo. Již tomu bylo dlouho, alespoň pokud se jich týkalo, co se dostali do skutečné bojové operace, zvyšující hladinu adrenalinu.

U pluku existují čtyři základní odbornosti a každý nově příchozí musí jednu z nich zvládnout. Jsou zde parašutisté, specializující se na seskoky s volným pádem z velkých výšek, horolezci, jejichž obh'beným terénem jsou skalní stěny a vysoké štíty, řidiči obměňných výzvědných vozů, kteří řídí a jezdí s těžce vyzbrojenými terénními vozy na otevřeném terénu a pak "obojživelníci", kteří ovládají tiše jezdící nafukovací čluny a práci pod vodou.

Ve své skupině dvanácti mužů měl Martin čtyři parašutisty včetně sebe, čtyři řidiče výzvědných vozů, učící strážu z Abú Zabí zásadám rychlého útoku a protiútoku v poušti, a protože Abú Zabí leží na břehu Zálivu, také čtyři potápěčské instruktory.

Vedle své vlastní odbornosti musí mužstvo SAS dobře znát i ostatní odbornosti, takže jejich zaměnitelnost je běžná.

Navíc musí zvládat samozřejmě i spojení, první pomoc a cizí jazyky.

Základní bojová jednotka se skládá pouze ze čtyř mužů.

Pokud je jeden z nich vyřazen, jeho úkol se rychle rozdělí mezi přeživající tři, ať již se starají o rádio nebo fungují jako zdravotníci.

Jsou pyšní na to, že mají mnohem vyšší stupeň výcviku než jakákoli jiná jednotka v armádě, a protože znalost světových jazyků je "conditio sine qua non", každý voják se musí jeden naučit, kromě angličtiny. Celá léta byla oblíbeným jazykem ruština, nyní, po konci studené války, již trochu vychází z módy. Malajština je velmi užitečná na Dálném východě - pluk celá léta bojoval na Borneu. O španělštinu je zvýšený zájem od doby provádění konspiračních operací v Kolumbii proti kokainovým králům. Francouzština se učí - prostě pro všechny případy.

A protože pluk celá léta pomáhal Ománu v jeho válce s komunistickou infiltrací z jižního Jemenu do vnitrozemí Dofaru, plus další školící mise v oblasti Zálivu a v Saúdské Arábii, mnozí vojáci SAS mluví únosnou arabštinou. Seržant, který měl takový zájem o akci, byl jeden z nich, ale musel připustit: "Šéf je prostě zatraceně vynikající. Nikdy jsem nikoho neslyšel mluvit tak jako on, vypadá prostě jako Arab." Mike Martin se napřímil a prohrábl si opálenou rukou černé vlasy.

"Je čas jít spát." Bylo krátce po desáté. Ráno vstanou před svítáním na obvyklý desetimlový běh se svými svěřenci ještě předtím, než začne slunce příliš zářit. Bylo to něco, co vojáci z Abú Zabí nenáviděli, ale na čem jejich šejkové trvali. Jestliže tihle divní vojáci z Anglie říkají, že je to pro ně dobré, pak je to pro ně dobré. Kromě toho, jejich šejk za to platí a chce také za své peníze dostat něco pořádného.

Major Martin se vrátil do svého vlastního bytu a rychle a hluboce usnul. Seržant měl pravdu: vypadal jako Arab.

Jeho muži se často hádali, zda nemá svou olivovou kůži, tmavé oči a černé vlasy po nějakých předcích ze Středomoří.

Nikdy jim to neřekl, ale takové předky neměl.

Dědeček z matčiny strany obou Martinových chlapců byl britským plantážníkem v Dardžilingu v Indii. Jako I děti viděli jeho obrázky, štíhlého, s růžovou tváří, světlým knírem, dýmku v ústech, puškou v ruce, stojícího nad zastřeným tygrem. Prostě dokonalý pukka sáhib, Angličan z indického rádzovství.

Potom v roce 1928 udělal Terrence Granger něco naprosto nemyslitelného; zamiloval se a trval na tom, že se ožení s indickou dívkou. To, že byla ušlechtilá a krásná, nebylo omluvou. Prostě to neměl dělat. Čajová společnost ho nevyhodila - to by vyvolalo skandál. Ale ho poslali do vnitřního vyhnanství (tak tomu skutečně říkali) na izolovanou plantáž v dalekém Assamu.

Pokud to bylo zamýšleno jako trest, nefungovalo to.

Granger a jeho novomanželka, dřívější slečna Indira Bohse, si to tam zamilovali - divoká, rozbrázděná krajina bohatá na vysokou zvěř a tygry, rozsáhlé zelené čajové svahy, klima, i lidi. Tam se v roce 1930 narodila jejich dcera Susan. Tam ji také vychovali jako indickou holčičku s indickými kamarády.

V roce 1943 vtrhla do Indie válka, Japonci se blížili přes Barmu k hranici. Granger byl již dost starý, aby byl dobrovolníkem v armádě, jenže na tom trval a po základním výcviku v Dillí se stal majorem u pluku assamských střelců. Všichni britští kadeti byli povyšováni přímo na majora; nepředpokládalo se, že by sloužili pod indickým důstojníkem, protože Indové mohli dosáhnout jen hodnosti poručíka nebo kapitána.

V roce 1945 zahynul při přechodu přes Iravádí. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno; zmizel v oněch barmských džunglích jako jeden z desetitisíců, kteří zažili nejstrašnější boje války, muže proti muži.

Jeho vdova dostala malý důchod od společnosti a vrátila se zpět ke svému vlastnímu lidu. O dva roky později přišly další těžkosti. Indie se v roce 1947 rozdělila na dva státy.

Britové odcházeli. Ali Džinah trval na svém muslimském Pakistánu na severu, Pandit Nehru se usadil v hinduistické Indii na jihu. Jak vlny uprchlíků obou náboženství prchaly na sever i na jih, vypukly zurivé boje. Zahynulo přes milion lidí. Paní Grangerová, plná strachu o bezpečí své dcery, ji poslala k dokončení vzdělání k mladšímu bratrov zemřelého otce, který byl prosperujícím architektem v Haslemere, v Surrey. O šest měsíců později matka při nepokojích zahynula. V sedmnácti letech přišla Susan Grangerová do Anglie, země svého otce, kterou nikdy před tím neviděla. Strávila jeden rok na dívčí škole u Haslemere a potom dva roky jako zdravotnice ve Farnhamské všeobecné nemocnici, a potom dělala tajemnici u právníka ve Farnhamu.

Ve věku dvacet jedna let, což byl nejnižší povolený věk, se přihlásila jako stevardka k British Overseas Airways Corporation. Školila se s ostatními děvčaty ve škole BOAC, ve starém klášteře Svaté Marie v Hestonu, hned na kraji Londýna. Zdravotnická škola jí dala základ a její vzhled i způsoby pak přidal to další potřebné.

Bylo jí jednadvacet, byla krásná, měla kaštanové vlasy, hnědé oči, kůže jako Evropanka trvale opálená do zlatova.

Po absolvování školy se dostala na linku číslo 1 Londýn-Indie, obvyklou trať pro děvčata mluvící plynule hindsky.

Byly to dlouhé, předlouhé cesty na palubě čtyřmotorového Argonautu. Trať vedla z Londýna do Říma, Káhiry, Basry, Bahrajnu, Karáčí a Bombaje. Potom pokračovala do Dillí, Kalkaty, Kolomba, Rangúnu, Bangkoku a konečně do Singapuru, Hongkongu a Tokia. Je samozřejmé, že jedna posádka by to nedokázala, a proto první výměna posádek se prováděla v Basře na jihu Iráku, kde jedna posádka odcházela a druhá přebírala letadlo.

Bylo to právě tam, v roce 1951, nad sklenkou v přístavním klubu, kdy se setkala s ostýchavým mladým účetním raq Petroleum Company, kterou tehdy ještě vlastnil a řídili Britové. Jmenoval se Nigel Martin a pozval ji na večeři. Dostalo se jí samozřejmě dostatečného varování o vlčích mezi pasažéry, posádkami i na zastávkách. Jenže se jí líbil a tak přijala. Když ji doprovodil zpátky k domu BOAC, kde byly ubytovány stevardky, podal jí ruku. Byla tak překvapená, že jí potřásla.

A potom ležela samotná v hrozném horku a přemýšlela o tom, že by to bylo hezké, líbat Nigela Martina.

Na další cestě přes Basru na ni čekal. Až po svatbě se jí přiznal, že si zjistil přes vedoucího stanice BOAC Alexe Reiria, kdy zase přiletí. Tehdy na podzim v roce 1951 hrál tenis, plavali v přístavním klubu a procházeli se bazary v Basře. Na jeho žádost si vzala dovolenou a jela s ním do Bagdádu, kde působil.

Brzy poznala, že je to místo, kde by se dokázala usadit.

Záplava pestrých obleků, pohled do uliček i jejich vůně, vaření jídla na břehu Tigridu, miriády malých krámků prodávajících byliny a koření, zlato a šperky - to všechno jí připomínalo rodnou Indii. Když ji požádal, aby si ho vzala, okamžitě přijala.

Jejich svatba se konala v roce 1952 v katedrále Sv. Jiří, anglikánském kostele za ulicí Haifa, a třebaže tam nikoho neznala, přišla sem spousta lidí z Irácké ropné společnosti z velvyslanectví.

Tehdy se v Bagdádu žilo dobře. Život byl klidný a snadný, mladý král Fajsal seděl na trůně, zatímco Nuri as Said řídil zemi, kde převládal britský vliv. Bylo tomu tak zčásti proto, že Irácká ropná společnost značně přispívala ekonomice, zčásti také proto, že důstojníci armády studovali v Británii, ale především proto, že celá horní třída byla řádně vychovávána naškrobenými anglickými chůvami, což vždy zanechává trvalý vliv.

Martinovi měli dva syny, první se narodil v roce a druhý roku 1955. Dostali jména Michael a Terry a vůbec se jeden druhému nepodobali. V Michaelovi se projevil geny slečny Indiry Bohse; měl černé vlasy, tmavé oči a olivovou pleť; drbný z britského společenství říkal, že vypadá spíše jako Arab. Terry, mladší o dva roky, byl jako jeho otec, menší, podsaditý, s růžovou pletí a se zlatými vlasy.

Ve tři hodiny ráno byl major Martin probuzen dozorcím.

"Je tu zpráva, sídi.

"Byla to jednoduchá zpráva, avšak nesla označení "bleskové" a značka odesilatele říkala, že přichází osobně od ředitele zvláštních sil. Nevyžadovala odpověď, dávala mu prostě příkaz, aby se vrátil okamžitě do Londýna prvním letadlem, které bude k dispozici.

Předal funkci kapitánovi SAS, který sloužil u pluku a který ho zastupoval při školení, a v civilních šatech se řítit na letiště. Letadlo ráno ve tři hodiny do Londýna již mělo odletět. Na palubě chrupalo nebo nadávalo víc jak što cestujících, zatímco stevardka oznamovala, že "z provozních důvodů" bude odlet odložen o devadesát minut.

Když se dveře opět otevřely, aby vpustily vyhublého chlapíka v džínách, kanadách, košili a kožené bundě, s námořnickým pytlíkem přes rameno, řada těch, kteří byli stále ještě vzhůru, se na něho podívala. Mužovi bylo vykázano prázdné sedadlo v klubové třídě, kde se uvelebil a během několika minut, již během vzletu, byl opřen do svého sedadla a tvrdě spal.

Obchodník vedle něho, který bohatě poobědval a strávil mnoho nadbytečného tekutého osvěžení, potom čekal celé dvě hodiny na letišti a další dvě hodiny v letadle, si vzal další tabletu antacidu a znechuceně se podíval na odpočívající, spící postavu vedle něho.

"Zatracenej Arab," zamumlal a marně se pokoušel usnout.

V Zálivu se rozednívalo o dvě hodiny později, avšak letadlo British Airways se řítilo směrem na sever a přistálo na letišti Heathrow právě před desátou hodinou dopoledne. Mike Martin vyšel z celnice mezi prvními, protože neměl v letadle zavazadla. Nikdo na něho nečekal; a věděl, že také nikdo čekat nebude. eděl také, kam má jít. Vzal si taxíka na Sloane Square a prošel po Kings Road k bráně kasáren Vévody z Yorku.

Ve Washingtonu ještě nesvítilo, ale první náznaky vycházejícího slunce již barvily do růžova vzdálené kopce okresu

Georges, kde řeka Patuxent stéká dolů do Chesapeake. V šestém, nejvyšším poschodí velké, podlouhé budovy v bloku, který tvoří hlavní stan CIA a kterému se běžně říká Langley, ještě svítila světla.

Soudce William Webster, ředitel Ústřední špiónážní služby, si přetíral prsty unavené oči, vstal a přešel k oknu.

I Pás striktních briz, který bránil jeho pohledu na řeku Potomac, když byly plné listí jako nyní, byl stále ponořen v temnotě. Během hodiny se zazelenají ve vycházejícím slunci. Byla to zase další noc bez spánku. Od invaze do Kuvajtu se snažil si zdřímnout mezi telefony prezidenta, Rady národní bezpečnosti, ministerstva zahraničí a prostě jak se zdálo každého, kdo znal jeho číslo telefonu.

Za ním, stejně tak unavený jako on, seděl Bill Stewart, jeho operační náměstek, a Chip Barber, náčelník odboru pro Blízký východ.

"Tak co s tím?" zeptal se ředitel, jako kdyby nově položená otázka mohla dostat lepší odpověď.

Jenže nic se nezměnilo. Situace byla taková, že prezident, Rada národní bezpečnosti a ministerstvo zahraničí všichni požadovali promyšlené a vysoce tajné špiónážní poznatky ze srdce Bagdádu, z těch nejutajenějších zasedání Rady Saddáma Husajna. Zůstane v Kuvajtu? Stáhne se pod hrozbou rezolucí OSN, které neustále proudily z Rady bezpečnosti? Zalekne se ropného embarga a blokády obchodu? Co si myslí? Co plánuje? A zatraceně, kde vůbec je? Jenže to CIA nevěděla. Samozřejmě že měla svého rezidenta v Bagdádu. Jenže její muž byl již týdny u ledu.

Kdo to je, to samozřejmě ten syčák Rahmani, který vedl iráckou kontrarozvědku, věděl, a bylo naprosto jasné, že to, co již celé týdny zaslá rezident, není k ničemu. Jeho nejlepší "zdroje" zřejmě pracovaly pro Rahmaniho a sdělovaly mu nesmysly.

Samozřejmě, měli obrázky, dostatek fotografií, ze kterých mohli vycházet. Satelity KH-11 a KH-12 přelétaly přes Irák každých pár minut, snímkovaly všechno v celé zemi.

Analytici pracovali 24 hodin denně a identifikovali to, co by mohlo být továrnou na výrobu bojových plynů, co by mohlo být jaderným zařízením - nebo co by mohlo být tím, co se o tom říkalo, že to je, třeba dílnou na opravu kol.

Prima. Analytici Národní průzkumné kanceláře, část CIA a části letectva, současně s koutáky v ENPIC, Národního střediska vyhodnocování fotografií, dávali dohromady obrázek, který bude jednoho dne kompletní. Tady jde o důležité velitelské stanoviště, toto je odpalovací zařízení raket SAM, toto je letiště stíhačů. Dobře, je tomu tak, protože fotografie to tvrdí. A jednoho dne možná to všechno rozbombardujeme zpátky do doby kamenné. Ale co ještě má? Skryté, odsunuté do hlubokého podzemí?

Roky zanedbávání Iráku nyní nesly neblahé ovoce. Muži v křeslech byli starodávni špióni, kteří si vysloužili ostruhy na Berlínské zdi, když beton ještě ani neztvrdnul.

To bylo ještě dávno před tím, než shromažďování výzvědných poznatků převzaly elektronické mozky.

A ty nyní říkáš, že kamery Národní průzkumné služby a naslouchající uši Národní bezpečnostní agentury tam ve Fort Meade nedokáží odhalit plány, nedokáží zjistit záměry, nedokáží vstoupit do diktátorovy hlavy.

Proto tedy NRO dále fotografovala a uši ve Fort Meade naslouchaly a natáčely každé slovo z každého telefonního rozhovoru a radiového hlášení v Iráku i mimo něj. A stále zde nebyla odpověď.

Stejná administrativa, tentýž Kapitol, který byl tak nadšen elektronickými hračkami, na které vynakládal miliardy dolarů za vývoj a vysílání těch nejdůmyslnějších výtvarů, jaké inteligentní mysl člověka mohla zkonstruovat, t všichni teď křičeli, že chtějí odpověď, kterou jim tyto vynálezy neposkytují.

Něco mu říkálo, že elint, elektronická špiónáž, je pouhou zálohou a doplňkem humintu neboli špiónáže prováděné lidmi, nikoli však náhradou. To sice bylo hezké vědět, neřešilo to však jeho problém.

Jenže Bílý dům požadoval odpovědi, které mohl poskytnout pouze skutečný zdroj, vyzvědač nebo zrádce, ať již jakéhokoli druhu, na vysokém místě v irácké hierarchii.

Jenže něco takového neměl.

Ptali jste se v Century House?" j j "Ano, řediteli. Ste ně ako u nás.

Poletím za dva dny do Tel Avivu," řekl Chip Barber.

"Sejdou se s Yaacovem Drorem. Mám se ho zeptat?" ředitel Ústřední informační služby přikývl. Generál Yaacov "Kobi" Dror byl ředitelem Mossadu, agentury, která mezi těmi "přátelskými" patrila mezi ty, které vůbec nechťely spolupracovat. Ředitel CIA měl stále na paměti případ Jonathana Pollarda, rizeného Mossadem přímo uvnitř Ameriky proti Spojeným státům. Pěkní přátelé.

Nenáviděl myšlenku, že by měl požádat Mossad o pomoc.

"Naléhej na něho, Chipe. Nebudeme chodit kolem horké kaše. Jestliže má zdroj v Bagdádu, pak ho chceme.

Potřebujeme ho. Zatím půjdu raději do Bílého domu a znovu se podívám za Scrowcroftem." Touto neužitečnou poznámkou zasedání skončilo.

Čtyři muži, kteří čekali v kasárnách Vévody z Yorku ráno 5. srpna, pracovali téměř celou noc.

Ředitel zvláštních sil, brigádní generál Lovat, téměř celou dobu telefonoval, dovolil si pouze dvouhodinové zdřímnutí mezi druhou a čtvrtou hodinou ráno. Tak jako mnoho vojáků, kteří prošli boji, si již dávno vypracoval zvyk ukrást si pár hodin "spánku" kdykoli a kdekoli to situace dovolovala. Nikdo nevěděl, jak dlouho to bude trvat, než se vyskytne další příležitost znova dobít baterie. Před ránem se umyl a oholil a byl připraven na další den, kdy se bude pracovat na plné obrátky.

Byl to jeho telefonát vysokým pracovníkům v British Airways o půlnoci (londýnského času), který zdržel letadlo na letišti v Abú Dabí. Když se britský stát rozhodne, že bude postupovat rychle a bez byrokracie, pak znát správného "člověka" na správném místě může být mimořádně užitečné. Pracovník British Airways, vzbuzený ve svém bytě, se neptal, proč by měl zdržet letadlo ve vzdálenosti 3000 mil až do doby, kdy se na palubu dostaví mimořádný cestující. Znal Lovata, protože byli oba členy klubu zvláštních sil v Herbert Crescent, věděl zhruba, co dělá, a splnil jeho prosbu, aniž by se ptal proč.

Ráno potom dozorčí ve službě zkontroloval na Heathrow, že let z Abú Zabí nahnal třetinu ze svých devadesáti minut zpoždění a přistane okolo desáté. Major by měl být v kasárnách těsně před jedenáctou hodinou dopoledne. Kurýr na motocyklu zajel pro osobní složku půjčenou z Browningových kasáren, hlavního stanu výsadkářského pluku v Aldershotu. Plukovní pobočník ji vybral z kádrových materiálů hned krátce po půlnoci. Byla to složka, která se týkala postupu Mike Martina u parašutistů ode dne, kdy se přihlásil jako osmnáctiletý student, a obsahovala popis průběhu celých devatenácti let, co byl vojákem z povolání, s výjimkou dvou dlouhých období, kdy byl převeden k pluku SAS. Velící důstojník 22. SAS, plukovník Bruce Craig, další Skot, vyjel v noci z Herefordu a přinesl s sebou složku, která se týkala těchto dvou období. Přijel krátce před svítáním.

"Brýtro, Džej Pí. Co ten shon?" Oba dva se dobře znali. Lovat, známý jako Džej Pí, velel skupině, která před deseti lety zbavila iránské velvyslanectví teroristů, a Craig byl v té době jedním z jeho nižších velitelů. Znali se již skutečně dlouho.

"Century chce poslat někoho do Kuvajtu," řekl. To stačilo. Dlouhé řeči nebyly tím, co miloval.

"Někoho z našich? Martina?" Plukovník poklepal na svazek, který přinesl.

"Vypadá to tak. Zavola jsem ho zpátky z Abú Dabí." yj "Jo, ab e čert vzal. A to si to si necháš líbit.

Mike Martin byl jedním z Craigových důstojníků a oba dva se také dlouho znali. Neměl rád, když si jeho muže Century House jen tak jemu pod nosem "půjčoval". Muž z DSF pokrčil rameny.

"Budu asi muset. Když bude vyhovovat. Když si to budou myslet, pak půjdou značně vysoko." Craig zavrčel a vzal si šálek silné černé kávy od seržanta, kterého pozdravil jako Sida. V Dhofaru bojovali společně. Taky on znal lidi. SIS se snaží vypadat nenápadně, jenže když se do něčeho dá, pak může jít tak vysoko, jak je třeba. Oba vojáci znali paní Margaretu Thatcherovou vel80 t mi dobře a byli jejími obdivovateli; věděli také, že podobně jako Churchill má zálibu v "okamžitě činnosti". Century House bude mít v tomto případě zřejmě navrch, pokud se jen trochu bude snažit. Pluk bude muset spolupracovat, ovšem Century House bude mít hlavní velení pod hlavičkou "společné mise".

Oba muži z Century přijeli hned za plukovníkem a všichni se představili. Starší z nich byl Steve Laing. Přivedl s sebou Simona Palfreye, náčelníka referátu pro Irák.

Usadili se v čekárně, dostali kávu a oba svazky osobních dotazníků a záznamů, aby měli co číst. Oba se zaborili do posudků Mika Martina od osmnácti let nahoru. Předcházející večer Palfrey strávil čtyři hodiny s jeho mladším bratrem, aby se něco dozvěděl o rodině, pozadí a výchově v Bagdádu a v Haileyburyho veřejné škole.

Martin napsal osobní žádost o přijetí k výsadkářům poté, co složil poslední zkoušku ve škole v létě 1971 a byl zavolán v září do Aldershotu k pohovoru, který probíhal hned u zaparkované Dakoty, ze které mužstvo britských výsadkářů kdysi vyskakovalo, aby se pokusilo obsadit most u Arnhemu.

Ve škole byl považován (výsadkáři to vždy kontrolují) za průměrného žáka, ale vynikajícího sportovce. To výsadkářům velmi vyhovovalo. Chlapec byl přijat a téhož měsíce již začal jeho výcvik, hrůzných dvacet dva týdnů, po kterých se ti, kdo to vydrželi, představili na přehlídce v dubnu 1972.

Šlo o čtyři týdny pořadového výcviku, zacházení se zbraněmi, letištní výcvik a tělocvik; potom dva další týdny téhož plus první pomoc, spoje a protichemická, protibakteriologická a protiradiační obrana.

Sedmý týden byl věnován spíše tělesné zdatnosti, náročnost neustále stoupala, nebylo to však tak hrozné jako osmý a devátý týden - vytrvalostní pochody přes Brecon Range ve Walesu, kde i silní a vybavení chlapi padal vyčerpáním nebo podchlazením.

Desátý týden se jednotka nacházela u Hythe v Kentu, kde se konaly ostré střelby a kde se Martin, který zde prožil své devatenácté narozeniny, projevil jako výtečný střelec. Jedenáctý a dvanáctý týden byly "zkušební" týdny, probíhající v otevřené krajině u Aldershotu - pouhé běhání nahoru a dolů po písčných vrších, přenášení kmenů bahnem a zimní promrzání.

"Zkušební týden?" zamumlal Palfrey, obrací se stránku.

"Jak se ksakru potom jmenoval ten zbytek?" Po zkušebních týdnech dostali chlapci zasloužený červený baret a výsadkářské kombinézy. Čekaly však na ně ještě další tři týdny v Brecon Range ve Walesu s výcvikem v obraně, strážce a "tvrdé" chvílky neustálého spaní pod širákem.

V té době, koncem ledna 1972, se po Brecons proháněl mrazivý vítr a mrzlo. Muži spali na holé zemi v mokru bez ohně.

Šestnáctý až devatenáctý týden byl věnován základnímu výsadkářskému výcviku na základně RAF Abingdon, kde vypadlo ještě pár dalších. A na konci přišla potom "přehlídka s kridélky", kdy výsadkáři dostali své odznaky.

Třebaže ve zprávě se to již neuvádělo, té noci se ve starém 101. klubu vypilo hodně piva.

Po dalších dvou týdnech věnovaných polnímu cvičení, kterému se říká "poslední plot", a zopakování pořadových, došlo ve dvacátém druhém týdnu k vyřazovací přehlídce, na které bylo konečně hrdým rodičům dovoleno, aby se podívali na své chlapce, kteří od nich odešli před šesti měsíci.

Vojín Mike Martin byl již dlouho označen jako důstojnická kádrová rezerva a v květnu 1972 nastoupil do Královské vojenské akademie v Sandhurstu, kde se stal posluchačem prvního nového jednoročního standardního vojenského kurzu, který byl tehdy zahájen místo starých dvouletých kurzů.

Výsledkem tehdy bylo, že vyřazovací přehlídka na jaře byla největší, jaká se kdy v Sandhurstu konala, protože jednak se jí účastnilo 490 důstojnických kadetů, což byly zbytky starších kurzů 51 a 52 a k nim pak byl připojen jednoroční kurs SMC. Přehlídce velel tehdy generál sir / Michael Carver, který se později stal polním maršálem lordem Carverem, šéfem štábu obrany.

Nový poručík Martin odjel přímo do Hythe, aby převzal četú připravující se k odjezdu do Severního Irska, a četě velel i během dvanácti zoufalých týdnů, kdy byla rozmístěna na pozorovacím stanovišti ve Flax Mill, zajišťujícím ultrarepublikánskou enklávu Ardoyne v Belfastu. To léto, však ve Flax byl život klidný, protože od Krvavé neděle v lednu 1972 se IRA snažila vyhybat výsadkářům jako moru.

Martin byl přidělen k třetímu praporu známému jako Para 3 a po Belfastu se vrátil na základnu v Aldershotu, aby velel četě rekrutů, ve které nováčkové procházeli stejným mučením, jakým musel projít i on. V létě se vrátil k Para 3, který se tehdy nacházel od února v Osnabriicku jako součást britské armády na Rýně.

Byla to další mizerná doba. Para 3 byl ubytován v Quebeckých kasárnách, starém táboře pro válečné zajatce. Vý y P " sadkářům b la řídělena úloha "tučňáků, což znamenalo, že nelétali ani neskákali, ale byli používáni jako běžná mechanizovaná pěchota. Všichni výsadkáři to nenáviděli.

Morálka byla nízká, výsadkáři se prali s pěchotou, Martin musel trestat muže, se kterými plně sympatizoval. Vydržel to téměř rok, potom, v listopadu 1977, se přihlásil k SAS.

Velká část mužstva SAS pochází od výsadkářů, protože výcvik je podobný, třebaže SAS tvrdí, že jejich je tvrdší. Martinovy dokumenty prošly kádrovou kanceláří pluku v Herefordu, kde si všimli jeho plyně arabštiny a v létě ho pozvali do výběrového kursu.

SAS tvrdí, že vezme všechny schopné muže a začne je vychovávat. Martin prošel standardním "počátečním" výběrovým kurzem šesti týdnů společně s jinými výsadkáři, námořníky a dobrovolníky od pěchoty, dělostřelectva, tanků i zákopníků. Je to jednoduchý kurz, který vychází z jednoduchého pravidla.

Prvního dne jim usměvavý instruktor řekl: "V tomto kurzu se vás nebudeme pokoušet vycvičit. My se pokusíme vás zabít." A to také splnili. Pouze deset procent jich prošlo úvodním kursem do SAS. Je to značná úspora času pro pozdější dobu. Martin byl mezi těmi, kteří prošli. Potom přišel další výcvik, výcvik v džungli v Belize a další jeden měsíc zpátky v Anglii věnovaný výcviku, jak vydržet výsledek. "Vydržet" znamená pokusit se nemluvit, zatímco jsou používány velmi nepříjemné prostředky. Je ovšem výhodné, že jak pluk, tak i dobrovolníci mají právo kdykoli trvat na návratu ke své jednotce.

"To jsou blbci," řekl Palfrey, odhodil svazek a vzal s další kávu. "Všichni jsou úplně praštěný." Laing zavrčel. Byl zavržen do druhého svazku; bylo to popsání zkušeností vybraného muže v Arábii, které potřeboval pro poslání, jaké měl na mysli.

Martin strávil tři roky u SAS, během prvního kola v hodnosti kapitána a ve funkci velitele oddílu. Požádal o letku A s výsadkáři připravenými pro seskok volným pádem - letky jsou pojmenovány A, B, C a G - což bylo přirozené pro člověka, který byl u výsadkářů mezi těmi, kterým se říká Červení d'ábli, vysazovaní z velkých výšek volným pádem. Jestliže u výsadkářů nebyl důvod k využití jeho arabštiny, pak u pluku to bylo jiné. V letech 1979-1981 sloužil v západním Dhofaru jako instruktor vojáků sultána Ománu, učil ochranku významných osobností ve dvou emirátech, cvičil národní gardu Saúdské Arábie v Rijádu a přednášel soukromým ochráncům šejka Isy z Bahrajnu. V jeho materiálech byly poznámky o tom, že znovu rozvinul svou silnou náchyllost k arabské kultuře, že mluví arabštinou jako žádný jiný důstojník v pluku a že když si chce něco promyslet, má ve zvyku odejít na dlouhou dobu do pouště, že mu nevádí ani horko, ani mouchy.

V záznamech se uvádělo, že se vrátil k výsadkářům po svém třiletém přidělení k SAS v zimě roku 1981 a že byl velmi rád, když se mohl zúčastnit operace Kamenné kopí v lednu a únoru 1982, samozřejmě v Ománu. V té době se tedy dostal zpátky do Džebel Akdaru, ještě předtím, než odjel v březnu na dovolenou. V dubnu mu byla rychle přerušena - Argentina provedla invazi na Falklandské ostrovy.

Třebaže první prapor výsadkářů zůstal v Anglii, druhý a třetí odjely do jižního Atlantiku. Jeli na parníku Canberra, rychle přeměněném na vojenskou dopravní loď, a vylodili se u San Carlos. Zatímco druhý prapor vyhnal Argentinec z Goose Green a velitel plukovník H. Jones za to potom posmrtně obdržel Viktoriin kříž, třetí prapor kličkoval přes východní Falklandy v dešti a plískanici směrem k Port Stanley.

"Šlo o usilovný pochod v bídných podmínkách se zátěží šedesáti kilogramů." Třetí prapor výsadkářů se utábořil na osamělé farmě Estancia House a pečlivě se připravoval na poslední útok na Port Stanley, což znamenalo nejdříve dobýt těžce bráněnou Mount Longdon. Byla to právě tato hrozná noc z 11. na 12. června, kdy kapitán Mike Martin dostal svou kulku.

Začalo to jako tichý noční útok na argentinské pozice, který však začínal být velmi hlučný, když desátník Milne stoupl na minu, která mu utrhla nohu. Argentinské kulomety začaly střít, vylétly světlice, které osvětlovaly horu jako ve dne, a třetí prapor výsadkářů mohl buď utéct zpátky do krytu nebo vyrazit do útoku a dobýt Longdon.

Longdon dobyli, přišli o 23 mužů a měli více než 40 raněných. Jedním z nich byl Mike Martin, který dostal kulku do nohy, a to u něho vyvolalo proud strašných nadávek, našťastí vyslovovaných v arabštině.

Po většině dne na hoře, kdy střežil osm chvějících se argentinských zajatců a zoufale doufal, že neomdlí, byl přenesen na obvaziště v Ajax Bay, obvázan a vrtulníkem dopraven na nemocniční loď Uganda. Tady zjistil, že leží hned vedle argentinského poručíka. Během jízdy do Montevidea se z nich stali přátelé a dosud si dopisují.

Uganda se zastavila v uruguayském hlavním městě, aby vylodila Argentinec, a Martin byl mezi těmi, kteří už byl natolik v pořádku, aby mohli odletět domů civilním letadlem do Brize Norton. Výsadkáři mu tehdy dali třítydenní dovolenou v Headley Court, Leatherhead, k rekonvalescenci.

Tam se setkal s ošetřovatelkou Susan, která se po krátkém seznámení stala jeho ženou. Možná, že se jí líbila romantika, jenže to byla chyba. Usadili se v domku u Chobhamu, který vyhovoval jak její práci v Leatherheadu, tak jeho v Aldershotu. Jenže po třech letech, kdy ho vlastně viděla jen čtyři a půl měsíce, ho Susan postavila před volbu: buď budeš mít své výsadkáře a svou ztracenou poušť, nebo mně. On si to rozmyslel a vybral si poušť.

Měla k tomu docela právo. Na podzim 1982 studoval Vojenskou akademii, vstupní bránu k hodnosti vyššího důstojníka a pěkné funkci, možná na ministerstvu. V únoru 1983 neudělal zkoušku.

"To udělal schválně," řekl Palfrey, "podle poznámky jeho velitele to vypadá, že by býval klidně prošel, jen kdyby chtěl." "Já vím," řekl Laing. "Četl jsem to. Ten chlap je..

trochu zvláštní." V létě 1983 dostal Martin funkci britského štábního důstojníka převedeného ke štábu pozemních sil

sultána Ománu a Maskatu a odjel okamžitě na další dva roky přidělení, ponechal si svůj výsadkářský odznak, ale velel severnímu pohraničnímu pluku v Maskatu. V Ománu byl také v létě 1986 povýšen na majora. Důstojníci, kteří si odsloužili jedno kolo u SAS, se mohou vrátit na druhé, ale jen tehdy, když jsou vyzváni. Sotva v zimě 1987 přistál zpátky v Anglii, kdy proběhlo také jeho jednoduché rozvodové řízení, přišlo pozvání z Herefordu. Vrátil se zpátky v lednu 1988 jako velitel letky a sloužil na severním křídle (Norsko), potom v sultanátu Brunej a potom šest měsíců u skupiny vnitřní bezpečnost v Lines u Herefordu. V červnu 1990 byl poslán se svou skupinou instruktorů do Abú Dabí.

Seržant Sid zaklepal a strčil hlavu do dveří.

"Brigádní generál se vás ptá, jestli byste za ním nepřišli.

Major Martin jde nahoru." Když Martin vstoupil, Laing si všiml jeho opálené tváře, tř vlasů a očí a rychle pohlédl na Palfreye. Jedno by bylo z krku, zbývá ten zbytek. Bude to chtít dělat a dokáže mluvit arabsky, tak jak se říká?

J. P. vstal a šel Martinovi vstříc, chytil jeho ruku do svého drtivého sevření.

"Fajn, že jste zpátky, Miku." "Děkuji vám, pane." Potřásl si rukou s plukovníkem Craigem.

"Dovolte, abych vám představil tyto dva pány," řekl ředitel zvláštních sil. "Pan Laing a pan Palfrey, oba z Century.

Mají.. hm... návrh, který by vám chtěli vysvětlit.

Pánové, dejte se do toho. Chcete mluvit s majorem Martinem o samotě?" "V žádném případě, prosím," řekl Laing rychle, "Šéf doufá, že pokud z této schůzky něco bude, bude to koneckonců společná operace." "Syčák jeden," pomyslel si J. P. "Shovávat se za sira Colina. Jen aby ukázal, kolik má ještě v ruce karet, které může použít." Všichni si sedli. Laing hovoril, vysvětloval politické pozadí, nejistotu, zda Saddám Husajn ustoupí z Kuvajtu rychle, pomalu nebo bude muset být vyhozen. Ovšem politická analýza vede k závěru, že Irák nejdříve zbaví Kuvajt všeho cenného, potom se tam usadí a bude žádat ústupky, které OSN prostě nebude moci poskytnout. Vypadá to, že by to mohlo trvat celé měsíce.

Británie potřebovala vědět, co se děje uvnitř Kuvajtu, žádné drby a pověsti, ani divoké pohádky v tisku, ale bezpečné informace. O britských občanech, kteří tam stále jsou, o okupačních silách a jejich stavu. A pokud by se měla použít síla, zda by kuvajtské hnutí odporu mohlo být užitečné při vázání většího počtu Saddámových jednotek, které by jinak byly na frontě.

Martin prikyvoval a naslouchal, položil několik vhodných otázek, jinak však zůstával zticha. Oba vyšší důstojníci se dívali z okna. Laing skončil až po dvanácté hodině.

"Tak takhle to vypadá, majore. Neočekávám odpověď' okamžitě, hned teď', ale čas utíká." "Nevadilo by vám, kdybych si promluvil s naším kolegou o samotě?" zeptal se J. P. "Samozřejmě že ne. Podívejte se, Simon a já půjdeme zpátky do kanceláře. Máte moje telefonní číslo. Byl bych rád, kdybyste mi zavolal dnes odpoledne." Seržant Sid vyprovodil oba civilisty a doprovodil je k hlavní bráně, kde viděl, že si zastavili taxi na Kings Road. Potom se vrátil do svého království pod střešním obloukem za lešením.

J. P. šel k malé lednici a vytáhl tři studená piva. Všichni tři se napili.

"Podívejte se, Miku, víte jak to vypadá. To je to, co chtějí oni. Jestli si myslíte, že je to pitomost, pak to nějak vydržíme." "Přesně tak," řekl Craig. "V pluku vás v žádném případě nedáme na černou listinu, když řeknete že ne. Je to jejich nápad, ne náš." "Jenže pokud budete chtít jít s nima," řekl J. P. "pokud si chcete tak říkající rozbít hlavu, pak budete u nich až do doby, kdy se vrátíte. Nás se to samozřejmě bude týkat, pravděpodobně to nezvládnou bez nás, ale budete podléhat jim. Oni budou dávat příkazy. Až bude po tom, pak se vrátíte k nám, jako kdybyste byl na dovolené." Martin věděl, o co jde. Slyšel o jiných, kteří pracovali pro Century. Přestanete prostě existovat pro pluk až do doby, kdy se vrátíte. Potom všichni řeknou fajn, že jsi tady, a nikdo se nezmíní ani nezeptá, kde člověk byl.

"Vezmu to," řekl. Plukovník Craig vstal. Musel se vrátit zpátky do Herefordu. Napřáhl ruku.

"Zlomte vaz, Miku.

"Mimochodem," řekl brigádní generál, "máte pozvání na oběd. Tady na ulici. Century to zařídilo." Podal Martinovi proužek papíru, rozloučil se s ním a Mike Martin sešel dolů po schodech k bráně na Kings Road. Na papíru bylo napsáno, že oběd je zajištěn v malé restauraci čtyři sta metrů daleko a že jeho hostitelem bude pan Wafik Al-Churi. Kromě MI-5 a MI-6 je třetí hlavní částí britské špionáže tř Vládní spojovací štáb nebo také GCHQ, soubor budov na střeženém pozemku za tichým městečkem Cheltenham v Gloucestershiru.

GCHQ je britskou verzí Americké národní bezpečnostní agentury, se kterou těsně spolupracuje - jde tedy o lidi, jejichž antény zachytí téměř každou rozhlasovou relaci a telefonní hovor na světě, pokud si to přejí.

Díky spolupráci s GCHQ má americká NSA řadu pobočných stanic v Británii, kromě svých sledovacích stanic na celém světě, a GCHQ má své vlastní zámořské stanice, především jednu velkou na britském svrchovaném území v Akrotiri na Kypru.

Stanice Akrotiri, která je blíže oblasti, monitoruje Blízký východ, avšak předává všechny své produkty do Cheltenhamu k rozboru. Mezi analytiky je řada expertů, kteří, třebaže jsou Araby původem, jsou prověřeni do velmi vysokého stupně. Jedním z nich byl pan Al-Churi, který již dávno se rozhodl usadit v Británii, naturalizovat a vzít si za ženu Angličanku. Tento geniální dřívější jordánský diplomat nyní pracoval jako vedoucí analytik v arabském odboru GCHQ, kde, třebaže tam pracuje mnoho britských vědců a vysokoškolských učitelů, dokázal číst mezi řádky zachycené řeči vedoucích činitelů arabského světa. Byl to on, kdo na žádost Century čekal na Mika Martina v restauraci.

Jejich oběd byl přátelský a trval dvě hodiny, nemluvil jinak než arabsky. Když se rozloučili, Martin se vrátil zpátky do kasáren. Čekaly na něho ještě celé hodiny informací, než bude připraven odletět do Rijádu, s pasem, který do té doby Century jistě opatřil, doplněným vízy a na nepravé jméno.

Ještě než odešel z restaurace, pan Al-Churi zavolal z telefonu na pánské toaletě na jedno číslo.

"Bez problémů, Steve. Je prostě perfektní. Dokonce s myslím, že ještě nikoho podobného jsem neslyšel. To není

vysokoškolská arabština, je to ještě lepší - z vašeho hlediska. Je to pouliční arabština, každá nadávka, slang, žargon... ne, ani stopa po přízvuku... ano, ten se bude ředit... na kteroukoli ulici na Blízkém východě. Ne, kdek, vůbec ne, kamaráde. Rád jsem pomohl." O tricet minut později si Mike vyzvedl svůj vůz a jel po M4 zpět do Cheltenhamu. Ještě než se vrátil do kasáren, rovněž zavolal na jiné telefonní číslo z první budky na Gower Street. Muž, kterého volal, zvedl telefon, protože seděl ve své kanceláři v SOAS, kde pracoval. To odpoledne neměl žádné přednášky. "Ahoj, brácho, to jsem já." Voják se nemusel představovat. Již od doby, kdy chodil spolu do školy v Bagdádu, vždycky si říkal svému mladšímu bratrovi brácho. Na druhém konci drátu bylo cítit překvapení.

?

"Mike Kde heřgot seš "V Londýně, v telefonní budce." "Já myslel, že jsi někde v Zálivu." "Priletěl jsem dnes ráno. Možná že v noci zase odjedu." "Hele, Miku, nechod'. To všechno je moje chyba... Měl jsem radši držet hubu.. " Na druhém konci linky se ozval hluboký smích staršího bratra.

"Už jsem se divil, proč se ty syčáci tak najednou začal o mě zajímat. Vzali tě na voběd, že jo?" "Jo. Mně to prostě jen tak vyklouzlo. Podívej, přece tam nemusíš jít. Řekni jim, že jsem se mýlil..." Moc pozdě. Už jsem přijal." Proboha.. " Mladší muž v pracovně, obklopený učenými svazky dějin středověké Mezopotámie, měl blízko k slzám.

J p " "Miku, dáve na sebe ozor. Budu se za tebe modlit.

Mike se na chvíli zarazil. Ano, Terry byl vždycky trochu nábožný. Asi by se měl modlit.

"Udělej to, brácho. Přijdu za tebou, až se vrátím.

A neobtěžuj moc studenty. Slyšíš?" Zavěsil. Jeho blond'atý bratr, který obdivoval svého vojáckého bratra hrdinu, skryl hlavu v dlaních.

Když večerní linka British Airways ve 20.45 odlétala do Saúdské Arábie z letiště Heathrow, přesně načas, Mike a Martin tam již seděl - s řádně vízy opatřeným pasem na jiné jméno. Těsně před svítáním ho v Rijádu očekával rezident Century z velvyslanectví.

Don Walker jemně stlačil brzdu a Corvette Stingray ročníku 1963 chvilku přibrzdil u hlavní brány na Seymour Johnson Air Force Base, aby po dálnici mohlo přejet pár rekreatantů s kempinkovými vozy.

Bylo horko. Srpnové slunce se opíralo do Goldsboro, malého městečka v Severní Karolině, takže stojánka letecké základny vypadala z dálky jako kdyby byla polita vodou. Bylo příjemné jet po silnici a cítit, jak se vítr, i když horký, prohání jeho krátce zastřiženými blond'atými vlasy.

Řídil svůj klasický sporták, kterému věnoval tolik pozornosti, podřimujícím městem na dálnici Interstate 70, potom přešel na dálnici číslo 13 a zamířil k severovýchodu.

Donu Walkerovi bylo toho horkého léta 1990 dvacet devět let, byl svobodný, výborný stíhač a právě se dozvěděl, že poletí do války. To jest: možná. Zřejmě to bude záležet na nějakém zatraceném Arabovi, který si říká Saddám Husajn. To ráno jim velitel perutě plukovník (později generál) Hal Hornberg oznámil: během tří dnů, 10. srpna, se jeho perut', 336. "Raketáků" 9. letecké armády taktického leteckého velitelství, přesune do Arabského zálivu. Příkazy přišly z TAC na základně Langley v Hamptonu ve Virginii. A bylo to. Piloti byli nadšeni. K čemu by jinak byla všechna ta léta výcviku, kdyby si vůbec ani trochu nezastrčili?

Během těch tří dnů bylo potřeba udělat spoustu práce a pro něho jako zbrojře letky jí bylo ještě víc. Přesto s však vyprosil 24 hodin dovolené, aby se mohl rozloučit se svou rodinou, a zbrojiř perutě Steve Turner mu řekl, že pokud 12. srpna, až F-15E Eagle vyrolují na dráhu, bude chybět jedna jediná malá součástka, tak že on, Turner, mu šoně nakope prdel. Potom se zašklebil a řekl Walkerovi, že pokud se chce vrátit do západu slunce, že by měl začít rmtat.

Walker se tedy řtil přes Snow Hill a Greenville a mířil ř řetězu ostrovů východně od Pamlico Sound. Byl rád, že jeho rodiče se ještě nevrátili zpátky do Tulsy v Oklahomě, protože to by nikdy nestačil. Protože byl srpen, vybírali s svou roční dovolenou v rodinném domku na pláži poblíž Hatterasu, pět hodin jízdy od základny.

Don Walker věděl, že je eso, a měl z toho radost. Když je člověku dvacet devět let a může dělat věci, které má na světě nejraději a dělat to ještě dobře, je to dobrý pocit.

Měl rád základnu, měl rád kamarády a zbožňoval silu MacDonnel Douglas F-15 Strike Eagle, na kterém létal, bitevní verzi 15C typu určeného pro získání vzdušné nadvlády. Bylo to, jak se domníval, nejlepší letadlo v celé USAF, a to nehledě na to, co říkají ti chlapi od F-16, Fighting Falconů. S jeho letounem se dá srovnat pouze námořnický F-14 Tomcat, jenže tím nikdy neletěl a Eagle byl pro něho to pravé.

U Bethelu se obrátil na východ směrem do Columbie a Whalebone, kde se dálnice obrací k řetězu ostrovů, kolem Kitty Hawk a Nags Head, až cesta konečně končí u mysu Hatteras, kde je moře na všech stranách. Jako chlapec často trávil prázdniny v Hatterasu, vyjížděl s dědečkem ráno na moře a chytal tuňáky, až do doby, kdy starý pán začal být nemocný a nemohl již na moře jezdit.

Jeho otec nyní odcházel do důchodu od ropné společnost v 'Ilise a on i matka budou mít nyní více času na domek na pláži a tak se k nim dostane častěji. Byl dost mladý na to, aby si ani nepřipustil myšlenku, že by se možná nemusel ze Zálivu vrátit, protože je tam válka.

Walker maturoval s dobrým prospěchem v Tulse v osmnácti letech a měl pouze jedno jediné přání - chtěl létat. Pokud si dokázal vzpomenout, vždy chtěl létat. Strávil čtyři roky v Oklahomě, specializoval se na letecké nženýrství a absolvoval v červnu 1983. Prošel školou záložních důstojníků a na podzim byl převeden k letectvu.

Prošel pilotním výcvikem na základně Williams AFB, u Phoenixu v Arizoně, létal na T 33, potom T 38 a po jedenácti měsících, na přehlídce perutí, zjistil, že absolvoval školu s vyznamenáním, jako čtvrtý ze čtyřiceti žáků.

K jeho překypující radosti prvních pět šlo do školy stíhačů na základně Holloman AFB u Alamagorda v Novém Mexiku. Zbytek samozřejmě, jak jen tak mimochodem s arogancí vlastní mládí určeného ke stíhačům konstatoval, bude poslán někde k bombard'ákům nebo dopravnímu letectvu.

Ve výcvikové jednotce v Homesteadu na Floridě konečně opustil T 38 a přešel na F-4 Phantom, velký, silný letoun,

skutečný stíhač.

Devět měsíců v Homesteadu skončilo prvním přidělením k letce v Osanu v Jižní Koreji, kde létal na Phantomech celý rok. Byl dobrý, to ostatně věděl, a věděli to jeho nadřízení. Po Osanu ho poslali do zbrojní školy stíhačů na základně MacConnel AFB ve Wichitě v Kansasu.

Škola stíhacích zbraní je považována za nejtvrďší výcvikové středisko USAF. Tam se dostanou jen dobří letci, ti, kteří mají naději na postup. Technologie nových zbraní je složitá. Absolventi z McConnellu musejí rozumět každému šroubu a matce, znát každý silikonový čip a mikroobvod zoufalé spousty přístrojů potřebných k tomu, aby moderní stíhač mohl vzlétnout proti nepřítelům. Walker opět absolvoval s vyznamenáním, což znamenalo, že každá letka stíhačů v letectvu po něm ráda sáhne.

Dostala ho - v létě 1987 - 336. letka v Goldsboro, kde létal rok na Phantomech, potom následovaly čtyři měsíce na základně Luke AFB ve Phoenixu v Arizoně, kde přecházel na Strike Eagle, se kterými byli přezbrojováni Raketáři. Létal už na F-15 více než rok, když Saddám Husajn vstoupil do Kuvajtu.

Stingray se již před polednem přiblížil k řetězu ostrovů, přejel kolem památníku u Kitty Hawk, kde Orville a Wilbur Wrightovi vypustili do vzduchu svou první strunou svázanou bednu alespoň na pár metrů, aby dokázali, že člověk může opravdu létat v letadle opatřeném motorem.

Kdyby tak věděli...

V Nags Head se vmísil do proudu campingových vozů a přívěsů, až konečně odbočil na cestu vedoucí kolem mysu Hatteras a směřující k ostrovu. Konečně vjel se Stingrayem ke vchodu do domku svých rodičů, těsně před polednem. Byli na verandě a dívali se na tiché modré moře.

Ray Walker uviděl syna první a radostně vykřikl. Maybelle vyšla z kuchyně, kde připravovala oběd, a objala ho.

Dědeček seděl v houpacím křesle, díval se na moře. Don přišel k němu a řekl: "Ahoj, dědo, to jsem já, Don." Starý pán vzhledl, pokýval hlavou a usmál se; potom se znovu zadíval na oceán.

"Není v pořádku," řekl Ray. "Někdy tě pozná, někdy ne. Tak si sedni a řekni nám co je nového. Hej, Maybelle, co kdyby chudáci žizniví dostali pár piv?" Nad pivem Don řekl svým rodičům, že odlétá do Zálivu.

Za pět dní. Maybelle zadržela výkřik; jeho otec vypadal smutně.

"No, myslím si, že proto ses vlastně cvičil," řekl konečně.

Don dopil pivo a poprvé se vůbec nedivil, že rodiče mají vždy takový strach. Jeho dědeček se na něho díval, jako kdyby ho poznával.

"Don jde do války, dědečku," Ray Walker křičel. Oč starého pána ožily.

Celý svůj život byl námořníkem, k námořníctví šel rovnou ze školy, před mnoha léty. V roce 1941 pohřbil na rozloučenou svou ženu a nechal ji u rodiny v Tulse, s novorozenětem Maybelle, aby odjel do Pacifiku. Byl s generálem MacArthurem u Corregidora a slyšel, jak řekl "Vrátím se," a byl pouhých dvacet metrů od generála, když se MacArthur vrátil.

Mezitím si probíjovával cestu desítkami ubohých atolů na Marianách a přežil peklo Ivo Jimy. Měl na těle sedmáct jizev, všechny z boje, a měl právo nosit stužky vy znamenání - stříbrnou hvězdu a dvě bronzové - a sedm vyznamenání za zranění - Purpurových srdcí.

Vždy odmítal důstojnickou hodnost, byl rád, že může zůstat seržantem, protože viděl, kde spočívá skutečná moc.

Vstoupil na pobřeží u Inčonu v Koreji a potom ho konečně poslali, aby dožil své dny v armádě jako instruktor na Parns Islandu, kde jeho uniforma nesla mnohem více vyznamenání než uniforma kteréhokoli vojáka na základně. Když odešel konečně po dvou odkladech do důchodu, jeho vyřazení se zúčastnili čtyři generálové, což se obvykle stávalo jen tehdy, když odcházel do důchodu jiný generál. Starý pán pokynul vnukovi, aby k němu přišel. Don vstal od stolu a nahnul se k němu.

"Dávej si bacha na ty Japončíky, chlapče," zašeptal ýP "starán, "nebo tě dostanou.

Don objal starého pána kolem revmatických ramen.

"Neboj se, dědo, ti se ke mně nedostanou.

"Starý pán prikývl a byl spokojen. Bylo mu osmdesát let.

Nebyli to ostatně Japonci ani Korejci, kteří dostali nesmrtelného seržanta. Byl to starý Alzheimer. Celé dny trávil v blažených snech u své dcery a zetě, kteří se o něho starali, protože neměl kam jít.

Po obědě vyprávěli Donovi rodiče o své cestě do Arabského zálivu, ze které se vrátili před čtyřmi dny. Maybelle odešla a přinesla obrázky, které právě dostala.

Don seděl vedle matky, zatímco probírala celý štos fotografií, určovala paláce a mešity, pobřeží i trhy v řetězu emirátů a šejchátů, které navštívila.

"A buď opatrný, až tam přijdeš," varovala svého syna, "to jsou lidé, kteří budou proti tobě. Nebezpeční lidé. Jen se podívej na ty oči." Don Walker se podíval na obrázek v její ruce. Beduín stál mezi dvěma pískovými dunami s pouští za zády, číp jeho šátku zakrýval celou tvář. Pouze tmavé oči se podezíravě dívaly na kameru.

"Neboj se, já si na něho dám pozor," slíbil jí. To jí, jak se zdálo, uspokojilo.

V pět hodin si uvědomil, že by měl jet zpět na základnu.

Jeho rodiče ho doprovodili před dům, kde parkoval jeho vůz. Maybelle políbila svého syna a řekla mu už po několikáté, aby si dával pozor, a Ray ho obejmul a řekl, že jsou na něho pyšní. Don vlezl do vozu a vjel zpátky na cestu. Ohlédl se.

Na verandě domu se objevil dědeček, opírající se o dvě berle. Pomalu odložil berle stranou, napřimil se, narovnal stará revmatická záda a ramena. Potom zvedl ruku a zasalutoval ke své baseballové čepičce a tak zůstal, starý válečník zdravící svého vnuka, který odcházel zase do jiné války.

Don, z vozu, zasalutoval také. Potom stlačil plyn a odjel.

Svého dědečka už nikdy neviděl. Starý pán umřel ve spánku koncem října.

V té době už byla v Londýně tma. Terry Martin pracoval dlouho do večera. Studenti byli sice pryč na prázdninách, ale musel připravovat přednášky pro specializační prázdninové kurzy na škole, což mu také dávalo zabrat, a to i v létě.

Ovšem toho večera se sám musel nutit, aby něco dělal, aby zbavil svůj mozek nepokojných myšlenek.

eděl, kam jeho bratr odešel, a v duchu si představoval nebezpečí pokusu proniknout do Irákem okupovaného Kuvajtu tak, aby to nikdo nepoznal.

V deset hodin, zatímco Don Walker jel směrem k severu z Hatterasu, odešel ze školy, popřál zdvořile dobrou noc starému vrátnému, který za ním zavřel, a šel po Gower Street a St. Martins Lane směrem k Trafalgar Square.

Doufal, že jasné osvětlení ho zbaví tíživých myšlenek. Byl teplý, příjemný večer.

U kostela St. Martin-in-the-Fields si všiml, že jsou otevřené dveře, a uslyšel zpěv. Vstoupil, našel si místo vzadu a poslouchal zkoušku sboru. Jenomže zvuk hlasů jenom prohluboval jeho depresi. Vzpomínal na dětství, když před třiceti léty byli on a Mike v Bagdádu.

Nigel a Susan Martinovi žili v pěkném, prostorném t...

starém domě o dvou poschodích v Saadunu, hezké čtvrti té poloviny města, která se nazývá Risafa. Michael se narodil v roce 1953 a on o dva roky později, v roce 1955. První vzpomínku si uchoval z doby, kdy mu byly dva roky, kdy se jeho černovlasý bratr měl obléci, aby šel poprvé do školky slečny Saywellové. To znamenalo obléci si košili a krátké kalhoty, vzít si ponožky a boty, uniformu anglického chlapce. A Mike křičel a protestoval, že mu berou jeho obvyklé hadry, bilou bavlněnou košili, která poskytovala volnost pohybu a ve které nebylo člověku horko.

Pro britskou komunitu v Bagdádu v padesátých letech byl život snadný a příjemný. Bylo tu členství v klubu Mansour a klubu Alwiya s plovárnou, tenisovými kurty a squashovými kurty, kde se pracovníci irácké ropné společnosti a velvyslanectví scházeli, aby si zahráli, zaplavali, pojedli nebo popili u baru.

Dokázal si také vzpomenout na Fátimu, jejich chůvu, štíhlou jemnou dívku z vesnice, jejíž mzda se hromadila tak, aby měla věno a mohla se provdat, až se vrátí ke své rodině, za nějakého slušně postaveného muže. Obvykle s hrál na trávníku s Fátimou až do doby, než se odebral vyzvednout Mika ze školky slečny Saywellové.

Ještě než bylo obě chlapcům tři roky, oba dva mluvil stejně anglicky jako arabsky, arabštinu se učili od Fátimy nebo od zahradníka a kuchaře. Mikovi to šlo zvlášť dobře a protože jejich otec byl vášnivým obdivovatelem arabské kultury, dům byl často plný jeho iráckých přátel.

Arabové ostatně milují malé děti, mají s nimi mnohem více trpělivosti než Evropané a když se Mike řítíl přes trávník, se svými černými vlasy, tmavými očima a v bílé košili, a vykřikoval arabsky, přátelé jeho otce se smál potěšením a křičeli: "Ale Nigele, vždyť on vypadá jako jeden z nás." O víkendu bylo možno také vyjet do přírody a pozorovat Royal Harithiya Hunt, něco jako anglický lov na lišku dovezený na Blízký východ, kdy se honili šakalové pod vedením městského architekta Philipa Hirsta, a po honu byl dostatek jídla pro všechny. A ty nádherné pikniky u řeky na Prasečím ostrově, vytvořeném uprostřed pomalu tekoucího Tigridu, který rozděloval město na dvě části.

Po dvou letech i on následoval Mika do školky slečny Saywellové, ale protože byl chytrý, šli do Nadační přípravné školy, řízené panem Hartleyem, současně.

Bylo mu šest a jeho bratrovi osm, když poprvé přišli do Tasisiyae, do třídy, kde bylo pár anglických chlapců, ale také Iráčané, synové rodičů pocházejících z vyšších tříd.

Tehdy také došlo k převratu. Mladý král a Nuri-as-Said byli zabiti a komunistický generál Kassem převzal absolutní moc. Třebaže o tom oba dva mladí angličtí chlapci nevěděli, jejich rodiče a celá anglická komunita začali být znepokojeni. Kassem, který podporoval iráckou komunistickou stranu, prováděl pogrom mezi členy nacionalistické strany Baas, kteří se opět pokoušeli zavraždit generála.

Jedním ze skupiny, která se bezúspěšně pokusila zastřelit diktátora, byl mladý buřič jménem Saddám Husajn.

První den v přípravné škole Terry zjistil, že je obklopen skupinou iráckých chlapců.

,p " "Hele onrava, řekl jeden. Terry začal brečet.

J p " "Ne sem onrava, fňukal.

"Ale seš," řekl ten největší. "Seš tlustý a bílý, máš legrační vlasy. Vypadáš jak ponrava. Ponrava, ponrava, ponrava." Všichni to začali opakovat. Pojednou se za ním objevil Mike. Samozřejmě, všichni mluvili arabsky.

J p " "Neri'ke te mému bratrovi onrava, varoval.

"To že je tvůj bratr? Vůbec nevypadá jako tvůj bratr.

Ale vypadá jak ponrava." Použití pěsti není součástí arabské kultury. Ve skutečnosti je cizí většině kultur s výjimkou určitých částí na Blízkém východě. Ani na jih od Sahary není sevřená pěst tradiční zbraní. Černoši z Afriky a jejich potomci se musel naučit sevřit pěst a uhodit; potom začali být nejlepší na světě. Úder sevřenou pěstí je mnohem spíše zvykem západního Středomoří a zvláště pak anglosaskou tradicí.

Úder Michaelovy pravačky dopadl na sanici hlavního / mučitele Terryho a srazil ho na zem. Chlapec nebyl ani tak poraněn jako překvapen. Od té doby však už nikdo Terrymu neri'kal ponrava.

Bylo překvapující, že Mike a irácký chlapec se potom stali nejlepšími přáteli. Během celé přípravné školy byl nerozluční. Dlouhý chlapec se jmenoval Hassan Rahmani.

Třetím členem Mikova gangu byl Abdelkarim Badri, který měl mladšího bratra, stejně starého jako Terry. Terry a Osman se stali rovněž přáteli, což bylo užitečné, protože Badri senior často chodil do domu jejich rodičů. Byl to lékař a Martin byl rád, že byl jejich rodinným lékařem.

Byl to také on, kdo pomáhal Mikovi a Terrymu Martinovi překonat obvyklé dětské nemoci, priušnice, plané neštovice a spalničky.

Starší Badriho chlapec, jak si Terry vzpomínal, byl uchvácen poezii, vždy ho bylo možno najít ponořeného v knihách anglických básníků a také vyhrával ceny za recitaci, a to i v soutěži s Angličany. Osman, mladší, byl dobrý v

matematice a říkal, že chce být stavitelem nebo architektem a stavět krásné věci. Toho teplého večera seděl Terry v kostelní lavici a přemýšlel o tom, co se s nimi asi se všemi stalo.

Zatímco studoval v Tassiya, věci kolem nich v Iráku se měnily. Čtyř roky poté, co pňšel k moci vraždou krále, byl Kassem sám svržen a zabit armádou, která začínala být znepokojena jeho flirtováním s komunismem. Následovalo jedenáct měsíců vlády střídavě arznády a strany Baas, během kterých se baasisté krutě pomstili svým dřívějším utlačovatelům, komunistům.

Potom armáda vytlačila baasisty, dostala je znova do vyhnanství a vládla až do roku 1968.

Avšak v roce 1966, když mu bylo 13 let, byl Mike poslán, aby dokončil své vzdělání na anglické soukromé škole v Haileybury. Terry ho následoval v roce 1968. To léto ho jeho rodiče odvezli pozdě v červnu do Anglie, takže všichni společně mohli strávit prázdniny, ještě než Terry šel do školy, kde už byl Mike. Díky tomu náhodou nebyli v Iráku při obou dvou převratech 14. a 30. července, které svrhly vládu armády a přivedly k moci stranu Baas řd prezidentem Bakrem s viceprezidentem Saddámem Husaj nem.

Nigel Martin měl tušení, že se něco bude dít, a podle toho se zařídil. Opustil iráckou ropnou společnost a vstoupil k britské ropné společnosti Burmah Oil a poté, co zabalil věci rodiny v Bagdádu, usadil se s rodinou na kraj Hertfordu, odkud mohl každodenně dojíždět do Londýna za svou novou prací.

Martin senior se stal vášnivým hráčem golfu a o víkendech mu jeho synové často pomáhali jako nosiči holí, když hrával s přítelem od Burmah Oil, nějakým panem Denisem Thatcherem, jehož žena se značně zajímala o politiku.

Terry miloval Haileybury, které tehdy řídil ředitel pan Bill Stewart; oba chlapci byli v koleji Melvill House, jejímž ředitelem byl Richard Rhodes-James. Jak se dalo očekávat, z Terryho se začal klubat vědec a z Mika sportovec.

Pokud ochrana, kterou poskytoval Mike svému menšímu a baculatějšímu bratrovi, začala už ve škole pana Hartleyho v Bagdádu, bylo tomu tak i v Haileybury, a stejně tak mladší bratr dál obdivoval svého sourozence.

Když měl přejít na univerzitu, Mike oznámil, že chce do armády. Bylo to rozhodnutí, které pan Rhodes-James velmi schvaloval.

Terry Martin opustil tmavý kostel, když zkouška sboru skončila, přešel Trafalgar Square a chytil autobus do Bayswateru, kde on a Hilary bydleli. Když přecházel Park Lane, vzpomněl si na poslední ragbyový zápas s Tonbridge, kterým Mike zakončil svých pět let v Haileybury.

Tonbridge byl vždy na špičce a toho roku se hrálo na hřišti The Terrace. Mike byl obránce, zbývalo ještě pět minut a Haileybury prohrával o dva body. Terry byl u postranní čáry, jako věrný pesek, a pozoroval svého bratra.

Oválný míč vyletěl ze skrumáže do rukou haileyburské spojky, která oběhla jednoho protihráče a potom podala nejbližšímu vnitřnímu útočnickovi. Zezadu vystartoval Mike. Jak vyletěl, to viděl jenom Terry. Zrychlil, přeběhl přímo vlastní tričtvrtku, chytil přihrávku směřovanou na křídlo, prorazil obranou Tonbridge a řitil se k pomezí čáry. Terry vyskakoval a pokřikoval jako blázen. Dal by všechny své zkoušky a všechny své referáty za to, kdyby mohl běžet vedle svého bratra, třebaže věděl, že jeho krátké bílé nohy se zlatými chloupky stojícími jako chloupky na angreštu by ho neunesly ani deset metrů, a už by ho tonbridgská smečka srazila k zemi.

Jeho výkřiky zmlkly, když tonbridgský obránce vyrazil proti bratrovi. Dva osmnáctiletí chlapci se srazili. Si a nárazu tonbridgské odrazila a Mike Martin přeběhl a skóroval potřebné tři body.

Když obě skupiny přišly ze hřiště, Terry stál u chodby a šklebil se. Mike napřáhl ruku a prohrábnul mu vlasy.

"Tak jsme to dokázali, brácho." A ter!', pitomec jeden, když měl držet hubu, způsobil, že jeho bratra poslali do okupovaného Kuvajtu. Chtělo se mu plakat obavami a zoufalstvím.

Opustil autobus a šel po Chepstow Gardens. Hilary měl být pryč na tři dny za obchodem, ted' už asi bude zpátky.

Doufal tak, potřeboval, aby ho někdo uklidnil. Když vstoupil, zavolal a s radostí uslyšel odpověď z obývacího.

Vstoupil do pokoje a vychrlil ze sebe, jakou pitomost udělal. Pak již cítil, že ho objímá teplá náruč laskavého, ušlechtilého obchodníka, se kterým žil.

Mike Martin strávil dva dny s vedoucím rezidentury v Rijádu, jejíž osazenstvo se nyní rozšířilo o dva další muže z Century.

Rijádská stanice obvykle pracuje z velvyslanectví a protože Saúdská Arábie je považována za zemi britským zájmům velmi nakloněnou, nikdy nebyla považována za tvrdé místo, které by vyžadovalo velký personál a komplexní zařízení. Jenže desetidenní krize v Zálivu všechno změnila.

Nově vytvořená koalice západních a arabských států se tvrdě postavila proti pokračující irácké okupaci Kuvajtu a měla také již dva jmenované hlavní velitele, generála Normana Schwarzkopfa ze Spojených států a prince Chálida bin Sultána bin Abdulazíze, čtyřačtyřicetiletého vojáka z povolání, vycvičeného v Sandhurstu v Anglii a ve Státech, synovce krále a ministra obrany prince Sultána.

Prince Chálid byl britské žádosti nakloněn jako obvykle a s pozoruhodnou rychlostí byla nabídnuta britskému velvyslanectví izolovaná vila na předměstí. Technici z Londýna instalovali přijímače a vysílače s nevyhnutelnými šifrovacími stroji pro pozdější použití a toto místo se mělo stát hlavním štábem britské tajné služby po dobu trvání této situace. Někde na druhé straně města prováděli Američané totéž pro CIA, která zřejmě měla v úmyslu být na místě ve velkém počtu. Nepřátelství, které se později vyvinulo mezi vyššími důstojníky amerických ozbrojených sil a civilisty z agentury, se ještě nezačalo projevovat.

Mezitím se Mike ubytoval v soukromém domě vedoucího stanice, Juliana Graye. Oba muži souhlasili s tím, že by nebylo nijak výhodné, aby Mika viděl někdo na velvyslanectví. Milá paní Grayová se o něho starala a nikdy j nenapadlo, aby se zeptala, kdo je nebo co dělá v Saúdské Arábii. Mike nemluvil s personálem arabsky, pouze přijal nabídnutou kávu s úsměvem a anglickým "Thank you".

Večer druhého dne se konal konečný briefing. Zdálo se, že se jim podařilo shromáždit všechno, co mohli, alespoň z Rijádu.

"Zítřka ráno poletíte do Zahranu. Je to civilní linka Saúdské Arábie. Zastavili přímé lety do Chafdzi. Budou vás čekat. Firma se postarala o dispečera v Chafdzi; ten na vás počká a odveze vás na sever. Ostatně, myslím, že je z pluku. Sparky Low - znáte ho?" Zná ho," řekl Martin.

"Dostal všechny věci, které jste řekl že budete potřebovat. Našel také mladého kuvajtského pilota, se kterým byste si měl promluvit. Dostanete od nás všechny poslední snímky z amerických družic ukazující hraniční oblast a hlavní koncentraci iráckých jednotek, kterým byste se měl vyhýbat, plus všechno ostatní, co máme. A teď konečně, tyto obrázky, právě přišly z Londýna." Rozložil řadu velkých, lesklých fotografií na jídelním stole.

"Jak se zdá, Saddám ještě nejmenoval iráckého generálního guvernéra; stále se pokouší stlouct dohromady správu z kuvajtských kolaborantů a nějak se mu to nedaří. Ani kuvajtská opozice s tím nechce nic mít. Jenže se zdá, že už je tam velké množství lidí od tajné policie.

Tenhle je, jak se zdá, místním šéfem AMAM, jmenuje se Sabaawi, pěkný pacholek. Jeho šéf v Bagdádu, který by tam mohl přijet na návštěvu, je náčelník Amn-al-Amm, Omar Chatib. Tenhle." Mike se díval na tvář na fotografii, jistou, zachmuřenou, směs krutosti a selské lstivosti v očích a ústech.

"Má značně krvavou pověst. Stejně tak jako jeho pobočník v Kuvajtu, Sabaawi. Chatibovi je zhruba čtyřicet pět let, pochází z Tikritu, je to člen stejného kmene jako Saddám a dlouhodobý stoupenec. O Sabaawim mnoho nevíme, ale to se ještě uvidí." Gray vytáhl jinou fotografii.

"Kromě AMAM Bagdád poslal skupinu z kontrarozvědné kanceláře Mukhabarátu, pravděpodobně, aby se zabývala cizinci a všemi pokusy o špionáž nebo sabotáž, řízenými zvenčí jejich nově obsazeného území. Šéf kontrarozvědky je jeden z těchletěch - má pověst, že je lstivý, a že ho nikdo neoblíbne. To bude asi ten, na kterého bude třeba dávat pozor." Bylo 8. srpna. Jiná Galaxie C-5 hřměla nad hlavou, aby přistála na blízkém vojenském letišti, součást obrovské americké zásobovací mašinerie, která už byla v běhu a ze které se řinul nekonečný proud materiálu do nervózního, nepředvídatelného a mimořádně tradičního muslimského království.

Mike Martin se podíval zpátky dolů na snímek - a hleděl na tvář Hassana Rahmaniho.

Znovu volal Steve Laing.

"Nechci o tom mluvit," řekl Terry Martin.

"Myslím, že byste měl, doktore Martine. Podívejte se, vy máte strach o bratra, že?" "Velký." "Nemusíte ho mít, víte? Je to velmi tvrdá povaha, je schopen se o sebe postarat. Chtěl jít, neptal se. Dali jsme mu naprosté právo, aby nás odmítl." "Měl jsem držet hubu." "Podívejte se, pane doktore, zkuste se na to dívat tímto způsobem. Kdyby došlo k nejhorsímu, museli bychom vyslat řadu jiných bratrů, manželů, synů, strýců, milenců do Zálivu. Pokud existuje něco, co kdokoli z nás může udělat, aby omezil jejich ztráty, snad bychom se o to měli pokusit, ne?"

"V pořádku. Tak co chcete?" "Ještě jeden oběd, myslím. Je snadnější se domlouvat osobně. Znáte hotel Montcalm? Řekněme v jednu hodinu?" "Bez ohledu na vynikající mozek je to emocionální malý mizer, a" poznamenal Laing k Simonu Palfreymu toho rána.

Proboha," řekl Palfrey, s výrazem asi jako když ento "mologovi řeknou, že někdo našel pod kamenem velmi zajímavý nový druh brouka.

Štáf špionů a vysokoškolský učitel měli pro sebe klidný koutek - pan Costa se o to postaral. Když přišel na stůl losos, Laing se rozhovoril o svém námětu.

"Je faktem, že válka v Zálivu pravděpodobně bude.

Samozřejmě, že ne hned; bude chvíli trvat, než vybudujeme nezbytné síly. Avšak Američané skřípou zuby. Jsou naprosto rozhodnutí, s úplnou podporou naší vážené dámy na Downing Street, dostat Saddáma Husajna a jeho lumpy z Kuvajtu." "Předpokládám, že odtamtud vypadne ze své vlastní vůle," poznamenal Martin.

"Prima, pak by nebyla potřeba válka," odpověděl Laing, třebaže si v duchu myslel, že tahle možnost by zas tak prima vlastně nemusela být. Ve vzduchu byly silně znepokojivé pověsti, které vlastně vedly k tomuto pozvání na oběd.

"Jenže pokud tomu tak nebude, pak tam prostě budeme muset jít pod hlavičkou OSN a vykopat ho odtamtud." "My.

"No, hlavně Američané. Pošleme tam jednotky pozemní, námořní i letecké. Již nyní máme v Zálivu námořnictvo, na jih míří stíhací a bitevní letectvo. Tak to je. Paní T.

je rozhodnutá, že nesmíme vypadat nerozhodně. V téhle chvíli je to právě jen Pouštní štít, který zdržuje toho syčáka od toho, aby postupoval dál na jih a napadl Saúdskou Arábii. Jenže to může být ještě horší. Jistě jste slyšel o ZHN?"

Zbraně hromadného ničení? Samozřejmě." "To je ten problém. Jaderné, chemické a bakteriologické. Osobně Vám řeknu, že naši lidé v Century se pokoušel již před několika roky varovat politické činitele před něčím takovým. V minulém roce Šéf předložil materiál "Výzvědná služba v 90. letech". Varoval, že velkou hrozbu po skončení studené války nyní představuje a bude představovat šíření jaderných zbraní. Objevující se naprosto nestabilní diktátoři dostanou významné, technologicky vyspělé zbraně a mohou je také použít. Všichni říkali, že je to výtečný materiál, a pak se na to vysrali. Ted' jsou samozřejmě podělaní strachy." "A Saddám Husajn toho má spousty," poznamenal Dr. Martin.

"O to právě jde, příteli. Odhadujeme, že za posledních deset let vydal Saddám padesát miliard dolarů na zbraně.

To je také důvod, proč je na dně - dluží patnáct miliard Kuvajťanům, dalších patnáct miliard Saúdské Arábii, a to jsou jenom půjčky, které dostal během války mezi Irákem a Íránem. Jeho invaze je důsledkem toho, že odmítli to všechno odepsat a půjčit mu dalších třicet miliard, aby dostal svoje hospodářství z problémů. Jádrem problému je ona třetina z těch padesáti miliard, neuvěřitelných sedmáct miliard dolarů, které vydal na získání ZHN nebo na jejich výrobu." "A probudil se vůbec Západ?" "Ano, teď se chtějí mstít. Probíhá spousta operací.

Langley se pokouší zjistit na celém světě a vystopovat každou vládu, která vůbec někdy něco prodala do Iráku, a kontrolovat vývozní povolení. A my děláme totéž." "To nebude trvat dlouho, pokud budou všichni spolupracovat - a to jistě budou," řekl Martin, zatímco dostal svého platýze.

"Tak snadné to zase není," řekl Laing. "Třebaže je ještě brzo, je už jasné, že Saddámův zeť Kamil vytvořil zatraceně chytrou zásobovací mašinerii. Stovky malých loutkových společníků v celé Evropě, Severní, Střední a Jižní Americe. Ti všichni kupovali sem tam něco a jednotlivě to nevypadalo důležité. Falšovaly se vývozní žádosti, měnily detaily výrobku, předkládala se lživá prohlášení o konečném použití, nákupy se prováděly prostřednictvím zemí, které byly na vývozním osvědčení a na osvědčení o konečném určení. Jenže když dáte všechny tyhlety nevinně vypadající věci dohromady, dostanete něco zatraceně nepříjemného." "Víme, že má plyn," řekl Martin. "Ten používal prot Kurdům a Iráncům na poloostrově Fao. Fosgen, yperit.

Jenže jsem slyšel, že má také nervové plyny. Bez zápachu, bez chuti. Smrtelné a velmi rychle působící." "Drahý příteli, já to věděl. Vy jste prostě studna informací." Laing věděl samozřejmě všechno o plynech, jenže ještě více toho věděl o tom jak se vlichotit.

Potom je tady sněť sleziná. S tím už experimentoval a možná také s plicním morem. Jenže jak víte, tyhlety věc se nedají vyrábět prostě jen s párem gumových rukavic.

Na to je třeba určité velmi specializované chemické zařízení. To by se také mělo objevit na vývozních povoleních," poznamenal Martin.

Laing přikývl a beznadějně vzdychl.

† "Mělo, to ano. Jenže vyšetřovatelé už nyní narážejí na dva problémy. Zed'vytvořená krytím, jak to dělají některé společnosti hlavně v Německu, a otázka dvojího použití.

Někdo dodává náklad pesticidů - co by bylo naprosto nevinné v zemi, která se pokouší zvýšit svou zemědělskou výrobu, nebo alespoň to říká. Jiná společnost v jiné zem dodává jinou chemikálii - zřejmě ze stejného důvodu, rovněž pesticid. Potom je šikovný chemik dá dohromady a je tady jedovatý plyn. A oba dodavatelé brečí - My jsme nic nevěděli." Klíč bude v chemickém zařízení," řekl Martin. "Jde o vyspělou chemii. Tyhle věci se přeci nedají smíchat ve vaně. Najděte lidi, kteří dodávají továrny na klíč, a lidi, kteří je montují. Mohou sice vykládat všechno možné, jenže určitě budou vědět, co dělají, když už to dělají.

A k čemu to také bylo." "Továrny na klíč?" zeptal se Laing.

"Celé závody, postavené od samého začátku cizími společnostmi. Nový vlastník jenom otočí klíčem a vejde. Jenže nic z toho nevysvětluje náš oběd. Musíte se spojit s chemiky a fyziky. Slyšel jsem o tom jen proto, že mne to osobně zajímá. Takže proč já?" Laing zamyšleně míchal kávu. Ted' musel postupovat opatrně.

"Ano, máme chemiky a fyziky. Koumáky všeho druhu.

A nepochybně nějaké odpovědi najdou. Potom přeložíme jejich odpovědi do normální angličtiny. Američané udělají totéž. Dostaneme pár odpovědí, ale ne všechny. Myslíme si, že máte možnost nám nabídnout něco jiného. Proto jsem vás pozval. Jak asi víte, většina z našich velitelů se stále domnívá, že Arabové nedokáží smontovat ani dětské kolo, natož aby ho vynalezli." Dotkl se citlivé stránky a věděl to. Psychologický portrét, který nechal vypracovat o Dr. Terry Martinovi, měl nyní dokázat, že za to stál. Profesor se začervenal, potom se ovládl.

"Já se na to opravdu vykašlu," řekl, "když moji vlastní krajané tvrdí, že Arabové jsou jenom horda beduinů jez dících na velbloudech, kteří nosí ručm'ky na hlavě. Ano, tak jsem to už opravdu slyšel rici. Faktem ale je, že vybudovali mimořádně složité paláce, mešity, přístavy, silnice a zavlažovací systémy v době, kdy naši předkové tady běhali ještě v medvědíh kůžích. Měli podivuhodně moudré vládcé a zákonodárce v době, kdy skuteční Američané nosili pérové čelenky." Nahnul se dopředu a namířil na muže z Century kávovou lžičku.

"A já vám řeknu, že Iráčané mají mezi sebou některé vynikající vědce stejně tak jako stavitele a konstruktéry, kterým se nikdo nemůže rovnat. Jejich stavitelé jsou lepší než kdokoliv jiný v poloměru tisíc mil kolem Bagdádu, a to včetně Izraele. Mnozí prošli školami v Sovětském svazu nebo na Západě, jenomže absorbovali naše poznatky jako houby a potom to začali uplatňovat způsobem, který jať vlastní jen jim." Chvilu bylo ticho a potom Laing řekl: "Pane doktore, mluvíte mi doslova z duše. Jsem sice u odboru Blízkého východu v Century jenom rok, ale došel jsem ke stejnému názoru jako vy. A totiž, že Iráčané jsou velmi nadaní lidé. Jenže bohužel jim vládne člověk, který je masový vrah. Mají být všechny tyto peníze a všechno toto nadání vyplýtvány jen na zabíjení desítek, možná stovek nebo tisíců lidí? Chce Saddám získat slávu ráčanům nebo je chce všechny povraždit?" Martin si vzdychl.

"Máte pravdu. Je to blázen. Kdysi tomu tak nebylo, jenže to už je dávno a dnes jim je. Změnil nacionalismus staré baasistické strany v nacionální socialismus, čerpá svou inspiraci z Adolfa Hitlera. Co ode mne chcete?" Laing chvíli přemýšlel. Byl příliš blízko tomu, aby tohoto člověka ztratil.

"George Bush se dohodl s paní T, že naše dvě země vytvoří orgán, který by prošetřoval a analyzoval celou oblast Saddámových zbraní hromadného ničení. Vyšetřovatelé budou zjišťovat skutečnosti jak je objeví, vědci nám potom řeknou, co to znamená. K čemu se dostal? Jak je to daleko? Kolik toho je? Kolik potřebujeme, abychom chránili sebe, pokud dojde k válce? Plynové masky? Skafoandry? Injekce a očkování? Zatím ještě vůbec nevím, co má nebo co budeme potřebovat my..." " Jenže o těchto věcech vůbec nic nevím," přerušil ho Martin.

"Ano, jenže vy víte něco, co nevíme my. Znáte arabské myšlení, Saddámovo myšlení. Použije to co má, použije to kvůli Kuvajtu, nebo toho nechá? Jaké podněty by ho donutily toho nechat, nebo půjde až do důsledků? Naši lidé prostě nechápou toto arabské pojetí mučednictví." Martin se zasmál.

" "Prezident Bush, řekl, "a všichni lidé kolem něho budou jednat podle toho jak jsou vychováni. To všechno se zakládá na židovsko-křesťanské morální filozofii podporované řecko-římským pojetím logiky. Ale Saddám bude reagovat na bázi toho, jak si on sám sebe představuje." " Jako Arab a muslim?" "Ale prosím vás. Islám s tím nemá nic společného.

Saddámovi vůbec nezáleží na koránu, Prorokově učení.

Klidně se bude modlit, když mu to vyhovuje. Ne, to se musíte vrátit až do Ninive a k Asyřanům. Jemu vůbec nezáleží na tom kolik lidí musí zemřít, dokud si myslí, že vyhráje." " Jenže nemůže vyhrát, rozhodně ne proti Americe. To nemůže

nikdo." "Špatně. Vy jste použil slovo vyhrát jako by ho použil Brit nebo Američan. A je to způsob, jakým to používá dnes Bush nebo Scowcroft a zbytek lidí kolem nich. On se na to bude dívat jinak. Jestliže odejde z Kuvajtu, pro tože mu za to král Fahd zaplatí, k čemuž bylo mohlo dojít, kdyby se konala konference v Džiddě, pak vyhraje se ctí.

Ab dostal za to, že odejde, zapláceno, to je přijatelné.

Vyhraje. Jenže Američané to nedovolí." "V žádném případě." "Jenže jestliže odejde pod hrozbou, prohraje. Celá Arábie se na to bude dívat tímto způsobem. Prohraje a pravděpodobně zemře. Proto neodejde." "A jestliže se proti němu nasadí americká vojenská mašinerie? Pak ho to rozplácne jako mouchu," řekl Laing.

"Na tom nezáleží. Má svůj bunkr. Jeho lidé zemřou. To není důležité. Jenže pokud může uškodit Americe, pak vyhraje.

A jestliže může poškodit Ameriku hodně, skutečně hodně, pak bude pokryt slávou. Mrtvý nebo živý. Vyhraje." j "

"Zatraceně, to je složité, vzdychl Laing.

"Vlastně ne. Jakmile překročíte Jordán, morální filozofie se skokem kvalitativně změní. Dovolte, abych se vás znova zeptal, co vlastně ode mne chcete?" "Zakládá se výbor. Aby se pokusil a radil našim pánům v otázkách těchto zbraní hromadného ničení. O děla, tanky, letadla, o to se starají ministerstva obrany. To není problém. To je jenom hromada železa - kterou můžeme zničit ze vzduchu.

Existují vlastně dva výbory, jeden ve Washingtonu a jeden tady v Londýně. Britští pozorovatelé v jejich, američtí pozorovatelé v našem výboru. Budou tam lidé z ministerstva zahraničních věcí, Aldermastonu, Porton Down. Century tam má dvě místa. Já tam posílám Simona Palfreyho. Byl bych rád, kdybyste tam seděl s ním, dohlédl na to, zda tam nejsou nějaká hlediska výkladu, která by se mohla opomenout, protože jde o zvláštní arabské hledisko. To je vaše silná stránka - to je to, čím můžete přispět." "Dobře, mohu přispět a nemusí to také nic znamenat.

Jak se říká tomu výboru? Kdy se schází?" "Ano, Simon vám zavolá kdy a kde. Má to ostatně vhodné jméno - Medusa." Pozdě odpoledne 10. srpna se na základně Seymour Johnson Air Force Base blížil měkký a teplý soumrak, jaký bývá v Karolíně, prostě taková nálada, kdy si člověk vzpomene na rumový punč v kbelíku s ledem a pořádný steak na grilu.

Zbývající muži 334. taktické stíhací eskadry, kteří nebyl ještě opětační na letadlech F-15E, stejně tak jako pilot. eskadry náčelníci, kteří poletí do Zálivu v říjnu, zde, stáli a pozorovali. Společně s 336. eskadrou vzniklo 4.

taktické stíhací křídlo 9. letecké armády. A 336. nyní odlétala. i usilovné aktivity se blížily ke konci; dva dni na dva dny letadel, plánování trasy, rozhodování o vybavení, přípravu tří tajných materiálů a počítače eskadry veškerou doplňovací aktivitou, uzavřenou v databankách, do kontejnerovou třídu, které přivezou dopravní letouny. Stěhování eskadry bojových letadel není jako stěhování z bytu do bytu, co už samo o sobě je horší než vyhořet. Je to vlastně, jako když se stěhuje celé malé město.

Venku na stojance stály tiše dvacet čtyři F-15E, hrozně šelmy, čekající na pavoučí malé bytosti, které je zkonstruovaly a postavily, aby se posadily dovnitř a pouhým dotekem prstu uvolnily jejich strašnou sílu.

B 1 vybaveny na dlouhý let světem až na Arabský y y ov bez mezipřistání. Každý Eagle měl trupové polostr nádrže pro 13 000 liber leteckého benzínu. V křídlech byly další dvě integrované nádrže, konstruované tak, aby to maximálně snižovalo odpor při letu. Tyto nádrže obsahovaly po 5000 librách. Pod každým trupem byly zavěšeny tři dlouhé, jako torpédo vypadající vnější přídavné nádrže obsahující po 4000 librách. Palivo samo vážilo už tuny, což byl náklad, jaký uvezlo pět bombardérů v světové války. A přitom Eagle je stíhací letadlo, které do těchto věcí personálu byly zabaleny v cestovních kontejnerech. Pod křídly, drive používaných pro napalm a nyní k mnohem humánnějším účelům, obsahujících košile, nožky, lžičky, mýdlo, holící potřeby, uniformy, masky a porno grafické časopisy. Všichni totiž věděli, že to bude moc dlouhá doba, než se dostanou do nějakého obyčejného letadla jako tankovací letouny KC-10, které se budou jako kvočky starat o stíhače na jejich cestě přes Atlantik a na Saúdskoarabský poloostrov, přičemž každý ze čtyř těchto letounů bude schopen zásobit palivem šest Eaglů, byly již ve vzduchu a čekaly kdesi řád oceánem.

Později pak letecká karavana letadel Starlifter a Galaxy přiveze zbytek, malou armádu mechaniků, elektronických odborníků a podpůrného personálu, výzbroj a náhradní díly, nářadí a dlny se vším všudy. Nemohou počítat s tím, že tam na konci cesty vůbec něco najdou; všechno, co je potřeba k tomu, aby dva tucty nejsložitějších bitevních letadel celého světa bylo udržováno v bojové pohotovosti, se bude muset dopravit stejnou cestou kolem půlky světa.

Každý Strike Eagle ten večer reprezentoval čtyřicet čtyři miliony dolarů černých skříněk, hliníku, kompozitních materiálů, počítačů, hydrauliky a skrýval v sobě velké množství konstruktérské práce. Třebaže byl zkonstruován již před třicet lety, Eagle byl nový stíhač, protože tak dlouho trval výzkum a vývoj.

V čele civilní delegace z města Goldsboro byl starosta Hal K. Plonk. Jeho 20 000 spoluobčanů ho mělo rádo, protože byl schopen rozesmát i ztuhlé tváře delegací z politicky korektního Washingtonu svou zásobou homosexuálních a černošských vtipů. O některých návštěvnících z hlavního města se říkalo, že po jedné hodině starostových vtipů, se vraceli do Washingtonu a vyhledávali svého psychiatra. Na druhé straně se ovšem starosta Plonk vracel do své kanceláře po každém funkčním období s ještě větší autoritou.

Civilní delegace stála vedle Hala Horberga, velitele křídla a dívala se s hrdostí na letouny, vytahované traktory z hangárů, na to, jak posádky usedají do letounů, pilot do předního sedadla a jeho operátor zbraňových systémů " řečený také "wizzo do zadního. Kolem každého letounu se rojili mechanici, kteří prováděli předstartovní kontrolu.

" Už jsem vám říkal," zeptal se starosta nejbližšího letounu, "ten vtip o generálovi a křivě V tomto okamžiku však Don Walker bohužel nastartoval motory a burácení dvou motorů Pratt and Whitney F100-PW-220 přehlušilo podrobnosti týkající se zkušeností nešťastné dámy s generálem F100 dovede změnit palivo ve spoustu rámu a horka a vyvinout 24 000 liber tahu také se na to připravoval.

Jeden za druhým nastartovalo dvacet čtyři Eaglů 336.

eskadry a začínalo odjíždět na mili vzdálený konec startovací dráhy. Pod křídly se třepaly malé červené praporky,

ukazující, kde jsou podkřídlové rakety Stinger a Sidewinder připevněny k závěsům. Tyto pojistky budou odstraněny těsně před vzletem. Jejich let do Arábie může být mírumilovný, jenže poslat Eagly do vzduchu bez prostředků sebeobrany by bylo nemyslitelné.

Kolem pojižděcí dráhy až k místu vzletu stály skupiny ozbrojených stráží a policie AF Někteří mávali, jiní salutovali. Těsně před odbočením na dráhu letouny zastavily a byly znovu houfy údržbářů a mechaniků podrobeny poslední kontrole. Zabrzdili kola, podložili špalky, potom zkontrolovali každý motor postupně, hledající netěsnosti, uvolněné armatury nebo panely - všechno, co se mohlo uvolnit během pojiždění. Konečně byly odjištěny i rakety.

Letouny trpělivě čekaly, každý z nich byl pozoruhodný exemplář dlouhý 63 stop, 18 stop vysoký o rozpětí 40 stop a hmotnosti 40 000 liber prázdné váhy a 81000 liber při maximálním zatížení, jaké nesly nyní. Bude to dlouhý start.

Konečně F-15 narolovaly na dráhu, otočily se prot mírnému větru, zrychlovaly. Pridavné spalování vyplivlo z trysek desetimetřové plameny. Vedle startovací dráhy zdravili posádky velitelé mechaniků s hlavami chráněnými přilbami před strašným hlukem. Svá dětátka neuvidí drive než v Saúdské Arábii.

Po jedné míli po ranveji, při rychlosti 185 uzlů, kola opustila beton a F-15 byly ve vzduchu. Zatažení podvozku, klapky, vypnutí přídavného spalování a uskupení do formace. Dvacet čtyři F-15 obrátilo přídě k nebi, začalo stoupat rychlostí 5000 stop za minutu a zmizelo v soumraku.

Ve výšce 25 000 přišlo vyrovnání a o hodinu později již viděli poziční světla prvním tankovacího letounu KC-10.

Čas doplnit zásoby. Dva motory F100 jsou strašně žízňivé. Při zapnutí přídavného spalování každý z nich spotřebovává 40000 liber paliva za hodinu, což je důvod, proč se přídavné spalování používá pouze pro start, boj nebo v naléhavých případech, kdy je potřeba rychle zmizet.

při normálním nastavení motory potřebují doplnit zásoby paliva každé půldruhé hodiny. Aby doletěly do Saúdské Arábie, potřebovaly tankovací letouny KC-10, své "benzínové pumpy" na nebi.

Eskaadra byla nyní v roztažené formaci, každé číslo sledovalo svého vedoucího ve vzdálenosti asi jedné míle.

Don Walker, se svým wizzo Timem za zády, vyhlédl, zda je jeho číslo tam, kde má být. Letěli na východ a nyní se nacházeli nad Atlantikem, byla tma, avšak radar ukazoval polohu každého letounu a ostatně byla vidět i jejich poziční světla.

Na zádi KC-10 otevřel operátor hadice panel, který ho zakrýval před světem, a vyhlédl na světlující moře pod sebou. Vysunulo se palivové ráhno, čekající na prvního zákazníka.

Každá skupina šesti Eaglů již identifikovala svůj tankovací letoun a Walker šel na věc jako první. Jemná manipulace s plynem a F-15 se posunul pod tankovací letoun do dosahu ráhna. V tankeru pak operátor nasunul ráhno do hubice vyčnívající z předního okraje levého křídla stíhače. Jakmile mu indikátor naznačil, že spojení je uzavřené, palivo začalo téci rychlostí 2000 liber JP4 za minutu.

F-15 pily a pily.

Jakmile byly nádrže plné, Walker poodlétl a jeho číslo nastoupilo na jeho místo. Na nebi letěly další tři tankery, které obstarávaly stejnou službu pro každého ze svých šesti svěřenců.

Letěli nocí, která byla krátká, protože letěli proti slunci rychlostí 350 uzlů, což je asi 500 mil za hodinu. Po šest hodinách slunce opět vyšlo a tehdy již přelétávali pobřeží Španělska, letěli severně od afrického pobřeží, aby se vyhnuli Libyi. Po přiblížení k Egyptu 336. eskaadra jako část koaličních sil zamířila na jihovýchod, přelétla Rudé moře a poprvé uviděla onu obrovskou okrově hnědou plochu písku a šterku, které se říká Arabská poust.

Po patnácti hodinách ve vzduchu přistálo čtyřicet osm mladých, unavených a ztuhlých Američanů v Zahránu v Saúdské Arábii. Během několika hodin byli převeleni na své definitivní letiště, leteckou základnu Oman v Thumraitu v sultanátu Maskat a Omán.

Tady budou žít v podmínkách, na které později budou vzpomínat s nostalgií, sedm set mil od irácké hranice a zóny nebezpečí, celé čtyři měsíce až do půlky prosince.

Budou létat na cvičné lety do vnitrozemí Ománu, jen co přiletí jejich mechanici s vybavením, budou se koupat v modrých vodách Indického oceánu a čekat na to, co Bůh a Norman Schwarzkopf s nimi mají v úmyslu.

V prosinci budou přemístěni do Saúdské Arábie a jeden z nich, třebaže se to nikdy nedozví, později změní průběh války.

Letiště v Zahránu bylo přeplněné. Tak se to zdálo Miku Martinovi, když přiletěl z Rijádu. Zahrán, který se nachází v srdci velkého řetězu ropných polí, která přinesla Saúdské Arábii její pohádkové bohatství, byl již dávno znám Američanům a Evropanům na rozdíl od Tajfu, Jenbo a dalších měst království.

Třebaže Džidda byla vždy živým přístavem, nebyla přece jen zvyklá na tolik anglosaských tváří na ulici, ale druhý týden v srpnu měla už přímo závrat' z jejich invaze.

Někteří se pokoušeli dostat pryč; mnoho z nich jelo po místních cestách, aby se dostali do Bahrajnu a odlétli odtud.

Ostatní byli na zahránském letišti, hlavně ženy a rodiny pracovníků na ropných polích, směřující k Rijádu a na přípojný let domů.

Jedni odlétali, další sem přicházeli, houfy Američanů se zbraněmi a sklady. Martinova civilní linka se jen tak tak vešla mezi dvě obří C-5 Galaxy, dvě z hustého konvoje letícího z Británie, Německa a USA, zajišťujícího neustálé zvyšování zásob a počtu lidí, až se severovýchodní Saúdská Arábie stala jedním velkým vojenským táborem.

To ještě ale nebyla Pouštní bouře, kampaň na osvobození Kuvajtu; ta přijde až za pět měsíců; zatím to byl jen Pouštní štít, který měl odradit iráckou armádu, nyní zvětšenou na čtrnáct divizí roztažených podél hranice a v Kuvajtu, od toho, aby vyrazila na jih.

Pro pozorovatele byl pohled na zahránské letiště možná působivý, avšak trochu intenzivnější pozorování by odhalilo, že ochrana byla neobyčejně slabá. Americké tanky a dělostřelectvo ještě neprijely - první lodní dodávky právě odplouvaly od amerického pobřeží - a zásoby privážené Galaxiemi, Starliftery a Herculesy byly jen zlomkem nákladu,

jaký dokáže přivést námořní loď.

F-15 rozmístěné v Zahránu a Hornety námořnictva v Bahrajnu, plus britská Tornáda, která právě přiletěla do Zahránu a ještě ani nevychladla ze svého letu z Německa, měly dostatek všeho potřebného, aby mohly provést alespoň pět útočných letů ještě předtím, než dojdou zásoby.

Jenže zastavit masivní útok tanků, to chce něco více.

Bez ohledu na působivé předvádění vojenské přítomnosti na několika málo letištích byla severovýchodní Saúdská Arábie zatím bez ochrany.

Martin si prorazil cestu davy v přiletové hale, pytel přes rameno, až konečně uviděl známou tvář mezi hloučky za bariérou.

Během svého prvního výběrového kursu pro SAS, kdy jim řekli, že se nebudou pokoušet je vycvičit, ale že se místo toho pokusí je zabít, se jim to téměř podařilo. Jednoho dne pochodoval tricet mil přes Brecons, nejhorší a nejkřutější terén v Británii, v mrznoucím dešti a s padesátikilovou výbavou v tlumoku. Tak jako ostatní i on byl víc než vyčerpan, uzavřen do soukromého světa, kde veškerá existence byla jenom směsí bolesti a vůle přežít.

Potom uviděl nákladní automobil, nádherný nákladňák, který na něho čekal. Znamenalo to konec pochodu a z hlediska lidské vytrvalosti také konec toho všeho. Sto metrů, osmdesát, padesát; konec té hrozné agonie jeho těla se blížil stále blíž a blíž, jak ho jeho vysílené nohy s tlumokem nesly několik posledních metrů. Vzadu na nákladním voze seděl muž, který pozoroval deštěm zmáčenou, bolestí zkroucenou tvář, která se blížila k němu. Když byla zadní strana vozu vzdálena čtvrt metru od natažených prstů, muž poklepal na kabinu a nákladní vůz vyrazil pryč.

Nejel jenom nějakých pár set metrů; ujel dalších deset mil.

Tím, kdo seděl na nákladním voze, byl Sparky Low.

"Ahoj, Miku, jsem rád, že tě vidím..." Když se něco takového stane, musí mít člověk skutečně dobrou vůli odpouštět.

"Ahoj Sparky, jak se vede." "Je to hustý, pokud se ptáš." Sparky vytáhl svůj džíp s náhonem na čtyři kola z parkoviště a za třicet minut byli již mimo Zahrán a mířili na sever. Do Chafdzi to bylo dvě stě mil, tedy tři hodiny jízdy, ale poté, co se přístav Džubajl ztratil po jejich pravé straně, měli alespoň trochu soukromí. Cesta byla prázdná, nikdo neměl chuť navštívit Chafdzi a malá ropná komunita na hranici Kuvajtu se nyní změnila v město duchů.

"Uprchlíci ještě přicházejí?" zeptal se Martin.

"Pár," přikývl Sparky, "už je jich jen pár. Ten hlavní nápor přišel a odešel. Ti, kteří přijíždějí po hlavní silnici, jsou hlavně ženy a děti s pasy - Iráčané je pustili, aby se jich zbavili. Je to dost chytré. Kdybych já řídil Kuvajt, pak bych se také snažil zbavit všech emigrantů.

Některí Indové se dostali přes hranici - jak se zdá, Iráčané je ignorují. To už tak chytré není. Indové měl dobré informace a tak jsem pár z nich přesvědčil, aby se otočili a vrátili se zpátky se zprávou pro naše lidi." "Máš všechno co jsem chtěl?" "Jo. Gray se musel snažit. Včera to přijelo v nákladňáku se saúdskou značkou. Dal jsem to do rezervní ložnice. Dneska budeme večer s tím mladým kuvajtským pilo tem, o kterém jsem ti řekl. Tvrdí, že má kontakty uvnitř, spolehlivé lidi, kteří mohou být užiteční." Martin zavrčel.

"Nesmí vidět moji tvář. Mohli by ho sestřelit." Sparky si to rozmyslel.

"V pořádku." Velitelská vila Sparkyho Lowa není vlastně tak špatná, pomyslel si Martin. Náležela americkému úředníkovi firmy Aramco, která stáhla své muže do Zahránu.

Pro Martina bylo zbytečné se ptát, co tady vlastně Sparky Low dělá. Bylo zřejmé, že také on byl "půjčen" Century House a že jeho úkolem bylo, jak se zdá, přijímat uprchlíky, kteří pronikají na jih, a pokud by mluvili, vyptat se jich na všechno, co viděli a slyšeli.

Chafdzi bylo v podstatě opuštěné, nemluvě o Národní gardě Saúdské Arábie, která byla zakopána v obranných pozicích ve městě a kolem něj. Zůstalo tu jen několik zoufalých trhovců, kteří nemohli uvěřit, že skutečně mají zákazmka. Martin si totiž koupil šaty, které potřeboval.

Elektrický proud stále v Chafdzi byl, byla půle srpna, což znamenalo, že klimatizace fungovala - stejně jako čerpadlo ze studny a bojler. Bylo možno se vykoupat, jenže věděl, že by to nebylo moudré.

Již tři dny se nemyl, neholil ani si nečistil zuby. Pokud s paní Grayovou, jeho hostitelka v Rijádu, všimla rostoucího zápachu, který kolem sebe pochopitelně šířil, byla příliš dobře vychovaná, než aby o tom mluvila. Pokud se týče ústní hygieny, Martin si pouze čistil zuby třískou po každém jídle. Sparky Low o tom také nemluvil, jenže ten věděl proč.

Z kuvajtského důstojníka se vyklubal schopný mladý muž ve věku dvaceti šesti let, který byl naplněn vztekem nad tím, co se stalo jeho zemi, a byl jasným stoupencem královské dynastie Al-Sabah, nyní vyhnané do luxusního hotelu v Tajfu jako hosté krále Fahda ze Saúdské Arábie.

Byl také znepokojen, když zjistil, že třebaže očekával britského důstojníka v civilním obleku, třetí osobou u večere je Arab oblečený do špinavé kdysikošile, s flekatou kefijí na hlavě, jejíž jeden cíp byl zatřen tak, že zakrýval vnější polovinu tváře. Low je představil.

Jste skutečně Brit?" zeptal se mladý muž překvapeně.

"Vysvětlili mu, proč je Martin oblečen tak jak je a proč má zakrytou tvář. Kapitán Al-Chalífa přikývl. "Omlouvám se, majore. Samozřejmě že chápu.

Jeho historka byla krátká a jednoduchá. 1. srpna byl odvolán z domu a bylo mu řečeno, aby se hlásil na letecké základně Ahmadi, kde sloužil. Během noci on a jeho přátelé důstojníci poslouchali rozhlasové zprávy o invazi do jejich země ze severu. Na úsvitu byla jejich eskadra Skyrayů doplněna palivem, vyzbrojena a připravena ke startu.

Americký Skyray, třebaže to není žádná moderní stíhačka, může být užitečný jako bitevní letoun. Samozřejmě by nikdy nepředstavoval problém pro irácké Migy 23, nebo 29 nebo francouzské Mirage, avšak naštěstí, při jediném bojovém letu, který do dneška absolvovali, žádný z nich nepotkali.

Nalezl své cíle v severovýchodních předměstích města hned za svítání.

"Dostal jsem jeden z jejich tanků raketami," vysvětloval vzrušeně. "Vím to, protože jsem viděl, jak hoří. Pak mi už zbýval jenom kanón, takže jsem s ním prohnal nákladáky za ním. Dostal jsem první z nich, překulil se do příkopu a převrátil. Potom jsem už neměl munici a tak jsem letěl zpátky. Jenže nad Ahmadi nám kontrolní věž řekla, abychom letěli na jih přes hranici a zachránili naše letadla.

Měl jsem právě tolik paliva, abych se dostal do Zahránu.

Dostali jsme ven přes šedesát našich letadel, jsou to Skyhawk, Mirage a britské školní Hawky. K tomu vrtulníky Gazelle, Puma a Super-Puma. Ted' bych chtěl odtud a vrátit se, jakmile budem osvobozeni. Kdy si myslíte, že začne útok?" Sparky Low se opatrně usmál. Ten chlapec si byl tak nádherně jistý.

"Ještě ne, aspoň se obávám. Musíte být trpělivý. Je třeba provést přípravné práce. Řekněte nám o svém otci.

Pilotův otec, jak se zdálo, byl mimořádně bohatý kupec, mocný přítel královské rodiny.

"Bude spolupracovat s invazními silami?" zeptal se Low.

Mladý AI-Chalífa byl vyděšen.

"Nikdy, nikdy. Udělá všechno, co bude moci, jen aby pomohl osvobození." Pohlédl do tmavých očí nad špinavou látkou. "Chcete se setkat s mým otcem? Můžete na něho spoléhat." "Možná," řekl Martin.

"Dáte mu ode mne zprávu?" Psal několik minut na kousek papíru a dal to Martinovi.

Když jel zpátky do Zahránu, Martin spálil papír v popelníku. Do Kuwait City nemohl vzít s sebou nic usvědčujícího.

Následujícího rána on a Low sbalili potřeby, které s vyžádal, naložili je do džípu a odjeli na jih k Manifah, potom se obrátili na západ po Tapline Road, která probíhá podél irácké hranice přes Saúdskou Arábii. Řílca se jí Tapline, protože TAP znamená transarabský ropovod a silnice byla určena k obsluze ropovodu, kterým proudila saúdská surová ropa na západ.

Později se Tapline Road stane hlavní dopravní tepnou největší pozemní armády, jakou kdy kdo viděl, sestávající ze 400 000 Američanů, 70 000 Britů, 10 000 Francouzů a 200 000 Saúdů nebo jiných arabských vojáků shromážděných pro invazi do Iráku a Kuvajtu z jihu. Jenže ten den byla prázdná.

Pár mil poté se džíp opět obrátil k severu, zpět ke hranici mezi Saúdskou Arábií a Kuvajtem, avšak již na jiném místě, poněkud ve vnitrozemí. Poblíž pouštní vesnice Hamatijat na saúdskoarabské straně se hranice nejvíce blíží ke Kuwait City.

Kromě toho, americké průzkumné snímky získané Grayem v Rijádu ukazovaly, že hlavní masa iráckých sil byla uskupena sice právě u hranice, ale poblíž pobřeží.

Čím více do vnitrozemí, tím bylo řidší rozptýlení iráckých hlídek. Koncentrovaly své síly mezi Nuvajsibem na pobřeží a přechodem AI-Vafra čtyřicet mil do vnitrozemí.

Vesnice Hamatijat byla sto mil v poušti, ukrytá v záhybu hranice, takže to zkracovalo vzdálenost do Kuwait City.

Velbloudi, které Martin chtěl, na ně čekali na malém statku mimo vesnici, byla to velbloudice v nejlepší věku a její potomek, mléčně zbarvené velbloudátko se sametovou tlamou a ušlechtilýma očima, stále ještě sající. Vyroste a bude stejně líná jako zbytek jejího rodu, ještě však ne.

"Proč to velbloudě," zeptal se Low, když seděli v džípu a pozorovali zvířata ve stáji.

"Krycí historka. Pokud by se někdo ptal, tak je vedu do velbloucích farem u Sulaibiaje na prodej. Jsou tam lepší ceny."

Seskočil z džípu a šoural se ve svých sandálech, aby vzbudil hlídače velbloudů, který pochrupeval ve stínu boudy.

Tricet minut oba dva muži dřepěli v prachu a smlouvali cenu obou zvířat. Hlídač, který se díval do tmavé tváře, na špinavé zuby a skrčenou postavu, dřepící v prachu ve špinavé košili, páchnoucí na metry daleko, s byl jist, že mluví s beduínským obchodníkem, který chce za své peníze dostat dva dobré velbloudy.

Když byl obchod uzavřen, Martin zaplatil z roličky saúdskoarabských dinárů, které dostal od Lowa a celou dobu držel pod paží, aby byly dostatečně mokré a mastné. Potom odvedl oba velbloudy asi míle daleko a zastavil, když byl skryt před slidivýma očima za pískovými dunami.

Low přijel v džípu.

Seděl pár stovek metrů od velbloudářovy stáje a pozoroval. Třebaže znal Arabský poloostrov dobře, nikdy ještě nepracoval s Martinem a jenom žasnul. Ten člověk prostě nepředstíral, že je Arab; jakmile sestoupil z džípu, byl z něho prostě beduín každým coulem.

Třebaže to nevěděl, předchozího dne v Kuvajtu, dva britští inženýři, kteří se pokoušeli uniknout, odešli ze svého bytu oblečení do bílé košile, kuvajtského "tobu" s "gutrou" na hlavách. Dostali se jen na půl cesty ke svému vozu padesát metrů daleko, když na ně zavolalo nějaké dítě: "Můžete se sice oblét jako Arabové, ale stále chodíte jako Angličané." Inženýři se vrátili do svého bytu a zůstali tam.

Celí zpocení, avšak skrytí před zvědavými pohledy každého oba dva muži SAS přenesli "výbavu" do cestovních tlumoků, které visely na každém boku velbloudice. Ležela sice, avšak protestovala proti dalšímu nákladu, plivala a cenila zuby na muže, kteří na ní pracovali.

Dvě stě liber výbušniny Semtex-H přišlo do jednoho pytle, každý dvouapůlkilový blok zabalený do látky, s ně kolika pytli kávových zrněk navrch v případě, že by se nějaký zvědavý irácký voják chtěl podívat. Druhý tlumok naplnily automaty, munice, rozbušky, časovací zařízení a granáty, společně s Martinovým malým, ale silným přijímačem se skládací satelitní anténou a náhradními bateriemi. Také zde přišly navrch pytle s kávou.

Když skončili, Low se zeptal: "Mám udělat ještě něco?" "To je všechno, díky. Zůstanu tu do západu slunce.

Nemusíš čekat." Low napřáhl ruku.

"Je mi líto, co se stalo v Brecons.

Martin zavrtěl hlavou.

"Nehoň se, přežil jsem." Low se zasmál, ostrým smíchem.

"Jo, tak se to dělá. Člověk musí přežít. Hodně štěstí, Miku." Odjel. Velbloudice zakoulela očima a začala přežvykovat.

Tele se pokusilo dostat k mléku, mělo však smůlu a tak si lehlo k ní.

Martin se sám opřel o velbloudí sedlo, stáhl si keřji přes tvář a přemýšlel o tom, co ho čeká. Poušť by neměla být problém, problémy by měly začít až v okupovaném Ku wait City. Kolik tam bude kontrol, jak přísné silniční uzá věry, jak všímaví budou vojáci, kteří u nich budou? Cen tury nabídlo, že se mu pokusí dodat padělané papíry, jenže odmítl. Je možné, že Iráčané mohli změnit občanské prů kazy.

eřil, že krytí, které zvolil, je v arabském světě nejlepší.

Beduíni přicházejí a odcházejí jak se jim zlíbí. Nebojují proti pronikajícím armádám, protože jich viděli už příliš mnoho - Saracény, Turky, Křiřáky, Templáře, Němce, Francouze, Brity, Egyptany, Izraelce a Iráčany. Všechny přeřili, protože je nezajímá ani politika, ani válka.

, Mnoho režimů se pokusilo je usadit, ale bezúspěšně.

Král Fahd ze Saúdské Arábie, který nařídil, že všichni jeho občané musí mít dům, postavil pěknou vesnici Esken, vybavenou veřkerým moderním zařizením - plovárnou, záchody, koupelnami, tekoucí vodou. Některé beduíny to zlákal a přistěhovali se.

Pili vodu z bazénu (vypadal jako oáza), na záchod chodili do patia, pohráli si se vším a potom odeřli, přičemž zdvorile vysvětlili svému panovníkovi, že dávají přednost spánku pod hvězdami. Vesnici Esken vyčistili a použil Američané během krize v Zálivu.

Martin také věděl, že mezi beduíny bude nápadný pro svou výšku. Měřil téměř metr osmdesát a většina beduínů byla menší. Staletí chorob a podvýživy vedla k tomu, že všichni byli poznačeni nemocemi a zakrněli. Voda v pouři je pouze k pití pro člověka, kozu nebo velblouda; proto se také Martin vyhýbal koupelně. Věděl dobře, že romantika života v pouři platí pouze pro lidi ze Západu.

Neměl vůbec žádné papíry, to však nebyl problém. Některé vlády se snařily vydávat beduínům občanské průkazy.

Beduíny to obvykle potěřilo, protože to byl dobrý toaletní papír; stále lepší než plná hrst šterku.

Aby policista nebo voják trval na tom, že si prohlédne beduínův občanský průkaz, to by byla jen ztráta času a obě strany to dobře věděly. Z hlediska úřadů hlavní věci je, že s beduíny nejsou problémy. Nikdy je ani nenapadne, aby se zapojili do nějakého kuvajtského hnutí odporu. Martin to věděl a doufal, že Iráčané také.

Pospával až do západu slunce, potom nasedl. Na jeho "hat hat hat" velbloudice vstala na nohy, její tele chvíl pilo, krylo se za ní a konečně vyrazili tím kolísavým krokem, který se zdá být velmi pomalý, ale dokážete jím urazit velké vzdálenosti. Velbloudice byla dobře řivená a ve stáji měla dostatek vody. Celé dny se neunaví.

Byl kus na severozápad od policejní stanice Ruqaiřah, kde kamenitá cesta přechází z Kuvajtu do Saúdské Arábie, a tady také krátce před osmou hodinou přeřel hranici.

Noc byla černá, jen hvězdy zářily. Záře kuvajtského rop něho pole Manageeř měl po pravé ruce a tam také pravděpodobně bude irácká hlídka, ale pouři před ním byla prázdná.

Na mapě to bylo padesát kilometrů nebo třicet pět mil na velbloudí farmu na jih od Sulaibjaje, vněřší čtvrti Kuwait City, kde chtěl zanechat svá zvířata až do doby, kdy je bude opět potřebovat. Jenže předtím musí ukrýt "výbavu" v pouři a označit místo.

Pokud ho nikdo nezastaví a nebude mít zpoždění, měl by ukrýt svůj náklad v temnotě před východem slunce, během devíti hodin. Za deset hodin by měl přijet na velbloudí farmu.

Když za ním zůstalo ropné pole Manageeř, jel podle kompasu přímo ke svému cíli. Iráčané, jak předpokládal, možná hlídají cesty, třeba i stezky, nikdy však prázdnou pouři. Žádný uprchlík se tudy nepokusí zmizet, ani tudy nepřijde nepřítel.

Z velbloudí farmy se chtěl po východu slunce vyšplhat na nějaký náklad'ák, který by mířil do středu města ležícího dvacet mil dále.

Daleko nad ním přelétla nehučně na nočním nebi družice KH-11 Národní průzkumné kanceláře. Před léty musela předcházející generace amerických špionážních družic nejdřívě provést snímkování a filmy potom vypouřtět v různých intervalech v návratových pouzdech. Tato pouzdra bylo třeba pracně hledat a vyvolat v nich uložený film.

Družice KH-11, 64 stop dlouhá a vářící 30 000 liber, jsou chytrější. Jakmile ofotografují zemi pod sebou, automaticky zařifrují obrázky do řady elektronických pulsů, které jsou vysílány směrem nahoru k další družici letící nad nimi.

Přijímací družice je jedna ze sítě družic na geostacionární dráze, což znamená, že se neustále drží nad stejným místem na zemi. Rychlost jejich letu kolem Země je synchronní s otáčením Země. Vypadá to tedy jako kdyby se vznášely stále nad jedním místem zemského povrchu.

Jakmile taková družice přijme snímky od KH-11, pak je může buď přímo vyslat do Ameriky anebo, jestliže tomu vadí zakřivení Země, vyřle je vesmírem na další družici typu "BIRD", která potom vyřle obrázky svým americkým velitelům. V důsledku toho NRO může získat své g " foto rafické informace v " reálném čase, několik sekund po tom, co bylo snímkování provedeno.

To má pro vedení války obrovskou výhodu. Znamená to, že KH-11 může napři'klad včas upozorovat nepřátelský konvoj, který se pohybuje k hranici, a tak bude možno na něj letecky zaútočit. Neřt'astní vojáci na nákladních vozech se nikdy nedozvědí, jak je vlastně bitevní letouny našly. To proto, že KH-11 mohou pracovat celou noc a den, bez ohledu na mraky nebo mlhu.

Říká se jim často "vřevidoucí". To však není zcela namístě. KH-11, která té noci přelétla ze Saúdské Arábie přeř Kuvajt, neviděla osamělého beduína, který vstupuje do zakázaného území. A také kdyby ho viděla, moc by se o něj nestarala. Směřovala přeř Kuvajt do Iráku. Viděla mnohé budovy, průmyslová miniměsta kolem Al-Hillah a Tarmija, Al-Atheer a Tuvajta, neviděla však, co bylo v těchto budovách. Neviděla ani přípravu bojových plynů ani hexafluorid uranu, určený pro odstřevivky plynů v závodě na dělení izotopů.

Přelétla severněji, osnímkovala letiřtě, dálnice a mosty.

Viděla i vrakoviště v Al-Kubai, nevšimla si ho. Viděla průmyslová střediska Al-Quaim, Džazira a Al-Širqat západně a severně od Bagdádu, nikoli však zbraně hromadného ničení, které v nich byly připravovány. Přeletěla přes Džebel Hamreen, neviděla však Pevnost, kterou postavil stavitel Osman Badri. Viděla jen nějakou horu mezi jinými horami, horskou vesnici mezi jinými horskými vesnicemi. Potom přelétla přes Kurdistan nad Turecko.

Mike Martin, cestující v noci do Kuwait City, neviditelný v šatech, které nosil téměř dva týdny, se vracel ke svému landroveru z jízdy do pouště z Abú Dabí. Byl překvapen, když ho zastavila štíhlá americká lady, namířila na něho fotografický aparát a volala: "Cvak, cvak!".

Bylo dohodnuto, že výbor Medusa by se měl sejít ke svému prvnímu zasedání v místnosti pod vládní kancelář ve Whitehallu. Hlavním důvodem bylo, že budova byla zajištěná, pravidelně kontrolovaná, aby se neprovádělo odposlouchávání, třebaže se zdálo, že ti Rusové jsou tak strašně hodní, že se již vzdali pokusů provádět něco tak pracného.

Místnost, kam bylo odvedeno osm návštěvníků, byla dvě poschodí pod zemí - Terry Martin slyšel o otřesuvzdorných, neodposlouchávatelných místnostech, kde lze projednávat ty nejdelikátnější státní záležitosti v úplné tajnosti. Předsedal sir Paul Spruce, zdvořilý a zkušený byrokrat ve funkci asistenta stálého tajemníka vlády. Představil sám sebe a potom každého jednotlivě. Americké velvyslanectví a v důsledku toho i USA zastupoval rezident CIA a asistent vojenského přidělence. Muž CIA přikývl a pokynul Simonu Palfreymu, se kterým se jednou setkal na zasedání společného výzvědného výboru, kde má Langley své místo.

Další dva byli vědci z Aldermastonu, zařízení pro výzkum zbraní v Berkshiru - kteří by strašně rádi před zkratku WRE dali ještě slovo Atomic, protože o nic jiného se v Aldermastonu nejedná. Jejich úkolem bude se pokusit vystihnout z informací plynoucích z USA, Evropy a z dalších zdrojů, i z leteckých snímků, kde jsou pravděpodobně rácká jaderná výzkumná zařízení a jak daleko, pokud vůbec, Irák pokročil ve své snaze rozluštit technologii výroby vlastní jaderné bomby.

Dále zde byli další dva vědci z Porton Down. Jeden z nich byl chemik, druhý biolog, specialista na bakteriologii. Porton Down byl levicovým tiskem často obviňován, že zkoumá chemické a bakteriologické zbraně pro britskou armádu. Ve skutečnosti se však jeho výzkum již léta soustředí na hledání protijedů proti všem formám plynů a biologických zbraní, které mohou dopadnout na britské a spojenecké jednotky. Bohužel, nelze vyrábět protijedy, aniž by člověk nejdříve prostudoval vlastnosti toxinu. Oba badatelé z Portonu měli pod svým dohledem, v podmínkách přísného utajení, pěkně jedovaté látky. Jenomže totéž měl onoho 13. srpna i pan Saddám Husajn. Rozdíl byl v tom, že zatímco Británie neměla v úmyslu je proti Iráčanům použít, nedalo se očekávat, že by pan Husajn byl také tak ohleduplný.

Úkolem pánů z Portonu bude se podívat, zda by ze seznamu chemikálií nakoupených Irákem během několika let šlo odvodit, co dostal a kolik, jak nebezpečné to může být a zda se to dá použít. Také oni budou studovat letecké snímky řady továren a závodů v Iráku, aby se podívali, zda zde neexistují nějaké náznaky ve tvaru staveb určité velikosti - odmořovací jednotky, pračky emisícoz všechno by mohlo naznačovat, že tam funguje továrna na výrobu jedovatého plynu.

"Takže, pánové," začal sir Paul, obraceje se ke čtyřem vědcům, "hlavní břímě bude spočívat na vás. Zbytek vám bude pomáhat a podporovat, kdekoli budeme moci.

Mám zde dva svazky výzvědných poznatků, které jsme právě obdrželi od našich lidí v zahraničí, personálu velvyslanectví, obchodních oddělení a těch - hm - zakonspirovaných pánů. Je to trochu zastaralé. Zde jsou první výsledky prohlídky vývozních povolení do Iráku za posledních deset let a nemusím říkat, že pocházejí od vlád, které jsou ochotné k okamžité pomoci.

Rozhodili jsme sít' do takové, širě jak je to jenom možné. Jedná se o vývozy chemikálií, stavebních materiálů, laboratorních zařízení, speciálních strojírenských výrobků skoro všechno s výjimkou deštěmků, pletací vlny a hraček. Některé z těchto vývozů, pravděpodobně vlastně většina, budou normálními nákupy rozvojové arabské země pro mírové účely a omlouvám se předem za to, co se může zdát ztrátou času věnovaného jejich studiu. Ale prosím vás, soustřed'te se nejen na specializované nákupy na výrobu zbraní hromadného ničení, ale také na nákupy dvojího použití - položky, které se dají přizpůsobit nebo rozebrat pro účely jiné, než se uvádí.

Věřím, že i naši američtí kolegové na tom pracují." Sir Paul předal jeden ze svých svazků mužům z Porton Down a jeden pánům z Aldermastonu. Muž z CIA vytáhl dva svazky a udělal totéž. Udivení vědci seděli před kupou papírů.

"Pokoušeli jsme se," vysvětloval sir Paul, "aby nedocházelo k duplikaci práce mezi Američany a námi, ale bohužel, možná že k takové duplikaci došlo. Znovu se omlouvám. A teď bych prosil pana Sinclaire." Muž ze CIA, Harry Sinclair, tolik nemluvil.

"Jde o to, pánové, že možná budeme muset proti těm lumpům bojovat." Jenže šlo o mnohem více. Čtyři vědci zbystrili pozornost. Asi jako John Wayne, když jako šerif uviděl obávaného padoucha. I vědci totiž chodí do biografu.

"Jestliže ten den vůbec někdy přijde, pak nejdříve udeříme ze vzduchu. Tak jako Britové chceme mít co nejmenší ztráty. Proto budeme útočit na jejich pečotu, jejich dělostřelectvo, tanky a letadla. Zaútočíme na jejich odpalovací zařízení raket SAM, spojovací střediska, velitelská stanoviště. Jenže jestliže Saddám používá zbraně hromadného ničení, mohli bychom mít obrovské ztráty, oba naše státy. Proto potřebujeme vědět dvě věci.

Za prvé, co má? Potom můžeme plánovat plynové masky, ochranné obleky, chemické protijedy. Za druhé, kam to hergot dal? Potom budeme moci zaútočit na továrny a sklady - zničit všechno ještě předtím než to bude moc použít. Proto studujte fotografie velmi podrobně, hledejte náznaky. Nadále budeme hovořit s dodavateli, kteří budovali tyto továrny, a vědci, kteří je vybavovali zařízením. To nám hodně řekne. Jenže Iráčané možná dokázali lecos obejít. Takže to všechno padá zase zpátky na vás, pánové, na analytiku.

Můžete zachránit spoustu životů, tak tomu věnujte maximální snahu. Zjistěte nám, kde jsou zbraně hromadného ničení,

a my to rozsekáme na sračky." Čtyři vědci byli zaražení. Věděli velmi dobře, jak hrozná práce je čekat. Sir Paul vypadal mírně šokovaně.

"Ano, jistě jsme hluboce vděční panu Sinclairovi za jeho... hm... vysvětlení. Chtěl bych navrhnout, abychom se opět sešli, jakmile bud' Aldermaston nebo Porton Down budou pro nás něco mít." Když opustili budovu, Simon Palfrey a Terry Martin vyšli do teplého srpnového slunce před Whitehall na Parlamentní náměstí. Byly zde obvyklé proudy turistických autobusů. Našli si prázdnou lavičku poblíž mramorové sochy Winstona Churchilla, shlížejícího dolů na smrtelníky hemžící se pod ním. "Viděl jste poslední zprávy z Bagdádu zeptal se Palfrey.

"Samozřejmě." Saddám Husajn právě nabídl, že se stáhne z Kuvajtu, když se Izrael stáhne ze západního břehu Jordánu a Sýrie z Libanonu. Byl to pokus spojit různé problémy. OSN to okamžitě odmítlo. Rada bezpečnosti vydávala stále další rezoluce přerušující irácký obchod, vývoz ropy, přesuny peněz, letecké spojení a zdroje. Ale systematické ničení Kuvajtu okupační armádou pokračovalo dále.

"A má to nějaký význam?" "Ne, prostě jenom štekání do prázdna. To se dalo oče kávat. Vypočítáno na posluchače. OOP se to samozřejmě líbí, ale to je všechno. To není myšleno vážně.

A co si vlastně vážně myslí?" zeptal se Palfrey. "Má-l " vůbec nějaký plán, pak na to nikdo nemůže přijít. Ameri y " čaně si m sli že je šílenec. " "Já vím. Viděl jsem Bushe včera večer v televizi.

"A je ten Saddám šílenec?" "Asi jako liška." "Tak proč potom nepostupuje na saúdská ropná pole, když už tu možnost má? Americká přítomnost začíná být teprve cítit, naše také. Pár eskader, letadlové lodi v Zálivu.

Ale na zemi není vlastně nic. Samotná převaha ve vzduchu ho nezastaví. Ten americký generál, kterého právě jmeno vali..." "Schwarzkopf," řekl Martin, "Norman Schwarzkopf." "Jo, to je on. Počítá, že bude potřebovat celé dva měsíce, než bude mít dostatek sil, aby mohl zastavit a zatlačit nvazi v plném rozsahu. Tak proč ted' Saddám neútočí?" "Protože by napadl spřátelený arabský stát, se kterým není ve sporu. To by ho v očích Arabů pošpinilo. Všichni Arabové by se postavili proti němu. Je to proti jejich kultuře. Chce vládnout arabskému světu, chce, aby ho Arabové chválili, ne aby mu nadávali." "Jenže vtrhl do Kuvajtu," namítl Palfrey.

"To bylo něco jiného. Může tvrdit, že napravuje imperialistickou nespravedlnost, protože Kuvajt byl vždycky historickou součástí Iráku. Tak jako Nehru, když vtrhnul do portugalské kolonie Goa." "Ale prosím vás, Terry. Saddám vtrhnul do Kuvajtu, protože je na dně. To přece všichni víme." "Ano, to je ten pravý důvod. Jenomže on předstírá, že s dělá nárok na území Iráku, které mu právem patří. Podívejte se, to se děje na celém světě. Indie si vzala Goa, Čína Tibet, Indonésie Východní Timor. Argentina se pokusila získat Falklandy. Pokaždé se nároky týkají údajně právem náležejícího území. Podívejte se, to je všude doma vždy strašně populární." Tak proč se jeho arabští přátelé obracejí proti němu?" "Protože si myslí, že se mu to nemůže podařit," řekl Martin.

"A ono se mu to také nepodaří. To mají pravdu." "Jenomže to bude kvůli Americe, ne kvůli arabskému světu. Jestliže má získat obdiv arabského světa, tak musí ponížit Ameriku, ne svého arabského souseda. Byl jste někdy v Bagdádu?" "Ted ne," řekl Palfrey.

"Je plný obrazů Saddáma jako pouštního válečníka na bílém koni se zdviženým mečem. Samozřejmě, že je to barnumská reklama; ten chlap je zákeřný vrah. Jenomže on si sám sebe představuje právě takhle." Palfrey vstal.

"To je všechno strašně teoretické, Terry. Ale děkuji vám za vaše nápady. Problém ale je v tom, že já musím jednat s tvrdými fakty. V každém případě si nikdo nyní nedovede představit, jak by mohl ponížit Ameriku. Ano, Jankejič mají veškerou moc, všechnu techniku. Až budou skutečně připraveni, pak tam budou moci jít a odrazit jeho armádu a letectvo." Terry Martin mžoural proti slunci.

"Jenže jsou tu ztráty, Simone. Amerika spolkně ledacos, rozhodně však ne velké ztráty. Saddám si to může dovolit. Pro něj to nemá význam." "Jenže tam ještě není dost Američanů." "Ano, to je přesně ono." Rolls royce, ve kterém seděl Ahmed Al-Chalífa, předjel před vchod do bloku kanceláří, na kterém visela anglická a arabská tabule, že je to sídlo Al-Khalifa Trading Corporation Ltd., a zastavil.

Řidič, velký chlap, napůl šofér, napůl osobní strážce, vystoupil a šel dozadu otevřít svému pánovi dveře.

Možná to bylo bláznovství, používat rolls royce, jenže kuvajtský milionář odmítl všechny nabídky, aby používal volvo, aby snad nepopudil irácké vojáky u silničních závor.

"Ať jdou všichni k čertu," vrčel nad snídaní. Byla to opravdu nepříjemná jízda z jeho krásného domu v zahradě obklopené zelení v luxusním předměstí Andalus do bloku kanceláří v Šamiji.

Deset dní po invazi byli ukáznění a profesionální vojác ráckých Republikánských gard staženi z Kuwait City a nahrazeni odvedenci z Lidové armády. Jestliže nenáviděl ty první, pak neměl nic jiného než opovržení pro ty druhé.

V prvních několika dnech gardy vyloupily jeho město, ale dělaly to systematicky a cílevědomě. Viděl je, jak šli do Národní banky a odnesli pět miliard dolarů v zlatých cihlách, což byla státní rezerva. Jenomže to nebylo loupení pro osobní zisk. Zlaté pruty byly uloženy do beden, zapečetěny v nákladních vozech a odvezeny do Bagdádu.

Zlatý Súk vydal další miliardu dolarů v zlatých uměleckých dílech a to všechno odešlo stejným směrem.

Silniční uzávěry vytvořené gardami, které byly k poznání podle černých baretů a chování, byly přísné a profesionální. Potom zcela náhle byly potřeba dále k jihu, aby tam zaujaly postavení na jižní hranici proti Saúdské Arábii.

Na jejich místo přišla Lidová armáda, v hadrech, neholená a neukázněná a z téhož důvodu také nepředvídatelná a nebezpečná. Svědectvím toho bylo, že tu a tam zabil Kuvajt'ana za to, že se odmítl vzdát svých hodinek nebo svého auta.

V polovině srpna bylo úmorné vedro. Iráčtí vojáci, kteří hledali stín, vytrhali dláždění z chodm'ků a vybudovali s malé kamenné chýše na ulicích, které měli kontrolovat, a zalezli dovnitř. Pouze v ranním chladu a večer se objevovali, aby se vydávali za vojáky. Tehdy také ohrožoval civilisty, loupili potraviny a cenné věci, přičemž předstírali, že kontroloují auta, zda nevezou něco nedovoleného.

Pan Al-Chalífa obvykle přicházel do práce v sedm hodin ráno, avšak dnes odložil svůj příjezd až do deseti, když už

slunce páliho. Projel kolem kamenných chýší s Lidovou armádou uvnitř a nikdo ho nezastavil. Dva vojáci, otrhaní a bez čepice, docela symbolicky zasalutovali před jeho rollsem, protože si mysleli, že v něm musí být někdo vznešený z jejich vlastní strany.

Samozřejmě, že to dlouho nemohlo trvat. Nějaký lump přijde s puškou a drive nebo později rolls ukradne. No a co? Až bud'ťiř zahnání zpátky - byl přesvědčen že budou, třebaže je'tě nevěděl jak - koupí si jiný.

Vystoupil na chodník v zářivě bílé tobě, lehká bavlněná látka ghu'try byla--upevněná kolem hlavy dvěma černým šňůrami a kryfá t'etto tvář. Řidič zavřel dveře a vrátil se na druhou stranu vozu, aby ho odvezl na parkoviště společnosti.

"Almužnu, siťi, almužnu. Člověku, který již tři dny nejedl." Jen napůl viděl muže dřepícího blízko dveří, zřejmě spícího na slurici, obvyklý pohled v blízkovýchodním městě. Nyní byl ten muž za ním, beduín ve špinavých hadrech, s napřaženou rukou.

Řidič se už vracel od rollse, aby odehnal žebráka pryč proudem nadávek. Ahmed Al-Chalífa vztáhl ruku.

Byl muslim a pokoušel se poslouchat učení svatého koránu, podle kterého má člověk rozdávat almužny tak bohatě, jak může.

"Zaparkuj," nařídil. Z postranní kapsy svého obleku vytáhl peněženku a desetidolarovou bankovku. Beduín vzal bankovku do obou rukou, gesto naznačující, že dárek dobrodince je tak velký, že potřebuje obě ruce, aby ho unesl.

Šukran, sidi, šukran." Aniž by změnil tón hlasu, muž)) dodal:),Až přijdete do své kanceláře, pošlete pro mně.

Mám pro vás zprávy od vašeho syna na jihu." Obchodník si myslel, že se přeslechl. Muž však již kolébavě odcházel po chodníku, strkaje do kapsy bankovku.

A1-Chalífa vstoupil do bloku kanceláří, pokývl na pozdrav vrátnému a odešel do své kanceláře na nejvyšším poschodí v naprostém údivu. Když usedl za svůj stůl, chvíli přemýšlel, potom stlačil tlačítko.

"Venku na chodníku je beduín. Chci s ním mluvit. Pošlete ho nahoru." Jestliže si jeho osobní sekretářka myslela, že se její zaměstnavatel zbláznil, nedávala to nijak najevo. Pouze její pokrčený nos, když o pět minut později uváděla beduína do chladné kanceláře, naznačoval, co si myslí o vůni vycházející z nechutného návštěvníka jejího šéfa.

Když odešla, obchodník pokynul ke křeslu.

"Řekl jste, že jste viděl mého syna?" zeptal se krátce.

Myslel si, že muž si přišel pro ještě větší bankovku.

"Ano, pane A1-Chalífo. Mluvil jsem s ním před dvěma dny v Chafdži." Kuvajt'anovi se rozbušilo srdce. Již celé dva týdny neměl žádné zprávy. Jen nepřímo se dozvěděl, že jeho jediný syn odstartoval onoho rána ze základny Ahmadi a potom už... vůbec nic. Žádný z jeho kontaktů jak se zdá nevě děl, co se stalo. Toho dne, 2. srpna, bylo příliš mnoho zmatku.

Máte od něho dopis?G)) GL "Ano, sidi.

A1-Chalífa natáhl ruku.

"Dejte mi ho, prosím. Dobře se vám odměním." "Mám ho v hlavě. Nemohl jsem přinést žádný papír. Tak jsem se ho naučil zpaměti." GG "Dobře. Řekněte mi, co tam je.

Mike Martin recitoval jednostránkový dopis, který pilot Skyhawku napsal, slovo za slovem.

"Drahý otče, bez ohledu na to jak vypadá, muž před tebou je britský důstojník..." A1-Chalífa sebou trhl v křesle a zíral na Martina, jako kdyby jen stěží mohl uvěřit svým očím nebo uším.

)) Přišel do Kuvajtu tajně. Ted', když to víš, máš jeho tť život ve svých rukou. Prosím tě, abys mu důvěřoval, tak ťako on musí nyní důvěřovat tobě, protože bude potřebovat tvou pomoc.

Jsem v bezpečí a v pořádku a jsem na základně saúd skoarabského letectva v Zahránu. Podal se mi jeden tť bojový let proti Iráčanům, zničil jsem jeden tank a náklad ní vůz. Budu létat s královským letectvem až do osvobození naší země. Každý den se modlím k Alláhovi, aby urychlil čas tak, abych se mohl vrátit a opět tě obejmout. Tvůj oddaný syn Chálid." Martin zmlknul. Ahmed A1-Chalífa vstal, přešel k oknu a díval se ven. Několikrát se zhluboka nadechl. Když se uklidnil, vrátil se ke svému křeslu.

)) Děkuji vám. Děkuji vám. Jaké máte přání?" "Okupace Kuvajtu nebude trvat jenom několik hodin nebo jen několik málo dní. Bude to několik měsíců, pokud se nepodaří přesvědčit Saddáma Husajna, aby se stáhl...")) Američané tedy rychle nepřijdou?")) Američané a Britové a Francouzi a zbytek koalice tť budou potřebovat čas na shromáždění sil. Saddám má t.. čtvrtou největší stálou armádu na světě, přes milion mu žů. Někteří z nich nestojí za nic, ale mnozí jsou dobří. Tuto okupační slu nezažene hrstka vojáků.")) Dobře. Chápu." V současné době je třeba, aby každý irácký voják " a tank i dělo, které se dá udržet tady v Kuvajtu, nebyly " použity jinde na frontě... " "Mluvíte o odboji, ozbrojeném odboji, o bojování, řekl A1-Chalífa. "Pár divochů se o to pokusilo. Střileli na irácké hlídky. Postřileli je jako psy." "Ano, tomu věřím. Byli stateční, ale byli to blázni. Jsou jiné způsoby, jak dělat tyto věci. Nejde o zabíjení stovek lidí nebo o to nechat se zabít. Jde o to, aby irácká okupační armáda byla neustále nervózní, neustále ve strachu, aby musela doprovázet každého důstojníka, at jde kamkoli, aby nespala klidně." "Podívejte se, pane Angličane, vím, že to miníte dobře.

Jenže si myslím, že jste člověk zvyklý na tyto věci a že se v tom vyznáte. Já ne. Tihle Iráčané jsou krutí a divocí chlapi. Známe je už dávno. Když budeme dělat to co říkáte, budou tu represe." "Ono je to jako znásilnění, pane A1-Chalífo." Znásilnění?" "Když má být žena znásilněna, pak se může prát nebo podlehnout. Jestliže je pokorná, bude přemožena, pravděpodobně zmlácená, možná zabita. Jestliže se bude prát, bude přemožena, nepochybně zmlácena, možná zabita." "Kuvajt je žena, Irák je ten kdo znásilňuje. To chápu.

Takže proč odporovat?" "Protože jde o zítřek. Zítřejší Kuvajt se podívá do zrcadla. Váš syn uvidí svou tvář, tvář bojovníka." Ahmed A1-Chalífa hleděl bez hnutí na tmavou tvář vousatého Angličana dlouhou dobu, potom řekl:

"Stejně tak jeho otec. Ať se Alláh smiluje nad mým lidem. Co chcete? Peníze?" "Děkuji vám, to nechci. Mám peníze."

Měl vlastně deset tisíc kuvajtských dinárů, získaných od velvyslance v Londýně, který je vybral z Bank of Kuwait na rohu Baker Street a George Street.

"Potřebuji domy, kde bych mohl bydlet. Šest..." "To není problém, jsou tu tisíce opuštěných bytů..." "Ne byty, opuštěné vily. Byty mají sousedy. Nikdo ale nebude vyšetřovat chudáka, který pečuje o opuštěnou vilu." "Ty najdu."

"Také průkazy. Skutečné kuvajtské průkazy. Celkem tři.

Jeden pro kuvajtského lékaře, jeden pro indického účetší a jeden pro zahradníka, který jezdí na trh do města." "V pořádku. Mám přátele na ministerstvu vnitra. Myslí, že stále ještě používají tiskařské stroje, které vyrábějí průkazy. Ale jak to bude s fotografiemi?" "Pro zahradníka najdete někde na ulici starého muže.

Zaplat'te mu. Pro lékaře a pro účetní vyberte lidi mezi vaším personálem, kteří vypadají zhruba jako já, avšak čistě oholení. Tyto fotografie bývají stejně tak jako tak špatné.

A konečně auta. Tři. Jeden bílý kombík, jeden džíp s náhonem na čtyři kola, jednu starou potlučenou dodávku. V uzavřených garážích, všechny s novými čísly." "Dobře, to se dá udělat. Co průkazy a klíče ke garážím a domům, kde si je vyberete?" "Znáte křesťanský hřbitov?" Al-Chalífa se zamračil.

"Slyšel jsem o něm, ale nikdy jsem tam nebyl. Proč?" "Je to na ulici Džahra v Sulajbichatu, hned vedle hlavního muslimského hřbitova. Je tam branka s malou cedulkou: Pro křesťany. Většina z náhrobních kamenů jsou po mně Libanonců a Syřanů, pár Filipínců a Číňanů. Ve vzdáleném pravém rohu je náhrobek námořníka, Sheptona. Mramorová deska je uvolněná. Pod ní jsem vyhrabal jamku v písku. Nechte je tam. Zkontrolujte hrob jednou týdně, zda tam nebude zpráva." Al-Chalífa potřásl udiveně hlavou.

"Jenže já nejsem na něco takového děláný." Mike Martin zmizel v proudu lidí, kteří se hemžili v úzkých uličkách a alejích čtvrti Bneid-al-Qar. O pět dní později pod náhrobkem námořníka Sheptona našel tři průkazy, tři klíče od garáží s uvedením místa, tři soubory klíčků od zapalování a tři soubory klíčů od domu s adresami na štítcích.

O dva dni později již byl roztrhán na kousky irácký nákladní vůz, který se vracel do města z ropného pole Umm Gudayr, něčím, na co najel.

Chip Barber byl v Tel Avivu již dva dni, když zazvonil telefon v kanceláři, kterou dostal na americkém velvyslanectví. Na lince byl americký rezident.

"Chipe, je to v pořádku. Je zpátky ve městě. Sjednal jsem schůzku na čtyři hodiny odpoledne. Máš teda čas, abys pohodlně chytil poslední letadlo z Ben Gurionova letiště. Kluci říkají, že přijdou do kanceláře a vezmou nás s sebou." Rezident byl mimo velvyslanectví, takže mluvil všeobecně pro případ, že by linka byla odposlouchávána.

Samozřejmě že byla, ovšem pouze Izraelci, kteří ostatně věděli o co jde.

"On" byl generál Jaakov "Kobi" Dror, ředitel Mossadu; kancelář bylo velvyslanectví a kluci byli dva muži z Drorovy ochranky, kteří přijeli v anonymním voze deset minut po třetí hodině.

Barber si myslel, že padesát minut je až moc času na to, aby se dostali z velvyslanectví do štábu Mossadu ve výškovém bloku kanceláří, který se nazývá Hadar Dafna Building, na bulváru Krále Saula.

Jenže tam schůzka být neměla. Vůz vyjel směrem na sever z města, kolem vojenského letiště Sde Dov, až vyjel na pobřežní dálnici do Haify.

Za Herzlií se nachází velké rekreační středisko Venkovský klub. Je to místo, kam si někteří Izraelci, především starší Židé ze zahraničí, přicházejí odpočinout a využít četných lázeňských a zdravotních zařízení, kterými místo překypuje. Tito šťatlivci se jen zřídka podívají nahoru na vršek nad lázněmi.

Pokud tak učiní, pak uvidí na samém vrcholku nádhernou budovu poskytující vynikající výhled na celou krajinu a na moře. Když se zeptají, co to je, tak jim řeknou, že je to letní rezidence předsedy vlády.

Předseda izraelské vlády má skutečně povoleno sem přijít, jeden z těch mála, kteří takové povolení mají, pro tože jde o výcvikovou školu Mossadu známou jako Mid raša.

Jaakov Dror přijal oba Američany ve své kanceláři na nejvyšším poschodí, ve světlé, vzdušné místnosti s plně zapnutou klimatizací. Menší, rozložitý muž zpravidla no sil izraelskou košili s krátkými rukávy a rozepnutým límцем a kouřil zpravidla šedesát cigaret denně.

Barber byl rád, že tu je klimatizace; kouř mu byl strašně netřijemný.

Šéf izraelských vyzvědačů vstal od stolu a nemotorně jim pokročil vstříc.

"Chipe, kamaráde, jak se máte?" Objal vyššího Američana. Měl radost, když mohl jednat jako špatný charakterní židovský herec a hrát přátelského, velkého medvěda. Všechno to bylo jen hrané. Ve svém předcházejícím postavení jako kaca dokázal, že je velmi chytrý a mimořádně nebezpečný.

Chip Barber opětoval jeho pozdrav. Úsměv se týkaly starých vzpomínek. A vlastně to nebylo ani tak dlouho, co americký soud odsoudil Jonathana Pollarda z námořní rozvědky k velmi dlouhému trestu za špionáž pro Izrael, operaci, kterou nepochybně proti Americe řídil geniální Kobi Dror.

Za deset minut se již dostali k vlastnímu tématu. Irák.

"Chtěl bych vám říci, Chipe, že si myslím, že to děláte naprosto správně," řekl Dror, podáváje svému hostu další šálek kávy, jaká udrží člověka bez spánku celé dni. Zatlačil třetího špačka do velkého skleněného popelníku. Barber se snažil nedýchat, ale musel to vzdát.

"Pokud do toho budeme muset jít," řekl Barber, "kdyby neopustil Kuvajt a my bychom do toho jít museli, pak začneme leteckými údery." "Samozřejmě." "A zaměříme se především na jeho zbraně hromadného ničení. To je i ve vašem zájmu, Kobi. Budeme potřebovat trochu spolupráce." "Chipe, my jsme dávali bacha na ty zbraně hromadného ničení celá léta. Hergot, vždyť jsme vás varovali. Pro koho si myslíte, že je určený všechn ten bojový plyn, všechny ty bomby s bakteriemi a morem? Pro nás. Varovali jsme a varovali a nikdo si toho nevšímal. Před devíti lety jsme rozbili jeho jaderný generátor v Osiraku, zdrželi jsme ho o deset let v jeho snaze dostat bombu, a svět nás odsuzoval. Amerika také..."

"To bylo jenom na povrchu, to přece všichni víme." "OK, Chipe, ale teď, když jsou na řadě americké životy, tak už to na povrchu není. Teď již mohou umírat opravdoví Američané." "Kobi, vy jste asi paranoik." "Hovno. Podívejte se, nám vyhovuje, když rozmlátíte všechny jeho továrny na bojové plyny, morové laboratoře a jeho jaderný výzkum. Hrozně nám to vyhovuje. A docela dokážeme zůstat mimo, protože strýček Sam má nyní arabské spojence. Tak kdo si stěžuje? Izrael ne. Předal jsme vám všechno co jsme měli o jeho tajných zbrojních programech. Všechno co jsme měli. Nic jsme si nenechali." "Jenže potřebujeme víc, Kobi. OK, možná, že jsme Irák trochu v minulých letech zanedbávali. Měli jsme studenou válku, to byl náš problém. Teď je ale problémem Irák a nemáme informace. Potřebujeme informace, žádné pouliční kecy; skutečné informace na vysoké úrovni, za jaké se platí zlatem. Ptám se vás přímo; máte někoho, kdo pro vás pracuje, někoho kdo je vysoce postaveným členem ráckého režimu? Musíme položit pár otázek a potřebujeme odpovědi. A zaplatíme, známe pravidla." Chvilí bylo ticho. Kobi Dror pozoroval konec své cigarety. Další dva důstojníci se dívali na stůl před sebou.

"Chipe," řekl Dror pomalu, "dávám vám své slovo.

Kdybychom teď řídili nějakého agenta přímo uvnitř Rady v Bagdádu, pak bych to řekl. Všechno bych vám řekl. eřte mi, že tomu tak není." Generál Dror později vysvětlí svému předsedovi vlády, vzteklému Izáku Šamirovi, že v té době, kdy to říkal, nelhal. Ale možná se měl zmínit o Jerichovi.

/6/ Mike Martin viděl toho hochu první, jinak by byl ten chlapec zemřel. Vyjel se svým pomláceným, špinavým a zrezivělým náklad'áčkem, naloženým vodními melouny, které koupil na jedné z venkovských farem u Džahry, když viděl, jak se hlava v bílém šátku objevuje za hromadou šterku u cesty. Zahlédl také ústí pušky, kterou hoch nesl, ještě než zmizel za hromadou.

Náklad'áček dobře sloužil jeho potřebám. Chtěl, aby byl právě takový, protože právem odhadoval, že dříve nebo později nebo pravděpodobně dříve, iráčtí vojáci začnou konfiskovat pěkně vypadající vozy pro své vlastní použití. Podíval se do zpětného zrcátka, zabrzdil a sjel z Jahra Road. Za ním přijížděl náklad'ák plný vojáků Lidové armády. Kuvajtský mladík se díval na náklad'ák, pokoušel se držet rychle jedoucí vozidlo na mušce pušky, když se pevná ruka sevřela kolem jeho úst a druhá mu vyrazila pušku.

y`> "Tak si mslím, že nechceš zrovna dneska umřít, co " zašeptal mu do ucha nějaký hlas. Náklad'ák přejel a okamžik, kdy bylo možno přesně vystřelit, byl prvc. Jestliže chlapec byl dostatečně postrašený tím, co dělá, nyní byl mrtvý strachem.

Když náklad'ák zmizel, sevření jeho tváře a hlavy se uvolnilo. Otočil se na záda. Nad ním se shýbal dlouhý, vousatý, tvrdě vypadající beduín.

"Kdo jsi?" zamumlal.

"Někdo, kdo zná něco lepšího než zabít Iráčana, když je jich na tom náklad'áku dalších dvacet. Kde máš vůz, abys mohl odjet?" "Tamhle," řekl chlapec, který vypadal na dvacet a strašně se snažil vypěstovat si první vous. Byl to skútr, který stál dvacet metrů pod stromy. Beduín si povzdechl. Odložil pušku, starou Lee Enfield.303, kterou chlapec musel získat někde ve starožitnostech, a vedl mladíka pevně ke svému vozu.

Ujel krátkou vzdálenost k hromadě šterku; pušku strčil pod melouny. Potom zajel ke skútru a hodil ho navrch nákladu. Pár melounů prasklo.

"Sedej," řekl.

Odjeli na klidné místo poblíž přístavu Šuvajch a zastavili.

"Řekni mi, prosím tě, co si myslíš, že provádíš?" zeptal se beduín.

Chlapec se díval přes mouchami zaneřádané sklo. Jeho oči byly vlhké a jeho rty se chvěly.

"Znásilnili mou sestru. Byla zdravotnice v nemocnici AI-Adan. Byli čtyři. Je zničená." Beduín přikývl.

"Mnoho jich bude," řekl. "Takže ty chceš zabít Iráčany`.

"Ano, kolik jenom budu moci. Než zemřu., "Jenže jde o to, aby člověk nezemřel. Jestliže ti jde o tohle, tak si myslím, že tě raději budu cvičit. Nebo nepřežiješ ani jeden den." Chlapec odfrkl.

"Beduíni nebojují." "Slyšel jsi někdy o Arabské legii?" Chlapec byl zticha.

„A předtím princ Fajsal a Arabská revoluce? Všechno beduíni. Je vás ještě víc?" Z mladíka se vyklubal student práv, studující před invazí na Kuvajtské univerzitě.

"Je nás pět. Všichni chceme totéž. Já jsem měl být první, kdo se o to měl pokusit." "Tak si zapamatuj tuto adresu," řekl beduín. Řekl mu j šlo o dům v zadní ulici v Jarmuku. Chlapec opakoval špatně, zase špatně, potom v pořádku. Martin ho donutil, aby to opakoval dvacetkrát.

"V sedm hodin večer. Už bude tma. Zákaz vycházení je ale až v deset. Přijed'te jednotlivě. Zaparkujte minimálně dvě stě metrů daleko a zbytek dojděte. Vcházejte ve dvouminutových intervalech. Brána a dveře budou otevřené." Pozoroval jak chlapec odjíždí na skútru, a vzdychl si.

Pomyslel si, že je to začátečnický materiál, jenomže v té chvi i to bylo všechno, co měl.

Chlapci se objevili včas. Mike ležel na ploché střeše přes ulici a pozoroval je. Byli nervózní a nejistí, dívali se přes rameno, uskakovali, potom zase znova. Příliš mnoho Bogartových filmů. Když byli všichni uvnitř, počkal dalších deset minut. Neobjevil se nikdo z irácké bezpečnosti. Sestoupil ze střechy, přešel cestu a vstoupil do domu zezadu.

Seděli v obýváku se zapnutým světlem a s nezataženými záclonami. Čtyři chlapci a děvče, tmaví a napjatí.

Dívali se na dveře do haly, když vstoupil z kuchyně.

Nebyl tady a najednou tu byl. Mladíci ho jenom chvilíčku zahlédli, než vztáhl ruku a vypnul světlo.

"Zatáhněte záclony," řekl klidně. Udělalo to děvče.

Ženská práce. Potom znovu rozsvítil.

"Nikdy neseď'te v osvětlené místnosti bez záclon," řekl.

"Tento dům má být opuštěný." Svých šest rezidencí rozdělil na dvě skupiny. Ve čtyřech žil, měnil svůj pobyt bez

jakékoli pravidelnosti. Pokaždé zanechal značku pro sebe sama - list ve dveřích, malou plechovku na schodě. Pokud by něco chybělo, pak by věděl, že někdo v domě byl. V dalších dvou uložil polovinu "výbavy", kterou přinesl z úkrytu v poušti. Místo které vybral pro setkání se studenty, bylo nejméně důležité ze všech a nyní ho už nikdy nebude moci použít, aby tam přespál.

Všichni byli studenti - až na jednoho, který pracoval v bance. Nechal je, aby se představili.

Ted' budete potřebovat nová jména." Dal jim pět nových jmen.

"Tahleta jména nesmíte říct nikomu - ani přátelům, rodičům, sourozencům. Kdykoli budou použita, budete vědět, že je to zpráva od jednoho z nás." "A jak budeme říkat vám?" zeptala se dívka, která dostala jméno "Rana".

† "Beduín," řekl. "To postačí. Takže, jak je tahleta adresa?" Mladý muž, na kterého ukázal, se zamyslel, potom vytáhl proužek papíru. Martin mu ho vzal.

"Ani kousek papíru. Všechno nazpaměť. Lidová armáda je možná pitomá, tajná policie ale ne. Když vás zadrží, jak tohle vysvětlíte?" Donutil tři, kteří si poznamenali adresu, aby spálili své proužky papíru.

"Jak se vyznáte ve městě?" "Velmi dobře," řekl nejstarší z nich, pětadvacetiletý bankovní úředník.

"Moc dobře ne. Zítra si kupte plány města. Studujte je tak, jako kdybyste se připravovali na dizertaci. Naučte se každou ulici a uličku, každé náměstí a zahradu, každý bulvár a park, každou významnou veřejnou budovu, každou mešitu i každý dvorek. Víte, že se strhávají označení ulic?" Příkvyli. Během patnácti dnů od invaze, když se vzpamatovali ze šoku, začali Kuvajťané provozovat formu pasivního odporu, občanskou neposlušnost. Byla spontánní a nekoordinovaná. Jedním ze způsobů bylo strhávání názvů ulic. Kuvajt je složité město; když se zbaví názvů ulic, pak je to k zbláznění.

Irácké hlídky již začínaly bloudit. Než tajná policie našla adresu podezřelého, byla zoufalá. Na hlavních křižovatkách byly tabule buď v noci strženy, nebo obráceny.

První noc jim dal dvouhodinové školení o základech bezpečnosti. Clověk vždy musí mít připravenou nějakou legendu, která se dá zkontrolovat, pro každou cestu a pro každou schůzku. Nikdy nemít u sebe usvědčující papíry.

Vždy vystupovat vůči iráckým vojákům uctivě až podlézavě. Nedůvěřovat nikomu!

"Od této chvíle máte dvojí osobnost. Jedna je ta původní, kterou každý zná, student, úředník. Je zdvořilý, pozorný, poslouchá zákony, nevinný, neškodný. Iráčané ho nechají na pokoji, protože je neohrožuje. Nikdy neuráží jejich zemi, jejich vlajku nebo jejich vůdce. Nikdy se nedostane pod dohled AMAM. Zůstane naživu a na svobodě. Ta druhá osobnost se objevuje pouze při zvláštních příležitostech, při bojové akci. Stane se schopnou a nebezpečnou a zůstane naživu." Učil je, jak se vyhýbat sledování; na schůzku přicházet raději drive, zaparkovat daleko. Vstoupit do stínu. Pozorovat dvacet minut. Podívat se na okolní domy. Hledat hlavy na střeše, připravený uvítací výbor. Naslouchat zda se neozývá dupání vojenských bot na šterku, zda není vidět cigareta, zda necinkne kov o kov. Když byl čas, aby se dostali domů před uzavírací hodinou, propustil je. Byl zklamán.

"A co okupanti? Kdy je začneme zabíjet?" "Až budete vědět jak." "A nemůžeme něco udělat?" "Když se Iráčané přesunují, jak to dělají? Pochodují?" "Ne, jezdí v nákladních, skříních, džípech, ukradených vozech," řekl student práv.

"Které mají uzávěry nádrží," řekl Beduín, "a ty se snadno uvolní. Kousky cukru, dvacet kostek na nádrž. Rozpustí se v benzínu, projde karburátorem a v motoru se změní ve tvrdý karamel. Motor bude zničen. Nesmí vás nikdo chytit.

Pracujte v párech a po setmění. Jeden hlídá, druhý dává cukr. Vrat' se uzávěr na místo. To trvá deset sekund.

Kousek překližky, čtyřikrát na čtyři, se čtyřmi ocelovými hřebíky. Noste to pod oblekem, ať to vyklouzne dole.

Špičkou boty to zasuňte pod pneumatiku stojícího vozu.

V Kuvajtu jsou krysy, takže jsou tu také obchody, které prodávají jed proti krysám. Kupte bílý druh se strychninem. Od pekaře si kupte těsto. Zamíchejte do něho jed, používejte při tom gumové rukavice a potom je spalte.

Upečte chleba v kuchyňské peci, avšak jen tehdy, když jste doma sami." Studenti zírali s otevřenými pusami.

"A to máme dávat Iráčanům?" "Ne, chleba budete mít v otevřených koších na skútrech nebo v kufru auta. Když vás na silnici zastaví, ukradnou to. Sejdeme se tady zase za šest dní." Ť O čtyři dni později irácké nákladní vozy začaly mít poruchy. Některé byly odtazeny, jiné opuštěny, bylo to šest nákladních vozů a čtyři džípy. Mechanici brzo zjistili proč, nemohli však zjistit kdy nebo kdo to udělal. Pneumatiky začaly praskat a překližkové čtverečky byly předány tajné policii, která zúrila a zmlátila několik Kuvajťanů chycených náhodou na ulicích.

Nemocnice se začaly plnit nemocnými vojáky, všichni zvraceli a měli velké bolesti žaludku. Protože dostával malé dávky potravin od své vlastní armády a žili tak říkajíc z ruky do úst na svých "strážnicích" postavených z kamenů na ulicích, předpokládalo se, že pili znečištěnou vodu.

Potom v nemocnici Amiri v Dasmanu kuvajtský laborant provedl analýzu vzorku zvratků jednoho z Iráčanů.

Přišel za svým šéfem oddělení vyděšen.

"On jedl, pane profesore, jed na krysy - a tvrdí, že měl po celé tři dny jenom chléb a trochu ovoce." Profesor byl zmaten.

"Chleba irácké armády?" "Ne, ted' jim nic pár dní nedodali. Vzal to od projíždějícího kuvajtského pekařského učně."

"Kde máte ty vzorky?" "Na stole v laboratoři. Myslím, že byste se na to nejprve měl podívat." "Naprosto správně, udělal jste dobře. Zničte je. Nic jste neviděl, rozumíte?" Profesor se vrátil do své pracovny kroutě hlavou. Jed na krysy, kdo to k čertu vymyslel?

Výbor Medusa se sešel opět 30. srpna, protože bakteriolog z Porton Down se domníval, že zjistil všechno, co mohl, alespoň pokud se týká iráckého programu bakteriologických zbraní, tak jak byl, nebo jak se zdálo, že je.

"Obávám se, že naše námaha nepřináší příliš velké výsledky," řekl Dr. Bryant svým posluchačům. "Hlavní důvodem je, že studium bakteriologie může být zcela řádně prováděno v kterékoli laboratorii soudní nebo veterinární medicíny za použití téhož laboratorního zařízení, jaké naleznete v kterékoli chemické laboratorii a které se neuvádí na vývozních

povoleních.

Jak vidíte, převážná většina výrobků je určena pro humánní medicínu, pro léčení nemocí, nikoli pro jejich rozšiřování. Nic tedy nemůže být přirozenějšího pro rozvojovou zemi, než že chce studovat bilharziózu, beri-beri, žlutou horečku, malárii, choleru, tyfus nebo hepatitis. Všechno to jsou humánní choroby. Existuje další spektrum veterinárních nemocí, které by kolegové veterináři zcela rád nepochybně studovali." "Takže neexistuje vlastně žádný způsob jak zjistit, zda rák má dnes zařízení na výrobu biologických zbraní či ne?" zeptal se Sinclair ze ČIA.

"Skutečně ne," řekl Bryant. "Existují záznamy, sahající až do roku 1974, kdy Saddám Husajn nebyl na trůně...

tak ř'kajíc." "Tehdy byl viceprezidentem a šedou eminencí za trůnem," řekl Terry Martin. Bryant znervózněl.

"Ano, ačkoli.. Irák podepsal kontrakt s Institutem Merieux v Paříži ť na vybudování bakteriologického výzkumného projektu. Předpokládalo se, že půjde o veterinární výzkum chorob zvířat, a mohlo by tomu tak i být." "A co ty pověsti o tom, že kultury antraxu se dají použít proti lidem?" zeptal se Američan.

J j, "Ano, to e možné. Antrax e zvlášť virulentní choroba.

Hlavně působí na dobytek a další domácí zvířata, ovšem může infikovat lidi, jestliže požívají výrobky z infikovaných zdrojů. Možná, že si vzpomenete na to, že britská vláda experimentovala s antraxem na Hebridských ostrovech za druhé světové války. Stále je to tajné." " Takže to je špatné, co? Kde by mohl tohle dostat?" "To je právě to, pane Sinclaire.

Asi těžko byste šel do slušné evropské nebo americké laboratoře a řekl: "Potřeboval bych pár pěkných antraxových kultur, protože je chci rozšiřovat mezi lidmi." Ovšem, to nemusel. V celém třetím světě existuje nemocný dobytek. Je třeba pouze, ť zaznamenat vypuknutí choroby a zakoupit pár nakažených koster. Jenže to už se v papírech neobjeví."

"Takže by mohl mít kultury této choroby a použít je v bombách nebo granátech, jenže o tom nevíme. Je tomu tak?"

zeptal se sir Paul Spruce. Jeho zlaté pero se vznášelo nad poznámkovým blokem.

"Tak to je," řekl Bryant. "Jenže to je ta špatná stránka.

Ta lepší je, že mám pochybnosti, zda by to fungovalo prot jakékoli postupující armádě. Předpokládám, že pokud máte armádu, která proti vám nastupuje, a že jste dostatečně bezohledný, budete je chtít zastavit." "Tak nějak to vypadá," řekl Sinclair.

"Tak to by prosím antrax nedokázal. Impregnoval by půdu, pokud by byl vypuštěn řadou vzdušných výbuchů nad armádou. Všechno, co roste z této půdy - tráva, ovoce, zelenina - by bylo infikováno. Každé zvíře, které by žralo trávu, by zahynulo. Každý, kdo by jedl maso, pil mléko nebo manipuloval s kůží takového zvířete, by to chytil také. Jenže poušť není dobrým nosným prostředkem pro takovéto kultury spór. Předpokládáme, že náš vojáci budou jíst předem připravené jídlo a pít vodu stáčenou do lahví?" " "Ano, tak tomu už je, řekl Sinclair.

"Potom by to nemělo příliš velký účinek, pokud by spóry nevdechovali. Nemoc se musí dostat do člověka vdechnutím do plic nebo potravou. Za předpokladu, že máme na mysli také nebezpečí plynu, předpokládám, že budou nosit v každém případě plynové masky?" "Ano, něco takového plánujeme." "My také," přidal sir Paul.

" Potom skutečně nevím, proč by to měl být antrax," řekl Bryant. "Nezastavilo by to postup vojáků stejně tak j ako různé plyny a ti, kdo by byli nakaženi, by mohli být vyléčeni silnými antibiotiky. Jak jistě víte, existuje inkubační doba. Vojáci by mohli vyhrát válku a potom onemocnět. Otevřeně řečeno jde spíše o teroristickou zbraň než o vojenskou.

Takže, jestliže vlijete lahvičku antraxového koncentrátu do vodojemu, na kterém je závislé město, můžete odstartovat katastrofální epidemii, která bude tak rozsáhlá, že ji zdravotnictví nezvládne. Jenže jestliže budete postříkovat bojující vojáky v poušti, pak bych mnohem spíše vybral některý z nervových plynů. Jsou neviditelné a rychlé." "Takže neexistují náznaky toho, zda Saddám má laboratoře biologických zbraní, ať již kdekoli?" zeptal se sir Paul Spruce.

"Otevřeně řečeno, kontaktoval jsem všechny západní veterinární instituty a kolegy. Zajímal jsem se, zda došlo k návštěvám, nabídnutím profesury nebo vysláním delegací do Iráku v posledních deseti letech. Ptal jsem se těch, kteri tam jeli, zda tam nebylo nějaké zařízení, které bylo pro ně naprosto uzavřené a obklopené karanténními opatřeními. Pokud by něco takového existovalo, pak půjde o válku," řekl Bryant.

Sinclair a Palfrey zuřivě psali. Další práce pro kontrolory.

"V případě, že to nebude mít úspěch," uzavíral Bryant, "byste se mohli pokusit někoho získat. Iráckého vědce z tohoto oboru, který odešel a usadil se na Západě. Badatelů v oboru bakteriologie není mnoho, je to malá skupina, taková vesnička. Obvykle víme, co se děje v naší vlastní zemi, a to platí i pro diktaturu jako je Irák. Takový člověk mohl zaslechnout, zda Saddám má takové zařízení, a kde asi je." "Hm, jsem si jist, že jsme neobyčejně zavázáni Dr.

" y P Bryantovi, řekl sir Paul, kd ť ovstali. "Znamená to další práci pro naše vládní detektivy, že, pane Sinclaire?

Slyšel jsem, že další kolega v Porton Down, Dr. Reinhart, bude schopen nám vyložit své závěry ohledně jedovatých plynů zhruba za dva týdny. Zůstanu s vámi samozřejmě v kontaktu, pánové. Děkuji vám." Skupina v poušti ležela klidně a pozorovala, jak nad písečnými dunami přichází rozbřesk. Mladíci si neuvědomili, když přišli do domu Beduína minulého večera, že budou pryč celou noc. Mysleli si, že budou mít jenom přednášku.

Nepřinesli si s sebou žádné teplé oblečení a noci v poušti jsou drsné, i na konci srpna. Chvěli se a přemýšleli o tom, jak to vysvětlí svým zneklidněným rodičům. Zastihla je zavírací hodina? Proč tedy netelefonovali? Telefon nefungoval...

To by mohlo stačit.

Tři z těch pěti se v duchu ptali, zda si vybrali tu správnou cestu, jenže už bylo pozdě couvnout. Beduín jim jednoduše řekl, že je na čase, aby viděli nějakou akci, a vedl je z domu k džípu s náhonem na všechna čtyři kola zaparkovaném pod hadry o dvě ulice dále. Ted' již byl mimo město a mimo cestu v ploché tvrdé poušti, před začátkem policejní hodiny. Od doby, kdy vstoupili do pouště, nikoho neviděli.

Jeli na jih asi dvacet mil přes písek a konečně se dostal na úzkou cestu, která, jak se domnívali, vedla z ropného pole Manageeš na západ směrem k dálnici na východě.

Jak věděli, všechna ropná pole byla obsazena Iráčany a dálnice byly přeplněny hlídkami. Někde na jih od nich bylo zakopáno šestnáct divizí armády a Republikánské gardy, obrácených proti Saúdské Arábii, a z druhé strany narůstal

prival Američanů. Byli nervózní.

Tři členové skupiny leželi v písku za Beduínem a pozorovali cestu za stále rostoucího světla. Byla zcela úzká.

Přijíždějící auta by musela zahrnout na šterkový okraj, aby se mohla minout.

Přes půl cesty bylo prkno s natlučenými hřebíky. Beduín ho vzal ze svého nákladáku, položil ho tam a prikryl pytlou dekou. Nechal je naházet písek na deku, až to vypadalo jako malá písečná duna nafoukaná z pouště větrem.

Další dva, bankovní úředník a student práv, byli pozorovatelé. Každý z nich ležel na pískové duně, měl výhled stovky metrů na cestu a čekal na blížící se vozidla. Dostal za úkol, aby, pokud by vozidlem byl velký irácký nákladní vůz nebo několik vozidel, dali znamení určitým způsobem.

Krátce po šesté hodině ráno student práv zamával. Jeho signál znamenal "prliš mnoho vozů". Beduín zatáhl za rybářskou šňůru, kterou držel v ruce. Prkno sklouzlo z cesty. O tricet sekund později přijely dva nákladáky s iráckými vojáky a projely bez nehody. Beduín seběhl k cestě a dal prkno na místo, pak ho zamaskoval.

O deset minut později zamával bankovní úředník. To byl ten správný signál. Ze směru od dálnice se blížil štábní vůz jedoucí směrem k ropnému poli.

Řidiče ani nenapadlo, aby se vyhnul navátému písku, jenže hřebíky propíchnuly jedno z předních kol. To stačilo.

Pneumatika praskla, deka se namotala kolem kola a vůz se zuřivě zazmítal. Řidič včas vyrovnal smyk, zastavil vůz a zavedl ho napůl mimo cestu. Vůz se zaboril a nemohl z místa.

Řidič vyskočil a zezadu sestoupili dva důstojníci, major a podporučík. Křičeli na řidiče, který křčil rameny a narícal, ukazuje na kolo. Tam se zvedák nikdy nedostane, vůz byl hrozně nakloněn. Beduín zamumlal "zůstaňte tady", vstal a sešel po písku na cestu. Měl beduínskou velbloudářskou pokrývku přes pravé rameno, takže skrývala jeho pravou ruku. Široce se usmíval a pozdravil majora.

"Salám alejkum, sidi majore. Vidím, že máte problém.

Možná vám mohu pomoci. Naši lidé jsou kousek odtud." Major sáhl pro pistoli, potom se uklidnil. Radostně prikývl.

"Alejkum salám, beduine. Tenhle velbloudí hnát sjel s mým vozem z cesty." "Bude třeba ho vytáhnout zpátky, sidi.

Mám hodně bratrů." Vzdálenost se snížila na dva a půl metru, když se objevila beduínova ruka. Když požadoval samopal, chtěl Heckler a Koch MP5 nebo Mini-Uzi. Druhá značka, izraelská, nepřicházela v Saúdské Arábii v úvahu, neměl také žádné velké HK. Rozhodl se proto pro Kalašnikov AK-47, verzi MS se skládací pažbou. Potom vybral náboje a upiloval špičky nábojů ze 7.62 (krátký). Je zbytečné, aby kulka jenom proletěla člověkem ven druhou stranou.

Střílel způsobem, jaký je obvyklý u jednotek komando, dva výstřely, pauza, dva výstřely, pauza... Major byl střelen do srdce z dvou a půl metru. Malý pohyb AK vpravo a dostal to poručík, takže upadl na řidiče, který se zvedal od svého předního kola. Když se muž narovnal, bylo to právě včas, aby zemřel párem kulek do hrudi.

Hluk střelby se zdál ozývat v dunách, jenže poušť a cesta byly prázdné. Privolal tri vylekané studenty z jejich úkrytu.

"Dejte mrtvolu zpátky do vozu, řidiče za volant, důstojníky dozadu," řekl oběma chlapcům. Děvčeti dal krátký šroubovák, vybroušený do špičky.

"Na třech místech proražte nádrž s benzínem." Podíval se na své pozorovatele. Nic nepřijíždělo, a proto jí řekl, aby si vzala kapesník, zabalila do něj kámen, zavázala a namočila do benzínu. Když byla tri těla zpátky ve voze, zapálil nasáklý kapesník a hodil do kaluže benzínu, tekoucí z nádrže.

"A teď pohyb." Nebylo třeba dalšího pobízení, přeběhli písečnými dunami tam, kde zaparkoval terénní vůz. Jenom Beduín pomyslel na to, aby vzal s sebou prkno a přinesl ho do vozu.

Když se obrátil k dunám, hlavní nádrž benzínu ve voze vybuchla oblakem ohně. Štábní vůz zmizel v plamenech.

Jeli zpátky do Kuvajtu v zasmušilém mlčení. Dva z pěti byli s ním vepředu, další tri za ním.

"Dívali jste se?" zeptal se Martin konečně. "Pozoroval jste?" "Ano, Beduine.

GG "Co si myslíte?" "Bylo to tak... rychlé," řekla Rana konečně.

"Myslím, že to trvalo strašně dlouho," řekl bankéř.

"Bylo to rychlé a bylo to brutální," řekl Martin. "Jak dlouho si myslíte, že jsme byli na cestě?" "Půl hodiny?" "Šest minut. Byli jste šokováni?" GG "Ano, Beduine.

"Fajn. Jenom psychopati nejsou poprvé šokováni. Možná že jste slyšeli o americkém generálu Pattonovi?" GG "Ne, Beduine.

"Ten řekl, že nebylo jeho úkolem zajistit, aby jeho vojáci umírali za svou zemi, že jeho úkolem bylo zajistit, že ti druzí chudáci umřou pro svou. Chápete?" Filozofie George Pattona se špatně překládá do arabštiny, jenže pochopili.

"Když jdete do války, existuje určitá mez, po jakou se můžete skrývat. Potom máte možnost. Bud' zahynete vy nebo on. Takže si to nyní rozmyslete, všichni. Můžete se buď vrátit ke svým studiím, nebo jít do války." Několik minut přemýšleli. Byla to Rana, která promluvila první.

"Půjdu do války, když mi ukážeš, Beduine, jak." "Potom prisvědčili i mladíci.

"Dobře. Jenže nejdříve vás musím naučit, jak ničit, zabíjet a zůstat naživu. V mém domě, za dva dni, za svítání, až skončí zákaz vycházení. Přineste si sešity, všichni, včetně vás, bankéři. Pokud vás zastaví, buďte přirození; jste studenti, kteří jdou do školy. Ostatně, je to vlastně pravda, jenom to bude trochu jiná škola. Tady musíte vystoupit.

Dostaňte se do města různými vozy." Přijeli znovu na asfaltovou cestu a vzali to pátou okružní dálnicí. Ukázal jim garáž, kde se zastavují nákladní vozy a odkud je řidič mohou odvézt. Když odešli, vrátil se zpět do pouště, odkryl své zakopané rádio, odjel tri míle daleko, otevřel satelitní anténu a začal mluvit do svého šifrovacího přístroje, který vyslal jeho hlášení do Rijádu.

Za hodinu po útoku další hlídka našla spálený štábní vůz. Těla byla odvezena do nejbližší nemocnice, Al-Adan poblíž Fintas na pobřeží.

Soudní patolog, který prováděl pitvu pod dozorem zamračeného plukovníka tajné policie AMAM, viděl rány po kulkách, nepatrné body na spečeném mase. Byl to otec rodiny a měl několik dcer. Znal také zdravotní sestru, která byla

znásilněná.

Přetáhl pokrývkou třetí tělo a začal odkládat rukavice.

"Zemřeli zadušením, když jejich vůz chytil po havárii", GG řekl. "Bud' jim Alláh milostiv.

Plukovník zavřel a odešel.

Na třetí schůzce Beduín své dobrovolníky odvezl daleko do pouště, na místo západně od Kuwait City a jižně od Džahry, kde mohli být o samotě. Usadili se na písku jako při pikniku. Všechny pět pozorovalo, jak jejich učitel vzal tlumok a vysypal na velbloudí deku řadu podivných nástrojů. Postupně jim vysvětloval.

"Plastická výbušnina. Snadno se s ní manipuluje, velmi stabilní." Poněkud pobledli, když zpracovával látku rukama jako modelínu. Jeden z mladých mužů, jehož otec měl obchod s tabákem, přinesl na jeho žádost staré krabice od doutníků.

"Tohle," řekl Beduín, "je rozbuška s kombinovaným časovačem. Když otočíte tady tou křídlatou matkou na vršku, rozbije se lahvička s kyselinou. Kyselina si začíná propalovat cestu měděnou fólií. Dokáže to za šedesát sekund. Potom už třaskavá rtuť zapálí výbušninu. Dívejte se." Pozorně ho sledovali. Vzal si kus semtexu velikost krabičky od cigaret, umístil ho do malé krabice na doutníky a vložil doprostřed hmoty rozbušku.

"Nyní, když otočíte šroubem takhle, všechno co musíte udělat je uzavřít krabici a obalit ji pružným páskem..

takhle... aby byla zavřená. Tohleto uděláte na poslední chvíli." Dal krabici na písek doprostřed kruhu.

"Víte, šedesát sekund je mnohem delších, než si myslíte.

Máte čas přistoupit k iráckému náklarl'áku nebo bunkru nebo obrněnému vozu, hodit dovnitř krabici a odejít. Ode jít, nikdy neběžet. Běžící člověk je vždy podezřelý. Nechte si dost času, abyste mohli zahrnout za roh. Pokračujte v chůzi, neutíkejte, ani potom, co uslyšíte výbuch." Po očku pozoroval hodinky na svém zápěstí. Třicet sekund.

"Beduín.. " řekl bankéř.

Ano?" " "Tahle ale není skutečná, že " Co?" "Ta bomba co jste udělal. To je jenom ukázka, že?" Čtyřicet pět sekund.

Sáhl po krabici a vzal ji.

"Ale ne. Ta je opravdová. Chtěl jsem vám jenom ukázat, jak dlouho trvá šedesát sekund. Nikdy s těmito věcmi nesmíte podlehnout panice. Panika vás zabije, zastřelí.

Vždy musíte zůstat klidní." Rychlým pohybem zápěstí hodil krabici od doutníků za dunu. Padla za jednu z nich a explodovala. Výbuch otřásl sedící skupinou a písek se pomalu usazoval.

Vysoko nad severní částí Zálivu americký letoun AWACS zaznamenal explozi jedním ze svých tepelných senzorů.

Operátor zavolał velitele letu, který se podíval na obrazovku. Záře zdroje tepla pomalu mizela.

"Intenzita?" "Asi jako tankový granát, pane." "OK. Zaznamenejte to. Nic jiného." "Tohle budete moci dělat sami na konci dnešního dne.

Rozbušky a časovače budete mít a ukládat tady," řekl Beduín.

Vzal hliníkovou tubičku na doutníky, zabalil rozbušku do vaty a vložil do tuby, uzavřel šroubovacím uzávěrem.

"Plastik ponesete takhle." Vzal obal z mýdla, oddělil zhruba stejně velký kus výbušniny a zformoval do tvaru mýdlové kostky, zabalil, zalepil kouskem lepenky.

"Krabice na doutníky si získáte sami. Neberte takový velký druh, jako jsou Havana, spíše menší druh pro viržinka.

Mějte vždy dvě viržinka v krabici pro případ, že vás zastaví a budou prohlížet. Když vám Iráčan bude snad chtít vzít tubičku nebo krabici nebo mýdlo, nechte ho." Cvičil s nimi pod horkým sluncem, dokud nedokázal rozbalit "mýdlo", vyklepnout viržinka, připravit bombu a opásat elastickým páskem kolem krabice za třicet sekund.

"Tohle můžete udělat na zadním sedadle vozu, na zá! chodě v kavárně, ve dveřích nebo v noci za stromem," řekl jim.

"Nejdříve si vyberte cíl, ujistěte se, že tam nejsou žádní jiní vojáci, kteří by stáli stranou a kteří by přežili, potom otočte matkou, uzavřete krabici, opásejte páskem, přistupte, vhod'te bombu a odejděte. Od okamžiku, kdy zatočíte matkou, počítejte pomalu do padesáti. Jestliže se toho nezbavíte do padesáti sekund, pak to hod'te tak da leko, jak můžete. A ted', většinou to budete dělat ve tmě, takže si to zkusíme." Postupně všem zavázal oči a nechal skupinu pozorovat, jak studenti zmatkují a pouštějí věci na zem. Pozdě od poledne už to dokázali udělat po paměti. Časně večer jim dal zbytek obsahu tlumoku, dostatek pro každého studenta, aby si udělal šest kostek mýdla a šest časovačů. Syn trafikanta souhlasil, že zajistí všechny malé krabice a hliníkové tubičky. Oni si již získají vatu, obaly z mýdla a elastické pásky sami. Potom je odvedl zpátky do města.

Během září štáb AMAM v hotelu Hilton začal přijímat proud hlášení o náhle narůstajícím počtu útoků na irácké vojáky a vojenská zařízení. Plukovník Sabaawi začínal stále více zuřit, byl stále zoufalejší.

Nebylo to prostě tak, jak to mělo být. Kuvajťané, jak mu řekli, jsou zbabělci, kteří nebudou dělat problémy. Trochu bagdádských metod a budou dělat to, co se jim řekne. Tak úplně to nebylo.

Ve skutečnosti tu působilo několik hnutí odporu, větší na náhodných a nekoordinovaných. V šútské čtvrti Ru majtija iráckí vojáci prostě mizeli. Šúští muslimové měl zvláštní důvod nenávidět Iráčany, protože jejich souvěrc šúte v Íránu byli vražděni po statisících během války mezi Íránem a Irákem. Iráckí vojáci, kteří se pustili do spleť uliček v Rumajtiji, měli proříznutá hrdla a jejich mrtvolky byly hozeny do stoky. Nikdo je už nenašel.

Mezi sunity se odboj soustřed'oval v mešitách, kam Irá čané jen zřídka vcházeli. Zde se předávaly zprávy, zbraně a plánovaly útoky.

Nejorganizovanější odpor přicházel od předních Kuvajťanů, vzdělaných a bohatých. Pan A1-Chalífa se stal bankéřem, používal své finance, aby mohl zásobovat Kuvajťany jídlem a dalšími náklady, skrytými pod potravinami, které přicházely zvenčí.

Organizace se zaměřovala na šest cílů, pět z nich bylo formou pasivní rezistence. Jeden se týkal dokumentace; každý bojovník odporu dostal perfektní průkazy padělané pracovníky odboru na ministerstvu vnitra. Druhý způsob byl špionáž - udržování proudu informací o iráckých pohybech, hlášených do štábu koalice v Rijádu, zvláště pokud se týkalo počtů a síly iráckých jednotek, jejich zbraní, pobřežních opevnění a rozmíst'ování raket; třetí cestou bylo

mapování dodávek vody, elektřiny, hasičů, zdravotnictví. Až konečně bude Irák poražen a otevře ropné kohouty a začne ničit moře, kuvajtské ropné technice řeknou přesně americkým bitevním letadlům, které ventily je třeba zničit raketami, aby se tok zastavil.

Solidární výbory obcí procházely všemi čtvrtěmi, často kontaktovaly Evropany a další usedlíky z prvního světa, stále uzavřené ve svých bytech, a zabraňovaly tomu, aby se dostali do záchytné sítě Iráčanů.

Ze Saúdské Arábie byl ve falešné nádrži džípu dovezen satelitní telefon. Nebyl sice kódován tak jako Martinův, ale tím, že se neustále pohyboval, dokázal kuvajtský odpor zabránit tomu, aby ho Iráčané objevili, a Kuvajťané tak kontaktovali Rijád kdykoli se něco dělo. Postarší radioamatér pracoval celou okupaci, vyslal 7000 zpráv dalšímu radioamatérovi v Coloradu, odkud již proudily do ministerstva zahraničí USA.

Byl tu také útočný odboj, hlavně pod velením kuvajtského podplukovníka, jednoho z těch, kteří první den unikli z budovy ministerstva obrany. Protože měl syna jménem Fuad, jeho krycí jméno bylo Abu Fuad, otec Fuadův.

Saddám Husajn se konečně vzdal pokusů o vytvoření loutkové vlády a jmenoval svého nevlastního bratra Aliho Hassana Madžida generálním guvernérem.

Odboj však nebyl žádnou hračkou. V podzemí probíhala malá, ale mimořádně špinavá válka. AMAM odpoví 156 t děla vytvořením dvou výsledkových středisek, ve sportov- ropná pole, dohnat tak krále Fahda ke konferenčnímu nímu středisku Kathma a na stadionu Kadisija. Zde byly stoly. A nyní sem proudí Američané. používány metody, které šéf AMAM Omar Chatib dovezl. Všechny pokusy asimilovat Kuvajt zklamaly a během z vězení Abu Ghraib u Bagdádu. Do osvobození zahynulo iněsice, možná méně, Saúdská Arábie už bude chráněna pět set Kuvajťanů, ze kterých bylo 250 popraveno, mnozí za americkým štítem podél severní hranice. z nich po dlouhém mučení. Saddám Husajn se nemůže dostat zpátky z Kuvajtu bez Šéf kontrarozvědky Hassan Rahmani seděl u svého stoponižení, ani tam zůstat, jestliže se na něho zaútočí, bez lu v hotelu Hilton a četl zprávy připravené jeho pracov- ještě většího ponižení. Jenže nálada kolem Raise byla nízká. Byl tu na krátké inspekci, na kterou odjel z Bagdádu stále náladou důvěry, jako kdyby byl přesvědčen o tom, 15. září. Zprávy, které četl, nebyly potěšitelným čtením, že se všechno změní. Na co to hergot ten chlap ještě čeká? Neustále se zvyšoval počet útoků na irácké hlídky na Že se Alláh sám nahne z nebe a dá jeho nepřátelům po osamělých cestách, strážní chaty, vozidla a hlídky u silni- hubě?

ních uzávěr. To bylo problémem hlavně AMAM - místní Rahmani vstal od stolu a přešel k oknu. Když přemýšlel, odboj spadl pod ni a podle Rahmaniho názoru ten bru- rád chodil; pomáhalo to jeho mozku pracovat. Podíval se tální pitomec Chatib ze všech udělá fašírku. dolů z okna. Kdysi zářivý bazén byl nyní odpadkovým Rahmani měl málo času na mučení, kterému se tolik košem.

věnovaly soupeřící struktury irácké špionáže. Dával před- Ve zprávách na jeho stole bylo ale něco, co ho znepo- nost trpělivě detektivní práci, dedukci a lsti, na které kojovalo. Vrátil se a znovu je prohlížel. Ano, něco tu bylo spoléhal, třebaže musel přiznat, že v Iráku to byl teror divného. Některé z útoků na Iráčany byly prováděny pi-a nic než teror, co udržovalo Raise u moci po všechna ta stolem a puškami, jiné zase bombami vyrobenými z prů-léta. Musel také přiznat, při vši své vzdělanosti, že tento myslového TNT. Ale byl tu i jiný proud útoků, neustále pouliční, úchylkářský psychopat z Tikritu mu nahání narůstající, který jasně naznačoval, že se používají plastic-strach. ké trhaviny. Kuvajt nikdy neměl plastické trhaviny, tím Pokoušel se přesvědčit svého prezidenta, aby mu dal méně pak Semtex-H. Takže, kdo ho používal a odkud velení vnitřní bezpečnosti v Kuvajtu, avšak odpovědi bylo přicházelo?

neúprosné "ne". Byla to otázka zásady, jak mu vysvětlil Potom tu byly zprávy o zakódovaném vysilači někde ministr zahraničí Tarik Aziz. On, Rahmani, dostal za úkol v poušti, který se neustále pohyboval, vysílal v různých chránit stát před špionáží a sabotáží z cizích zdrojů. Rais dobách, vyrážel deset nebo patnáct minut nesmyslné zvu-by nikdy nepřiznal, že Kuvajt je cizí stát. Byla to 19. pro- ky a potom utíchal, vždy na různých vlnových rozsazích. vincie Iráku. Proto bylo úkolem Omara Chatiba zajistit, že Potom tu byly ty zprávy o podivném beduínovi, který bude poslouchat. jak se zdá chodil kudy chtěl, objevoval se, mizel a znovu se Když toho rána v hotelu Hilton probíral svou horu objevoval a vždy za sebou nechával stopu destrukcí. Dva zpráv, Rahmanimu se ulehčilo, že ten úkol nedostal. Byla těžce zranění vojáci hlásili ještě předtím než umřeli na svá to hrůza a jak předpokládal, Saddám Husajn neustále hrál zranění, že viděli muže, vysokého a sebevědomého, v čer-tou špatnou kartou. venobilé kefji, jejíž jeden konec mu zastíral tvář. Brání západních rukojmí jako lidských štítů proti útoku Dva Kuvajťané se při mučení zmínili o legendě o nevi-se ukázalo být chybné, naprosto neproduktivní. Zmeškal ditelném beduínovi, avšak tvrdili, že ho nikdy skutečně svou možnost vyrazit na jih a obsadit saúdskoarabská neviděli. Sabaawihio chlapi se pokoušeli přesvědčit zatče-158 t né jenom větší bolesti, aby připustili, že ho viděli. Blbci.

Samozřejmě, že to nakonec připustili, jenom aby se zbavil pomalého umírání.

Čím více o tom Hassan Rahmani přemýšlel, tím více začínal být přesvědčen, že má proti sobě zahraničního protivmlca, minimálně zčásti. Bylo pro něj těžké věřit, že by tu byl nějaký beduín, který by věděl, jak zacházet s plastickými trhavinami a šifrovacími vyslačkami - pokud šlo o stejného člověka. Mohl vyškolit pár teroristů, ale jak se zdálo, hodně útoků prováděl sám.

Bylo prostě nemožné sebrat každého beduína bloudícího ve městě a v poušti - to by byl způsob, jakým byl pracoval AMAM, ale mohli by jim trhat nehty celé roky a nikam se nedostanou.

Rahmani viděl řešení problému třemi způsoby. Chytit toho chlapa během jednoho z jeho útoků, jenže to by bylo asi riskantní a nikdy k tomu nedojde. Chytit jednoho z jeho kuvajtských společníků a vystopovat toho člověka až do jeho doupěte. Nebo ho chytit skloněného nad vyslačem v poušti.

Rahmani se rozhodl pro to poslední. Přivede sem z Iráku dvě nebo tři ze svých nejlepších skupin pro odhalování vyslání, umístí je na různých bodech a budou se snažit zjistit zdroj vyslání. Bude rovněž potřebovat armádní helikoptéru, aby byla pohotově se skupinou speciálních sil připravených k odletu. Jakmile se vrátí do Bagdádu, uvede to všechno v pohyb.

Hassan Rahmani nebyl toho dne jediným člověkem v Kuvajtu, který se zajímal o Beduína. V předměstské vile kilometry daleko od Hiltonu hezký mladý Kuvajt'an s knírkem v blém bavněném tóbu seděl v křesle a poslouchal přítele, který za ním přišel se zajímavou zprávou.

"Seděl jsem právě ve voze u semaforu, nic zvláštního jsem nepozoroval, když jsem si všiml toho iráckého armádního nákladáku na druhé straně křižovatky. Byl tam zaparkován, skupina vojáků stála u kapoty, jedli a kourili.

Potom vyšel z kavárny jeden z našich mladíků, držel něco, co vypadalo jako malá krabička. Byla skutečně malá. Nic jsem si o tom nemyslel, dokud jsem neviděl, že to hodil P od nákladák. Potom zašel za roh a zmizel. Světla blikla, jenže já jsem zůstal tam, kde jsem byl.

Během pěti sekund nákladák zmizel. Prostě ho to odfouklo. Vojáci tam byli všichni na zemi s utrženými nohama. Nikdy jsem neviděl, že takový malý balíček dokáže udělat takovou škodu. Povídám ti, že jsem odtamtud koukal vypadnout, než tam přijdou z AMAM." " "y "Plastická trhavina, divil se důstojník. "Co b ch za to dal. Musí to být jeden z těch Beduínových mužů. Kdo ten chlap vlastně je. Strašně rád bych se s ním setkal." "Jenže jde o to, že jsem toho kluka poznal." "Cože?" Mladý plukovník se nahnul dopředu, tvář měl napjatou.

"Nešel bych za tebou celou tu dlouhou cestu jenom abych ti řekl, co jsi již stejně slyšel. Řeknu ti, že jsem poznal toho, kdo hodil tu bombu. Abu Fuade, kupoval jsem od jeho otce celá léta cigarety." Dr. Reinhart, když referoval výboru Medusa o tři dny později, vypadal unaveně. Třebaže předal všechny své ostatní povinnosti v Porton Down, dokumentace, kterou si odnesl ze svého prvního setkání, a dodatečné informace, které neustále přicházely, představovaly obří úkol.

"Studie zřejmě není ještě úplně kompletní," řekl, "ale objevuje se zajímavý obraz." "Za prvé, samozřejmě že víme, že Saddám Husajn má velkou kapacitu výroby jedovatého plynu, myslím asi tak tun ročně.

Během války Íránu s Irákem byli někteří iráckí vojáci, kteří byli otráveni, léčeni zde v Británii a měl jsem možnost je vyšetřit. Tehdy jsme poznali, že jde o účinky fosgenu a yperitu.

Jenže horší zprávou je, že nyní už nepochybují o tom, že rák má velké zásoby dvou mnohem smrtelnějších plynů, nervových plynů německého původu sarinu a tabunu. Pokud by byly použity ve válce mezi Íránem a Irákem, a já s myslím, že byly, pak vůbec nepřicházelo v úvahu jejich oběti vyšetřovat a ošetřovat v britských nemocnicích. Ty prostě zahynuly.", R inharte?" "Jak silné jsou tyto... hm... plyny, Dr e zeptal se sir Paul Spruce.

"Sire Paule, máte manželku.

Ctihodný činovník byl otřesen.

"Ano, samozřejmě, mám.

" " Používá lady Spruceová někdy parfém s rozprašovačem?" " "Ano, myslím, že jsem ji něco takového viděl dělat.

"Všiml jste si vůbec někdy, jak jemný obláček ten spray vytvoří? Jak malé jsou ty kapičky?" "Ano, samozřejmě, a když si uvědomím, kolik ten parfém stojí, pak jsem jenom rád." Byl to dobrý vtíp. V každém případě se to siru Paulovi líbilo.

"Dvě z těchto kapiček sarinu nebo tabunu na vaši kůž a jste mrtev," řekl chemik z Portonu.

Nikdo se už neusmíval.

"Írácký výzkum nervových plynů sahá až do roku 1976.

Toho roku kontaktovali britskou společnost ICI a vysvětlili, že chtějí vybudovat závod na výrobu pesticidů, aby mohli vyrábět čtyři hlavní přípravky - jenže charakter a množství materiálů, které chtěli, donutily ICI, aby je odmítla.

Specifikace předané Íráncům se týkaly čtyř reakcí nich nádob odolných proti korozi, potrubí a čerpadel ta kového druhu, že ICI poznala, že konečným výrobkem neměly být pesticidy, ale nervový plyn. Kontrakt byl od mítnut." "Zaplat' Pánbůh," řekl sir Paul a udělal si poznámku.

Jenže ne každý je odmítl. Výmluvou vždy bylo, že Irák " chtěl vyrábět herbicidy a pesticidy, k čemuž samozřejmě potřeboval jedy." Takže oni skutečně nechtěli vyrábět tyhle zemědělské " y přípravky?" zeptal se Palfrey.

"Ani nápad," řekl Reinhardt. "Pro profesionálního chemika spočívá klíč k té záležitosti v množství a typech.

V roce 1981 uzavřeli smlouvu s německou firmou, aby jim postavil laboratoř s velmi speciálním a nezvyklým rozmístěním zařízení. Měla vyrábět fosfopentachlorid, který je základní chemikálií pro organofosfáty, jež jsou hlavní součástí nervového plynu. Žádná běžná univerzitní výzkumná laboratoř by nepotřebovala zacházet s tak strašnými toxickými látkami. Chemičtí inženýři, kteří do toho byli zapojeni, to museli vědět.

Dále vývozní licence ukazují zakázky na thiodiglykol.

Z toho se dělá yperit, jestliže se smíchá s kyselinou solnou.

Thiodiglykol v malých množstvích může být rovněž používán pro výrobu inkoustu do kuličkových per." "A kolik toho koupili," zeptal se Sinclair.

"Pět set tun." "To je hora kuličkových per," zamumlal Palfrey.

"To bylo na začátku roku 1983," řekl Reinhart. "V létě začal pracovat jejich velký chemický závod Samarra vyrábějící yperit, někdy se mu říká také hořčičný plyn. Prot Íráncům ho začali ho používat v prosinci.

Během prvních útoků íránské přesily Íráncé používal směs žlutého deště, yperitu a tabunu. V roce 1985 zlepšil směs tak, že obsahovala kyanovodík, yperit, tabun a sarin, takže dosáhl mezi íránskou pěchotou úmrtnosti šedesát procent..

" "Neměli bychom se podívat na nervové plyny, doktore?" zeptal se Sinclair. "Jak to tak vypadá, je to skutečně smrtící materiál." " "To je, řekl Dr. Reinhart, "od roku 1984 nakupoval fosfooxychlorid, který je důležitou výchozí látkou pro tabun, a dva polotovary pro sarin, trymetrinfosfid a fluorid sodný. Prvního z těch tří se pokusili dostat na zakázku tun od holandské společnosti. Je to dost pesticidů na to, aby to zahubilo každý strom, keř a lístek trávy na Blízkém

Východě. Holanďané je odmítli stejně jako ICI, jenže v té době stejně nakoupili dvě nekontrolované chemikálie; dymetylanin pro výrobu tabunu a isopropanol pro sarin." "Když nejsou v Evropě kontrolované, proč by ale nemohly být používány pro pesticidy?" zeptal se sir Paul.

"Jde opět o jejich množství " odvětil Reinhart, "a, o chemické výrobní a manipulační zařízení, tvar a rozlohu továren.

Pro zkušeného chemika nebo chemického inženýra žádná z těchto nákuů nemohl být určen ro nic jiného než pro jedovatý plyn. d davatelem?" zeptal se "Víte, kdo byl jejich hlavním o sir Paul.

" Samozřejmě. Některé vědecké poznatky dostali ze Sovětského svazu a Východního Německa hned na počátku a určité vývozy potom zhruba z osmi zemí, ve většině případů šlo o malá množství nekontrolovaných chemikálií. Ale osmdesát procent závodů, souprav potřeb, zvláštní manipulační zařízení, chemikálie, technologie a know-how pocházejí ze Západního Německa." Ano," přerušil ho Sinclair, "protestovali jsme v Bonnu " y, již celá léta. Naše protest vždy odmítli. Pane doktore můžete na těch foto rafích, které jsme vám dali, identifikovat závody na vý ůbu bojových plynů?" yj y "Ale samozřejmě. Některé továrn sou"identifikován již v papírech, ostatní můžete vidět lupou.

Chemik rozložil na stůl pět velkých leteckých snímků.

Neznám arabské názvy, avšak tato čísla jsou pro vás " dostatečnou identifikací fotografií, že. y y, " "Jo, jenom nám ukažte t budov řekl Sinclair.

"Tak tady tenhle ten komplex sedmnácti budov... zde, tento jeden velký závod... vidíte tady tu pračku vzduchu? A tady tohle... a tento celý komplex osmi budov... a ještě tenhle." Sinclair studoval seznam, který vytáhl ze svého kufříku.

Prikývl.

"Tak jsme si mysleli. Al-Qaim, Falludžah, Al-Hillah Salman Pak a Samarra. Pane doktore, jsem vám velm vděčen: Naši chlapi ze Spojených států došli přesně k těmž závěru. Všechny jsou na seznamu prvořadých cílů." Když schůzka skončila, Sinclair se Simonem Palfreyem a Terry Martinem vyšli na Piccadilly a dali si kávu v ka várně Richoux.

"Já nevím, jak je to s vámi, chlapi," řekl Sinclair, když si míchal své capuccino, "jenže pro nás je největší hrozbou plyn. Generál Schwarzkopf je přesvědčen, že to je to, čemu říkáte nejhorší scénář. Hromadné plynové útoky, řada vzdušných výbuchů nad našimi jednotkami. Jestliže budou útočit, pak jediné v maskách a oblecích, od hlavy k patě. Dobrou zprávou je, že ten plyn dlouho nevydrží ve vzduchu. Jakmile dopadne na poušť, je s ním konec. Terry, vy nevpadáte příliš přesvědčeně." "Tahle záplava vzdušných výbuchů," řekl Martin. "Jak si myslíte, že by je mohl Saddám odpalovat?" Sinclair pokrčil rameny.

"Možná dělostřelecká přehrada, aspoň si myslím. To je to, jak to používali proti Francům." "A nezlikvidujete snad jeho dělostřelectvo? Má dostřel pouze třicet kilometrů. Takže musí být někde v poušti." " "Jistě, řekl Američan, "máme technologii, abychom mohli lokalizovat každé dělo a tank, které tam jsou, bez ohledu na zakopání a kamufláž." "Takže, budou-li jeho děla rozbitá, jak by mohl ještě Saddám spustit ten svůj plynový déšť?" "Bitevní letouny, myslím." "Jenže ty budete muset zničit ještě předtím, než se pozemní jednotky pohnou," namítl Martin. "Saddám nebude mít nic, co by mohlo létat." "OK, tak rakety Scud nebo něco takového. To bude to, o co se pokusí. A my je zničíme jednu po druhé. Je mi líto, chlapi, ale musím jít." "Kam tím míříte, Terry," zeptal se Palfrey, když muž z CIA odešel. Terry Martin si povzdychl.

"Já vlastně nevím. Jenom to, že Saddám a jeho plánovači tohleto všechno vědí. Nemohou podceňovat sílu amerického letectva. Simone, mohl byste mi sehnat všechny Saddámovy řeči za posledních šest měsíců? V arabštině, musí to být v arabštině." "Samozřejmě, aspoň předpokládám. GCHQ v Cheltenhamu je bude mít, nebo arabský servis BBC. Na pásce nebo přepsané?" " Pokud možno pásku." Celé tři dny pak Terry Martin naslouchal hrdelnímu, slavnostnímu hlasu z Bagdádu. Přehrával a znovu přehrával pásky a nemohl se zbavit obavy, že irácký despota hovoří jinak, než by mohl mluvit člověk s takovými potížemi. Bud' nevěděl, anebo neuznával hloubku svých potíží, nebo věděl něco, co nevěděli jeho nepřátelé.

21. září Saddám Husajn pronesl novou řeč, nebo spíše jenom prohlášení Revoluční velitelské rady, které používalo jeho vlastní slovník. V prohlášení ohlašoval, že není ani nejmenší možnost iráckého odsunu z Kuvajtu a že všechny pokusy vyhnat Irák by vedly k "matce bitev.

Tak to bylo přeloženo. Sdělovacím prostředkům se to líbilo a slova se stala sloganem.

Dr. Martin studoval text a potom zavolal Simona Palfreyho. " "Tak jsem se díval na dialekt horního toku Tigridu, řekl. Proboha to e ale koníček," odpověděl Palfrey.

" " Jde o to, že použil spojení, matka všech bitev." "A co má být?" J t p " "To slovo přeložené ako bitva. Tam odkud ochází to rovněž znamená zranění nebo krvavá lázeň." Na lince bylo chvíli ticho.

"Nedělejte si s tím starosti." Jenže Terry Martin si je přesto dělal.

/ Syn obchodníka s tabákem byl vyděšen stejně jako jeho otec.

" Proboha, řekni jim co víš, chlapče," prosil chlapce.

Dvojčlenná delegace Výboru kuvajtského odboje byla naprosto zdvorilá, když se představila obchodníkovi, ale velmi naléhala na to, že chtějí, aby jeho syn byl otevřený a aby jim plně důvěřoval.

Obchodník, třebaže věděl, že mu řekli dva pseudonymy místo skutečných jmen, měl dostatek rozumu, aby poznal, že mluví s mocnými a vlivnými členy svého národa. Ještě horší bylo, že pro něj bylo naprostým překvapením, když se dozvěděl, že jeho syn je zapojen do aktivního odboje.

A nejhorší ze všeho bylo, když se právě dozvěděl, že jeho potomek nejen náleží k oficiálnímu kuvajtskému odboji, ale že hodil bombu pod irácký nákladník na příkaz nějakého podivného bandity, o kterém nikdy neslyšel.

Bylo to dost, aby každý otec dostal infarkt.

Všichni čtyři seděli v obývací místnosti pohodlného domu v Keifanu, zatímco jeden z návštěvníků vysvětloval, že nemají proti Beduínovi vůbec nic, že ho jen chtějí kontaktovat, aby mohli spolupracovat.

Chlapec jim tedy vysvětlil, co se stalo od okamžiku, kdy jeho přítel byl stáhnut za hromadu šterku v okamžiku, kdy chtěl vystřelit na kolemjedoucí irácký nákladník. Všichni poslouchali tiše, pouze ten, který kladl otázky, ho příležitostně přerušoval nějakým dotazem. Ten druhý, který nic neri'kal, ten v tmavých brýlích, byl Abu Fuad.

Tázající se zvlášť zajímal o dům, kde se skupina setkala s Beduínem. Chlapec jim dal adresu, potom dodal: "Nemyslím

si, že by mělo smysl tam jít. Je mimořádně opatrný. Jeden z nás tam jednou zašel, chtěl s ním mluvit, jenže to místo bylo zavřené. Nemyslíme si, že tam žije, ale poznal, že jsme tam byli. Řekl nám, abychom to už nikdy nedělali. Pokud by k tomu došlo, řekl, přeruší všechny kontakty a už ho neuvidíme." Abu Fuad ze svého rohu přikývl. Na rozdíl od ostatních byl zkušeným vojákem a myslel si, že poznává rukopis jiného vycvičeného muže.

Kdy se s ním opět setkáte?" zeptal se tiše.

Byla tu možnost, že chlapec by mohl zanechat zprávu, pozvání k jednání.

"Terl' je to tak, že on kontaktuje vždy jednoho z nás.

Ten, kdo je kontaktován, pak přivede ostatní. Možná že to bude nějakou dobu trvat." Oba Kuvajťané odešli. Měli popis dvou aut, potlučené dodávky, zřejmě krytí zahradníka, který veze své ovoce do města z venkova, a potom silný terénní vůz pro cesty do pouště.

Abu Fuad nechal prověřit čísla obou vozidel přítelem na ministerstvu dopravy, jenže stopa se ztratila. Obě čísla byla falešná. Jedinou stopou byly průkazy totožnosti, které tento člověk musel mít, aby mohl procházet všude se vyskytujícími hlídkami na silnicích a na kontrolních bodech.

Prostřednictvím svého výboru kontaktoval státního zaměstnance na ministerstvu vnitra. Měl štěstí. Muž s vzpomněl, že zariadil falešný průkaz pro zelináře z Džahry. Byla to laskavost, kterou udělal milionář Ahmedu Al-Chalífovi před šesti týdny.

Abu Fuad byl vzrušen a v rozpacích. Obchodník byl vlivnou a úctyhodnou postavou hnutí. Jenže vždy si myslel, že byl přísně omezen na finanční, nebojovou stránku věci. Co u všech čertů měl společného s někým tak záhadným a osudovým, jako je Beduín?

Na jih od kuvajtské hranice pokračoval přísun amerických zbraní. Když přišel poslední týden září, generál Norman Schwarzkopf, ukrytý v tajných místnostech dvě podlaží pod saúdskoarabským ministerstvem obrany na cestě na staré rijádské letiště, konečně poznal, že má dost sil, aby alespoň prohlásil, že království je zabezpečeno před ráckým útokem. Ve vzduchu generál Charles Chuck Horner vybudoval deštník neustále hlídkující ocelové, rychle se pohybující a bohatě zásobené armády stíhačů pro vybojování nadvlády ve vzduchu, bitevních letadel, tankerů pro doplňování paliva ve vzduchu, bitevních bombardérů a protitankových Thunderboltů, dostatečný k tomu, aby zničil ráčany, kteří by přišli po zemi nebo ve vzduchu.

Měl leteckou techniku, která mohla a také pokrývala radarem každý čtvereční palec Iráku, která dokázala vycítit každý pohyb těžkého kovu po cestě, v poušti nebo pokoušejícího se vzletět, která mohla naslouchat každému ráckému rozhovoru v éteru a určit každý zdroj tepla.

Na zemi pak Norman Schwarzkopf nyní věděl, že má dostatek mechanizovaných jednotek, lehkých a těžkých obrněných vozidel, dělostřelectva a pěchoty, aby mohl uvítat každý irácký pluk, zadržet ho, obklopit a likvidovat. V posledním týdnu září, v podmínkách úplného utajení, nevěděli ani američtí spojenci, že se vypracovávají plány k přechodu z obrany do útoku. Útok na Irák byl plánován, třebaže mandát OSN byl stále ještě omezen na zajištění bezpečnosti Saúdské Arábie a států v Zálivu a na nic jiného.

Jenže měl také problémy. Jedním bylo, že počet iráckých jednotek, dělostřelectva a tanků postavených prot němu byl dvojnásobný než když přišel do Rijádu před šest týdnů. Dalším problémem bylo, že by potřeboval dvojnásobný počet koalčních sil, aby osvobodil Kuvajt, než bylo třeba k zajištění bezpečnosti Saúdské Arábie.

Norman Schwarzkopf byl člověkem, který velmi vážně bral v úvahu to, co říkal generál George Patton; mrtvý Američan nebo Brit či Frantík nebo kterýkoli voják koalice nebo letec znamená příliš velkou ztrátu. Ještě předtím, než hodlal zaútočit, chtěl dvě věci: zdvojnásobit množství sil, které v současnosti měl a bude mít k dispozici pro letecký útok, který by zaručil, že irácké síly severně od hranice budou alespoň z poloviny zničeny.

Jenže to znamenalo více času, více zařízení, více skladů, více děl, více tanků, více jednotek, více letadel, více paliva, více potravin, více zásob a o hodně více peněz. Potom řekl zaraženým Napoleonům v křeslech na Kapitolu, že pokud chtějí vítězství, pak mu raději musí všechno toto dát.

Vlastně to byl předseda společného sboru náčelníků štábů generál Colin Powell, který předal toto poselství, třebaže poněkud uhlazenější formou. Politici si totiž strašně rádi hrají na vojáčky, jenže nemají rádi, když se s ním mluví řečí vojáků.

Takže plánování probíhající poslední týden v září bylo přísně tajné. Jak se ukázalo, bylo dobře, že tomu tak bylo. OSN, z jejíhož každého švu prýštily mírumilovné plány, bude čekat až do 29. listopadu, než povolí použití veškeré nezbytné síly k vytlačení Iráku z Kuvajtu, pokud sám neodejde do 16. ledna. Pokud by bylo plánování začalo až koncem listopadu, nikdy by se všechno nestačilo připravit.

Ahmed Al-Chalífa byl v hlubokých rozpacích. Samozřejmě, že znal Abu Fuada a věděl kdo to je a koho představuje. Dále, sympatizoval s jeho požadavkem. Jenže dal své slovo, jak řekl, a nemůže ho porušit.

Ani svým přátelům Kuvajťanům, ani spolubojovníkům z odboje neodhalil, že Beduín je ve skutečnosti britský důstojník. Souhlasil však, že nechá Beduínovi zprávu na místě, kde věděl, že ji drive nebo později najde. Příští ráno zanechal dopis s osobním doporučením vyzývajícím Beduína, aby souhlasil se setkáním s Abu Fuadem, a vložil ho pod mramorový pomník vynikajícího námořníka Sheptona na křesťanském hřbitově.

Skupina měla šest vojáků pod velením seržanta a když Beduín zahrnul okolo rohu, byli překvapeni stejně jako on. Mike Martin uložil do garáže svůj malý nákladák a nyní procházel pěšky městem k vile, kterou si vybral pro tuto noc. Byl unaven, a což bylo nezvyklé, jeho pozornost byla otupena. Když uviděl Iráčany a věděl, že oni uviděli jeho, začal si v duchu nadávat. V jeho práci může člověk zemřít pro chvilkovou nepozornost.

Bylo už dávno po hodině zákazu vycházení a třebaže byl zcela zvyklý na chůzi městem, když bylo opuštěno poslušnými občany a procházely jím pouze irácké hlídky, chodíval obvykle málo osvětlenými postranními uličkami, temnými stezkami přes pusté pozemky a tmavými alejemi, protože Iráčané většinou byli na hlavních silnicích a

křižovatkách. To byl způsob, jak si nikdy nevadili a nepřišli spolu do styku.

Jenže po návratu Hassana Rahmaniho do Bagdádu a jeho jedovaté zprávě o neúčinnosti Lidové armády došlo k určitým změnám. Začínaly se objevovat zelené barety zvláštních sil.

Třebaže nebyly zařazené na úroveň elitní Republikánské gardy, zelené barety byly alespoň více ukázněné než horda odvedenců, které se řítělo Lidová armáda. Bylo jich právě šest a stáli klidně u svého nákladního vozu na křižovatce, kde by obvykle žádní Iráčané neměli být.

Martin měl právě tak čas, aby se těžce opřel o hůl, kterou nosil s sebou, a zaujal postavení staříka. Bylo to dobré postavení, protože v arabské kultuře je starcům věnována úcta nebo alespoň soucit.

"Hej, ty," vykřikl seržant, "pojď sem." Byly zde čtyři útočné pušky namířené na osamělou postavu v kárované kefiji.

Starý muž se zastavil, potom začal kulhat vpřed.

"Co tu děláš v tuhle hodinu, beduíne? Jsem jenom starý muž, který se chce dostat domů ještě před zavírací hodinou, sidi," plačtivě řekl muž.

"Je už dávno zavírací hodina, blázne. Už dvě hodiny.

Starý muž zavrtěl v údivu hlavou.

Já "To sem nevěděl, sidi. Nemám hodinky.

Na Blízkém Východě jsou hodinky nepostradatelným, cenným znakem bohatství. Iráčtí vojáci, kteří přijeli do Kuvajtu, brzo nějaké získali; prostě si je vzali. Jenže slovo "beduín" pochází ze slova "bidun", které znamená "bez".

Seržant zavrčel. Výmluva byla přijatelná.

Přijel "Pa'ir řekl.

Starý muž použil druhou ruku, aby poklepal na svou špinavou košili.

"Zdá se, že jsem je ztratil," prosil.

"Prohlédni ho," řekl seržant. Jeden z vojáků se pohnul dopředu. Ruční granát, přivázaný na Martinovo levé stehno, vypadal jako jeden z melounů z jeho nákladu.

Já "Jen mi nesahe na koule, řekl starý beduín ostře.

Voják se zastavil. Jeden v pozadí se zachechtal. Seržant se snažil udržet přísnou tvář.

Pa'ir "No tak, Zuhair rošacuj ho.

Ľ Mladý voják Zuhair váhal, byl v rozpacích. Věděl, že s ním něco dělají legraci.

"Pouze moje žena smí šahat na moje koule," řekl beduín. Dva z vojáků vyprskli a sklonili své pušky. Zbytek udělal totéž. Zuhair stále váhal.

"Víte, ono jí to stejně není nic platné. Tyhle věci mám už dávno za sebou," řekl starý muž.

To už bylo hodně. Hlídka vybuchla smíchy. Šklebil se seržant.

"Tak dobře, staříku. Jdi svou cestou. A nezůstávej už venku po setmění." Beduín kulhal k rohu ulice, škrábaje se pod šaty. Na rohu se otočil. Granát, s odlišovací raménkem trčícím na stranu, skákal přes kočí hlavy dláždění a zastavil se u Zuhairovy boty. Všechna šest na něj zíralo. Potom vybuchl.

To byl konec šesti vojáků. A konec září.

Té noci, daleko v Tel Avivu, generál Jaakov Kobi Dror z Mossadu seděl ve své kanceláři v budově Hadar Dafna, opíjel po práci večerní drink se starým přítelem a kolegou Ľomo Geršonem, známým jako Sami.

Sami Geršon byl náčelníkem bojovníků nebo též divize Komemiate, odboru odpovědného za řízení agentů "nelegálů", nebezpečného místa špionáže. Byl jedním ze dvou dalších, kteří byli přítomni, když jejich šéf lhal Chipu Barberovi.

"Nemyslíte si, že jsme jim to měli říct?" zeptal se, protože se znovu o tom mluvilo. Dror potřásl pivem v láhvi a napil se.

"Serem na ně," zavrčel, "ať si získají svého vlastního chlapa." Jako mladý voják kdysi na jaře 1967 ležel pod svým tankem Patton v poušti a čekal, zatímco čtyři arabské státy se připravovaly, že si vyřídí účty s Izraelem jednou pro vždy. Stále si pamatoval, jak venkovní svět se spokojoval Pá'ir s "ale, ale, ale."

Se zbytkem posádky, které velel dvacetiletý chlapec, byl jedním z těch pod Izraelem Talem, kteří zarazili průlom průsmykem Mitla a zahnali egyptskou armádu zpátky k Suez.

A vzpomínal si také, že když Izrael zničil čtyři armády a čtyři letecké armády za šest dní, stejné západní sdělovací prostředky, které lomily rukama nad hrozcím vymazáním jeho země z povrchu zemského, obvinily potom v květnu zrael z násilnické taktiky, protože vyhrál.

Z toho vyplývala filozofie Kobiho Drora. Serte na ně!

Byl sabra, narozený a vychovaný v Izraeli, neměl tu širší předvídatost ani shovívavost lidí jako David Ben Gurion.

Jeho politická loajálnost se spojovala s ultrapravicovou stranou Likud, s Menachemem Beginem, který byl v Irgunu, a Izákem Šamirem, dřívějším členem Šternova gangu.

Kdysi, když seděl ve třídě v Akademii, naslouchaje jak jeden z jeho lidí vyučuje nováčky, zaslechl, že použil frázi "přátelské špionážní agentury". Vstal a převzal třídu.

"Neexistuje nic takového jako přítel Izraele, možná s výjimkou Zida v diaspoře," řekl jim. "Svět je rozdělen na naše nepřátele a neutrály. Naši nepřátelé, s těmi víme jak zatočit. Pokud se týče neutrálních, berte od nich všechno a nedávejte jim nic. Usmívejte se na ně, poklepejte je po zádech, chlastejte s nimi, lichotejte jim, děkujte jim za jejich tipy, ale nic jim neríkajte." "No, Kobi, doufáme, že to nikdy nezjistí," řekl Geršon.

"Jak by mohli? Je nás jenom osm, kdo to víme. A jsme všichni tady v kanceláři." Asi to bylo tím pivem. Na jednoho totiž zapomněl.

Na jaře 1988 přijel britský obchodník jménem Stuart Harris na průmyslový veletrh v Bagdádu. Byl ředitelem prodeje společnosti v Nottinghamu, která vyráběla a prodávala zařízení pro úpravu silnic. Veletrh se konal pod áštitou iráckého ministerstva dopravy. Tak jako téměř všichni návštěvníci ze Západu bydlel v hotelu Rašíd na ulici Jafa, který byl postaven hlavně pro cizince a byl vždy pod dohledem.

Třetího dne výstavy se Harris vrátil do svého pokoje a našel tam prostou obálku podstrčenou pod dveřmi. Neměla žádné jméno, pouze číslo pokoje a to číslo bylo v pořádku.

Uvnitř byl jeden list papíru a další naprosto čistá obálka jako pro leteckou poštu. Na kousku papíru bylo anglicky a velkými písmeny napsáno: Po návratu do Londýna předejte tuto obálku neotevřenou izraelskému velvyslanectví.

To bylo všechno. Stuart Harris se zhroutil a nejdříve začal panikarit. Znal pověst Iráku, co se říkalo o jeho obávané tajné policii. Ať již bylo v prosté obálce cokoliv mohlo ho to dostat do vězení, mohl být zmučen, případně zabit.

K jeho dobru je třeba říci, že nakonec zachoval klid sedl si a pokoušel se všechno promyslet. Tak napříkald proč on? Byly tu řady britských obchodníků, kteří byl právě v Bagdádu. Proč si někdo vybral Stuarta Harnse?

Mohli vědět, že je Žid, že jeho otec přijel do Anglie v roce z Německa jako Samuel Horowitz, nebo nemohli?

Třebaže se to nikdy nedozvěděl, před dvěma dny ve veletržní restauraci došlo k rozhovoru mezi dvěma funkcionáři iráckého ministerstva dopravy. Jeden z nich vyprávěl druhému o své návštěvě v Nottinghamských závodech loni na podzim; že Harris byl jeho hostitelem první a druhý den, potom zmizel na celý den, pak přišel zpátky. On, ráčan, se zeptal, zda byl nemocen. Byl to jeho kolega, který se zasmál a řekl mu, že Harris byl pryč kvůli svátku Jom Kippúr. Oba dva iráckí státní zaměstnanci tomu již nevěnoval pozornost, jenže někdo, kdo byl vedle nich, ano. Hlásil tento rozhovor svému nadřízenému. Ten, jak se zdálo, s toho nevšiml, jenže později začal být hodně zamyšlený a nechal zkontrolovat pobyt pana Stuarta Harrise z Nottinghamu a zjistit jeho číslo pokoje v hotelu Rašid.

Harris seděl a přemýšlel, co má proboha dělat. Tedy, říkal si, kdyby anonymní odesílatel dopisu zjistil, že je Žid, byla tu jedna věc, kterou nikdy nemohl vědět. V žádném případě. Mimořádnou náhodou Stuart Harris patřil mezi sajany.

Izraelský institut pro špiónáž a speciální operace, založený v roce 1951 na příkaz samého Ben Guriona, je venku znám jako Mosad, což je hebrejský výraz pro institut.

Uvnitř svých zdí se takto nikdy nenazývá, vždy se říká pouze "kancelář". Mezi předními špiónážními agenturami světa patří k daleka nejmenším. Z hlediska placeného personálu je to prostě nepatrná organizace. Stáb CIA v Langley ve Virginii má asi 25 000 zaměstnanců bez venkovních stanic. Ve špičkách, první hlavní zpráva KGB, odpovídající stejně tak jako CIA a Mosad za hromadění špiónážních poznatků ze zahraničí, má 15 000 důstojníků na celém světě, z čehož hruba 3000 pracují ve štábu KGB v Jazenevu.

Mosad vždy měl jen tak 1200 až 1500 zaměstnanců a méně než čtyřicet důstojníků, rezidentů, kterým se říká kakové. Že může vyjít s takovým malým rozpočtem a malým personálem a přitom zajistit "produkt" tak, jako to dělá, závisí na dvou faktorech. Jedním z nich je schopnost zapojovat izraelskou populaci kdekoli chce - populaci, stále podivuhodně kosmopolitní a obsahující vzrušující různorodost nadání, jazyků a zeměpisné polohy.

Druhým faktorem je mezinárodní síť tomocníků nebo asistentů, v hebrejštině sajanim. Jde o Zidy v diaspoře, musí být Židy z matčiny i otcovy strany (kteří, třebaže jsou loajální k zemi, ve které sídlí, také sympatizují se státem Izrael).

Jen v Londýně jsou jich dva tisíce, pět tisíc ve zbytku Británie a desetkrát tolik v USA. Nikdy nejsou zapojováni do operací, jen se od nich požaduje laskavost. Musí být přesvědčeni o tom, že pomoc, o kterou jsou žádáni, není určena pro operaci proti jejich zemi, kde se narodili nebo kam byli adoptováni. Nejsou dovoleny konflikty loajálnosti. Jenomže tito lidé umožňují, aby se operační náklady snížily až na desetinu.

Například: tým Mossadu přijede do Londýna, aby zde zahájil operaci proti palestinské ilegální jednotce. Potřebují auto. Sajan, který obchoduje s automobily, je požádán, aby nechal řádně vedený vůz z druhé ruky na určitém místě s klíči pod rohožkou. Po operaci se vrátí. Sajan se nikdy nedozví, k čemu byl použit; podle jeho účetnictví byl mimo, na cestě k možnému zákazníkovi.

Stejný tým potřebuje "krytí". Sajan, který má majetek, propůjčí prázdný krám, sajan, který obchoduje s cukrovinkami, ho vybaví sladkostmi a čokoládou. Když potřebují poštovní "schránku", pak realitní sajan jim půjčí klíče od kanceláře, kterou vede ve svých knihách.

Stuart Harris byl na dovolené v izraelských lázních Ejlat, když se v baru Rudá skála dostal do hovoru s příjemným mladým Izraelcem, který mluvil vynikající angličtinou. Potom Izraelec přivedl přítele, staršího pána, který potichoučku pomaloučku zjistil, jaké jsou Harrisovy city vůči Izraeli. Na konci dovolené Harris souhlasil, že kdyby bylo něco, co by mohl udělat...

Po dovolené se vrátil domů, jak mu bylo řečeno, a pokračoval ve svém normálním životě. Dva roky čekal na zavolání, žádné však nepřišlo. Samozřejmě, přátelští návštěvníci se periodicky objevovali - jeden z nejúnavnějších úkolů kacířů v zahraničí je kontrolovat sajany, které mají na svém seznamu.

Stuart Harris tedy seděl se stále vzrůstajícím strachem v hotelovém pokoji v Bagdádu a přemýšlel co dělat. Dopis by mohl být provokace - mohl by být zachycen na letišti a on by mohl být obviněn z toho, že se snažil ho dostat ven. Strčit ho někomu jinému do zavazadla? Nemyslel si, že by to měl udělat. A jak by ho získal zpátky v Londýně?

Konečně se uklidnil, vypracoval plán a udělal právě to, co bylo správné. Spálil venkovní obálku a poznámku v popelníku, rozdrtil popel a spláchl ho do umyvadla.

Potom uschoval čistou obálku pod náhradní deku na polici nad skříní, přičemž ji nejdříve pečlivě očistil.

Pokud byl jeho pokoj prohlížen, prostě by tvrdil, že nikdy deku nepotřeboval, nikdy tam nahoru nesahal a že dopis tam musel zanechat minulý host.

V papírnicku koupil pevnou obálku, samolepicí nálepku a lepenku; na poště koupil dostatek známek, aby mohl poslat časopis z Bagdádu do Londýna. Vybral si reklamní časopis vychvalující ctnosti Iráku a nakonec si nechal prázdnou obálku orazítkovat znakem veletrhu.

Poslední den, těsně než odjel na letiště se svými dvěma kolegy, se vrátil do svého pokoje. Vložil dopis do časopisu a zalepil do obálky. Adresoval ho strýčkovi v Long Eaton a přilepil nálepku a známky. Jak věděl, v hale byla poštovní schránka a měla být vybírána až ve čtyři hodiny.

A i tehdy, pokud by obálka byla cenzory otevřena, jak s myslel, bude už v britském letadle nad Alpami.

Rilcává se, že štěstí si sedá na odvážné nebo bláznivé nebo na obojí. Hala byla běžně pod dozorem lidí z AMAM, kteří se dívali, zda některý z odcházejících cizinců nebyl kontaktován Iráčanem, který by se mu pokusil něco podstrčit. Harris měl obálku pod sakem a pod levou paží. Muž, který seděl za novinami v rohu, sice všechno pozoroval, ale vozík se zavazadly byl mezi nimi, právě když Harns vhodil obálku do poštovní schránky. Když ho hlídač zase uviděl, byl už u přepážky a vracel klíče. Brožura přišla do domu jeho strýce o týden později. Harris věděl, že jeho strýc je na dovolené, a měl od něho také klíč pro případ, že by došlo k požáru nebo k vloupání, použil ho, zašel tam a vzal si svůj balíček. Potom ho vzal s sebou na izraelské velvyslanectví v Londýně a chtěl se setkat se svým kontaktem. Uvedli ho do místnosti a řekl mu, aby čekal. Potom přišel pán středního věku, zeptal se ho na jméno a proč chce vidět "Normana". Vysvětlil, vzal leteckou obálku z kapsy a položil ji na stůl. Izraelský diplomat zbledl, požádal ho, aby zase počkal, a odešel. Budova velvyslanectví v číslu 2 Palace Green je hezká stavba, avšak její klasické linie nenaznačují vůbec, jaké množství obranných a technických opatření ukrývají ve sklepech technici Mossadu v Londýně. Právě z této podzemní pevnosti byl naléhavě přivolán mladší muž. Harris čekal a čekal. Třebaže to nevěděl, byl sledován přes zrcadlo, zatímco tam seděl a obálku měl na stole před sebou. Byl také prověřován, zatímco byly kontrolovány záznamy, aby se zjistilo, že je to skutečně sajan a nikoli palestinský terorista. Když byla porovnána fotografie Stuarta Harrise z Nottinghamu s mužem za průhledným zrcadlem, mladý kaca konečně vstoupil do místnosti. Usmál se, představil se jako Rafi a vyzval Harrise, aby začal vyprávět celou historku od samého počátku, hned jak to začalo v Ejlatu. Harris mu to tedy řekl. Rafi věděl všechno o Ejlatu (právě si to přečetl), jenže si to chtěl prověřit. Když vyprávění došlo k Bagdádu, začal projevovat zájem. Měl nejdříve několik dotazů, dovolil Harrisovi, aby všechno vyprávěl tak, jak chtěl on. Potom přišly otázky, hodně otázek, až Harris několikrát zopakoval všechno, co udělal v Bagdádu. Rafi si nedělal poznámky, všechno se to stejně natáčelo. Konečně použil telefon na stěně a tiše hovořil hebrejsky se starším kolegou vedle. Jeho posledním činem bylo, že poděkoval Stuartu Harrisovi, blahopřál mu k jeho odvaze a chladné hlavě, nabádal ho, aby se nikdy nikomu nezmiňoval o celém případě a popřál mu bezpečnou cestu domů. Potom Harnse vyprovodili. Dopis odnesl muž s ochrannou prilbou, neprůstřelnou vestou a rukavicemi. Byl fotografován a rentgenován. Izraelské velvyslanectví již přišlo o jednoho člověka právě díky dopisové bombě a nemělo v úmyslu ztratit jiného. Konečně byl dopis otevřen. Obsahoval dva listy jemné ho leteckého papíru pokrytého písmem. Arabsky. Rafi neuměl arabsky ani mluvit, ani číst a psát. A v londýnské rezidentuře také nebyl nikdo jiný, kdo by dokázal dobře přečíst muší nožičky arabského rukopisu. Rafi vyslal bo haté a důkladně šifrované rádiové hlášení do Tel Avivu, potom napsal ještě úplnější hlášení v oficiálním a jednotném stylu, kterému se říká v Mossadu NAKA. Dopis a hlášení přišly do diplomatického zavazadla a odletěly ve černém letadle El Al z Heathrow na Ben Gurion. Na Ben Gurionově letišti v Izraeli již čekal hned u letadla na kurýra ozbrojený doprovod a převzal plátěný pytel, určený pro velkou budovu na bulváru Krále Saula, kde nyní, právě po snídani, ležel před vedoucím iráckého odboru, velmi schopným mladým kacam Davidem Šaronem. Ten opravdu mluvil i četl arabsky, a to, co četl na těchto dvou tenkých stránkách dopisu, mu přinášelo stejné pocity, jaké cítil, když poprvé vyskočil z letadla nad poušť Negev při výsadkářském cvičení. Použil svůj vlastní psací stroj, nezavolal sekretářku ani nepoužil počítač s editorem, natiskal překlad dopisu do hebrejštiny. Potom vzal obojí s Rafiho hlášením, jak se Mossad dostal k dopisu, ke svému bezprostřednímu nadřízenému, řediteli odboru pro Blízký Východ. V dopise stálo, že pisatel je vysoce postaveným funkcionářem nejvyšších orgánů iráckého režimu a že je připraven pracovat pro Izrael za peníze, ale pouze za peníze. Bylo tu ještě něco, adresa poštovní schránky na hlavní poště v Bagdádu, kam měla být zaslána odpověď, ale to také bylo všechno. Toho večera se konala v kanceláři Kobiho Drora konference na vysoké úrovni. Byl přítomen on a Sami Geršon, velitel bojovníků. Byl zde také Ejtan Hadar, Šaronův bezprostřední nadřízený, ředitel pro Blízký Východ, ke kterému se dostal bagdádský dopis toho rána. Byl zavolan David Šaron. Od samého počátku byl Geršonův názor negativní. "Je to léčka," řekl. "Nikdy jsem ještě neviděl tak nehorázný, neobratný, jasný pokus o léčku. Kobi, já tam nepošlu žádného ze svých chlapů, aby to tam zkontroloval. To bych ho poslal rovnou na smrt. A neposílal bych ani otera do Bagdádu, aby se pokusil navázat kontakt." Oter je Arab, kterého Mossad používá, aby vybudoval předběžný kontakt s jiným Arabem, prostředník na nízké úrovni, se kterým se dá snadněji disponovat s než plnokrevným izraelským kacam. Geršonův názor, jak se zdálo, převážil. Celý ten dopis to byla bláznivá věc, zřejmě pokus vylákat vyššího kacu do Bagdádu, aby tam mohl být uvězněn, mučen, postaven před soud a veřejně popraven. Konečně se Dror obrátil k Davidu Šaronovi. Tak Davide. Snad umíš mluvit. Co si myslíš?" Šaron smutně přikývl. "Já si myslím, že Sami má téměř určitě pravdu. Poslat tam dobrého člověka by byla pitomost." Ejtan Hadar na něho rychle varovně pohlédl. Mez divizemi byla obvyklá rivalita. Není třeba nabízet Geršonovi vítězství na talíři. "Devadesát devět procent na to, že je to léčka." Jenom devadesát devět?" zeptal se Dror zlomyslně. "A co to jedno procento, příteličku?" "No, to je jenom takový bláznivý nápad. Jenom se mi zdálo, že to jedno procento by mohlo znamenat, že tady máme zčista jasna nového Penkovského." Nastalo mrtvé ticho. Slovo viselo ve vzduchu jako vyslovená výzva. Geršon dlouze zasyčel. Kobi Dror se upřeně díval na svého šéfa iráckého oddělení. Šaron se díval na své prsty.

Ve špionáži existují pouze čtyři způsoby verbování agenta pro infiltraci do nejvyšších orgánů cílové země. První je ten zdaleka nejobtížnější; použít jednoho z našich vlastních státních příslušníků, jenže vycvičeného na mimořádně vysoký stupeň, aby se vydával za státního příslušníka cílové země přímo v srdci tohoto cíle. Je to téměř nemožné, pokud se infiltrant nenarodil a nebyl vychován v cílové zemi a nedá se tam snadno vrátit zpátky, s legendou, která vysvětluje jeho nepřítomnost. A i tehdy bude muset čekat léta, než se dostane k užitečnému postavení, kde bude mít přístup k tajemstvím, bude tam deset let vlastně spát.

Přesto Izrael tuto techniku kdysi používal. Bylo to proto, že Izrael byl tehdy ještě mladý, přicházeli sem Židé kteří byli vychováni na celém světě. Byli tu Židé, kteří se mohli vydávat za Maročany, Alžírany, Libyjce, Egyptany, Syřany, Iráčany a Jemence. Nehledě na ty, kteří přicházeli z Ruska, Polska, západní Evropy a Severní a Jižní Ameriky. Nejúspěšnější z nich byl Elie Cohen, narozený a vychovaný v Sýrii. Byl dopraven zpátky do Damašku jako Syřan, který byl pryč celá léta a nyní se vrátil. Se svým syrským jménem se Cohen stal blízkým přítelem vysoce postavených politiků, státních zaměstnanců a generálů, kteří hovořili otevřeně před svým nekonečně blahovolným hostitelem na jeho bohatých party. Všechno, co řekli, včetně celého syrského bitevního plánu, šlo zpátky do Tel Avivu právě včas před šestidenní válkou. Cohen byl odhalen, mučen a veřejně pověšen na Revolučním náměstí v Damašku. Takováto infiltrace je mimořádně nebezpečná a velmi řídká.

Přešla však léta, původní přistěhovalci do Izraele zestárlí; jejich sabra děti nestudovaly arabštinu a nemohly se pokoušet o to, co udělal Elie Cohen. To byl důvod, proč měl Mossad v roce 1990 mnohem méně vynikajících arabistů, než by se dalo očekávat.

Byl tu také druhý důvod. Pronikání do arabských tajemství se snadněji provádí v Evropě nebo v Americe. Jestliže arabský stát kupuje americkou stíhačku, podrobnosti se dají s mnohem menším rizikem ukrást v Americe. Jestliže nějaký vysoce postavený Arab vypadá, že by byl přístupný, proč ho nenakontaktovat v době, kdy je na návštěvě v Evropě? To byl důvod, proč se v roce 1990 naprostá většina operací Mossadu prováděla v málo rizikové Evropě a Americe místo ve vysoce rizikových arabských státech.

Králem všech infiltrantů však byl Marcus Wolf, který celá léta řídil špionážní síť Východního Německa. Měl jednu velkou výhodu - Východní Němec se dá vydávat za Západního Němce.

Během své práce "Miša" Wolf infiltroval velké počty svých agentů do Západního Německa, přičemž jeden z nich se stal osobním soukromým sekretářem kancléře Willyho Brandta. Wolfovou specialitou byla upjatá, staromódní, malá, neprovdaná sekretářka, která se stala nepostradatelnou pro svého západoněmeckého ministerského zaměstnavatele a která mohla okopírovat každý dokument, který přešel přes její stůl, a odeslat to zpátky do Východního Berlína.

Druhou metodou infiltrace je použít státního příslušníka agresorovy země, avšak vydávat ho za někoho, kdo přichází ze třetího státu. Cílová země ví, že infiltrátor je cizinec, avšak je přesvědčená, že je to přátelský, sympatizující cizinec. Mossadu se toto výtečně podařilo se Zeevem Gur Ariechem. Byl to Wolfgang Lotz z Mannheimu z Německa ročník 1921. Wolfgang byl šest stop vysoký, blondák s modrými očima, neobřízaný, a přesto Žid. Přišel do Izraele jako chlapec, byl tam vychován, dostal hebrejské jméno, bojoval v řadách ilegální Hagany a stal se majorem zrážské armády. Pak ho dostal do rukou Mossad.

Byl poslán zpět do Německa na dva roky, aby tam zdokonaloval svou rodnou němčinu a "prosperoval" s penězi Mossadu. Potom již s novou německou ženou emigroval do Káhiry a založil jezdeckou školu.

Byl to obrovský úspěch. Egyptští štábní důstojníci milovali rekreaci na koních, při šampaňském servírovaném Wolfgangem, dobrým pravicovým německým antisemitou, kterému mohli důvěřovat. A také mu důvěřovali.

Všechno, co řekli šlo zpátky do Tel Avivu. Lotz byl později chycen, měl štěstí, že nebyl pověšen, a po šestidenní válce byl vyměněn za egyptské zajatce.

Jenže ještě mnohem úspěšnějším špionem byl jiný Němec dřívější generace. Před druhou světovou válkou byl Richard Sorge zahraničním korespondentem v Tokiu, mluvil japonsky a měl kontakty vysoko ve vládě. Tato vláda schvalovala Hitlerovy činy a předpokládala, že Sorge je loajální nacist - nepochybně říkal, že je.

Toku se nikdy nezdálo, že Sorge není německý nacistabyl to německý komunista ve službách Moskvy. Celá léta vyzrazoval Moskvě válečné plány režimu. Jeho velký úspěch byl také posledním. V roce 1941 stály Hitlerovy armády před Moskvou. Stalin potřeboval nezbytně vědět: zahájí Japonsko invazi do SSSR z mandžuských základů? Sorge zjistil situaci a odpověď zněla ne. Stalin mohl převést 40000 mongolských jednotek z východu k Moskvě. Asijská potrava pro děla zadržela Němce několik týdnů, než přišla zima, a Moskva byla zachráněna.

V Sorgeho případě tomu tak nebylo; byl odhalen a pověšen. Ale ještě než zemřel, jeho informace pravděpodobně změnily dějiny.

Nejobvyklejší metodou zajištění agenta v cílové zemi je třetí způsob, prostě získat člověka, který je už "na svém místě". Verbování může být značně pomalé nebo překvapujícím způsobem rychlé. V tomto případě "talentovaní tipari" pečlivě pozorují diplomatickou komunitu a hledají vyššího funkcionáře "z druhé strany", který se může zdát zbavený iluzí, otrávený, nespokojený, zahořklý nebo nějakým jiným způsobem přístupný k naverbování.

Delegace, které navštěvují cizí země, jsou studovány, aby se vidělo, zda lze vzít někoho stranou, nechat ho užít trochu starých časů a pokusit se o narušení jeho loajálnosti. Když tipař najde "možný typ", pak nastoupí náboráři, kteří obvykle začínají náhodným přátelstvím, které se stává hlubším a srdečnějším. Případně "přítel" navrhone, že by mu jeho kamarád mohl udělat malou laskavost, potřebuje nepatrné a nezávažné informace.

Když past sklapne, neexistuje už ústup a čím bezohlednější je režim, kterému rekrutovaný slouží, tím méně pravděpodobnější je, že přizná všechno a vrhne se k nohám režimu, který nezná slitování.

Motivy pro takovéto rekrutování do služby jiné zemi se mění. Rekrutovaný může mít dluhy, špatné manželství, být přeskocen v postupu, režim ho tíží nebo prostě má jenom chuť na nový život a spoustu peněz. Může být také získán díky vlastním slabostem, sexuálním nebo homosexuálním nebo prostě jenom sladkými řečmi a lichocením.

Jen málokterí Sověti, jako Penkovský a Gordijevský, přešli na druhou stranu barikády z ušlechtilých důvodů p "svědomí většina š ionů, kteří zradili svou vlastní zemi, to dělá, protože mají přesvědčení, že jsou skutečně významnými osobami v dějinách.

ť Nejfantastičtější ze všech získávání je prostě, když někdo "přijde odtamtud". Tak jak říká obvykle používaný termín, získaný prostě přijde, neočekávaný a neohlášený a nabídne své služby.

Reakce agentury, se kterou někdo takto naváže kontakt, je vždy mimořádně skeptická - určitě to bude "implantát" druhé strany. Proto když v roce 1960 vysoký Rus kontaktoval Američany v Moskvě, prohlásil, že je plukovníkem sovětské rozvědky GRU a nabídl se, že bude provádět špionáž pro Západ, byl odmítnut.

V rozrušení tento muž kontaktoval Brity, kteří ho přijal na zkoušku. Oleg Penkovský se ukázal být jedním z nejpodivuhodnějších agentů vůbec. Během své krátké, třicet měsíců trvající existence, předal 5500 dokumentů, které mu prošly rukama, a každý z nich byl v kategorii "tajné" nebo "přísně tajné". Během Kubánské krize se svět nikdy nedozvěděl, že prezident Kennedy znal karty, které měl Nikita Chruščov v ruce, a že byl v pozici hráče pokeru se zrcadlem za zády svého protihráče. Tímto zrcadlem byl Penkovský.

Rus vzal na sebe šilené riziko, odmítl přejít na Západ, když měl k tomu příležitost. Po kubánské krizi byl odhalen sovětskou kontrarozvědkou, odsouzen a zastřelen.

Nikdo z ostatních tří Izraelců v pracovně Kobiho Drora té noci v Tel Avivu nepotřeboval, aby mu někdo něco vykládal o Olegu Penkovském. V jejich světě byl součástí legendy. Ve všech jejich hlavách se po Šaronově zmínce o tomto jménu objevilo něco nepředstavitelného. Skutečný, živý, pozlacený čtyřadvacetikarátový zrádce v Bagdádu? Kdyby tomu tak b lo, mohla by to vůbec být pravda?

Kobi Dror věnoval šaronovi dlouhý, tvrdý pohled.

"Co máš na mysli, přítelíčku?" "Já jsem si jenom myslel," řekl Šaron s předstíranou nerozhodností, "dopis... nikdo by nic neriskoval... jen dopis... zeptat se... pár otázek, obtížných otázek, na věci, které bychom chtěli znát - bud' to splní, nebo ne." Dror se podíval na Geršona. Muž, který řídil agenty "nelegály", jen pokrčil rameny. "Já tam posílám chla py," zdálo se říkat jeho gesto, "tak co se budu starat o dopisy?" "V pořádku, Davidku. Napišeme mu dopis. Položíme mu pár otázek. Potom uvidíme. Ejtane, budete s Davidem na tom pracovat. Ukažte mi ten dopis ještě než odejde." Ejtan Hadar a David Šaron odešli společně.

"Doufám, že hergot víš, co děláš," zamumlal náčelník Blízkého východu ke svému chráněnci.

Dopis byl vyroben s mimořádnou péčí. Pracovalo na něm několik místních expertů, alespoň na jeho hebrejské verzi. Překlad následoval až později.

David Šaron se představil pouze prvním jménem a to hned na začátku. Děkoval pisateli za jeho snahu a ujistil ho, že dopis došel bezpečně na místo určení, které pisatel měl nepochybně na mysli.

Odpověď pokračovala, že pisatel jistě pochopí, že jeho dopis vzbudil překvapení i podezření jak podle svého zdroje, tak i díky metodě předání.

David ví, psal dále, že pisatel není žádný blázen a proto by si pisatel měl uvědomit, že "moji lidé" budou potřebovat něco k potvrzení důvěry.

David pokračoval ujištěním pisatele, že jestliže budou moci být potvrzeny jeho dobré úmysly, pak pisatelův požadavek placení nebude představovat problém, avšak je jasné, že produkt bude muset odpovídat finanční odměně, kterou jsou "moji lidé" připraveni platit. Byl by proto pisatel laskav a odpověděl na otázky na přiloženém listě?

Vlastní dopis byl delší a komplikovanější, ale toto je jeho jádro. Šaron skončil tím, že napsal pisateli poštovní adresu v Římě, kam měl poslat odpověď.

Adresa byla do neobývaného domu, který římská rezidentura Mossadu pronajala na naléhavý požadavek Tel Avivu. Od této chvíle bude římská stanice tuto opuštěnou adresu neustále pozorovat. Jestliže se objeví irácká bezpečnost, budou upozorováni a celá záležitost zlikvidována.

Seznam dvaceti otázek byl rovněž pečlivě vybrán po mnohém škrábání za ušima. Na osm otázek Mosad již znal odpovědi, avšak neměl je znát. Takže pokus podvést Tel Aviv by nefungoval. ; Osm dalších otázek se týkalo záležitostí, u kterých bude možno zkontrolovat pravdivost poté, co k nim dojde. Čtyř otázky byly věci, které Tel Aviv skutečně chtěl znát, zvláště pokud se týká záměrů Saddáma Husajna.

Podíváme se, jak vysoko ten syčák skutečně půjde," " řekl Kobi Dror, když četl seznam.

A konečně byl zavolán profesor arabské fakulty Telavivské univerzity, aby převedl dopis do květnatého stylu psaného jazyka. Šaron podepsal arabskou verzi svého jména, Daúd.

Text také obsahoval další bod. David by rád dal dopisovateli jméno. Pokud pisatel v Bagdádu proti tomu nic nenamítá, bude znám prostě jako Jericho.

Dopis byl dán na poštu z jediné arabské země, kde zrael měl velvyslanectví - Káhiry Poté, co dopis odešel, se David Šaron vrátil ke své práci a čekal. Čím více to promýšlel, tím bláznivější se mu to zdálo. Poštovní schránka v zemi, kde kontrarozvědná síť byla řízena někým tak chytrým jako Hassan Rahmani, b la strašně nebezpečná. Stejně tak psaní špičkových taj ných informací "otevřenou řečí", protože nebyly ani ná znaky toho, že by Jericho věděl něco o tajném písmu.

Použití obvyklé pošty nepřicházelo rovněž v úvahu, po kud by došlo k dalšímu vývoji. Ovšem, jak si myslel, k tomu nedojde.

Jenomže došlo. O čtyři týdny později došla odpověď Jericha do Říma a byla přinesena neotevřená v bedně zabezpečené proti výbuchu do Tel Avivu. Byla podniknu ta mimořádná bezpečnostní opatření. Obálka mohla být připojena na výbušninu nebo natřena smrtícím toxinem.

Když vědci konečně prohlásili že je "čistá, byla otevřena.

K jejich obrovskému údivu Jericho bylo skutečně ob rovské ložisko zlata. Všechny otázky, na které Mossad již znal

odpovědi, bylo naprosto přesně zodpovězeno.

Osm dalších, pohyby jednotek, povyšování, propouštění, zahraniční cesty určitých vysokých činitelů režimu, budou muset čekat na kontrolu, až k nim dojde, pokud k nim dojde. Čtyři poslední odpovědi Tel Aviv nemohl ani vědět, ani kontrolovat, avšak všechny byly nepochybně únosné.

David Šaron napsal zpátky rychlý dopis v tom smyslu, aby nezpůsobil žádné bezpečnostní problémy, pokud by byl zachycen. Drahý strýčku, díky za tvůj dopis, který nyní přišel. Je báječné vědět, že se ti daří dobře a že jsi zdravý.

Některé věci, o kterých hovoříš, budou chvíli trvat, ale jak bude všechno zařízeno, opět brzy napíšeš. Milující synovec Daúd.

V budově Hadar Dafna začínal vládnout názor, že ten chlap Jericho může být skutečně seriózní. Pokud tomu tak je, pak bylo potřeba okamžitě provést příslušnou akci.

Výměna dvou dopisů byla jedna věc; řídit agenta, který pracuje uvnitř brutální diktatury v hluboké konspiraci, bylo něco jiného. Neexistoval způsob, kterým by komuni "j" p kace mohla pokračovat "otevřenou řečí, navíc ještě sanou, veřejnou poštou a poštovními schránkami. To by znamenalo brzkou katastrofu.

Bylo by potřeba, aby do Bagdádu zajel kaca, žil tam a "řídil" Jericho za použití obvyklých metod - tajného písma, kódů, mrtvých schránek a prostředků jak dostat produkt z Bagdádu zpátky do Izraele.

"Já do toho nejdu," opakoval Geršon, "nepošlu staršího zraelského kacu do Bagdádu na černou misi a na delší dobu. Burl' bude mít diplomatické krytí, nebo nepůjde." "p "Tak dobře, Sami, řekl Dror. "Bude mít di lomatické krytí.

Podívejme se, co bychom mohli mít." Výhodou diplomatického krytí je, že agent nelegál může být zatčen, mučen, pověšen - prostě může se stát cokoli.

Akreditovaný diplomat, a to i v Bagdádu, se takovým nepříjemnostem může vyhnout; pokud bude chycen při špionáži, bude prohlášen za nežádoucí osobu a vyhoštěn.

Tsk se to vždy dělá.

Několik důležitějších odborů Mossadu toho léta pracovalo přes čas", zvláště výzkum. Geršon jim mohl rovnou "řici, že nemá žádného agenta v personálu kteréhokoli velvyslanectví akreditovaného v Bagdádu a v důsledku toho už z toho byl napůl venku. Začal se tedy hledat diplomat, který by vyhovoval.

Bylo prozkoumáno každé cizí velvyslanectví v Bagdádu.

Byl vyžádán z každé země seznam veškerého personálu v Bagdádu. Nikdo z toho nevyplýnul; nikdo nikdy nepracoval pro Mosad, nikdo, koho by bylo možno reaktivovat.

Na těchto seznamech nebyl ani jediný sajan.

Potom někdo přišel s nápadem; Organizace spojených národů. Světová organizace má agenturu v Bagdádu od roku 1990, Ekonomickou komisi OSN pro západní Asii.

Mosad pronikl do značné míry do Organizace spojených národů v New Yorku a tak byl vyžádán seznam personálu.

Vyplynulo z toho jedno jméno; mladý Žid, chilský diplomat Alfonso Benz Moncada. Nebyl to vyškolený agent, byl to však sajan, a proto byl předem připravený k pomoci.

Tipy, které Jericho poslal, se postupně stávaly pravdou.

Kontrolní proces zjistil, že divize armády, o které ri'kal, že bude přesunuta, byla přesunuta; povýšení, které předvídal, se uskutečnilo, došlo k propouštění.

"Bud je za tím sám Saddám, nebo Jericho zrazuje svou zemi od hlavy k patě," prohlásil Kobi Dror.

David Šaron zaslal třetí dopis, rovněž nevině vypadající. Pro druhé a třetí posláni nebylo již profesora třeba.

Třetí dopis se týkal objednávky zákazníka z Bagdádu, žádajícího velmi jemné zboží a porcelán. Je jasné, napsal David, že je třeba trochu trpělivosti, aby bylo možno zajistit prostředky pro přepravu, které by zaručily, že nedođe k náhodnému zničení zboží.

Ľpanělsky mluvící kaca v Jižní Americe byl okamžitě vyslán do Santiaga, aby přesvědčil rodiče seňora Benze, aby naléhavě pozvali svého syna domů, protože jeho matka je vážně nemocná. Byl to jeho otec, který telefonoval svému synovi v Bagdádu. Ustaraný syn okamžitě požádal o třítydenní dovolenou z rodinných důvodů a odletěl do Chile.

Nečekala ho tam nemocná matka, ale celá skupina ško lících důstojníků Mossadu, kteří ho prosili, aby přistoupil na jejich žádost. Projednal tuto záležitost se svými rodiči a souhlasil. Emoční pouto k Izraeli, zemi, kterou nikdy neviděl, bylo silné.

Jiný sajan v Santiagu, aniž by věděl, proč, půjčil svou letní vilu, která se nacházela ve zdi obehnané zahradě, mimo město u mořského pobřeží, a výcviková skupina začala pracovat.

Obvykle to trvá dva roky, než se kaca vycvičí tak, aby mohl řídit zakonspirovaného agenta v nepřátelském terénu, to je asi minimální doba. Skupina na to měla tři týdny.

Pracovali šestnáct hodin denně. Učili třicetiletého Chilana tajnému písmu a základním kódům, miniaturnímu fotografování a zmenšování fotografií na mikrotečku. Šl s ním do ulic a učili ho, jak si všimnout sledování. Varovali ho, aby se nikdy nepokoušel setřást sledovatele s výjimkou naprosté nezbytnosti, pokud by měl u sebe vysoce nkriminující materiál. Řekli mu také, že i kdyby si jenom myslel, že je sledován, aby okamžitě zrušil setkání nebo vyzvednutí materiálu a pokusil se o to později.

Ukázali mu, jak používat hořlavé chemikálie uložené ve falešném plnicím peru, aby mohl zničit inkriminující důkazy během několika sekund pobytu na záchodě nebo prostě jenom za rohem.

Vyjeli s ním vozem, aby mu ukázali, jak má zjistit, že je sledován, jeden z nich jednal jako instruktor a zbytek týmu jako "nepřátelé". Učili ho, až ho uši brněly a oči bolely a prosil, aby ho nechali alespoň chvíli vyspat.

Potom ho učili všechno, co je potřeba vědět o mrtvých schránkách - tajných místech, kde se mohou zprávy buď nechat nebo vyzvedávat. Ukázali mu také, jak takovou schránku vytvořit z úkrytu za volnou cihlou ve zdi nebo pod náhrobním kamenem, ve šterbině starého stromu nebo pod dlaždicí.

Po třech týdnech se Alfonso Benz Moncada rozloučil se slzícími rodiči a odletěl zpátky do Bagdádu přes Londýn. Vedoucí instruktorů se opřel ve svém křesle ve vile, přejel si vyčerpanou rukou čelo a řekl skupině: "Jestli ten blbec zůstane naživu a na svobodu, tak půjdu na pout' do Mekky." ť Skupina se zasmála; jejich vedoucí byl hluboce ortodoxní Žid. Celou dobu, kdy učili Moncada, nikdo z nich nevěděl, že se vrátí zpátky do Bagdádu. Nebylo také jejich záležitostí to vědět. Stejně tak to nevěděl Chilán.

Bylo to během zastávky v Londýně, kdy byl převezen do hotelu Penta na letišti Heathrow. Tam se setkal se Sam Geršonem a Davidem Šaronem, a ti mu to řekli.

"Nepokoušejte se ho identifikovat," varoval Geršon mladého muže. "To nechte nám. Jenom vybudujte schránky a obsluhujte je. Pošleme vám seznam věcí, na které chceme odpověď' - nebudete jim rozumět, budou v arabštině.

Nemyslíme si, že by Jericho mluvil nějak dobře anglicky.

Vůbec se také nepokoušejte přeložit to, co vám pošleme.

Jenom to prostě strčte do jedné schránky a udělejte příslušné značky křídou, aby věděl, že má přijít a vyzvednout.

Až uvidíte vy značku křídou, běžte a vyzvedněte to, co bude ve schránce určené pro vás, a přineste jeho odpovědi." V oddělené ložnici Alfonso Benz Moncada dostal nové zavazadlo. Byl tu fotoaparát, který vypadal jako běžný turistický Pentax, jenže obsahoval zasouvací kazetu s více než stovkou snímků plus nevinně vypadající hliníkový rámeček, který jej udržel přesně ve správné vzdálenosti nad listem papíru. Přístroj byl pevně nastaven na tuto vzdálenost.

Jeho toaletní souprava obsahovala hořlavé chemikálie maskované jako voda po holení a různé neviditelné inkou sty. Mapa na psaní obsahovala všechny papíry připravené pro tajné písmo. A konečně mu řekli, jaké bude mít pro středky pro spojení s nimi, metodu, kterou budovali v době kdy ho cvičili v Chile.

Bude psát dopisy, které se budou zabývat jeho koničkem, šachy - on je skutečně hrál - svému korespondenčnímu soupeři Justinu Bokomovi z Ugandy, který pracuje na generálním sekretariátu v budově OSN v New Yorku.

Jeho dopisy musí vždy být odeslány z Bagdádu v diplo matické poště OSN pro New York. Odpovědi rovněž budou přicházet od Bokoma z New Yorku.

Třebaže to Benz Moncada nevěděl, v New Yorku skutečně pracoval Uganrl'an Bokomo. Byl tu však také kaca Mossadu, který pracoval v podatelně a postaral se o zachycení.

Bokomovy dopisy budou mít obrácenou stranu, na které, když bude vyvolána, se objeví seznam otázek Mossadu.

Ten bude třeba okopírovat, až se nikdo nebude dívat, a předat Jerichovi v jedné z dohodnutých mrtvých schránek.

Odpovědi Jericha budou pravděpodobně psány mušim arabským písmem. Každá strana bude ofotografována desetkrát (pro případ, že by se některý obrázek nepovedl) a film zaslán Bokomovi.

V Bagdádu mladý Chilán se srdcem až v krku vybudoval šest mrtvých schránek, hlavně za uvolněnými cihlami ve starých zdech nebo zbořených domech, pod dlaždicemi v zastrčených alejích a jednu pod kamennou římsou okna opuštěného obchodu.

Pokaždé si myslel, že bude obklopen obávanou AMAM, avšak občané Bagdádu vypadali stejně zdvořile jako vždy a nikdo si ho nevšímal, když se procházel jako zvědavý zahraniční turista alejemi a bočními uličkami staré čtvrti, arménské čtvrti, na trhu zeleniny a ovoce v Kasře a po starých hřbitovech; všude kde mohl najít zhroutené staré zdi nebo uvolněné dlaždice, kam nikoho nikdy nenapadne se podívat.

Zapsal umístění šesti mrtvých schránek, tři pro zprávy od něho pro Jericha a tři pro odpovědi Jericha jemu.

Rovněž také určil šest míst - zdi, vrata, okenice, kde nevinná značka křídou uvědomí Jericha, že má zprávu nebo že Jericho má odpověď' připravenou a uloženou v mrtvé schránce, čekající na vybrání.

Každá značka křídou odpovídala různým mrtvým schránkám. Popsal umístění těchto mrtvých schránek a místa pro značky tak přesně, že Jericho je mohl najít podle písemného popisu.

Celou dobu čekal na to, že bude sledován, ať již při jízdě ť nebo pěšky. Jenom jednou byl pod dohledem, jenomže to ť byla rutinní záležitost, neboť AMAM si, jak se zdálo, ná190 ť hódne vybíral dny, kdy sledoval náhodně určené diplomaty. Příští den již sledován nebyl, takže zahájil znovu svou činnost.

Když už měl všechno připraveno, napsal to na psacím stroji, vtlačil si do paměti každou podrobnost, zničil pásku, ofotografoval listy, zničil papír a zaslal film panu Bokomovi. Přes poštovní úřad v budově OSN u East River v New Yorku přišel malý balíček zpátky Davidu Šaronovi v Tel Avivu.

Nejriskantnější částí bylo dostat všechny tyto informace k Jerichovi. Znamenalo to jeden poslední dopis do té ztracené poštovní schránky v Bagdádu. Šaron napsal "svému příteli", že papíry, které potřebuje, budou uloženy přesně v poledne za čtrnáct dní 18. srpna 1988 a musí být vyzvednuty nejpozději během jedné hodiny.

Přesné instrukce v arabštině dostal Moncada 16. srpna.

Za pět minut dvanáct 18. srpna vstoupil na poštu, nechal se ukázat poštovní schránku a vhodil do ní silnější balíček.

Nikdo ho nezastavil ani nezastl. O hodinu později Jericho odemkl schránku a vytáhl balíček. Ani on nebyl zastaven či zatčen. Nyní, když již byl vytvořen bezpečný kontakt, p " začalo do isování. Jericho trval na tom, že "ohodnotí v penězích každou zprávu informací, které Tel Aviv chce, a když budou peníze uloženy, informace bude zaslána. Uvedl velmi diskrétní banku ve Vídni, banku Winkler v Ballgasse, hned u Františkánského náměstí, a uvedl číslo účtu.

Tel Aviv souhlasil a okamžitě získal požadované informace o bance. Byla to malá, superdiskrétní a skutečně neproniknutelná banka. Jasně tam byl účet s uvedeným číslem, protože první převod dvaceti tisíc dolarů z Tel Avivu na tento účet nebyl vrácen převádějí bance jako neodpovídající.

Mossad navrhl Jerichovi, že by se měl postarat, aby se nějak identifikoval "pro svou vlastní ochranu v případě, že by něco bylo v nepořádku a jeho přátelé ze Západu by mu mohli pomoci". Jericho okamžitě odmítl; pokračoval však dále. Pokud by došlo k pokusu pozorovat "schránky" nebo je spojovat s ním nebo pokud by nepřicházely peníze, okamžitě přeruší styk.

Mossad souhlasil, pokusil se však o jiný způsob. Byly vytvořeny psychologické portréty, studován jeho rukopis,

vypracován a prostudován seznam vedoucích Iráčanů.

Všichni kdo na tom pracovali se shodli, že Jericho je ve středním věku, má střední školu, pravděpodobně mluví trochu nebo málo anglicky a má vojenský nebo kvazivojenský výcvik.

"Tohleto má polovina toho zasraného iráckého vedení, padesát nejvyšších baasistů a synovec starého Roubíčka" nadával Kobi Dror.

, Alfonso Benz Moncada "řídil" Jericha dva roky a to, co získával, bylo čtyřicetkrát více zlata. Týkalo se to politiky, konvenčních zbraní, vojenského postupu, změny ve velení, zásobování zbraněmi, raket, plynů, biologických zbraní, dvou pokusů o vzpouru proti Saddámu Husajnovi.

Pouze pokud se týká jaderného výzkumu, Jericho váhal.

Samozřejmě, že dostal otázky. Jenže to všechno bylo hluboké tajemství a věděl to pouze irácký ekvivalent Roberta Oppenheimera, fyzik Dr. Džafar-al-Džafar. Příliš naléhat by znamenalo odhalení, hlásil.

Na podzim roku 1989 řekl Tel Avivu, že Gerry Bull je v podezření a že je v Bruselu pod dohledem skupiny z iráckého Mukhabarátu. Mossad, který tehdy používal Bulla jako další zdroj informací o tom, jak pokračuje ve vývoji irácký raketový program, se pokusil ho varovat tak jemně, jak jen mohl. Nemohli mu říci rovnou, co věděli - to by bylo bývalo znamenalo, že by mu řekli, že mají svého muže vysoko v Bagdádu, a žádná agentura by nenechala vybuchnout někoho takového jenom z těchto důvodů.

Proto kaca, který řídil bruselskou rezidenturu, nechal své muže vstoupit do Bullova bytu několikrát během podzimu a zimy, aby zanechali obvyklé upozornění: převinul videopásku, přehodili sklenky na víno, nechali otevřené okno, ba docela pramen ženských vlasů na polštáři.

Balistik začal mít starosti, avšak ne dost. Když přišla zpráva od Jericha o záměru likvidovat Bulla, bylo příliš pozdě. Úder už byl proveden.

Jerichovy informace poskytly Mossadu téměř kompletní obrázek přípravy Iráku na invazi do Kuvajtu v roce 1990. Když jim řekl o Saddámových zbraních hromadného ničení, jen potvrdil a zdůraznil obrazové důkazy, které jim byly předány Jonathanem Pollardem, tehdy již odsouzeným k doživotnímu vězení.

Při zvážení toho, co Mossad věděl a co předpokládal, že Amerika musí vědět rovněž, Izrael čekal, jak bude Amerika reagovat. Jenže zatímco příprava iráckých chemických, jaderných a bakteriologických zbraní pokračovala, Západ setrval ve své letargii a Tel Aviv tedy zůstal zticha.

V srpnu 1990 již odešly z Mossadu na anonymní účet Jericha ve Vídni dva miliony dolarů. Byl drahý, byl však dobrý a Tel Aviv věděl, že za to stojí. Potom došlo k invazi do Kuvajtu a stalo se to, s čím nikdo nepočítal. OSN přijalo rezoluci z 2. srpna, která vyzývala Irák, aby se okamžitě stáhl, což však znamenalo, že OSN nemůže dále podporovat Saddáma svou přítomností v Bagdádu. Náhle, již 3. srpna, byla Ekonomická komise pro západní Asii uzavřena a její diplomaté odvoláni.

Benz Moncada byl schopen udělat poslední věc. Nechal v mrtvé schránce zprávu informující Jericha, že byl vyhoštěn a že kontakt byl přerušen. Je však možné, že se vrátí a Jericho by měl pokračovat v prohlídce míst, kam se dávaly značky křidou. Potom odjel. Mladý Chilán byl rozsáhle vyslýchán v Londýně, až už nezůstalo vůbec nic, co by ještě mohl Davidu Šaronovi říci.

Takže Kobi Dror mohl lhat Chipu Barberovi s klidnou tváří. V té době skutečně neřídil agenta v Bagdádu. Bylo by příliš chtít od něho, aby připustil, že nikdy nezjistil jméno zrádce a že s ním navíc ztratil kontakt. Jenže, jak to řekl Sami Geršon, jestliže Američané někdy zjistí...

Když na to pohlížel zpátky, možná, že jim to raději měl říci.

1. srpna Mike Martin navštívil hrobku počestného námořníka Sheptona na hřbitově Sulajbichat prvního října a vyzvedl si žádost Ahmeda Al-Chalífy.

Nebyl nijak zvlášť překvapen. Pokud Abu Fuad slyšel o něm, on sám již také slyšel o neustále rostoucím a rozšiřujícím se kuvajtském hnutí odporu a o jeho neznámém vůdci. To, aby se domluvili, bylo pravděpodobně nevyhnutelné.

Během šesti týdnů se postavení iráckých okupačních sil náhle změnilo. Jejich invaze byla procházkou a okupace začala v pevné důvěře, že jejich pobyt v Kuvajtu bude stejně tak snadný jako dobývání.

Drancování bylo snadné a výhodné, ničení zábavné a zneužívání žen příjemné. Byl to způsob, jakým dobyvatelé postupovali již od dnů Babylonu.

Kuvajt byl vlastně takový tučný holub, který jen čekal na oškubání. Jenomže za šest týdnů holub začal klovat a škrábat. Více než stovka vojáků a osm důstojníků buď zmizelo nebo byli nalezeni mrtví. Zmizení nebylo možno vysvětlit jenom dezercemi. Poprvé obešel okupační síly strach.

Důstojníci již necestovali v jediném štábním voze, ale trvali na tom, že je bude provázet nákladník s eskortou.

Štábní budovy musely být hlídány celých 24 hodin, přičemž iráckí důstojníci často museli střílet nad hlavy svých spících stráží, aby je probudili.

V noci se přestalo někde chodit, s výjimkou velkých přesunů jednotek. Skupiny u silničních uzávěr se schovávaly ve svých úkrytech jen co padla tma. Stále přesto vybuchovaly miny, vozidla náhle vzplála nebo se zastavila se zničenými motory, odkudsi padaly granáty a vojáci mi zeli s prořiznutými krky ve stokách nebo na skládkách odpadu.

Stoupající odpor donutil vysoké velení, aby nahradilo Lidovou armádou zvláštními silami, dobrými bojovnými jednotkami, kterých bylo třeba na frontové čáře, pokud 1. Američané přijdou. Začátek října nebyl pro Kuvajt, abychom parafrázovali Churchillovu větu, začátek konce, ale byl to konec začátku.

Martin neměl možnost odpovědět na zprávu Al-Chalífy, když ji četl na hřbitově, takže svou odpověď mohl uložit až následujícího dne.

Souhlasil se setkáním, avšak za vlastních podmínek.

Aby měl výhodu tmy a vyhnul se přitom hodině zákazu vycházení v deset hodin večer, svolal schůzku na půl osmé.

Dal přesné pokyny, kde má Abu Fuad zaparkovat svůj vůz, a malou skupinu stromů, kde se setkají. Místo, které naznačil, bylo ve čtvrti Abrak Chejtan, těsně u hlavní silnice z města k nyní rozbitému a neužívanému letišti.

Martin věděl, že jde o oblast s tradičními, kamennými domy s plochými střechami. Na jedné z těchto střech po čká dvě hodiny před setkáním, aby viděl, zda bude kuvajtský důstojník sledován, a jestli, tak kým; zda svou vlastní ochranou nebo Iráčany. V nepřátelském prostředí byl důstojník SAS stále na svobodě a v boji jen proto, že nepo nechával vůbec nic náhodě.

Nevěděl vůbec nic o tom, jakou má Abu Fuad před stavu o bezpečnosti, a nebyl ochoten předpokládat, že je vynikající. Určil setkání na večer sedmého a nechal svou odpověď pod mramorovou deskou. Ahmed Al-Chalífa si j vyvezl čtvrtého.

Dr. John Hipwell se znovu objevil před výborem Medusa. Byl to člověk, kterého by nikdo při náhodném setkání nepovažoval za jaderného fyzika, nemluvě již o tom, že by byl jedním z těch vědců, kteří trávili své pracovní dny za přísných bezpečnostních opatření v Aldermastonu, ve středisku zařízení pro jaderné zbraně, kde konstruoval plutoniové hlavice montované potom na rakety Trident.

Náhodný pozorovatel by si myslel, že je to obyčejný sedlák, který rozumí mnohem lépe tučným zadkům ovcí na místním trhu, než aby dohlížel na ukládání smrticích disků plutonia do čistého zlata.

Třebaže počasí bylo stále mírné, nosil, tak jako v srpnu, kostkovanou košili, vlněnou kravatu a tvídovou vestu. Ještě než začal hovorit, nácpal si velkýma černýma rukama dýmku tabákem. Sir Paul Spruce znechuceně pokrčil nos a dal pokyn, aby byla zapnuta ventilace na plný výkon.

"Tak, pánové, dobrá zpráva je, že náš přítel pan Saddám Husajn nemá k dispozici atomovou bombu. Ještě ne a dlouho nebude," řekl Hipwell, který zmizel za mrakem bleděmodrého dýmu.

Nastalo ticho, kdy se řečmík věnoval své kuřácké neřesti. Možná, pomyslel si Terry Martin, když člověk denně riskuje, že dostane smrtelnou dávku paprsků, pak sem tam nějaká ta dýmka vlastně vůbec nic neznamená. Dr. Hipwell se podíval na své poznámky.

"Irák začal pracovat na vlastní jaderné bombě od poloviny 70. let, když se Saddám Husajn dostal k moci. Jak se zdá, byla to jeho utkvělá představa.

V oněch letech Irák nakoupil kompletní systém jaderného reaktoru z Francie, která nebyla vázána Smlouvou o nešíření jaderných zbraní z roku 1968, právě pro tento účel." Spokojeně zatáhl z dýmky a znovu upravil oheň, který v ní doutnal. Částičky popela se usazovaly na jeho po známkách.

"Promiňte," řekl sir Paul, "byl to reaktor pro výrobu elektřiny?" "Měl být," souhlasil Hipwell. "Ovšem to byla naprostá pitomost, a Francouzi to věděli. Irák má třetí největší ropná ložiska na světě. Mohli mít elektrárnu na ropu za zlomek té ceny. Ne, tady bylo účelem zásobovat reaktor málo kvalitním uranem, kterému se řílcá žlutý koláč nebo karamel, přičemž mohli přesvědčit lidi, aby jim to prodali.

Po použití v reaktoru je však konečným výsledkem pluto nium." Mnozí kolem stolu prikývli. Každý věděl, že britský reaktor v Sellafieldu vyráběl elektřinu pro energetickou síť a současně chrlil plutonium, které bylo transportováno panu doktoru Hipwellovi pro jeho bojové hlavice.

Takže Izraelci začali pracovat," řekl Hipwell. "Nej" dříve jedno z jejich komand vyhodilo do vzduchu obrovskou turbínu v Toulonu ještě před naloděním, takže projekt se zdržel o dva roky. Potom v roce 1981, kdy již Saddámovy závody Osirak jedna a Osirak dvě měly začít pracovat, izraelská bitevní letadla přiletěla a spoustu toho rozbila. Od té doby již se Saddámovi nikdy nepodarilo koupit další reaktor. Po krátké době zastavil pokusy." "Bojím se, že tomu nerozumím," řekl sir Paul zdvořile, " proč?" Protože změnil zaměření," řekl Hipwell se širokým " úsměvem jako člověk, který za půl hodiny vyluštil velkou křížovku v Timesech.

"Až do té doby se snažil o plutoniovou cestu k atomové bombě. Od té doby sledoval využití uranu. Mimochodem s určitým úspěchem. Ne však dostatečným. Přesto... Ví někdo z pánů tady, jak vypadá atom?" Reakcí bylo všeobecné zavrtění hlavou.

"Myslím si, že jsem si zatím ještě žádný nepohlížel ", zamumlal sir Paul.

"Víte, ono to vypadá jako malý vesmír. Uprostřed je jádro, složené ze dvou druhů částic, neutronů a protonů.

Kolem jádra krouží různý počet elektronů.

Krouží tak rychle, že vytvářejí ochrannou zed', avšak kulovou. Touto zdí nemůže nic projít - bylo by to as stejně nesmyslné jako prostrkávat prst kotoučem otáčející se vrtule. S výjimkou něčeho, co se pohybuje stejně rychle jako elektrony - asi jako kulka z kulometu, která proletí tam, kde by lidský prst neprošel. A tím něčím je neutron.

V okamžiku výbuchu neutron, jeden ze záplavy uvolněné do hmoty uranu, který je donucen vytvořit nadkritickou hmotu, pronikne stěnou a rozbije jádro. Otáčející se elektrony, zbavené své gravitační vazby, odletí různým směry.

Pronikají elektronové stěny atomů hned vedle a vzniká řetězová reakce. Existují různé radioaktivní látky, které se dají použít pro řetězovou reakci, jenomže pro jednoduchou, základní a účinnou atomovou bombu je hlavní uran. O to se také Saddám snažil od roku 1972 o základní atomovou bombu na bázi uranu. Zatím se tam nedostal, stále se však pokouší a jednoho dne tam bude." Dr. Hipwell se opřel do křesla a zářil, jako kdyby právě vyřešil záhadu Stvoření. Jako většina těch kolem stolu byl sir Paul Spruce ještě ohromen.

"Jestliže může kupovat tento uran pro zničený reaktor, proč z toho nemůže udělat bombu?" zeptal se.

Dr. Hipwell skočil po otázce jako farmář, který s s někým plácne.

"Ony jsou různé druhy uranu, vážený pane. Uran je legrační látka. Velmivzácný. Z tisíce tun uranové rudy je všechno, co dostanete, kvádřík velikosti krabičky od cigaret. Žlutý koláč. Také se mu říká uran 238. S tím můžete pohánět průmyslový reaktor, ale neuděláte z toho bombu.

Není dost čistý. Pro bombu potřebujete lehčí izotop, uran." "Odkud ten přichází?" zeptal se Palfrey.

"Ten je uvnitř toho žlutého koláče. V té jedné krabičce cigaret je asi tolik uranu 235, že by se bez potíží vešel za nehet.

Jenže nejhorší je, jak je oddělit. Říká se tomu separace izotopů. Je to velmi obtížné, vyžaduje to techniku, je to drahé a velmi pomalé." "P "Jenže říkáte, že Irák to bude mít oznamenal Sinclair na konci stolu.

"Ano, dostane se tam, ale ještě tam není, řekl Hipwell.

"Existuje jedna schůdná cesta čištění a rafinace žlutého koláče z nula procent na žádanou čistotu 93 procent. Před léty, v projektu Manhattan, vaši chlapci zkoušeli několik metod. V těch dnech se prostě experimentovalo. Ernest Lawrence se pokoušel o jednu cestu, Robert Oppenheimer zkoušel jinou. Oppenheimer našel tu správnou. Byla levnější a rychlejší. Říká se tomu difúze plynů.

V podstatě jde o to, že změníte uran 238 v kapalinu a potom v plyn, hexafluorid uranu. Nebezpečná látka, strašně korozivní. Dáte to do něčeho, čemu se říká odstředivka a otáčí se to neuvěřitelnou rychlostí, tak rychle, že ta celá věc se musí provádět ve vakuu nebo by se jinak ložiska roztavila.

† Pomalu jsou těžší izotopy, ty, které nechcete, vytahovány vnější stěnou centrifugy a odcházejí. To, co zbývá, je o něco málo čistší než na začátku. Jenom o kousek. Musíte to dělat znova a znova, tisíce hodin, abyste dostali oplatku uranu vhodného pro atomovou pumu. Oplatku o velikost poštovní známky." Ale on to dělá, ne?" naléhal sir Paul.

"Jo. Dělá to už asi rok. Tyto odstředivky - aby se ušetřil čas - se pak spojují do série, kterým se říká kaskády. Jenomže potřebujete tisíce centrifug, abyste udělali kaskádu." "Jestliže jdou touhle cestou od roku 1982, proč jim to trvá tak dlouho?" zeptal se Terry Martin.

"Víte, nemůžete jít do železářství a tam koupit prostě z police centrifugu na difúzi uranu," namítl Hipwell: "Nejdrive se o to pokusili, jenomže byli odmítnuti - v dokumentech to je uvedeno. Od roku 1985 kupovali díly, aby si postavili vlastní. Dostali zhruba 500 tun základního žlutého koláče uranu, polovinu z Portugalska. Většinu technologie odstředivek koupili ze Západního Německa.. " "Já jsem si myslel, že Německo podepsalo celou řadu mezinárodních dohod, omezujících rozšiřování technologie jaderných zbraní," protestoval Palfrey.

"Možná že podepsali, jenomže to bych nesměl znát politiky," řekl vědec. "Takže dostali to všechno po kouskách a bylo toho hodně - speciální obráběcí stroje, speciální ocel s vysokou pevností v tahu, korozivzdorné nádoby, speciální ventily, vysokoteplotní pece, kterým se říká lebkové pece, protože tak vypadají; k tomu vakuová čerpadla a všechno k nim - to je složitá technologie, to, o čem mluvíme. Hodně z toho, plus know-how, přišlo z Německa." "Vysvětlíte mi to," řekl sir Paul, "má Saddám odstředivky pro separaci izotopů, které již pracují?" "Ano, jednu kaskádu. Pracuje už asi rok. A další začne brzo běžet." "P "Víte, kde je všechn ten materiál ze tal se Sinclair.

"Závod na montáž centrifug je v místě, kterému se říká Tadži - tady." Vědec předložil velký letecký snímek, podal ho Američanovi a zakroužkoval řadu průmyslových budov.

"Pracující kaskáda jak se zdá bude někde v podzemí, nedaleko od starého rozbitého francouzského reaktoru v Tuvajtě, toho reaktoru, kterému říkali Osirak. Nevím, zda se vám to někdy vůbec podaří letadlem najít - je to nepochybně v podzemí a maskované." A nová kaskáda?" "Nemám zdání," řekl Hipwell, "ta může být kdekoli." "A pravděpodobně ještě někde jinde," poznamenal Terry Martin. "Iráčané provádějí duplikaci a rozptýlení od doby, kdy dali všechna vejce do jednoho košíku a Izraelci jim je rozbili i s košíkem." Sinclair zavřel.

"Jak jste si jist," zeptal se Sir Paul, "že Saddám Husajn nemůže ještě bombu mít?" j " "To e snadné, řekl fyzik. "Je to otázka času. Zatím ho mnoho neměl. Pro základní, ale použitelnou atomovou bombu bude potřebovat třicet až třicet pět kilogramů čistého uranu 235. Když začal před rokem, a i za předpokladu, že běžící kaskáda může fungovat dvacet čtyř hodin denně - a to nemůže - odstřed'ovací program potřebuje minimálně dvanáct hodin na jednu centrifugu.

Potřebujete tisíc fází, abyste se dostali z nula procent na požadovaných 93 procent. To je pět set dní odstřed'ování. Jenomže navíc je tu čištění, obsluha, údržba, poruchy.

když budete mít tisíc centrifug, zapojených do kaskády ted' a v minulém roce, budete potřebovat pět let. Když uvedete do provozu další kaskádu příští rok - pak se to zkrátí na tři roky." "Takže nebude mít těch třicet pět kilogramů až do roku?" "Ne, to nemůže.

" "A poslední otázka. Jestliže dostane uran, jak dlouho mu to bude trvat, než bude mít atomovou bombu?" "Dlouho ne. Pár týdnů. Podívejte se, země, která se † rozhodne vyrobit si svou vlastní bombu, se postará o to, aby souběžně s tím běžela i její příprava. Konstrukce bomby není vůbec komplikovaná, pokud víte, co děláte.

A Džafar to ví - vždyt' jsme ho hrome vyškolili u nás, v Harwellu." "A co nukleární roznětky - nebude je muset odněkud dovézt, pane doktore?" zeptal se Simon Palfrey.

Připomněl případ, který všichni pamatovali. Na začátku roku britští celníci na letišti Heathrow zadrželi zásilku krytronů nebo kondenzátorů - jaderných rozbusek - určených pro Irák. Byly zakoupeny v USA. Operace byla společná, angloamerická, protože americké celní úřady vystopovaly nákup. Britové provedli zadržení a sebral také dva Iráčany, kteří si přišli pro zásilku.

"To není nezbytné," řekl Dr. Hipwell, "krytrony, o kterých mluvíte, byly pro implozní zařízení." "Vysvětlíte to, prosím," zeptal se sir Paul.

"Existují dva způsoby, jak přivést atomovou bombu k výbuchu - imploze, a to, čemu se říká technika dělové hlavně. Američané použili jeden typ v Hirošimě a druhý v Nagasaki.

V případě imploze obklopíte uranové nebo plutoniové j jádro náložemi kumulované konvenční výbušniny a všechny najednou odpálíte. Jádro je stlačeno obrovskou silou a vytvoří se nadkritická hmota. V tomto okamžiku je bombardována neutrony a - bum. K tomuto procesu potřebujete krytrony.

U metody dělové hlavně máte na jednom konci trubice kouli uranu a tyč uranu na druhém. Tyč je hnána konvenční plastickou trhavinou. Když se odpálí, pak uranová "kulka" pronikne do koule a vznikne nadkritická hmota.

Má to stejný účinek - bum.

Jenže jde o to, že Saddám Husajn zatím nemohl dostat dostatek čistého uranu. Maximálně tak deset kilogramů.

Je takové tři roky pozadu - minimálně." Dr. Hipwellovi poděkovali za jeho týdny analýz a schůzka skončila.

Sinclair se vrátil na svoje velvyslanectví a napsal zprávu doprovázenou bohatými poznámkami, která odešla do Ameriky šifrou. Tam byla porovnána s analýzami americké protistrany, fyziky, kteří přišli z laboratoří v Sandii, Los Alamos a hlavně z Livermorových laboratoří v Palo Alto v Kalifornii, kde celá léta tajné oddělení nazývané oddělení Z monitorovalo rozšiřování jaderné technologie na celém světě pro ministerstvo zahraničních věcí a Pentagon. Sinclair to nemohl vědět, ale zjištění britské a americké skupiny se vzájemně potvrzovala v pozoruhodné míře. Zjistit, co Irák má nebo pravděpodobně má, to byla jedna věc. Zjistit přesně, kde se to nachází, to bylo něco jiného. Snímkování stále probíhalo. Družice KH- a KH-12 v nekonečné sekvenci přelétávaly oblohou, fotografovaly všechno, co viděly v Iráku.

V říjnu se na nebi objevilo jiné zařízení, nový americký výzvědný letoun, který byl tak tajný, že o něm nevěděli ani na Kapitolu. Měl krycí jméno Aurora a létal na hranic atmosféry, dosahoval osminásobné rychlosti zvuku, téměř mil za hodinu, byl poháněn náporovými motory, daleko mimo dosah iráckých radarů nebo protiletadlových raket. Ani technika zanikajícího SSSR nedokázala zjistit Auroru, která nahradila legendární Blackbird SR-71.

Je ironií, že zatímco Blackbird byl stažen z akcí, nad rákem toho podzimu působil ještě jiný, "starý dobrý" výzvědný letoun. Téměř čtyřicet let starý U-2 stále létal a stále fotografoval. Bylo to v roce 1960, kdy Gary Powers byl sestřelen v U-2 nad Sverdlovskem na Sibiři, a byl to U-2, který zpozoroval první sovětské rakety umístované na Kubě v létě 62, i když to byl Oleg Penkovský, který je identifikoval jako útočné, nikoli obranné zbraně, a tak rozvrátil Chruščovův pokus o protest a zasel sémě jeho vlastního pádu.

U-2 z roku 1990 byl vybaven novým zařízením, které spíše "naslouchalo" místo toho, aby "se dívalo", třebaže stále prováděl letecké snímkování.

Všechny tyto informace od profesorů a vědců, analytiků a interpretů, tipařů a pozorovatelů, vyšetřovatelů i badatelů vytvořily na podzim 1990 obrázek Iráku - a byl to obrázek velmi nepřijemný.

Z tisíců zdrojů plynuly informace nakonec do jedné, velmi tajné místnosti dvě poschodí pod ministerstvem obrany Saúdské Arábie na Staré letištní cestě. Tato místnost se nacházela na chodbě, kde nejvyšší vojenští velitelé pořádali konference a projednávali zatím ještě neautorizované (ze strany OSN) plány na invazi do Iráku, a této místnosti se říkalo prostě "Černá díra".

Bylo to v této Černé díře, kde britští a američtí vyhodnocovatelé cílů, stažení ze všech tří služeb a všech hodností, počínaje svobodníkem až po generála, určovali místa, která by měla být zničena. Nakonec tedy vznikla i mapa letecké války pro potřeby generála Chucka Hornera. Obsahovala asi 700 clů. 600 z nich bylo vojenských - v tom smyslu, že šlo o velitelská střediska, mosty, letiště, zbrojnice, sklady munice, odpalovací základny a místa soustředování jednotek. Dalších sto se týkalo zbraní hromadného ničení - výzkumných zařízení, montážních závodů, chemických laboratoří a skladů.

Byla zde také zakreslena linka odstředivek v Tadžiki, kde se předpokládalo, že by mohla být, někde v podzemí komplexu Tuvajta.

Nebyl tu však závod na plnění lahví vodou, nebyl tu ani Al-Kubai. Nikdo o nich nevěděl.

Sir Paul Spruce, když odešel ze zasedání, rovněž sepsal své poznámky pro sekretariát vlády a z těch se potom dostane výtah k předsedkyni vlády paní Margaret Thatcherové. Kompletní kopie byla poslána přes ulici do ministerstva zahraničí v King Charles Street a skončila na stole ve velmi malé a diskrétní kanceláři s názvem Jednotka politické výzvědné služby PIU. PIU je jakýsi spolek analytických génů pro zahraniční záležitosti a vyrábí zprávy, které rozhodně a v žádném případě nejsou pro veřejnost. Je skutečností, že tato jednotka podléhá pouze panu Douglasu Hurdovi, který má vznešený titul Hlavní státní tajemník Jeho Veličenstva pro záležitosti zahraničí a Společenství, všeobecně známý jako tajemník pro zahraničí, jinak tedy ministr zahraničních věcí.

Terry Martin a Simon Palfrey odešli ze zasedání a přešli přes Whitehall utápějící se v příjemném říjnovém slunci.

"Zaplat' Pánbůh," řekl Palfrey, "starý Hipwell byl vynikající. Je zřejmé, že s ním Američané úplně souhlasí.

Ten lump se zatím ke své bombě nedostane. O jednu noční můru méně." Rozloučili se na rohu, Palfrey přešel Temží směrem k Century House, Martin pak přes Trafalgar Square zamířil do St. Martins Lane směrem ke Gower Street. Martin si pouze povzdechl. Byl ponořen v myšlenkách. Proč, ptal se sám sebe, by někdo kupoval rozbušky jaderných náloží, když mu bude trvat ještě tři roky, než bude mít potřebné množství uranu.

O dva dni později ležel jeho bratr na ploché střeše, která mu poskytovala výborný výhled na část Abrak Chejtan, kde se měl sejít s Abu Fuadem.

Téměř přesně v určenou hodinu si všiml osamocенého vozu, který sjel z dálnice Krále Fajsala směrem k letišti a zajel do postranní ulice. Vůz jel pomalu ulicí, pryč od jasně osvětlené dálnice a příležitostného provozu, až se ztratil ve tmě.

Viděl i místo, kde se vůz zastavil, místo, které předtím ve zprávě pro Al-Chalífu popsal. Vystoupili dva lidé, muž a žena. Podívali se kolem, zkontrolovali, zda je nesledoval žádný jiný vůz z dálnice, a pomalu šli směrem k místu, kde stála na prázdném pozemku skupina stromů.

Abu Fuad a žena zde měli počkat půl hodiny. Pokud by se Beduín neukázal, měli odjet domů. Skutečně čekal celých čtyřicet minut a teprve pak se vrátili do vozu. Oba byli zklamáni.

"Museli ho zadržet, řekl Abu Fuad své společníci. "As ráká hlídka. Kdo ví? V každém případě je to směla.

Budu muset začít znova." "Myslím si, že ses zbláznil, když mu důvěřuješ," řekla žena. "Vůbec nevíš, kdo to je."

Mluvili tiše, vůdce kuvajtského odboje se rozlízel ulicí, aby se ujistil, že se tu, zatímco byl pryč, neobjevili žádní ráční vojáci.

"Má úspěch a je lživý, pracuje jako profesionál. To je všechno, co potřebuju vědět. Chtěl bych s ním spolupracovat, pokud by chtěl." "Potom proti tomu nic nemám." Žena vyrazila krátký výkřik. Abu Fuad sebou trhl.

"Neotáčejte se. Jen mluvte," řekl hlas ze zadního sedadla. Ve zpětném zrcátku Kuvajtan viděl nejasné obrysy Beduínovy kefijs a zachytil také zápach člověka, který se nestará o svou osobní hygienu. Zhluboka si vydechl.

p y " "Vy se ale dokážete oh bovat tiše, Beduíne.

"Není třeba dělat hluk, Abu Fuade. To přivolává Iráčany. A to nemám rád, dokud nejsem připraven." Pod černým knírem Abu Fuada zasvítily jeho zuby.

"Tak dobře, už jsme se našli. Tak si promluvíme. Mimochodem, proč se skrýváte ve voze?" "Pokud by tahleta schůzka byla pastí na mne, pak vaše první slova, až byste se vrátili do vozu, by byla zněla trochu jinak." "Bylo by to obvinění." "Samozřejmě."

"A potom...?" "Byli byste mrtví." "Chápu." "Kdo je vaše společnost? O společnostech jsem nic nerikal." "Když jste stanovil schůzku, pak i já jsem vám musel důvěřovat. Je to moje kolegyně. Asrar Qabandi." "Dobře. Zdravím, slečno Qabandi. Tak o čem chcete hovořit?" "Zbraně, Beudíne. Samopaly Kalašnikov, moderní ruční granáty, Semtex-H. Moji lidé by s tím mohli hodně dokázat." "Jenže vaše lidi pochytají, Abu Fuade. Deset bylo obklíčeno v jednom domě celou rotou irácké pěchoty pod vedením AMAM. Všichni byli zastřeleni. Všechno to byl mladíci." Abu Fuad byl ticho. Bylo to skutečně neštěstí.

"Devět," konečně řekl. "Desátý dělal mrtvého a pozděj se odplížil. Je zraněn a my se o něho staráme. Byl to on, kdo nám to řekl.", Co vám řekl?" "Že byli zrazení. Kdyby byl zemřel, nebyl by to věděl." "Aha, zrádce. Stejně nebezpečí v každém odbojovém hnutí. A kdo je zrádce?" "Víme, kdo to je. Mysleli jsme si, že mu můžeme důvěřovat.", Je ale vinen?" "Tak to vypadá." "Pouze vypadá?" Abu Fuad si povzdechl.

"Ten co to přežil, přísahá, že pouze jedenáctý člověk věděl o setkání a znal adresu. Je ovšem možné, že to mohlo uniknout někde jinde; nebo že jeden z nich byl sledován.. " "Pak toho podezřelého musíte vyzkoušet. A pokud bude vinen, potrestat. Slečno Qabandi, nechala byste nás chvíli o samotě, prosím." Mladá žena se podívala na Abu Fuada, který přikývl.

Výšla z vozu a zašla do houštiny stromů. Beduín řekl Abu Fuadovi přesně a podrobně, co chce, aby udělal.

yJ " "Nev du z domu dříve než v sedm hodin, skončil, "takže za žádných okolností nesmíte volat telefonem dřív než v půl osm. Rozuměl?" Beduín vyklouzl z vozu a zmizel v temných uličkách mezi jednotlivými domy. Abu Fuad popojel ulicí a slečna Qabandi nastoupila k němu. Domů odjeli společně.

Tuto ženu již Beduín nikdy neuviděl. Před osvobozením Kuvajtu byla Asrar Qabandi chycena AMAM, strašně mučena, skupinově znásilněna, zastřelena a byla jí užiznuta hlava. Než zemřela, neřekla ani slovo.

ť Terry Martin telefonoval Simonu Palfreymu, který byl stále zaplaven prací a nechtěl se nechat vyrušovat. Telefon vzal jen proto, že se mu líbil ten úzkostlivý profesor arabštiny.

"Vím, že otravuji, ale nemáte nějaké kontakty na GCHQ?" "Samozřejmě," řekl Palfrey. "Hlavně v arabské službě.

Pokud se toho týká, pak znám jejího ředitele." "Mohl byste ho prosím vás zavolat a požádat, zda by mne přijal?" "Ale ano, aspoň předpokládám. Co máte na mysli?" "Jde o to, co v těchto dnech přichází z Iráku. Studoval jsem samozřejmě všechny Saddámovy projevy a všiml jsem si oznámení o rukojmích, lidských štítech, a viděl jsem také jejich příšerné pokusy o získání veřejnost v televizi. Ovšem rád bych se podíval, zda nebylo zachyceno něco jiného, nějaký materiál, který nebyl schválen jejich ministerstvem propagandy." "Ano, to je právě to, co GCHQ dělá," připustil Palfrey.

"Nevím, proč by to nešlo. Protože jste zasedal ve výboru Medusa, není důvod, proč by vám to neměli povolit. Zavolám mu." To odpoledne, po předchozí domluvě zajel Terry Martin vozem na západ do Gloucestershiru a ohlásil se na prísne střežené bráně okruhu budov a antén, kde pracovala třetí hlavní paže britské špionáže vedle MI-6 a MI-5, vládní hlavní stan spojů - radiotechnická rozvědka.

Ředitelem Arabské služby byl Sean Plummer, pod kterým pracoval právě onen pan Al-Churi, který zkoušel arabštinu Mika Martina v restauraci v Chelsea, před jedenácti týdny, třebaže ani Terry Martin ani Plummer o tom nevěděli.

Ředitel souhlasil s tím, že přijme Martina, přestože měl živý den, jako kolegu v oblasti arabských studií. Již dávno slyšel o mladém vědci z S.O.A.S. a obdivoval jeho původní bádání o abbásovském kalífátu.

"Tak co pro vás mohu udělat?" zeptal se, když si oba sedli u sklenice mátového čaje, což byl luxus, který s Plummer dovoloval, aby se zbavil strašné ústavní kávy.

Martin vysvětlil, že byl překvapen tím, jak málo bylo zachyceno z Iráku. Plummerovy oči se rozzářily.

"Máte naprostou pravdu. Jak víte, naši arabští přátelé mají zálibu štěbetat na otevřených okruzích jako vrabčáci.

Jenže v posledních dvou letech se zachytitelný provoz prudce snížil. Bud' to znamená, že se změnil celý národní charakter, nebo..." "Zakopané kabely," řekl Martin.

"Přesně. Zřejmě Saddám a jeho chlapci zakopali více než 45 000 optických spojových kabelů. A tamtudy se vybavují. Pro mne je to úplná pohroma. Jak já teď mohu nformovat špiony v Londýně o povětrnostních zprávách z Bagdádu nebo o seznamu prádla Husajnovy matky?" Byl to jeho způsob vyjadřování, jak si Martin uvědomoval. Plummerova služba dodávala mnohem více než jenom toto.

"Samozřejmě, že povídají i nadále - ministři, státní zaměstnanci, generálové - až po vykecávání se velitelů tanků na saúdskoarabské hranici. Jenže ty závažné, vysoce tajné telefonní rozhovory do vzduchu nejdu. Nikdy tomu tak nebylo. Co byste chtěl vidět?" Další čtyři hodiny Terry Martin pročítal sloupce zachycených rozhovorů. Rozhlasové vysílání bylo příliš jasné; hledal něco, něco, co bylo neuváženě řečeno v telefonickém rozhovoru, přeteknutí, chybu. Konečně zavřel pořadač.

"Mohl byste," zeptal se, "jenom dávat pozor na něco y skutečně divného, na něco, co prostě nedává sm sl Mike Martin si začínal myslet, že jednoho dne by mohl napsat už průvodce turistů po plochých střeších Kuwait City. Strávil dlouhé hodiny leže na nejedné z nich a pozoruje oblast pod sebou. Na druhé straně to bylo výtečné pozorovací stanoviště.

enoval se tomu již téměř dva dny, pozoroval dům, jehož adresu dal Abu Fuadovi. Byl to jeden z těch šesti, ť které mu půjčil Ahmed Al-Chalífa, jeden z těch, které už nikdy nepoužije.

Třebaže to bylo již dva dny od doby, kdy dal Abu Fuadovi adresu, a nic by se nemělo stát až do půlnoci 9. října, stále

pozoroval, v noci i ve dne, živil se jenom hrstkou chleba a ovoce.

Jestliže iráčtí vojáci přijedou před půl osmou večer. Října, bude vědět, kdo ho zradil - Abu Fuad sám. Podíval se na své hodinky. Bylo půl osmé. Kuvajtský plukovník by právě nyní podle pokynů měl telefonovat.

Kdesi na jiném místě města Abu Fuad skutečně zvedl sluchátko. Vytočil číslo a po třetím zazvonění slyšel odpověď. Je tam Saláh?" "Ano, kdo je tam?" "Nikdy jsme se nesetkali, ale slyšel jsem o vás mnoho dobrého - že jste loajální a statečný, jeden z nás. Lidé mříkají Abu Fuad." Na druhém konci telefonu bylo slyšet vzdech úžasu.

"Potřebuji vaši pomoc, Saláhu. Může se hnutí na vás spolehnout?" "Samozřejmě, Abu Fuade. Řekněte mi jenom co potřebujete." "Nejde o mně osobně, ale o přítele. Je raněn a nemocný.

Vím, že jste lékárník. Musíte okamžitě vzít pro něho lékyobvazy, antibiotika, anestetika. Slyšel jste o někom, komu se říká Beduín?" "Ano, samozřejmě. Vy ho znáte?" "Ne, ale na tom nezáleží, pracovali jsme společně celé týdny. Je pro nás nesmírně důležitý." "Hned půjdu dolů do lékárny a vyberu věci, které potřebuje, a vezmu mu to. Kde ho najdu?" "Je v jednom domě v Šuvajchu a nemůže se hnout.

Vemte si tužku a papír." Abu Fuad nadiktoval adresu, kterou dostal. Muž na druhém konci si ji zapsal.

"Pojedu tam okamžitě, Abu Fuade. Můžete mi důvěřovat," řekl lékárník Saláh.

"Jste dobrý chlap. Dostanete odměnu." Abu Fuad zavěsil. Beduín řekl, že zavolá ráno, pokud se nic nestane, a lékárník potom bude v pořádku.

Mike Martin věděl, spíše než slyšel, jak krátce před půl devátou přijel první nákladní vůz. Dojel setrvačností, motor byl vypnut a takto se sunul pomalu přes křižovatku ulic ještě předtím, než zastavil několik yardů dál a z dohledu.

Martin s uznáním prikývl hlavou.

Druhý nákladní vůz udělal to samé o chvíli později.

Z každého vozu tiše sestoupilo dvacet mužů, zelené barety. eděli, co dělají. Muži postupovali ulicí, vedeni důstojníkem, který držel za ruku civilistu. Mužova bílá košile zářila v polotmě. Tam, kde byly všechny jmenovky ulic stržené, vojáci potřebovali vždy civilního průvodce, aby jim našel cestu. Jenže čísla domů byla stále na svém místě.

Civilista se zastavil u domu, podíval se na číslo a ukázal.

Kapitán, který velel přepadu, rychle šeptem promluvil se svým poddůstojníkem, který si vzal patnáct mužů do postranní uličky, aby kryli zadní část.

Následován zbývajících vojáků kapitán zkusil ocelové dveře do malé zahrady. Otevřely se. Muži prošli. V zahradě kapitán viděl, že v pokoji nahoře svítí tlumené světlo.

etšinu přízemí zaujímal garáž, která byla prázdná.

U předních dveří skončilo všechno utajování. Kapitán zkusil kliku, zjistil, že je zavřeno, a pokynul vojákovi za sebou.

Ten vypálil krátkou dávku ze své automatické karabiny na zámek v dřevěných dveřích a dveře se otevřely.

Vedení kapitánem se vřítli dovnitř. Několik jich prohledávalo tmavé místnosti v přízemí, kapitán a zbytek vyběhli rovnou nahoru do ložnice pána domu.

Ze dveří mohl kapitán vidět vnitřek tlumeně osvětlené ložnice, hluboké křeslo otočené opěradlem ke dveřím a šachovanou kefijí vyčnívající nad jeho rámem. Nestřílel. Plukovník Sabaawi z AMAM řekl naprosto jasně: toho jediného chce živého, aby ho mohl vyslýchat. Když skočil kupředu, mladý důstojník ani nepocítil, že holení zachytil o rybářský vlasce.

† Slyšel, jak jeho muži vrazili do domu zezadu a další se řítí po schodech. Viděl náznak zhroutené postavy ve špinavé bílé košili, vyplněné polštáři, a velký meloun zabalený do kefije. Jeho tvář se zkrivila vztekem a měl ještě čas zařvat nadávku na třesoucího se lékárníka, který stál ve dveřích.

Pět liber Semtexu-H nevypadá jako něco velkého, čeho by si člověk měl všimnout. Domy v sousedství byly postaveny z kamene a betonu, což je zachránilo, protože některé z nich byly obydleny Kuvajťany, od něčeho těžšího než jen povrchových škod. Jenomže dům, ve kterém byli vojáci, doslova zmizel. Tašky ze střechy byly později nalezeny několik set metrů daleko.

Beduín nečekal na výsledek své práce. Byl již o dvě ulice dál, šouraje se za svými záležitostmi, když slyšel tlumený výbuch, jako kdyby někdo prásknul dveřmi, potom jednu sekundu ticha a pak zvuk, jako když se řítí dům.

Následující den se staly tři věci, všechny však po setmění. V Kuvajtu měl Beduín svou druhou schůzku s Abu Fuadem. Tentokrát přišel na schůzku Kuvajťan sám. Setkali se ve stínu hlubokého obloukovitého vchodu pouhých dvě stě metrů od Sheratonu, který byl obsazen desítkami vyšších iráckých důstojníků.

"Tak co, slyšel ste, Abu Fuade "Samozřejmě. Zije tím celé město. Ztratili přes dvacet mužů a zbytek byl zraněn."

Povzdech. "Bude mnohem více namátkových represálii." "Chcete nyní přestat?" "Ne. Nemůžeme. Ale jak dlouho ještě musíme trpět?" "Američané a Britové přijdou. Jednoho dne." "Kéž by Alláh dal a bylo to brzo. Byl s nimi Saláh?" "Ten je přivedl. Byl to jediný civilista. Nikomu jinému jste nic neri'kal?" "Ne, jen jemu. Musil to být on. Má na svědomí životy devíti mladých mužů. Ten ráj neuvidí." "Tak. Co chcete ode mne ještě?" "Neptám se, kdo jste nebo odkud pocházíte. Jako cvycený důstojník vím, že nemůžete být obyčejný beduínský velbloudář z pouště. Máte dodávky

výbušnin, zbraní, munice, granátů. Moji lidé s tím také hodně dokáží." "A vaše nabídka?" "Spojte se s námi a přineste své zásoby. Nebo zůstaňte na vlastní noze, ale podílejte se s námi o dodávky. Nijak vás nenutím, jen žádám. Jestliže však chcete pomoci našemu odboji, pak je to způsob, jak to můžete udělat." Mike Martin chvíli přemýšlel. Po osmi týdnech mu stále ještě zbývala polovina zásob, stále zakopaných v poušt nebo rozdělených mezi dvěma vilami, které používal, nikoli aby v nich bydlel, ale jako sklad. Z těch druhých čtyř domů byl jeden zničen a druhý, kde se setkal se svým žáky, kompromitován. Mohl předat své sklady a požádat o další noční shoz, což bylo sice riskantní, ale proveditelné, pokud jeho zprávy pro Rijád nebyly ještě zachyceny, což nemohl vědět. Nebo se pustit s velbloudem znovu přes hranice a vrátit se s dvěma dalšími náklady. Ani to by nebylo tak snadné - nyní již bylo podél této hranice soustředěno šestnáct iráckých divízi, šestkrát více, než když sem přišel.

Bylo načase znovu kontaktovat Rijád a vyžádat si pokyny. Mezitím by mohl dát Abu Fuadovi téměř všechno, co měl. Na jih od hranice toho bylo ještě více; jenom to bude muset sem nějak dostat.

Kam to chcete dodat?" zeptal se.

"Máme starý sklad v přístavu Šuvajch. Je zcela bezpečný. Skladují se tam ryby. Majitel je jedním z nás." "Za šest dní," řekl Martin.

Dohodli se na době a místě, kde se prověřený pomocník Abu Fuada setká s Beduínem a povědět ho po zbytek cesty do skladu. Martin popsal vůz, který bude řídit, a jak bude vypadat.

Též noci, ale o dvě hodiny později, v důsledku časového rozdílu, seděl Terry Martin v tiché restauraci blízko svého bytu a pohrával si se sklenicí vína. Host, na kterého čekal, přišel o několik minut později, byl to starší muž se šedými vlasy, brýlemi a kostkovaným motýlkem. Tázavě se podíval kolem.

"Moše, tady jsem." Izraelec se rychle otočil tam, kde povstal Terry Martin, a s potěšením se s ním pozdravil.

"Terry, chlapče drahý, jak se vám vede?" "Ted' už lépe, když vás vidím, Moše. Nemohl jsem vás nechat projet Londýnem, aniž bychom si nemohli aspoň při večeři trochu popovídat." Izraelec byl dosti starý na to, že mohl být otcem Dr.

Martina, avšak jejich přátelství se zakládalo na společném zájmu. Oba byli vysokoškolsí učitelé a badatelé starých blízkovýchodních arabských civilizací, jejich kultur, umění a jazyků.

Profesor Moše Hadari toho měl za sebou dost. Jako mladý muž s Jigalem Jadinem, profesorem i armádním generálem, prováděl vykopávky na většině území Svaté země. Ke své velké lítosti měl jako Izraelec zakázanou většinu Blízkého východu, a to i pro badatelské účely. Stále však byl ve svém oboru jedním z nejlepších a protože tento obor byl úzký, bylo nevhnutelné, že oba profesori se museli někde na nějakém semináři sejit, tak jako se to stalo před deseti lety.

Byla to dobrá večere a hovor se týkal posledního bádání, posledních "novinek" ze způsobu života království Blízkého východu před deseti stoletími.

Terry Martin věděl, že je vázán zákonem o státním tajemství, takže jeho současná aktivita přidělení k Century House nemohla být prodiskutována. Jenže nad kávou se jejich rozhovor zcela přirozeně stočil na krizi v Zálivu a na výhledy války.

"Myslíte si, že se z Kuvajtu stáhne, Terry?" zeptal se profesor. Martin zavrtěl hlavou.

"Ne, nemůže, dokud nebude mít jasný důvod, ústupky, které bude moci použít k tomu, aby ospravedlnil stažení.

Kdyby odešel bez ničeho, byl by to jeho pád." Hadari si povzdechl.

"Tolik zbytečných ztrát," řekl, "celý můj život, stále jen ztráty. Všechny ty peníze, které by stačily k tomu, aby byl Blízký východ rájem na zemi; všechna ta nadání, všechny ty mladé životy. A k čemu to? Terry, když bude válka, budou Britové bojovat s Američany?" "Samozřejmě. Už jsme tam ostatně poslali 7. obrněnou brigádu a myslím, že 4. obrněná bude následovat. To už je divize, nehledě na stíhačky a válečné lodě. O to není třeba mít strach. Na Blízkém východě bude válka, kdy Izrael nejenom může, ale přímo musí sedět na zadku." " "Ano, já vím, řekl Izraelce nešťastně. "Jenomže bude muset umřít mnoho dalších mladých mužů." Martin se nahnul kupředu a poklepal svému příteli na ruku.

"Podívejte, Moše, toho chlapa je třeba zastavit. Dříve nebo později. Izrael přece víc než kterákoli jiná země musí vědět, jak daleko už se dostal se zbraněmi hromadného ničení. Vlastně, až teprve teď jsme zjistili, kam až se vlastně dostal."

"Ale naši lidé přece pomáhají. My jsme ostatně jeho hlavní cíl." "Ano, pokud se týká analýz, tak ano," řekl Martin.

"Naším hlavním problémem je však špiónáž přímo v místě. Prostě nemáme špičkového špióna, který by pro nás v Bagdádu pracoval. Nemají ho ani Britové, ani Američané a nemají ho ani vaši." O dvacet minut později večere skončila a Terry Martin vyprovodil profesora Hadariho k taxíku, aby ho odvezl zpátky do hotelu.

Kolem pŭlnoci jŭž byly v Kuŭvajtu rozmŭstŕŕny tŕi zamŕŕovací stanice, kterŕ sem byly pŕevedeny na pŕíkaz Hassana Rahmaniho z Bagdŕdu.

Šlo o rádiové antény, které byly určeny k tomu, aby vystopovaly zdroj vyzařování rádiových vln a zaměřily ho. Jedna z nich byla pevná stanice nahoře na střeše vysoké budovy ve čtvrti Ardija, na kraji jižního předměstí Kuwait City. Její parabolická anténa směřovala do pouště.

† Další dvě byly mobilní stanice, velké skříňové vozy místě, aby Kobi Dror projevoval svůj pomstychtivý šovis-
anténami na střeše a vlastním generátorem elektrického nismus malé země? proudu a zatemněným vnitřkem, kde u
obrazovek seděli Brzy vstal, zaplatil účet, zabalil a objednal si taxi na operátora a sledovali rádiový provoz, aby mohli
zachytit letiště. Ještě než opustil hotel..

chvilu chodil kolem budek vysílač, který hledali, a který, jak jim bylo řečeno, bude s telefony v hale, potom se rozhodl jinak. pravděpodobně "vysílat" odněkud zvenku z pouště mezi Na půl cestě k letišti nařídil svému taxikáři, aby sjel z M4 městem a saúdskoarabskou hranicí. a našel telefonní budku. Vřící taxikář, znechucený ztrátou Jeden z těchto skříňových vozů stál na okraji Džahry, na čase a potíže, které to bude znamenat, tak udělal západ od svého kolegy v Ardiji, třetí pak na pobřeží, na a jednu našel hned na rohu v Chiswicku. Hadari měl pozemcích nemocnice A1-Adan, kde byla sestra studenta štěstí. Hilary zvedl telefon v bytě v Bayswateru. práv znásilněna v prvních dnech invaze. Sledovací stanice "Počkejte," řekl, "je zrovna na odchodu." A1-Adan mohla určit přesně umístění vysílače podle za-Terry Martin přišel k telefonu. měření stanic sledujících provoz více ze severu, takže bylo "To jsem já, Moše. Terry, nemám mnoho času.

Řekněte možno zdroj vyslání určit s přesností několik set metrů. vašim lidem, že nstitut má zdroj vysoko uvnitř Bagdádu. Na letecké základně Ahmadi, odkud kdys vzlétl se Řekněte jim, aby se zeptali, co se stalo s Jerichem. Sbo- svým Skyhawkem Chaled Al-Chalífa, měla nepřetržitou hem, chlapče." pohotovost sovětská bitevní helikoptéra. Posádka byla "Moše, počkejte, jste s jist? Jak to víte?" uvolněna letectvem, což byl ústupek, který Rahmani mu- "Na tom nezáleží. Nikdy jste to ode mne neslyšel. Sbo- sel vymáčknot z generála velícího iráckému letectvu. hem." Zameřovací vozy byly obsazeny pracovníky protišpioná- Telefon oněměl. V Chiswicku postarší pan profesor žní

služby Rahmaniho, staženými z Bagdádu, byl to ti vlezl zpět do svého taxíku a pokračoval v jízdě na letiště nejlepší, které měl. Heathrow. Chvil se při představě toho, čeho se vlastně právě dopustil.

Jenže, jak mohl říci Terry Martinovi, že to byl on, profesor arabštiny na univerzitě, kdo sestavil Profesor Hadari tu noc nespál. Něco z toho, co mu jeho první odpověď Jerichov v Bagdádu? Pritel řekl, ho hluboce znepokojovalo. Považoval se za Telefon Terryho Martina zastihl Simona Palfreyho naprosto loajálního k Izraeli, byl narozen ve staré sefar- u jeho stolu v Century House hned po desáté. dovské rodině, která emigrovala hned po konci století "Oběd? Je mi líto, nemohu. To je zase den. Možná společně s lidmi jako Ben Jehuda a David ben Gurion. zítra," řekl Palfrey. On sám se narodil v předměstí Jaffy, když to byl ještě "Prliš pozdě, je to naléhavé, Simone." stále živý přístav palestinských Arabů, a jako malý chla- Palfrey si vzdychl. Jeho cvičený profesor zřejmě asi pec se naučil arabsky. přišel na něco, co se týkalo správné interpretace věty, Vychoval dva syny, aby jeden z nich zahynul v Jižním která zazněla v iráckém rozhlase a která zřejmě měla Libabonu. Byl dědečkem s pěti vnuky. Kdo by mohl říci, změnit smysl života. že nemiluje svou zemi? "Ale na oběd to nepůjde. Máme tu důležité porady, ta- Jenže něco tady bylo zlého. Bude-li válka, mnoho mla- dy v domě. Možná rychlý drink. Víte, kde je Dira ve zdi, je dých mužů může zahynout, tak jako zahynul jeho Zeev, to pod mostem Waterloo, blíže směrem sem. Řekněme ve i když půjde o Brity a Američany a Francouze. Bylo na dvanáct? Mohu vypadnout tak na půl hodiny, Terry." " "To je víc než dost. Nashle," řekl Martin.

Krátko po obědě již seděli nad pivem v restauraci, nad kterou hřměly vlaky do jižní části Anglie, do Kentu, Sussexu a Hampshire. Martin, aniž by odhalil svůj zdroj, vyprávěl, co mu bylo řečeno to ráno.

"Ale hergot," zašeptal Palfrey; kolem byli lidé. "Kdo vám to řekl?" " Nemohu říci." " Ale musíte." "Hele, je v překerní situaci. Dal jsem své slovo. Je to vysokoškolský učitel, vysoce postavený. To je všechno." Palfrey přemýšlel. Tak vědec a dohromady s Terry Martinem. Nepochybně jiný arabista. Možná že byl přidělen Mossadu. Ať už je to kdokoli, tahle informace se musí okamžitě dostat do Century a to bez meškání. Poděkoval Martinovi, nechal pivo pivem a rychle utíkal k nevládnímu bloku, kterému se říkalo Century.

Kvůli jednání, které se protáhlo přes oběd, Steve Laing neodešel z budovy. Palfrey ho odvedl stranou a řekl mu, o co jde. Laing to přednesl okamžitě samotnému C.

Sir Colin, který nikdy nepřeháněl, prohlásil, že generál Kobi Dror je "nejotravnější chlap", zapomněl na svůj oběd, nařídil, aby mu něco přinesli do kanceláře a vzdálil se do nejvyššího poschodí. Tam zavolal osobně mimořádně zajištěnou linkou Williamu Websterovi, řediteli CIA.

Ve Washingtonu bylo pouze půl deváté, jenomže W Webster byl muž, který rád vstával se slepicemi, a seděl už u svého stolu, aby mohl převzít telefon. Položil svému britskému kolegovi pár otázek o zdroji informace, nespokojeně zavrčel, že nejsou, avšak souhlasil, že něco takového nelze nechat uniknout.

Pak Webster řekl svému náměstkovi pro operace Billu Stewartovi, co se stalo, ten vybuchl vztekem a potom měl půlhodinovou konferenci s Chipem Barberem, náčelníkem operací na Blízkém východě. Barber byl ještě vzteklejší, protože to byl on, kdo seděl proti generálu Drorov v místnosti plné slunce na vrcholku vršku na kraji Herzlie a zřejmě, jak se ukazuje, poslouchal lži.

Sami dva vypracovali to, co chtějí udělat, a přednesl svůj nápad řediteli.

V půli odpoledne pak William Webster měl rozhovor s Brentem Scowcroftem, předsedou Rady národní bezpečnosti, a ten předložil záležitost prezidentu Bushovi. Webster požádal o to, co chtěl, a dostal svolení, aby klidně pokračoval.

O spolupráci byl požádán ministr zahraničí James Baker a okamžitě souhlasil. Té noci ministerstvo zahraničí vyslalo do Tel Avivu naléhavou depeši, kterou adresát dostal příští ráno, za pouhé tři hodiny, v důsledku časového rozdílu.

Náměstkem ministra zahraničí Izraele v té době byl Benjamin Netanjahu, vysoký, hezký, elegantní, prošedivělý diplomat a bratr onoho Jonathana Netanjahu, který byl jediným Izraelcem zabitým během přepadení letiště Idiho Amina Entebbe, kdy izraelští výsadkáři zachránili cestující letounu unesené palestinskými a německými teroristy.

Tak jako jeho bratr se Benjamin Netanjahu narodil a byl vychován v Americe a teprve pak emigroval do Izraele.

Zčásti pro svou pritažlivost a styky a zčásti také v důsledku svého vášnivého nacionalismu byl členem vlády LIKUD záka Šamira a často i přesvědčivým mluvčím Izraele v rozhovorech se západními sdělovacími prostředky.

Když přiletěl na Dullesovo letiště ve Washingtonu o dva dny později, 14. října, byl zaražen naléhavostí pozvání ministerstva zahraničních věcí USA, aby se dostavil do Ameriky k jednání o značně důležitých záležitostech.

Byl ještě více zaražen, když se během dvou hodin soukromého rozhovoru s náměstkem ministra zahraničních věcí Lawrence Eagleburgerem nedozvěděl nic jiného než souhrnný přehled vývoje na Blízkém východě od srpna. Byl zaražen a v rozpacích, a navíc ještě musel pozdě v noci chytit letadlo zpět do Izraele.

Odcházel právě z ministerstva zahraničních věcí, když mu tajemník podal nákladně vypadající navštívenku.

Navštívenka měla v čele osobní znak a pisatel ho elegantní kurzívou žádal, aby neodjížděl z Washingtonu, aniž by pocítl krátkou návštěvou pisatelův dům, aby s ním projednal záležitost, která je naléhavá "pro obě naše země a pro všechny náš lid".

Znal podpis, znal pisatele a znal také moc a bohatství, kterým vládla ruka, která to psala. U vchodu čekala bílá limuzína.

Izraelec se rozhodl, nařídil svému tajemníkovi, aby se vrátil na velvyslanectví pro zavazadla a aby se s ním setkal u domu v Georgetownu o dvě hodiny později. Odtud již pojedou na Dullesovo letiště. Potom vstoupil do limuzíny.

Nikdy v tom domě předtím nebyl, byl však takový, jak očekával, přepychová budova na lepším konci M Street, pouhých tři sta metrů od kampusu Georgetownské univerzity. Byl uveden do nádherné knihovny s obrazy a knihami mimořádné ceny a o několik okamžiků později vstoupil jeho hostitel. Kráčel k němu přes drahý koberec s napřaženými rukama.

"Drahý Benjamine, je to od vás laskavé, že jste mi věnoval svůj čas." Saul Nathanson byl bankéř a finančník, povolání, které ho učinilo extrémně bohatým, avšak bez oné mazanosti, která zaplavovala Wall Street během vlády Boeskyho a Milkena. Jeho skutečné bohatství bylo spíše naznačované a muž sám byl příliš kulturní, než aby si na tom zakládal.

Jenže obrazy Van Dyka a Breughelů na stěnách nebyly kopie a jeho dary dobročinným společností, včetně některých v Izraeli, byly legendární.

Tak jako izraelský politik i on byl vysoký, elegantní; šedovlasý, avšak na rozdíl od mírně mladšího muže ho oblékala firma Savile Row v Londýně a jeho hedvábné košile byly od firmy Sulka.

Nabídl svému hostu jednu ze dvou kožených lenošek před opravdovým krbem s hořícími poleny a anglický komorník vstoupil s lahví a dvěma sklenicemi na stříbrném podnose.

"To je něco, co vás myslím potěší, příteli, zatímco budeme mluvit." Komorník nalil červené víno do dvou nádherných skle nic a Izraelec ochutnal. Nathanson zvedl vyčkávavě obočí.

J," j "Jedinečné, samozřejmě řekl Netan ahu. Chateau Mouton Rothschild 61 se hned tak nedostane a nepije se rozhodně jako voda. Komorník jim zanechal láhev na dosah ruky a odešel.

Saul Nathanson byl příliš slušně vychovaný, než aby okamžitě skočil doprostřed věci. Nejdříve přišly na řadu konverzační předkrmy. Blízký východ až potom.

"Jak víte, bude válka, řekl smutně.

"Vůbec o tom nepochybuji," souhlasil Netanjahu.

"Než bude po ní, může zahynout příliš mnoho mladých Američanů, slušných mladých mužů, kteří si nezaslouží, aby zemřeli. Musíme učinit všechno, co můžeme, aby tyto ztráty byly tak nízké, jak je to jenom možné, souhlasíte, že? Ještě víno?" "Velmi rád." Kam vlastně ten člověk míří? Izraelského náměstka ministra zahraničních věcí nic nenapadlo.

"j "Saddám, řekl Nathanson, dívaje se do ohně, "to e hrozba. Musí být zastaven. Je pravděpodobně mnohem větší hrozbou pro Izrael než pro kterýkoli jiný sousední stát." "To jsme říkali celá léta. Jenomže když jsme rozbombardovali jeho jaderný reaktor, Amerika nás odsoudila." Nathanson mávl rukou.

"To byl Carter a jeho lidé. Samozřejmě, že to byl nesmysl, pouhý kosmetický nesmysl pro zachování tváře. To víme oba a víme to lépe než jiní. Mám syna, který slouží v Zálivu." "To jsem nevěděl. Budu se za něho modlit." Nathanson byl dojat.

"Děkuji vám, Benjamine, děkuji vám. Modlím se každý den. Je to můj prvorozený syn, jediný. Jen si tak myslím, že...

Právě v této době... Spolupráce mezi námi musí probíhat bez jakýchkoli překážek." "Nepochybně." Izraelec měl nepříjemný pocit, že teď přijde to špatné.

"Víte, je třeba snížit počet ztrát. To je důvod, proč vás žádám o pomoc, Benjamine, jde mi o snížení ztrát. Jsme přeci na stejné straně - nebo ne? Já také jsem Američan a Žid." Pořadí priorit, které použil, zůstalo viset ve vzduchu.

"Ale já jsem Izraelec a Žid, narozený v Americe," řekl tiše Netanjahu. Také on měl své pořadí priorit. Finančníka to v žádném případě nevyvedlo z míry.

"Přesně tak. A právě kvůli vašemu původu jistě pochopíte, jak... jak bych to jenom řekl?... dokáží být Američané někdy emocionální. Mohu to říci přímo?" Už je to tady, pomyslel si Izraelec.

"Pokud bude uděláno všechno, co lze udělat, aby se alespoň nějakým způsobem snížily ztráty, třeba jen o malý počet, tak jak já, tak i moji krajané budou nekonečně vděční tomu, kdo k tomu nějak přispěje." Druhá polovina věty zůstala nevyřčená, ale Netanjahu byl příliš zkušeným diplomatem, aby si toho nevšiml.

A pokud se něco udělá nebo neudělá, co by mohlo zvýšit tyto ztráty, Američané si to budou dlouho pamatovat a jejich odplata bude nepříjemná.

"A co ode mne chcete?" zeptal se.

Saul Nathanson popíjel své víno a díval se na prskající polena.

"Zřejmě v Bagdádu existuje nějaký člověk. Má kódové jméno - Jericho.. " Když skončil, byl náměstek ministra zahraničních věcí zrale velmi zamyšlen. A spěchal na Dullesovo letiště, aby chytil letadlo domů.

Silniční zátaras, ke kterému se dostal, byl postaven na rohu ulice Muhammad ibn Kassem a Čtvrté okružní cesty Když ho Mike Martin před sebou v dálce uviděl, byl v pokušení prudce se obrátit do protisměru a odjet zpátky cestou, kterou přijel.

Jenže na obou stranách ulice stáli iráčtí vojáci, zřejmě právě z tohoto důvodu, a bylo by šílenstvím se pokusit ujet jejich palbě malou rychlostí nezbytnou pro obrát do protisměru. Neměl žádnou jinou možnost než pokračovat v jízdě a zapojit se na konec fronty vozidel čekajících na prohlídku.

Jako obvykle, když projížděl Kuwait City, pokoušel se vyhýbat hlavním silnicím, kde byly stavěny silniční kontroly, ovšem přejel kteroukoli ze šesti okružních cest, které objíždějí Kuwait City v řadě soustředných okruhů, se dalo pouze na velkých křižovatkách.

Také doufal, že se ztratí v provozu nebo že už bude takové horko, že Iráčané se budou schovávat do stínu.

Jenže uprostřed října bylo již chladněji a zelené barety se ukazovaly jako mnohem výkonnější než neužitečná Lidová armáda. Seděl tedy za volantem bílého kombíku volvo a čekal.

Byla ještě černá a hluboká noc, když řídil svůj terénní vůz daleko do pouště směrem k jihu a vykopal zbytek výbušnin, zbraní a munice, výbavu, kterou slíbil Abu Fuadovi. Ještě se nerozednilo, když přeložil svůj náklad v zavěšené garáži v zadních ulicích Firdúzu z džípu do kombíku.

Mezi přeložením z vozu a okamžikem, kdy si myslel, že slunce je již dostatečně vysoko a že je dostatečně horko, aby Iráčané začali hledat úkryt ve stínu, se mu podařilo získat dvě hodiny spánku za volantem kombíku uvnitř garáže.

Konečně vyvezl kombík ven a do garáže dal terénní vůz, vědom si toho, že takový vzácný vůz by nepochybně byl brzo zabaven.

A konečně změnil oblečení, místo špinavého obleku příslušníka kmene beduinů si oblékl čistou bílou tóbu kuvajtského lékaře.

Vozy před ním postupovaly pomalu kupředu směrem ke skupině irácké pěchoty, seskupené kolem betonem naplněných sudů. V některých případech se vojáci prostě jenom podívali na průkazy řidičů a pustili je; v jiných

případech byly vozy zavedeny stranou a prohledány. Obvykle to postihlo vozy, které měly nějaký druh nákladu. Byl si až nepříjemně vědom dvou velkých dřevěných beden za sebou na podlaze kombilcu, které obsahovaly dost "věciček", aby mu zajistily okamžité zatčení a předání do něžné péče tajné policie AMAM.

Konečně odjel poslední vůz před ním a on přijel k sudům. Velící poddůstojník se ani nenamáhal ptát po průkazech. Když viděl velké krabice v zadní části volva, voják okamžitě ukázal, aby zajel ke kraji cesty, a vykřikl povel svým kamarádům, kteří tam čekali.

U okna, které Martin již spustil, se objevila olivově zelená uniforma. Uniforma se sehnula a v otevřeném okně vyholená tvář. "Vystoupit," řekl voják. Martin vystoupil a narovnal se. Zdvořile se usmíval. Seržant s tvrdou, neštovicemi poznamenanou tváří se blížil. Svobodník procházel kolem vozu k zadním dverim a díval se dovnitř na krabice.

"Papíry," řekl seržant. Prostudoval osobní průkaz, který mu Martin podal, jeho pohled přelétal od rozmazané tváře z průkazu k tváři muže stojícího před ním. Pokud si všiml nějakého rozdílu mezi tváří britského důstojníka, který se na něho díval a skladištním úředníkem A1-Khalifa Trading Company, jehož fotografie byla použita pro průkaz, nedával to najevo.

Průkaz byl datován a vystaven před rokem a za rok s člověk může nechat narůst krátký černý vous.

"Vy jste lékař?" "Ano, seržante. Pracuji v nemocnici.

Kde?" "Na silnici do Džahry." "Kam jedete?" Do nemocnice Amiri v Dasmanu." Seržant nepochybně neměl žádné velké vzdělání a lékař pro něho znamenal vždy učeného a počestného člověka.

Zavrčel a přešel k zádi vozu.

"Otevřít," řekl.

Martin odemkl zadní dveře a zvedl je nahoru. Seržant se díval na dvě bedny.

"Co je tam.

"Vzorky, seržante. Potřebuji je ve výzkumné laboratoři v Amiri." "Otevřít." Martin vytáhl několik malých klíčků z kapsy svého roucha. Krabice bylo možno otevřít, byly vypůjčené ze skladu zavazadel, každá z nich měla dva mosazné zámky.

"Víte, ony ty bedny jsou chlazené," řekl Martin zběžně, zatímco si hrál s klíči.

, Chlazené?" seržant byl tím slovem překvapen.

"Ano, seržante. Uvnitř je chlad. Kultury, které tam jsou, musí být neustále udržovány za nízké teploty. To je zárukou toho, že zůstanou neškodné. Bojím se, že když to otevřu, studený vzduch unikne a začnou být velmi aktivní.

Raději si ustupte o kousek dál." Při slově "ustupte" seržant strhl pušku, namířil na Martina, protože si myslel, že v krabicích musí být nějaký druh zbraně.

"Co tím chcete říci?" zavrčel. Martin pokrčil omluvně rameny.

"Je mi to líto, ale nedá se nic dělat. Bakterie okamžitě uniknou do vzduchu kolem nás." Bakterie? Jaké bakterie?"

Seržant byl zmatený a vzteklý, jak ze své vlastní nevědomosti, tak z lékařových způsobů.

"Já jsem vám neřikal, kde pracuji?" zeptal se Martin jemně.

"Jo, v nemocnici.

"Ano. To je izolační nemocnice. Tohleto všechno je plné vzorků neštovic a cholery, které vezu k rozboru." Tentokrát seržant uskočil, dobře o metr. Jízvy na jeho tváři nepocházely z nehody; jako dítě téměř umřel na neštovice.

"Vypadněte s tím svinstvím voad'." Martin se znovu omluvil, zavřel zadní dveře, vklouzl za volant a odjel. O hodinu později již byl zaveden do skladu ryb v přístavu Shuwaikh a předal svůj náklad Abu Fuadovi.

† od: JEDNOTKA POLITICKÉ ŠPIONÁŽE, E C.O.

pro: VELEVÁŽENÝ PAN DOUGLAS HURD, TAJEMNÍK ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ JEJÍHO VELIČENSTVA datum: 16. ŘÍJNA kategorie: POUZE K PŘEČTENÍ.

Během deseti týdnů od invaze Iráku do Kuvajtského emirátu jsme my i naši američtí spojenci provedli co nejprísnejší vyšetřování toho, jaká může být přesná velikost, povaha a stav příprav válečného mechanismu, kterou má v současnosti k dispozici prezident Saddám Husajn.

Kritikové nepochybně řeknou, s obvyklým nadhledem, že takovýto rozbor by měl býval být proveden ještě před tímto datem. Jenomže i kdyby tomu tak bylo, zjištění různých rozborů máme k dispozici až nyní a vytvářejí ten nejohrožnější obraz.

Konvenční síly Iráku samého, se stálou armádou jeden a čtvrt milionu mužů, jejich děly, tanky, baterie raket a moderním letectvem, to všechno dohromady dělá z této republiky zcela nejmočnější vojenskou sílu na Blízkém východě.

Před dvěma léty se odhadovalo, že válka s Íránem zredukuje irácký válečný mechanismus do té míry, že nemůže ohrozit své sousedy. Ovšem dva následující roky byly vyplněny programem přezbrojení, prováděným zcela mimořádným úsilím.

Jistě víte, vážený pane ministře, že západní politika v oblasti Zálivu a vlastně i celého Blízkého východu se dlouho zakládala na koncepci rovnováhy; šlo o představu, že stabilita, a proto i status quo se dá udržet pouze tehdy, jestliže žádný stát v oblasti nebude mít možnost získat takovou moc, aby mohl ohrožovat ostatní své sousedy a v důsledku toho si vytvořit situaci, ve které by uplatňoval svou nadvládu.

Pokud se týká konvenčních zbraní, je nyní jasné, že Irák takovouto moc nyní získal a snaží se nyní takovou nadvládu vytvořit.

Tento dokument se však mnohem spíše zabývá jiným aspektem iráckých příprav: vytvořením záložních zásob zbraní hromadného ničení ve spojení s trvalým plány pro další, včetně jejich příslušných mezinárodních a možná i mezikontinentálních systémů dopravy.

Krátké řečeno, dokud nedojde k úplnému zničení těchto zbraní, a to i těch, které jsou ve vývoji, a jejich systémů dopravy, bezprostřední vyhlídka jsou zcela katastrofální.

Během tří let Irák bude mít, podle studii předložených výboru Medusa, se kterými Američané naprosto souhlasí, svou vlastní atomovou bombu a schopnost ji poslat kamkoliv do vzdálenosti dvou tisíc kilometrů od Bagdádu.

K této perspektivě je třeba dodat tisíce tun smrtícího jedovatého plynu a potenciálu bakteriologické války včetně antraxu, tularemie a možná i dýmějového a plicního moru.

I kdyby byl Irák řízen neškodným a rozumným režimem, perspektiva stále bude hrozivá. Realitou ovšem je, že Irák je řízen zcela a výhradně prezidentem Saddámem Husajnem, který je jasně postižen dvěma zjevnými psychiatrickými úchylkami: megalomanií a paranoíou.

Během tří let, pokud nedojde k preventivní akci, Irák bude schopen ovládnout hrozbou sám všechna území od severního pobřeží Turecka až do Adenského zálivu, od moře u přístavu Haifa až po hory Kandahar.

Výsledkem těchto závažných problémů v současnost je, že je třeba změnit radikálně politiku Západu. Zničení válečného mechanismu Iráku a zvláště pak zničení zbraní hromadného ničení se musí stát hlavním cílem politiky Západu. Osvobození Kuvajtu nyní ztratilo svou důležitost, slouží pouze k ospravedlnění tohoto postupu.

Žádoucí cíl může být nyní ohrožen pouze jednostranným stažením Iráku z Kuvajtu a je třeba vyvinout všechny snahy, aby se zajistilo, že k tomuto nedojde.

Britská politika společného postupu s našimi americkými spojenci se proto musí věnovat čtyřem cílům: (a) Pokud je to možné, skrytě realizovat provokace a argumenty pro prezidenta Husajna, které by byly přijatelné a nutily ho k odmítnutí stažení z Kuvajtu.

(b) Odmítnout všechny kompromisy, které by mohl nabídnout jako náhradu za opuštění Kuvajtu, a v důsledku toho zlehčovat důvody opravňující naši invazi a zničení jeho válečného mechanismu.

(c) Vyzvat OSN, aby bez dalšího otálení vydala dlouho odkládanou rezoluci Rady bezpečnosti č. 678, autorizující spojeneckou koalici, aby zahájila leteckou válku, jakmile budou Spojenci připraveni.

(d) Zdánlivě vítat, avšak ve skutečnosti odmítnout jakýkoli mírový plán, který by umožňoval Iráku bez úhony uniknout ze současného dilematu. Je jasné, že hlavní nebezpečí představuje generální tajemník OSN, Paříž a Moskva, které jsou schopny kdykoli navrhnout jakéholi bezduché metody schopné zabránit tomu, co se prostě musí udělat.

Veřejnost je samozřejmě i nadále třeba ujišťovat o opaku.

Zůstáváme, vážený pane ministře Vašimi oddanými služebníky atd.

"Izáku, budeme s nimi asi muset v tomto případě spolupracovat." Předseda izraelské vlády se jako vždy zdál ztrácet ve velkém otáčivém křesle. Náместek ministra zahraničí seděl proti němu. Byli v premiérově chráněné osobní kanceláři za Knessetem v Jeruzalémě. Dva výsadkáři ozbrojení samopaly UZI venku před těžkými, oceli zesílenými dřevěnými dveřmi nemohli slyšet vůbec nic z toho, co se říkalo uvnitř.

Izák Šamir se za stolem zlostně mračil, jeho krátké nožičky se volně klátily nad koberec, třebaže měl pod stolem připravenou zvláštní podnožku. To a jeho blýskavá očička pod rozčuchanými šedými vlasy mu dodávaly vzhledu severského trolla.

Náместek ministra zahraničí se od předsedy vlády lišil v každém ohledu; vysoký, ačkoli vůdce národa byl malý, elegantní, ač Šamir vypadal umačkaný, zdvořilý, zatímco předseda vlády byl výbušný. Vycházeli spolu mimořádně dobře, měli stejný nekompromisní pohled na svou zemi a na Palestinu, takže z Ruska pocházející předseda vlády vůbec neváhal při výběru a prosazování diplomata narozeného v Americe.

Benjamin Netanjahu svůj případ dokonale zdůvodnil.

Israel potřebuje Ameriku; její dobrou vůli, která sice kdysi byla automaticky zajišťována silou židovské lobby, avšak nyní se dostávala do potíží jak na Kapitolu tak v amerických sdělovacích prostředcích, potřeboval její dary, její zbraně, její veto v Radě bezpečnosti. To bylo skutečně hodně, aby se to dalo dát v sázku pro jednoho údajného iráckého agenta, kterého řídí Kobi Dror z Tel Avivu.

"Tak jim dejte toho Jericha, ať je to, kdo je to," naléhal Netanjahu. "Jestliže jim pomůže zničit Saddáma Husajna, tím pro nás lépe." Předseda vlády si povzdechl, přikývl a sáhl po telefonu.

"Seďte generála Drora a řekněte mu, že potřebuji, aby přišel sem do mé kanceláře," řekl své osobní sekretářce. "Ne až bude volný. Teď." O čtyři hodiny později Kobi Dror vyšel z kanceláře ministerského předsedy. Rozhodně nezářil štěstím. Vlastně si říkal, když jeho vůz sjížděl z Jeruzaléma na širokou dálnici zpátky do Tel Avivu, že si už nepamatuje, kdy měl naposledy takový vztek.

Když člověku řekne vlastní předseda vlády, že něco udělal špatně, tak je to opravdu špatné samo o sobě. Jenže když mu řekne ještě, že je pitomec, pak to je něco, bez čeho by se člověk docela rád obešel.

Obvykle ho těšilo dívat se na piniové háje, kudy si během obležení Jeruzaléma, když dnešní dálnice byla pouhou kamenitou cestou, jeho otec a ostatní prorazili průlom palestinskými liniemi a osvobodili město. Ne však dnes.

Když byl zpátky ve své kanceláři, zavolal si Sami Geršona a řekl mu, co je nového.

"Jak se to k čertu Jankejšici dozvěděli?" řval. "Kdo kecal?" Nikdo z Kanceláře," řekl konečně. "A co ten profesor?"

Jak tak koukám, zrovna se vrátil z Londýna.

"Zrádce zatracená," vyštěkl Dror. "Já ho rozšlapu." Britové ho asi ožrali," řekl Geršon, "a pak se chlubil.

Nech toho, Kobi. Co se stalo, stalo se. A co musíme udělat?" "Říct jim všechno o Jerichovi," vyštěkl Dror. "Já to dělat nebudu. Pošli tam Šarona. Ať to udělá on. Schůzka bude v Londýně, kde se to vykecalo." Geršon si to nechal projít hlavou a zašklebil se.

"Čemu se směješ?" zeptal se Dror.

"Ale jenom tohle. My už Jericha nemůžeme kontaktovat. Tak ať se o to pokusí oni. Stejně nevíme, kdo ten syčák je. Ať to zjistí. Když nebudou mít kliku, tak jim to k ničemu nebude." Dror si to rozmyslel a najednou se jeho tvář začal šířit prohnáním úsměvu.

"Pošli tam Šarona dnes v noci," řekl. "Potom zahájíme novou akci. Už ji mám v hlavě chvíli. Budeme tomu říkat Operace

Jošua." "Proč?" zeptal se překvapený Geršon.

"Už si nepamatuješ, co udělal Jošua s Jerichem?" Londýnská schůzka byla pro Billa Stewarta, náměstka ředitele pro operace, natolik důležitá, aby osobně přeletěl Atlantik v doprovodu Chipa Barbera z Blízkovýchodní divize. Ubytovali se v jednom z bezpečných domů Společnosti, v bytě, který nebyl příliš daleko od velvyslanectví na Grosvenor Square, a povečeřeli s náměstkem ředitele SIS a Stevem Laingem. Náměstek ředitele tady byl kvůli protokolu, protože měl funkci odpovídající Stewartově; při vlastním jednání s Davidem Šaronem ho nahradí Simon Palfrey, který odpovídal za Irák.

David Šaron letěl z Tel Avivu pod jiným jménem a čekal na něho kaca z izraelského velvyslanectví v Palace Green.

Britská kontrarozvědka MI-5, která nemá ráda, aby cizí agenti, a to i přátelských služeb, si dělali, co chtěli, na vstupu do země, byla upozorněna SIS a zpozorovala také čekajícího kacu z velvyslanectví. Jakmile viděli, že se přivítal s novým cestujícím, "panem Elijahem" z Tel Avivu, utvořila se skupina z MI-5, srdečně přivítala pana Šarona v Londýně a nabídla mu, že se postará o to, aby jeho pobyt byl skutečně příjemný.

Oba vztekli Izraelci byli doprovozeni ke svému vozu, privolanému ke vchodu pro veřejnost a potom s doprovodem odjeli do centra Londýna. Královnina stráž by to nedokázala lépe.

Výslech Davida Šarona začal příštího rána a trval celý den až do půlnoci. SIS raději použila jeden ze svých vlastních bezpečných domů, dobře chráněný a efektivně "napojený" byt v Jižním Kensingtonu.

Bylo to (a stále ještě je) velké a prostorné místo, kde jídelna sloužila jako zasedací místnost. V jedné z ložnic byla řada magnetofonů a dva technici, kteří zaznamenávali každé vyřčené slovo. Upravená mladá dáma privelená z Century, řídila kuchyni a starala se o to, aby konvoje podnosů s kávou a sendviči plynule dojížděly k šesti mužům usazeným kolem jídelního stolu.

Dva sportovně vypadající muži v hale domu strávili den tím, že prováděli údržbu perfektně fungujícího výtahu, zatímco ve skutečnosti zajišťovali, že nikdo jiný než ten, koho ostatní obyvatelé bloku znají, se nedostane výše než do přízemí. U jídelního stolu seděl David Šaron a kaca z londýnského velvyslanectví, který byl stejně "prokádrovaným" agentem, oba dva Američané, Stewart a Barber z Langley, a dva muži ze SIS, Laing a Palfrey.

Na americkou žádost Šaron začal vyprávět celou historii a vysvětlil také způsob, jak ke všemu došlo.

"Sám se nabídl?" divil se Stewart v jednu chvíli. "Netaháte mě za nos?" "Moje pokyny jsou být naprosto upřímný," řekl Šaron.

Přesně tak k tomu došlo. Američané neměli vůbec nic proti Jerichově motivu.

Vlastně to byla výhoda. Mezi všemi motivy pro zrazování vlastní země jsou peníze nejjednodušší a nejsnadnější formou, jak rekrutovat špiona. U takového každý ví, o co jde.

Nejsou tu žádné mučivé pocity lítosti, ani strach ze znechucení sebou samým, ani křehké ego, které je třeba hladit a udržovat, ani rozčepýřená brka, která je třeba urovnat. Takový agent se ve světě špionáže podobá kurvě.

Nejedná se vůbec o žádné večere při svíčkách, žádné cukrování. Hrst dolarů na toaletním stolku postačí.

Šaron popisoval zoufalé hledání někoho, kdo by mohl žít v Bagdádu pod diplomatickým krytím delší dobu, a

Hobsonův výběr případného uplatnění Alfonsa Benz Moncada, jeho intenzivní školení v Santiagu a jeho zpět y " y. nou infiltraci, ab řídil Jericha dva rok " "Moment, řekl Stewart. "Tenhle amatér, nekňuba, že řídil Jericha dva roky? Že se mu podařilo sedmdesátkrát vybrat schránku a že ho nikdo nechytí?" " "Jo. Prisahám, řekl Šaron.

"Co si myslíš, Steve?" Laing pokrčil rameny.

"Začátečník mívá štěstí. Nechtěl bych něco takového zkoušet ve Východním Berlíně nebo v Moskvě." " "Zcela správně, řekl Stewart, "a to ho nikdy nesledovali ke schránce? Nikdy nekompromitován?" " "Ne, řekl Šaron. "Párkrát ho sledovali, vždy to bylo jenom sporadické a náhodné. Na cestě z domova k budově Ekonomické komise nebo zpátky; a jednou, když šel ke schránce. Jenže je viděl a nechal toho." "Tak si myslím," řekl Laing, "že ve skutečnosti byl sledován ke schránce skutečně jenom skupinou pozorovatelů. Je možné, že chlapci z Rahmaniho kontrarozvědky vybrali schránku a zjistili, kdo to je Jericho. Při použití přesvědčování, Jericho musel spolupracovat.. " "Potom by to, co od něho přicházelo, bylo stále méně hodnotné," řekl Šaron. "Jericho jim skutečně dělal velkou škodu. Rahmani by nemohl dovolit, aby něco takového pokračovalo. To by došlo k veřejnému soudu a pověšení Jericha a Moncada, pokud by vůbec měl štěstí, by byl vyhoštěn.

Tak to vypadá, že sledovatelé byli z AMAM, třebaže cizinci by měli spadat pod Rahmaniho. At' je to jak je to, byli jako obvykle nemotorní. Moncada si jich všimnul bez problému. Víte přece, že AMAM se stále pokouší dostat do oboru kontrarozvědky..." Posluchači přikýkli. Řevnivost mezi odděleními nebyla pro ně ničím novým. V jejich zemích k tomu docházelo rovněž.

Když se Šaron dostal k bodu, kdy Moncada byl náhle stažen z Iráku, Bill Stewart zaklel. "Chcete mi říct, že je u ledu, bez kontaktu...? Chcete nám říct, že Jericho je volný a nikdo ho neřídí?" p, " p "Je tomu řesně tak řekl Šaron tr člivě. Obrátil se k Chipu Barberovi. "Když generál Dror řekl, že neřídí žádného agenta v Bagdádu, pak to byla pravda. Mosad byl přesvědčen, že s Jerichem se nedá pokračovat." Barber stěpil po mladém kacovi pohledem, který říkal: dělej si srandu z někoho jiného, chlapče. Je to příliš nápadné.

Chtěli bychom kontakt znovu navázat," řekl Laing klidně. "Jak?" Šaron vysvětlil umístění všech šesti mrtvých schránek.

Během dvou let Moncada změnil dvě z nich; v jednom případě proto, že místo bylo zplanýrováno, neboť se tam mělo stavět, v druhém případě opuštěný obchod byl nově vybaven a používán. Takže šest fungujících schránek a šest míst, kam se musí dát značky křídou, bylo stále aktuálních, byly zřízeny podle pokynů, jak vyplynulo z jeho výpovědi, po jeho odvolání z Bagdádu.

Přesné umístění těchto schránek a míst pro značky křídou bylo uvedeno naprosto přesně.

"Možná bychom dokázali, aby se nějaký přátelský di232 t plomat k němu přiblížil, řekl mu, že je znova v akci, a že peníze budou ještě větší," navrhl Barber, "obejít všechny ty pitomosti s cihlami a dlaždicemi." " "Ne, řekl Šaron, "nemůžete

ho kontaktovat jinak než skrze mrtvé schránky." "Proč zeptal se Stewart.

"Asi tomu budete těžko věřit, ale přísahám, že je to pravda. Nikdy jsme nezjistili, kdo to je." Čtyři západní agenti se několik minut dívali na Šarona.

"Vy jste ho nikdy neidentifikovali?" zeptal se Stewart pomalu.

"Ne. Pokoušeli jsme se, žádali jsme ho, aby se sám identifikoval kvůli své vlastní ochraně. Odmítl, pohrozil, že všeho nechá, když na tom budeme trvat. Prováděli jsme analýzy rukopisu, psychoportréty. Kontrolovali jsme informace, které dokázal získat, a informace, ke kterým se nedostal. Skončili jsme u seznamu třiceti, možná čtyřicet lidí, všechno kolem Saddáma Husajna, všechno z Revoluční velitelské rady, nejvyššího velení armády a vyšších funkcionářů baasistické strany.

Nikdy jsme se nedostali blíže. Dvakrát jsme vsunuli do našich požadavků anglický technický termín. Pokaždé se zeptal, co to je. Jak se zdá, nemluví téměř vůbec nebo jen velmi málo anglicky. To by se ovšem dalo předstírat. Může mluvit plyně, avšak i kdybychom to věděli, pak by to zúžilo výběr na dva nebo tři. Proto píše také vždy rukou, arabsky." Stewart povzdychl, přesvědčen.

"To zní jako Hluboké hrdlo." Všichni si vzpomněli na tajný zdroj v aféře Watergate, který si říkal Deep Throat - Hluboké hrdlo -, a poskytoval utajené informace listu Washington Post.

"Je jisté, že Woodward a Bernstein identifikovali Hluboké hrdlo?" zeptal se Palfrey.

"Oni to tvrdí, ale já o tom pochybuji," řekl Stewart.

"Myslím, že ten chlap zůstal v hlubokém stínu jako Jericho." Byla již dávno tma, když čtyři z nich konečně nechal vyčerpaného Davida Šarona, aby se vrátil na svoje velvyslanectví. Kdyby tu bylo ještě něco, co by jim mohl říct, pak by ho nenechali jít. Jenže Steve Laing si byl jist, že tentokrát byl Mossad zcela uprimný. Bill Stewart mu řekl, na jaké úrovni byl vykonáván tlak ve Washingtonu.

Oba britští a dva američtí důstojníci výzvědné služby, kteří již měli po krk chlebiček a kávy, zamířili do restaurace půl míle daleko. Stewart, který měl žaludeční vřed, jemuž dvanáct hodin chlebiček a značné napětí nepřidalo, se nimral v uzeném lososu.

"Je to syčák, Steve. Je to fakt syčák. Tak jako Mosad bychom se měli pokusit získat akreditovaného diplomata, který ty věci zná, a donutit ho, aby pro nás pracoval.

Zaplatit ho, pokud bychom museli. Langley je ochotno dát na to spoustu peněz. Informace Jericha by nám mohly ušetřit spoustu životů, jen co začnou boje." Jenže co nám zbývá?" řekl Barber. "Polovina velvysla nectví v Bagdádu je již zavřená. Zbytek pod stálým dohledem. Irové, Švýcaři, Švédové, Finové Neutrállové do toho nepůjdou," řekl Laing. "A já po " chybuj, že by měli svého vlastního vyškoleného agenta v Bagdádu. Na velvyslanectví třetího světa zapomeň - to by znamenalo začít získávání a školení." "Na to ale nemáme čas, Steve. Tohle je naléhavé. Nemůžeme jít tou cestou, jakou šli Izraelci. Tři týdny, to je k zbláznění. Tehdy to mohlo fungovat, jenomže Bagdád je nyní na kraji války. eci jsou tam mnohem těžší. Kdyby o to mělo jít, pak bych potřeboval minimálně tři měsíce, abych toho diplomata vyškolil." Stewart souhlasně přikývl.

"A kdyby to zklamalo, někoho s legitimním přístupem.

Stále tam jezdí a odjíždějí obchodníci, zvláště Němci.

Mohli bychom získat vhodného Němce nebo Japonce." "Problém je, že jsou to všechno krátkodobé pobyty.

V ideálním případě by bylo třeba, aby někdo dělal kvočnu tomu Jerichovi takové řečneme... čtyři měsíce. Co takhle novinář?" navrhl Laing.

Palfrey zavrtěl hlavou.

"Mluvil jsem s nima všema, když vypadli; protože jde ' o novináře, měli kompletní dohled. Čmuchtat v postranních uličkách, to si zahraniční korespondent nemůže dovolit;neustále měli s sebou chůvu z AMAM. Kromě toho nezapomněli, že s výjimkou akreditovaného diplomata je tohle riskantní operace. Nikdo se nechce dozvědět o tom, co se stane agentovi, který se dostane do rukou Omara Chatiba." Všichni čtyři u stolu slyšeli o brutální pověsti Chatiba, náčelníka AMAM, kterému se říkalo Al-Muazib, Mučitel.

Jenže riziko se bude muset převzít," poznamenal Bar " ber.

"Já jsem myslel spíš na to, kdo by to přijal," namítl Palfrey. "Který obchodník nebo reportér by to vůbec kdy přijal, když ví, co by ho čekalo, kdyby ho chytli? V takovém případě bych totiž dával přednost KGB před AMAM." Bill Stewart položil rozmrzele vidličku a poručil si další sklenici mléka.

"Dobře, tak to bychom měli. Takže nezbyvá než nalézt vycvičeného agenta, který by se mohl vydávat za Iráčana."

Palfrey rychle pohlédl na Steva Lainga, který chvíli přemýšlel a potom pomalu přikývl.

"Máme chlapa, který by to dokázal," řekl Palfrey.

"Cvičeného Araba? Takového má Mosad, stejně jako my," řekl Stewart, "ale ne na této úrovni. Kurýři, spojky Tohle je vysoce riskantní, vysoce hodnotné." "Ne, Brita. Majora SAS.

"Stewart strnul, sklenici mléka držel na půl cesty k ústům: Barber položil nůž a vidličku a přestal žvýkat svůj steak.

"Mluvit arabsky je jedna věc, vydávat se za Iráčana v Iráku je něco úplně jiného," řekl Stewart.

Má tmavou kůži, černé vlasy, hnědé oči, přitom je to stoprocentní Brit. Narodil se tady a tady byl vychován.

Může se za takového vydávat." "A má úplné školení pro konspirační práci?" zeptal se Barber. "Do prdele, kde ho máte?" "Jenže on je v tomhle okamžiku v Kuvajtu," řekl Laing.

"Hergot, chcete říct, že tam tvrdne a že je tam zakopa " "Ne. Jak se zdá, pohybuje se zcela volně." "Takže když může vypadnout, co tam hergot dělá?" "J "No, zabí í Iráčan Stewart to promyslel a pomalu přikývl.

"Tak proboha, zamumlal, "můžete ho odtamtud vytáhnout? Rádi bychom si ho půjčili." "Myslím, že by to šlo, jen co se ozve rádiem. Budeme ho ovšem muset řídit. A podílet se o výsledky." Stewart znovu přikývl.

"To si myslím. Vy jste nám dali Jericha. Takže si pláceme. Já už to se soudcem vyřídím." Palfrey vstal a otřel si ústa.

"Já to radši hned pošlu do Rijádu," řekl.

Mike Martin byl zvyklý se o své bezpečí postarat, jenomže jeho život byl toho října uchráněn jen št'astnou náhodou. Měl se právě rádiem ozvat, aby ho mohla zachytit anténa na domě SIS na předměstí Rijádu v noci 19. června, téže noci, kdy čtyři vyšší důstojníci CIA a Century House večereli v Jižním Kensingtonu.

Kdyby to býval udělal, pak by nic neslyšel, protože tu byl časový rozdíl dvou hodin, než se Simon Palfrey mohl vrátit do Century House a říci Rijádu, že ho potřebuje.

Mnohem horší by bylo, že by v té době býval již pět až deset minut diskutoval s Rijádem o způsobu, jak zajistit novou dodávku zbraní a výbušnin.

Jenže v té době byl ještě v garáži, kde měl svůj terénní vůz, kam přišel krátce před půlnocí, jenom aby zjistil, že jeho vůz má píchlou gumu.

Nadávaje, strávil hodinu zvedáním džípu, bojováním s maticemi na kole, které byly téměř zacementovány směsí mastnoty a pouštního písku. Ve tři čtvrti na jednu vyjel z garáže a po půl míli zjistil, že jeho rezerva pomalu uniká.

Nedalo se nic dělat jiného než se vrátit do garáže a zanechat vysílání pro Rijád.

Trvalo to dva dny, než měl opravené obě pneumatiky, a nebylo to dříve než v noci 21. října, když se nacházel hluboko v poušti, daleko na jih od města, otáčeje svou malou satelitní anténu ve směru k hlavnímu městu Saúdské Arábie, vzdálenému stovky mil, používaje vysílací tlačítko pro vyslání řady rychlých znaků, aby potvrdil, že je to on, kdo volá, a že bude vysílat.

Jeho stanice byla základní desetikanálový typ s pevným krystaly, různé kanály byly určené pro různé dny v měsíci.

. října používal kanál 1. Když se identifikoval, přepnul na "příjem" a čekal. Za několik sekund slyšel tichý hlas: "Rocky Mountain, Black Bear, čti pět." Kódy identifikující jak Rijád, tak Martina odpovídaly s datem a kanálem, pro všechny případy, že by se někdo nepřátelský pokoušel dostat do pásma.

Martin přešel na "vysílání" a řekl několik vět.

Na předměstí Kuwait City, severně od něho, mladý rácký technik zpozorněl, když viděl pulsující světlo na monitorech umístěných v bytě na vrcholku obytného bloku. Jedna z jeho otáčivých antén zachytila vysílání a zafixovala ho.

"Kapitáne," zavolal naléhavě. Důstojník ze spojovací sekce Rahmaniho kontrarozvědky se nahnul nad monitor. Světlo stále pulsovalo, technik otáčel knoflíkem, aby zjistil směr.

"Někdo právě začal vysílat." "Kde?" "Venku v poušti, pane." Technik poslouchal se sluchátky, zatímco jeho antény zjišťovaly zdroj vysílání.

"Elektronicky šifrované vysílání, pane." "To musí být on. Šéf měl pravdu. Jaký je směr?" Důstojník sáhl po telefonu, aby upozornil další dvě monitorovací jednotky, skříňové vozy zaparkované v Džahře a u nemocnice Al-Adan poblíž pobřeží.

"202 stupňů podle kompasu." 202 stupně znamenalo 22 stupňů jihozápadně a v tomto směru nebylo nic jiného než kuvajtská poušť, která se táhla až na hranici, kde se spojovala se saúdskoarabskou pouští.

"Kmitočet?" vyštěkl důstojník, když se skříňák v Džahře ohlásil.

Operátor mu to řekl, nepoužívaný kanál hluboko v roz sahu velmi nízkých kmitočtů.

"j "Poručíku, zavolal přes rameno, "vole te leteckou zá kladnu Ahmadi. Řekněte jim, at' helikoptéra vyletí, máme kontakt." Daleko v poušti Martin skončil, řekl, co měl říci, a přepnul na "příjem", aby si poslechl odpověď z Rijádu. Nebylo to to, co očekával. On sám mluvil pouhých patnáct sekund.

Rocky Mountain pro Black Bear, vrat' se do jeskyně.

Opakuji, vrat' se do jeskyně. Vysoce naléhavě. Konec.

Vypínám." Irácký kapitán podal kmitočet oběma monitorovacím stanicím. V Džahře a v nemocnici nastavovali další technici své zaměřovací přístroje na uvedenou frekvenci a nad jejich hlavami se otáčely víc než metrové disky přijímacích antén. Ta na pobřeží pokrývala oblast od kuvajtské severní hranice s Irákem dolů až na hranici se Saúdskou Arábií.

Ta v Džahře území od východu k západu, od moře na východě po iráckou poušť na západě. Všechny tři takto mohly zaměřit vysílač s přesností sto metrů a udat polohu a vzdálenost bojové helikoptéry s deseti ozbrojenými vojáky na palubě.

, Je tam ještě?" zeptal se kapitán.

Technik prohlížel kruhovou obrazovku před sebou, kalibrovanou podle kompasu. Ve středu monitoru byl bod, kde seděl. Před několika sekundami zde byla ještě zářivá čára přes obrazovku, běžící ze středu směrem 202. Nyní byla obrazovka čistá. Rozsvítila by se pouze tehdy, kdyby se vysílač znovu ozval.

"Ne pane, přestal vysílat. Asi naslouchá odpovědi." " Vráti se," řekl kapitán.

† Mýlil se však. Black Bear se mračil nad náhlými pokyny z Rijádu. Vypnul vysílání, zavřel rádio a složil anténu.

Iráčané monitorovali frekvenci zbytek noci až do rána, kdy helikoptéra na letišti Al-Ahmady vypnula motory a ztuhlí, unavení vojáci vystoupili.

Simon Palfrey spal na lůžku ve své kanceláři, když zazvonil telefon. Byl to šifrář ze spojů v přízemí.

" Hned tam přijdu," řekl Palfrey. Byla to velmi krátká zpráva, právě dešifrovaná, z Rijádu. Martin byl v kontaktu a dostal příkazy.

Ze své kanceláře Palfrey telefonoval Chipu Barberov do bytu CIA na Grosvenor Square.

"Už jede zpátky," řekl. "Nevíme, kde přejde hranici.

Steve říká, že chce, abych tam přijel. Půjdeš také?" "Určitě," řekl Barber. "Zástupce ředitele pro operační záležitosti se vrací do Langley ranním letadlem. Ale já pojedu s tebou. Toho chlapíka musím vidět." Během 22. října americké velvyslanectví a poté i britské ministerstvo zahraničí požádaly velvyslanectví Saúdské Arábie o krátkodobou akreditaci nového diplomata v Rijádu. Problém to nebyl. Dva pasy, žádný však nebyl vystaven na jméno Barber nebo

Palfrey, byly opatřeny vízy okamžitě a oba dva chytli linku odlétající ve 20.45 z letiště Heathrow na mezinárodní letiště Krále Abdulazíze v Rijádu, kam přiletělo krátce před rozedněním.

Vůz amerického velvyslanectví čekal na Chipa Barbera a odvezl ho hned na americké velvyslanectví, odkud byly řízeny narůstající operace CIA, zatímco menší neoznačený vůz odvedl Palfreyho do vily, kde byl hlavní stan operací britské SIS. První zprávy, které Palfrey dostal, byly, že Martin zřejmě ještě nepřešel hranice a nenavázal kontakt.

Příkaz Rijádu k návratu na základnu se dal z Martinova hlediska snadněji říci než splnit. Vrátil se z pouště brzo před svítáním 22. října a strávil celý den uzavíráním svých operací.

Pod pomůlkou kapitána Sheptona na křesťanském hřbitově zanechal zprávu, kde vysvětlil panu A1-Chalífovi, že bohužel musí opustit Kuvajt. Další zpráva pro Abu Fuada vysvětlovala, kde a jak vyzvednout zbývající zbraň a výbušniny, které dosud byly ukryty ve dvou z jeho šesti vil.

Odpoledne již skončil a zajel se svým potlučeným nákladáčkem na velbloudí farmu za Sulajbijou, tam, kde již končily výběžky Kuwait City a začínala poušť.

Jeho velbloudi tam stále byli, v dobrém stavu. Tele již bylo odstavené a nepochybně se z něho stane cenný exemplář, takže ho použil, aby zaplatil dluh majiteli farmy, který se o ně staral.

Krátce před setměním nasedl a vyrazil k jihojihovýchodu, takže když přišla noc a začalo být v poušti chladno, byl již Martin dávno z dohledu posledních známek osídlení.

Trvalo mu to čtyři hodiny místo obvyklé jedné hodiny, než se dostal na místo, kde zakopal své rádio, na místo označené troskami auta, které kdysi dávno mělo tady poruchu a bylo tu opuštěné.

Ukryl rozhlasový vysílač pod balíkem datlí, které měl v proutěných koších. I s tím byl velbloud mnohem méně naložen, než tomu bylo, když vezl náklad výbušnin a zbraní do Kuvajtu před devíti týdny.

Jestli byla velbloudice ráda, pak to nedávala najevo, plivala kolem, znechucená tím, že byla vyhnána z pohodlné stáje na farmě. Nezpomalila však svůj kolébavý krok, zatímco mile v temnotě ubíhaly.

Byla to nyní trochu jiná cesta než tehdy v půli srpna. Jak Martin postupoval k jihu, viděl stále více známek přítomnosti obrovské irácké armády, která nyní obsadila oblast jižně od města, roztahovala se stále dále a dále k západu, směrem k irácké hranici.

Obvykle mohl vidět zář světél různých ropných studní, které v poušti byly, a věděl, že budou pravděpodobně obsazeny Iráčany. Proto postupoval tak, aby se jim v dunách vyhnul.

Při jiných příležitostech zase ucítil kouř dřeva z jejich ohňů a byl schopen včas uhnout. Jednou téměř narazil na rotu tanků, skrytých za podkovovitými dunami písku a zaměřených proti Američanům a Saúdské Arábii přes hranici k jihu. Slyšel cinknutí kovu o kov právě včas, aby mohl prudce zahrnout doprava a proklouznout mezi pískovými dunami.

Když sem přišel, byly jižně od Kuvajtu pouze dvě divize rácké Republikánské gardy a byly dále na východ, jižně od Kuwait City.

Nyní se k Chammurapiho divizi připojily další dvě a jedenáct dalších divizí normální armády, které vyslal Saddám Husajn do jižního Kuvajtu, aby se postavily prot rostoucím silám Američanů a koalice na druhé straně.

Čtrnáct divizí je spousta lidí, a to i tehdy, jsou-li roztaženi v poušti. Naštěstí pro Martina, jak se zdálo, nestavěl žádné stráže a spali klidně pod svými vozidly, avšak jejich velký počet je nutil rozmístovat se stále více na západ.

Krátká, padesát kilometrů dlouhá cesta ze saúdkoarabské vesnice Hamatijat až ke kuvajtské velbloudí farmě nepřicházela v úvahu; byl tlačěn stále více na západ směrem k irácké hranici, označené hlubokým údolím Wadi-alBatin, které rozhodně nechtěl přejíždět.

Rozbřesk ho zastihl již západně od ropného pole Manageeš a severně od policejní stanice A1-Mufrad, která označovala hranici na původním přechodu.

Krajina začínala být kopcovitá, ale podařilo se mu nalézt skály, kde strávil den. Když vyšlo slunce, uvázal velbloudici, která odfrkovala znechuceně nad pískem a skalami, kde se nedal najít ani chutný bodlák k snídani, zabalil se do velbloudí deky a usnul.

Krátce po poledni byl vzbuzen tanky, které přejížděly někde blízko, a zjistil, že je až příliš blízko hlavní silnice, která vede z Džahry v Kuvajtu jihozápadně do Saúdské Arábie přes celnici Al-Salmi. Po západu slunce čekal téměř až do půlnoci, než vyrazil. Věděl, že hranice nemůže být vzdálena více než dvanáct mil na jih.

Pozdní výjezd mu umožnil, aby přešel mezi posledními ráckými hlídkami ve tři hodiny ráno, tedy v době, kdy lidé jsou nejméně bdělí a stráže obvykle dřímají.

Ve světle měsíce viděl, jak policejní stanice Qaimat Subah zůstává stranou, a o dvě mile později již viděl, že překročil hranici. Aby si byl zcela jist, pokračoval v jízdě, až narazil na šterkovou cestu, která vedla z východu na západ mezi Hamatijatem a Ar-Rugi. Zde se zastavil a složil anténu.

Protože Iráčané se na severu zakopali několik mil od kuvajtské strany hranice a protože podle plánu generála Schwarzkopfa bylo třeba, aby síly Pouštního štítu neležely těsně u hranice, aby se zajistilo, že pokud budou napadeny, bude jasné, že Iráčané skutečně vnikli do Saúdské Arábie, Martin se vlastně nalézal v zemi nikoho. Jednoho dne se tato prázdná země zaplní kypícím přívalem saúdkoarabských a amerických vojsk proudících na sever do Kuvajtu.

Jenže v té ranní temnotě 24. října zde byl sám.

Simona Palfreyho vzbudil mladý důstojník skupiny Century House, která obývala vilu.

Black Bear se ohlásil, Simone. Přešel hranici." Palfrey vyskočil z postele a běžel do vysílací místnosti v pyžamu.

Operátor seděl na otáčivém křesle a měl před sebou soupravu přístrojů zabírajících celou stěnu toho, co kdysi bylo zcela elegantní ložnicí. Protože již bylo 24.

října, kódy se změnily.

"Corpus Christi pro Texas Ranger, kde jste? Opakuji, uveďte prosím vaši polohu." Hlas zněl z dálky, když vycházel z reproduktoru, byl však jasně srozumitelný.

"Jižně od Qaimat Subah, na cestě z Hamatiját do ArRugi." Operátor pohlédl na Palfreyho. Důstojník SIS stlačil vysílací tlačítko a řekl: "Ranger, zůstaň tam. Přijede pro tebe taxík. Potvrd'." " " "Rozuměl jsem, řekl hlas. "Budu čekat na černý taxík." Nebyl to však žádný typický londýnský černý taxík, byla to americká helikoptéra Blackhawk, která přeletěla cestu o dvě hodiny později, jeden z členů posádky byl připoutaný v otevřených dveřích vedle pilota a se dvěma dalekohledy na prsou prohlížel prašnou cestu, která byla vydávána za silnici. Z výše třiceti metrů upozoroval muže vedle velblouda a chtěl již letět dál, když muž zamával.

Blackhawk zpomalil, zůstal viset a ostražitě sledoval beduína. Z hlediska pilota to bylo nepříjemně blízko ke hranici. Jenže přesto, poloha na mapě, kterou dostal od důstojníka rozvědky své eskadry, byla přesná, nikdo jiný nebyl vidět. Byl to Chip Barber, který zařídil u jednotky U.S. Army na vojenském letišti v Rijádu, aby zapůjčila svou helikoptéru Blackhawk a vyzvedla Brita, který měl přejít hranici z Kuvajtu. Blackhawk doletem vyhovoval. Nikdo však už pilotovi neřekl, že má sebrat beduína s velbloudem.

Zatímco ho američtí letci pozorovali z výše šedesát metrů, muž na zemi sebral kameny a udělal z nich nápis.

Když skončil, odstoupil. Druhý pilot se podíval dalekohledem a zjistil, že je tam napsáno: Ahoj, jsem tu.

Druhý pilot řekl do interkomu.

"To musí být ten chlapík. Vezmeme ho." Pilot přikývl, Blackhawk zakroužil a sestoupil, až se vznášel těsně nad zemí dvacet metrů od muže a jeho zvířete.

Martin již sundal koše a těžké velbloudí sedlo ze svého zvířete a pohodil je u cesty. Rádiový přístroj, jeho osobní zbraň, Browning 9-mm, s třinácti náboji, oblíbený u SAS, byl v pytli pověšeném na rameni.

Když se helikoptéra přiblížila, velbloudice zpanikarila a utíkala pryč. Martin se za ní díval. Posloužila mu dobře, bez ohledu na svou lstivou povahu. V poušti se jí nic nestane. Byla tu doma. Bude se volně potulovat, sama s najde potravu a vodu, až ji najde nějaký beduín, uvidí, že není označená, a s radostí si ji přivlastní.

Martin se sehnul před otáčejícími se rotory a běžel k otevřeným dveřím. Druhý pilot v rachotu rotorů vykřikl: "Jste major Martin?" cc "Ano, jsem.

Z otvoru se vynořila ruka a vytáhla Martina do trupu.

"Vítejte na palubě, majore." V tomto okamžiku hluk motorů přehlušil další hovor, druhý pilot podal Martinovi chrániče sluchu a vyrazili zpět do Rijádu.

Po přeletu k městu byl pilot nasměrován k vile na kraj města. Blízko ní byl pustý pozemek, kde někdo vyložil tři řady jasně oranžových polštářů ve tvaru H. Zatímco se Blackhawk vznášel, muž v arabském oblečení seskočil na zem, otočil se, aby zamával posádce, a vyrazil k domu, zatímco helikoptéra odlétala. Dva sluhové začali sbírat polštáře.

Martin prošel klenutými dveřmi ve zdi a ocitl se na vydlážděném dvorku. Ze dveří domu vyběhli dva muži.

Jednoho znal z kasáren Vévody z Yorku v Chelsea, kde se s ním setkal na začátku svého poslání.

Simon Palfrey, řekl mladší muž, napřahuje ruku. "Je " hrozně fajn, že jste zpátky. Tohle je Chip Barber, jeden z našich bratrů z Langley." Barber si s ním potřásl rukou a zadíval se na postavu před sebou: špinavá, kdysi bílá tóba od hlavy k patě, složená deka visící přes rameno, červenobílá károvaná kefije s dvěma černými provazci držícími ji na hlavě, černým voussem zarostlá tvář, hubený, s tmavými očima.

"Jsem rád, že vás poznávám, majore. Slyšel jsem toho o vás spousty." Jeho nos se pokrčil. "Tak si myslím, že by vám vyhovovala horká lázeň, co?" j, " y.

"Ale ano, už sem to zařídil řekl Palfrey Martin přikývl, řekl "díky" a odešel do chladného stínu vily.

Palfrey a Barber šli za ním. Barber byl v povznesené náladě. "Hergot," řekl si, "tak věřím, že by to ten chlap mohl dokázat." Bylo třeba tři koupeli po sobě, v mramorové vaně dornu, který Britům poskytl princ Chálid bin Sultán, aby se Martin zbavil špíny a potu celých týdnů. Seděl s ručmkem kolem beder, zatímco holič, povoláný za tím účelem, upra244 voval jeho zcuhané vlasy, potom se oholil Simonovým strojem.

Jeho kefije, deka, tóba a sandály byly odneseny do zahrady, kde je Saúdův sloužící s velkým potěšením spálil.

O dvě hodiny později seděl Martin v Palfreyových lehkých bavlněných kalhotách a košili s krátkými rukávy u jídelního stolu a pořádal oběd o pěti chodech.

"Byli byste tak laskaví a řekli mi," zeptal se, "proč jste mně stáhli?" Chip Barber odpověděl.

"To je dobrá otázka, majore. Ztraceně dobrá otázka.

Zaslouží si taky ztraceně dobrou odpověď, že? Víte, chtěli bychom, abyste šel do Bagdádu. Příští týden. Dáte si salát nebo rybu?" 10 Jak CIA, tak SIS spěchaly. Třebaže se o tom vůbec nemluvilo, od konce října byla v Rijádu vybudována silná rezidentura CIA, která také zajišťovala operace. Přítomnost CIA ležela již dávno v žaludku vojenskému velení, vzdálenému na míle v bludišti plánovacích místností pod saúdskoarabským ministerstvem obrany. Nálada, především leteckých generálů, byla určována přesvědčením, že šikovným použitím zarážejícího množství technických zařízení, která mají k dispozici, mohou zajistit všechno, co je třeba vědět o obraně Iráku a jejích přípravách. Byl to skutečně obrovský počet technických zařízení.

Nehledě na družice ve vesmíru, vysílající neustálý proud snímků země Saddáma Husajna; nehledě na Auroru a U-2 provádějící totéž, ale poněkud níže, byly tu i další stroje, a velmi složité, určené pro získávání leteckých informací.

Další generace satelitů na geosynchronní dráze, vznášející se nad Blízkým východem, se věnovala poslouchání všeho, co Iráčané říkali, a tyto družice zachycovaly každé p " slovo ronesené na "otevřené lince. Nemohly ovšem za chytit plánovací konference, probíhající na oněch 45 milích zakopaných optických kabelů.

Letectvo používalo především Vzdušný varovný a kontrolní systém, známý jako AWACS. Šlo o letouny Boeing 707, nesoucí obrovský radarový dóm, namontovaný na hřbetě. Antény, pomalu se otáčející nad Severním zálivem, celých 24 hodin denně, dokázaly, že AWACS mohl informovat Rijád během několika sekund o každém pohybu letadel nad Irákem. Sotva se nějaký irácký letoun pohnul, ještě než vzletěl, Rijád už znal počet, směr, rychlost a výšku.

Vedle letounů AWACS tu byla ještě další konverze Boeingu 707, E8-A, známá jako J-STARs, která sledovala pohyby

na zemi, tak jako AWACS sledoval pohyby ve vzduchu. S velkým radarem Norden prohlízejícím půdu pod sebou i po stranách, mohl pokrývat území Iráku, aniž vletěl do iráckého vzdušného prostoru. J-STAR si všiml téměř každého kousku kovu, který se začal pohybovat.

Kombinace všech těchto a mnoha dalších technických zázraků, na kterou Washington vydal miliardy a miliardy dolarů, přesvědčila generály, že když se něco řekne, že to uslyší, a když se něco pohne, že to uvidí, a když to budou vědět, že to budou moci také zničit. Budou to navíc moc dělat, ať již bude pršet nebo mlha, v noci nebo ve dne.

Nikdy už nebude nepřítel schopen se skrýt pod stromy džunglí a vyhnout se odhalení. Oči v oblacích uvidí všechno pionážní důstojníci z Langley byli skeptičtí. Jenže pochybnosti byly pro civilisty. Tváří v tvář tomu voják začal být nedotknutelný. Měli udělat pořádnou práci, chtěli ji také udělat a nepotřebovali, aby jim někdo radil.

Na britské straně byla situace jiná. Operace SIS v Zálivu se podobala operacím CIA, šlo však stále o velkou operaci podle měřítek Century House a (jak bylo obvyklé) i rozsah byl skromnější a utajenější.

Kromě toho Britové jmenovali jako velitele všech sil UK v zálivu a jako zástupce generála Schwarzkopfa mimořádně schopného vojáka.

Norman Schwarzkopf byl velký rozložitý muž značných vojenských zkušeností a byl to voják každým coulem.

Říkalo se mu buď Stormin Norman (Bouřící Norman) nebo "Medvěd", jeho nálada se dokázala změnit od příjemné žovílnosti až po výbuchy hněvu, vždy krátké, o kterých jeho personál říkal, že generál "vyletěl". Jeho britský protějšek nemohl být odlišnější.

Generálporučík sir Peter de la Billiere, který přijel na začátku října, aby převzal velení Britů, byl zdánlivě slabý, hubený, šlachovitý muž skromných způsobů a zdrženlivý v řeči. Velký americký extrovert a hubený britský introvert vytvořili podivuhodnou dvojici, která mohla mít úspěch pouze proto, že jeden o druhém toho věděli tolik, aby si uvědomovali, co se skrývá za jejich zevnějškem.

Sir Peter, známý jednotkám jako PB., byl nejvíce vyznamenaný voják v britské armádě, ale nikdy a za žádných okolností o tom nehovořil. Pouze ti, kdo byli s ním v různých bojích, příležitostně zamumlali do svých pivních sklenic něco o spoustě "gongů", které má připnuté na kabátě. Byl také velícím důstojníkem S.A.S., což znamenalo, že má velmi užitečné znalosti Zálivu, arabštiny konspiračních operací.

Protože britský velitel předtím pracoval se SIS, skupina z Century House nacházela mnohem více nakloněné ucho, které naslouchalo jejím výhradám, než skupina CIA.

SAS byla již přítomná v saúdskoarabském prostoru, ubytována ve svém vlastním izolovaném táboře v rohu větší vojenské základny mimo Rijád. Jako bývalý velitel těchto mužů měl generál PB. zájem na tom, aby jejich pozoruhodným nadáním nebylo plýtváno na každodenní úkoly, které dokáže splnit pěchota nebo výsadkáři. Tito muži byli odborníky na hluboké pronikání a osvobozování rukojmí.

Nadhazovalo se, že by mohli být použiti pro osvobození britských "lidských štítů" držených jako rukojmí v Saddámových rukách, avšak plán byl opuštěn, když byla rukojmí rozptýlena po celém Iráku.

Právě v této vile mimo Rijád, během posledního týdne v říjnu, skupina CIA a SIS naplánovala operaci, která opravdu vyhovovala mimořádným schopnostem SAS. Nápad byl nejdříve předložen místnímu veliteli bez uvedení zdroje a ten potom na něm začal pracovat.

Odpoledne prvního dne pobytu ve vile Martinovi vysvětlovali pozadí toho, jak angloameričtí spojenci odhalil existenci renegáta v Bagdádu s krycím jménem Jericho.

Stále měl právo odmítnout a připojit se ke svému pluku.

Během večera to všechno promyslel. Potom řekl důstojníkům CIA-SIS: "Půjdu do toho. Mám však podmínky a chci, aby byly splněny." Hlavním problémem, jak všichni uznávali, byla jeho krycí historka, legenda. Nešlo o rychlou misi s rychlým odchodem, který závisí na rychlosti a odvaze přelstít síť kontrarozvědky. Nemohl také počítat s ilegální podporou a pomocí, s jakou se setkal v Kuvajtu. Ani nemohl cestovat mimo Bagdád jako kočovný beduín.

Celý Irák byl tehdy velkým vojenským táborem. I oblasti, které vypadaly na mapě opuštěné a prázdné, křížovaly vojenské hlídky. Uvnitř Bagdádu měly armáda a AMAM všudypřítomné hlídky, vojenská policie hledala dezertéry a AMAM každého, kdo mohl být vůbec nějak podezřelý.

Obavy z AMAM byly každému ve vile známy; zprávy obchodníků a novinářů, britských a amerických diplomatů před jejich vykázáním bohatě svědčily o všudypřítomnosti tajné policie, která držela irácké občany v neustálých hrozných obavách.

Pokud tam vůbec půjde, pak tam bude muset zůstat.

Řídit agenta jako Jericho nemusí být snadné. Za prvé bude třeba ho prostřednictvím mrtvé schránky uvědomit, že může pracovat. Schránky již mohly být kompromitovány a mohou být pod dohledem. Jericho mohl být také chycen a donucen všechno přiznat.

Kromě toho by Martin potřeboval stále místo, kde by žil, základnu, odkud by mohl vysílat a přijímat zprávy.

Potřeboval by chodit městem, obsluhovat schránky, pokud se obnoví proud informací ze strany Jericha, třebaže nyní již určených pro nové pány.

† Konečně, a to bylo nejhorší ze všeho, nebude možno zajistit diplomatické krytí, žádný ochranný štít, který by ho ušetřil hrůz, které budou následovat po zajištění a odhalení. Na takového člověka budou připraveny výslechové cely Abu Ghraib.

"Co, hm, přesně máte na mysli?" zeptal se Palfrey, když Martin vznesl svůj požadavek.

"Pokud nemohu být diplomat, chci být zaměstnán v diplomatické domácnosti." "To ale není snadné, chlapče.

Velvyslanectví jsou sledována." "Neřekl jsem velvyslanectví, řekl jsem diplomatická domácnost." "Třeba jako šofér?" zeptal se Barber.

"Ne. To je moc známé. Šofér navíc musí zůstat za volantem vozu. Vozí diplomata po městě a je sledován stejně jako

diplomat." "Tak jako co?" "Pokud se věci úplně nezměnily, pak většina vyšších diplomatů žije mimo budovu velvyslanectví, a je-li jeho funkce dostatečně vysoká, pak takový diplomat bude mít zvláštní vilu se svou vlastní zahradou. Kdysi takové domy měly pomocníka - zahradníka." "Zahradníka?" divil se Barber. "Prokristapána, to je manuální pracovník. To vás seberou a pošlou do armády." "Ne. A zahradník dělá i řadu věcí mimo dům. Udržuje zahradu, chodí nakupovat na kole ryby na rybí trh, ovoce a zeleninu, chléb a olej. Žije v chatě v zahradě." "P y "Kam tím míříte, Miku ze tal se Palfre.

"Jde o to, že je neviditelný. Je tak normální, že si ho nikdo nevšimne. Když ho někdo zastaví, jeho průkaz je v pořádku a má dopis na papíru velvyslanectví, psaný v arabštině, který potvrzuje, že pracuje pro diplomata, je vyňat z vojenské služby a úřady se žádají, aby ho laskavě nechaly jít za jeho prací. Dokud neudělá něco špatného, každý policista, který mu způsobí potíže, je v nebezpečí, že si na něho velvyslanectví bude oficiálně stěžovat." Přítomní to promýšleli.

"To by mohlo jít," připustil Barber. "Normální, neviditelný. Co si myslíš, Simone?" "p y y "Dobře, řekl Palfrey, "toho di lomata b b lo třeba zasvětit." "p "Pouze částečně, řekl Martin, "bude muset růst do stat přímý příkaz od své vlády, aby přijal a zaměstnal muže, který se k němu dostaví, a potom se už bude dívat jinam a pokračovat ve své práci. Zda bude něco tušit, to je jeho věc. Bude držet hubu, pokud si chce udržet svou práci a svou kariéru. To znamená, jestliže příkaz přijde z dosta tečné výše." "Britské velvyslanectví je mimo," řekl Palfrey. "Iráčané by se mohli pokusit dělat našim lidem potíže." Totéž v našem případě," řekl Barber. "Koho máte na " myslí, Miku?" Když jim to Martin řekl, podívali se na něj s úžasem.

"To nemyslíte vážně," řekl Američan.

"Ale ano," řekl Martin tiše.

"Hergot, Miku, taková žádost by musela jít až naho ru... no až k předsedovi vlády." "A k prezidentovi," řekl Barber.

"Podívejte se, vypadá to, že jsme teď všichni takoví kamarádi, tak proč ne. Jestliže to, co Jericho dodá, ušetří životy spojenců, je telefonický rozhovor snad příliš mnoho?" Chip Barber se podíval na hodinky. Ve Washingtonu bylo o sedm hodin méně než v Zálivu. Langley právě bude obědvat. V Londýně to bylo pouze o dvě hodiny méně, avšak vyšší důstojníci by mohli být stále ještě u svých stolů.

Barber se vřítel na americké velvyslanectví a oslal "bleskovou" zakódovanou zprávu náměstkovi ředitele pro operace, Billu Stewartovi, který, když ji přečetl, ji vzal k řediteli, Williamu Websterovi. Ten zase zavolal do Bílého domu a vyžádal si schůzku s prezidentem.

Simon Palfrey měl štěstí. Jeho šifrovaný telefonický rozhovor zastihl Steva Lainga u stolu, od kterého potom, když vyslechl náčelníka operací pro Blízký východ, zavolal C domů.

† Sir Colin to promyslel a objednal si rozhovor s tajemníkem vlády, sirem Robinem Butlerem.

Je všeobecně známo, že náčelník tajné špiónážní služby má právo, v případech, kdy to považuje za naléhavé, vyžádat si a zajistit osobní jednání s předsedou vlády, a Margaret Thatcherová byla vždy známa svou přístupností pro muže, kteří řídili špiónážní služby a speciální síly. Souhlasila, že se sejde s C ve své soukromé kanceláři v čísle 10 na Downing Street, příštího rána v osm hodin.

Byla, jako vždy, v práci již před rozedněním a téměř zvládla všechno, co měla na stole, když uvedli náčelníka SIS.

Naslouchala jeho bizarnímu požadavku trochu zmařeně, vyžádala si několik vysvětlení, promyslela si to a obvyklým způsobem se okamžitě rozhodla.

"Budu jednat s prezidentem Bushem, jakmile vstane, a uvidíme, co se dá dělat. Tenhle, hm, člověk... to skutečně udělá?" "Je to jeho záměr, paní předsedkyně." "Je to někdo z vašich lidí, Sire Coline " "Ne, je to major SAS." Její tvář se rozjasnila.

"Je to pozoruhodný chlapík." "Já si to také myslím, paní." "Až bude po tom, ráda bych se s ním setkala." "Jsem si jist, že to se dá zařídit, paní předsedkyně." Když náčelník odešel, personál na Downing Street zařídil hovor s Bílým domem, třebaže tam měli ještě půlnoc, a dojednal, že spojení horkou linkou se uskuteční v osm hodin ráno ve Washingtonu, to je v jednu hodinu odpoledne v Londýně. Oběd ministerské předsedkyně byl odložen o třicet minut.

Prezident George Bush, stejně jako jeho předchůdce Ronald Reagan, vždy jen velmi těžko odmítal britské předsedkyni vlády něco, co chtěla, jestliže spustila svoje stavidla.

"Tak v pořádku, Margareto," řekl prezident po pět j" minutách, "zatelefonu i.

"Může říct nejhůře ne," dodala paní Thatcherová, "a ani to by neměl. Koneckonců, už jsme toho pro něho udělali spousty." "Ano, bylo toho opravdu hodně," řekl prezident.

Obě hlavy vlád telefonovaly v rozpětí jedné hodiny a odpověď udiveného muže na druhém konci linky byla kladná. Přijme jejich zástupce, soukromě, jakmile přijedou.

Toho večera Bill Stewart odletěl z Washingtonu a Steve Laing chytil poslední spoj toho dne z letiště Heathrow.

Pokud Mike Martin jenom trochu tušil, jakou záplavu aktivity spustil jeho požadavek, pak to nedával najevo.

Strávil 26. a 27. říjen odpočinkem, jídlem a spánkem. Přestal se však holit, na bradě mu vyrůstalo tmavé strniště.

Kvůli němu se však pracovalo v řadě různých míst.

Náčelník stanice SIS v Tel Avivu navštívil generála Kobiho Drora s poslední žádostí. Náčelník Mosadu se podíval na Angličana s údivem.

"Tak vy s tím chcete pokračovat, neříkejte?" zeptal se.

"Vím jenom to, co mně bylo řečeno, o co vás mám požádat, Kobi." "To je jako hrom z čistého nebe. Víte o tom, že ho chytí, to snad víte?" "Můžete to udělat, Kob " Samozřejmě, že to můžu udělat." "Dvacet čtyři hodiny?" Kobi Dror opět sehrával výtečně svou úlohu muzikanta na střeše.

"Pro vás, Henry, vy jste moje pravá ruka. Ale podívejte, to je šílenství, co navrhuje." Vstal od svého stolu a objal Angličana kolem ramen.

"Víte, my jsme vlastně porušili naše vlastní pravidla a měli jsme štěstí. Obvykle nikdy nenecháme naše lid navštěvovat

mrtvou schránku. Může to být léčka. Pro nás je mrtvá schránka jednosměrná; od kacy ke špiónovi. Pro Jericha jsme toto pravidlo porušili. Moncada vyzvedal zásilky tímto způsobem, protože jiný nebyl možný. Měl štěstí, celé dva roky měl štěstí. Ale měl diplomatické třízení. A teď chcete... tohle?" Zvedl malou fotografii smutně vypadajícího muže s arabskými rysy, s chuchvalcovitými vlasy a strništěm vousů, fotografii, kterou Angličan právě dostal z Rijádu, dopravenou (protože neexistovaly obchodní linky mezi oběma hlavními městy) osobním dvoumotorovým spojovacím letounem generála de la Billiere, tryskovým HS-125.

Tento letoun stál na vojenském letišti Sde Dov, kde se právě fotografovalo jeho označení.

Dror pokrčil rameny "V pořádku. Zítra ráno. Při mém životě." Mossad má nepochybně některé z nejlepších technických služeb na celém světě. Kromě ústředního počítače s téměř dvěma miliony jmen a jejich příslušnými údaji, kromě nejlepších služeb otírání zámek na celé zeměkouli existuje v prizemí a v podzemí hlavního stanu Mosadu řada místností s pečlivě udržovanou teplotou.

Tyto místnosti obsahují "papír". Ne nějaký starý papír; velmi speciální papír. Jsou tu originály téměř všech druhů pasových papírů z celého světa, vedle mriád jiných průkazů, řidičských, karet sociálního pojištění apod. Potom jsou zde "prázdné formuláře", nevyplněné průkazy, na které se dá napsat cokoli, za použití originálů jako vodítka pro výrobu padělků vynikající kvality.

Osobní průkazy nejsou jedinou specialitou. Zde se vyrábějí ve velkých množstvích bankovky skutečně k nerozeznání podobné, neodhalitelné, ať již na pomoc při ruinování měn sousedních nepřátelských států nebo pro financování "černých" operací Mossadu, takových, o kterých ani předseda vlády, ani Knesset nevědí ani nechtějí vědět.

Po dohodě CIA a SIS byl Mossad požádán o laskavost, z toho důvodu, že prostě nedokázali vyrobit osobní průkaz letého iráckého dělníka bez jistoty, že to projde v Iráku jakoukoli kontrolou. Nikdo neměl možnost získat originál.

Naštěstí však Sayret Matcal, zahraniční výzvědná skupina, tak tajná, že její jméno se nesmí v Izraeli v tisku objevit, pronikla před dvěma lety do Iráku, aby tam vysadila arabského agenta, který tam měl navázat kontakty na nižší úrovni. Na irácké půdě překvapili dva dělníky na polích, svázali je a připravili je o jejich osobní průkazy.

Jak Dror slíbil, falšovatelé pracovali celou noc a ráno předali irácký osobní průkaz, přesvědčivě špinavý a zmuchlaný dlouhým použitím, na jméno Mahmud al-Churi, čtyřicet pět let, z vesnice v pohoří severně od Bagdádu, pracující v hlavním městě jako dělník.

Falšovatelé nevěděli, že Martin vybral jméno právě pana Al-Churiho, který zkoušel jeho arabštinu v restauraci v Chelsea na začátku srpna; nemohli také vědět, že s zvolil vesnici, ze které pocházel zahradník jeho otce, starý muž, který kdysi dávno pod stromem v Bagdádu vyprávěl malému anglickému chlapci o místě, kde se narodil, o jeho mešitě a kavárně a o polích a melounech, které ji obklopují. A byla tu ještě jiná věc, o které falšovatelé nevěděli.

Ráno pak Kobi Dror předal osobní průkaz rezidentů SIS v Tel Avivu.

"Tak s tímhle se do bryndy nedostane, Henry. Ale říkám vám, tenhle..." poklepal na fotografii pahýlovitým ukazováčkem, "tenhle váš cvičenej Arab vás zradí nebo ho chytanou už za týden." Muž ze SIS mohl pouze pokrčit rameny. Ani on nevěděl, že muž na fotografii není vůbec Arab. Nebylo třeba, aby to věděl, proto mu to nikdo neřekl. Udělal jenom to, co mu řekli - odevzdal průkaz na palubu HS-125, který s ním odletěl zpátky do Rijádu.

Byly také připraveny šaty, jednoduché oblečení iráckého pracujícího člověka, hnědá kečije a tvrdé, spravované plátěné boty.

Košíkář, aniž by věděl co vlastně dělá nebo proč, vyráběl zvláštní košík z proutí. Byl to chudý saúdskoarabský řemeslník a peníze, které cizí nevěřící byl ochoten zaplatit, byly dobré, takže pracoval s chutí.

Mimo Rijád, na tajné vojenské základně, se připravovaly dva velmi zvláštní vozy. Přivezl je Hercules RAF z hlavní základny SAS ještě dále na Saúdskoarabském poloostrově a nyní byly zbavovány všeho přebytečného a vybavovány na dlouhou a drsnou cestu.

Podstatou konverze dvou terénních landroverů nebyl y zbraně nebo zvýšení palebné síly, ale rychlost a nádrže. Každý vůz měl nést normální výbavu pro čtyři muže SAS a jeden z nich měl vézt cestující. Na druhém měl být terénní motocykl se širokými pneumatikami, rovněž vybavený mimořádně velkými nádržemi pohonných hmot.

Americká armáda opět na zvláštní žádost zapůjčila své síly, tentokrát ve formě dvou velkých rotorových vrtulníků Chinook. Ty měly zatím jen pohotovost.

Michail Sergejevič Gorbačov seděl jako obvykle u stolu ve své kanceláři v sedmém nejvyšším poschodí budovy Ústředního výboru na Novém náměstí, obsluhován dvěma sekretáři, když zazněl telefon, oznamující příjezd obou vyslanců z Londýna a Washingtonu.

Celých dvacet čtyři hodin si lámal hlavu požadavkem jak amerického prezidenta, tak britské předsedkyně vlády, aby přijal jejich osobní posly. Nikoli politika, nikoli diplomata. Pouze posla. Za těchto dnů a v tomto století, divil se, jaká zpráva nemůže projít běžnými diplomatickými kanály? Mohli přece použít i horkou linku, která byla mimořádně zabezpečena před odposlechem, třebaže tu byli tlumočníci a technici, kteří ji museli obsluhovat.

Byl zvědavý a divil se - a protože zvědavost byla jedním z jeho nejznámějších rysů, těšil se na vyřešení záhady.

O deset minut později již byli oba dva návštěvníci uvedeni do soukromé kanceláře generálního tajemníka KSSS a prezidenta Sovětského svazu. Byla to dlouhá nízká místnost s řadou oken po jedné straně, hledící na Nové náměstí. Za prezidentem nebyla již žádná okna, seděl zády ke stěně na konci dlouhého konferenčního stolu.

Na rozdíl od ponuré a těžkopádného stylu svých předchůdců Andropova a Černěnka mladší Gorbačov dával přednost světlu a vzduchu. Stůl a konferenční stůl byly ze světlé břízy, kolem byla strohá, ale pohodlná křesla.

Okna byla zastřena záclonami.

Když vstoupili oba muži, dal svým sekretářům znamení, že mohou odejít. Povstal od stolu a vyšel jim vstříc. "Vítám vás, pánové," řekl rusky. "Mluví někdo z vás rusky?" Ten, o kterém soudil, že bude zřejmě Angličan, zdrženlivě odpověděl.

"Bylo by rozumné, kdybychom měli tlumočníka, pane prezidente." "Já Vitaliji, Gorbačov zavolał ednoho z odcháze

ících ť "P g j " sekretářů ošli mi sem Jev eni e.

Protože nemohli hovořit, usmíval se a pokynul svým návštěvníkům, aby si sedli. Jeho osobní tlumočník přišel během několika okamžiků a sedl si k jedné straně prezidentova stolu.

Moje jméno, pane, je William Stewart. Jsem zástupce " ředitele pro operace Ustřední výzvědné služby ve Washingtonu," řekl Američan.

Gorbačovovy rty se pevně sevřely a jeho čelo se zamračilo.

A já, pane, jsem Stephen Laing, ředitel pro operace, " divize Blízký východ Britské výzvědné služby." Gorbačovovo překvapení rostlo. Špioni, čekistě, co to všechno má znamenat?

" "P "Každá z našich služeb, řekl Stewart ožádala svou vládu, aby se vás zeptala, zda byste nás přijal. Je faktem, pane, že Blízký východ směřuje k válce. To víme všichni.

Aby se tomu všemu dalo zabránit, potřebujeme znát názory v nejvyšších kruzích iráckého režimu. To, co říkají na veřejnosti, a to, co projednávají mezi sebou, je podle našeho názoru naprosto odlišné." " To není nic nového," poznamenal Gorbačov suše.

"Ovšem, že ne, pane. Je to však vysoce nestabilní režim.

Je nebezpečný pro nás všechny. Kdybychom mohli vědět, jaké jsou skutečné názory uvnitř kabinetu prezidenta Saddáma Husajna dnes, mohli bychom lépe plánovat strategii, jak se vyhnout nadcházející válce," řekl Laing.

" Samozřejmě, vždyť o to se starají diplomaté," namítl Gorbačov.

"Obvykle ano, pane prezidente. Jenže jsou doby, kdy diplomacie je příliš otevřeným, příliš veřejným kanálem pro vyjadřování těch nejnějnějších myšlenek. Vzpomínáte si na případ Richarda Sorgeho?" Gorbačov přikývl. Každý Rus znal Sorgeho. Jeho tvář se objevila na známkách. Byl to hrdina Sovětského svazu n memoriam.

"V té době," pokračoval Laing, "Sorgeho informace, že Japonsko nezaútočí na Sibiri, byla doslova klíčovou informací pro vaši zemi. Byla to informace, kterou však nebylo možno poslat cestou velvyslanectví." "Je skutečností, pane prezidente, že máme důvod věřit, že v Bagdádu existuje zdroj, mimořádně vysoce postavený, který je připraven odhalit nejdůvěrnější informace z okruhu Saddáma Husajna. Takováto znalost by mohla znamenat rozdíl mezi válkou a dobrovolným stažením Iráku z Kuvajtu." Michail Gorbačov přikývl. Ani on nebyl přítelem Saddáma Husajna. Kdysi poslušný žák Sovětského svazu rák se stal stále nezávislejším a v poslední době jeho nevypočitatelný vůdce začal být stále agresivnější vůč SSSR.

Navíc si byl sovětský vůdce velmi dobře vědom toho, že jestliže chce prosadit své reformy, bude potřebovat finanční a průmyslovou podporu. To znamenalo dobrou vůl Západu. Studená válka skončila. To byl fakt. To byl také důvod, proč se SSSR v Radě bezpečnosti připojil k odsouzení irácké invaze do Kuvajtu.

"Takže, pánové, navažte kontakt s tímto zdrojem. Získejte pro nás informace, které velmoci mohou použít pro uklidnění situace, a budeme vám velmi vděční. Ani SSSR si nepřeje válku na Blízkém východě." "p " "Rádi bychom tento kontakt navázali ane, řekl Stewart. "Jenomže nemůžeme. Zdroj se odmítá identifikovat a lze chápat proč. V jeho případě je to vysoce nebezpečné.

Abychom mohli navázat kontakt, musíme se vyhnout diplomatické cestě. Zcela jasně prohlásil, že bude používat pouze konspirační spojení." "Takže, co ode mne chcete " Oba dva muži se hluboce nadechli.

"Chtěli bychom vyslat muže do Bagdádu, aby jednal jako spojka mezi zdrojem a námi." "Agenta?" "Ano, pane prezidente, agenta. Který se bude vydávat za Iráčana." Gorbačov se na ně tvrdě podíval. "A máte takového muže?"

"Ano, pane. Jenže musí někde žít. Klidně, diskrétně, nevinně - zatímco bude sbírat zprávy a dodávat naše vlastní dotazy. Chtěli bychom vás požádat, abyste dovolil, aby se vydával za Iráčana z personálu některého vyššího pracovníka sovětského velvyslanectví." Gorbačov si opřel čelo o špičky prstů. Nebyl tak naivní, aby nevěděl, co to znamená konspirační operace. Jeho vlastní KGB jich už řadu provedla. Jenže nyní ho žádali, aby pomohl starým nepřátelům KGB spustit takovou operaci a aby propůjčil sovětské velvyslanectví jako ochranu pro jejich muže. Bylo to tak nesmyslné, že téměř vybuchl smíchy.

"A když toho vašeho muže chytí, moje velvyslanectví bude kompromitováno." "Ne, pane. Vaše velvyslanectví bude cynicky podvedeno tradičními západními nepřáteli Ruska. Tomu Saddám uvěří," řekl Laing.

Gorbačov se zamyslel. Vzpomněl si na osobní intervenci jistého prezidenta a jisté ministerské předsedkyně v této záležitosti. Oba to zřejmě považovali za důležité a neměl jinou volbu, pokud považoval jejich dobrou vůli za důležitou. Konečně přikývl.

"Dobře. Dám pokyn generálu Vladimíru Krjučkovovi, aby s vámi plně spolupracoval." Krjučkov byl v té době předsedou KGB. O deset měsíců později, zatímco Gorbačov byl na dovolené u Černého moře, se Krjučkov s ministrem obrany Dmitrijem Jazovem a ostatními pokusí o převrat proti vlastnímu prezidentovi.

Oba dva vyslanci Západu se nepohodlně zavrtěli.

"Pane prezidente, dovolíte, abychom vás s největší úctou," zeptal se Laing, "požádali, aby to byl pouze váš ministr zahraničních věcí a nikdo jiný, komu se s tím svěříte?" ť Eduard Ševarnadze byl tehdy ministrem zahraničních věcí a prověřeným přítelem Michaila Gorbačeva.

Ševarnadze a nikdo jiný?" zeptal se prezident.

,P, y " "Ano ane kd ž dovolíte.

"Tak dobře. Všechno provede pouze ministerstvo zahraničních věcí." Když důstojníci západních výzvědných služeb odešli, Michail Gorbačov seděl ponořen v myšlenkách. Chtěli, aby o tom věděl pouze on a Eduard. Záný Krjučkov eděli snad o něčem, o čem prezident SSSR neví?

Celkem šlo o jedenáct agentů Mossadu, dvě skupiny po pěti lidech a kontrolora operace, kterého Kobi Dror osob ně vybral, čímž ho zbavil nudného postavení učitele nově získaných agentů ve výcvikovém středisku.

Jedna z těchto skupin pocházela z Jaridu, sekce Mossa du, která se zabývala operační bezpečností a dohledem.

Druhá byla z Neviotu, jehož specialitou je odposlech, vloupání a vstupování - abychom to řekli krátce, všichni. no, kde se jedná o neživé nebo mechanické objekty.

Osm z těch deseti mluvilo dobře anebo únosně německy a kontrolor mise mluvil německy plyně. Další dva byli pouzí technici. První skupina operace Jošua se dostala do Vídně během tří dnů, přijížděla z různých evropských měst, každá vybavená dokonalými pasy a krycími legendami.

Tak jako u operace Jericho, Kobi Dror i zde překračoval některá pravidla, ale žádný z jeho podřízených nebyl ochoten ho na to upozornit. Operace Jošua dostala charakter "ain efes, což znamená "záležitost, kde nesmí do té k opomenutí", což, jestliže to nařídil sám šéf, znamenalo špičkovou prioritu.

Skupiny Jarid a Neviot obvykle mají sedm až devět členů, ale jelikož cíl byl považován za civilní, neutrální, amatérský a nepodezíravý, jejich počet byl snížen.

Velitel rezidentury Mossadu ve Vídni přidělil tři ze svých bezpečných domů a tři bodlim, aby je udržoval v čistotě, uklizené a zásobené po celou dobu.

Bodel (množné číslo bodlim), je obvykle mladý Izraelce, často student, angažovaný jako spojka, po důkladném prověření rodičů a pozadí. Jeho úkolem je dělat poslička, vykonávat drobné úkoly a neptat se. Za to je mu umožněno, aby bezplatně bydlel v bezpečném domě Mossadu, což je velká výhoda pro studenta, který nemá v cizím hlavním městě dostatek peněz. Když přijedou "hasiči", bodel se musí vystěhovat, avšak může i nadále provádět čištění prádla a náku Py., Třebaže Vídeň nemusí být považována za velké hlavní město, pro svět špiónáže byla vždy velmi důležitá. To všechno sahá až do roku 1945, kdy Vídeň jako druhé hlavní město třetí říše byla okupována vítěznými Spojenci a rozdělena na čtyři sektory - francouzský, britský, americký a ruský.

Na rozdíl od Berlína si Vídeň však znovu získala svou svobodu, Rusové s tím dokonce souhlasili, ovšem cena za to byla úplná neutralita jak Vídne, tak celého Rakouska.

Zatímco se rozjížděla studená válka, během berlínské blokády v roce 1948, Vídeň se brzo stala ideálním místem špiónáže. Krásně neutrální v podstatě nemělo žádnou kontrarozvědnou síť, je odtud blízko k maďarským a českým hranicím, je otevřená k Západu, avšak bohatě navštěvovaná lidmi z východní Evropy. Vídeň byla dokonalou základnou pro různé špiónážní služby.

Krátce po svém vytvoření v roce 1951 Mosad rovněž viděl výhodu Vídne a nastoupil tam takovým způsobem, že velitel rezidentury byl postaven výše než velvyslanec.

Toto rozhodnutí bylo více než zdůvodněné, když se elegantní a světovostí poznačené město dřívějšího Rakouska-Uherska stalo střediskem ultradiskrétního bankovníctví, domovem tří zvláštních agentur Spojených národů a obhleběným místem, kam přicházeli Palestinci a jiní teroristé.

Rakousko, které plnilo svůj závazek neutrality, mělo tak jednoduchý aparát kontrarozvědky a vnitřní bezpečnosti, že agenti Mossadu mluvili o těchto důstojnících s dobrým úmyslem jako o "fertsalach", což je ne právě uctivé slovo znamená íci "prd'ola".

Již Kontrolor mise vybraný Kobi Dorem byl tvrdý káca s léty evropských zkušeností z Berlína, Paříže a Bruselu.

Gideon Barzilai sloužil v jedné popravčí jednotce Gidon, která pronásledovala arabské teroristy, odpovědné za masakr izraelských atletů na olympijských hrách v Mnichově v roce 1972. Naštěstí pro jeho vlastní kariéru nebyl zapojen do jednoho z největších průšvihů Mosadu v jeho dějinách, kdy jednotka Gidonu zastřelila neškodného marockého číšníka v Lillehammeru v Norsku poté, co ho mylně identifikovala jako Aliho Hasana Saláma, jehož mozek vypracoval plán masakru.

Gideon "Gidi" Barzilai byl nyní Ewald Strauss, zastupující výrobce hygienického zboží ve Frankfurtu. Nejen, že jeho papíry byly v naprostém pořádku, ale také obsah jeho kuflíku skrýval příslušné reklamní materiály, knihy zakázek a korespondenci na hlavičkovém papíře společnosti.

I telefonický dotaz v jeho kanceláři ve Frankfurtu by potvrdil jeho krycí legendu, neboť telefonické číslo na hlavičkovém papíru bylo číslo kanceláře ve Frankfurtu, obsazené Mossadem.

Gidino papíry, stejně jako papíry ostatních deseti členů jeho skupiny, byly výrobkem jiné divize Mossadu, která se postarala o krycí služby. Právě v onom podzemí v Tel Avivu, kde bylo umístěno falšovatelské oddělení, je také další řada místností věnovaná skladování podrobností opravdu překvapujícího počtu společností, skutečných i fiktivních. Záznamy společností, kontrolní zprávy, registrace a hlavičkový poznámkový papír jsou zde skladovány v takovém nadbytku, že každý káca, který má pracovat v zahraničí, může být vybaven doklady o tom, že skutečně někde existuje společnost, kterou představuje, doklady, které je téměř nemožné vyvrátit.

Poté, co se zabydlel ve svém vlastním bytě, měl Barzila dlouhou konferenci s místním velitelem rezidentury a začal své poslání relativně jednoduchým úkolem: zjistit všechno, co se dá o diskrétní a ultratradiční soukromé bance Winkler Bank, hned u Františkánského náměstí.

Koncem tohoto týdne dvě americké helikoptéry Chinook odstartovaly z vojenské základny u Rijádu a zamířily na sever, aby překročily silnici Tapline Road, běžící podél hranice mezi Saúdskou Arábií a Irákem z Chafdz až do Jordánska.

Uvnitř trupu každého létajícího jeřábu byl jeden terénní vůz Landrover, oholený až na základní součástky, ale vytvářený mimořádně velkými palivovými nádržemi. V každém voze cestovali čtyři muži SAS, kteří se natlačili do plochy za letovou posádkou.

Konečný cíl přesahoval jejich běžný dolet, jenže právě na Tapline Road na ně čekaly dva velké cisternové vozy, které sem přijely z Dammmu na pobřeží Zálivu.

Když Chinooky s prázdnými nádržemi přistály u cesty, posádky cisternových vozů začaly pracovat, dokud nádrže helikoptér nepřetékaly palivem. Když odstartovaly, zamířily podél cesty směrem do Jordánska, přičemž letěly co možná nejnižší, aby se tak skryly iráckým radarovým stanicím umístěným podél hranice.

Hned za saúdskoarabským městem Badanah se přiblížily místu, kde se sbíhají hranice Saúdské Arábie, Iráku a Jordánska, a opět přistály. Byly zde další dva cisternové vozy, které čekaly, aby mohly doplnit jejich nádrže, jenže právě v tomto bodě také vyložily svůj náklad i své cestující.

Pokud posádky vrtulníků věděly, kdo jsou mlčící Angličané, nedávaly to najevo, a pokud to nevěděly, neptaly se. Pilot pověřený řízením nakládání pomohl pískově kamuflovaným vozům po rampě a na cestu, potřásl si se všema rukama a řekl: "Ahoj, zlomte vaz, chlapi." Potom posádka doplnila nádrže a vrátila se odkud přiletěla. Cisternové vozy je následovaly.

Osm mužů ze SAS je pozorovalo, jak odlétají, potom zamířili jiným směrem, dále po cestě směrem k Jordánsku.

Padesát mil severozápadně od Badanahu se zastavil a čekali.

Kapitán velící misi dvou vozidel zkontroloval polohu.

Kdysi dávno, v době působení plukovníka Davida Stirlinga v Západní Libijské poušti, se to dělalo změřením po lohy slunce, měsíce a hvězd. Technologie roku 1990 to, nejen usnadňovala, ale výsledky byly mnohem přesnější než dříve. Kapitán měl v ruce přístroj ne větší než brožovaná kniha. Říkalo se tomu GPS neboli Globální systém polohy, nebo také SATNAV nebo Magellan. Bez ohledu na svou velikost může GPS určit polohu svého držitele s přesností 10 x 10 metrů kdekoli na povrchu země.

GPS, který měl kapitán, mohl být přepnut buď na Q-kód nebo na P-kód. P-kód byl přesný až na oněch deset krát deset metrů, avšak potřeboval čtyři americké družice NAVSTAR nad horizontem současně. Q-kód potřeboval pouze dvě družice NAVSTAR nad horizontem, avšak jeho přesnost dosahovala pouze sto krát sto metrů.

Toho dne zde byly pouze dvě družice, ale to stačilo.

Stovky metrů kolem nebyl nikdo a kolem se rozprostírala divoká písečná a bridlicová poušť, táhnoucí se na míle mezi Badamahem a jordánskou hranicí. Spokojen s tím, že se nacházejí na správném místě, kapitán vypnul GPS a zalezl pod maskovací sítě natažené jeho muži mezi dvěma auty, aby je chránily před sluncem. Podle teploměru bylo 130 stupňů Fahrenheita.

O hodinu později přiletěla z jihu britská helikoptéra Gazelle. Major Mike Martin letěl z Rijádu transportním Herculesem do města Al Džauf, místa nejbližší k hranicím, které současně také mělo městské letiště. V Herculesu byla naložena helikoptéra Gazelle se složenými rotory, její pilot, pozemní obsluha a zvláštní palivové nádrže potřebné k tomu, aby se Gazelle z Al Džauf dostala na Tapline Road a zpět.

Aby nebyla zpozorována iráckým radarem, třeba i na tomto opuštěném místě, letěla helikoptéra v malé výšce nad pouští, avšak pilot uviděl světlici, kterou vypálil kapitán SAS, jakmile uslyšel přibližující se motor.

Gazelle přistála na cestě padesát metrů od terénních vozů a Martin vyskočil. Měl přes rameno lodní pytel a v levé ruce proutěný košík, nad jehož obsahem pilot helikoptéry začal uvažovat o tom, zda patří k letectvu nebo k nějaké pobočce Svazu farmářů. Košík obsahoval dvě živé slepice.

Jinak byl Martin oblečen stejně jako osm mužů SAS, kteří na něho čekali; pouštní boty, volné kalhoty z pevného plátna, košile, svetr a pouštní kamuflážní bojová vesta.

Kolem krku měl károvanou keřfiji, která se dá natáhnout tak, aby chránila tvář před vířícím prachem, a na hlavě měl kulatou vlněnou čepici a pár těžkých brýlí.

Pilot se divil, proč ti chlapi už dávno nezemřeli v této výstroji horkem, jenže nikdy nezkusil, jak mrazivá dokáže být poušť v noci.

Muži z SAS vytáhli ze zadní části Gazelle plastické kanystry, kterými doplnili nádrže helikoptéry. Když byly opět plné, pilot jim zamával na rozloučenou a vzletěl, směrem na jih k Al-Džauf, aby se pak vrátil zpátky do Rijádu a mezi normální lidi, pryč od těchto šilenců v poušti.

Teprve když odletěl, cítili se muži SAS volněji. Třebaže těch osm v terénních vozech patřilo k mužům eskadry D, odborníků na lehká vozidla, a Martin patřil mezi výsadkáře eskadry A, znal všechny až na dva. Po pozdravu udělal to, co dělají britští vojáci, když mají čas; uvařili si pořádný hrnec silného čaje.

Kraj, který kapitán vybral pro přechod hranice do Iráku, byl divoký a pustý, to bylo také důvodem jeho volby.

Tady právě bude mnohem menší možnost narazit na iráckou hlídku, tím menší, čím drsnější bude krajina, kterou pojedou.

Druhým důvodem bylo, že měl vyložit svůj náklad co možná nejbližší k dlouhé irácké dálnici, která se vine z Bagdádu na západ přes velké planiny pouště k jordánské hranici, kterou překračuje v Ruvejšidu.

Toto ubohé místo v poušti bylo již dávno známé televizním divákům od invaze do Kuvajtu, protože to bylo právě místo, kam směřovala záplava uprchlíků - Filipínců, Bengálců, Palestinců a ostatních - kteří se sem chtěli dostat poté, co uprchli z chaosu, který invaze způsobila.

V tomto dalekém severozápadním koutě Saúdské Arábie byla vzdálenost od hranice k silnici nejkratší. Kapitán věděl, že východně od něho, z Bagdádu až k saúdskoarabské hranici, je krajina spíše plochou pouští, hladkou jako kulečkovitý stůl, takže zde by bylo možno rychle přejet od hranice k nejbližší silnici mířící do Bagdádu. Jenže pravděpodobně také asi byla spíše okupována hlídkami armády a pozorovateli. Tady na západ od irácké pouště byla krajina kopcovitější, prorvaná roklími, kudy protékaly v době dešťů potoky vody, a za sucha se jí každý pečlivě vyhýbal.

Vybraný bod přechodu byl padesát kilometrů severně od místa, kde byli, a za označenou hranici pak již bylo jenom dalších sto kilometrů k silnici Bagdád-Ruvejšid.

Kapitán ovšem počítal, že na to bude potřebovat celou noc, což znamenalo uklidit se pod kamuflážní sítě během dalšího dne a ještě jet další noc, aby mohl dopravit svůj náklad do místa, odkud se dá dojít pěšky k silnici.

Vyrazili ve čtyři hodiny odpoledne. Slunce stále zářilo a vedro bylo takové, že se zdálo, jako by projížděli dveřmi do pece. V šest hodin se začalo stmívat a teplota vzduchu rychle klesala. V sedm hodin už bylo úplně tma a začalo chladno. Pot na nich vyschl a byli vděční za silné svetry, nad kterými se pilot vrtulníku tak ušklíbal.

Ve vedoucím vozidle seděl vedle řidiče navigátor a neustále kontroloval jejich polohu a směr. Ještě na základně on a kapitán strávili hodiny prohlížením řady velkých leteckých fotografií s vysokým rozlišením, poskytnutých americkým letadlem U-2 ze základny Taif, díky čemuž s dovedli krajinu představit lépe než podle mapy.

Jeli bez světla, navigátor jen baterkou udržoval směr jejich jízdy, opravuje se pokaždé, když jim přišla do cesty rokle nebo průrva, která je donutila uhnout několik kilometrů východně nebo západně.

Každou hodinu zastavovali, aby si zkontrolovali polohu pomocí Magellanu. Navigátor měl kalibrované strany svých leteckých snímků podle minut a vterin zeměpisné délky a šířky, takže číslice, které se objevovaly na digitálním displeji Magellanu, jim říkaly přesně, kde jsou na fotografiích.

Pokračovali pomalu, protože na každém hřebenu jeden z mužů musel utíkat vpřed a podívat se, zda na druhé straně nečeká nějaké nepříjemné překvapení.

Hodinu před svítáním našli stranou ležící údolí, zajel tam a schovali se pod maskovací síť. Jeden z mužů odešel na prohlídku blízkého okolí tábora a po návratu ještě prikázal provést některé úpravy, až byl plně spokojen, takže pozorovací letoun by do nich musel prakticky narazit, aby je spatřil.

Během dne jedli, pili a spali, vždy dva na hlídce v případě, že by se objevil putující pastýř nebo jiný osamělý cestující. Několikrát slyšeli irácké stíhačky vysoko nad hlavou a jednou se z blízkého vrchu ozvalo mečení koz.

Kozy, které však s sebou neměly žádného pastýře, se ale pustily opačným směrem. Po západu slunce opět vyrazili.

Poblíž hranice je malé irácké město Ar-Rutba, jehož světla spatřili krátce před čtvrtou hodinou ráno. Podle Magellanu se ujistili, že jsou tam, kde chtějí být, právě na jih od města, pouhých pět mil od cesty. Čtyři muži se vydali na obhlídku, až našli údolí s měkkým písečným dnem. Zde si vykopali tiše jámu s použitím nářadí zavěšeného na stranách landroverů. Pohřbili terénní motocykl se zesílenými pneumatikami a kanystry se zbylým palivem pro zajištění cesty na hranici, pokud by to bylo třeba. Všechno bylo zabaleno do silných polyetylenových pytlů, aby bylo chráněno proti písku a vodě. Aby ochránili uskladněné věci před odplavením, postavili kamenný náhrobek.

Navigátor vylezl nad údolí a provedl přesně zaměření místa a směru k rádiovému vysílači nad Ar-Rutba, jehož červené varovné světlo bylo možno vidět do velké dálky.

Zatímco pracovali, Mike Martin se úplně svlékl a ze svého námořnického pytle vyndal košili, pokrývku hlavy a sandály Mahmuda al-Churiho, iráckého dělníka, zahradníka a příručího. Vedle obleku obsahoval pytel chléb, olej, sýr a olivy k snídani, zmuchlanou tašku s osobním průkazem a obrázky starých Mahmudových rodičů a potlučenou plechovou krabici s trochou peněz a nožem. Byl připraven k odchodu. Landrovery potřebovaly ještě tak hodinu, aby se vzdálily, ještě předtím, než se skryjí před denním světlem.

"Zlom vaz, řekl kapitán.

"Dobrý lov, šéfe," řekl navigátor.

"Aspoň budete mít čerstvá vejce k snídani," řekl druhý a bylo slyšet potlačovaný smích. Muži z SAS si nikdy nepřejí mezi sebou "šťatnou cestu" - nikdy. Mike Martin zamával rukou a začal se vzdalovat pouští k silnici. O několik minut později již landrovery odjely a údolí bylo opět prázdné.

Velitel vídeňské rezidentury měl ve svých seznamech sajana, který sám pracoval v bankovním, vyššího úředníka u jedné z předních státních klíringových bank. Ten byl požádán, aby připravil zprávu, tak kompletní, jak jen to půjde, o bance Winkler Bank. Sajanovi bylo pouze řečeno, že určitý izraelský podnik se dostal do spojení s Winklerem a chce se ujistit o jeho solidnosti, minulost a bankovní praxi. V těchto dnech, řekli mu s politováním, je ve světě příliš mnoho podvodů.

Sajan přijal důvod pro dotaz a udělal, co mohl, což bylo hodně, jestliže si uvědomíme, že první věcí, kterou zjistil, bylo, že banka Winkler pracuje v naprosté tajnosti.

Banka byla založena téměř před sto lety otcem současného výhradního vlastníka a prezidenta. Winkler z roku, syn zakladatele, byl již starý 91 let a znám ve vídeňských bankovních kruzích jako Der Alte - Stařec. Bez ohledu na svůj věk odmítal opustit prezidentskou funkce nebo výhradní kontrolní podíl. Byl vdovec bez dětí, neměl tedy žádného přirozeného rodinného následovníka, takže případná změna majitele kontrolního podílu musela počkat až do dne, kdy bude přečtena jeho poslední vůle.

Přesto však každodenní řízení banky prováděli tři viceprezidenti. Setkání se starým panem Winklerem se konalo jednou měsíčně v jeho vlastním domě, kdy se především staral o to, aby se ujistil, že se všechny jeho přísné normy dodržují.

Výkonná rozhodnutí spočívala na viceprezidentech Kesslerovi, Gemitlichovi a Bleiovi. Nešlo samozřejmě o klíringovou banku, neměla také držitele běžných účtů a nevydávala šekové knížky. Její podnikání spočívalo v tom, že se stávala místem pro uložení fondů klientů, které potom byly umístovány do naprosto solidních, bezpečných investic, hlavně na evropském trhu.

Pokud z těchto investic plynul zisk, nikdy nepatřil mez "špičkovou desítku" zisků, o to zde nešlo. Winklerov klienti se nesnažili o rychlý nárůst nebo o závratné zisky.

Hledali bezpečí a absolutní anonymitu. To jim Winklerova banka zaručovala a také poskytovala.

Zásady, na které starý pan Winkler kladl takový důraz, zahrnovaly prísounou diskretnost, co se týká identity vlastníků číslovaných účtů, a také vyhýbání se tomu, čemu starý pán říkal "módní nesmysly".

Měl nechuť pro moderní hračky, zakazoval použití počítačů pro ukládání citlivých informací nebo kontrolu účtů, faxy, a pokud to bylo možné, i telefony. Winklerova banka přijímala instrukce a informace telefonem, nikdy je však telefonem nepodávala. Kde to bylo možné, Winklerova banka raději používala starodávné dopisy na svém drahém hlavičkovém papíře nebo osobní setkání v bance.

Ve Vídni doručoval všechny dopisy a dokumenty v zapečetěných obálkách bankovní kurýr a pouze pro mezinárodní dopisy se banka svěřovala veřejnému poštovnímu systému.

Pokud se týká číslovaných účtů ve vlastnictví cizích zákazníků - sajan byl požádán, aby se pokusil něco zjistit

nevěděl, kolik jich tam je, mluvilo se však o možných vkladech ve stovkách milionů dolarů. Bylo jasné, že pokud tomu tak bylo, a za předpokladu, že určité procento utajených klientů příležitostně zemře, aniž by někomu řeklo, jak se má zacházet s účtem, Winklerova banka díky tomu pěkně vydělávala.

Gidi Barzilai četl zprávu a nadával - dlouho a hlasitě.

Starý pan Winkler nemusel nic vědět o posledních technikách odposlouchávání telefonů a o těch, kdo se dokáží k tomu dostat i do počítačů, jenže jeho dobré instinkty byly zcela na místě.

Během let, kdy Irák prováděl své nákupy technologie výroby bojových plynů, byly všechny tyto nákupy pocházející z Německa vyřizovány jednou ze tří švýcarských bank. Mossad věděl, že CIA se dostala do počítačů všech tří bank - původně při hledání špinavých peněz z obchodu s drogami - a byla to právě tato informace, která umožnila Washingtonu, aby podával nekonečnou řadu protestů německé vládě ve věci vývozu. Nebylo rozhodně chybou CIA, že kancléř Kohl každý z těchto protestů odmítal; informace byly perfektně přesné.

Jestliže si Gidi Barzilai myslel, že se dostane do ústředního počítače Winkler Bank, mýlil se; nic takového neměli. Takže zbývalo odposlouchávání místností, zachycování pošty a odposlech telefonů: Možnosti tu byly, žádná z nich však problém neřešila.

Mnohé bankovní účty potřebují "heslo", kódované "otvácí slovo", které je aktivuje, aby bylo možno provádět výběry a převody. Držitelé účtů mohou obvykle použít takové slovo, aby se identifikovali buď telefonem nebo faxem, nemluvě již o dopisu. Způsob, jakým Winklerova banka bude zacházet s velkým číslovaným účtem zahraničímlo zákazníka, jakým je pravděpodobně Jericho, nepochybně bude mnohem složitější systém; buď oficiální přítomnost s identifikací držitele účtu, nebo písemné pověření připravené přesnou formou a způsobem, s přesnými kódovými slovy a symboly, které se objeví na přesně předem dohodnutých místech.

Bylo jasné, že Winklerova banka přijme vklady od kohokoli, kdykoli, kdekoli. Mossad věděl, že protože platil Jerichovi jeho krvavé peníze převodem na účet, je možno zjistit pouze podle tohoto čísla. Přesvědčit Winklerovu banku, aby provedla převod z účtu, by bylo něco naprosto jiného.

Starý pan Winkler ve svém županu, ve kterém strávil většinu života nasloucháním kostelní hudbě, jak se zdá tušil, že ilegální technologie zachycování informací překoná běžnou informační techniku transferu. A to bylo špatné.

Jedinou další věcí, kterou sajan dokázal zjistit, bylo, že tak vysoký číslovaný účet bude nepochybně zpracováván osobně jedním ze tří viceprezidentů a nikým jiným. Starý pán si své podřízené vybral dobře; pověst všech tří říkala, že nemají smysl pro humor, jsou tvrdí a dobře placení.

Jinými slovy, neproniknutelní. Sajan ještě dodal, že Izrael si s Winklerovou bankou vůbec nemusí dělat starosti.

Samozřejmě v tom se mýlil. Gidi Barzilai měl ten první týden v listopadu s Winklerovou bankou starostí nad hlavu.

Hodinu po svítání se objevil autobus a zpomalil pro cestujícího, který seděl na skále u cesty tři míle před ArRutbou, když vstal a zamával. Podal dvě špinavé dinárové bankovky, sedl si vzadu, dal si koš se svými slepicemi na klín a usnul.

Ve středu města byla policejní hlídka, u které autobus zastavil se skřípáním brzd a řada cestujících vystoupila, aby šla do práce nebo na trh, zatímco jiní nastoupili.

Jenže zatímco policie kontrolovala osobní průkazy těch, co nastupovali, spokojila se s pohledem zaprášenými okny na těch pár, kteří zůstali uvnitř, a ignorovala rolníka s jeho slepicemi vzadu. Policisté hledali podvrtné, podezřelé typy.

Po další hodině autobus zahrnul na východ, kolébaje se a někdy vybočuje až na krajnici, zatímco kolem přejížděla kolona armádních vozidel, ve kterých seděli zamračení odvedenci, dívající se dozadu na vířící oblaka prachu, která se za vozy zvedala.

Mike Martin se zavřenýma očima naslouchal povídání kolem sebe, číhal na nezvyklé slovo nebo náznak přízvuku, který možná zapomněl. Arabština v této části Iráku se hodně lišila od kuvajtské. Když se měl vydávat za nevzdělaného a neškodného feláha v Bagdádu, pak tento vesnický přízvuk a fráze by mohly být užitečné. Jen málo věcí k tak odzbrojí městského policistu rychleji než řeč někoho, na kom se pozná, že pochází z vesnice.

Slepice ve své kleci na jeho klíně rozhodně s cestou nebyly spokojené, třebaže jim z kapsy sypal zrní a podělil se s nimi o vodu ze své láhve, nyní již ukryté v landroveru pod maskovací síť v poušti za ním. Každým otřesem slepice protestovaly hlasitým kdákáním a klofáním do posady. Bylo by to opravdu chtělo velmi bystré oko, aby zjistilo, že dno košíku je zvenčí o čtyři palce vyšší než uvnitř. Rozdíl byl v tom, že zde byla malá, pouze palec hluboká dutina. Uvnitř této dutiny byla řada předmětů, které by policie v Ar-Rutba jistě považovala za divné, ale zajímavé.

Jednou z nich byla skládací satelitní anténa, stočená do formy podobné skládacímu deštníku. Druhý byl přijímač, ještě silnější než ten, který Martin používal v Kuvajtu.

V Bagdádu rozhodně nebude možné, aby vysílal, zatímco by se toulal kolem města v poušti. Rovněž dlouhé spojení nepřicházelo v úvahu, proto zde byl speciální magnetofon a sada akumulátorů.

Nová technologie obvykle začíná velkými, těžkopádnými zařízeními, jejichž použití není snadné. Jak vyspívá, dochází ke dvěma jevům. "Vnitřnosti" se stávají stále složitějšími a přitom se zmenšují; provoz je jednodušší.

Rádiové vysílače dopravované do Francie pro jednotky britské SOE během druhé světové války byly ze současného hlediska příšerné. Zaujímal celý kufr, potřebovaly dlouhou anténu, měly elektronky velké jako žárovky a mohly většinou vysílat zprávy pouze morseovkou. V důsledku toho to operátorovi trvalo celou věčnost, zatímco německé zaměřovací jednotky mohly snadno vyhledat zdroj a obklíčit ho.

Martinův magnetofon byl zcela jednoduchý a měl několik užitečných vlastností. Desetiminutovou zprávu bylo možno pomalu a jasně přečíst do mikrofonu. Ještě než byla zaznamenána na cívku, mikroprocesor ji důkladně zkomolil a zašifroval, takže i pokud byla zachycena, Iráčané pravděpodobně nebyli schopni ji dešifrovat.

Na stlačení knoflíku se pásek převínil. Další pásek provedl nový záznam dvěstěnásobnou rychlostí, takže celá zpráva se scvrkla na trisekundový "výbuch", který bylo téměř nemožné vystopovat.

Právě tento "výbuch" vysílač vyslal po připojení na satelitní anténu, baterie a magnetofon. V Rijádu bude zpráva zachycena, zpomalena, dešifrována a znovu přehrána "v řeči přímé".

Martin vystoupil z autobusu v Radami, kde se zastavil a nastoupil na jiný, který jel dále kolem jezera Habanijah a staré letecké základny RAF, nyní přeměněné v moderní letiště iráckých stíhaček. Na předměstí Bagdádu byl autobus zastaven a zkontrolovány všechny osobní průkazy.

Martin stál pokorně v řadě, svíraje svůj koš se slepicemi, zatímco cestující přistupovali ke stolu, kde seděl policejní poddůstojník. Když na něho přišla řada, postavil proutěný košilc na zem a vyndal svůj průkaz. Seržant se na něho podíval. Bylo mu horko a měl žízeň. Byl to dlouhý den.

Ukázal na místo narození nositele průkazu.

"Kde to je?" "Je to malá vesnice severně od Baji. Je známá svým melouny, beji." Koutky seržantových úst sebou cukly. "Bej" bylo uctivé oslovení, které se používalo ještě v dobách tureckého sultanátu, které bylo možno již zaslechnout pouze příležitostně, a to ještě jenom od lidí, kteří pocházeli skutečně z vesnic, kde lišky dávaly dobrou noc. Mávl rukou; Martin sebral své slepice a vrátil se do autobusu.

Krátce před sedmou hodinou autobus dojel na zastávku a major Martin vystoupil na hlavním autobusovém nádraží v Bagdádu, Kadhimiji.

11 Byla to dlouhá procházka začínající večerem od autobusového nádraží na severu města až k domu prvního tajemníka sovětského velvyslanectví ve čtvrti Mansúr, ale Martin ji uvítal.

É Z jednoho důvodu: byl natřásán ve dvou autobusech dvanáct hodin, ujel 240 mil od Ar-Rutba do hlavního města, a nešlo o žádné luxusní autobusy. Druhým důvodem bylo, že procházka mu poskytla možnost znovu s uvědomovat svou přítomnost v městě, které neviděl od doby, kdy odtud odletěl letadlem do Londýna jako velm nervózní školák ve věku třinácti let, a to bylo již před čtyřiceti lety.

Hodně se změnilo. Město, jak si ho pamatoval, bylo skutečným arabským městem, mnohem menším, seskupeným kolem ústředních čtvrtí šejka Omara a Saadunu na severozápadním břehu Tigridu a čtvrti Aalam naproti přes řeku. Uvnitř tohoto vnitřního města probíhal veškerý život; úzké ulice, uličky, trhy, mešity a jejich minarety dominující nad městem, aby připomínaly lidem jejich podřízenost Alláhovi.

Dvacet let ropných zisků sem přineslo dlouhé, dvouproudové silnice vedoucí kdysi otevřenými místy, křižovatky s kruhovými objezdy, mimoúrovňové křižovatky a složité velké křižovatky. Jezdila tu auta a mrakodrapy se tyčily k nočnímu nebi, znaky bohatství vysmívající se starému nepříteli.

Čtvrť Mansúr, když tam došel po dlouhé ulici Rabia byla těžko k poznání. Pamatoval si na otevřená místa kolem Mansour Clubu, kam jeho otec bral rodinu o víkendových odpoledních. Mansúr byl stále ještě předměstím, ale neobsazené pozemky již byly vyplněny ulicemi a rezidencemi těch, kteří si mohli dovolit žít ve vysokém stylu.

Přešel jen několik stovek metrů od přípravné školy pana Hartleye, kde se učil a o přestávkách si hrál se svým přáteli Hassanem Rahmanim a Abdelkarimem Badrim, jenže ve tmě již ulici nepoznal.

Věděl jenom, jakou práci nyní Hassan dělá, ale o dvou synech doktora Badriho neslyšel ani slovo téměř již dvacet pět let. Stal se ten menší, Osman, se svou zálibou v matematice, vůbec stavitelem, jak chtěl? A co Abdelkarim, který vyhrával ceny za recitaci anglických básní, stal se básníkem nebo spisovatelem?

Pokud by byl šel způsobem, jakým chodí vojáci SAS, pochodovým krokem s rameny pomáhajícími pohybujičím se nohám, pak by pravděpodobně celou vzdálenost ušel za půlku té doby. Možná že by ho ale někdo upozornil, jako ty dva inženýry v Kuvajtu, že "můžete se sice obléci jako Arabové, ale stále budete chodit jako Angličané." Jenže jeho boty nebyly šněrovací pochodové boty, ale plátěné škrpály s podrážkou z provazů, obuv chudiny, takže se pomalu posunoval vpřed s ohnutými rameny a skloněnou hlavou.

V Rijádu mu ukázali současný plán města Bagdádu a mnoho fotografií, pořízených z velké výšky, avšak tak zvětšených, že pomocí lupy bylo možno se podívat do zahrad za zdmi, zjistit, kde jsou bazény a vozy těch bohatých a mocných.

To všechno si dobře zapamatoval. Obrátil se doleva do Jordánské ulice a hned za náměstím Jarmuk zašel vpravo do ulice s vysázenými stromy, kde žil sovětský diplomat.

V šedesátých letech SSSR okupoval nejlepší prestižní místa v Bagdádu, podporoval arabský nacionalismus, protože se mu zdál být zaměřený proti Západu, a pokoušel se převést arabský svět na cestu ke komunismu. V oněch letech sovětské velvyslanectví zakoupilo několik velkých rezidencí mimo území velvyslanectví, když již nemohlo ubytovat stále rostoucí personál, a těmto rezidencím a jejich pozemkům byl udělen statut sovětského území.

To bylo privilegium, které se ani Saddám Husajn neodhodlal zrušit, tím spíše, že až do poloviny osmdesátých let jeho hlavním dodavatelem zbraní byla Moskva a šest tisíc vojenských poradců cvičilo jeho letectvo a tankové síly vybavené ruskými zbraněmi.

Martin nalezl vilu a ujistil se podle malé mosazné destičky, která oznamovala, že jde o rezidenci náležející k velvyslanectví SSSR, že je na místě. Zatáhl za řetěz vedle brány a čekal.

Za několik minut se brána otevřela a objevil se statný, krátce ostříhaný Rus v bílém saku sloužícího.

"Da?" řekl.

† Martin odpověděl, arabsky, plačtivým tónem žadatele, který mluví k někomu vyššímu. Rus se zamračil. Martin štrachal za košilí a vytáhl osobní průkaz. To již domovníkovi něco řikalo; v jeho zemi věděli o tom, že je potřeba mít průkaz. Vzal si průkaz, řekl arabsky "počkej" a zavřel bránu.

Byl zpátky za pět minut, pokynul Iráčanovi v zamazané košili, aby šel za ním na dvůr. Odvedl Martina ke schodům vedoucím k hlavním dveřím do vily. Když došli ke schodům, nahoře se objevil muž.

, "y, "To stačí, to řídím řekl rusk domovníkovi kte pohlédl na Araba naposled a vešel zpátky do domu.

Jurij Kulikov, první tajemník sovětského velvyslanectví, byl profesionální diplomat, který považoval příkaz, který

obdržel z Moskvy, za podivný, ale nevyhnutelný. Nepochybně ho to zastihlo při večeři, protože mačkal v ruce ubrousek, kterým si osušoval rty, když sestupoval se schodů.

"Takže tady jste," řekl rusky. "Tak poslouchejte. Když máme pokračovat v téhle maškarádě, tak prosím. Ale já osobně s tím nemám vůbec nic společného. Poniμάjete?" Martin, který nemluvil rusky, pokrčil bezmocně rameny a řekl arabsky: j "Prosím, be Kulikov považoval změnu jazyka za úplnou pitomost.

Martin si uvědomil, a bylo to ironické a potěšující poznání, že sovětský diplomat si skutečně myslí, že jeho nevídaný nový člen personálu je také Rus, kterého mu tam nasadili ti zatracení špiclové v Ljubljance v Moskvě.

"Jo, tak dobře, arabsky, když chcete," řekl jako při zkoušce. Také on se učil arabsky, mluvil dobře, s ruským přízvukem, a říkal si, to by bylo, aby se nechal zahanbit tímto agentem KGB.

A pokračoval v arabštině.

"Tady máte průkaz. Tady je dopis, který jsem měl pro vás připravit. A dále, budete žít v chatě na vzdáleném konci zahrady, udržovat zahradu v pořádku a dělat nákupy podle pokynů kuchaře. Kromě toho nechci nic víc vět dět. Jestli vás chytí, nevím nic, s výjimkou toho, že jsem vás přijal v dobré víře. Ted'se dejte do práce a koukejte se zbavit těch zatracených slepic. Nechci tady mít slepice, které by rozhrabaly zahradu." To je nepříjemnost, myslel si rozhořčeně, když se vracel zpátky k přerušené večeři. Když toho vrtáka chytí při nějaké lumpárně, AMAM bude brzo vědět, že je Rus, a myšlenka, že je jen náhodou pracovníkem personálu prvního tajemníka jim bude připadat asi tak málo pravděpodobná jako bruslení na Tigridu. Jurij Kulikov nebyl právě šťastným diplomatem.

Mike Martin našel své ubytování u zadní stěny zahrady o velikosti čtvrtiny akru, bungalov s jednou místností, lůžkem, stolem, dvěma židlemi, řadou věšáků na zd a umyvadlem postaveným na polici v rohu.

Další prohlídka vedla k objevu blízkého zemního záchodu a kohoutku se studenou vodou v zahradní zdi.

Udržování hygieny se bude omezovat na základní věc a stravování asi bude dostávat ve dveřích kuchyně v zadní části vily. Povzděchl si. Dům na okraji Rijádu se zdál strašně vzdálený.

Nalezl řadu svíček a pár zápalek. V jejich slabém světle zavěsil deky přes okna a začal pracovat nožem na dlaždicích. Hodina škrábání malty mu umožnila čtyři vyzvednout a po další hodině kopání zednickou Ižicí, kterou našel v blízké kůlně, vyrobil díru, do které se vešlo jeho rádio, baterie, magnetofon a skládací anténa. Směs bahna a slin, vetřených do trhlin mezi dlaždicemi, skryla poslední stopy jeho práce.

Krátce před půlnocí použil svůj nůž, aby odřízl falešné dno košťku na slepice, a uvedl všechno do takového stavu, že nezbyly žádné stopy po čtyřpalcové dutině.

Zatímco pracoval, slepice hrabaly na zemi, hledaly nějaké neexistující zrno obilí, ale zato našly několik brouků.

Martin dojedl poslední olivy a sýr a podělil se o zbytky zlomků chleba se svými spolucestujícími, zapil to číší vody, natočenou z venkovního kohoutku.

Slepice se vrátily do své klece a pokud si všimly, že jejich domov je nyní o čtyř palce hlubší, než byl, nestěžovaly si. Byl to únavný den a tak šly spát.

Jako poslední věc Martin nakoukl přes Kulikovovy růže do temnoty, pak sfoukl svíčky, zabalil se do své deky a udělal totéž.

Jeho biologické hodiny ho vzbudily ve čtyř hodiny ráno. Vytáhl vysílací přístroj z plastického pytle, zaznamenal krátkou zprávu pro Rijád, dvěstěkrát ji zrychlil; připojil magnetofon k vysílači a roztáhl satelitní anténu, která zabrala téměř celý střed jeho chaty, avšak mířla ven ze dveří.

Ve 4.45 ráno vyslal jednu kratičkou zprávu na kanálu toho dne, všechno rozebral a uložil zpátky pod podlahu.

Nad Rijádem byla stále ještě černá obloha, když podobná anténa na střeše vily SIS zachytila jednosekundový signál a přenesla ho dolů do spojovací místnosti. Vysílací "okno" trvalo od 4.30 do 5.00 ráno a spojař, který držel hlídku, byl vzhůru.

Dvě otáčející se pásky zachytily kratičké vysílání z Bagdádu a technici zpozorněli, když viděli varovné blikající světlo. Zpomalili zprávu dvěstěkrát, až ji bylo možno ve sluchátkách slyšet "přímou řečí". Jeden ji zaznamenal těsnopisem, přepsal na stroji a odešel z místnosti.

Julian Gray, náčelník stanice, byl probuzen v 5.15.

,p j " "Je to Black Bear ane. Už e tam.

Gray si přečetl přepis s rostoucím vzrušením a odešel probudit Simona Palfreye. Náčelník iráckého oddělení byl nyní na delší dobu přidělen do Rijádu, jeho povinnost v Londýně převzal jeho podřízený. Také on se posadil, úplně probuzený, a přečetl si zprávu.

"Tak zatím by to vypadalo dobře." "Problém ale může začít," řekl Gray " "když se pokusí probudit Jericha." To byla myšlenka, při které všichni vystřízlivěli. Drivější agent Mosadu v Bagdádu byl vypnut celé tři měsíce. Mohl být kompromitován, chycen nebo prostě jenom změnit názor. Mohl být také přeložen někam daleko, tím spíše, jestliže se zjistí, že to byl generál, který nyní velí jednotkám v Kuvajtu. Stát se mohlo všechno. Palfrey vstal.

"Bude nejlepší zavolat do Londýna. Nebyla by káva?" y, " y "Řeknu Mohamedovi, ab něco sehnal řekl Gra.

Mike Martin zaléval v půl šesté záhony, když se dům začal hýbat. Kuchařka, prsatá Ruska, ho viděla z okna a když byla voda dost horká, zavolala ho k oknu.

"Kak nravit'sa?" zeptala se, potom se zamyslela na chvíli a použila arabské slovo: "Jméno?" " "Mahmud, řekl Martin.

"Fajn, tady máš šálek kávy, Mahmude." Martin několikrát sklonil svou hlavu, aby vyjádřil své potěšení, zamumlal "šukran" a vzal si horký šálek do obou rukou. Nedělal si legraci; byla to skutečně opravdová káva a první teplý nápoj od doby, kdy vypil čaj na saúdskoarabské straně hranice.

Snídaně byla v sedm, mísa čočky a chleba, což zhltnul.

Objevil se domovník z předešlého večera a jeho žena, kuchařka, se postarala o prvního tajemníka Kulikova, který, jak se zdálo byl sám. V osm hodin se Martin seznámil se šoférem, Iráčanem, který hovořil lánou ruštinou a byl užitečný,

protože mohl přetlumočit jednoduché věty.

Martin se rozhodl, že se nebude nijak sblížovat se šoférem, který sem mohl být nasazen tajnou policií AMAM nebo případně i kontrarozvědkou Rahmaniho. Jak se ukázalo, nebyl to problém; ať již byl agentem nebo ne, šofér by nafoukaný a díval se na nového zahradníka s despektem. Souhlasil ovšem, že řekne kuchařce, že Martin musí na chvíli odejít, protože jejich zaměstnavatel mu nařídil, aby se zbavil svých slepic.

Když byl opět v ulicích, zamířil Martin na autobusové nádraží, když předtím vypustil své slepice na prázdném pozemku pň cestě.

Tak jako v mnoha arabských městech, autobusové nádraží v Bagdádu není jen nástupištěm do autobusů, odjíždějících na venkov. Je to vroucí vír všeho možného, t kde jsou i lidé, kteří mají věci na prodej a kteří kupují.

Podél jižní zdi je užitečný bleší trh. Bylo to tam, kde Martin, po příslušném smlouvání, zakoupil rozhrkaný bi' cykl, který žalostně skřípal, pokud nebyl alespoň trochu namazán olejem.

eděl, že nebude moci jezdit kolem v autě a že i moto" cykl by byl příliš drahý pro pokorného zahradníka.

Vzpomněl si na domovníka svého otce, jak šlapal na kole městem, od trhu k trhu, kupoval potraviny, a z toho co viděl, kolo bylo stále úplně normálním dopravním prostředkem pro středkem pracujíc'ho lidu.

Nožem odřízl vrch klece na slepice, takže se z ní stal nahoře otevřený čtvercový košík, který připevnil k zadní mu nosiči na bicyklu dvěma silnými gumovými pásy kdysi to byly klínové řemeny ventilátoru od auta.

Na kole odjel zpátky do středu města a koupil čtyř různé zbarvené kousky křídý - u papírníka v ulici Šurja, právě proti katolickému kostelu svatého Josefa, kam se chodili modlit chaldejští křesťané.

Vzpomínal si na tuto oblast ze svého dětství. Agid-al; Nasara, oblast křesťanů, Šurja i nábřežní ulice byly stále plné nesprávně zaparkovaných vozů a cizinců, kteří se procházeli mezi stánky s bylinami a kořením.

Když byl chlapec, byly tu jen tři mosty přes Tigrid, " Železniční most na severu, Nový most uprostřed a Most krále Fajsala na jihu. Ted' již jich bylo devět. Čtyři dny po zahájení letecké války, která měla teprve nastat, tu již nebyl žádný, protože všechny byly označeny za cíl v Čer né díře v Rijádu a kompletně zničeny. Ale první týden v listopadu přes ně ještě plynul nerušeně život města.

Druhou věcí, které si všiml, byla přítomnost všudypřítomné tajné policie AMAM, třebaže většina z nich se vůbec nepokoušela vystupovat utajeně. Hlídkali na rohu ulic a v zaparkovaných vozech. Dvakrát viděl, že byli za stavení a legitimování cizinci, dvakrát viděl, že totéž se stalo i Iráčanům. Výraz na tváři cizinců prozrazoval rezignovaně namíchnutí, ale na tvářích takto kontrolovaných, Iráčanů byl vidět strach.

Na povrchu život města pokračoval a lidé v Bagdádu žertovali stejně tak, jak si je pamatoval; jenže jeho vnitřní pocity mu říkaly, že pod povrchem proudí rychle hluboká feka strachu z tyranu ve velkém paláci u řeky poblíž mostu Tamuza.

Jenom jednou to ráno ucítil to, co mnozí Iráčané cítí ve svém každodenním životě. Byl na trhu s ovocem a zeleninou v Kasře, jen kus přes řeku od svého nového domova, smlouval cenu čerstvého ovoce se starým stánkařem. Když už ho Rusové hodlají živit luštěninami a chlebem, mohl vylepšit alespoň trochu své stravování ovocem.

Blízko čtyři policisté AMAM prohledávali hrubě mladíka, než ho poslali pryč. Starý prodáváč ovoce si odplivl do prachu, tak, tak že neplivl na svoje vlastní baklažány.

"Jednoho dne se Beni Nadži vrátí a zaženou tyhle svině," zamumlal.

Opatrně, staríku, to jsou bláznivá slova," zašeptal Martin, zkoušeje broskve, zda jsou zralé. Starý muž se na něho podíval.

Odkud jsi, bratře?" "Zdaleka. Z vesnice na severu, za Badži.

" "Vrát' se tam, jestli si dáš poradit starým mužem. Už jsem viděl hodně. Beni Nadži přijdou z nebes, stejně jako Beni Kalb." Znova si odplivl a tentokrát už lílky nebyly tak št'astné.

Martin koupil broskve a citróny a šlapal dále. V poledne už byl zpátky v domě sovětského prvního tajemníka. Kulikov už dávno odešel na velvyslanectví a jeho šofér s ním, takže když ho kuchařka rusky odmítla, pokrčil rameny a pokračoval v práci na zahradě.

Starý muž na trhu ho zajímal. Jak se zdálo, někteří dokázali předvídat invazi a nebyli proti. eta "vyženou ty svině pryč" se mohla vztahovat jen na tajnou policii a jejím prostřednictvím i na Saddáma Husajna.

Na ulicích Bagdádu se Britům říkalo Beni Nadži. Kdo vlastně Nadži byl, na to se již dávno zapomnělo, ale věřilo t se, že to byl moudrý a svatý muž. Mladí britští důstojníci, k několikaletému odkladu při provedení transferu. Po- kteří sloužili v těchto částech za císařství, sem přicházeli, kud by se zákazník banky Winkler dotazoval, proč nedošlo aby se s ním setkali, sedávali u jeho nohou a poslouchali k převodu včas, banka Coutts bude nekonečně vděčná, jeho moudrosti. Zacházel s nimi jako se svými syny, přes pokud by banka Winkler mohla informovat jejich zákazní- tože to byli křesťané, a tudíž nevěřící, proto jim lidé říkali ka, že převod je skutečně na cestě a dojde bez jakéhokoli "synové Nadžiho. nezbytného zdržení. A konečně, banka Coutts by velmi Američanům se říkalo Beni el Kalb. Kalb v arabštině je ocenila oznámení o bezpečném přijetí jejich dopisu. pes, a pes, bohužel, není v arabské kultuře nijak zvlášť.

Barzilai počítal s tím, že protože banky milují vyhlídku ; ceněné zvíře. na přicházející peníze, a jen málo z nich to dělá s menší chutí než Winkler, stará banka v Ballgasse bude natolik zdvorilá, aby dopisem odpověděla bankéřům Windsorské Gideon Barzilai se mohl utěšovat alespoň jednou věcí, ho královského domu. A měl pravdu. kterou vytěžil ze zprávy o Winkler Bank, opatřené ban- Obálka z Tel Avivu odpovídala papíru a byly na ní kovným sajanem pro velvyslanectví. Ukázal mu směr, kte- orazítkované britské známky, dopis byl zřejmě podán na rým se musel brát dál. poště na Trafalgar Square před dvěma dny. Byl prostě Nejdříve bylo třeba zjistit, který ze tri viceprezidentů, adresován "ředitel, účty zámořských zákazm'ků, Winkler Kellner, Gemitlich nebo Blei, byl ten, kdo kontroloval Bank" atd. Je samozřejmé, že taková funkce u Winkler účet, jehož majitelem byl irácký renegát Jericho. Bank neexistovala, protože práce byla rozdělována mezi Nejrychlejší cestou by bylo zatelefonovat, avšak podle tř muže.

! toho, co věděl ze zprávy, si byl Barzilai jist, že nikdo z nich Obálka byla vsunuta do poštovní schránky banky upro-

do telefonu nic neřekne. střed noci.

Svůj požadavek nechal důkladně zakódovat v chráně- Skupina Jarid v té době již pozorovala banku celý tý- něm a zabezpečeném podzemí rezidentury Mosadu pod den, zaznamenávala a fotografovala její každodenní práci, vídeňským velvyslanectvím a obdržel odpověď z Tel Avivu- hodiny otvírání a zavírání, příchod pošty, odchod kurýra, v tak rychlosti, jak to, co žádal, šlo připravit. umístění recepční za přepážkou v hale v přízemí a místo šlo o dopis, falšovaný, ale na řádném hlavičkovém pa- bezpečnostní strážce u menšího stolu proti ní. píru, vypůjčeném od jedné z nejstarších a nejučtější- Winkler Bank nesídlila v nové budově.

Ballgasse a ostat- ších britských bank, Coutts of The Strand, Londýn, bank- ně celá oblast Františkánského náměstí se nachází ve kéri Jejího Veličenstva Královny. staré čtvrti, právě kousek od Singerstrasse. Bankovní bu- Podpis byl rovněž dokonalá napodobenina podpisu pra- dova musela kdysi být významným vídeňským sídlem bo- věho vyššího pracovníka banky Coutts v zámořské sekci. haté obchodnické rodiny, byla solidní a důkladná, uzavře- Adresát nebyl uveden jménem, ani na obálce, ani na do- ná za těžkými dřevěnými dveřmi ozdobenými diskretní píse, který začínal prostě: "Vážený pane.. " mosaznou destičkou. Měla jen pět poschodí, alespoň jak Text dopisu byl jednoduchý a k věci. Významný zákaz- se dalo posoudit podle podobného domu na náměstí, který nik banky Coutts bude brzo provádět významný převod na tým Jarid prozkoumal, když se vydával za zákazníka účet- číslovaný účet zákazníka Winkler Bank, a to na účet číslo nické firmy, která tam sídlila. Na patře bylo zhruba šest to a to. Zákazník banky Coutts jim nyní oznámil, že kanceláři.

v důsledku nevyhnutelných technických důvodů dojde Kromě jiného skupina Jarid upozorovala, že odcházející pošta bývá každý večer krátce před uzavřením vkládána do poštovní schránky na náměstí. To bylo povinností strážce, která se potom vracela do budovy, aby podržela dveře personálu, který odcházel. Nakonec pak, než odešel domů, vpustil dovnitř noční stráž. Noční strážce se uvnitř zavřel a zaklapl dostatek závor za dřevěnými dveřmi, že by to zadrželo i pancéřový vůz.

Ještě než byla obálka firmy Coutts z Londýna vhozena bankovními dveřmi, vedoucí skupiny Neviot prozkoumal poštovní schránku na Františkánském náměstí a znechuceně zavrčel: "Vůbec žádný problém". Jeden z jeho skupiny byl zkušený zámečnick a otevřel ji a zavřel během tří minut. Podle toho, co zjistil poprvé, kdy to dělal, dokázal vyrobit klíč, aby tam pasoval, což se také stalo. Po několika malých úpravách fungoval tento klíč stejně jako originální klíč poštovní služby.

Další pozorování odhalilo, že bankovní stráž vždy přichází dvacet až třicet minut před tím, než pravidelně v šest hodin večer přijel poštovní vůz vybírat poštu ze schránky Ten den, kdy přišel dopis od firmy Coutts, pracoval skupina Jarid a zámečnick skupiny Neviot společně. Když se bankovní strážce vracel po ulici, zámečnick již měl otevřenou schránku. Dvacet dva dopisů, pocházejících z Winklerovy banky, leželo nahoře. Trvalo to jenom třicet sekund, aby byl vybrán ten jeden, který byl adresován firmě Coutts v Londýně, vrácen zbytek a schránka uzavřena.

Všech pět členů skupiny Jarid bylo rozmístěno po náměstí pro případ, že by se někomu nelíbilo "pošťák", jehož uniforma, rychle nakoupená v bazaru, se jen vzdáleně podobala skutečným uniformám vídeňských pošťáků. Jenže dobří Vídeňáci nejsou zvyklí na to, že by agent Blízkého východu porušovali posvátnou poštovní schránku; v té době byli na náměstí pouze dva lidé a ani jeden z nich si vůbec nevšiml toho, co vypadalo jako pošťák, který se věnuje své práci. O dvacet minut později skutečný poštovní vůz vybral schránku, jenže to již kolemjdoucí byli dávno pryč a byli zde noví, kteří nic neviděli.

Barzilai otevřel odpověď banky Winkler pro banku Coutts a pochopil, že nezískal zatím nic víc než zdvořilou odpověď potvrzující únosnou angličtinou přijetí dopisu a podepsanou Wolfgangem Gemitlichem. Náčelník skupiny Mosadu nyní věděl přesně, kdo se zabývá účtem Jericha. Všechno, co bylo potřeba udělat, bylo do účtu proniknout nebo ho nějak porušit. Jenže Barzilai nevěděl, že jeho problémy teprve začínají.

Bylo již dávno po setmění, když Mike Martin opustil ruské území v čtvrti Mansúr. Neviděl vůbec důvod, aby rušil Rusy tím, že by šel hlavní bránou; byla zde mnohem menší branka v zadní zdi, s rezavým zámkem, ke kterému dostal klíč. Vyjel na svém kole do uličky, znovu zamknul dveře a začal šlapat.

Bude to, jak věděl, dlouhá noc. Chilský diplomat Moncada popsal dokonale důstojníkům Mosadu, kteří ho vyslyšeli, když odjel, místa přesného umístění tří mrtvých schránek určených pro zprávy od něho pro Jericha, a místa, kde měl umístit křídové značky, aby upozornil neviditelného Jericha, že na něho čeká zpráva. Martin cítil, že nemá jinou možnost než použít všechny tři najednou, přičemž v každé z nich bude stejná zpráva.

Napsal tyto zprávy arabsky na tenkém leteckém papíře, složil každou na malý čtvereček a všechny tři si připevnil páskou na vnitřek stehna. Křídý měl v kapse.

První zastávkou byl hřbitov Alvazia za řekou ve čtvrti Risafa. eděl už, kde to je, pamatoval si to dávno, kromě toho studoval také dlouhou fotografii v Rijádu. Nalézt uvolněnou cihlu v temnotě byl jiný problém.

Trvalo mu to deset minut škrábání špičkami prstů na tmavé zdi, než našel tu správnou. Byla přesně tam, kde Moncada řekl. Uvolnil cihlu z výklenku, vložil zprávu v obálce za ni a dal cihlu na místo.

Druhá schránka byla v jiné staré a rozpadající se zdi, tentokrát poblíž zbořené staré pevnosti Aladhamija, kde páchnoucí rybník je všechno, co zbývá z vodního příkopu.

Kousek od pevnosti je Aladhamova hrobka a mezi nimi je řez, stejně stará a stejně se rozpadající jako pevnost sama, Martin našel zed' a osamělý strom, který u ní rostl. Sálh za strom a napočítal deset cihel dolů od vrcholku. Desátá cihla se viklala jako starý zub. Sem přišla druhá obálka a cihla se vrátila na své místo. Martin zkontroloval, zda se nikdo nedívá, ale byl zcela sám; nikomu se do tohoto opuštěného místa ve tmě nechtělo.

Třetí a poslední schránka byla na dalším hřbitově, tentokrát však to byl britský, dlouho opuštěný hřbitov ve čtvrti Vaziraja poblíž tureckého velvyslanectví. Tak jako v Kuvajtu, hrob, nikoli však šterbina pod mramorovým náhrobkem, ale uvnitř malé kamenné nádoby připevněné tam, kde býval pomník, na konci dlouho opuštěného místa.

"p, "To nic, zamumlal Martin k válečníkovi iméria kte tu už tak dlouho ležel, "nic se neděje, všechno je v pořádku." Protože Moncada pracoval v budově OSN míle daleko na cestě k letišti Matar Sadam, rozumně vybral místa pro umístování značek křídou na širší cestě ve čtvrti Mansúr, kde je bylo možno vidět z projíždějícího vozu. Bylo domluveno, že až kdokoli, Moncada nebo Jericho, uvidí křídovou značku, vezme na vědomí, které schránky se týká, a potom značku setře. Ten, kdo značku nakreslil, tudy projde druhý den nebo později, uvidí, že značka zmizela, a bude vědět, že jeho zpráva byla přijata a (dalo se předpokládat), že mrtvá schránka byla navštívena a balíček odnesen. Tímto způsobem spolu oba agenti komunikovali po dobu dvou let a nikdy se nesetkali.

Martin, na rozdíl od Moncady, neměl auto, takže musel celou cestu jet na kole. Jeho první značka, Svatoondřejský kříž připomínající velké X, byla provedena modrou křídou na kameni u vrat opuštěného domu.

Druhá značka byla bílou křídou na rezavých železných dveřích garáže v zadní části domu v Jarmuku. Zde to byl Lotrinský kříž. Třetí byl červenou křídou - islámský měsíc horizontálně přeškrtnutý, nakreslený na zdi budovy Svazu arabských novinářů na kraji čtvrti Mutanabi. Pokud se týká iráckých novinářů, nikdo jim příliš neklade na srdce, aby se o něco zajímali a taková křídová značka na jejich zdi nebyla ničím, co by stálo za palcový titul.

Martin nemohl vědět, zda Jericho, bez ohledu na Moncadovo upozornění, že se může vrátit, stále ještě obhlíží město, dívaje se z okna svého automobilu, aby viděl, zda se na zdech objeví značky. Nyní mohl jen všechno každodenně kontrolovat a čekat.

7. listopadu si všiml, že bílá křídová značka zmizela.

Bylo to snad proto, že majitel garáže se rozhodl vyčistit plechové dveře?

Martin šlapal dále. Chyběla i modrá křídová značka na bráně; stejně jako červená značka na zdi budovy novinářů.

Té noci vybral tři mrtvé schránky, které byly připraveny pro zprávy od Jericha svému řídicímu orgánu.

Jedna byla za uvolněnou cihlou na zadní části zdi obklopující zeleninový trh z ulice Saadun. Našel tam složený list jemného papíru. Druhá schránka, pod uvolněnou okenní římsou opuštěného domu v aleji, v záplavě uliček, které tvoří sūk na severním břehu řeky poblíž mostu Šuhada, měla stejný obsah. Třetí a poslední, pod uvolněnou dlaždicí na opuštěném dvoře u Abu Nawas, vydala třetí čtverec tenkého papíru.

Martin si všechny připevnil lepící páskou kolem svého levého stehna a šlapal dolů do Mansúru.

Za světla třepotavé svíčky je přečetl. Zprávy byly stejné.

Jericho žil a vedlo se mu dobře. Byl připraven dále pracovat pro Západ a chápal, že nyní budou příjemci jeho nformací Britové a Američané. Jenže riziko se nyní neúměrně zvýšilo a stejně tak tomu bude i s jeho platem.

Očekával souhlas a náznak toho, co se po něm chce.

Martin spálil všechny tři zprávy a rozdrtil popel na prášek. Znal již dopředu odpověď na oba dotazy. Langley bylo připraveno být štědré, skutečně štědré, pokud dodávky budou dobré. A pokud se týče potřebných informací, Martin se naučil z paměti seznam otázek týkajících se Saddámovy nálady, jeho strategické koncepce a rozmístění hlavních velitelských středisek a míst výroby zbraní hro.

madného ničení.

Krátce před úsvitem oznámil Rijádu, že Jericho je znovu ve hře.

10. listopadu se Dr. Terry Martin vrátil do své malé přeplněné kanceláře na Škole orientalistických a afrických studií, a zjistil, že na stole má zprávu na kousku papíru, napsanou sekretářkou.

Volal nějaký pan Plummer; řekl, že máte jeho číslo, a chtěl vědět, co se děje.

Stručnost textu naznačovala, že slečna Wordsworthová byla rozladěná. Byla to dáma, která ráda chránila své badatelské svěřence s majetnickou starostlivostí kvočny. Bylo jasné, že to také znamenalo, že musela o všem vědět. Ti, kdo volali a odmítali ji říci, proč volají, nebo čeho se to týká, nezískali její přízeň.

Podzimní semestr byl v běhu a Terry měl novou dávku studentů, kterými se musel zabývat, takže téměř zapomněl na svůj požadavek, se kterým se obrátil na ředitele arabských služeb ve vládním spojovacím středisku.

Když zavolal, Plummer byl na obědě; odpolední přednášky se zase postaraly o zaměstnání Terryho Martina až do čtyř hodin. Do Gloucestershiru se dovolal těsně předtím, než chtěl již v pět hodin jít domů.

"Ale ano," řekl Plummer. "Pamatujete se, že jste se ptal na něco zvláštního, na něco, co nemá vůbec smysl? Něco jsme včera chytili na naší venkovní stanici na Kypru, zdá se to být hodně podivné. Můžete si to poslechnout, jestli chcete."

"Tady v Londýně?" zeptal se Martin.

"Ne, bojím se, že to nepůjde. Je to samozřejmě tady na pásce, jenže otevřeně řečeno, to si musíte celé poslechnout tady u nás na velkém stroji, se vším vylepšením, které tomu můžeme dát. Z obyčejného magnetofonu byste as nic neslyšel. Je to spíše procezené mezi zuby; to je také důvod, proč ani moji Arabové nemohou zjistit, o co jde." Zbytek týdne byl pro oba plný práce. Martin se dohodl, že tam přijede v neděli, a Plummer ho pozval na oběd v malé hezké restauraci asi kilometr od kanceláře.

Oba dva pánové ve tvídových sakách nepůsobili ve starodávném hostinci žádný rozruch a každý z nich si objednal oblíbené nedělní jídlo, hovězí a yorkshireský pudink.

"Vůbec nevíme, kdo s kým mluvil, řekl Plummer, "jenže je jasné, že jsou to zatraceně vysoce postavení pánové. Z určitých důvodů volající použil otevřenou telefonní linku a jak se zdá, vrátil se právě z návštěvy štábů přední linie v Kuvajtu. Možná používal svůj telefon v autě; víme, že to nebylo na vojenské síti, takže pravděpodobně ani osoba, která mluvila, nebyla voják. Asi nějaký vysoký úředník." Obsluha byla rychlá a tak přestali mluvit, zatímco byl obsloužen vším náležitým včetně pečených brambůrek a pastináku. Když servírka odešla, Plummer pokračoval.

"Jak se zdálo, volající komentoval zprávy iráckého letectva, že Američané a Britové létají ve zvýšeném počtu na útočné hlídky až k irácké hranici, potom se na poslední chvíli vracejí." Martin přikývl. O této taktice slyšel. Bylo to určeno k tomu, aby bylo možno monitorovat reakce irácké protivzdušné obrany na takovéto zdánlivé útoky na jejich letecký prostor. Museli "rozsvítit" své radarové obrazovky a obrazovky protileteckých raket SAM, takže hlídkové AWACS,

kroužící nad Zálivem, mohly zjistit jejich přesnou polohu.

"Ten, kdo mluvil, mluvil o Beni-al-Kalb, synech psů, tedy Američanech, a naslouchající se smál a prohlásil, že rák nedělá dobře, když reaguje na tuto taktiku, která zcela zřejmě není určena k ničemu jinému než k odhalení jejich obranných pozic.

Potom však mluvčí řekl něco, co nemůžeme pochopit.

Je tam nějaké praskání, statická elektřina nebo co. Můžeme celou zprávu zpracovat tak, že odstraníme interference, jenže ten chlap procedil svá slova v tomto okamžiku mezi zuby.

† Ovšem posluchač na druhém konci byl velmi znepokojen a řekl mu, aby přestal kecat. A zavěsil. Skutečně také posluchač, o kterém si myslíme, že byl v Bagdádu, praštil telefonem. A právě ty dvě poslední věty bych chtěl, abyste si poslechl." Po obědě Plummer dovezl Martina do rozsáhlého monitorovacího komplexu, který fungoval bez přestání včetně neděle. GCHQ pracuje sedm dní v týdnu. Ve zvukotěsné místnosti podobné nahrávacímu studiu požádal Plummer jednoho z techniků, aby přehrál záhadný pásek. On i Martin seděli tiše, zatímco hrdelní hlas z Iráku naplňoval místnost.

Rozhovor začal tak, jak Plummer popisoval. Nakonec ráčan, který začal rozhovor, začal být vzrušený. Jeho hlas zesílil. "Dlouho to trvat nebude, soudruhu. Brzo budeme mít..." Zde se ozval šum a slovům bylo špatně rozumět. Jenže jejich účinek na muže v Bagdádu byl okamžitý. Skočil mu do řeči.

g " "Bud' zticha, ibn-al- ahba.

Potom praštil s telefonem, jako kdyby si náhle s hrůzou uvědomil, že linka nebyla bezpečná.

Technik přehrál pásku trikrát mírně odlišnými rychlostmi.

"Co si myslíte?" zeptal se Plummer.

"No, oba dva jsou členy strany," řekl Martin. "Pouze funkcionáři strany používají oslovení rafík, soudruhu." "Správně, takže jde o dva fousy, kteří se bavili o tom, jak roste počet zbraní Američanů, a o provokacích amerického letectva na hranici." "Potom začal být hovořící vzrušený, možná vztekly, s náznakem vzrušení.

"To naznačuje, že budou nějaké změny?" zeptal se Plummer.

"yP " V adá to tak, řekl Martin.

"A potom ten zkomolený kousek. Jenomže podívejte se na to, jak na to ten, co ho poslouchal, reagoval, Terry Nejenže praštil telefonem, ještě nazval svého kolegu čubčím synem. To už je dost silné, ne?" "Velmi silné. Takovou větu mohl z obou dvou použít jen y, y " ten v šší ab se mu nic nestalo, řekl Martin. "Co ho k čertu tak vyprovokovalo?" "Je to pravděpodobně ta zkomolená věta. Poslouchejte znova." Technik přehrál větu znova.

` "Něco jako Alláh navrhl Plummer.

" Brzo budeme u Alláha? Budeme v rukou Alláhových?" "Zdá se mi, že to je: brzo budeme mít... něco... něco... Alláh."

"V pořádku, Terry. Já bych z toho vyšel. Budeme mít Alláhou... pomoc - třeba..." "Proč by potom ten druhý vztekla vybuchnul?" zeptal se Martin. "Zadat přízeň všemohoucího pro vlastní věc není nic nového. A není to také urážlivé. Nevím. Můžete mi dát tu větu přehranou na pásku domů?" " Jistě." " Ptalí jste se na to vašich amerických bratranců?" V těch několika týdnech, kdy se Terry Martin dostal do tohoto bizarního světa, si přisvojil jejich jazyk. Pro britskou špiónáž jsou kolegové "přátelé" a Američané pak " bratranci".

"Samozřejmě. Fort Meade zachytila stejnou konverzaci, družici. Ani oni na to nemohou přijít. Vlastně ani tomu nepřikládají velkou důležitost. Dali to prostě k ledu." Terry Martin jel domů s malou kazetou v kapse. K Hilaryho značnému znechucení trval na tom, že si bude přehrávat krátký rozhovor znova a znova na jejich magnetofonu v ložnici. Když protestoval, Terry poukázal na to, že Hilary je někdy strašně rozčilený jenom proto, že mu chybí jedno slovo v křížovce v Timesech. Hilary byl tímto srovnáním překvapen.

" Jenže já dostanu vyluštění příští ráno," vyštěkl, obrátil se na druhou stranu a spal.

Terry Martin však nenašel odpověď ani příští ráno, ani další. Přehrával si pásek během přestávek mezi přednáškami a vždy tehdy, jak měl jenom chvilku volna, přičemž odhadoval možné alternativy zkomolených slov. Jenomže vždy mu smysl unikál. Proč byl ten druhý v rozhovoru tak zurivý, kvůli nevinnému odvolání se k Alláhovi?

Až za pět dní dvě hrdelní hlásky a sykavka obsažená v zkomolené větě začaly dávat smysl. Když na to přišel, pokusil se sehnat Simona Palfreyho v Century House, ale bylo mu řečeno, že zatím je jeho kontakt mimo. Požádal o přepojení k Stevu Laingovi, jenže náčelník operací na Blízkém východě rovněž nebyl k dispozici.

Třebaže to nemohl vědět, Palfrey byl na delší dobu přidělen do štábu SIS v Rijádu a Laing byl na návštěvě v témže městě kvůli důležitému jednání s Chipem Barberem z CIA.

Muž, kterému se říkalo "tipař", přiletěl do Vídne z Tel Avivu přes Londýn a Frankfurt, nikdo tam na něho nečekal, vzal si taxi z letiště Schwechat do hotelu Sheraton, kde měl rezervovaný pokoj.

Tipař byl červeňoučký a žoviální, typický americký advokát z New Yorku, aspoň to tvrdily dokumenty. Jeho angličtina s americkým přízvukem byla bezvadná, což nebylo překvapující, protože strávil ve Státech celá léta, a jeho němčina únosná.

Během několika hodin po příjezdu do Vídne zaměstnal sekretářské služby hotelu Sheraton skládáním návrhu zdvořilého dopisu na hlavičkovém papíru své advokátní firmy jistému Wolfgangu Gemiitlichovi, viceprezidentovi Winkler Bank.. Hlavičkový papír byl naprosto pravý a pokud by to někdo kontroloval telefonicky, podpisující byl skutečně starším společníkem u této vysoce prestižní newyorské advokátní firmy, třebaže byl právě na dovolené (což s Mossad v New Yorku nechal zkontrolovat), a určitě to nebyl tentýž muž jako návštěvník ve Vídni.

Dopis byl jak omluvný, tak i vzbuzující zvědavost, jak mělo také být. Pisatel zastupoval zákazníka, který je velm bohatý a zámožný a který nyní chce uložit své značné jmění v Evropě.

Tento zákazník osobně trval na tom, zřejmě poté, co o Winkler Bank slyšel od svého přítele, aby byla o tuto službu požádána právě tato banka a konkrétně osobně vážený pan Gemiitlich.

Pisatel by se měl býval ohlásit dříve, ale jak jeho zákazník, tak i advokátní firma klade nesmírný důraz na přísnou diskretnost, vyhýbání se otevřeným telefonním linkám a faxům k jednání o zákaznickových obchodech, takže pisatel využil příležitostné cesty do Evropy, aby se ve Vídni zastavil osobně.

Jeho časový rozvrh však bohužel umožňuje pouze tři dny ve Vídni, avšak pokud by pan Gemiitlich byl tak laskav, aby mu poskytl rozhovor, on, Američan, bude velmi potěšen, pokud bude moci banku navštívit.

Dopis vhodil Američan osobně do dopisní schránky banky v noci a v poledne příštího dne již bankovní poslíček přinesl odpověď do hotelu Sheraton. Pan Gemiitlich bude mít to potěšení setkat se s americkým advokátem v deset hodin ráno příštího dne.

Od okamžiku, kdy byl tipař uveden, jeho oči kontrolovaly všechno. Nedělal si žádné poznámky, avšak neunikla mu žádná podrobnost a žádná nebyla také zapomenuta.

Recepční zkontrolovala jeho pověření, zatelefonovala nahoru, aby si potvrdila, že je očekáván, strážce ho uvedl nahoru - celou cestu k tajemným dřevěným dveřím, na které zaklepal, byl s ním. Nikdy se tipaři nepodařilo dostat mimo dohled. Na vyzvání "Herein!" otevřel strážce dveře a pokynul Američanovi, aby vstoupil, vyšel ven, zavřel za sebou dveře a vrátil se ke svému stolu v hale.

Herr Wolfgang Gemiitlich vstal od stolu, potřásl s s hostem rukou, nabídl mu křeslo proti sobě a zaujal místo za svým stolem.

Slovo "gemiitlich" v němčině znamená "pohodlný", s jakýmsi náznakem něčeho lepšího. Nikdy nedostal číslo 292 t věk snad horší jméno. Tento Gemiitlich byl hubený jako smrtka, jeho věk bylo možno odhadnout na padesátku, měl šedý oblek, šedou vázanku, řádnou vlasy a tomu odpovídající tvář. Vyzářovala z něho šedivost. V jeho bledých očích nebyla ani stopa humoru a pokus o úsměv na uvítanou z tenkých rtů byl spíše úšklebkem.

Kancelář byla zařízena se stejnou strohostí, která odpovídala tomu, kdo zde pracoval; tmavé, dřevem vykládané stěny, tituly a uznání místo obrazů a velký ozdobný stůl, jehož povrch byl zbaven jakýchkoli náznaků zmatku.

Wolfgang Gemiitlich nebyl bankéřem pro legaci; bylo zřejmé, že všechny formy vtípu byly něčím, co nesnášel.

Bankovníctví je vážná věc; stejně tak jako život sám. Pokud existovalo něco, s čím pan Gemiitlich naprosto nesouhlasil, tak to bylo vydávání peněz. Peníze zde byly pro spoření, především pod dohledem Winkler Bank. Vybírání vkladů by mu mohlo působit vážné žaludeční potíže a větší převody z účtu u Winkler Bank někam jinam by mu zničily celý týden. Tipař věděl, že jeho úkolem je všeho si všimnout a ohlásit. Jeho prvním úkolem, který nyní plnil, bylo identifikovat osobu pana Gemiitliche pro skupinu Jarid někde na ulici. Hledal také nějaký sejf, který by mohl obsahovat provozní podrobnosti účtu Jericho, bezpečnostní zámky, dveřní kliky, poplašné systémy - krátce a dobře řečeno, byl zde proto, aby se případně připojil k eventuálnímu vloupání.

Tipař, který se vyhýbal čemukoli specifickému ve věc částek, které jeho klient chce převést do Evropy, avšak poukazoval na jejich obrovskou velikost, a udržoval konverzaci při dotazech asi na úrovni bezpečnosti a diskretnosti, jaká byla udržována i bankou Winkler. Herr Gemiitlich byl rád, že mohl vysvětlit, že číslované účty u firmy Winkler jsou naprosto neproniknutelné a že diskretnost je prvním zákonem.

Jenom jednou během konverzace byli přerušeni. Postranní dveře ve stěně se otevřely, aby vpustily vyšší ženu, která přinášela tři dopisy k podpisu. Gemiitlich se nad tím vyrušením zamračil.

"Říkal jste, že jsou důležité, Herr Gemiitlich. Jinak..." řekla žena. Když si ji člověk pořádně prohlédl, nebyla tak stará, jak by se podle vzhledu zdálo, asi tak čtyřicet. Do zadu stažené vlasy, drdol, tvídové šaty, flórové punčochy, polobotky.

"Ja, ja, ja..." řekl Gemiitlich a natáhl ruku pro dopisy.

"Entschuldigung..." obrátil se ke svému hostu. On i tipař mluvili německy poté, co zjistili, že Gemiitlich mluví jenom těžkopádnou angličtinou. Tipař samozřejmě vstal a nepatrně se uklonil přicházející.

"Griiss Gott, Fräulein, řekl. Podívala se na něho vyděšeně. Gemiitlichovi hosté obvykle nevstávali kvůli sekretářce. Ovšem, toto gesto donutilo Gemiitliche, aby s odkašlal a zamumlal: "Ano, ano, hm... to je moje osobní sekretářka, slečna Hardenbergová." Tipař to vzal rovněž na vědomí a sedl si.

Když byl vyprovoden s ujištěním, že by měl nabídnout svému zákazníkovi v New Yorku nejvýhodnější účet Winklerovy banky, postup byl stejný jako při vstupu. Z přední haly byl zavolán strážce, který se objevil ve dveřích. Tipař se rozloučil a následoval ho ven.

Společně prošli k malému, zamřížovanému výtahu, který s řinčením sjížděl dolů. Tipař se zeptal, zda může použít před odchodem toaletu. Strážce se zamračil, jako kdyby takové tělesné funkce nebyly u Winkler Bank vůbec očekávány, avšak zastavil výtah. Hned u dveří výtahu ukázal tipaři neoznačené dřevěné dveře.

Toto zařízení bylo jasně určeno pro pánské zaměstnance banky; jedna kabinka, jedna mušle, umyvadlo, ručník a skříňka na zdi. Tipař otevřel kohoutky, aby udělal hluk, a rychle prohlédl místnost. Bylo zde zamřížované, zapečetěné okno, protkané dráty poplachového systému, nikoliv však snadná cesta. Automatický ventilátor.

Skříňka obsahovala kartáče, čistící potřeby, potřeby na rnyti podlahy a vysavač. To znamená, že mají uklízečku.

Kdy však uklízí? V noci nebo na konci týdne? Podle vlastní zkušenosti byl přesvědčen o tom, že i uklízečka t.

by pracovala uvnitř soukromých kanceláří pouze pod přísným dohledem. Jasně, strážce nebo nočního hlídače bylo možno "zaopatřit", jenže to nešlo. Příkazy Kobiho Drora byly naprosto jasné. Nesmí být zanechány žádné stopy.

Když vyšel ze záchodu, strážce zde stále stál. Protože viděl, že dále v chodbě jsou široké mramorové schody do haly, tipař se usmál, pokynul a prošel chodbou místo toho, aby použil pro takovou krátkou vzdálenost výtahu. Strážce za ním vykusal, doprovodil ho dolů do haly a otevřel mu dveře. Slyšel, jak se za ním zaklaply pacičky zamykacího mechanismu. Pokud by byl strážce nahoře, přemýšlel, jak by asi recepční vpustila zákazníka nebo kurýra?

Po dvě hodiny vysvětloval Gidimu Barzilaiovi vnitřní uspořádání banky, alespoň do té míry, do jaké je byl schopen vypořádat, a zpráva nebyla nijak příjemná. Náčelník týmu Neviot seděl a vrtěl hlavou.

Ano, dalo by se tam vloupat. To není problém. Nalézt poplachový systém a neutralizovat ho. Jenže nezanechat při tom

stopy, to ne. Je zde noční hlídka, která pravděpodobně v časových intervalech prochází. A potom, co by hledali? Sejf? Jaký? Jak starý? Na klíč nebo s kombinačním zámekem nebo obojím? To by trvalo hodiny. A musel by umlčet nočního hlídače. To by zanechalo stopy. A to Dror zakázal.

Tipař odletěl z Vídně zpět do Tel Avivu hned příští den.

To odpoledne z řady fotografií identifikoval Wolfganga Gemiitliche a z dobrého důvodu i Fräulein Hardenbergovou.

Když odešel, Barzilai a náčelník skupiny Neviot se opět sešli.

"Otevřeně řečeno, Gidi, potřebuji více informací. Je toho příliš mnoho, co stále nevím. Papíry, které potřebuješ, musí být uloženy v sejfu. Kde? Za dřevěným obložením? Sejf v podlaze? V kanceláři sekretářky? Ve speciálním úkrytu v přízemí? Potřebujeme mnohem více informací o tom, jak to tam chodí." Barzilai zavrčel. Už dávno, při školení, jim jeden z instruktorů řekl: Neexistuje nic takového jako člověk, který by neměl nějakou slabost. Najděte tenhle bod, stlačte nerv, a bude s vámi spolupracovat. Příštího jitra obě skupiny Jarid a Neviot začaly intenzivně pozorovat Wolfganga Gemiitliche.

Jenže mrzutý Vídeňák jim dokazoval, že instruktor neměl pravdu.

Steve Laing a Chip Barber měli velký problém. V polovině listopadu dodal Jericho své první odpovědi na otázky, které dostal přes mrtvou schránku v Bagdádu. Jeho cena byla vysoká, avšak americká vláda provedla převod na vídeňské konto beze slova.

Pokud byly informace Jericha přesné, a nebylo důvodu se domnívat že nejsou, pak byly krajně užitečné. Neodpověděl na všechny otázky, odpověděl na některé a potvrdil jiné, již napůl zodpovězené.

V podstatě uvedl zcela konkrétně sedmáct míst spojených s výrobou zbraní hromadného ničení. Osm z těchto míst byla místa, která Spojenci již podezírali; z těchto pak upřesnil umístění dvou. Dalších devět byly nové informace, mezi kterými byla ta hlavní o přesném umístění skryté laboratoře, ve které pracovala fungující kaskáda difúzních odstředivek pro přípravu uranu 235 pro bombu.

Problémem bylo: jak to říci vojákům, aniž by bylo nutno jim prozradit, že Langley a Century mají vysoce postaveného zrádce v Bagdádu?

Ne že by vyzvědači snad nedůvěřovali vojákům. To rozhodně ne, šlo o vysoké důstojníky. Jenže v konspiračním světě platí staré a dobře vyzkoušené pravidlo: nepotřebuje vědět. Člověk, který něco neví, to nemůže vyrazit, třeba i nechtěně. Pokud pánové v civilních šatech prostě přijdou se seznamem čerstvých člů zčistajasna, kolik generálů, brigádních generálů a plukovníků si dokáže zjistit, odkud to muselo přijít?

Ve třetím týdnu měsíce měli Barber a Laing soukromé jednání v suterénu ministerstva obrany Saúdské Arábie s generálem Busterem Glossonem, zástupcem generála Chucka Hornera, který velel letectvu na bojišti v Zálivu.

† Třebáže nepochybně měl křestní jméno, nikdo nikdy o něm nemluvil jako o generálovi Glossonovi, ale jako o "Busterovi". To on plánoval a naplánoval případný souhrnný útok letectva na Irák, který, jak každý věděl, by šel předcházet každému pozemnímu útoku.

Londýn i Washington se již shodly na názoru, že bez ohledu na Kuvajt, válečný mechanismus, který má k dispozici Saddám Husajn prostě musí být zničen, a to samozřejmě zahrnovalo i výrobní kapacity bojových plynů, bakterií a jaderných bomb.

Ještě než Pouštní štít s definitivní platností zlikvidoval všechny možnosti iráckého útoku na Saúdskou Arábii plánování případné letecké války, pod tajným kódovým jménem Instant Thunder značně pokročilo. Architektem této letecké války byl Buster Glosson.

17. listopadu se ještě OSN a různé diplomatické sbory na celém světě stále pokoušely dát dohromady nějaký "hlavový plán", který by skoncoval s krizí bez vypálení jediného výstřelu, shoení jediné bomby nebo vypuštění rakety. Tři muži v podzemní místnosti toho dne velm dobře věděli, že takovýto plán odvolání všech akcí se prostě nesmí uskutečnit. Barber byl stručný a mluvil k věci. "Jak víte, Bustere, ty a Britové jsme se pokoušeli velmi tvrdě identifikovat zařízení Saddáma Husajna na výrobu zbraní hromadného ničení." Generál USAF přikývl. Na chodbě měl mapu, kde bylo více špendlíků než bodlin na ježkovi, a každý z nich namenal zvláštní cíl pro bombardování. Tak co teď?

"Začali jsme vývozními licencemi a vystopovali jsme tyto země, potom společnosti v těchto zemích, které plnily smlouvy. Potom vědce, kteří montovali zařízení těchto závodů, avšak mnozí z nich byli dováženi v autobusech s neprůhlednými okny, žili na základně a nikdy vlastně nevěděli, kde jsou.

A konečně, Bustere, spojili jsme se i s těmi, kdo prováděli stavby, s těmi, kteří vlastně budovali většinu Saddátových závodů na výrobu jedovatého plynu. A něco toho se podařilo. Něco, co za to stálo." Barber předal nový seznam cílů generálovi. Glosson je studoval se zájmem. Nebyly označeny přesnými souřadnicemi, jak by bylo potřeba pro bombardování, avšak jejich popis byl dostatečný k jejich identifikaci z leteckých snímků, které již byly k dispozici. Glosson si vzdychl. Věděl, že některé z údajů na seznamu byly skutečné cíle; jiné byly označeny otazníkem; že se teprve potvrzují; jiné byly nové. Zvedl oči.

"To myslíte vážně?" "Naprostě," řekl Angličan, "jsme přesvědčeni, že stavbáři jsou dobrým zdrojem, možná tím nejlepším, protože jsou to tvrdí chlapi, kteří věděli, co dělají, když stavěli ta místa, a mluví volně a více než někteří z těch byrokratů." Glosson vstal.

"OK. Máte pro mě ještě něco?" "Budeme pokračovat pořád v práci v Evropě, Bustere," řekl Barber. "Jámile dostaneme více potvrzených cílů, pak ti je předáme. Zakopali toho spoustu, to víš. Hluboko pod pouští. My zatím mluvíme o významných stavebních projektech." "Řeknete mi, kde jsou, a já jim shodím střechu na hlavu," řekl generál. Později vzal Glosson seznam k Chucku Hornerovi. Náčelník USAF byl menší než Glosson, vypadal melancholicky, s tváří honičiho psa a s diplomatickou jemností nosorožce. Jenže obdivoval své letce i mechaniky a ti mu to svým způsobem vraceli.

Bylo o něm známo, že se vždy postaví na jejich stranu proti dodavatelům, byrokratům a politikům až po Bílý dům,

jakmile si bude myslet, že to musí udělat, a že nebude kvůli tomu mluvit jemně. Co na srdci, to na jazyku.

Při návštěvě států v Zálivu, Bahrajnu, Abú Zabí a Dubaje, kde byly rozmístěny některé z jeho posádek, se vyhýbal takovým místům, jako byly hotely Sheraton a Hilton, kde kvetl zlatý život (doslovně), aby mohl být s letci na základnách a spát na polním lůžku.

Muži a ženy ve službě byli většinou prosté duše, které věděly rychle, co mají mít rády a co ne. Piloti USAF by t proti Iráku a pro Chucka Hornera létali klidně na starých dvouplošnicích. Studoval seznam získaný od špionáže a vzdychal. Dvě z těchto míst na mapě se nacházela uprostřed pouště.

"Odkud tohle dostali?" zeptal se Glossona.

"Pohovory se stavbaři, kteří je stavěli, alespoň to ň'kají," řekl Glosson.

"Ale hovno," řekl generál, "ti rošťáci mají někoho v Bagdádu. Bustere, nikomu o tomhle nebudeme ň'kat.

Nikomu. Prostě to vem a dej je na seznam cílů." Trochu se zamyslel a potom dodal: "To bych rád věděl, kdo ten syčák je." Steve Laing se dostal do Londýna 18. listopadu, ve vřavě, která začala kolem krize zachvacující konzervativní vládu, když se bezvýznamný poslanec pokusil s použitím stranických pravidel odstranit paní Margaretu Thatcherovou z předsednictví vlády.

Bez ohledu na svou únavu si Laing přečetl zprávu Ter'.. ryho Martina, kterou měl na stole, a zavolal mu do školy. Dohodl se s ním na krátkém drinku po práci, takže Laingův návrat domů na předměstí se opět o něco posunul.

Když konečně seděli u rohového stolu v klidném baru ve West Endu, Martin vytáhl ze svého kufn'ku magnetofon a pásku. Ukázal je Laingovi a vysvětlil, co chtěl před týdnem na Seanu Plummerovi, vyprávěl o tom, jak se minulý týden setkali.

"Mám vám to přehrát?" zeptal se.

"Hele, když tomu ti chlapíci v GCHQ nemohli rozumět, tak tomu určitě nebudu rozumět ani já," řekl Laing.

"Podívejte, Sean Plummer má ve svém personálu Araby jako Al-Churi. A když ti neví o co jde..." Přesto však zdvorile naslouchal.

"Slyšíte to?" zeptal se Martin vzrušeně. "Myslím to "k" ` po "mít"? Ten chlap nepňvolává pomoc Alláhu pro Irák. Ten používá název. To je právě to, proč ten druhý dostal vztek. Jasně, oni vědí, že nikdo by neměl tenhle název použít otevřeně. Musí být vyhrazen pro velmi úzký kruh lidí." Ale co to vlastně tedy ň'ká?" zeptal se Laing naprosto "zmateně. Martin se na něho nevinně podíval. Copak Laing nic nechápe?

"Říká, že růst počtu zbraní Američanů nevádí, protože, brzo budeme mít Kubth-ut-Allah`." Laing stále vypadal udiveně.

"ý, "Zbraň, naléhal Martin, "musí to b t zbraň. Něco co bude brzo k dispozici, aby to zadrželo Američany." P," g, "Promiňte mi mou špatnou arabštinu řekl Laing ale " co to je Kubth-ut-Allah?" " p " "Jo, řekl Martin, "to znamená Boží št.

12 Po jedenácti letech u moci, poté, co vyhrála troje všeobecné volby, britská premiérka padla 20. listopadu, třebaže své rozhodnutí odstoupit oznámila až o dva dny později.

Drbný v londýnských koktejlových kruzích pokládaly její politickou demisi za důsledek její izolace ve společenství politiků Evropského společenství. To byl samozřejmě úplný nesmysl; britský lid nikdy nesvrhne svého vůdce jenom proto, že by rozčiloval cizince.

Italská vláda, která byla strůjkyní její nedávné izolace na konferenci v Římě, byla během triceti měsíců sama zbavena moci a někteří z jejích členů šli do vězení s obviněním z takové korupce, že to jinak nádhernou zem činilo naprosto neovladatelnou.

Francouzská vláda byla vyhnána od moci masakrem, jaký se nevyskytl snad od noci bartolomějské. Německý kancléř čelil recesi, nezaměstnanosti, neonacismu a průzkumům veřejnému mínění, které mu dokazovaly, že německý lid nemá ani ten nejmenší úmysl zřít se své milované a všemocné německé marky ve prospěch nějakého žetonu z obyčejné slitiny, vydávaného pro ně monsieurem Delorsem v Bruselu.

Důvody jejího pádu byly čtyři, navzájem spojené. Ten první byl, že když bezvýznamní poslanci použili záhadné pravidlo strany k jejímu napadení a k tomu, že její formální znovuzvolení konzervativními poslanci ve Westminsteru bylo nevyhnutelné, zvolila si pro řízení svých voleb nevyslovitelně nekompetentní skupinu.

Za druhé, nechala se přesvědčit, aby právě 18. listopadu odjela na konferenci do Paříže. Jestliže vůbec někdy byla doba, kdy ji bylo potřeba vidět na chodbách Westminsteru, naléhající, kárající, lichotící, ujišťující ty, kdo ztrácel naději, naznačující povýšení těm, kdo budou loajální, a odchod do propadliště pro nevěrníky, pak to byla právě tato doba.

Klíčovým volebním prvkem byla skupina zhruba padesáti poslanců z okrajových volebních obvodů - většina z nich měla jen 5 000 voličů - která se obávala, že by mohla ztratit svá místa ve sněmovně v příštích volbách, pokud zůstane. Polovina z nich ztratila nervy - a pozděj opravdu i svá místa ve sněmovně.

Klíčem pro těchto padesát poslanců byla daň z hlavy, nedávno zavedené opatření ke zvýšení příjmů místních úřadů, na které se celý národ díval jako na nefunkční a naprosto neférové. Stačilo v oněch dnech naznačit, že nejhorší dopady daně budou projednány a napraveny, a paní Thatcherová mohla vyhrát již v prvních volbách.

V takovém případě by nebylo druhé volební kolo a ti, kdo šli proti ní, by zmizeli v nenávratnu. Ve volbě 20.

listopadu potřebovala dvoutřetinovou většinu; chyběly jí právě jen čtyři hlasy, což si vynutilo opakování volby ve druhém kole.

Během několika hodin to, co začalo jako několik málo uvolněných kamenů kutálících se dolů z vrchu, se stalo lavinou. Po konzultaci své vlády, která jí ujistila, že nyní prohraje, odstoupila.

Vedoucí vyzývatelů, lord kancléř pokladu, ministr financí John Major, kandidoval na místo předsedy vlády a vyhrál.

Tyto zprávy byly pro vojáky v Zálivu doslova úderem, stejně pro Američany jako pro Brity. Zde v Ománu se američtí piloti stíhaček, kteří se stýkali každý den s muž SAS z blízké základny, vyptávali Britů, co se děje, a odpovědi jim bylo jen bezmocné pokrčení ramen.

Muži 7. obrněné brigády, roztažení podél hranice mez Saúdskou Arábií a Irákem, spali pod svými tanky Challenger v poušti, stále chladnější a chladnější s příchodem zimy, poslouchali tranzistory a hlasitě nadávali.

Mike Martin slyšel tyto zprávy, když se irácký šofér začal vytahovat a řekl mu to. Martin vyslechl zprávu, pokrčil rameny a zeptal se: A kdo to je? " "Hlupáku, vyštl šofér, "vůdce Beni Nadži. Teri' už vyhrájeme." Vrátil se do vozu a pokračoval v poslouchání Rádía Bagdád. Za několik okamžiků vyběhl z domu první tajemník Kulikov a nechal se odvézt přímo na velvyslanectví.

Té noci vyslal Martin dlouhou zprávu do Rijádu, která obsahovala poslední zprávy od Jericha, a přidal ještě žádost o další pokyny. Seděl přikrčený ve dveřích chatrče, aby mohl zpozorovat všechny nevídané návštěvníky, neboť disk družicové antény byl namířen ze dveří směrem k jihu, a čekal na odpověď. Nepatrné, pulzující světélko na přijímači mu řeklo v půl jedné, že odpověď došla.

Složil anténu, uložil ji opět zpět pod podlahu s baterií a přijímačem, zpomalil zprávu a vyslechl si ji.

Byl to čerstvý seznam otázek pro Jericha a odsouhlasení posledního peněžního požadavku agenta, který již byl nyní převáděn na jeho účet. Během měsíce renegát revoluční velitelské rady vydělal přes milion dolarů.

Na seznamu byly dva další pokyny pro Martina. První z nich žádal, aby poslal Jerichovi zprávu, která by pomohla nějakým způsobem proniknout do myšlení plánovačů v Bagdádu.

Bylo to něco v tom smyslu, že zprávy z Londýna pravděpodobně znamenají, že akce koalice na osvobození Ku302 t vaju by mohla být odvolána, pokud Rais bude trvat pevně na svém.

Nikdo se již nedozví, zda tato dezinformace dosáhla nejvyšší kruhy v Bagdádu, ale během týdne Saddám Husajn prohlásil, že svržení paní Thatcherové je důsledkem toho, že britský lid odmítl její postup vůči němu.

Poslední pokyn pro Mika Martina byl, aby požádal Jericha, zda vůbec někdy slyšel o zbrani nebo zbraňovém systému, kterému se říká Boží pěst.

Při světle svíčky Martin strávil většinu zbytku noci přepisováním otázek do arabštiny na dva listy jemného leteckého papíru. Během dvaceti hodin byly již papíry uloženy za volnou cihlou ve zdi poblíž hrobky imáma Aladhama v Aadhamiji.

Trvalo to celý týden, než odpověď přišla. Martin četl pavoučí arabské písmo Jerichova rukopisu a překládal všechno do angličtiny. Ze stanoviska vojáka to bylo zajímavé.

Tři divize Republikánské gardy stojící proti Britům a Američanům podél hranice, Tawakkulna a Medina, se nyní připojily k Chammurapiho divizi a byly vybavené směsí tanků ruské výroby typů T54/55, T62 a T72.

Jenže při nedávné inspekční cestě generál Abdulláh Kadiri, velitel obrněných sil, zjistil ke své hrůze, že většina posádek vymontovala baterie z tanků a používá je k pohonu větráků, varičů, rádií a kazetáků. Bylo velmi pochybné, zda v bojových podmínkách kterýkoli z těchto tanků nastartuje. Došlo k několika popravám na místě a dva nižší velitelé byli uvolněni z funkce a posláni domů.

Nynější guvernér Kuvajtu, Saddámův nevlastní bratr Ali Hasan Madžid, hlásil, že okupace se stává noční můrou, že útoky na irácké vojáky se nedari zastavit a dezerte rostou. Odpor nevykazoval žádné známky poklesu bez ohledu na kruté výsledky a četné popravy, prováděné plukovníkem Sabaawim z AMAM a během dvou osobních návštěv jeho šéfa Omara Chatiba.

Ještě horší bylo, že odpor nyní odněkud získal plastickou trhavinu Semtex, která byla mnohem silnější než průmyslový dynamit.

Jericho označil dvě další významná velitelská stanoviště, obě vybudovaná v podzemních jeskyních a neviditelná ze vzduchu.

Myšlení bezprostředního okruhu kolem Saddáma Husajna bylo nyní definitivně ovlivněno názory, že počátkem pádu Margareth Thatcherové byl Saddámův vliv. Dvakrát zdůraznil absolutní odmítnutí pouhé úvahy o tom, že by se stáhl z Kuvajtu.

Konečně Jericho nikdy neslyšel o zbrani, pro kterou by se používalo jméno Boží pěst, bude tomu však věnovat pozornost. Osobně pochyboval o tom, zda existuje nějaká zbraň nebo zbrojní systém, který by spojencům nebyl znám. Martin přečetl celou zprávu na pásku, zrychlil ji a vyslal.

V Rijádu byla okamžitě zachycena a technici poznamenal do protokolu čas příjmu: 23.55, 30. listopadu 1990.

Leila Al-Hilla vyšla pomalu z koupelny, zastavila se ve dveřích tak, aby ji světlo osvětlovalo zezadu, zdvihla ruce a v této póze chvíli zůstala.

Světlo z koupelny, procházející jejím lehkým župánkem, ukazovalo její bohatou a vlnitou siluetu v plné kráse.

Mělo by to působit; župánek byl černý, z nejjemnějších krajků, a stál malé jmění, pařížský dovoz získaný z boutique v Bejrútu.

Velký chlap na posteli se hladově díval, olízl si velký spodní ret a zazubil se.

Leila se ráda upravovala v koupelně ještě před sexem.

Bylo třeba se umýt a upravit, zdůraznit oči líčidlem, rty zvýraznit červenou růží a navonět různými parfémy různá místa těla.

Bylo to dobré tricetileté tělo, právě takové, jaké mají zákazníci rádi; nikoli tučné, ale dobře zaokrouhlené tam, kde mělo být, s plnými stehny a prsy, se svaly pod křivkami.

Nechala klesnout ruce a přistoupila k slabě osvětlené posteli, kolébající se v bocích, boty s vysokými podpatky jí ještě přidávaly několik palců výšky a zdůrazňovaly pu.: Natřela si prsty hustou, bílou želatinou, potom takto hyb boků. t pamazala i středně velkého robertka, zvedla jedno gene Jenže nahý muž na posteli, ležící na zádech, pokrytý lálovo stehno a zkušeně mu ho vsunula do konečnicku. jako medvěd černými chlupy od brady ke kotníkům, zaGenerál Kadiri zachrochtal, otevřel oči, podíval se na vřel oči. nahou ženu dřepící vedle jeho genitálu a opět se usmál, Ty hlupáku, jen mi teď neusni, pomyslíla si, ne dneť jeho zuby pod velkým černým knírem zajiskřily. když tě potřebuju. Leila si sedla na

kraj postele a projíž ' Leila stlačila kotouček na konci robertka a spodní část děla ostrým červenými nehty chlupy na břiše až na prst generálova těla se naplnila trvalým vibracemi. Zena ucí-tvrdě zmáčkla každou bradavku, potom vrátila ruku zpět tla, jak zvadlý orgán začíná nabývat. a začala od žaludku k slabinám. Z nádoby s trubičkou vyčnívající z uzávěru napůl na- Nahnula se, políbila muže na ústa, zkušeným jazykem se ` plnila ústa dávkou vazelíny bez chuti a bez zápachu, po-pokusila o odezvu. Jenže mužovy rty odpovídaly jen napůl ' tom se nahnula dopředu a vzala do úst mužův zvedající se a ucítila silný pach araku. ť penis.

Zase ožralý, pomyslela si; proč toho ten blbec nemůže ť Kombinace vazelíny a rychlých pohybů vycvičeného nechat. Ovšem, mělo to své výhody, tahle láhev araku jazyka začala mít účinek. Celých deset minut, až ji bolela každý večer. Působilo to dobře. sanice, laskala a sála, až generálova erekce byla tak dobrá, Leila A1-Hilla byla dobrá kurtizána a věděla to. Nejlepší jak vůbec mohla být.

na Blízkém východě, jak říkali někteří, a nepochybně jed- Ještě než mohla zvadnout, zvedla hlavu, přehodila přes na z těch nejdražších. něj stehno, vložila ho do sebe a posadila se na něj. Již měla Vycvičila se před lety jako dítě ve velmi soukromé větší a lepší, jenže fungovalo to a to stačilo. akademii v Libanonu, kde sexuální hrátky a triky vyzkou- Leila se nahnula dopředu a přejela prsty přes jeho tvář. šené prostitutkami Maroka, bajadérami Indie a něžnými "Ty můj velký, silný, černý medvídku," vrněla, "jsi vy-technokratkami Fukutomi-cho prováděla starší děvčata, nikající, jako vždycky." zatímco děti pozorovaly a učily se. Usmál se na ni. Začala se zvedat a sedat, ne příliš Po patnácti letech, již jako samostatná profesionálka rychle, zvedla se jen natolik, aby se penis ocítl jen mezi věděla, že devadesát procent dovedností dobré kurvy ne- stydkými pysky, sedala si pomalu, s uplatněním všeho, co má nic společného s problémem vyrovnat se s nenasyce- dokázala. Hýbala se, používala vycvičené a vypracované ným mužstvím. To bylo tak dobré pro pornočasopisy poševní svaly, aby uchopila, stiskla, uvolnila, uchopila a filmy. a stiskla.

Dokázala lichotit, být uctívá, chválit i vyhovovat, ale ' eděla, jaký má toto dvojí vzrušování účinek. Generál hlavně vyloudit opravdovou erekci z nekonečného řetězu Kadiri začal vrčet a potom křičet, výkřiky vynucenými otupělé chuti a klesající síly. vzrušením hluboké pulsace v oblasti jeho konečnicku Zkušenou rukou přejala slabiny a uchopila mužův pe- a ženy zvedající se a klesající na jeho penisu ve stále se nis. V duchu si vzdychla. Měkký jak houba.

Generál Ab- zvyšujícím rytmu.

dulláh Kadiri, náčelník obrněných sil armády Irácké re- "Ano, ano, ach, to je ono, jen tak dál, miláčku," šeptala publiky, potřeboval tento večer trochu podpory. mu do tváře, až konečně dosáhl orgasmu. Zatímco do ní Sáhla za postel, do tajného úkrytu, kde již dříve připra- vystrikoval, Leila se naprimila, zachvěla se v křeči, vášnivě vila malý sáček, a vytlačila jeho obsah na povlak vedle sebe. vykřikla a předstírala svůj vlastní ohromný orgasmus.

ť.

Jakmile k tomu došlo, okamžitě bylo po erekci. Seskočila, vyňala vibrátor a hodila ho na stranu; bylo příliš brzo; než aby jí usnul. To byla poslední věc, kterou po vši té tvrdé práci potřebovala. Bylo totiž ještě třeba pracovat.

Lehla si vedle něho a prikryla oba pokrývkou, opřela se o loket, nechala své prsy pritištěné na jeho tvář, hladila jeho vlasy a poklepávala na tvář pravou volnou rukou.

" Chudáček medvídek," šeptala, "jsi hrozně unavený?"

Priliš pracuješ, ty můj hřebče. Dávají ti zabrat. Co zas to bylo? Zase problémy v radě a zase ty, abys to řešil? Co? Jen to pověz Leile, víš, že to přeci Leilušce může říct." A tak, než usnul, řekl všechno.

Později, když generál Kadiri vychrápával účinky araku a sexu, se Leila vzdálila do koupelny, kde za zavřenými dveřmi, sedíc na záchodě s podnosem na klíně, zaznamenala všechno, jemným, zkrouceným arabským písmem.

Později ráno listy tenkého papíru, stočené do vydlaného tampónu, aby zabránila kontrole, předá muži, který ji platil. Bylo to nebezpečné, to věděla, ale bylo to lukrativní, dvojí mzda za stejnou práci. Jednoho dne chtěla být bohatá; dost bohatá, aby odešla z Iráku navždy a vytvořila svou vlastní školu, možná v Tangeru, s řadou krásných děvčat a marockými sluhy, které by mohla zbičovat, kdykoli by se jí zachtělo.

Jestliže byl Gidi Barzilai znechucen bezpečnostním postupy Winklerovy banky, pak dva týdny sledování Wolfganga Gemitlicha ho doháněly k šílenství. Ten chlap byl nemožný.

Poté, co ho tipař identifikoval, byl Gemitlich sledován až do svého domu za Prátrem. Příští den, zatímco byl v práci, skupina Jarid pozorovala dům, dokud paní Gemitlichová neodešla nakupovat. Členka skupina Jarid ji sledovala, zůstávala ve styku se svými kolegy vysilačkou, aby je mohla varovat, kdyby se paní vracela. Bankéřova žena byla pryč dvě hodiny, víc než dostatečnou dobu.

Vloupání nepředstavovalo pro odborníky Neviotu problém a odposlech byl rychle umístěn do obývací, ložnice a telefonu. Prohlídka, rychlá a odborná, nezanechávající stopy, neprinesla nic. Byly zde obvyklé papíry: listiny týkající se domu, pasy, křestní listy, oddací list, řada bankovních výpisů. Všechno bylo ofotografováno, ale pohled na soukromé bankovní konto neodhalil žádný důkaz o zpronevěře z Winklerovy banky - naopak spíše to potvrzovalo něco strašného - ten chlap je docela počestný.

Šatník a ložní prádlo neodhalovaly ani stopy bizarních osobních zvyků - což vždy představuje dobrou vydírací páku pro úctyhodné střední třídy - a ostatně náčelník skupiny Neviot, když se díval na paní Gemitlichovou, jak opouští dům, nebyl vůbec překvapen.

Jestliže osobní sekretářka jejího muže byla myšička, jeho žena se podobala pomuchlanému papíru. Izraelec s pomyslel, že jen zřídka se něco takového uvidí.

V té době se dívka z Jaridu ohlásila rádiem s šeptaným upozorněním, že bankéřova žena míří domů, ovšem odborníci Neviotu již byli u konce s prací a venku. Přední dveře zavřel muž v uniformě telefonní společnosti, zatímco zbytek vypadl zadem a zahradou.

Od této chvíle začal tým Neviot zaznamenávat všechno, co se v domě událo, na aparaturu umístěnou ve skříňovém voze ve vedlejší ulici.

O dva týdny později zoufalý náčelník skupiny Neviot řekl Barzilaiovi, že sotva mají jednu pásku. První večer zaznamenali celkem osmáct slov. Gemitlichová řekla: "Tady máš večeri, Wolfgangu" - bez odpovědi. Chtěla nové záclony - odmítnuto. On řekl: "Zítra ráno musím brzo vstávat." "A tohle ri'ká každou noc, vypadá to, jako kdyby to ři'kal už celých tricet let," stěžoval si muž z Neviotu.

"A co sex?" zeptal se Barzilai.

"Ty si snad děláš srandu, Gidi. Ani spolu nemluví, natož aby šoustali." Všechny ostatní snahy zjistit nějakou odchylku v charakteru Wolfganga Gemitlicha byly nulové. Žádné ha308 t zardní hry, žádní chlapečkové, žádný společenský život, žádné noční kluby, žádná milenka, žádné procházky čtvrtí s červenými světly. Jen jednou odešel z domu a naděje sledovacího týmu vzrostla.

Gemitlich měl tmavý kabát a klobouk, šel pěšky, bylo již tma a bylo po večeri, procházel tmavým předměstím, až se dostal k soukromému domu pět bloků odtud.

Zaklepal a čekal. Dveře se otevřely, byl vpuštěn a dveře se za ním zavřely. Brzo poté se rozsvítilo světlo v přízemí za těžkými záclonami. Ještě než se dveře zavřely, jeden z izraelských hlídačů jenom zahlédl odpudivě vyhlížející ženu v bílé nylonové tunice.

Že by erotická lázeň? Pomoc při sprchování, smíšená sauna s dvěma společníky na šlehání březovými metlami?

Kontrola příští ráno zjistila, že žena v tunice byla postarší pedikérka, která měla svou vlastní malou soukromou praxi.

Wolfgang Gemitlich zřejmě potřeboval, aby se mu podívala na kuří oka.

Prvního prosince Gidi Barzilai obdržel bleskovou depeši od Kobiho Drora z Tel Avivu. Nejde o operaci, která by byla časově neomezená, znělo varování. OSN dala Iráku lhůtu, aby do 16. ledna vypadl z Kuvajtu. Potom bude válka. Pak se může stát všechno. Rychle pokračujte.

"Gidi, přece nemůžeme toho syčáka sledovat do nekonečna," řekli oba vedoucí skupin svému řídicímu pracovníkovi.

"V jeho životě nenajdeš ani prášek. Já toho chlapa nechápu. Nic, absolutně nic, proti němu nemůžeme použít." Barzilai stál před dilematem. Mohli by třeba unést ženu a hrozit manželovi, že bude muset spolupracovat nebo jinak... Jenže potíží byla v tom, že ten chlap ji nechá radš oddělat, než aby ukradl lístky na oběd. Ještě hůř, určitě zavolá policii. Mohli by také unést Gemitlicha a zpracovat ho. Jenže problém byl v tom, že by se musel vrátit zpátky do banky, aby provedl uzavření účtu Jericho. Jak bude jednou v bance, bude řvát jak čert. Kobi Dror řekl, že nepripouští neúspěch a že nesmí být zanechány stopy.

"Tak pudeme na sekretářku," řekl. "Důvěrné sekretářky vědí často tolik co jejich šéf." Oba dva týmy tedy přepnuly svou pozornost na stejně bezvýrazně vypadající Fräulein Edith Hardenbergovou.

Trvalo to ještě méně, jenom deset dní. Sledovali ji domů, do malého bytu ve starém domě v 19. čtvrti, severozápadním předměstí Grinzingu.

Zila sama. Žádný milenec, žádný přítel, ani kanár či pes.

Prohlídka jejích soukromých dokumentů odhalila malé bankovní konto, matku v důchodu v Salcburku - byt sám byl kdysi najmut její matkou, jak ukazovala nájemní knížka, dcera se nastěhovala o sedm let později, když se matka vrátila do rodného města.

Edith jezdila malým vozem Seat, který parkovala na ulici před bytem, většinou však jezdila do práce veřejnou dopravou, nepochybně kvůli obtížím s parkováním ve středu města.

Její výplatní pásky ukazovaly, že je mizerně placená "chudinka malá", vybuchl muž z Neviotu, když viděl částku, z jejího křestního listu bylo možno zjistit, že je jí tricet devět - "a vypadá na padesátku," poznamenal ten, kdo prováděl prohlídku.

V bytě nebyly žádné fotografie mužů, pouze jedna fotografie její matky, jedna, na které byly obě dvě na dovolené někde u jezera a na další zřejmě zemřelý otec v celnické uniformě.

Jestliže vůbec existoval v jejím životě nějaký muž, tak, jak se zdálo, to byl Mozart.

"Je celá zblázněná do opery, a to je všechno," řekl náčelník skupiny Neviot Barzilaiovi poté, co zanechali byt přesně v tom stavu, v jakém ho našli. "Je tam velká sbírka dlouhohrajících desek - ještě se nezmohla na kompaktní desky - všechno jsou to opery. Vydává na to zřejmě všechno, co ušetří. Knihy o operách, o skladatelích, pěvcích a dirigentech. Obrázky ze zimního kalendáře Vídeňské opery, třebaže si lístek do Opery určitě nemůže dovolit..." "Žádný chlap kolem ní, co?" divil se Barzilai.

"Možná že by se zamilovala do Pavarottiho, kdybys ho moh sem dostat. Jinak na to zapomeň." Jenže Barzilai na to nezapomněl. Vzpomněl si na případ v Londýně, který se odehrál již dávno: byla to civilní zaměstnankyně na ministerstvu obrany, skutečná, opravdová stará panna; pak Sověti přišli s tím mladým Jugoslávцем... nakonec jí bylo líto i jejímu soudci.

Toho večera Barzilai poslal dlouhý zašifrovaný telegram do Tel Avivu.

V polovině prosince začalo hromadění koaliční armády jižně od kuvajtské hranice vypadat jako velký, nevyčerpatelný příliv mužů a oceli.

Tři sta tisíc mužů a žen z třiceti států se roztáhlo v řadě přes saúdskoarabskou poušť západně od pobřeží na vzdálenost sta mil.

V přístavech Džubajl, Dammam, Bahrajn, Doha, Abú Zabí a Dubaj vyvrhovaly nákladní lodě, které sem přijížděly z moře, děla a tanky, palivo a zásoby, potraviny a stany, municie a náhradní díly v nekonečných proudech.

Z doků potom odjížděly na západ konvoje podél Tapline Road, aby vybudovaly obrovské základny, které budou jednoho dne zásobovat postupující armádu.

Pilot Tornáda z Tabuqu, který letěl na jih z náznakového útoku na iráckou hranici, vyprávěl svým kolegům z eskadry, že přeletěl čelo konvoje nákladních vozů až po konec konvoje. Při rychlosti pět set mil za hodinu mu trvalo šest minut, aby dosáhl konce konvoje, který byl vzdálen padesát mil odtud, a to nákladáky jely těsně za sebou.

Na zásobovací základně Alfa bylo jedno oddělení věnované pouze sudům s palivem, které byly na paletách o rozměru metr osmdesát krát metr osmdesát, tři palety na sobě. Uličky mezi byly široké tak akorát pro průjezd vysokozdvizných vozíků. Toto oddělení zaujímalo plochu čtyřicet krát čtyřicet kilometrů.

A to bylo jenom palivo. V ostatních odděleních skladu Alfa byly granáty, rakety, granáty do minometů, bedny s náboji pro kulomety, protitankové kumulativní nálože a granáty. Jiná oddělení obsahovala potraviny a vodu, stroje a náhradní díly, tankové baterie a pojišťovací dílny.

V té době byly koalici síly omezeny generálem Schwarzkopffem na část pouště na jih od Kuvajtu. Bagdád nemohl vědět, že před útokem měl americký generál v úmyslu zaslat další síly přes vádí el Batin dalších sto mil na západ do pouště, aby mohl vstoupit do Iráku samého, vyrazit k severu a potom na východ, aby mohl obklíčit Republikánské gardy a zničit je.

13. prosince Rocketeers, 336. eskadra taktického letectva USAF, opustila svou základnu v Thumrajtu v Ománu a byla převedena na Al Charz v Saúdské Arábii. To bylo rozhodnutí, které bylo přijato 1. prosince.

Al Charz bylo "odstrojené" letiště, vybavené přistávacími a vzletovými drahami a pojižděcími drahami, ale ničím jiným. Nebyla tu kontrolní věž, žádné hangáry, žádné dílny, žádné ubytování - pouhopouhé pusté místo v poušti s pásy betonu.

Jenže to bylo letiště. S podivuhodnou předvídatostí saúdská vláda již dávno zřídila a nechala vybudovat dostatek leteckých základen, které se mohly stát domovem letectva svým počtem pětkrát převyšujícím počty Královského saúdského letectva.

Po 1. prosinci nastoupili američtí stavbáři. Za pouhých třicet dnů zde vzniklo stanové město schopné ubytovat pět tisíc lidí a pět stíhacích eskader.

Hlavní úlohu mezi stavbáři dostaly oddíly těžkých ženistů, skupiny Red Horse, podporovaných čtyřiceti velkými elektrickými generátory od letectva. Část jejich zařízení přijela po silnici na přepravnících, většina však letecky. Postavili sklopinové hangáry, dílny, sklady paliva, sklady výzbroje, letové a instruktážní místnosti, operační síně, kontrolní věž, stanové sklady a garáže.

Pro letce a pozemní obsluhu vybudovali celé ulice stanů s cestami, latrínami, umývárny, kuchyněmi, jídelnami a vodárnou, stále doplňovanou konvoji nákladních vozů z nejbližšího vodního zdroje.

Al Charz leží padesát mil jihovýchodně od Rijádu, což bylo pouhé tři míle za maximálním doletem raket Scud, které Irák měl. Mohl být po tři měsíce domovem až pět eskader - dvou s F-15C Strike Eagle - Rocketeers a Chiefs, eskadry Seymour Johnson, které se sem stáhly; jedné F-15C čistě stíhacích Eaglů a dvou F-16 přepadových stíhačů Fighting Falcon.

Byla tu dokonce i zvláštní ulice pro 250 žen tohoto křídla; byly zde právničky, náčelnice pozemní obsluhy, řidičky nákladních vozů, administrativní pracovnice a dvě důstojnice výzvědné služby eskadry.

Ltci sami přiletěli z Thumrajtu; pozemní posádky a ostatní personál přiletěl nákladními letouny. Celý přesun trval dva dny a když všechno přijelo, ženisté stále ještě pracovali. Tak tomu bylo až do Vánoc.

Pro Dona Walkera byly doby prožité v Thumrajtu příjemné. Podmínky života byly moderní a vynikající, a v uvolněné atmosféře Ománu byly alkoholické nápoje na základně dovoleny.

Poprvé se setkal také s britskými SAS, kteří zde měl trvalou výcvikovou základnu, a dalšími "důstojníky na smlouvu" sloužícími u ománských ozbrojených sil. Kona ly se velké party, na které se dlouho vzpomínalo, členky druhého pohlaví měly výjimečný zájem o rande a lety letounů Eagle na "stínové" nálety k irácké hranici byly potěšením.

Pokud se týká SAS, po cestě do pouště v lehkém výzvědném voze Walker poznamenal k nově jmenovanému veliteli eskadry, generálporučíkovi Stevu Turnerovi: "Ti chlapi jsou naprosto jasně šilenci." Al Charz byl zcela odlišný. Jako domov dvou svatých míst, Mekky a Mediny, Saúdská Arábie prosazuje přísný zákaz pití alkoholických nápojů, nemluví již o tom, že by ženy ukazovaly něco jiného než jenom čelo, snad s výjimkou rukou a nohou.

Ve svém Všeobecném rozkaze číslo jedna generál Schwarzkopf zakázal veškerý alkohol u všech koalicičních sil podléhajících jeho velení. Všechny americké jednotky tento rozkaz respektovaly a zvláště to bylo aplikováno v Al Charz.

V přístavu Dammam se však američtí vykladači chechtali nad velkým množstvím šamponu určeného pro British Royal Air Force. Bedna za bednou přicházely na nákladních vozech nebo přímo z nákladních letadel C- a byly odváženy k eskadrám RAF. Američtí přístavní dělníci nechápali, jak v takovém prostředí bez vody mohou britští letci věnovat tolik času mytí svých vlasů. Byla to záhada, která trvala až do konce války.

Na druhém konci poloostrova, na pouštní základně Tabuk, kde byla britská Tornáda s americkými Falcony, američtí piloti ještě více kroutili hlavou nad tím, když viděli, jak Britové po západu slunce sedí pod svými přístřešky, nalévají malé dávky šamponu do sklenic a doplňují to vodou z láhví.

Na základně Al Charz se tento problém nevyskytl. Sem žádný šampon nepřišel. Kromě toho, podmínky tady byly mnohem stísněnější než v Thumrajtu. Kromě velitele křídla, který měl stan pro sebe, ostatní od plukovníka dolů bydleli ve stanech po dvou, čtyřech, šesti, osmi nebo dvanácti, podle hodnosti.

Kromě toho, ubytování ženského personálu bylo dále, což byl problém o to znepokojivější, že americké dámy, díky své kultuře a bez Saudi Mutawa (náboženské policie), která by je mohla vidět, se opalovaly v bikinách za nízkými ploty, které vybudovaly kolem svých stanů.

To vedlo k tomu, že letci sháněli všechny vysoké terénní vozy na základně, hlavně ty, které měly kabinu hodně vysoko. Pouze v nich, když někdo stál na špičkách, se mohl opravdový vlastenec dostat ze svého stanu až k letadlům, projížděje obrovskou objížďkou vedoucí nakonec mezi stany žen, aby mohl zkontrolovat, zda jsou dámy v pořádku.

Kromě těchto občanských povinností jim nezbývalo nic jiného než se vrátit k rozvrzanému lůžku.

Ve vzduchu však bylo něco jiného, protože OSN vyzvala ultimátem, aby se Saddám Husajn stáhl z Kuvajtu do 16.

ledna. Prohlášení z Bagdádu však byla negativní. Poprvé začalo být jasné, že bude válka. Výcvik pokračoval náročnějším způsobem.

Z nějakého důvodu bylo 15. prosince ve Vídni zcela teplo. Slunce svítilo a teplota stoukala. V hodině oběda Fräulein Hardenbergová odešla z banky jako obvykle na skromný oběd a rozhodla se, že si místo toho koupí chlebičky a že je sní v městském parku, pár kroků od Ballgasse.

Tohle bylo jejím zvykem v létě a obvykle až do podzimu, a za tím účelem si nosila s sebou své chlebičky. 15. prosince neměla s sebou žádné.

Přesto však, když se dívala na jasné modré nebe nad Františkánským náměstím, rozhodla se, když už jí příroda něco takového nabízí, třeba jen jeden den, využít tento kousek Altweibersommer - léta starých dam, jak se zdvořile říká ve Vídni babímu létu - a poobědvat v parku.

Byl tu ještě jeden zvláštní důvod, proč milovala ten malý parčík za Ringem. Na jednom jeho konci je Hiihner Kursalon, zasklená restaurace, a zde během oběda hrával malý orchestr melodie Johanna Strausse, tohoto nejvídenějšího z vídeňských skladatelů.

Edith Hardenbergová patřila mezi ty, kteří si oběd přímo v kavárně nemohli dovolit, kteří však mohli sedět poblíž a bezplatně poslouchat hudbu. Kromě toho, ve středu parku stála socha velkého Johanna samého.

Edith Hardenbergová si tedy koupila chlebičky v blízkém obchodě, našla si lavičku na slunci a pomalu dojídala svůj oběd při poslechu valčíkových melodií.

"Entschuldigung." Přímou vyskočila, vytržena ze svého zamyšlení hlasem, který jí říkal "Promiňte".

Jestliže bylo něco, co slečna Hardenbergová rozhodně neočekávala, bylo to, že by ji oslovil nějaký úplný cizinec. Podívala se stranou.

Byl mladý, tmavé vlasy, něžné hnědé oči a jeho hlas měl cizí přízvuk. Už se chystala podívat přísně, když si všimla, že mladý muž má v ruce ilustrovanou brožurku a ukazuje na jedno slovo v textu. Nerozhodně se podívala dolů.

Brožura byla ilustrovaným rozšířeným programem opery Kouzelná flétna.

"Promiňte, toto slovo, to není německy, že.

Jeho ukazováček ukazoval na slovo "libretto".

Měla by asi vstát a samozřejmě odejít. Začala balit své chlebičky.

" " "Ne, řekla krátce, "to je italsky.

"Aha," řekl muž omluvně, "učím se německy, ale italsky nerozumím. To znamená prosím hudbu?" " " "Ne, řekla, "to znamená text. Děj.

"Děkuji vám," řekl uctivě. "Je to tak těžké, rozumět vašim vídeňským operám, ale já je tak miluji." Její prsty se zpomalily ve snaze zabalit zbývající chlebičky a odejít.

"Odehrává se to v Egyptě, víte," řekl mladý muž. Takový nesmysl, říkat něco takového jí, která zná každé slovo Kouzelné flétny.

"Ano, opravdu," řekla. Toho už je dost. Ať to je kdo je, je to velmi drzý mladý muž. Proboha, vždyť s ním vlastně mluví. To je ale nápad.

"To samé jako Aida," poznamenal, vrací se zpátky ke svému programu. "Mám rád Verdiho, ale myslím, že Mozart je lepší." Její chlebičky už byly zabalené; byla připravená odejít.

Chtělo to jenom vstát a jít. Otočila se, podívala se na něho a on se právě v ten okamžik usmál.

Byl to velmi stydlivý úsměv, téměř prosebný; jeho psovisky oddané hnědé oči byly vroubené brvami, za které by modelka dala neví co.

"To se nedá srovnávat," řekla, "Mozart je největší mistr ze všech." Jeho úsměv se rozzářil, ukázal bílé zuby.

"Když tu žil. Možná, že seděl tady, právě na této lavičce, a psal svou hudbu." "Jsem si jistá, že nic takového nedělal," řekla. "Tehdy tu lavička nebyla." Vstala a otočila se. Mladý muž vstal rovněž a po vídeňsku se uklonil.

"Je mi líto, že jsem vás vyrušil, Fräulein. Ale děkuji vám za vaši pomoc." Odcházela z parku, vracela se ke stolu, aby tam dokončila svůj oběd, vztekla sama na sebe. Bavit se s mladým mužem v parku, co přijde potom? Na druhou stranu, byl to jenom cizí student, který se chtěl dozvědět něco o vídeňské opeře. To není nic špatného, jistě. Ale co je moc, to je moc. Podívala se na plakát. Samozřejmě, ve Vídeňské opeře se bude dávat Kouzelná flétna za tři dny. Možná, že to byla součást studii toho mladého muže.

Bez ohledu na svou vášeň Edith Hardenbergová nikdy nebyla na opeře v Opernhausu. Procházela samozřejmě volně touto budovou, když byla někdy otevřená mimo představení, ale koupit si lístek bylo vždy mimo její možnosti.

Byly vždy přišerně drahé a navíc, předplatné na sezonu v Opeře se předávalo z generace na generaci. A předplatné na sezonu bylo jen pro ty skutečně bohaté. Ostatní lístky se daly získat pouze, když měl někdo známé, což ona neměla. I ty nejobyčejnější lístky byly pro ni drahé. Vzdychla si a vrátila se k práci.

Ten den teplého počasí byl poslední. Chlad a šedé mraky se vrátily. Vrátila se ke svému zvyku obědvat ve své obvyklé kavárně a u svého obvyklého stolečku. Byla to velmi pořádná dáma, zachovávající své zvyky.

Třetího dne po setkání v parku došla ke svému stolu v obvyklou hodinu, přesně na čas, a napůl si všimla, že vedlejší stůlek je obsazen. Ležel na něm pár skript - nevěšila si názvu - a napůl vypitá sklenice vody.

Sotva objednala jídlo, pán od vedlejšího stolu se vrátil z toalety. Teprve když si sedl, poznal ji a nasadil výraz překvapení.

"Ale, Griiss Gott - zase se vidíme," řekl. Její rty se sevřely do odmítavého výrazu. Číšnice přišla a donesla jí objednané jídlo. Byla v pasti. Jenže ten mladý muž byl neúnavný.

"Již jsem dočetl program. Myslím, že to již všechno chápou." Prikývla a začala opatrně jíst.

"Výtečné. Vy tu studujete?" Proč se jenom zeptala? Co ji to bláznivého napadlo?

Jenže všude kolem v restauraci se mluvilo. Tak čeho se, Edith, vlastně bojíš? Jistě, slušná konverzace, třeba i se

zahraničním studentem, to přece nemůže vadit? Pomyslela si, co by řekl Herr Gemitlich. Rozhodně by samozřejmě nesouhlasil.

Černovlasý mladý muž se šťastně usmál.

"Ano. Studuji stavarinu. Na technice. Až skončím, vrátím se domů a budu pomáhat při výstavbě své země. Dovolte, moje jméno je Karim." "Fräulein Hardenbergová," řekla pevně. "A odkud pocházíte, pane Karime?" Jsem z Jordánska." Proboha, Arab. Samozřejmě, je jich tady spousta na technice, dva bloky od Kärtner Ringu. Většina z těch, které viděla, byli pouliční prodáváci, strašní lidé prodávající koberce a noviny u kavárny a odmítající odejít. Ten mladý muž vedle ní vypadal dostatečně úctyhodně. Možná že pochází z lepší rodiny. Jenomže konec konců... Arab.

Dojedla a požádala o účet. Je na čase opustit společnost toho mladého muže, třebaže byl pozoruhodně uctivý. Ale Arab!

"Jenže," řekl s politováním, "nemyslím si, že bych tam šel." Dostala účet, vytáhla pár šilinkových bankovek.

Kam byste šel?" "Do Opery. Na Kouzelnou flétnu. Sám ne, na to bych neměl nervy. Příliš mnoho lidí. Nevěděl bych kam jít, kdy tleskat." Shovívavě se usmála.

"Víte, já si nemyslím, že byste tam šel, mladý muži, protože nedostanete lístky." Ť Dívka se na ni s údivem "Ale ne, tak to není.

"Sáhl do kapsy a dal na stůl dva kousky papíru. Na její stůl. Vedle jejího účtu. Druhá řada přízemí. Přímě pod nohama pěvců. Sedadlo ve středu.

"Mám kamaráda v OSN. Oni mají rezervovaná místa, víte. Jenomže on je nechce, tak je dal mně." Dal. Ne prodal, dal. Za takovou cenu a on je dá pryč.

"Nevzala byste," zeptal se mladý muž prosebně, "mne s sebou? Prosím?" Bylo to krásně řečeno, jako kdyby ona ho měla vzít s sebou.

Pomyslela si, jaké by to bylo sedět v tom velkém, vy polstrovaném, rokokovém ráji, její duše by se vznášela s hlasy basů, barytonů, tenorů a sopránů vysoko až k na lovanému stropu tam nahoře...

"Určitě ne, řekla.

j " "To je mi líto, Fräulein, že sem vás urazil.

Natáhl ruku a vzal lístky, jednu polovinu do jedné ruky, druhou do druhé a začal je trhat.

"Ne," její ruka dopadla na jeho ještě drive než ty drahé lístky byly přetrženy napůl. "To nesmíte." Začervenala se.

"Jenže mně k ničemu nejsou..." "Dobře, tak myslím. " Jeho tvář se rozzářila. Ť "Takže mi ukážete vaši Operu? Ano?"

Ukázat mu Operu. Jistě, to bylo něco jiného. Žádné rande. Žádné takové schůzky, na které lidé chodí, aby...

Spíš jako průvodce, opravdu. Vídeňská zdvořilost, ukázat zahraničnímu studentovi jeden z divů rakouského hlavního města. V tom není nic špatného...

Potkali se na schodech, jak se domluvili, v sedm patnáct.

Prijela z Grinzingu a zaparkovala bez obtíží. Připojili se i k davu vstupujících již v očekávání nadcházejících radostí.

Pokud Edith Hardenbergová, stará panna, kterou dva cet let nikdo nemiloval, měla vůbec někdy představu ráje, bylo to té noci v roce 1990, kdy seděla jen pár metrů od scény a mohla se ponořit do hudby. Jestliže vůbec někdy věděla, co to je být opilý, pak to bylo ten večer, kdy s dovolila být primo intoxikovaná stoupajícími a klesajícími hlasy.

V první půli, kdy Papageno zpíval a hopsal přímo před ní, ucítila, že suchá mladá ruka se položila na její. Instinktivně rychle ruku odtáhla. V druhé půli, když k tomu opět došlo, neudělala nic a cítila, jak do ní s hudbou přetéká teplo krve druhé osoby.

Když byl konec, byla stále ještě jako opilá. Jindy by mu asi těžko dovolila, aby s ní přešel náměstí do starého Freudova útulku, Cafe Landtmann, nyní restaurovaného ke slávě z roku 1890. Byl zde sám vynikající číšník Robert, který je dovedl ke stolu, a zde pak povečeřeli. Poté šel s ní k jejímu vozu. Byla zticha. Bojovala sama se sebou.

"Byl bych rád, kdybyste mi ukázala opravdovou Ví", ý deň, řekl Karim tiše, "vaši Vídeň Vídeň krásných muzeí a koncertů. Jinak nikdy nepochopím kulturu Rakouska, ani způsob, jakým byste mi ji mohla ukázat." Co to říkáte, Karime?" " Stáli u jejího vozu. Ne, rozhodně mu nechtěla nabídnout, že ho sveze k jeho bytu, ať už to bylo kdekoli, a jakýkoli návrh, že by šel k ní domů, by nepochybně ukázal přesně, jaký ubožák vlastně je.

"Že bych vás chtěl opět vidět." Proč?" " Jestli mi řekne, že jsem krásná, tak ho prašším, myslela si.

"Protože jste laskavá, řekl.

"Ale." Ve tmě se začervenala. Bez dalšího slova se nahnul dopředu a políbil ji na tvář. Potom odešel, přímo přes náměstí. Domů odjela sama.

Tu noc měla Edith Hardenbergová velmi těžké sny.

Zdávalo se jí o časech, které jsou dávno pryč. Kdysi tady byl Horst, který ji miloval až do toho dlouhého horkého léta 1970, kdy ji bylo devatenáct a byla panna. Horst, který jí vzal její čest a donutil ji milovat se s ním. Horst, který odešel v zimě bez známky vysvětlení nebo slova na rozloučenou.

Nejdříve si myslela, že musel mít nehodu, a telefonovala do všech nemocnic. Potom si myslela, že jeho zaměstnání jako obchodního cestujícího ho odvedlo a že zavola.

Později se dozvěděla, že se oženil s děvčetem v Grazu, se kterým se rovněž miloval, když ho tam zaměstnání přivedlo.

Plakala až do jara. Potom vzala všechny upomínky na něho, všechny znaky toho, že byl někdy blízko ní, a spálila je. Spálila všechny dárky. Spálila také fotografie, na kterých byli oni dva, jak spolu jdou, jak jsou na plachetnici na jezeře zámeckého parku Laxenburg, a především spálila obrázek stromu, pod kterým ji poprvé miloval.

Žádný další muž již nebyl. Všichni vás zradí a opustí vás, řtkala jí matka a matky mají pravdu. Žádní muži víc již nebudou, nikdy, přísahala.

Tu noc týden před Vánocemi všechny sny odešly před svítáním a usnula s programem Kouzelné flétny pritištěným na malá prsa. Zatímco spala, zdálo se, že jí ubylo pár vrásek kolem koutků očí a koutků úst. Zatímco spala, usmívala se.

Nepochybně, nebylo to nic špatného.

13 Velký šedý Mercedes se pomalu táhnul v ranním provozu. Zuřivě troubící řidič si razil cestu zmatkem vozů, nákladňáků, tržních stánků a vozíků, které vířily životem mezi ulicemi Chulafa a Rašid.

Tohle byl starý Bagdád, kde provozovali svou živnost obchodníci a kupci, prodavači tkanin, zlata a koření, podomní obchodníci a maloobchodníci všech známých druhů zboží již deset století.

Vůz zahnul po Nábřežní ulici, jejíž oba konce byly ucpány zaparkovanými vozy, a konečně zahnul do ulice Šurja. Před ním byl pouliční trh prodávající koření, který byl neprůjezdný. Řidič napůl otočil hlavu.

"Dál už ject nemůžu.

Leila Al-Hilla přikývla a počkala si, až jí otevře dveře.

Vedle řidiče seděl Kemal, obří osobní strážce generála Kadiriho, nic nechápající poddůstojník tankového vojska, který byl přidělen ke Kadiriho personálu již léta.

Nenáviděla ho.

Po chvíli seržant otevřel dveře, narovnal svou velkou postavu na chodník a otevřel zadní dveře cestujícího.

Věděl, že ho znova urazila, a bylo mu to vidět na očích.

Vyskočila z vozu a ani mu nepoděkovala, ani na něho nepohlédla.

Jedním důvodem, proč nenáviděla osobního strážce, bylo, že ji všude následoval. Byla to jeho práce, samozřejmě, kterou mu přidělil Kadiri, ale to neznamenal, že by ho méně nenáviděla. Když byl střízlivý, Kadiri byl tvrdý voják z povolání; pokud se týkalo sexu, byl rovněž šíleně žárlivý. Proto přikázal, že nikdy nesmí být ve městě sama.

Druhým důvodem, proč neměla ráda tělesného strážce, bylo, že měl zřejmě na ni chuť. Žena s tak dlouhou degradovaným vkusem jistě dokázala pochopit, že každý muž by měl chuť na její tělo, a pokud cena byla dobrá, strpěla by to bez ohledu na to, jak bizarní by to všechno bylo.

Jenže Kemal si dovolil něco nedopustitelného; jako seržant byl chudý. Jak si vůbec dovolil takové myšlenky, které jasně měl, směš touhy po ní a krutá žádost. Bylo to vidět, když se generál Kadiri neřídil.

eděl o jejím odmítání a dělalo mu radost, když ji mohl urážet pohledy, zatímco slovně zůstával na úrovni oficiálnosti. Stěžovala si Kadirimu na jeho pitomost, ten se však jenom smál. Dokázal podezírat každého muže, že by j chtěl, jenže Kemal měl povoleno mnohé z toho, co bylo odmítnuto jiným, protože Kemal zachránil jeho život v bažinách Al Fau v boji proti Iráncům a Kemal by pro něho zemřel.

Tělesný strážce rásknul dveřmi a vykročil po jejím boku, dál po ulici řurja.

Této oblasti se říká Agid al Nasara, čtvrt' křesťanů.

ť Kromě kostela svatého Jiří za řekou, postaveného Brity pro ně samé a jejich protestantskou víru, jsou v Iráku ještě tři křesťanské sekty, reprezentující zhruba asi sedm procent populace.

Největší z nich je Asyrská nebo Syrská sekta, jejíž katedrála stojí v křesťanské čtvrti na ulici Šurja. O míli dál je Arménský kostel, blízko další zamotané sítě malých ulic a uliček, jejichž dějiny sahají mnoho století, staré arménské čtvrti.

Hned vedle Syrské katedrály stojí kostel svatého Josefa, patřící chaldejským křesťanům, nejmenší sektě. Jestliže syrský ritus připomíná řeckou ortodoxní církev, pak chaldejci jsou odnoží katolické církve. Nejznámějším Iráčanem, který byl chaldejským křesťanem, byl ministr zahraničí Tarík Azíz, třebaže jeho psi obdiv Saddáma Husajna a jeho politiky genocidy by mohli naznačovat, že pan Azíz měl asi trochu daleko k učení Posla míru. Leila Al-Hilla byla rovněž pokřtěnou chaldejčankou a nyní se toto spojení ukazovalo jako užitečné.

Náš divně vypadající párek došel k zdobené železné bráně, která vedla na dvůr před obloukovými dveřmi do chaldejského kostela. Kemal se zastavil. Jako muslim by nešel ani o krok dál. Pokynula mu a prošla branou. Kemal ji pozoroval, jak koupila malou svíčku u stánku u dveří, přetáhla si těžký krajkový šál přes hlavu a vstoupila do tmavého kostela.

Tělesný strážce pokrčil rameny a odešel pár metrů, aby si koupil plechovku kokakoly a našel si místo, kde si sedne a bude pozorovat dveře. Divil se, proč jeho pán takový nesmysl povoluje. Tahle ženská byla kurva; generál jí bude mít jednoho dne dost, a on, Kemal, měl slíbeno, že si s ní bude moci užít ještě předtím, než ji vyhodí. Pousmál se nad tou vyhlídkou a pramének kokakoly mu vytekl na bradu.

Uvnitř kostela se Leila zastavila, aby zapálila svou svíčku od jedné z těch stovek, které hořely hned u dveří, potom s hlavou skloněnou vyšla ke zpovědnicím na vzdálenější straně lodi. Přesl kněz v černém obleku, ale nevěšmal si jí.

Byla to vždy stejná zpovědnice. Přišla přesně v danou hodinu, odstrčila ženu v černém, která rovněž hledala kněze, který by vyslechl její seznam hříchů, pravděpodobně mnohem banálnějších než ty, které na své duši měla mladší žena, která zaujala její místo.

Leila zavřela dveře za sebou, otočila se a sedla si na sedátko kajicníka.

Po pravé straně bylo zamřížované okénko. Slyšela za ním šustot. Bude asi tady; byl tu vždy ve stanovenou hodinu. Kdo to je, divila se. Proč platí takové peníze za informace, které přinášela? Žádný cizinec - jeho arabština byla na to příliš dobrá, byla to arabština někoho, kdo se narodil a vyrostl v Bagdádu. A peníze od něho, ty byly dobré, velmi dobré.

"Leilo?" Hlas byl tichý a vyrovnaný. Vždy musela přijet až po něm a odejít před ním. Varoval ji, aby se nepokoušela potloukat kolem v naději, že ho uvidí, jenže jak by to vůbec mohla udělat, když tu byl Kemal, který stál stále vedle ní? Ten hlupák by si mohl něčeho všimnout a hlásit to svému šéfovi. A to by ji stálo víc než jen život.

"Prokažte se, prosím.

"Otče, zhřešila jsem ve věci těla a nezasloužím si vaše rozhřešení." Byl to on, kdo si vyžádal tuto větu, protože nikdo jiný by něco takového neřekl.

"Co pro mne máte?" Sáhla si mezi nohy, odtáhla kalhotky a vytáhla falešný tampon, který jí dal před týdnem. Jeden

konec odšroubovala. Z vnitřku vytáhla tenkou roličku papíru sbalenou do trubičky ne větší než tužka. Tu mu podala mřížkou.

Čekejte." Slyšela šustění jemného papíru, zatímco muž rychle četl poznámky, které udělala, zprávy o úvahách a závěrech z předcházejícího dne zasedání rady, které předsedal sám Saddám Husajn, na kterém byl generál Abdulláh Kadir přítomen.

"Dobře, Leilo, velmi dobře.

" ě Dnes byly peníze ve švýcarských francích, bankovky vysoké hodnoty, podané přes mřížku. Dala je na místě, kde byly její informace, místo, které, jak věděla, většinu muslimů považuje v určité době za nečisté. Tam by ji našel pouze lékař nebo obávaná AMAM.

"Jak dlouho to musí pokračovat?" zeptala se.

"Už ne dlouho. Bude válka. Na jejím konci Rais padne.

Moc převezmou druhí. Budu jedním z nich. Potom se vám dostane, Leilo, skutečné odměny. Jen tiše, dělejte svou práci a buďte trpěliví." Usmála se. Bude skutečně odměněná. Peníze, spousta peněz, dost, aby mohla odejít a žít v bohatství po zbytek svých dnů.

"Ted' jděte." Vstala a opustila zpovědnici. Stará žena v černém našla někoho jiného, kdo by vyslechl její zvěsti. Leila přešla kostelní lodí a vystoupila do slunečného světla. Ten hlupák Kemal čekal za zdobenou železnou bránou, drtil plechovku ve velké ruce, potil se. Jen ať se potí. Potil by se as ještě více, kdyby věděl..

Aniž by se na něho podívala, obrátila se do ulice Šurja, přes trh, směrem k zaparkovanému vozu. Kemal, zurivý ale bezmocný, kráčet vedle ní. Nevšimla si ani trochu chudého feláha, který tlačil bicykl s otevřeným proutěným košíkem na nosiči, a ani on si ji vůbec nevšiml. Tento člověk byl jenom na trhu na příkaz kuchařky v domácnosti, kde pracoval, kupoval muškátový květ, koriandr a šafrán.

Muž v černém obleku chaldejského kněze seděl ve zpovědnici ještě chvíli, aby se ujistil, že jeho agentka je již na ulici. Bylo naprosto nepravděpodobné, že by ho poznala, jenže v této hře i ty nejneopatrnější možnosti byly zbytečné.

Myslel si skutečně to, co ji řekl. Nástávala válka. An odchod Železné Lady z Londýna to nezměnil. Američané se již zakousli a neustoupí.

Pokud to ten hlupák v paláci u řeky u mostu Tamuz všechno nezkazí a nestáhne se z Kuvajtu. Naštěstí, jak se zdálo, přímo zářil nad svou zkázu. Američané vyhrají válku, potom přijdou do Bagdádu, aby dokončili práci.

Jistěže jenom nezískají Kuvajt. Tím to neskončí. Žádní lidé nemohou být tak mocní a tak hloupí.

Když přijdou, budou potřebovat nový režim. Jak Britům, tak i Američanům se bude hodit někdo, kdo mluví plynule anglicky, někdo, kdo chápe jejich způsob myšlení, jejich řeč, a kdo bude vědět, co jim říci, aby je to potěšilo, a stane se tím, koho si zvolí.

Právě výchova, ta kosmopolitní městská výchova, která nyní mluvila proti němu, bude potom mluvit v jeho prospěch. V daném okamžiku byl vyloučen z nejvyšší rady a z těch nejtajnějších usnesení Raise - protože nebyl přesně tak hloupý jako ten celý ten kmen Al-Tikriti, nebo doživotním fanatikem baasistické strany ani generálem, ani nevlastním bratrem Saddáma.

Jenže Kadiri byl Tikrit a proto se mu věřilo. A byl to jen takový generál od tanků, s mravy velblouda v říji, na jakého si hrával v prachu Tikritu se Saddámem a jeho kmenem, to stačilo. On, Kadiri, byl přítomen na každém shromáždění, kde se rozhodovalo, znal všechny tajnosti; a ten, kdo seděl ve zpovědnici, rovněž potřeboval tyto věci znát, aby mohl provádět své přípravy.

Když se přesvědčil o tom, že vše je v pořádku, vstal a odešel. Místo toho, aby přešel kostelní lodí, vyklouzl postranními dveřmi do sakristie, pokynul skutečnému knězi, který připravoval mši, a odešel z kostela zadními dveřmi. Muž s kolem byl jenom šest metrů od něho. Náhodou se podíval, když se kněz objevil ve své černé sutaně na světle, a otočil se právě včas. Muž v sutaně se na něho podíval, všiml si ho, ale na feláhovi ohnutém nad kolem a opravujícím řetěz nebylo nic divného, a proto rychle odešel uličkou směrem k malému a neoznačenému vozu.

Muž kupující koření cítil, jak mu po tváři teče pot, a jeho srdce bušilo. To bylo zatraceně blízko. Sám se rozhodl, že v žádném případě nepůjde nikam blízko hlavního stanu Mukhabarátu v Mansúru, právě proto, aby se nesetkal s touto tváří. Co ten chlap hergot dělá jako kněz v křesťanské čtvrti?

Ě Zaplať Bůh, že jsou to již roky; od doby, kdy si spolu hráli na trávníku přípravné školy pana Hartleye v Tasisiyi od doby, kdy tohohle chlapce praštil do brady za to, že urazil jeho mladšího bratra, od doby, kdy společně ve třídě recitovali poezii a v tom vždy vyhrál Abdelkarim Badri, Bylo to již dávno, kdy viděl svého starého kamaráda Hassana Rahmaniho, nyní velitele kontrarozvědky Irácké republiky.

Byl advent a v pouštích severní Saúdské Arábie se 000 Američanů a Evropanů v myšlenkách vracelo k domovu, zatímco se připravovali na svátky v hluboce muslimské zemi. Ale bez ohledu na blížící se oslavy Kristova narození hromadění největší invazní síly od dob Normandie pokračovalo.

Část pouště, ve které byly umístěny koaliční síly, byla dále na jih od Kuvajtu. Ani náznak toho, že podle potřeby polovina této síly by se mohla hnout rychlým pochodem na západ.

Do pobřežních přístavů přijížděly stále nové divize.

Britská 4. obrněná brigáda se spojila se 7. - Pouštním krysy, aby spolu vytvořily 1. obrněnou divizi. Francouz také posílali svůj příspěvek, zhruba deset tisíc mužů včetně Cizinecké legie.

Američané již přivezli nebo priváželi První divizi, 2.

a 3. obrněný jízdní pluk, 1. mechanizovanou pěší divizi a 3. obrněnou, dvě divize námořní pěchoty a 82. a 101. výsadkářů.

Právě na hranici, kde chtěli být, byla saúdovská účelová skupina a zvláštní síly, které doplňovaly egyptské a syrské divize a další jednotky stažené z různých menších arabských států.

Severní vody Arabského zálivu byly téměř přeplněny válečnými loděmi námořnictva koaličních zemí. V Zálivu a Rudém moři na druhé straně Saúdské Arábie rozmístily Spojené státy pět skupin letadlových lodí, v čele s největšími Eisenhower, Independence, John E Kennedy, Midway a Saratoga, přičemž americké letadlové lodi Ranger a Theodore Roosevelt měly stále ještě přijet.

Letectvo těchto lodí se svými Tomcaty, Hornety, Intrudery, Prowlery, Avengers a Hawkeyi vytvářelo dostatečně působivou silu.

V Zálivu byla umístěna také americká bitevní loď Wisconsin, ke které se v lednu měla připojit bitevní loď Missouri. Ve všech státech Zálivu a v celé Saúdské Arábii bylo každé letiště, které si vůbec zasloužilo toto jméno, přeplněno stíhačkami, bombardovacími letadly, cisternovými letadly, dopravními letouny i letouny včasné výstrahy, které ostatně již létaly nepřetržitě, třebaže zatím nevstupovaly do iráckého leteckého prostoru, s výjimkou špionážních letounů, které tento prostor přelétaly, aniž by je někdo upozoroval.

V několika případech se letectvo Spojených států dělilo o letištní prostor se eskadrami britské RAF. Protože posádky měly společný jazyk, komunikace byla snadná, neformální a přátelská. Příležitostně samozřejmě docházelo k nedorozuměním. To jedno se týkalo tajného britského střediska známého pouze jako MMFD.

Při výcvikovém letu požádal letecký dispečer britské Tornado, aby mu sdělilo, zda již dosáhlo určitého bodu obratu. Pilot odpověděl, že ne: že je stále nad MMFD.

Stále více amerických pilotů slyšelo o tomto místě a pokoušelo se ho na svých mapách nalézt. Byla to hádanka ze dvou důvodů: Britové nepochybně strávili dlouhou dobu nad ním a vůbec nebylo zaneseno do amerických leteckých map. Začalo se říkat, že šlo asi o přeslech, že šlo o KKMC, tedy vojenské město krále Chálida, velkou saúdskou základnu. Jenže se zjistilo, že tomu tak není, a hledalo se dál.

Konečně to Američané vzdali. Ať již bylo MMFD kdekoli, prostě nebylo na válečných mapách poskytnutých eskadrám USAF plánovači v Rijádu.

Konečně piloti Tornád odhalili tajemství MMFD. Značkář menalo to v angličtině "mile a mile zasranou šňůru".

†

Na zemi vojáci žili právě uprostřed MMFD. Pro mnohého z nich byl život tvrdý a navíc nudný, když museli spát pod svými tanky, samohybnými děly a obrněnými vozy.

Je samozřejmé, že čas se trávil různým způsobem, včetně návštěv sousedních jednotek. Tak Američané byli vybaveni zvlášť dobrými polními lůžky, na která měli zálsť Britové. Náhodou byli Američané také vybaveni balenou stravou, která byla pravděpodobně vymyšlená civilním zaměstnancem Pentagonu, který by nepochybně raději zemřel, než by takovou stravu měl třikrát denně.

Říkalo se tomu MRE, strava připravená k jídlu. Američtí vojáci rozhodně popírali, že by to bylo k jídlu, a rozhodli se, že ona zkratka znamená vlastně potrava odmítnutá Etiopany. Na rozdíl od nich se Britové stravovali mnohem lépe, takže velmi rychle došlo k vytvoření kapitalistických obchodních vztahů, které se týkaly amerických postelí a britských potravinových přidělků.

Jinou zprávou od Britů, která pobavila Američany, bylo, že londýnské ministerstvo obrany objednalo pro vojáky v Zálivu půl milionu prezervativů. V Arabské poušti taková objednávka naznačovala, že Britové musí vědět o něčem, o čem Američané nevědí.

Tajemství bylo odhaleno den předtím, než pozemní válka začala. Američané strávili stovku dní čištěním svých pušek stále znova a znova, aby z nich dostali všudypřítomný písek, prach, kousky štetku, které neustále padaly do konců hlavních. Britové prostě sundali své prezervativy a jejich hlavně byly absolutně čisté a předpisově nakonzervované. Druhou zásadní věcí, ke které došlo krátce před Vánocemi, bylo znovuzřízení francouzského kontingentu do srdce spojeneckého plánování.

V prvních dnech měla Francie to neštěstí, že měla ministra obrany Jean-Pierra Chevenementa, který, jak se zdálo, sympatizoval s Irákem a nařídil francouzskému velitelovi, aby poslal všechna plánovací rozhodnutí Spojenců do Paříže. Když se to dozvěděli generál Schwarzkopf a sir Peter de la Billiere, téměř vybuchli smíchy. Pan Chevenement byl v té době také předsedou Společnosti francouzsko-iráckého přátelství. Třebaže francouzskému kontingentu velel prvotřídní voják, generál Michel Roquejoffre, Francie musela být vyloučena ze všech plánovacích zasedání.

Na konci roku byl francouzským ministrem obrany jmenován Pierre Joxe a ten okamžitě tento rozkaz zrušil. Od té doby generál Roquejoffre mohl být zasvěcován do tajností mezi Američany a Brity.

Dva dny před Vánocemi Mike Martin obdržel od Jericha odpověď na otázku položenou před týdnem. Jericho byl nezdolný; před několika dny bylo svoláno zasedání krizového kabinetu, kterého se zúčastnil pouze vnitřní kruh vlády Saddáma Husajna, Revoluční velitelská rada a nejvyšší generálové.

Na tomto zasedání se projednávala otázka dobrovolného odchodu Iráku z Kuvajtu. Bylo zřejmé, že tato otázka nebyla vznesena nikým na zasedání - nikdo tak pitomý nebyl. Všichni si příliš dobře pamatovali předchozí příležitosti, kdy, během války Iránu s Irákem, došel iránský návrh, že pokud se Saddám Husajn zastaví, bude mír, a jak se o ní jednalo. Saddám si vyžádal názory.

Ministr zdravotnictví navrhl, že takový postup by byl moudrý, jako čistě dočasná záležitost. Saddám pozval ministra do vedlejší místnosti, vytáhl pistoli, zastřelil ho a vrátil se, aby pokračoval v zasedání vlády.

Otázka Kuvajtu byla vznesena formou obvinění Organizace spojených národů za to, že se vůbec odváží něco takového navrhnout. Všichni čekali na Saddáma, že jim poskytne nějaké vodítko. Velmi často míval tendenci k tomu, že sedával v čele stolu jako pozorující kobra, oči klouzající z muže na muže ve snaze vyčlenit alespoň náznak neloajlnosti.

Jenže přece jenom, i bez vodítko od Raise, konverzace probíhala. Potom začal Saddám hovořit, zcela tiše, jako vždycky v okamžiku, kdy byl nejnebezpečnější.

† Každý, řekl, komu by vůbec přišla na mysl myšlenka připustit takovou katastrofální urážku Iráku před tvář

Američanů, by byl muž, který byl připraven hrát úlohu řídícího Ameriky po zbytek svého života. Pro takového člověka by nebylo místo u tohoto stolu.

Tím to skončilo. Každý z přítomných se snažil vysvětlit, že takováto myšlenka by nikoho z nich za žádných okolností vůbec nenapadla.

Potom irácký diktátor dodal ještě něco. Pouze jestliže rák dokáže zvítězit, a je jasné, že zvítězí, bylo by možné stáhnout se z 19. provincie Iráku, řekl.

Každý kolem stolu poslušně přikyvoval, třebaže nikdo s nedokázal představit, o čem vlastně hovoří.

Byla to dlouhá zpráva a Mike Martin ji vyslal do vily na okraji Rijádu dva dny před Vánocemi.

Chip Barber a Simon Palfrey si nad tím lámali hlavu celé hodiny. Každý z nich se rozhodl, že se na krátkou dobu vrátí ze Saúdské Arábie na několik dnů domů, ponechá řízení Martina a Jericha z Rijádu v rukách Juliana Graye za Britů a místního velitele rezidentury CIA za Američany. Zbývalo pouhých dvacet čtyři dní do vypršení ultimata Organizace spojených národů a začátku letecké války generála Chucka Hornera proti Iráku. Oba muž potřebovali krátkou návštěvu doma a význam hlášení Jericha jim tuto šanci poskytl. Mohou ji vzít s sebou.

"Co si myslíte, že znamená vyhrát, a je jasné, že vyhraje?" zeptal se Barber.

"Nemám tušení, řekl Palfrey. "Potřebujeme dostat nějaké analytiky, kteří se na to dokáží podívat lépe než my." "My také. Myslím si, že nikdo se tu nebude poflakovat pár dní s výjimkou bezvýznamných lidí. Dám to tak, jak to je, Billu Stewartovi a ten pravděpodobně sežene pár hlaviček, aby se pokusily to do hloubky rozebrat, ještě než se to dostane k řediteli a na ministerstvo zahraničních věcí." "Znám hlavičku, která by se podle mě měla na to podívat," řekl Palfrey, a s touto poznámkou odešli na letiště, aby ch tili let domů.

Na třetí den Dr. Terry Martin dostal celý text zprávy Jericha a byl požádán, zda by se mohl pokusit zjistit, co by mohl Saddám Husajn mít na mysli tím, že zvítězí prot Americe jako cenu za opuštění Kuvajtu.

"Mimochodem," zeptal se Palfreyho, "já vím, že to, co od vás chci vědět, je překročení předpisu, jenže mám opravdu starosti. Dělán vám všechno jako laskavostudějte taky něco pro mně. Jak se vede mému bratru v Kuvajtu? Je pořád v bezpečí?" Palfrey se několik sekund díval na arabistu.

"Mohu vám pouze říci, že už není v Kuvajtu, řekl. "A už tím jsem dal v sázku svou práci." Terry Martin si ulehčeně oddechl.

"To je ten nejlepší vánoční dárek, jaký jsem mohl dostat. Děkuji vám, Simone." Podíval se na něj a zahrozil prstem.

"Jenom at' vás ani nenapadne poslat ho do Bagdádu." Palfrey pracoval v tajné službě patnáct let. Jeho tvář se nepohnula, jeho tón zůstal nevzrušený. Badatel nepochybně žertoval.

Opravdu? A proč ne?" Martin dopil sklenici vína a tak se mu nepodařilo zpozorovat, že oči špiónážního důstojníka se náhle zúžily.

"Drahý Simone, Bagdád je jediné město na světě, do kterého nesmí vstoupit. Pamatujete si na pásky těch odposlechů iráckého rozhlasu, které mi Sean Plummer půjčil poté, co mě Century prověřila? Poznal jsem jeden z těch hlasů. Byla to zatracená klika a vím, že mám pravdu." "Opravdu?" řekl Palfrey klidně, "řekněte mi to." "Je to samozřejmě už dlouhá doba, ale já vím, že to byl jeho hlas. Víte, kdo to byl? Je nyní náčelník kontrarozvědky v Bagdádu, Saddámův lovec špiónů číslo jedna." "Hassan Rahmani," zamumlal Palfrey. Terry Martin by neměl chlastat, zvláště před Vánoci, nesnáší to, moc potom povídá.

"To je on. Byli spolu ve škole, víte. Byli jsme tam všichni. Stará dobrá přípravná škola pana Hartleye. Mike a Hassan byli nejlepší kamarádi. Takže, to je důvod, proč ho nikdo nesmí vidět v blízkosti Bagdádu." Palfrey opustil vinárnu a díval se na postavu arabistyl jak jde ulicí.

"p " "Tak, řekl, "a je to všechno v rdeli.

Terry mu zkazil Vánoce a on byl připraven zkazit je Stevu Laingovi.

Edith Hardenbergová odjela do Salcburku, aby tam strávila sváteční období u své matky, tradice, která se udržovala po léta.

Karim, mladý jordánský student, mohl navštívit Gid Barzilaie v jeho zajištěném bytě, kde vedoucí operace Joshua naléval pití těm, kdo nebyli ve službě a pracoval pod ním. Pouze jeden nešťastník byl v Salcburku, aby tat' dohlížel na slečnu Hardenbergovou pro případ, že by se náhle chtěla vrátit do hlavního města.

Karimovo skutečné jméno bylo Avi Herzog, bylo mu dvacet devět let a byl přidělen k Mossadu před několika lety z jednotky číslo 504, což byla větev armádní špiónáže, specializující se na nájezdy přes hranice, kde se uplatňoval právě díky své plynulé arabštině. Protože dobře vypadal a byl zdánlivě stydlivý a měl rozpačité vystupování, dokázal zapůsobit, když chtěl, takže Mossad ho dvakrát použil jako návnadu na ženy.

"Tak co, jak to jde, milovníku?" zeptal se Gidi, když rozdával pití.

"Pomalu," řekl Avi.

"Moc se s tím nepářej. Starej pán chce výsledky, to s pamatuj." "Tohle je velmi uzavřená paní," odpověděl Avi. "Má zájem pouze o splnění duší - zatím." Podle své legendy byl studentem z Ammámu, který bydlel v malém bytě s dalším arabským studentem, který byl vlastně členem skupiny Neviot, specialistou na odposlechy, a rovněž mluvil arabsky. To pro případ, že by sl Edith Hardenbergová nebo někdo jiný vzal do hlavy, že zkontroluje, kde a jak žije a s kým. Společný byt by prošel jakoukoli prohlídkou - byl za plaven učebnicemi stavitelství, všude byly jordánské noviny a časopisy. Oba muži byli opravdu zapsáni na techniku pro případ, že by se to kontrolovalo i tam. A právě jeho spolubydlící promluvil.

"Splnění duší? Tak ji přefikni." "O to jde," řekl Avi. "Nemůžu." Když smích ustal, dodal: "Mimochodem, budu chtít rizikový příplatek." "Proč?" zeptal se Gidi, "myslíš si, že ti ho ukousne, jen si sundáš kat'ata?" "Ale ne. Jde o umělecké galerie, koncerty, opery, recitály. Mohl bych umřít nudou, ještě než se dostanu tak daleko." "Jen pokračuj, chlapečku. Seš tady jenom proto, že kancelář říká, že máš něco, co my nemáme." "Ano," řekla dívka ze sledovací skupiny Jaridu,

"as devět palců." "Tak to by stačilo, Jael. Mohla bys zase dělat dopravmlio strážníka na ulici Hayarkon, kdykoli chceš." Pití, smích a štěbetání v hebrejštině pokračovaly. Pozdě toho večera Jael zjistila, že měla pravdu. Tým Mosadu měl ve Vídni vážně moc pěkné Vánoce.

"Tak co si o tom myslíte, Terry?" Steve Laing a Simon Palfrey pozvali Terryho Martina, aby je navštívil v jednom z bytů firmy v Kensingtonu.

Potřebovali trochu víc soukromí, než mohli mít v restauraci. Byly dva dny před Novým rokem.

J " "To e úžasné, řekl Dr. Martin. "Absolutně úžasné. Je to tak opravdu? Řekl Saddám skutečně tohle všechno?" " Proč se ptáte?" "Tedy, promiňte, že to tak řeknu, ale je to trochu podivný telefonní odposlech. Ten, kdo mluví, jak se zdá, hlásí někomu něco o setkání, kterého se zúčastnil... Ten druhý na lince, jak se zdá, neříká vůbec nic." Nebyl jiný způsob, jak mohla firma v té věci pokročit, než říci Terryemu Martinovi, jak se dostali k této zprávě.

"Odpovědi toho druhého byly nefunkční," řekl Laing klidně, "jenom povzdechy a výrazy zájmu. Jak se zdálo; nebylo nutné to tam dávat." "Je tohle však jazyk, který Saddám použil?" " "Pokud tomu rozumíme, tak ano.

"To je úžasné. Poprvé jsem vůbec viděl něco, co řekl a co nebylo určeno pro zveřejnění pro širší okruh posluchačů." Martin držel v rukách nikoli rukou psanou zprávu Jericha, kterou jeho bratr v Bagdádu okamžitě zničil, jakmile ji přečetl slovo za slovem do magnetofonu. Byl to na psacím stroji přepsaný arabský text, který došel do Rijádu v krat'oučkém vysílání před Vánocemi. Byl připojen také vlastní překlad firmy.

"Ta poslední věta," řekl Palfrey, který se měl vrátit do Rijádu večer, "kde říká vyhrát, a je zřejmé, že vyhrajemeříká vám to něco?" "Samozřejmě. Jenže podívejte, vy pořád používáte slovo vyhrát v jeho evropském nebo severoamerickém významu. Já bych místo toho použil mít úspěch." "V pořádku, Terry, jak si myslí, že může mít úspěch proti Americe a Koalici?" zeptal se Laing.

"Tím, že je poníží. Už jsem vám řekl, potřebuje, aby Američané vypadali jako úplní blbci." "Takže on se nechce stáhnout z Kuvajtu v příštích dvaceti dnech? To je to, co skutečně potřebujeme vědět, Terry." "Podívejte se. Saddám tam vpadl, protože jeho nároky nebylo možno uspokojit," řekl Martin. "Žádal čtyři věci: převzetí ostrovů Warba a Bubian, aby měl přístup k moři, kompenzaci za ropu, kterou, jak tvrdí, Kuvajt odčerpává ze společných ropných polí, skoncování s nadprodukcí Kuvajtu a odepsání patnáctimiliardové dolarové válečné půjčky. Pokud by tohle dostal, mohl by se stáhnout se ctí a Američané by zůstali na suchu. To by znamenalo vyhrát." "A proč si myslí, že by to dostal?" Martin pokrčil rameny.

"Myslí, že míroví vyjednavači by ho z toho mohli vytáhnout. Myslí si, že čas je na jeho straně, že pokud dokáže zamotávat věci, rozhodnost OSN poklesne. Mohl by mít pravdu." "Ten chlap je šílenec," vyšťekl Laing. "Má ultimatum.

. ledna, ani ne za dvacet dní. Dyť ho rozdrť." "Pokud," namítl Palfrey, "jeden ze stálých členů Rady bezpečnosti neprijde s mírovým plánem, na poslední chvíli, aby ultimatum zdržel." Laing vypadal nešťastně.

"Paříž nebo Moskva, nebo obojí," předpověděl.

"Když dojde k válce, myslí si stále, že by mohl vyhrát?"

Co má ale znamenat, mít úspěch?" zeptal se Palfrey.

"Ano," řekl Terry Martin. "Jenže jsme zpátky u toho co jsem vám již řekl - americké ztráty. Nezapomínejte, že Saddám je pouliční lupič. Ten se nepohybuje v diplomatických chodbách Káhiry nebo Rijádu. Jeho prostředím jsou všechny ty uličky a bazary, přeplněné Palestinc a dalšími Araby, kteří nenávidí Ameriku, podporující Izrael. Každý člověk, který dokáže, aby Amerika krvácela, bez ohledu na škody pro jeho vlastní zemi, bude modlou těchto milionů." "Jenomže to přece nemůže," trval na svém Laing.

y, " j "On si mslí že může, namítl Martin. "Podíve te se, on je dost chytrý na to, aby mu došlo, že Amerika nesmí prohrát. To je prostě neprijatelné. Podívejte se na Vietnam. Veteráni přišli domů a házeli po nich odpadky. Pro Ameriku strašlivé ztráty z rukou podceňovaného nepřítele jsou totéž co prohra. Neprijatelná prohra. Saddám může ztratit padesát tisíc mužů kdykoli a kdekoli. O to se nestará. Strýček Sam ano. Pokud Amerika utrpí takový druh ztrát, bude otřesena do základů. Budou padat hlavy, schytají to kariéristé, vlády padnou. Sebeobviňování a vzájemné obviňování budou trvat celou generaci." "Ale to prostě nemůže," řekl Laing.

y, " "Ale on si mslí že může, odpověděl Martin.

"Tak jsou to bojové plyny," zamumlal Palfrey.

"Možná. A prosím vás, zjistili jste vůbec, co ta věta na telefonním odposlechu znamená?" Laing pohlédl rychle na Palfreyho. Zase Jericho. O Jeri.

chu se nesmí mluvit.

"Ne. Nikdo, koho jsme se ptali, o ničem takovém neslyšel. Nikdo na to nedokáže přijít." "Může to být důležité, Steve. Něco jiného... ne plyn." "Terry," řekl Laing trpělivě, "za méně než dvacet dn Američané, spolu s námi, Francouzi, Italy, Saúdským Araby a dalšími, vrhnou na Saddáma Husajna největší leteckou armádu, kterou svět kdy viděl. Dostatek palebné síly, aby to překročilo v dalších dvaceti dnech všechny bomby svržené během druhé světové války.

Generálové v Rijádu se činí. My tam prostě nemůžeme přijít a rict: Zadržte všechno, chlapci, máme větu v telefonním odposlechu, se kterou si nevíme rady. Dívejme se na to tak, že to byl prostě vzteklej chlap na telefonu, který tvrdil, že Bůh je na jejich straně." "Na tom není přece nic divného, Terry," řekl Palfrey, "lidé, kteří jdou do války, vždycky tvrdí, že je Bůh na jejich straně, od nepaměti. A to je všechno." "Jenže ten druhý řekl prvnímu, aby držel hubu a zavěsil," připomněl jim Martin.

"Takže měl hodně práce a byl naštvaný." "Jenže mu řekl, že je synem kurvy." "Tak ho prostě neměl rád." Možná."

"Terry, prosím tě, nech toho být. Je to prostě jenom věta. Budou to bojové plyny. To je to, s čím počítá. Celej zbytek našich analytiků s tím souhlasí." Martin odešel první, dva špionážní důstojníci o dvacet minut později. Zahalení do kabátů, se zdviženými límci, šli po chodníku a hledali taxi.

"Víš," řekl Laing, "je to chytrá hlavička a mám ho docela rád. Jenže opravdu je to pedant. Slyšel jsi o jeho soukromém životě?" Kolem přelétal taxík, prázdný, se zhasnutým označením.

Čas na čaj. Laing řekl.

"Samozřejmě že ano, schránka provedla kontrolu." Schránka, někdy také schránka 500, je slangový výraz pro bezpečnostní službu MI-5. Kdysi, před dávnými časy, adresa MI-5 skutečně byla poštovní schránka 500, Londýn.

"Dobře, tak to vidíš, řekl Laing.

"Steve, já si skutečně nemyslím, že to s tím souvisí." Laing se zastavil a otočil se ke svému podřízenému.

"Simone, věř mi. Máš před sebou kariéru ve službě.

Nech si poradit. Nech toho profesora být." "Budou to chemické zbraně, pane prezidente." Tři dny po novoročních oslavách, jaké ještě v Bílém domě nebyly, kdy pro většinu z přítomných to znamenalo být neustále v kole, již dávno zapadly v zapomnutí. Celé západní křídlo, srdce administrativy USA, znovu bzučelo aktivitou.

V klidu Oválné kanceláře seděl George Bush za velkým stolem, za sebou dlouhá úzká okna, pět palců světle zeleného neprůstředného skla, a vedle něho pak znak Spojených států.

Proti němu seděl generál Brent Scowcroft, předseda Národní bezpečnostní rady.

Prezident pohlédl na výťah z analýz, který mu byl právě předložen.

"Každý s tím souhlasí?" zeptal se.

"Ano, pane. Materiál, který právě přišel z Londýna, ukazuje, že jejich lidé naprosto souhlasí s našimi. Saddám Husajn se rozhodně nestáhne z Iráku, dokud nedostane nějaký důvod, který by mu zachránil tvář, a my zajistíme, aby tomu tak nebylo.

A pokud se týká zbytku, bude spoléhat na hromadné útoky plynu na koaliční pozemní síly, buď před, nebo během invaze přes hranice." George Bush byl prvním americkým prezidentem od Johna F. Kennedyho, který sám bojoval.

Viděl, jak kolem něho padali Američané. Jenže bylo něco zvlášť odporného, přímo hnusného, v myšlence na to, jak se mladí vojáci svíjejí v bolestech v posledních okamžicích života, kdy ť plyn trhá tkáň jejich plic a ochromuje centrální nervový systém.

"A jak chce ten plyn vypouštět?" zeptal se.

"Myslíme si, že jsou čtyři možnosti, pane prezidente. Ta nejpravděpodobnější je, že to budou nádrže vypouštěné z bojových letadel a bitevních letadel. Colin Powell právě mluvil s Chuckem Hornerem v Rijádu. Generál Horner říká, že potřebuje třicet pět dní na trvalou leteckou válku.

Po dvacátém dnu již žádný irácký letoun nedoletí na hranici. Třicátý den žádný z iráckých letounů neodstartuje na dobu delší než šedesát sekund. Říká, že se za to může zaručit, pane. Můžete mu za to sebrat jeho hvězdy." "A zbytek?"

"Saddám má řadu baterií MLRS. Ty by zřejmě připadaly v úvahu jako druhá možnost." Irácké raketomety byly sovětské konstrukce a vycházely ze starých Kat'uš, použitých s ničivým účinkem sovětskou armádou za druhé světové války. Nyní byly tyto rakety již značně zmodernizovány, vypouštěny v rychlých sekvencích z "balíku" na plošině nákladního vozu nebo z pevného postavení, a mají nyní dolet 100 kilometrů.

"Přirozeně, pane prezidente, kvůli jejich doletu by musely být vypouštěny z Kuvajtu nebo z irácké pouště na západě.

Věříme, že letouny J-STARS je zjistí radarem a že budou vyřízeny. Iráčané je mohou sice zakamuflovat, ale kov se neskryje.

A pokud se týče zbytku, Irák má zásoby plynem plněných granátů, které mohou používat tanky a dělostřelectvo.

Dostřel méně než 37 kilometrů. Víme, že zásoby jsou již na místě, ale v místě jejich dostřelu je jenom poušť žádného krytí.

Letci věří, že je dokáží nalézt a zničit." "A preventivní opatření?" "Byla dokončena, pane prezidente. Pro případ útoku biologickými zbraněmi, například antraxem, byl každý muž očkovan. Totéž provedli Britové. Zvyšujeme výrobu protiantraxové vakcíny každou hodinu. Každý muž a žena mají plynovou masku a ochrannou pláštěnku. Jestliže se o to pokusí..." Prezident vstal, otočil se a díval se nahoru na znak Spojených států. Orel s roztaženými spáry shlížel na něho. Před dvaceti lety vidával ty hrozné pytle s mrtvolami, když se vracely z Vietnamu, a věděl, že ještě více jich brzy může být uloženo v diskretních neoznačených kontejnerech pod saúdskoarabským sluncem.

Přes všechna ochranná opatření tu bude vždy kousek nezakryté kůže, masky, na které nelze dosáhnout a včas natáhnout.

Příští rok půjde do voleb a bude se snažit o své znovuzvolení. Jenže o to nešlo. Ať již vyhraje, nebo prohraje, neměl v úmyslu vejít do historie jako americký prezident, který odsoudil desetitisíce vojáků k smrti, ne jako ve Vietnamu za devět let, ale během několika málo týdnů nebo dnů.

Brente.. " " "Pane prezidente.

James Baker se má brzo setkat s Tan'kem Azízem." Za šest dní v Ženevě." "Budte tak laskav a požádejte ho, aby sem přišel." V prvním týdnu ledna Edith Hardenbergovou začal opravdu bavit život, poprvé za celá ta léta. Bylo to báječné zkoumat a vysvětlovat nadšenému mladému příteli základy kultury, které se nacházejí ve městě.

Winkler Bank poskytovala svému personálu čtyřdenní dovolenou včetně Nového roku; poté již budou muset omezit své kulturní vycházky na večery, což stále ještě umožňovalo návštěvu divadel, koncertů a recitálů, nebo o víkendech, kdy jsou otevřena muzea a galerie.

Polovinu dne strávili na výstavě Jugendstil, obdivující nové umění, a další půl dne na výstavě, kde je stálá expozice Klimtových prací.

Mladý Jordánek byl potěšen a vzrušen, byla to pravá studnice otázek, které z něho neustále vycházely, a Edith Hardenbergová se cítila v zajetí jeho nadšení, její oči ť svítily, když vysvětlovala, že je ještě jiná báječná výstava v Künstlerhausu, kterou rozhodně "musí" navštívit příští víkend.

Po shlédnutí Klimta ji Karim vzal na večeri do Rotisserie Sirk. Protestovala, že je to drahé, ale její nový přítel vysvětlil, že jeho otec je ke svému synovi velmi šetrný.

S podivem mu dovolila, aby jí nalil sklenici vína, a ani s nevšimla, když jí dolil. Její hovor začal být méně strohý a zčervenaly jí jinak bledé tváře.

Při kávě se Karim nahnul kupředu a položil ruku na její.

Vyděšeně vzhledla a rychle se ohlédla kolem, zda to někdo nevidí, jenže nikdo se o ně nestaral. Odtáhla ruku, ale velmi pomalu.

Na konci týdne, když navštívili čtyři z kulturních pokladů, které měla na mysli, a když šli nazpět chladnou temnotou k jejímu vozu po večeru v Musikvereinu, vzal její ruku v rukavici do své a držel ji. Neodtáhla ji, cítila, jak jeho teplo proniká bavlněnou rukavičkou.

"Jste tak laskavá, že to všechno pro mne děláte, řekl provinile, "jsem si jist, že to pro vás musí být nudné." "J "Ale ne, vůbec ne, řekla naprosto vážně a mám strašnou radost, když vidím a slyším všechnu tu nádhru.

Jsem ráda, že i vy. Již brzo z vás bude odborník na evropské umění a kulturu." Když došli k jejímu vozu, usmál se na ni, vzal její větrem vychlazenou tvář mezi obě své holé, ale překvapivě horké ruce a lehce ji políbil na rty. "Děkuji, Edith." Potom odešel. Jela sama domů jako obvykle, ale ruce se jí tak chvěly, že málem narazila do tramvaje.

Americký ministr zahraničí James Baker se setkal s iráckým ministrem zahraničí Tan'kem Azízem v Ženěvě. ledna. Nebyla to dlouhá schůzka a nebyla také nijak přátelská. Neměla ani taková být. Byl přítomen jenom jeden anglicko-arabský tlumočník, třebaže angličtina Tan'ka Azíze byla dokonalá natolik, aby rozuměl Američanovi, který hovořil pomalu a zcela jasně. Jeho posláni bylo také zcela jasné.

Jestliže během jakýchkoli nepřátelských akcí, ke kterým by mohlo dojít mezi našimi oběma zeměmi, vaše vláda rozhodne, že použije mezinárodně zakázané chemické zbraně, jsem oprávněn, abych informoval vás a prezidenta Husajna, že moje země použije jadernou zbraň.

Krátce řečeno, použijeme jadernou zbraň proti Bagdádu.

Podsaditý, šedovlasý Iráčan pochopil smysl tohoto poselství, ale v první chvíli tomu nemohl věřit. Z jednoho důvodu, že žádný člověk při smyslech by se vůbec nemohl odvážit sdělit takovou otevřenou hrozbu Raisovi. Měl totiž zvyk, po způsobu dřívějších babylonských králů, aby si svou nespokojenost s poselstvím vyřídil s jeho nositelem.

Jiným důvodem bylo, že si v první chvíli nebyl jist, zda Američan mluví vážně. Radioaktivní zamoření, souběžné škody způsobené jadernou bombou, nebudou přece omezeny pouze na Bagdád? Vždyť to by zničilo polovinu Blízkého východu, nebo ne?

Tan'k Azíz, letící do Bagdádu, byl mužem s velkým problémem, nevěděl však tři věci.

Jednou z nich bylo, že takzvané jaderné bomby pro "válčiště", vyrobené moderní technologií, mají již daleko k bombě svržené na Hirošimu v roce 1945. Nové, takzvané "čisté" bomby, působící malé škody, jsou tak nazývány proto, že třebaže škody způsobené teplem a výbuchem jsou stejně ničivé jako předtím, radioaktivita, která zůstává, má mimořádně krátkou dobu trvání.

Radioaktivita se vyjadřuje poločasem a moderní "čisté" bomby vyvíjejí stejnou energii jako jejich předchůdci, avšak poločas jejich rozpadu může činit pouhé dva dny.

To znamená, že spad bude inertní nebo zanikne během krátké doby, což umožní nechráněným lidem, aby vstupovali do zóny za šedesát hodin již v plném bezpečí. Větre mnaný radioaktivní mrak rovněž přestane být radioaktivní drive, než se částice dostanou zpátky na zem.

Druhou věcí, kterou nevěděl, bylo, že v trupu bitevní lodi Wisconsin, nacházející se stejně jako bitevní lorl' Missouri v Zálivu, byly tři velmi zvláštní ocelové a betonové kontejnery, dostatečně silné, aby se, pokud by se loď pt topila, neporušily dříve než za deset tisíc let. Uvnitř byly tři stěly s plochou dráhou letu Tomahawk, které Spojené státy, jak doufaly, nebudou muset nikdy použít.

Třetí věc byla, že ministr zahraničních věcí USA vůbec nežertoval.

Generál sir Peter de la Billiere se procházel sám ve tmě pouštní noci, provázen pouze zvířeným písečným prachem pod nohama a svými soukromými těžkými myšlenkami.

Voják z povolání celý svůj život a veterán bojů byl spíše asketou, jak dokazovala i jeho postava. Nebyl schopen těšit se z luxusu poskytovaného městy, cítil se více doma a uvolněn v táborech a spacích pytlech a ve společnosti svých vojáků. Tak jako jiní před ním, i on se těšil z Arabské pouště, jejího nekonečného horizontu, žhavého vedra a mrazivých nocí a mnohokrát také někdy i z hrůzu nahánějícího ticha.

Té noci, při návštěvě frontových linií, což byla jedna z věcí, které si dovoľoval tak často, jak to bylo jen možné, odešel z tábora Svatého Patrika, zanechal za sebou ukryté tanky Challenger pod jejich maskovacímí sítěmi, přikrčené šelmy, trpělivě čekající na svůj čas, a tankisty, připravující večeň vedle nich.

Byl to blízký přítel generála Schwarzkopfa a účastník všech nejtajnějších plánovacích zasedání, věděl, že válka se blíží. Méně než týden před vypršením ultimáta Organizace spojených národů neexistoval ani náznak toho, že by Saddám Husajn měl v úmyslu stáhnout se z Kuvajtu.

To, co ho trápió té noci pod hvězdami pouště bylo, že nedokázal pochopit, co si ten bagdádský tyran myslí, že dokáže. Jako voják se britský generál snažil pochopit svého nepřítele, jeho záměry, motivace, taktiku, celkovou strategii.

Osobně neměl pro muže v Bagdádu nic jiného než soucit. Bohatě dokumentované svazky popisující genocidu, mučení a vraždy ho pobouřily. Saddám nebyl voják, nikdy jím nebyl, a at' již měl jakkoli schopné lidi ve svém vojsku, nevyužíval jejich schopností a nenaslouchal svým generálům anebo ty nejlepší nechal popravít.

To však nebyl problém; problémem bylo, že Saddám Husajn jasně převzal velení v každém ohledu, politickém a vojenském, a nic z toho, co činil, nebylo ani trochu rozumné.

Vpadl do Kuvajtu ve špatné době a ze špatných důvodů.

Když to udělal, zlikvidoval své možnosti znovu ujistit své arabské přátele, že je přístupný diplomacii, že je přístupný rozumu a že problém by se dal vyřešit v meziarabských jednáních. Kdyby byl nastoupil tuto cestu, mohl by

pravděpodobně zcela právem počítat s tím, že by Západ, pokud by ropa nadále tekla, postupně ztrácel zájem, jak by se meziarabské konference táhly celá léta.

Byla to jeho vlastní hloupost, která sem přivedla Západ a která mu společně s iráckou okupací Kuvajtu, s mnohonásobným znásilňováním a brutalitou, s jeho pokusy použít občanů Západu jako lidských štítů, zaručovala naprostou izolaci.

V prvních dnech měl Saddám Husajn bohatá ropná pole severovýchodní Saúdské Arábie vydána na milost a držel se zpátky. Se svou armádou a letectvem a dobrými generály mohl dojít až do Rijádu a diktovat podmínky. To se mu nepodařilo a do cesty se mu postavil Pouštní štít, zatímco na veřejnosti dostával jednu ránu za druhou.

Možná byl mazaný, ale ve všech ostatních záležitostech to byl šašek. A přesto, přemýšlel britský generál, jak může být člověk tak hloupý?

I tváří v tvář letecké síle, která proti němu nyní povstala, dělal stále jenom chybné tahy, politicky i vojensky.

Copak si nedovede představit, jaká hrůza z oblohy se chystá na Irák? Neuvědomuje si vůbec, jaká palebná síla dokáže za pět týdnů srazit jeho obrněnce zpátky o deset let?

Generál se zastavil a díval se přes poušť k severu. Té noci nebyl měsíc, avšak hvězdy na poušti jsou tak jasné, že v jejich světle bylo možno vidět matné obrysy. Krajina tu byla plochá, rozbíhala se do bludiště písečných stěn, pařezů lebných postavení, minových polí, překážek z ostaných(R) drátů a protitankových překopů, které vytvářely iráckou obrannou linii, skrz kterou američtí ženisté útvaru Big Red One, prorazí cestu, tady se za nimi povalí tanky Challenger. Přesto však tyran v Bagdádu měl v ruce jedno jediné eso, o kterém generál věděl a kterého se obával. Saddám se mohl prostě stáhnout z Kuvajtu.

Čas hrál nikoli na straně Spojenců; časovou výhodu měl Irák. 15. března začne muslimský svátek Ramadan. Po celý měsíc ani potrava, ani voda nesmí přejít přes rty žádného muslima v době od východu do západu slunce.

Noci pak jsou věnovány jídlu a pití. Něco takového znamenalo, že muslimská armáda prostě v Ramadanu nemůže bojovat.

Po 15. dubnu se poušť stane peklem, teploty vystoupí až na 130 stupňů. Objeví se tlaky, aby se vojska vrátila; v létě pak touha po domově a bída pouště budou nepřekonatelné. Spojenci se budou muset stáhnout a jakmile to jednou udělají, pak již nikdy nepřijdou zpět tímto způsobem.

Koalice byla jednorázovou záležitostí.

V důsledku toho 15. březen byl krajní mezí. Když se to tak vzalo, pozemní válka směla trvat maximálně dvacet dní. Bude muset začít, pokud začne, 23. února. Jenže Chuck Horner potřeboval svých třicet pět dní letecké války, aby zlikvidoval irácké zbraně, pluky a obranná postavení. 17. ledna - to bylo poslední možné datum.

Předpokládáme, že se Saddám stáhne? Pak by tu stálo půl milionu Spojenců jako hlupáci, napjatí v poušti, zavěšení na dráty, a nezbývalo by nic jiného než se vrátit.

Přesto však, Saddám byl neústupný - v žádném případě se nestáhne.

Po čem ten blázen vlastně jde, ptal se znova a znova sám sebe? Čekal na něco, na nějaký božský zásah podle své vlastní představy, který zničí jeho nepřátele a on bude triumfovat?

Zaslechl výkřik z tankového tábora za sebou. Otočil se.

Velicí důstojníci královských irských husarů, Arthur Denaro, ho volal na večeři. Rozložitý a zovíalní Arthur Denaro bude v prvním tanku, který se jednoho dne vrátí do P rádu.

Usmál se a začal se vracet. Bude dobré si sednout do písku s ostatními, vzít si na talíř pečené fazole a chleba, naslouchat hlasům v záři ohně, přízvuku nosového huhňání mužů z Lancashiru, hrdelní angličtině z Hampshiru a měkké irské angličtině; smát se vtipům, hrubému slovníku mužů, kteří používají angličtinu k tomu, aby řekli, co si právě myslí, a aby to řekli s humorem.

Bůh zatrat' toho chlapa na severu. Na co hergot čeká?

14 Odpověď na problémy britského generála spočívala na vypolstrovaném vozíku pod zářivkovým světlem továrny osmdesát stop pod Iráckou pouští, kde byla vyrobena.

Technik prováděl na zařízení ještě poslední úpravy a rychle ustoupil dozadu a postavil se do pozoru, když se dveře místnosti otevřely. Vstoupilo pouze pět mužů, za kterými dvě ozbrojené strážce z ochrany prezidenta Amn-al-Khass zavřely dveře.

Čtyři z mužů dávali najevo svou podřízenost tomu uprostřed nich. Jako obvykle byl v bojové uniformě s vyleštěnými černými vysokými botami, po boku pistoli, zelený bavlněný šátek kryjící trojúhelník mezi límcem a krkem.

Jeden z těch čtyř byl osobní strážce, který ani zde, kde každý byl pětkrát zkontrolován, zda neskrývá zbraň, nikdy neopouštěl své místo. Mezi Rásem a jeho osobním strážcem stál jeho zeť Husajn Kamil, náčelník ministerstva průmyslu a vojenského průmyslu, MIMI. Tak jako v mnoha věcech právě MIMI přebíral záležitosti od ministerstva obrany.

Na druhé straně prezidenta stál mozek iráckého programu, Dr. Džafar-al-Džafar, génius, otevřeně označovaný za iráckého Roberta Openheimera. Vedle něho, ale tu poněkud vzadu, stál Dr. Salah Siddiqui. Zatímco Džafar byl fyzik, Siddiqui byl strojař.

Ocel jejich dítěte temně zářila. Bylo čtrnáct stop dlouhé a mělo tri stopy v průměru.

Vzadu byly čtyři stopy promyšleného zařízení, které odpadne, jakmile projektil bude vypuštěn. I zbytek deset stop dlouhého obalu byl vlastně jenom jakýsi kroužek, jaký se vyskytuje u dělostřeleckého granátu, rukáv rozdělený na osm stejných částí. Jemné výbušné nýty provedou jeho odpojení, jakmile projektil vyletí na svou dráhu, takže zbývající jádro dvě stopy v průměru, již poletí samostatně.

Tyto těsnící kruhy zde byly pouze proto, aby vyplnily prostor mezi 24palcovým projektillem na 39 palců potřebných k vyplnění vývrtu vypouštěcího zařízení a aby chránily čtyři pevná koncová kormidla, která byla pod nim ukryta.

Irák neměl k dispozici telemetrii potřebnou k tomu, aby bylo možno řídit pohyblivá kormidla rádiovými signály ze země, avšak pevná kormidla budou stabilizovat projektil v letu a zabrání jeho převrácení.

Vpředu byl aerodynamický kužel z ultrapevné legované oceli, vybroušený do špičky. Také se případně odhodí.

Když raketa, která se musí při svém letu vrátit do vzdušného prostoru, vstupuje znovu do zemské atmosféry, molekuly vzduchu houstnoucí na cestě dolů vytvářejí tolik tepla, že přední kužel se odtaví. To je důvod, proč astronauti vracející se na Zemi potřebují tepelný štít, aby se předešlo tomu, že jejich návratový modul ve vzduchu shori.

Zařízení, které pět Iráčanů prohlíželo té noci, bylo podobné. Ocelový kužel usnadní cestu vzhůru, nepřežil by ale opětovný vstup do atmosféry. Kdyby zde zůstal, pak tavící se kov by se ohýbal a deformoval, takže padající těleso by se začalo kolébat, převracet a shořelo by.

Ocelový nos byl konstruován tak, aby v apogeu letu bylo možno ho odhodit a pod ním pak by zbyl již vstupní kužel, kratší, plošší a vyrobený z uhlíkatých vláken.

Když ještě žil Dr. Gerard Bull, pokoušel se koupit, jménem Bagdádu, společnost Learfan, britskou firmu v Severním Irsku. Byla to odštěpená pobočka elektrotechnické společnosti. Pokoušela se stavět malá trysková letadla s mnoha díly vyrobenými z uhlíkatých vláken.

Dr. Bulla a Bagdád ovšem nezajímala malá letadla pro cestující obchodníky a podnikatele, ale stroje na navíjení karbonových vláken, které společnost Learfan měla.

Uhlíkaté vlákno je mimořádně odolné proti teplu, ale také se velmi obtížně zpracovává. Z uhlíku se nejdrive musí vyrobit jakási "vlna", ze které se potom spřádá příze nebo vlákno. Příze se potom mnohonásobně křížem navine na formu a potom vylišuje do potřebného tvaru.

Když britská výzvědná služba zjistila, komu je zařízení firmy Learfan určené, konzultovala to s Washingtonem a smlouva byla zrušena. Předpokládalo se, že jinde již rák nedokáže technologii pro zpracování uhlíkových vláken získat. Odborníci se mylili. Irák se pokusil o něco jiného, co fungovalo. Americký dodavatel klimatizačních zařízení a izolačních výrobků byl přesvědčen, aby prodal irácké společnosti stroje pro spřádání minerální vlny. V Iráku bylo toto zařízení modifikováno iráckými inženýry, aby spřádalo uhlíková vlákna.

Mezi absorbérem rázu na zadní straně projektilu a kuzelem hlavice byl umístěn výsledek práce Dr. Siddiquiho malá obyčejná, avšak perfektně fungující atomová bomba.

Uvnitř zařízení Dr. Siddiquiho byl skutečný triumf, sférická koule a válcovitá zátka do ní, vše dohromady vážící kilogramů a vyrobeno pod dohledem Dr. Džafara. Obě součásti byly z čistého obohaceného uranu 235.

Pod hustým černým knírem se rozšířil mírný úsměv zadostiučinění. Prezident pristoupil a přešel ukazováčkem po vyleštěné oceli.

"Bude to fungovat? Bude to skutečně fungovat?" zašeptal.

"Ano, Sidi Rais," řekl fyzik.

† Hlava v černém baretu pomalu několikrát kývla.

"Je třeba vám poblahopřát, moji bratři." Za projektilem na dřevěném stojánku byla prostá destička. Bylo tam napsáno: Kubth-ut-Allah..

Tarile Azíz dlouho a těžce přemýšlel o tom, jak a zda vůbec by mohl předat svému prezidentovi americkou hrozbu, která mu byla tak brutálně předložena v Ženevě.

Po dvacet let se navzájem znali, po dvacet let, během kterých ministr zahraničí sloužil svému pánovi se psí oddaností, vždy se stavěl na jeho stranu v průběhu oněch prvních bojů uvnitř hierarchie baasistické strany, kdy zde byli ještě další, kteří si dělali nárok na moc, vždy vycházel ze svého osobního úsudku, že naprostá bezohlednost muže z Tikritu bude triumfovat, a vždy se ukázalo, že měl pravdu.

Tak šplhali po kluzkém stožáru moci k diktátorství na Blízkém východě společně, jeden vždy ve stínu toho druhého. Šedovlasý rozložitý Azíz dokázal zvládnout počáteční nevýhodu svého vyššího vzdělání a toho, že ovládal dva evropské jazyky prostě tím, že slepě poslouchal.

Zatímco vlastní násilí přenechával jiným, pozoroval a schvaloval, tak jako to museli činit všichni na dvoře Saddáma Husajna, jak čistka za čistkou zneuctívala pluky armádních důstojníků a kdysi důvěryhodných členů strany, viděl, jak je odvádějí k popravě, což byl rozsudek, kterému často předcházely strašlivé hodiny s mučiteli v Abu Ghraib.

Viděl jak byli degradováni a zastřeleni dobří generálové jen za to, že se snažili zastat mužů pod svým velením, a věděl, že opravdoví spiklenci umírali mnohem strašněji, než si vůbec dokázal představit.

Pozoroval, jak celý kmen A1-Džuburi, kdysi mající tak silné postavení v armádě, že se nikdo neodvážil je napadnout, byl degradován a ponižován, ti kdo přežili pak přivedeni k naprosté poslušnosti. Tiše mlčel, když Saddámův nevlastní bratr Alí Hasan Madžid, tehdy ministr vnitra, naplánoval genocidu Kurdů, nejen v městě Halabža, ale také v padesáti dalších městech a vesnicích, vyhlazených pumami, dělostřelectvem a plynem.

Tan'k Azíz jako všichni kolem Raise věděl, že nemá kam ustoupit. Kdyby se cokoliv stalo jeho pánovi, bude to znamenat i jeho konec jednou provždy.

Na rozdíl od některých kolem trůnu byl příliš chytrý, aby věřil, že jde o milovaný režim. Nebál se cizinců, ale strašně odplaty iráckého lidu, která by na něj dopadla, jakmile by byl zbaven ochranného závoje Saddámovy moci.

Jeho hlavním problémem 11. ledna, kdy čekal na osobní pohovor, ke kterému byl vyzván po návratu z Evropy, bylo, jak vyjádřit americkou hrozbu, aniž by privolal nevyhnutelný hněv primo na sebe. Rais, jak si dovedl snadno představit, by ho mohl začít podezírat, že to byl on, ministr zahraničí, kdo sám navrhl tuto hrozbu Američanům. Paranoia nemá logiku, pouze instinkt, někdy správný a někdy špatný. Mnoho nevinných zemřelo i se svými rodinami jen pro Raisovo pouhé podezření.

O dvě hodiny později, vrací se ke svému vozu, byl uvolněný, usmíval se a současně byl v rozpacích.

Průběh rozhovoru byl klidný, jeho prezident ukázal, že dokáže být klidný a geniální. Souhlasně naslouchal št'avnatě

zprávě Tan'ka Azize o jeho cestě do Ženevy a o široké sympatii, kterou zjistil u všech těch, se kterými mluvil pokud se týkalo postavení Iráku, a o všeobecné protiamerické náladě, která, jak se zdá, na Západě vzrůstá.

S pochopením přikývl, když Tari'k dštil síru na americké válečné štváče a když, konečně překvapen svou vlastní odvahou, se zmínil o tom, co mu James Baker vlastně řekl. Očekávaný výbuch Raisova vzteku nepřišel.

Zatímco se ostatní kolem stolu mračili a zurili, Saddám Husajn i nadále přikývoval a usmíval se.

Ministr zahraničí se rovněž usmíval, když odcházel, protože nakonec mu Rais vlastně blahopřál za jeho evropskou misi. Skutečnost, že podle běžných diplomatických norem tato mise byla katastrofou - odmítnut na každé třetí straně, zacházeli s ním sice s mrazivou zdvorilostí, byl však všelijak neschopen zmírnit rozhodnost Koalice semknuté proti jeho zemi - jak se zdálo, vůbec nic neznamenala.

Jeho údiv pramenil z toho, co Rais řekl na konci audience. Byla to jenom postranní, zašeptaná poznámka ministru zahraničí, když ho prezident vyprovázel ke dveřím: "Drahý soudruhu, neboj se. Brzo už budu mít pro Američany překvapení. Ter! ještě ne. Avšak pokud se Beni-al-Kalb pokusí překročit hranice, neodpovím jim plynem, ale Boží pestí." Tan'k Aziz přikývl souhlasně, třebaže nevěděl, o čem Rais mluví. Tak jako ostatní se to dozvěděl až o den později.

To ráno 12. ledna se konalo poslední zasedání kompletní revoluční velitelské rady v prezidentském paláci na rohu ulice 14. července a ulice Kindi. O týden později již byl tento palác rozbombardován, jenže ptáček již dávno uletěl.

Jako obvykle pozvánka na zasedání přišla na poslední chvíli. Bez ohledu na to, jak byl kdo postaven v hierarchii, bez ohledu na to jak se mu věřilo, nikdo kromě malé hrstky rodiny, osobních přátel a tělesné stráže nikdy nevěděl přesně, kde bude Rais v danou hodinu daného dne.

Že byl stále živ po sedmi větších a vážných pokusech o zavraždění, bylo právě tím, že byl posedlý svou osobní bezpečností.

Ani pracovníci kontrarozvědky, ani tajná policie Omara Chatiba a rozhodně již ne vůbec armáda; ba ani Republikánské gardy nebyly pověřeny zajištěním jeho bezpečnosti. Tento úkol připadl Amm-al-Khass. Byli většinou mladým mužům nebylo víc než dvacet, avšak jejich loajálnost byla fanatická a naprostá. Jejich velitelem byl Raisův vlastní syn Kusaj. Žádný spiklenec nikdy nemohl vědět, jakou cestou Rais pojedí a v jakém voze. Jeho návštěvy na vojenských základnách nebo průmyslových podnicích byly vždy překvapením, nejen pro navštívené, ale také pro ty, kdo ho obklopovali.

I v Bagdádu měnil náhle své sídlo podle nápadu, někdy strávil několik dní v paláci, jindy zase se vzdálil do svého bunkru pod hotelem Rašid.

Každé jídlo, které mu bylo servírováno, muselo být nejdříve ochutnáno a ochutnávač byl prvorozeným synem kuchaře. Každý nápoj pocházel z láhve s neporušenou pečeti.

To ráno dostal pozvánky na zasedání v paláci každý člen revoluční velitelské rady od zvláštního kurýra hodinu před zasedáním. Nezbyval již žádný čas pro přípravu zavraždění.

Limuzíny projížděly bránou, vyložily své cestující a odjely na speciální parkoviště. Každý z členů revoluční velitelské rady procházel bezpečnostním zařízením, nikdo neměl povoleno mít u sebe zbraň.

Když se shromáždili ve velkém konferenčním sále u stolu ve tvaru T, bylo jich třicet tři. Osm sedělo na vrcholku T, po pravici a levici trůnu ve středu. Zbytek pak seděl tvářemi proti sobě.

Sedm z přítomných byli pokrevní příbuzní Raise a tři byli spřízněni sňatkem. Těch dalších osm bylo z Tikritu nebo jeho bezprostředního okolí. Všichni byli dlouhodobými členy strany Baas.

Deset z třiceti tři byli ministři vlády a devět bylo generálů armády a letectva. Saadi Tumah Abbas, dřívější velitel Republikánských gard, byl právě toho rána jmenován ministrem obrany a seděl celý rozzářený na čestném místě stolu. Nahradil Abd al-Džabber Šenšala, renegátského Kurda, který již dávno vsadil na vrahu svého vlastního lidu.

Mezi armádními generály byl Mustafa Radi za pěchotu, Farúk Rida za dělostřelectvo, Ali Musuli od ženistů a Abdulláh Kadiri z tankových vojsk.

Na konci stolu seděli tři muži kontrolující výzvědný aparát: Dr. Ubaidi ze zahraničního Mukhabarátu, Hassan Rahmani z kontrarozvědky a Omar Chatib z tajné policie.

Když Rais vstoupil, všichni vstali a postavili se do pozoru. Rais se usmál, usedl, pokynul jim aby si sedli a začal se svým prohlášením. Nebylo o čem jednat; byli zde proto aby jim bylo něco sděleno.

Pouze nevlastní syn Husajn Kamil nebyl nijak překvapen; jen, když se Rais dostal ke svému prohlášení. Když po čtyřiceti minutách řekl, kdy se zmiňoval o nepřetržitě řadě triumfů, kterých bylo dosaženo pod jeho vedením, již sdělil svou zprávu, bezprostřední reakcí bylo zaražené mlčení.

Že Irák se již léta snažil o něco takového, to věděli. To že úspěch v této oblasti technologie, který sám o sobě byl schopný vyděsit celý svět a rozšířit hrůzu i mezi mocnými Američany, byl dosažen právě nyní, na prahu války, se zdálo být přímo neuvěřitelné. Božský zásah. Jenže Bůh nebyl na nebesích, ten seděl mezi nimi, klidně se usmívaje.

Husajn Kamil, který předem věděl o co půjde, vstal a zahájil ovace. Ostatní se rychle hnali, aby ho následovali, každý se obával, že bude poslední nebo že jeho potlesk nebude dosti vydatný. Nikdo také nechtěl jako první přestat.

Když se vrátil do své kanceláře o dvě hodiny později, Hassan Rahmani, vzdělaný a kosmopolitní náčelník kontrarozvědky, odsunul ze svého stolu všechno nepotřebné; dal příkaz, že ho nikdo nesmí vyrušovat, a usedl za stůl se šálkem černé silné kávy. Potřeboval přemýšlet, a to pořádně přemýšlet.

Tak jako každým v onom sále, i s ním ta zpráva otrásla: Náhle se změnila rovnováha moci na Blízkém východě, nikdo však o tom zatím nevěděl. Poté, co Rais se zdviženými rukama ukončil s hranou skromností ovace a ujal se opět svého předsednictví, každý muž v místnosti byl vzat do přísahy, že bude mlčet.

To Rahmani dokázal chápat. Bez ohledu na euforii která všechny z nich obklopovala, když odcházeli, a ke které se bezvýhradně připojoval, dokázal vidět značné problémy.

Každá zbraň tohoto druhu je k ničemu, dokud váš přítel a hlavně vaši nepřítel nevědí, že ji máte. Teprve potom se potenciální nepřítel připlazí jako přítel.

Některé národy, které zbraň vyvinuly, prostě oznámily tuto skutečnost provedením zkoušky a nechaly zbytek světa, aby si domyslel důsledky. Jiné, jako Izrael a Jižní Afrika, prostě jenom naznačily, že takovou zbraň mají, nikdy to však nepotvrdily, ponechaly světu a zvláště pak sousedům, aby se domysleli. Někdy to bylo lepší; představy bývají bouřlivější.

Jenže toto, a o tom byl Rahmani přesvědčen, by v případě Iráku nefungovalo. Pokud to byla pravda, a on s ním jistě, zda celé to představení nebylo ničím jiným než dalším trikem, který měl objevit případnou trhlinu, která by vyvolala další řadu poprav, pak nikdo mimo Irák tomu nebude věřit.

Jediným způsobem, jak by Irák mohl ostatní zastrašit, by bylo to dokázat. Jenže to Rais zřejmě nyní odmítl udělat. Existovaly samozřejmě velké problémy, jak takové tvrzení dokázat.

Vyzkoušet atomovou pumu na vlastním území nepřicházelo v úvahu, to by bylo úplné šílenství. Vyslat loď hluboko do jižního Indického oceánu, opustit ji, nechat zkoušku provést tam, by šlo snad kdysi, ne však teď. Všechny přístavy byly neproniknutelně zablokovány. Bylo by možné pozvat skupinu z mezinárodní agentury OSN ve Vídni, aby se na to podívala a přesvědčila se, že nejde o lež. Koneckonců IAEA sem přijížděla na návštěvu již po desetiletí a vždy byla voděna za nos, pokud se týkalo toho, o co zde vlastně jde. Kdyby to viděli, pak by musel věřit svým vlastním očím, zastydět se za svou neschopnost v minulosti a potvrdit pravdu.

Přesto však Rahmani právě slyšel, že tato cesta byla oficiálně zakázána. Proč? Protože to všechno byla lež?

Protože Rais myslel na něco jiného? A mnohem důležitější bylo, co to znamenalo pro něho, Rahmaniho?

Po celé měsíce počítal s tím, že Saddám Husajn řítící se svou cestou do války nemůže vyhrát; jenže nyní dokázal, že je toho schopen. Rahmani počítal s porážkou, která vyvrhne tím, že Američané svrhnou Raise a jeho postaví to do čela Američany podporovaného nástupnického režimu...

mu. Věci se však nyní změnily. Uvědomoval si, že potřebuje čas na přemýšlení, aby zjistil, jak nejlépe hrát s touto překvapující novou kartou.

Toho večera, když nastala tma, objevila se značka křídou na zdi za chaldejským kostelem sv. Josefa z křesťanské čtvrti. Byla to ležatá osmička.

Občané Bagdádu se té noci báli. Bez ohledu na nepřestávající propagandu místního iráckého rozhlasu a slepou víru mnoha z nich, že to, co slyší, je také pravda, byli ještě jiní, kteří klidně naslouchali zprávám BBC v arabštině, připravovaným v Londýně, avšak vysílaným z Kypru, a věděli, že Beni Nadži říkají pravdu. Válka se blížila.

Město předpokládalo, že Američané začnou kobercovým bombardováním Bagdádu, což byl předpoklad, se kterým počítal i prezidentský palác. Dojde k hromadným obětem na civilních životech.

Režim to předpokládal, ale nevalilo mu to. Na vysokých místech se počítalo s tím, že globální účinek takového hromadného vraždění civilistů v jejich domech by způsobil celosvětový odpor vůči Americe, takže by musela přestat a ustoupit. To bylo také důvodem, proč bylo stále ještě dovoleno početnému kontingentu zahraničních kore spondentů, aby tu zůstal, a navíc, že byli ještě zvaní, aby sem přijížděli a bydleli v hotelu Rašid. V pohotovosti byl průvodci, kteří měli rychle dopravit zahraniční televizní kamery na místa genocidy, jen co začne.

Mazanost tohoto argumentu poněkud unikala těm, kdo skutečně žili v bagdádských domech. Mnozí z nich již uprchli, ti kdo nebyli Iráčané směřovali k jordánské hranici, aby posílili pětiměsíční příliv uprchlíků z Kuvajtu, ráčané pak hledali záchranu na venkově.

Nikdo si nedovedl představit, včetně milionů občanů v bačkorách v Americe a Evropě, třetících oči na své obrazovky, skutečnou úroveň poznatků, které měl k dispozici zasmušilý Chuck Horner v Rijádu. Nikdo si tehdy nedovedl představit, že většina cílů byla vybrána ze seznamu připraveného kamerami družic ve vesmíru a že bude zničena laserem řízenými bombami, které jen zřídka zasáhnou něco, na co nebyly zaměřeny.

Občané Bagdádu věděli, jak se k nim pravda dostávala z BBC přes bazary a trhy, že čtyři dny po půlnoci 12. ledna vyprší ultimátum ke stažení z Kuvajtu a že americká letadla přiletí. Město tedy bylo tiché a vyčkávalo.

Mike Martin šlapal na svém kole pomalu z ulice Šurja a kolem kostela. Viděl křídovou značku na zdi, když jel kolem, a pokračoval. Na konci ale se zastavil, sestoupil z kola a nějakou dobu dělal, že opravuje řetěz, zatímco se ohlížel zpátky, odkud přijel, aby viděl, zda se za ním něco nehýbe.

Nic. Žádné šoupaní podrážek tajných policistů ve výklencích, žádné hlavy objevující se proti nebi na střeších.

Odšlapal kus zpátky, sáhl hadříkem, vymazal značku a odjel.

Ležatá osmička znamenala, že na něho čeká zpráva za cihlou ve staré zdi na ulici Abu Nawase, u řeky, něco přes půl kilometru daleko.

Jako chlapec si tam hrával, pobil hal po nábřeží s Hassa nem Rahmanim a Abdelkarimem Badrim, místy, kde pro davači varili svůj vynikající masguf na ohništích z dřevěného uhlí a prodávali porce tigriského kapra kolemjdoucímu.

Obchody byly zavřené, čajovny rovněž, jen pár lidí zde šlo po nábřeží, jak bylo jejich zvykem. To ticho se mu hodilo.

Na konci ulice Abu Nawase viděl hlídku tajné policie AMAM v civilu, ti si však vůbec nevšíмали feláha, který jel na kole za obchodem svého pána. Pohled na ně mu spíše dodal odvahy; AMAM neznamenal nic, pro tože byla těžkopádná. Pokud by chtěli hlídat mrtvou schránku, pak by určitě nedali skupinu mužů hned na začátek ulice. Jejich dohled by byl pokusem o lest, která nevyšla.

Zpráva tam byla. Cihla se vrátila na své místo během sekundy, složený papír se přestěhoval do jeho spodků.

O pár minut později již přecházel most Ahrar přes Tigris, z zpátky ze čtvrti Risafa do čtvrti Karch a do sovětského diplomatického domu v Mansúru.

Během devíti týdnů svého života se tu pěkně zabydlel.

Ruská kuchařka a její manžel s ním zacházeli slušně a naučil se i pár slov z jejich řeči. Každý den vyjížděl na nákup

čerstvých potravin, což mu bylo dobrým důvodem k tomu, aby se mohl starat o všechny mrtvé schránky Uložil čtrnáct zpráv pro neviditelného Jericha a patnáct od něho dostal.

Osmkrát byl zastaven policií AMAM, avšak pokaždé jeho pokorné chování, jeho kolo a košík se zeleninou, ovocem, kávou, kořením a dopis od diplomatické domácnosti a jeho viditelná chudoba zajistily, že ho nechali jít svou cestou. Nemohl vědět, jaké válečné plány se připravují v Rijádu, avšak musel přepisovat všechny otázky a dotazy pro Jericha svým vlastním arabským rukopisem poté, co je vyslechl po zpomalení na pásce, a musel přečíst odpověď Jericha zase do magnetofonu, aby je mohl potom zhuštěně vyslat Simonu Palfreymu.

Jako voják mohl pouze odhadovat, že informace získá vaně od Jericha, politické a vojenské, musí být pro velícího generála připravujícího útok na Irák nedocenitelné.

Pro svou chatu také již získal petrolejová kamínka a lampu, aby mohl svítit. Pár pytlů z trhu mu dělalo záclony na všech oknech a skřípání kroků na šterku ho varovalo, pokud se někdo blíží ke dveřím.

Té noci se s radostí vrátil do tepla svého domova, zavřel dveře, ujistil se, že záclony kryjí každý kousek okna, rozsvítil lampu a přečetl poslední zprávu od Jericha. Byla kratší než obvykle, což však její dopad nijak nezmenšovalo. Martin ji musel dvakrát přečíst, aby si byl jist, že na jednou nepřestal rozumět arabsky, zamumlal "Ježíši Kriste" a rychle vytáhl uvolněné dlaždice a připravil magnetofon.

Aby nedošlo k žádnému nedorozumění, četl zprávu pomalu a pečlivě jak v arabštině, tak i v angličtině do magnetofonu, pak přepnul na zrychlení a zkrátil svou pětiminutovou zprávu na jednu a půl sekundy.

Vyslal ji dvacet minut po půlnoci.

Protože Simon Palfrey věděl, že mezi 0.15 a 0.30 je vysílací okno, nešel ani spát. Když zpráva přišla, hrál karty s jedním z operátorů. Druhý radiooperátor přinesl zprávu ze spojovací místnosti.

"Bylo by asi lepší, kdybyste si to šel poslechnout..

hned teď", Simone," řekl. "Třebaže operace SIS v Rijádu zajišťovalo mnohem více než čtyři lidé, řízení Jericha bylo považováno za tak tajné, že se jím směli zabývat pouze Palfrey, náčelník stanice Julian Gray a oba dva radioví operátoři. Jejich tři místnosti byly doslova izolovány od zbytku vily.

Simon Palfrey naslouchal hlasu z velkého magnetofonu v "rozhlasové místnosti", která byla vlastně kdysi ložnicí. Martin mluvil nejdříve arabsky, přičemž opakoval doslova rukopisnou zprávu Jericha dvakrát, potom dvakrát svůj vlastní překlad.

Zatímco poslouchal, Palfrey cítil, jak se mu začíná svírat žaludek. Něco dopadlo špatně, ztraceně špatně. To, čemu naslouchal, prostě nemohlo být možné. Ostatní dva muži stáli tiše vedle něho.

"Je to on?" zeptal se Palfrey naléhavě, jakmile zpráva skončila. Jeho první myšlenkou bylo, že Martina zatkli a že hlas patřil někomu jinému.

"Je to on, kontroloval jsem to na oscilátorech. Nepochybň je to on." teď používá různých tónů a rytmů, výšek a basů, kadencí, které se dají zaznamenat na osciloskopu, který je převede na řadu čar na obrazovce, asi tak jako EKG.

Každý lidský hlas se mírně liší, bez ohledu na to, jak se přetváří. Před odchodem do Bagdádu byl Martinův hlas zaznamenán na takovém stroji. Pozdější vysílání z Bagdádu byla zpracovávána stejně pro případ, že by při zpomalování a při zrychlování, či kvůli nějaké poruše na magnetofonu nebo družicovém přenosu mohlo dojít ke zkomození.

Hlas, který té noci přicházel z Bagdádu, odpovídal zaznamenanému hlasu. Mluvil Martin a nikdo jiný.

Druhou Palfreyho obavou bylo, že Martin byl chycen, mučen a "přešel", že nyní vysílá pod nátlakem. Tuto myšlenku zavrhl jako velmi nepravděpodobnou.

Existovala předem dohodnutá slova, pomlčky, váhání, kašel, co mohlo varovat posluchače v Rijádu, kdyby snad vysílal a byl přítom ve vězení. Kromě toho, jeho předchozí zpráva přišla před pouhými třemi dny.

Ať již byla irácká tajná policie sebebrutálnější, nebyla rychlá. A Martin byl kus chlapa. Člověk, který je zlomený a "obrácený" takovou rychlostí by byl roztřesený, zmučená troska, a to by se nepochybně odrazilo v řeči.

To znamenalo, že Martin je volný - zpráva, kterou četl, byla přesně tou zprávou, kterou obdržel té noci od Jericha. To však vedlo k dalším pochybnostem. Buď měl Jericho pravdu, nebo se mýlil, anebo lhal.

"Sežeňte Juliana," řekl Palfrey jednomu z radiových operátorů.

Zatímco muž odešel, aby vytáhl velitele britské rezidentury s postele, Palfrey zavolal soukromou linkou svému americkému kolegovi Chipu Barberovi.

"Chipe, bude lepší, když si to sem přičeneš, a to rychle", řekl.

Muž z CIA se rychle probudil. Něco v Angličanově hlasu mu řeklo, že není vhodné, aby smlouval o chvátání spánku.

"Nějaký problém, kámo?" "Tak to vypadá," připustil Palfrey.

Barber bydlel na druhé straně města a do domu SIS se dostavil za půl hodiny, svetr a kalhoty měl natažené přes pyžamo.

V té době již Palfrey měl pásku v angličtině i arabštině plus přepis v obou jazycích. Oba dva radioví operátoři, kteří pracovali léta na Blízkém východě, mluvili arabsky plynule a potvrdili, že Martinův překlad je naprosto přesný.

To si snad dělá srandu," vydechl Barber, když si poslechl pásku.

Palfrey ukázal kontrolu, kterou prováděl s Martinovým hlasem.

"Podívej, Chipe, to je prostě Jericho, hlásí to, co slyšel Saddáma říci dnes ráno, promiň, včera ráno. Je tady možnost, že lže. Dejme tomu, že lže, jak když tiskne." Ať již lhal nebo ne, šlo o záležitost, kterou nebylo možno projednávat v Rijádu. Místní stanice SIS a CIA mohly sice dodávat svým generálům taktické a případně i strategické vojenské informace od Jericha, avšak politické otázky odcházely do Londýna a Washingtonu. Barber se podíval na hodinky. Ve Washingtonu bylo sedm hodin večer.

"Ted'si zrovna asi míchají koktejly," řekl. "Měli by si je hošanci, udělat silnější. Hned to pošlu do Langley." "V Londýně si dávají kakao a sušenky," řekl Palfrey.

"Pošlu to do Century. At' si s tím poradí." Barber nechal odeslat svou kopii vysílání důkladně zašifrovaným kódem Billu Stewartovi s označením naléhavosti jako "kosmická", nejvyšší známá. To znamenalo, že ať byl kdekoli, šifréř by ho měli najít a říci mu, aby přešel na zajištěnou linku.

Palfrey provedl stejnou věc Stevovi Laingovi, kterého ovšem probudí uprostřed noci a řeknou mu, aby vylezl z teplé postele, vyšel do mrazivé noci a vrátil se zpátky do Londýna.

Zbývala ještě poslední věc, kterou Palfrey mohl udělat a kterou také udělal. Martin měl relační okno pouze pro příjem a to bylo ve čtyři hodiny ráno. Palfrey čekal a potom vyslal svému muži v Bagdádu velmi krátkou, ale velmi jasnou zprávu. Říkala, že Martin by se neměl vůbec pokusit až do další zprávy přiblížit se ke kterékoli ze šest mrtvých schránek. Pro všechny případy.

Karim, jordánský student, pomalu postupoval při svém dvoření Fráulein Edith Hardenbergové. Dovolila mu, aby ji držel za ruku, když procházeli ulicemi staré Vídně, kdyť jim zmrzlý sníh vrzal pod nohama. Docela připustila sama sobě, že to držení za ruku je příjemné. a V druhém týdnu ledna obdržela listky do Burgtheatru.

Karim platil. Byl to Grillparzerův "Gyges a jeho prsten. f Než tam šli, vzrušeně mu vysvětlovala, že je to hra o starém králi s několika syny a ten, komu odkáže svůj ť prsten, bude jeho následovníkem. Karim celé představení dělal, že je úplně v tranzu, a žádal pár vysvětlení v textu, ke kterému se stále během hry vracel.

Během přestávky byla Edith celá šťastná, že mu mohl ť odpovídat. Později Avi Herzog řekne Barzilaiovi, že to by. ť lo tak vzrušující, jako když člověk pozoruje jak schne lalň ; "Jsi jak Palestinec," řekl muž z Mosadu. "Nemáš žá: ť' dnou kulturu." "Já tady nejsem kvůli kultuře," řekl Avi.

"Jen pokračuj, chlapečku." V neděli Edith, praktikující katolička, šla na ranní mš do Votivkirche. Karim ji vysvětlil, že jako muslim ji nemůže doprovázet, že však počká v kavárně na náměstí.

Poté, nad kávou, kterou osvěžil několika likéry, které ťj vnesly červeně do tváří, vysvětloval rozdíly a podobnost mezi křesťanstvím a islámem - společné uctívání jednoho pravého Boha, řada patriarchů a proroků, učení svatých knih a morální zákony. Edith byla vystrašená, ale fascinovaná. Uvažovala, zda poslouchání tomu všemu může být nebezpečné její nesmrtelné duši, avšak uchvátilo ji, když zjistila, že neměla pravdu, když si myslela, že muslimové se klanějí modlám.

"Dal bych si večeri," řekl Karim o tři dny později.

p " "Ano, ale utráčíš se mnou riliš mnoho, řekla Edith.

Zjistila, že se na jeho mladou tvář a jeho něžné hnědé oči dívá s potěšením, zatímco neustále si říkala, že rozdíl deseti let mezi nimi dělá cokoliv jiného než platonické přátelství zcela směšným.

Ale ne v restauraci. "A kde tedy?" "Uvařila bys mi večeri, Edith? Umíš varit? Skutečnou vídeňskou kuchyni?" Při té myšlence se začervenala. Každý večer, pokud nešla sama na koncert, si připravovala malý zákusek v kuchyňce svého bytu, která sloužila také jako jídelna.

Ale ano, pomyslela si, uměla vařit. Jenže to už je dávno.

Kromě toho, namítala sama sobě, vzal ji již do několika drahých restaurací... a byl nepochybně dobře vychován a zdvořilý mladý muž. Jistě, na tom by nemohlo být nic zlého.

Říci, že zpráva Jericha v noci z 12. na 13. ledna způsobila zděšení v určitých skrytých kruzích v Londýně a Washingtonu, by bylo málo. Spíše šlo o tak tak zvládanou paniku.

Jedním z problémů byl úzký okruh lidí, kteří věděli o existenci Jericha, nemluvě již o podrobnostech.

Všechny agentury cítí povinnost vůči agentům, kteří pro ně pracují ve vysoce rizikové situaci, bez ohledu na to, že tento agent může být jako lidská bytost zcela nečestný.

Skutečnost, že Jericho byl jasně žoldákem a nikoli agentem pracujícím z ideologických důvodů, nehrála úlohu.

Skutečnost, že cynicky zrazoval svou zemi a její vládu, nepadala na váhu. Irácká vláda byla tak jako tak chápána jako vláda odporná, takže jeden lump zrazoval jiné lumpy.

Důležité však bylo, kromě jeho jasné hodnoty a skutečnosti, že jeho informace mohly ušetřit životy Spojenců na bitevním poli. Jericho byl vysoce postaveným agentem a obě služby, které ho řídily, omezovaly poznatek o jeho existenci na velmi úzký kroužek zasvěcených.

Žádní ministři, žádní politici, žádní státní zaměstnanci ani žádní vojáci se oficiálně nedozvěděli o tom, že Jericho existuje. Jeho produkt proto byl zakrýván různými způsoby. Byla vymyšlena řada krycích historek, aby se vysvětlilo, odkud tato záplava informací přichází.

Vojenské informace měly pocházet od řady přeběhlíků, ráckých vojáků z kuvajtského bojiště, včetně neexistujícího majora, který je intenzivně vyslýchán v zařízení výzvědné služby na Blízkém východě, avšak mimo Saúdskou Arábii. ť Vědecké a technické informace týkající se zbraní hromadného ničení byly skrývány za iráckého vědce, který přeběhl k Britům po studiu na Imperial College, v Londýně, a který se zamiloval do Angličanky, a za intenzivní výslech evropských techniků, kteří pracovali v Iráku v letech 1985 až 1990.

Politické zprávy byly připisovány směsi uprchlíků přecházejících z Iráku, radiovým hlášením z okupovaného Kuvajtu a vynikající elektronické a pozorovací výzvědné službě, zajišťované odposlechem ze vzduchu.

Jak však vysvětlit přímou zprávu o tom, co řekl Saddám, bez ohledu na její bizarnost, přímo uvnitř uzavřeného zasedání v jeho vlastním paláci, bez toho, že by se připustilo, že v nejvyšších kruzích Bagdádu existuje agent, který je velkým problémem?

Nebezpečí toho, že by se něco takového připustilo, bylo zřejmé. Minimálně nebezpečí prozrazení. K prozrazení dochází vždy. Výrazují se dokumenty vlády, memoranda státních úřadů, jednání mezi jednotlivými ministerstvy.

Politici, pokud se týká konspirace, jsou nejhorší. Pronásledování vidinou mistrů špiónů, sdělují všechno svým ženám, milenkám, milencům, kadeřmkám, řidičům a barmanům. Také spolu dokáží důvěrně hovořit, zatímco je u jejich stolu skloněný číšník.

A dodejme k tomu skutečnost, že Británie a Amerika mají tisk a ostatní veterány sdělovacích prostředků, prot jejichž vyšetřovacímu nadání vypadá Scotland Yard a FB jako hlemýžď, a pak by bylo skutečně problémem vysvětlit zprávu Jericha, aniž by se připustilo, že takový agent existuje.

A konečně, v Londýně jsou stále stovky iráckých studentů, mnozí z nich nepochybně agenti Dr. Ismaila Ubaidiho z Mukhabarátu, připravených hlásit cokoliv nového, co uviděli nebo uslyšeli.

Nešlo pouze o to, že by někdo jmenoval Jericha jménem; to by bylo nemožné. Ovšem stačil náznak toho, že informace, která z Bagdádu neměla uniknout, přesto unikla, a Rahmaniho kontrarozvědka začne pracovat přesčas, aby odhalila a izolovala zdroj. V nejlepším případě to mohlo zajistit, že Jericho se v budoucnosti odmlčí, aby chránil sám sebe, a v nejhorším případě by to vedlo k jeho zatčení.

Když začalo odpočítávání k zahájení letecké války, obě služby znovu kontaktovaly své experty v záležitosti jaderné fyziky a vyžadovaly od nich rychlé přehodnocení informací, které již byly poskytnuty. Existovala, po tom všem, vůbec nějaká možnost, že Irák mohl mít větší a rychlejší zařízení na separaci izotopů než se původně myslelo?

V Británii byli znovu konzultováni odborníci v Harwellu a Aldermastonu; v Americe to bylo v Sandii, Lawrence Livermore a Los Alamos. Oddělení Z této laboratoře, lidé, kteří neustále sledovali šíření jaderných zbraní ve Třetím světě, bylo zvláště naléhavě žádáno o pomoc.

Mudrci se vrátili, skoro otráveně, aby znovu potvrdil své mínění. I v případě, že by došlo k realizaci toho nejhoršího možného scénáře, prohlásili; za předpokladu, že by nikoli jeden, ale dva roky a nikoli jedna, ale celé dvě kaskády plynových odstředivek byly v provozu, v žádném případě by Irák nemohl mít více než polovinu uranu 235, který by potřeboval pro jednu střední bombu.

Zanechali oběma službám seznam možností.

Saddám se mýlil, protože mu lhal. Závěr: nepravděpodobné. Ti, kdo by za to byli odpovědní, by zaplatili za takovou drzost vůči Raisovi životem.

Saddám to řekl, ale lhal. Závěr: zcela možné. Aby podporil morálku svých nejistých a skutečnost si uvědomujících stoupenců. Jenže proč by svěřoval tuto zprávu pouze těm největším fanatikům, kteří jistě nepatřili mezi ty vážné a ty, kteří si uvědomují o co jde? Takováto morálka zvyšující propaganda je pro masy a pro zahraničí. Tak tomu nemůže být. Saddám to neřekl. Závěr: celá zpráva je soubor lží.

Druhý závěr: Jericho lhal, protože chce peníze a myslí si, že jak začne válka, jeho doba skončí. Požadoval milion dolarů za svou informaci.

Jericho lhal, protože byl demaskován a všechno vyzra: dil. Závěr: rovněž možné, a tato možnost představuje obrovské osobní riziko pro našeho muže v Bagdádu, pokud by zůstal na něj napojen.

"Řeknu ti celé shrnutí, Steve, řekl Bill Stewart Stevu Laingovi na bezpečné lince z Langley do Century House večer 14. ledna. "Saddám nemá pravdu anebo lže, Jericho nemá pravdu anebo on lže. At' je to cokoliv, strýček Sam nezaplatí milion dolarů na účet do Vídně za takovýhle druh keců." "Bille, neexistuje způsob, že by mohly být správné nezávané možnosti?" "A jaké, prosím tě?" "Že to Saddám řekl a že měl pravdu."

"V žádném případě. Je to špinavý trik. To mu nespoklneme. Podívej, Jericho byl vynikající devět týdnů, třebaže teď' budeme muset všechno, co nám dal, znovu přezkontrolovat. Polovina z toho se již prokázala a jsou to dobré informace. Jenomže všechno pokazil svou poslední zprávou. Myslíme si, že to znamená konec. Nevíme proč, ale je to názor těch na Olympu." "To nám ale udělá problémy, Bille." "Vím, kamaráde, a to je také důvod proč volám okamžitě poté, co skončila konference s ředitelem. Bud' Jericha zatklí a tvrdým chlapcům řekl všechno, nebo je vyplašený a utíká. Jenže jakmile se dozví, že mu nepošleme milion dolarů, pak si myslím, že bude nebezpečný. V každém případě, je to špatné pro člověka, co tam máte. Je to pořádný chlapík?" "Ten nejlepší, železné nervy." "Tak ho odtud dostaňte, Steve. Rychle." "Myslím si, že to budeme muset udělat, Bille. Děkuji za tip. Škoda, byla to dobrá práce." "Ta nejlepší, dokud to fungovalo." Stewart zavěsil. Laing šel nahoru, aby si promluvil se sirem Colinem. Rozhodnutí bylo přijato během hodiny.

V době snídaně ráno 15. ledna v Saúdské Arábii každý člen letové posádky, Američan, Brit, Francouz, Ital, Saúdský Arab či Kuvajťan věděl, že jde do války.

Politikové a diplomati, jak alespoň věřili, neměli úspěch ve své snaze jí zabránit. Během dne všechny letecké jednotky přešly na předbitevní pohotovost.

Nervové středisko kampaně se nacházelo na třech místech v Rijádu.

Na okraji Rijádské vojenské letecké základny byl soubor velkých klimatizovaných stanů, kterému se kvůli ze p p " lenému světlu, které ronikalo látnem, říkalo "Stodola.

Zde se nacházel první filtr pro záplavu leteckých fotografií, které sem přicházely celé týdny a které se zdvojnásobí a ztrojnásobí v týdnech nadcházejících.

Výsledky práce Stodoly, syntéza nejdůležitějších fotografických informací přicházejících z velkého počtu průzkumných letů, zamířily odtud jeden a půl kilometru dlouhou cestou do štábu královského saúdskoarabského letectva, robustní budovy, ze které vzniklo velitelství ústředních leteckých sil, CENTAF Obri budova ze šedého betonu a skla, postavená na pilotách, 150 metrů dlouhá, měla sklepy probíhající po celé délce, a právě zde, v prvním podzemí, se nacházel CENTAE Bez ohledu na velikost podzemí, nebyl zde dostatek prostoru, takže parkoviště bylo přeplněné řadou dalších zelených stanů a přenosných buněk, kde se provádělo další vyhodnocování.

V podzemí bylo ohnisko toho všeho, společné centrum leteckého průzkumu, bludiště vzájemně propojených místností, ve kterých vedle sebe během války pracovalo analytiků, Britů a Američanů, ze všech druhů ozbrojených sil a všech hodností.

Technicky vzato tomu všemu velel Air Commander, generál Chuck Horner, jenže ten byl často odvoláván na ministerstvo obrany, o míli dál, takže obvykle zde byl přítomen jeho zástupce generál Buster Glosson.

Každý den vydala Černá díra dva dokumenty, druhý τ závislý na prvním. Ten první byl graf základních cílů, se, znam a mapa všeho v Iráku, co bylo určeno ke zničení. τ Z toho vycházela každodenní bible každého leteckého velitele, důstojníka rozvědky eskadry, plánovacího operačního důstojníka a leteckých posádek na poloostrově : ATO - úkolový rozkaz letectva.

Každý den byl ATO nesmírně podrobným dokumentem, který obsahoval více než stovku stránek rukopisu.

Jeho příprava trvala tři dny.

Jako první bylo přidělení - rozhodnutí o procentech typů cílů v Iráku, které lze napadnout během jednoho dne, a typů letadel, která jsou k dispozici a vhodná pro takový útok.

Druhý den bylo vydáno Přerozdělení - převod procenta ráčých cílů, na které se má zaútočit, na skutečná čísla a polohu. Třetí den byl věnován přípravě rozdělení - rozhodnutí o tom "kdo co dostane". Byl to distribuční proces, který mohl například rozhodnout, že tohle a tohle je ct pro britská Tornáda, tohle pro americké Strike Eagly, tenhle pro Tomcaty námořnictva, tenhle pro Phantomy a tento pro B-52 Stratofortress.

Teprve potom dostala každá eskadra a každý wing rozpis na příští den. Potom už bylo na nich, aby ho realizoval - našli cíl, naplánovali trať, spojení s cisternovými letouny, naplánovali směr útoku, vypočítali záložní cíle pro případ, že by byl vydán zákaz vstupu do prostoru, a naplánovali cestu domů.

Velitel eskadry by potom vybral posádky - řada eskader mělo na jeden den určeno více cílů -, vedoucí a jejich čísla.

Zbrojíř letectva, mezi které patřil i Don Walker, by pak vybrali výzbroj - "železné" nebo "hloupé" bomby, které nejsou řízené, laserem řízené bomby, laserem řízené rakety atd.

Jeden a půl kilometru odtud, na Staré letištní cestě, byla třetí budova.

Saúdskoarabské ministerstvo obrany je obrovské, pět propojených velkých bloků ze zářivě bílého betonu, sedm poschodí se štíhlými sloupy sahajícími až ke čtvrtému.

Zde na čtvrtém poschodí sídlil generál Norman Schwarzkopf v hezkém apartmá, do kterého sotva někdy vstoupil, protože dával přednost malému lůžku v podzemí, kde mohl být blízko svého velitelského stanoviště.

Ministerstvo je dlouhé 400 metrů a vysoké necelých metrů, nadměrnost, která se vyplatila ve válce v Zálivu, když Rijád musel být hostitelem tolika neočekávaných cizinců.

Pod přízemím jsou další dvě podlaží místností, probíhající po celé délce budovy, a z oněch čtyř set metrů dostalo velení Koalice přiděleno šedesát.

Zde zasedali generálové během celé války, pozoroval na obři mapě jak důstojníci štábů ukazovali co bylo vykonáno, co ne, co se objevilo, co se pohnulo, jaká je irácká reakce a rozložení sil.

Chráněn před horkým sluncem stál toho lednového dne náčelník britské eskadry před nástěnnou mapou, ukazující cíle zaznamenaných v Iráku, 240 primárních a zbytek záložních, a poznamenal: "Jo, tak to bychom měli.

" Jenže bohužel to nebylo všechno. Mnoho bylo skryto před plánovači, družicemi a vši tou technikou, jak to dokázala obyčejná lidská vynalézavost, kamufláž a maskování.

Ve stovkách míst v Iráku a Kuvajtu stály irácké tanky skryté pod maskovacími sítěmi, dobře zachycené Spojenci díky svému kovu, zaznamenanému leteckými radary. Byly ale v mnoha případech vyrobeny z dýhy, překližky a plechu, sudy starého železa uvnitř vytvářely vhodnou odrazovou plochu pro senzory.

Na spouště starých nákladních automobilů byly nyní namontovány napodobeniny vypouštěcích trubic pro rakety Scud a tyto mobilní "startovní plošiny" byly všechny tajně rozptýleny.

Mnohem závažnější bylo, že zde bylo sedmdesát prioritních cílů spojených se zbraněmi hromadného ničení, které τ nebyly na mapě, protože byly pohřbeny hluboko pod vrchem nebo lživě maskovány jako něco jiného.

Teprve později si budou plánovači lámat hlavu nad τ jak se Iráčanům podařilo rekonstruovat celé zničené d ze takovou neuvěřitelnou rychlostí; až potom objeví i τ spektori OSN závod za závodem a sklad za skladem, kte: ré unikly zničení, a odejdou odtud s vědomím, že je jiclt: zde ještě mnohem více ukrytých dále v podzemí.

Jenže toho horkého dne v roce 1990 nikdo takhle věj τ neznal. Mladí mužové na leteckých trasách od Tabuku nt τ západě do Bahrajnu na východě a až dolů, k ultratajně Chamis Mušajt na jihu jen věděli, že během čtyřiceti osmi" hodin půjdou do války a že někteří z nich se nevrátí.

Poslední den před konečným briefingem začala většina z nich psát domů. Řada z nich okusovala tužky a přemýšl lela co napsat. Jiní vzpomínali na své ženy a děti a plakali, když psali; ruce zvyklé na řízení mnoha tun smrtícího kovu se snažily prinitit slova, aby vyjádřila, co cítili; milenc pokoušející se rici otevřeně to, co by předtím byli zašep: tali, otcové vyzývající své syny, aby se starali o své matky, kdyby se stalo to nejhorší.

Kapitán Don Walker seděl ve stanu, ve kterém bydlel s ostatními na základně A1 Charz, a psal dvě stránky svým rodičům, tak jako mnoho synů ten den. Snažil se vysvětlit, co se mu honí hlavou, a nebylo to snadné. Věděl nyní, že všechna ta léta studia a cvičení mřila právě k tomuto dn a na toto místo; že za čtyřicet hodin zvedne svůj Eagle k nebesům, že však poprvé se bude snažit zabít jiné lidské bytosti, které se zase budou snažit zabít jeho. Nebude vidět jejich tváře ani cítit jejich strach, tak jako nebudou vědět oni o něm nic, protože taková už je moderní válka.

Ovšem budou-li mít úspěch oni a on ne, chtěl, aby jeho rodiče věděli, jak je miloval, a že doufá, že byl dobrým synem.

Když skončil, dopis zalepil. Toho dne po celé šíři Saúdské Arábie bylo takto zalepeno velmi mnoho dopisů. Potom si je převzala vojenská poštovní služba a b,yly dopraveny do Trentonu a Tulsy, Londýna, Rouenu, Říma.

Tu noc Mike Martin obdržel zhuštěnou výzvu od svých řídicích orgánů v Rijádu. Když přehrával pásku zpátky, slyšel, že mluvil Simon Palfrey. Nebylo to dlouhé sdělení, bylo však jasné a k věci.

Ve své předchozí zprávě se Jericho mýlil, naprosto a úplně mýlil. Všechny vědecké kontroly dokázaly, že v žádném případě nemůže mít pravdu.

Bud' se mýlil o své vlastní vůli nebo nechtěně. V prvním případě musel přejít, prilákán penězi anebo byl obrácen.

V druhém případě bude zurit, protože CIA naprosto odmítla mu zaplatit další dolary za takovýto druh zpráv.

Pokud tomu tak je, pak nezbyvalo než věřit, že buď za spolupráce Jericha byla celá operace vyražena irácké kontrarozvědce, kterou nyní řídí "tvůj přítel Hassan Rahmani"; nebo že tomu tak brzo bude, jestliže se Jericho bude snažit o odplatu a pošle Rahmanimu anonymní tip.

Všech šest mrtvých schránek musí být nyní pokládáno za kompromitované. V žádném případě se k nim nesmí přiblížit. Martin má vykonat své vlastní přípravy na útěk z Iráku při první bezpečné příležitosti, možná uprostřed chaosu, který vypukne za dvacet čtyři hodin. Konec hlášení.

Martin o tom přemýšlel celý zbytek noci. Nebyl překvapen tím, že Západ nevěřil Jerichovi. To, že platby nyní ustanou, to byl úder. Muž pouze hlásil obsah konference, na které Saddám mluvil. Tedy, Saddám lhal, což nebylo nic nového.

Co měl Jericho dělat - ignorovat to? Byla to nestydatost člověka, který vyžadoval milion dolarů, ta to způsobila.

Jinak Palfreyova logika byla neúprosná. Během čtyř dnů, možná pěti, Jericho provede kontrolu a nenalezne další peníze. Začne zuřit, hledat odplatu. Aby on sám nevybuchl a nevetlěl rovnou do rukou Omara ChatibaMučitele, mohl by také použít anonymního udání.

Ovšem pro Jericha by bylo bláznovstvím něco takového udělat. Kdyby Martina chytli a zlomili, a nebyl si jist, kolik bolesti by dokázal vydržet v rukách Chatiba a jeho profesionálů v Gymnáziu, jeho vlastní informace by mohly ukázat prstem na Jericha, ať už je to, kdo chce.

Jenže lidé vždy dělají bláznivé věci. Palfrey měl pravdu; mrtvé schránky mohou být pod dozorem.

Pokud se týkalo útěku z Bagdádu, to se snadněji řeklo; než udělalo. Ze septandy na trzích Martin slyšel, že silnice z města byly přeplněné hlídkami AMAM a vojenské policie, která hledala dezertéry a ulevváky před odvodem; Jeho vlastní dopis od sovětského diplomata Kulikova ho opravňoval pouze pracovat jako zahradník v Bagdádu.

Těžko by vysvětloval na kontrolním bodě, kam míří na západ do pouště, kde měl zakopaný svůj motocykl.

Nakonec se rozhodl zůstat na sovětském území ještě chvíli. Bylo to pravděpodobně nejbezpečnější místo v Bagdádu.

15. února Saddám Husajnovi, aby se stáhl z Kuvajtu, vypršelo o půlnoci 16. ledna. V tisíci místnostech, pristřešcích, stanech a chatkách v celé Saúdské Arábii a v oblasti Rudého moře i Arabského zálivu se muži dívali na hodinky a potom na sebe. Nebylo o čem mluvit.

Dvě poschodí pod saúdským ministerstvem obrany, za ocelovými dveřmi, které by dokázaly ochránit poklad každé banky světa, bylo téměř cítit uvolnění. Po vši té práci, po všem tom plánování, nebylo co dělat - alespoň na pár hodin. Ted' to bylo na těch mladších. Ti měli své úkoly, a ty budou provádět v oné smolné tmě vysoko nad hlavami generálů.

Ve 2.15 ráno generál Schwarzkopf vstoupil do velitelské místnosti. Všichni vstali. Přečetl nahlas rozkaz jednotkám, kaplan pronesl modlitbu a hlavní velitel řekl "OK, dejme se do práce".

Daleko v poušti již muži pracovali. Jako první přes hranici přeletěla ale letka osmi vrtulníků Apache, náležejících k armádní 101. výsadkářské divizi. Jejich úkol byl omezený, ale klíčový.

Na sever od hranice, nikoli však v Bagdádu, byly dvě silné irácké radarové základny, jejichž antény zabíraly celé nebe od Zálivu na východě až po západní poušť.

Helikoptéry byly vybrány bez ohledu na jejich nízkou rychlost ve srovnání s nadzvukovými bojovými letadly, ze dvou důvodů. Klouzající nad pouští, mohou podlétnout radar a neviděny se přiblížit k základnám; dále, velitelé chtěli, aby lidské oči potvrdily, že základny byly skutečně zničeny, a to z blízka. To mohly dokázat pouze vrtulníky.

Pokud by tyto radary zůstaly fungovat, mohlo by to stát mnoho lidských životů.

Vrtulníky Apache udělaly všechno, co se od nich žádalo.

Nikdo je neopozoroval, dokud nezahájily palbu. Všechny jejich posádky měly přilby s noktovizory, které vypadaly, jako kdyby měly vpředu divadelní kukátku. Pilot takto v noci dokonale viděl i v naprosté temnotě, jako kdyby bylo všechno osvětleno měsícem v úplňku.

Vrtulníky se nejdříve vrhly na elektrické generátory, které dodávaly radarům energii, potom na spojovací zařízení, ze kterých by jejich přítomnost byla hlášena raketovým stanovištěm dále ve vnitrozemí; a konečně rozstřílely radarové antény.

Za méně než dvě minuty vypustily sedm laserem řízených raket Hellfire, stovku 70 mm raket, a vystřelily 4 náboje velkorážného kanonu. Z obou radarových stanic zůstaly dýmající trosky.

Tento let udělal obrovskou díru v systému protivzdušné obrany Iráku a touto dírou proudil zbytek nočního útoku.

Ti, co viděli plán letecké války generála Chucky Hornera, říkali, že to byl pravděpodobně jeden z nejdokonalejších vymyšlených plánů. Obsahoval chirurgické, krok za krokem přesně a pružně prováděné údery, které umožňovaly se vypořádat s jakoukoli nepředvídanou okolností, která by vyžadovala změnu.

Stadium jedna bylo zcela jasné ve svých clech a vedlo ke třem dalším stadiím. Bylo třeba zničit všechny systémy protivzdušné obrany Iráku, aby se letecká převaha Spojenců, kterou získali, přeměnila v leteckou nadvládu.

V dalších třech stadiích, která měla následovat během určeného limitu, spojenecké letectvo mělo absolutně oť vládnout irácký vzdušný prostor, kde by nemělo být ani ;; ráckých letadel ani překážek.

Při rozbití protivzdušné obrany Iráku byl klíčovýň ' prvkem radar. V moderní válce je radar nejdůležitějším a nejvíce užívaným nástrojem, bez ohledu na dokonalost '.

veškeré další výzbroje.

Radar odhaluje přilétající letadla; radar řídí vlastní stíhačky k zachycení, radar řídí protiletadlové rakety a radar zaměřuje děla.

Jestliže se zničí radar, nepřítel oslepne, asi jako boxer těžké váhy v ringu, který nevidí. Může být velký a pořád ještě silný, může mít ještě strašný úder, avšak jeho nepřítel se může pohybovat kolem nevidoucího Samsona, tlouc a udl et údery bezmocnému obru, dokud nepadne.

Touto velkou dírou vytvořenou v přehledové radarové síti Iráku zamířila na sever Tornáda a Eagly, F-111 Aardvarky a F-4G Wild Weasely, které zaútočily na radarová stanoviště dále ve vnitrozemí, zamířily k raketovým základnám řízeným

těmito radary, velitelským střediskům, kde seděli iráčtí generálové, a vyhodily do vzduchu spojo vací střediska, kterými se generálové pokoušeli spojit se svými jednotkami.

Z bitevní lodi Wisconsin a Missouri a z křižníku San Jacinto v Zálivu bylo té noci vypuštěno dvaapadesát střel s plochou dráhou letu Tomahawk. Řízené kombinací paměti počítačů a televizními kamerami v přídí, Tomahawky sledovaly reliéf krajiny, otáčely se na zadaných bodech na kurs, kterým měly letět. Když se dostaly do oblasti, "viděly" cíl, porovnály ho s tím, který měly uložen v paměti, identifikovaly přesnou budovu a dopadly na ni.

Wild Weasel je verze Phantomu, specializovaná na ničení radarů. Nese rakety HARM, vysokorychlostní protiradarové rakety. Jakmile radarová anténa funguje, vyshá elektromagnetické záření. Úkolem raket HARM je nalézt tyto paprsky senzory a před explozí dopadnout přímo do srdce radaru.

Asi nejpodivuhodnějším ze všech těchto bojových letadel mířících na sever nebem té noci bylo F-117A, známé jako bombardér Stealth. Celé černé, vyrobené hlavně z uhlíkatých kompozitů, které neodrážejí radar, zkonstruované tak, aby jeho tvar neměl žádné úhly, které by mohly odrazit paprsek radaru, F-117A jednoduše proklouzly nepozorovány přes irácké radarové obrazovky, aby každé z nich vypustilo své dvě jednotkové, laserem řízené bomby přesně na 34 cílů spřažených se státním systémem protivzdušné obrany. Třináct těchto cílů bylo v Bagdádu a kolem něj.

Když bomby dopadly, Iráčané začali slyšet poslepu vzhůru, nic však neviděli a netrefili. V arabštině se Stealth j j " " menu e, Šabah ; což znamená "Duch.

Vyletěly z tajné letecké základny Chamis Mušajt hluboko na jih Saúdské Arábie, kam byly převeleny z jejich stejné utajené domova na základně Tonopah v Nevadě.

Jestliže méně šťastní američtí letci museli žít ve stanech Chamis Mušajt byl vybudován uprostřed ničeho, ale s pevnými přístřešky letadel a ubytování s klimatizací, což byl důvod, proč právě cenné Stealthy byly poslány právě sem.

Protože letěly tak daleko, jejich nálet patřil mezi nejdelší nálety války, šest hodin od startu do přistání a stále v napětí. Dopřítily se neodhalené jedním z nejintenzivnějších systémů protivzdušné obrany na světě kolem Bagdádu a žádné z nich nebylo zasaženo, a to ani tady, ani jinde.

Když udělaly to, co přišly udělat, opět proklouzly zpět, pohybovaly se jako rejnoci v tichém mori a vrátily se zpátky na Chamis Mušajt.

Nejnebezpečnější úkol připadl té noci britským Tornádům. Jejich úkolem tento a příští týden, až do doby, kdy byl zrušen jako příliš riskantní, bylo ničení letišť za použití těžkých a velkých bomb JP-233 pro rozbíjení vzletových a přistávacích drah.

Při plnění svého úkolu měly dva problémy. Iráčané postavili svá vojenská letiště jako obrovská zařízení; letiště Tallil bylo čtyřikrát větší než Heathrow, mělo šestnáct vzletových a přistávacích drah a pojezdové dráhy, které st' daly použít pro vzlet i přistání.

Druhým problémem byla výška; bomba JP-233 musí být shozena za hloubkového letu a i když radary byly umlčeny: ne, dělostřelci ne. Protiletadlové dělostřelectvo, známé jako Triple-A, po nich střílelo již při přiletu, takže jedet' z pilotů popsal tyto lety jako lety "potrubím roztavené : oceli".

Američané zrušili zkoušky s bombami JP-233, protože je posuzovali jako příliš riskantní pro piloty. Měli pravdu: Jenže posádky RAF nadále pokračovaly v útocích, každý, den ztrácelo jedno letadlo a jednu posádku, až do dne, kdy byly odvolané a dostaly jiné úkoly.

Bombardovací letouny nebyly jediné letouny, které byly ve vzduchu té noci. Za nimi a s nimi vzlétla mimořádně široká paleta podpůrných služeb.

Stíhací letouny pro získání nadvlády ve vzduchu kryly útočné bombardéry. Pokyny iráckých letových řídících jejich vlastním pilotům, těm několika málo, kterým se podařilo té noci vzlétnout, byly rušeny americkými letadly Raven a námořním ekvivalentem těchto letounů, letadlem typu Prowler. Iráčtí piloti, kteří vzlétli, nedostal žádné slovní pokyny, nebyli řízeni radarem. Většina z nich se zcela moudře vrátila zpátky domů.

Jižně od hranice kroužilo šedesát tankovacích letounů: americké KC135 a KC-10, námořnické KA-6D a britské Victory a VC-10. Jejich úkolem bylo přijmout letouny přilétající ze Saúdské Arábie, doplnit jim palivo pro útok a setkat se s nimi na jejich cestě zpátky a poskytnout jim další palivo, aby doletěly domů.

A nad Zálivem, v místech, kde již létaly pět měsíců, kroužily stále dokola letouny Hawkeye E-2 amerického námořnictva a E-3 Sentry AWACS amerického letectva; jejich radary zaznamenávaly každé vlastní i každé nepřátelské letadlo ve vzduchu, varovaly, radily, řídily a pozorovaly.

Ráno již byly irácké radary v podstatě zničené, jejich raketové základny oslepené a hlavní velitelská střediska: zničená. Pro dokončení akcí by bylo potřeba ještě asi čtyři dny a noci, avšak nadvláda ve vzduchu byla již na dosah.

Později přijdou na řadu elektrárny, telekomunikační vysílače, telefonní centrály, kryté letadla, kontrolní věže a všechna známá zařízení pro výrobu a skladování zbraní hromadného ničení.

Později k tomu ještě přistoupí systematická "degradace" více než poloviny bojové síly irácké armády na jih a jihozápadně od kuvajtské hranice, podmínka, na které generál Schwarzkopf trval před tím, než zahájí útok pozemních jednotek.

Dva tehdy ještě neznámé faktory způsobí změny v průběhu války. Jedním bylo irácké rozhodnutí vypustit řadu raket Scud na Izrael; ty další budou spuštěny činem naprostého zoufalství kapitána Dona Walkera z 336. eskadry.

Svíтанí, které začínalo ráno 17. ledna nad Bagdádem, zastihlo město ve stavu těžkého otřesu.

Normální občané nespali ani chvilku celou noc od tří hodin ráno a když se rozednilo, někteří se odvážili opatrně pohlédnout na zříceniny řady významných míst v jejich městě. To, že přežili té noci, se mnoha z nich zdálo zázrakem, protože šlo o prosté lidi, kteří si neuvědomovali, že těch dvacet dýmajících trosků bylo pečlivě vybráno a zasaženo s takovou přesností, že to nepředstavovalo smrtelné nebezpečí pro občany.

Skutečný šok se však rozšířil mezi celou hierarchii. Saddám Husajn odešel z prezidentského paláce a byl ubytován ve svém mimořádném, mnohaposchod'ovém bunkru za a pod hotelem Rašíd, stále ještě přeplněném hlavně západními novináři.

Bunkr byl vybudován již před léty uvnitř obrovské jámy, vykopané rypadly, a byl postaven především švédskou technologií. Jeho bezpečnostní opatření byla tak promyšlená, že ve skutečnosti šlo vlastně o krabici v krabici, a pod a kolem vnitřní krabice byla pera tak silná, aby ť ochránila obyvatele před jadernou bombou, snížila otře- Generálové, kteří velel protivzdušné obraně, věděli sově vlny, které by jinak vyhladily město nad ní, na pouhé všechno lépe. V poledne již jim bylo jasné, že ztratili chvění. téměř veškerou varovnou kapacitu radarů, jejich rakety Třebaže přístup sem byl především přes hydraulicky země-vzduch (SAM) byly slepé a spojení s venkovními ovládané rampy vybudované na obrovském pozemku za jednotkami bylo silně omezené. Ještě horší bylo, že rada-hotelem, hlavní stavba se nacházela pod hotelem Rašíd, roví operátoři, kteří přežili, tvrdili stále, že škody byly který byl takto úmyslně vybudován nad zemí jako zvláštní způsobeny bombardéry, které se vůbec neukázaly na je-útulek pro občany západních zemí v Bagdádu. Nepřítel, jich obrazovkách. Byli okamžitě uvězněni jako lháři. který by se chtěl pokusit o hluboké proniknutí bombami Opravdu došlo k několika civilním obětem. Minimálně do bunkru, by nejdříve musel zničit hotel Rašíd. dvě střely s plochou dráhou letu Tomahawk byly poško- Ať se pokoušeli, jak chtěli, patolízalové kolem Raise zeny konvenční palbou protiletadlových děl Triple-A, těžko mohli vymyslet něco oslavného o noční katastrofě. "zblblly" a dopadly mimo cíl. Jedna zničila dva domy Pomalu úroveň katastrofy pronikala do všech jejich myslí. a shodila tašky mešity, což bylo to, co bylo odpoledne Všichni z nich počítali s kobercovým bombardováním ukazováno novinářům. města, což by vedlo k tomu, že obytné čtvrti by byly Druhá padla na prázdný pozemek a vytvořila velký zničené a tisíce nevinných civilistů mrtvých. Toto zvěrstvo kráter. Pozděj odpoledne tam bylo nalezeno tělo ženy, potom mělo být předvedeno sdělovacím prostředkům, hrozně potlučené při dopadu, který ji zřejmě zabil. které to nafilmují a ukáží to divákům doma. Tak by za- Bombardovací nálety pokračovaly celý den a posádky čala celosvětová vlna odporu proti prezidentu Bushovi ambulanci nemohly dělat nic více než zabalit tělo rychle a Americe, která by vrcholila svoláním Rady bezpečnos- do deky, odvézt ho do márnice nejbližší nemocnice a ne-ti, na kterém by Čína a Rusko vetovaly další masakr. chat ho tam.

V poledne již bylo jisté, že Syny psů za Atlantikem Nemocnice byla náhodou blízko významného velitel-k tomu nelze donutit. Bomby padly přibližně tam, kam ského střediska letectva, které bylo zničené, všechna lůž-byly zaměřené, ale to bylo také všechno. A to bez ohledu ka byla okupována vojáky zraněnými při útoku.

Několik na to, že každé větší vojenské zařízení v Bagdádu bylo mrtvol bylo odvezeno do stejné márnice, všechny usmrce-úmyslně umístěno do hustě obydlené oblasti, a proto se né výbuchy bomb. Žena byla pouze jednou z nich. počítalo s tím, že se Američané nebudou moci vyhnout Vyčerpaný patolog pracoval rychle a zběžně.

Identifika-hromadným civilním obětem. ce a příčina smrti byly jeho hlavní priority a neměl čas na Jenže prohlídka města odhalila dvacet velitelských střepodrobnější vyšetřování. Nad městem bylo slyšet výbuchy disk, odpalovacích stanovišť' raket, radarových základů dalších bomb, dunění dělostřelecké palby a nepochyboval a komunikačních center rozbitých napadří, zatímco ti, kdo o tom, že večer a noc budou znamenat další mrtvoly. se nenacházeli v cílových budovách, neutrpěli škody větší Lékaře překvapilo, že všechny mrtvoly byli vojáci, než rozbitá okna, a nyní jenom zírali na tu hrůzu. s výjimkou ženy. Zdálo se, že je ji kolem tritický, byla Úřady bylo třeba uspokojit tím, že byly vymyšleny obět kdysi hezká, a betonový prach, který lpěl na její roztlučé-mezí civilisty a že se tvrdilo, že americká letadla padala né tváří, ve spojení s místem, kde byla nalezena, nepripou-sestřelována z oblohy jako listí na podzim. štel žádné jiné vysvětlení, než že utíkala, když raketa do- Většina Iráčanů, ohlupovaných léty propagandy, těmto padla na prázdný pozemek a zabila ji. Tělo bylo označeno prvním zprávám alespoň na chvilku uvěřila. a potom zabaleno pro pohřeb. ť Příští den byla blízko mrtvoly nalezena kabelka a ta obsahovala pudr, růž a její průkazy. Bylo zjištěno, že nějaká Leila Al-Hilla byla nepochybně civilní obětí výbuchu bomby, a na základě toho ji unavený patolog nechal odvézt k urychlenému pohřbení.

Mnohem podrobnější post mortem, na jaké neměl čas toho 17. ledna, by asi zjistilo, že žena byla opakovaně krutě znásilněna, než byla systematicky ubita k smrti.

K pohození do kráteru došlo o několik hodin později.

Generál Abdulláh Kadiri se vystěhoval ze své přepychové kanceláře v ministerstvu obrany před dvěma dny Nemělo smysl tam zůstat a nechat se roztrhat na kousky americkou bombou, protože si byl jist, že ministerstvo bude zasaženo a zničeno, ještě než uběhne několik dnů letecké války.

Měl úplnou pravdu.

Ubytoval se ve své vile, která byla, jak si byl naprosto jist, dostatečně anonymní, třebaže luxusní, a jistě nebyla zanesena na žádnou cílovou mapu Američanů. V tom měl rovněž pravdu.

Vila byla již dávno opatřena jeho vlastní spojovací místností, kterou nyní obsluhoval personál ministerstva. Všechna jeho spojení s různými velitelskými částmi tankových sborů kolem Bagdádu byla provedena zakopanými optickými kabely, které rovněž ležely mimo dosah bombardérů.

Jenom vzdálenější jednotky bylo třeba kontaktovat rádiem, bylo zde ovšem nebezpečí odposlechu, a samozřejmě také ty v Kuvajtu.

Jeho problémem, když nad Bagdágem té noci nastala tma, nebylo, jak kontaktovat velitele svých obrněných brigád nebo jaké rozkazy jim dát. Ti se nemohli zúčastnit letecké války, dostali za úkol rozptýlit své tanky pokud možno do co největší šíře mezi řadami atrap nebo je ukrýt v podzemních bunkrech a čekat.

Jeho problémem bylo jeho osobní bezpečí, a nebyli to Američané, kterých se bál.

O dvě noci dříve, když vstal s postele s plným měchýřem, jako obvykle otupený arakem, se potácel do koupelny. Když našel dveře, tvrdě do nich vrazil. Jeho sto kilo živé váhy vytrhlo vnitřní panty a dveře se rozletěly.

Třebaže byl stále ještě opilý, Abdulláh Kadiri nepřišel z malých uliček tam v Tikritu, aby velel všem iráckým tankům kromě Republikánské gardy, nešplhal po kluzkém žebříku vnitřní hierarchie strany Baas a také si neudržel svěřené místo v revoluční velitelské radě bez dostatečných rezerv nízké živočišné lživosti.

Tiše se díval na svou milenkou, sedící zabalenou v županu na sedátku záchodu, papír položený na zadní straně krabice se servítky, ústa v kulatém O hrůzy a překvapení, s perem stále zdviženým ve vzduchu. Potom ji zvedl na nohy a prudce udeřil pod bradu.

Když přišla k sobě pohárem vody vylité na tvář, měl mezitím čas si přečíst zprávu, kterou připravovala, a zavolat věrného Kemala z jeho místnosti přes dvůr. Kemal odtáhl prostitutku do sklepa.

Kadiri četl a znovu četl zprávu, kterou téměř dokončila.

Pokud by se to týkalo jeho osobních zvyků a priorit, kdyby šlo o přípravu příštího vydírání, pustil by to z hlavy a prostě by ji nechal zabít. V každém případě, žádné vydírání by nefungovalo. Osobní nechutné zvyky některých z těch, kteří obklopují Raise byly, horší než jeho, to věděl. eděl také, že Rais se o to nestará.

Tohle bylo horší. Zřejmě mluvil o věcech, které se staly ve vládě a v armádě. Byla špionka, to bylo jasné. Potřeboval vědět jak dlouho, co již nahlásila a především komu.

Kemal si s ní nejdříve užil, jak mu jeho pán dovolil.

Žádný muž by potom už neměl chuť na to, co zbylo z prostitutky, když Kemal dokončil výslech. Trvalo to několik hodin. Potom Kadiri věděl, že Kemal z ní dostal všechno; minimálně všechno, co kurtizána věděla.

Poté Kemal pokračoval již jen pro svou vlastní zábavu, dokud nezemřela.

Kadiri byl přesvědčen, že neznala skutečnou identitu muže, který ji získal a který ji donutil, aby pro něj špiclo380 t vala, ovšem jeho obraz se až příliš dobře hodil na Hassana Rahmaniho.

Popis výměny informací za peníze ve zpovědnici kostela svatého Josefa ukazoval na to, že šlo o profesionála, a tím Rahmani určitě byl.

Že je sledován, o to se Kadiri nestaral. Všichni kolem Raise byli sledováni; vlastně jeden sledoval druhého.

Raisova pravidla byla prostá a jasná. Každá osoba ve vysoké funkci byla pozorována a byly o ní podávány zprávy třemi důvěrníky. Udání ze zrady by mohlo a pravděpodobně by také vedlo k likvidaci. Jen velmi málo spiknutí se dostalo opravdu daleko. Jeden ze zasvěcených by to ohlásil a dostalo by se to k Raisovým uším.

Aby se záležitosti zkomplikovaly, každý z jeho okruhu byl příležitostně provokován, aby se vidělo, jaké budou jeho reakce. Kolegové, kteří k tomu dostali pokyn, vzal svého přítele stranou a navrhli mu zradu.

Pokud přítel souhlasil, byl to jeho konec. Jestliže však neudal toho, kdo mu to navrhoval, byl to jeho konec také.

Takže každý takový návrh by byla provokace - bylo příliš nejisté předpokládat něco jiného. V důsledku toho jeden udával druhého.

Jenže tohle bylo jiné. Rahmani byl náčelníkem kontrarozvědky. Byla to jeho vlastní iniciativa a jestliže ano, proč? Byla to operace, která byla prováděna tak, že Rais to věděl a schválil to? Jestliže ano, proč? Přemýšlel o tom, co asi řekl.

Věci, které byly nediskrétní, to nepochybně.

Avšak zrádné?

Mrtvola zůstala ležet ve sklepe až do doby, kdy padly bomby, a potom Kemal našel kráter na opuštěném pozemku, kam ji hodil. Generál trval na tom, aby poblíž ležela její kabelka. At' ten syčák Rahmani ví, co se stalo jeho čubce.

Když minula půlnoc, generál Abdulláh Kadiri se poW o samotě, nakapal si několik kapek vody do již desáté skleničky araku. Pokud šlo o Rahmaniho samotného, to ho syčáka zlikviduje. Jenže jak může vědět, kdo všechno mu nedůvěřoval? Od této chvíle bude muset být velm opatrný, opatrnější, než byl celá ta léta předtím. Tyto noční cesty do města skončí. V každém případě, protože začala letecká válka, bylo načase přestat.

Simon Palfrey letěl zpátky do Londýna. Nemělo smyslu zůstat v Rijádu. Jericho se dostal pevně do řízení CIA, třebaže to neviditelný renegát v Bagdádu zatím nevěděl, a Mike Martin byl dán k ledu až do doby, kdy se mu podaří uprchnout do pouště a najít si cestu přes hranice.

Později bude přísahat s rukou na srdci, že setkání s Dr.

Terry Martinem toho večera 18. ledna bylo skutečně náhodou. Věděl, že Martin žil v Bayswateru tak jako on, je to však velká čtvrt' s mnoha obchody.

Protože jeho žena byla u své nemocné matky a on ji na svůj návrat neupozornil, Palfrey našel prázdný byt a prázdnou ledničku, takže šel nakupovat pozdě večer do supermarketu na Westbourne Grove.

Vozík Terryho Martina téměř vrazil do jeho, když zahýbal kolem rohu s paštikami a krmivem pro psy a kočky.

Oba na sebe vytřeštili oči.

"Smíme se znát?" zeptal se Martin s překvapeným úšklebkem.

Nikdo jiný tam v té době nebyl.

"Proč ne?" řekl Palfrey, "jsem jenom obyčejný mírumilovný státní zaměstnanec, který si kupuje večeři." Nákup dokončili společně a dohodli se, že se raději půjdou navečeřet do indické restaurace, než aby vařil doma. Jak se zdálo, Hilary byl také pryč.

Palfrey to samozřejmě neměl dělat. Nikdy mu nemělo být nepříjemné, že starší bratr Terryho Martina je v hrozně nebezpečné situaci a že on, společně s ostatními, ho do ní dostal. Nemělo mu dělat starosti, že ten malý profesor by mohl skutečně věřit, že jeho obdivovaný bratříček je v bezpečí v Saúdské Arábii. V práci se nikdo o takové věci nestará. Jenže jemu to starosti dělalo.

Existovala ještě jedna starost. Steve Laing byl jeho představeným v Century House, ale Laing nikdy nebyl t v Iráku. Znal Egypt a Jordánsko. Palfrey znal Irák. A uměl arabsky. Samozřejmě ne jako Martin, Martin byl výjimkou. Jenže věděl dost, z několika návštěv, než se stal náčelníkem oddělení pro Irák, aby si vytvořil úctu před kvalitou iráckých vědců a nápaditostí jejich inženýrů. Nebylo žádným tajemstvím, že většina britských univerzit považovala své

absolventy z té země za nejlepší v arabském světě.

Starosti, které ho pronásledovaly od doby, kdy mu jeho nadřízení řekli, že poslední zpráva Jericha není ničím jiným než snůškou nesmyslů, mu dělala obava, že bez ohledu na všechny protiargumenty by Irák mohl být ve skutečnosti dále, než si západní vědci vůbec byli ochotni připustit.

Počkal, až přišla jejich objednaná jídla, obklopená malými hrničky přísad, bez kterých není žádné indické jídlo kompletní, potom se rozhodl.

"Terry," řekl, "ted' udělám něco, co, jestli se dostane ven, bude znamenat konec mojí kariéry ve službě." Martin se díval překvapeně.

To zní hrozně. Proč?" "Protože jsem byl oficiálně před vámi varován.

Arabista si právě chtěl dát lžičku mangového čatni na tahř, lžice zůstala viset ve vzduchu.

To znamená, že už nejsem spolehlivý? Ale to Steve, "Laing mě do toho všeho zatáhl.

"O tohleto nejde. Celkový názor je... že si děláte příliš velké starosti." Palfrey nebyl ochoten použít Laingovo slovo "panikář".

"Možná že ano. To je ze zvyku. edci nemají rádi há danky, které zdánlivě nemají odpověď. Musíme si dělat starosti tak dlouho, dokud ten zatracený hieroglyf nedává smysl. To jde o tu větu v tom odposlechu?" "Ano, tohle a ještě jiné věci." Palfrey si vzal kuřecí chormu; Martin měl rád ostřejší, tedy vinalú. Protože znal východní stravu, pil horký černý čaj, nikoli ledové pivo, které věci ještě zhorší. Mrkl na Palfreyho přes okraj šálku.

p "Dobře, tak kde je to velké říznání "A dáte mi slovo, že se to dál nedostane.

"Samozřejmě.

"Existuje další odposlech." Palfrey neměl sebemenší úmysl odhalit existenci Jericha. Skupina, která o něčem takovém věděla, byla stále nepočtená, a musí taková zůstat.

"Mohu si to poslechnout?" "Ne. Je to potlačené. Neptejte se Seana Plummera.

Musel by to popřít, a to by znamenalo, že by věděl, že jste o tom informován." Martin si vzal více raity, aby zchladil ohnivé kari.

"A o čem se v tom odposlechu mluví?" Palfrey mu to řekl. Martin odložil vidličku a ořel si tvář, jasně červenou pod slámovými vlasy.

"Může to... mohlo by to za nějakých podmínek být pravda?" zeptal se Palfrey.

"To nevím. Nejsem fyzik. Šéfové řekli, že to je nemožné, ne?" "Naprostě. Jaderní fyzici všichni souhlasí s tím, že to prostě nemůže být pravda. Saddám tedy lhal." Martin si pomyslel, že je to velmi podivný rozhlasový odposlech. Spíše to vypadalo jako informace z uzavřené porady.

", "P "Saddám lže, řekl okaždé. Jenže obvykle je to určeno pro veřejnost. A tohle bylo to určeno vnitřnímu okruhu těch, kterým věří. A proč? Morální stimul na prahu válk "To je to, co si myslí naši pánové," řekl Palfrey.

` "Řeklo se to generálům "Ne. Důvod je, že jsou v současné době mimořádně aktivní a není třeba je zneklidňovat něčím, co prostě musí být blbost." ` "Takže co ode mne, Simone, vlastně chcete "Co si Saddám myslí. To nikdo nedokáže zjistit. Nic z toho, co dělá tady na Západě, nemá smysl. Je určité šlený nebo mazaný jako liška?" "V jeho světě je jako liška. V jeho světě, kde to smysl má. Hrůza, která nás vzrušuje, nemá pro něho morální význam a má smysl. Hrozby a vychloubání, to má pro něho smysl. Jenom tehdy, když se pokouší vstoupit do našeho světa, s tou propagandou v Bagdádu, když hlad po hlavice malého anglického chlapečka, hraje si na neškodného strýčka, na tyhlety věci - jediné tehdy se pokouší, aby vypadal jako úplný blbec. V jeho světě však blbec není. Přežívá, zůstává u moci, udržuje Irák nerozdělený, jeho nepřátelé zanikají..." "Jenže, Terry, zatímco tady sedím, jeho země bude rozmetána na kousky." "Na tom nezáleží, Simone. Všechno se dá nahradit." "Proč tedy potom řekl to, co zřejmě měl říci?" "A co si myslí naše špičky?" "Že lhal." "Ne," řekl Martin. "Lže jenom pro veřejnost. Svému vnitřnímu okruhu nemusí. Ti mu v každém případě úplně patri. Bud' lhal zdroj informací a Saddám to nikdy neřekl, nebo to řekl, protože věřil, že to je pravda." "

Potom ho obelhali?" "Možná. Ať už to byl, kdo to byl, jakmile se na to přijde, strašlivě to zaplatí. Jenže potom odposlech může také být léčka. Úmyslný bluf, určený k odposlechu." Palfrey nevěděl co říci: nebyl to odposlech. Přišlo to od Jericha. A dvě léta pod Izraelci a tři měsíce pod Angloameričany, nikdy se nemýlil.

"A vy máte pochyby, že?" řekl Martin.

"Myslím, že mám," připustil Palfrey.

Martin si povzdchl.

"Stéblo ve větru, Simone. Věta v odposlechu, chlap, kterému někdo řekl, aby zavřel hubu a že je čubčí syn, věta Saddáma, že měl úspěch a že všichni uvidí, že úspěch měl - v tom, jak zraní Ameriku - a ted' tohle. Potřeboval bychom něco na zavázání." "Zavázání?" "Ze stébel se vytvoří snop jediné tehdy, když je svážete dohromady. Něco tady musí být jiného, něco, co měl skutečně na mysli. V opačném případě by pánové měli pravdu, a on sáhne po plynech, které opravdu má." "Tak v pořádku. Podívám se po nějakém tom povrisle." "A já, řekl Martin, "jsem se s vámi dnes nesetkal a nemluvili jsme spolu.", "y.

"Děkuji vám řekl Palfre Hassan Rahmani se dozvěděl o smrti své agentky Leily o dva dny později, 19. ledna.

Nedostavila se na dohodnuté předání informací z postele generála Kadiriho a protože se obával nejhoršího, zkontroloval hlášení z márnice.

Nemocnice v Mansúru mu poskytla důkaz, třebaže tělo již bylo pohřbené s mnoha jinými ze zničeného vojenského střediska, do masového hrobu.

Hassan Rahmani vůbec nevěřil, že jeho agentka byla zasažena střepinami bomby, když přecházela opuštěné místo uprostřed noci, to by spíše věřil na duchy. Jediní duchové na obloze nad Bagdádem byly neviditelné americké bombardéry, o kterých četl v západních vojenských časopisech, a to nebyli duchové, ale logicky připravené vynálezy. Stejně tak tomu bylo i se smrtí Leily Al-Hilly.

Jeho jediným logickým závěrem bylo, že Kadiri přišel na její aktivity a zastavil je. To znamenalo, že předtím, než zemřela, mluvila.

To také pro něho znamenalo, že Kadiri se stal mocným a silným nepřítelem. Ještě hůře: že jeho osobní přístup do nejvnitřnější rady režimu byl takto uzavřen.

Kdyby byl věděl, že Kadiri je stejně znepokojen jako on sám, bylo by to pro Rahmaniho úlevou. Jenomže to nevěděl. Věděl pouze, že od té chvíle musí začít být mimořádně opatrný.

Druhého dne letecké války Irák vypustil první sér raket proti Izraeli. Sdělovací prostředky je okamžitě označily za sovětské Scud-B a tento název jim byl dáván po celý zbytek války. Jenomže to nebyly vůbec žádné Scudy.

Zamýšlený masakr nebyl nijak bláznivou myšlenkou.

Irák věděl velmi dobře, že Izrael není země, která by byla připravena na to, že bude mít velký počet civilních obětí. Když první raketové hlavice dopadly na předměstí Tel Avivu, Izrael reagoval tak, že se vydá na válečnou stezku. To bylo přesně to, co Bagdád chtěl.

Uvnitř koalice padesáti států, seskupené proti Iráku, bylo sedmáct arabských států, a pokud měly mezi sebou něco společného kromě islámské víry, pak to bylo nepřítelství vůči Izraeli. Irák kalkuloval, zřejmě zcela správně, že pokud by se podařilo vyprovokovat Izrael k válce, arabské státy v koalici se stáhnou. I král Fahd, vládce Saúdské Arábie a opatrovník obou svatých míst, by se dostal do nemožného postavení.

První reakce na pád raket na Izrael byla, že mohou být naplněny plynem nebo biologickými kulturami. Kdyby tomu tak bylo, Izrael by asi nikdo nezadržel. Bylo rychle dokázáno, že hlavice obsahovaly konvenční výbušninu.

Ovšem psychologický účinek uvnitř Izraele byl obrovský. Spojené státy okamžitě vyvinuly obrovský tlak na Tel Aviv, aby neodpovídal protiútokem. Spojenci, řekli Izákovi Šamirovi, že se o to postarají sami. Izrael tehdy již zahájil letecký protiútok svých stíhaček F-15, byly však odvolány zpět v době, kdy byly ještě v izraelském vzdušném prostoru.

Kvůli této situaci musel generál Chuck Horner přeměňovat celou polovinu spojených leteckých sil do nové úlohy - hon na Scudy, a SAS, která čekala na něco, co by stálo za uplatnění jejich zvláštních schopností, našla svou úlohu.

Skutečný Scud byla neohrabaná, zastaralá sovětská raketa, kterých Irák před několika léty koupil dobrých devět stovek. Měla dolet méně než 300 kilometrů a nesla bojovou hlavici asi 500 kilogramů. Nebyla řízená a i ve své původní formě by při plném doletu měla přesné zásahy cíle zhruba asi do okruhu osm set metrů.

Z iráckého hlediska to byl naprosto neužitečný nákup.

Rakety nemohly dopadnout na Teherán ve válce Íránu proti Iráku a nepochybně nemohly zasáhnout ani Izrael, a to i tehdy, kdyby byly odpáleny z nejzazší západní hranice Iráku.

To, co Iráčané zatím udělali s německou technickou pomocí, bylo obdivuhodné. Rozřezali Scudy na díly a použili tři z nich k vytvoření dvou nových raket. Abychom to však nepřeháněli, nová raketa Al-Husajn byla katastrofa.

Tím, že dodali další nádrže paliva, zvýšili Iráčané dolet na 620 kilometrů, takže by raketa mohla (a také skutečně tomu tak bylo) zasáhnout Teherán a Izrael. Jenže její nálož se musela omezit na pouhých 80 kilogramů. Její řízení, které vždy bylo špatné, bylo nyní doslova chaotické. Dvě z nich, vypuštěné proti Izraeli, nejenže minuly Tel Aviv, ale nestrefily se vůbec do Izraele a spadly do Jordánska.

Jenže jako výstražná zbraň to téměř fungovalo. Třebaže celý počet raket Al-Husajn, které dopadly na Izrael, měl dohromady menší výbušnou nálož než jedna americká tisícikilogramová bomba dopadající na Irák, vyvolávalo to v izraelské populaci něco, co se blížilo panice.

Amerika reagovala třemi způsoby. Celá tisícovka koaličních letadel dostala nové úkoly - především likvidovat pevná odpalovací stanoviště raket a ještě mnohem nesnadněji zjistitelná mobilní stanoviště.

Během několika hodin byly do Izraele vyslány baterie amerických raket Patriot, aby sestřelovaly přilétající rakety, především však proto, aby přesvědčovaly Izrael, že má zůstat mimo válku.

SAS a později i americké zelené barety byly vyslány do západní irácké pouště, aby zde našly mobilní odpalovací základny raket a buď je zničily svými vlastními raketami Milan nebo zařídily rádiem letecké útoky.

Patrioty, třebaže se o nich mluvilo jako o zachráncích všeho tvorstva, měly jen omezený úspěch, nebylo to však jejich chybou. Firma Raytheon konstruovala Patriot pro boj proti letadlům, nikoli raketám, a nyní byly rychle při způsobovány pro nové úlohy. Důvod, proč téměř nikdy nezasáhly přilétající hlavici, nebyl nikdy odhalen.

Skutečností bylo, že při prodlužování doletu Scudu, nyní přeměněného na raketu Al-Husajn, Iráčané rovněž zvýšili výšku letu. Nová raketa, která vstupovala do vnitřního prostoru na svém parabolickém letu, se při přiletu rozžhavila, což bylo něco, na co Scudy nebyly nikdy konstruovány. Takže jakmile vstoupila do pozemské atmosféry, rozlomila se. To, co dopadalo na Izrael, nebyla celá raketa, ale jen její trosky.

Patrioty, které plnily svou úlohu, vzletly, aby zachytily raketu, jenže zjistily, že proti nim neletí jeden kus kovu, ale celá desítka. Takže jejich malíčký mozek zařídil to, čemu ho naučili, a sice že zamířil na největší kus. To byla obvykle prázdná palivová nádrž, která se řtila nekontrolovatelně k zemi. Bojová hlavice, mnohem menší a skrytá mezi ostatními, dopadala volně. Mnoho z nich vůbec neexplodovalo a většina ze škod, které utrpěly izraelské budovy, vznikla pouhým dopadem.

Jestliže takzvaný Scud byl psychologickou hrozbou, pak Patriot byl psychologickou záchranou. Psychologie fungovala, do té míry, jak byla součástí celého řešení.

Jinou součástí byla dohoda mezi Amerikou a Izraelem, která měla tři části. Část jedna znamenala, že za Patrioty se neplatilo. V části dvě byl obsažen příslib, že budou instalovány vylepšené rakety Arrow, jakmile budou k dispozici. V části tři bylo zakotveno právo Izraele zvolit až stovku dalších cílů, které by jinak koaliční síly nechaly bez povšimnutí. Volba byla provedena - šlo hlavně o cíle v západním Iráku, které ohrožovaly Izrael; silnice, mosty, letiště, všechno, co nějak mířilo na západ na Izrael.

Žádný z těchto cílů, podle jejich zeměpisné polohy, neměl nic společného s osvobozením Kuvajtu na druhé straně

poloostrova.

Bitevní letouny amerického a britského letectva, jejichž úkolem byl lov na Scudy, dosahovaly podle svého tvrzení četných úspěchů, hlášení však byla přijímána se značným skepticismem CIA, ke vzteku generála Chucka Hornera a generála Schwarzkopfa.

Dva roky po válce Washington oficiálně popřel, že by došlo ke zničení jednoho jediného vypouštěcího mobilního zařízení pro Scudy letadlem, což je tvrzení, které každého pilota dneska uvádí do zurivého vzteku. Skutečností totiž bylo, že piloti byli oklamáni dokonalým maskováním.

Jestliže poušť na jihu Iráku je rovný stůl bez jakýchkoliv charakteristických znaků, západní a severozápadní pouště jsou skalnaté, kopcovité a protkané tisíci údolí a soutěsek.

To byla ta část Iráku, kterou Mike Martin projížděl při své nfiltraci do Bagdádu. Před zahájením raketových útoků Bagdád vytvořil řadu falešných vypouštěcích mobilních zařízení raket Scud a ta byla ukrývána společně s těm skutečnými, v celé krajině. Dělal se to obvykle tak, že v noci se na starý náklad'ák dala roura z plechu, a ráno se potom v této rouře zapálil sud ropy a čistící vlny. Letouny AWACS zdaleka svými senzory zaregistrovaly zdroj tepla a ohlásily vypouštění rakety. Bitevní letouny vyslané na místo potom udělaly zbytek a nárokovaly uznání zničení rakety. Něco takového nemohlo oklamat muže z SAS. Třebaže jich byla jenom hrstka, zaplavili západní pouště ve svých landroverech a motocyklech, skrývali se ve dne i za mrazivých nocí a pozorovali, ze vzdálenosti 200 metrů to mohli vidět dobře, kde jde o skutečné mobilní vypouštěcí zařízení a kde jde o napodobeninu.

Jak vypouštěcí zařízení vyjížděla zpod různých můstků a mostů, kde byla skryta před pozorováním, byla pozorována tichými muži, kteří zde drželi hlídku. Jestliže bylo kolem příliš mnoho Iráčanů, pak si tiše vyžádali letecký útok rádiem. Když bylo možno to vyřídit samostatně, použili své vlastní protitankové rakety Milan, které dokázaly udělat pěknou paseku, když zasáhly palivovou nádrž skutečné rakety Al-Husajn.

Velmi brzo se také zjistilo, že existuje neviditelná čára táhnoucí se od severu k jihu přes poušť. Na západ od této čáry mohly irácké rakety zasáhnout Izrael; na východ od ní měly malý dolet. Nyní tedy šlo také o to terorizovat rácke posádky, aby se neodvážily tuto čáru překročit, aby raději provedly odpálení východně od ní a lhalý svým velitelům. Trvalo to celkem osm dní, potom raketové útoky na Izrael přestaly. Nikdy také již nezačaly znovu.

† Později byla jako dělička používána silnice Bagdád.

Jordánsko. Na sever od ní bylo území Scudů sever, prostor pro americké speciální síly, které sem přilétaly na vrtulnicích s dlouhým doletem. Pod cestou bylo území Scudů jih a tam byl píseček, na kterém si hrály britské SAS. V oněch pouštích zahynuli čtyři muži, vykonali však práci, na kterou sem byli posláni, práci, kterou nedokázala vykonat technika za miliardy dolarů.

Čtvrtého dne letecké války, 20. ledna, 336. eskadra z A Charz patřila mezi ty jednotky, které nebyly zaměřeny do západních pouští.

Jejich určení toho dne zahrnovalo velké odpalovací zařízení pro rakety SAM severozápadně od Bagdádu. SAM byly řízeny dvěma velkými radarovými anténami.

Letecké útoky podle plánu generála Hornera nyní směřovaly na sever. Nyní, když byla zničena každá raketová základna a radarová anténa na jih od horizontální čáry protínající jižní část Bagdádu, přišla doba vyčistit vzdušný prostor na východ, západ a severně od hlavního města.

Pro čtyřicet osm Strike Eaglů v eskadře byl 20. leden dnem, kdy bylo třeba vykonat více letů. Velitel eskadrony, podplukovník Steve Turner, přidělil pro základnu raket jednotku o dvanácti letounech. Počtu této velikosti se "říkalo" gorila.

Gorile velel jeden ze dvou vyšších velitelů. Čtyři z dvanácti letounů byly vyzbrojeny raketami HARM, určeným pro ničení radarů a řídicími se zářením vycházejícím z radarové antény. Další osm mělo lesklé, pláštěm z nerezové oceli opatřené, laserem řízené pumy známé jako GBU-10-I. Jakmile budou radary umlčeny a rakety oslepeny, poletí za raketami HARM a vyřídí baterie raket.

Nejdříve to nevypadalo, že by bylo něco v nepořádku.

Dvanáct Eaglů odstartovalo ve čtyřech formacích po třech, seřadilo se do volné letové formace a vystoupilo do výše 25 000 stop. Nebe bylo jasně modré a okrová poušť dole jasně viditelná.

Meteorologické zprávy z oblasti cíle uváděly silnější vítr než nad Saúdskou Arábií, nezmiňovaly se však o šamalu, jedné z oněch rychle vznikajících prachových bouří, které dokáží zastřít cíl během několika okamžiků.

Na jih od hranice se dvanáct F-15 setkalo se svým cisternovými letouny, dvěma KC-10. Každý cisternový letoun mohl napojit dva žíznivé bitevní letouny, takže Eagly se seřadily po dvou a čekaly za cisternovým letounem, až operátor, pozorující je ze vzdálenosti pouze několika stop oknem, "natáhne" ruku a uzavře jejich čerpací ventily.

Třikrát se páry takto seřadily do fronty na palivo, potom se s plnými nádržemi obrátily na sever směrem k Iráku.

Letoun AWACS nad zálivem jim oznámil, že před ním není žádná nepřátelská letecká aktivita. Pokud by tam byly irácké stíhačky, Eagly měly, kromě svých bomb, dva druhy raket vzduch - vzduch; AIM 7 a AIM 9, obvykle známé jako Sparrow a Sidewinder.

Raketová základna se nacházela tam, kde měla být. Její radary však nebyly aktivní. Jestliže radarové antény nebyly při jejich přiletu funkční, bylo třeba je "rozsvítit", aby mohly řídit protiletadlové rakety SAM proti přicházejícím útočníkům. Jakmile ovšem radary začnou pracovat, pak čtyři Strike Eagly, nesoucí rakety HARM, je prostě vypustí - a tím to skončí.

Af již se irácký velitel bál o svou kůži, anebo byl mimořádně chytrý, to již Američané nikdy nezjistili. Jenže radary pracovat nezačaly. První čtyři Eagly, vedené velitelem letky, se neustále spouštěly dolů, aby vyprovokovaly zapnutí radarů. Radary však zapnuty nebyly.

Bylo by hloupostí pro bombardéry, aby přiletěly, zatímco radary byly stále nedotčené - mohly začít pracovat náhle, bez

varování, a protiletadlové rakety SAM by s potom již s Eagly snadno poradily.

Po dvaceti minutách nad cílem byl útok odvolán. Jednotlivé části gorily dostaly za úkol letět na záložní cíle.

Don Walker rychle promluvil s Timem, svým operátorem zbrojních systémů, který seděl za ním. Záložním cílem toho dne bylo zjištěné odpalovací zařízení raket Scud jižně od Samary, která v každém případě již byla navštívena třetími bombardéry, protože šlo o známé zařízení na výřez, tj. robu bojových plynů.

AWACS potvrdil, že nedošlo ke vzletu ze dvou velkých rákových leteckých základů Samara na východě a Balada jihovýchodně. Don Walker zavolal svoje číslo a oba dva letouny zamířily k odpalovacímu zařízení raket Scud.

Veškeré spojení mezi americkými letouny bylo vedeno přes zařízení, které přeměnil srozumitelnou řeč v nesrozumitelnou pro každého, kdo není vybaven stejným systémem. Toto kódování se dá každý den měnit, bylo však společné pro všechny koaliční letouny.

Walker se podíval kolem. Nebe bylo čisté; asi o jeden a půl kilometru za ním letělo jeho číslo Randy "R-2" Roberts a spolu s ním i jeho operátor zbraňových systémů "můj", Jim "Boomer" Henry.

Nad postavením raket Scud se Walker spustil dolů, aby identifikoval řádně cíl. K jeho vzteku byl zahalen točícím se mrakem pouštního prachu, šamalem, který se najednou objevil, vytvořeným silným pouštním větrem těsně u země.

Jeho laserem řízené bomby by neměly minout cíl, dokud dokáží sledovat paprsek vržený na cíl z jeho letounu.

Jenomže k tomu, aby vyslal řídicí paprsek, by musel vidět cíl. Zurivý a s nedostatkem paliva otočil pryč. Dvě zklamání téhož rána, to bylo příliš mnoho. Nenáviděl myšlenku, že by měl přistávat s plnou výzbrojí. Jenže nedalo se nic dělat, cesta domů vedla na jih.

O tři minuty později uviděl pod sebou obrovský průřez myšlenkovým komplexem.

"Co to je?" zeptal se Tima. Navigátor zkontroloval své mapy.

"Jmenuje se to Tarmija." "Že je to ale velký." "Jo." Třebaže to nikdo z nich nevěděl, průmyslový komplex Tarmija měl celkem 381 budov a byl rozložen na čtverc velkém desetkrát deset mil.

Je to na seznamu?" "Ne." "Tak tam poletíme. Randy, kryj mě." "V pořádku, uslyšel od svého čísla.

Walker sestoupil se svým Eaglem až na deset tisíc stop.

Průmyslová zóna byla obrovská. Uprostřed byla ohromná budova, jako kdyby byla postavena na sportovním stadionu.

"Tak jdeme.

"Done, to není cíl.

Při sestupu na osm tisíc stop Walker aktivoval svůj laserový řídicí systém a zamířil na obrovskou továrnu dole vpředu pod sebou. Jeho průhledový displej uváděl vzdálenosti, jak se krátily, a upozorňoval, kolik sekund zbývá do odpálení.

Jakmile se objevila nula, uvolnil bomby, a stále mířil na blížící se cíl.

Laserový snímač v přední části obou bomb byl systém PAVE-WAY. Pod křídlem měl řídicí modul PAVE-SPIKE.

PAVE-SPIKE vysílal neviditelný infračervený paprsek na cíl, kde vytvořil jakýsi druh elektronického košíku, do kterého musela bomba vlétnout.

Senzory bomby PAVE-WAY ucitily odražené paprsky od cíle, které vytvářely jakousi nálevku, vletěly do ní a vřítily se přesně tam, kam byl paprsek zaměřen.

Obě bomby vykonaly svou práci. Vybouchly pod střechou továrny. Když viděl, že došlo k explozi, Don Walker vystoupil opět do 25 000 stop a hnal se domů. O hodinu později on i jeho číslo po dalším doplnění paliva ve vzduchu již přistávali na základně Al Charz.

Ještě než začal stoupat, Walker uviděl oslepující záři obou explozí, obrovský sloup kouře, který stoupal, a zachytil také mrak prachu, který se objevil po bombardování.

Neviděl, že obě bomby vyhodily do povětří jeden konec továrny, nadzvedly obrovskou část střechy do vzduchu jako námořní plachtu.

Neviděl také, že silný pouštní vítr toho rána, právě ten, který vytvořil prachovou bouři, která zakryla odpalovací zařízení raket Scud, dodělal zbytek. Utrhl střechu továrny, ohnul ji jako víčko od sardinek a kusy ocelových plátů ze střechy se rozlétly se smrtícím účinkem všemi směry.

Zpátky na základně byl Don Walker, stejně jako každý další pilot, podroben přísnému výsledku. Byl to obtížný proces pro unavené piloty, ale muselo se to udělat. Velení měl důstojník průzkumu rozvědky major Beth Krogerová.

Nikdo netvrdil, že let gorily byl úspěšný, avšak každý pilot si vybral svůj záložní cíl - s výjimkou jednoho. Jejich splašený zbrojň opustil svůj záložní cíl a vybral si náhodný třetí cíl.

Prosím tě, co tě to napadlo?" zeptala se Beth.

"Jo, bylo to velký a vypadalo to důležité.

Jenže to nebylo ani na rozkaz, stěžovala si. Zapsala "s", cíl, který si zvolil, jeho přesné umístění a popí jeho vlastní zprávu o škodách, a vyplnila příslušný dotazník pro taktické letecké kontrolní středisko, které se společně s hlavním velitelstvím nacházelo v podzemí za hlavním štábem letectva Saúdské Arábie, u analytiků Černé díry v Rijádu.

"Jestliže se ukáže, že to byl závod na plnění lahví vodou nebo továrna na dětskou výživu, tak to schytáš," varovala Walkera.

, y, "j.

"Víš, Beth, že seš krásná když se vztekáš škádlil Beth Krogerová byla dobrá důstojnice z povolání. Jestliže už někdo s ní měl flirtovat, pak raději od plukovníka nahoru. A protože jediní tři na základně byli šťastně ženatí, Al Charz byl pro ni strašně otravným místem.

"Jste mimo pořadí, kapitáne," řekla mu, a odešla založit zprávu.

Walker si povzdychl a odešel si odpočinout na lůžko.

Samozřejmě měla pravdu. Jestliže právě zlikvidoval největší sirotčinec na světě, generál Horner si osobně půjčil jeho

kapitánské prýmký a bude si s nimi čistit zuby. To se sice nestalo, ale nikdo již neřekl Donu Walkerovi, co to ráno zasáhl. Sirotčinec to rozhodně nebyl.

16 Karim přišel na večeři k Edith Hardenbergové v jejím bytě v Grinzingu téže noci. Dojel na předměstí veřejnou dopravou a přinesl s sebou dárky: pár voňavých svíček, které umístil na malý stolek v jídelním koutě a zapálil; dvě láhve dobrého vína.

Edith ho vpustila dovnitř, růžová a nejistá jako vždy, potom se vrátila, aby rychle dodělala vídeňský řízek, který připravovala ve své malé kuchyňce. Bylo to už dvacet let, co připravovala jídlo pro nějakého muže; úkol byl pro ni těžký, ale k jejímu překvapení to bylo vzrušující.

Karim ji pozdravil letmým polibkem na tváře ve dveřích, což ji ještě jenom více zneklidnilo, potom našel dlouhohrající desku Verdiho Nabucca a dal ji na gramofon.

Brzo již vůně svíček, pižma a pačuli vstoupila do Sboru otroků a naplnila byt.

Bylo to přesně tak, jak mu řekl, že má očekávat tým Neviot, který se sem vloupal již před týdnem; velmi uklizené, mimořádně čisté. Byt úzkostlivě pořádné ženy, která žije sama.

Když bylo jídlo hotové, Edith ho předložila s mnoha a mnoha omluvami. Karim maso ochutnal a prohlásil, že je to to nejlepší, co vůbec kdy ochutnal, což ji ještě více znervóznilo, ale současně i nesmírně potěšilo.

Zatímco jedli, mluvili o kultuře; o připravované návštěvě Schtnbrunu a Hofreitschule, kde se chtěli podívat na pověstné lipicány Španělské jezdecké školy v Hofburgu na Josefově náměstí.

Edith jedla tak jako dělala všechno ostatní, přesně, jako ptáček, který odobává sousto. Měla vlasy stažené dozadu jako vždy, svázané do pevného drdolu.

Ve světle svíček, protože vypnul příliš jasné světlo nad stolem, byl Karim hezký - a zdvořilý jako vždy. Stále doléval její sklenici, takže vypila mnohem více, než tu jednu sklenici, kterou si čas od času dovolila.

Vliv jídla, vína, svíček, hudby a společnosti mladého přítele pomalu odbourával její obranné zvyky.

Nad prázdnými talíři se Karim nahnul dopředu a podíval se jí do očí.

"Edith?" "Ano." "Mohu se tě na něco zeptat?" "Když chceš." "Proč si vždycky stahuješ vlasy dozadu tímhle způsobem?" Byla to impertinentní otázka, osobní. Ještě více se začervenala.

"Já... jsem se vždy takhle česala." Ne, to nebyla pravda. Byla doba, jak si vzpomínala, s Horstem, kdy měla vlasy rozpuštěné na ramenou, husté a hnědé vlasy, v létě 1970. To bylo tehdy, když je čechral vítr na jezeře zámeckého parku Laxenburg.

Karim beze slova vstal a přešel za ni. Cítila, jak se v ní vzmáhá panika. Tohle bylo neskutečné. Obratné prsty uvolnily její velký želvovinový hřeben z drdolu. To musí přestat. Cítila, jak vytahuje vlásenky, její vlasy rozpouští, jak padají na záda. Seděla ztuhle na svém místě. Stejně prsty zvedly její vlasy a rozdělily je tak, že zarámovaly její tvář.

Karim stál vedle ní a ona se na něj podívala. Napřáhl obě ruce a usmál se.

"Tak je to lepší. Vypadáš o deset let mladší a hezčí.

Pojď, sedneme si na pohovku. Ty si vybereš obh'benou desku a já udělám kávu. Ano?" Bez dovolení vzal do svých rukou její malé ručičky a zvedl ji ze židle. Pustil jednu ruku a jemně ji odvedl z kuchyňského koutu do malého obývacího. Pak se vrátil do kuchyně.

Zaplať Bůh, že to tak udělal. Trásla se od hlavy k patě.

Mezi nimi mělo být pouze platonické přátelství. Jenže on se jí nedotkl, skutečně se jí nedotkl. Samozřejmě, že něco takového by nikdy nedovolila.

Podívala se na sebe do zrcadla na stěně, jak je zčervenala, vlasy na ramenou, rámující její tvář a skrývající uši.

Zdalo se jí, že se na ni dívá dívka, kterou znala před dvaceti lety.

Vzchopila se a vybrala desku. Její milovaný Strauss, valčíky, jejichž každou notu znala, Růže z jihu, Vídeňský les, Bruslaři, Dunaj... zaplať Pánbůh že je v kuchyni, a nevidí, že téměř desku pustila na gramofon. Jak se zdálo, velmi snadno našel kávu, vodu, filtry, cukr.

Seděla na jednom konci pohovky, když přišel, kolena u sebe, kávu na klíně. Chtěla mluvit o novém koncertním programu Musikvereinu příští týden, ale nemohla. Místo toho popíjela kávu.

"Edith, prosím tě, neboj se mě," zamumlal. "Jsem tvůj přítel, ne?" j, j "Nebud' blázen. Samozřejmě že se nebojím.

"To je dobře. Protože bych tě nikdy nemohl zranit, to přeci vis." Přítel. Ano, byli přátelé, přátelství vzniklé ze vzájemné lásky k hudbě, umění, opeře, kultuře. Určitě nic více.

Jenom taková malá mezera mezi přítelem a milencem.

Věděla, že ostatní sekretářky v bance mají manžela nebo milence, pozorovala je, jak jsou vzrušené před odchodem na schůzku, jak štěbetají v hale ráno po tom, bylo jí líto, že je tak sama.

j j "To sou Růže z ihu, že j " "Ano, samozřejmě mě.

"Myslím, že je to můj nejoh'benější valčík ze všech." "Můj také." To již bylo lepší, zpátky k hudbě.

Vzal jí šálek kávy z klína a postavil vedle svého vlastního na stolek. Potom vstal, vzal ji za ruce a postavil na nohy.

Co? " " ..

Cítila, jak bere její pravou ruku do své levé, silnou, jistou paži kolem svého pasu, jemně se otočila na nepatrném kousku podlahy mezi nábytkem, tančila valčík.

Gidi Barzilai by asi řekl, tak dělej, chlapče, neplýtvěj časem. Co on věděl? Vůbec nic. Nejdříve důvěra, potom pád. Karim držel svou pravou rukou na Editiných zádech.

Když se otáčeli, zbývalo několik centimetrů prostoru mezi nimi, Karim zvedl jejich spojené ruce těsně ke své398 mu rameni, jeho pravá ruka přitáhla Edith blíže k sobě, Bylo to neodolatelné.

Edith si najednou uvědomovala, že její tvář leží na jeho prsou, odvrátila se. Její malá ňadra spočívala na jeho těle, znovu cítila mužskou vůni.

Odtáhla se. Nechal ji, pustil její pravou ruku a levou jí zvedl bradu. Potom ji poh'bil, zatímco stále tančili. Nebyl to žádný smyslný polibek. Měl sevřené rty, nepokusil se o nic bližšího. Hlavou jí létala bouře myšlenek a pocitů, asi jako letadlo, které se vymklo kontrole, padá ve vývrtce, klesá, snaží se ovládnout a nejde to. Banka, Gemiitlich, její pověst, její mládí, její cizost, jejich věkový rozdíl, teplo, víno, vůně, sla, rty. Hudba přestala. Kdyby se býval pokusil o něco více, nepochybně by ho byla vyhodila. Její hlava takto spočinula na jeho hrudi.

Stáli bez hnutí, po několik sekund.

Byla to ona, kdo se odtáhl. Otočila se k pohovce, sedla si na ni, dívajíc se před sebe. Zjistila, že klečí před ní. Vzal obě její ruce do svých.

"Zlobíš se na mě, Edith " "To jsi neměl dělat, řekla.

"Nechtěl jsem. Přisahám. Ale nemohl jsem si pomoci." "Myslím, že bys měl jít." "Edith, jestli se na mě zlobíš a chceš mě potrestat, pak je jenom jedna cesta, jak to můžeš udělat. Nenecháš mě, abych tě znovu viděl." "No, nejsem si jistá." "

"Prosím, řekni, že se znova uvidíme.

"Myslím, že ano.

" "Kdybys řekla ne, pak nechám studii a vrátím se domů.

Nemohl bych žít ve Vídni, kdybys mě nechtěla vidět." "Nebud' hloupý. Musíš studovat." " Takže se uvidíme?" "

Dobře." Za pět minut odešel. Edith zhasla světlo, převlékla se do své dívčí noční košile, přetřela si tváře a vyčistila zuby a šla si lehnout.

Ležela v temnotě s koleny prtaženými k bradě. Po dvou hodinách udělala něco, co už neudělala celá léta. Usmála se do tmy. Byla to bláznivá myšlenka, která jí probíhala hlavou znova a znova a nevdalo jí to. Má milence. Je o deset let mladší, student, cizinec, Arab a muslim. A mně to nevadí.

Plukovník Beatty z USAF měl té noci službu v Rijádu hluboko pod starou letištní cestou.

Činnost Černé díry se nikdy nezastavila, nikdy se nezpomalila, a v prvních dnech letecké války pracovala ještě tvrději a rychleji.

Vzorový plán generála Chucka Hornera pro leteckou válku se vyrovnával s dislokací způsobenou tím, že stovky jeho bojových letadel byly určeny pro lov vypouštěcích zařízení raket Scud, místo aby útočily na cile, které jim byly předem určené.

Každý generál v boji potvrdí, že plán se dá vypracovat do poslední čárky, jenomže je to asi jako na poli, když se rozprašuje hnojivo, dopadá obvykle jinam, než si člověk myslí. Krize způsobená raketami dopadajícími do Izraele začínala být vážným problémem. Tel Aviv řval na Washington a Washington řval na Rijád. Přesměrování všech bojových letadel na lov unikajících mobilních vypouštěcích zařízení byl cenou, kterou Washington musel zaplatit, aby zabránil tomu, že by Izrael podnikl odvetné akce, a přítkazy z Washingtonu musely být splněny. Každý mohl vidět, že Izrael ztrácí trpělivost a kdyby vstoupil do války, byla by to katastrofa pro křehkou koalici, nyní seskupenou proti Iráku, ovšem problém zůstával stále značný.

Cile, které původně byly určeny k tomu, že budou zasaženy třetího dne, byly odloženy pro nedostatek letadel, a začaly se projevovat důsledky. Dalším problémem bylo, že stále ještě nebylo možno provést letecký průzkum účinku bombardování. To bylo důležité a muselo se to udělat.

Něco jiného by mohlo být nepříjemné.

Odhad škod způsobených bombardováním (BDA) byl klíčovou otázkou, protože Černá díra musela znát úroveň ť úspěchu nebo neúspěchu, a to po každém dnu leteckých útoků. Pokud bylo na rozkaze uvedeno velitelské středisko ko Iráku, radarová stanice nebo raketová baterie, bylo třeba na ně zaútočit. Ovšem i když k útoku došlo, došlo také ke zničení cíle? Jestliže ano, do jakého stupně? Deset procent, padesát procent, nebo se zvedl jen oblak prachu?

Předpokládat jenom, že irácká základna byla zlikvidována, nebylo vhodné. Příští den by mohly nic netušící spojenecké letouny být poslány právě přes toto místo při jiném letu. Pokud místo stále ještě fungovalo, piloti mohl zahynout.

V důsledku toho byly každý den podnikány lety a současně i unavení piloti museli přesně popisovat, co dělal a co zasáhli. Nebo co si mysleli, že zasáhli. Příští den přeletěla nad cílem jiná letadla a fotografovala.

Takže každý den, jen začínala třídní příprava letového rozkazu, muselo původní menu určených cílů zahrnovat i "druhou návštěvu", aby se tak dokončilo to, co se nepodařilo udělat úplně.

20. ledna, čtvrtého dne letecké války, se spojenecké letecké síly ještě oficiálně nedostaly k tomu, aby začaly likvidovat průmyslové závody označené jako závody na výrobu zbraní hromadného ničení. Stále ještě se letecké útoky soustřeďovaly na SEAD - potlačení protivzdušné obrany nepřítele.

Tu noc plukovník Beatty připravoval seznam úkolů pro průzkumné lety příštího dne na základě toho, co přinesly pohovory při debrifingu letců po návratu z letu.

O půlnoci byl již téměř hotov a první rozkazy již mířily k různým eskadrám, které byly určeny k leteckému fotografickému průzkumu s pokynem vylétnout ráno.

"Tak tady to je, pane." Byl to poddůstojník amerického námořnictva. Plukovník se podíval na cíl.

"Co to znamená - Tarmija?" "Tak je to označené, pane." "Tak hergot, kde ta Tarmija je?" "Tady, pane." Plukovník se podíval na leteckou mapu. Poloha pro něho nic neznamenal.

"Radar? Rakety, letecká základna, velitelské středisko?" ťp " "Ne ane, průmyslové zařízení.

Plukovník byl unaven. Byla to dlouhá noc a tak to bude až do rána.

"Ježíšikriste, vždyť jsme ještě s průmyslovými závody nezačali. Dejte mi seznam." Přeletěl očima seznam. Byla zde uvedena všechna průmyslová zařízení, která byla známa Spojencům jako zařízení věnující se výrobě zbraní hromadného ničení; byly zde továrny na výrobu granátů, výbušnin, vozidel, děl a náhradních dílů pro děla a tanky.

V první kategorii byly uvedeny A1-Qaim, As-šargat, Tuwaita, Faludžah, Hillah, A1-Atheer a A1-Furat. Plukovník nemohl vědět, že na seznamu chybí Raša-dia, kde ráčané namontovali druhou kaskádu plynových odstředivek na

výrobu uranu, problém, který unikl odborníkům z výboru Medusa. Tento závod, odhalený později až inspekcí OSN, nebyl zakopán, ale byl zamaskován jako závod na plnění lahví vodou.

Plukovník Beatty také nevěděl, že A1-Furat bylo místo, kde byla v podzemí první uranová kaskáda, ta, kterou navštívil Němec Dr. Stemmler "někde u Tuvajty" a že přesnou polohu udal právě Jericho.

"Není tady žádná Tarmija," zavřel.

"Ne pane, není tam," řekl poddůstojník.

"Řekněte mi souřadnice." Nikdo nemůže očekávat od analytika, aby si zapamatoval stovky podobných názvů míst v arabštině, kde navíc ještě jedno jméno se opakovalo u různých cílů, takže všechny cíle měly udány souřadnice podle GPS, určené dvanácti čísly, jako čtverec o velikosti padesát krát padesát metrů.

Don Walker, který bombardoval obrovskou továrnu v Tarmiji, zaznamenal souřadnice, které připojil ke své letové zprávě.

† "Ale tady to není," protestoval plukovník. "Dyt' to neť ani pořádný cíl. Kdo se do toho strefil?" "Nějaký pilot z 336. v A1-Charz. Nemohl zasáhnout první dva přidělené cíle, ne svou vinou. Nechtěl přiletět se vším zpátky, aspoň si to myslím." "Blbec jeden," zamumlal plukovník. "Tak jo, dejte to na průzkum. Ale s nízkou prioritou. Neplývejte na to filmem." Kapitán Darren Cleary seděl za řízením svého F- Tomcatu a nebyl nijak šťastný.

Pod ním byl šedý trup letadlové lodi USS Ranger mřící přídií proti lehkému větru a plující rychlostí sedm uzlů vodou. To všechno dohromady s protivětrek znamenalo třicet pět uzlů vanoucího vzduchu po letové palubě a do toho museli letci vzlétat.

Moře severního Zálivu bylo při prvním svítání mrtvé a až později se nad ním rozsvítí obloha, jejíž barva přejde do modré. Bylo by to tedy skutečně příjemné polétání pro mladého námořního pilota, který vzletěl na jednom z nejlepších bojových letounů světa.

Pod názvem Obránce flotily se Tomcat se dvěma kormidly a posádkou dvou mužů stal známý širšímu diváckému okruhu díky filmu Top Gun. Pilotovo křeslo je pravděpodobně asi nejvytouženějším křeslem amerického bojového letectva, rozhodně pak v námořnictvu.

Tomcat, všeobecně uznávaný jako jeden z nejlepších přepadových stíhačů na světě, může užívat střely Sparrow, Sidewinder nebo Phoenix, aby srazil své protivníky z nebe, a jindy zase může použít raketu Maverick, aby zlikvidoval cíle na zemi.

Snadno ovladatelný, mimořádně obratný a velmi rychlý, znamená u firmy Grumman to, co Eagle pro McDonnellDouglas - prostě to nejlepší co mají.

Letět v takovém letadle za tak nádherného dne právě týden po přeletu do Zálivu, by pro Darrena Clearyho představovalo normálně velké potěšení. Důvodem jeho naštvání bylo, že nebyl určen na bojový let, ale na průzkum, kdy má jenom fotografovat, jak nadával ještě včera.

Stále prosil operačního důstojníka eskadry, aby ho nechal lovit Migy, jenže bezúspěšně.

"Někdo to musí udělat," zněla odpověď. Jako všichni piloti stíhačů určených k získání letecké nadvlády mezi Spojenci ve válce v Zálivu se obával, že irácké stíhačky zmizí z oblohy za pár dní, takže si ani nic neužije.

Takže k jeho velké žalosti ho "hodili" na let TARPS.

Za ním a za jeho operátorem zbrojních systémů hřměly dva motory General Electric F110-GE-400, zatímco byl letoun připojován na parní katapult, na úhlové letové palubě, mířící mírně mimo osu letadlové lodi Ranger. Cleary čekal, ovládání motorů v pravé ruce, řídicí páku pevně v pravé ruce, zatímco venku probíhaly poslední přípravy.

Konečně dotaz, pokývnutí a obrovské zahřmění motorů přepnutých na přidavné spalování, a katapult ho vyhodil z letadla o hmotnosti 68 000 liber rychlostí 150 uzlů během tří sekund do vzduchu.

Šedá ocel lodi zmizela za ním, pod ním se třpytilo temné moře, Tomcat se jakoby opřel o vzduch kolem a začal stoupat k svítajícímu nebi.

Mělo jít o čtyřhodinový let s dvojím doplňováním paliva. Měl fotografovat dvanáct cílů a neměl být sám. Před ním již byl A-6 Avenger s laserem řízenými pumami pro případ, že by se dostali do palby protiletadlového dělostřelectva, obávaných Triple-A, a v takovém případě měl Avenger irácké dělostřelce umlčet. Se stejným účelem letěl i EA-6B Prowler, vyzbrojený raketami HARM pro případ, že by se dostali někam k odpalovací základně SAM, řízené radarem. Prowler by pak použil své rakety HARM na likvidaci radaru a Avenger by použil své laserem řízené pumy proti raketám.

Pro případ, že by se objevilo irácké letectvo, zde byly další dva Tomcaty, poněkud výše a po každé straně průzkumného letounu, se silnými radary AWG-9, schopným zjistit iráckého pilota na velkou vzdálenost, ještě než vůbec vzletěl.

Všechno tento kov a technika měly chránit to, co viselo pod nohama Darrena Clearyho, pouzdro systému taktického leteckého průzkumu (TARPS).

TARPS byl zavěšen poněkud nesymetricky pod osou Tomcatu, připomínal aerodynamickou rakev dlouhou sedmáct stop a byl mnohem komplikovanější než vynikající a drahý Pentax v rukách turistů.

Vpředu byla umístěna kamera s dvěma polohami: dopředu a dolů nebo přímo dolů. Vzadu pak byla panoramatická kamera vyhlížející ven po straně a dolů, doprava a doleva. Za ní se pak nacházel infračervený průzkumný soubor, určený pro záznam vyzařovaného tepla a jeho zdroje. A konečně tu byl ještě sám pilot, který mohl na svém průhledovém displeji v kabině vidět to, co fotografuje, zatímco již mířil jinam.

Darren Cleary vystoupal na 15 000 stop, setkal se se zbytkem svého doprovodu a všichni zamířili k cisternovému letounu KC-135 jižně od irácké hranice.

Aniž by je Iráčané znepokojovali, ofotografoval jedenáct hlavních cílů, které mu byly určeny, a vrátil se zpátky nad Tarmiju - k dvanáctému cíli s nižší prioritou.

Když přelétával Tarmiju, podíval se na displej a zamumlal: "Do prdele, co to je?" To byl okamžik, kdy poslední ze snímků v každé z jeho hlavních kamer se rozhodl zakončit své poslání.

Po druhém doplnění paliva přistál bez problémů na letadlové lodi Ranger. Palubní posádka svésila kamery, odvezla je do fotografické laboratoře pro vyvíjení negativů.

I Cleary byl vyslechnut o průběhu svého bezproblémového letu, a potom společně s důstojníkem průzkumu sešel k světelnému stolu. Jak se na stole objevovaly jednotlivé negativy, Cleary vysvětloval, co který snímek znamená a odkud pochází. Důstojník průzkumu si dělal poznámky pro svou vlastní zprávu, která bude připojena ke Clearyho s fotografiemi.

Když přišli k posledním dvaceti snímkům, důstojník se zeptal.

A co je tohle? "To se mě neptej," řekl Cleary. "Jsou z cíle v Tarmiji; to si Rijád vybral na poslední chvíli." "Jo, ale co jsou ty věci uvnitř továrny?" "No, vypadá to jako létající talíře pro obry," navrhl Cleary zamyšleně.

A tato věta tomu zůstala. Důstojník průzkumu ji použil ve své vlastní zprávě, doplnil prohlášení, že nemá nejmenší představu, o co jde. Když byl celý soubor kompletní, letoun Lockheed S-3 Viking odstartoval z Rangeru a vzal všechno do Rijádu. Darren Cleary se vrátil k bojovým letům, nikdy se však nesetkal s vyhýbavými Migy a ze zálivu odjel s lodí USS Ranger koncem dubna 1991.

Wolfgang Gemiitlich začal být toho rána stále více znepokojen stavem své osobní sekretářky.

Byla zdvořilá a oficiální jako vždy a výkonná jak potřeboval - a Herr Gemiitlich toho potřeboval hodně. Třebaže nebyl nijak zvlášť citlivý, nejdříve nic neviděl, avšak při její třetí návštěvě v jeho svatyni, když jí diktoval dopis, zjistil, že je kolem ní něco nezvyklého.

Samozřejmě nic lehkomyšlného a určitě ne frivolního takového by nikdy netoleroval. Bylo to ovzduší, které bylo kolem ní. Při třetí návštěvě se na ni podíval pozorněji, jak s hlavou nahnutou nad poznámkovým blokem zaznamenávala jeho diktát.

Samozřejmě, nevýrazné služební šaty byly v pořádku, okraj pod kolena. Vlasy byly stále svázané do drdolu na hlavě... ovšem při její čtvrté návštěvě poznal, a to ho úplně ohromilo, že Edith Hardenbergová je napudrovaná. Vůbec ne silně, pouze náznakově. Rychle se podíval, aby zjistil, zda není namalovaná, a oddechl si, když po tom neviděl ani stopy. Možná, myslel si, se mýlí. Byl studený leden, mrazivé počasí mohlo nějakým způsobem ovlivnit její pokožku; nepochybně pudr tam byl, aby jí ulehčil boj s větrem.

Jenže tu bylo ještě něco jiného.

† Oči. Ne, žádná maskara, proboha to ne, jenom ne ždnou maskaru. Znova se podíval, ale nic takového. Byl zmatený, znovu a znovu všechno prohlížel. Až teprve při obědě, když si rozložil plátěný ubrousek na stůl a jedl sendviče řádně připravené paní Gemiitlichovou jako každý den, ho to napadlo.

Její oči zářily. Ano, oči slečny Hardenbergové zářily. To nemohla být ani zima - to už byla přece čtyři hodiny uvnitř.

Bankéř odložil napůl snědený chlebiček a uvědomil si, že takovýto náznak viděl u některých mladších sekretářek ještě předtím, než odcházely domů v pátek večer.

Bylo to štěstím. Edith Hardenbergová byla opravdu šťastná. Bylo to vidět, jak si uvědomoval, na způsobu jak šla, způsobu jakým mluvila a způsobu jakým se dívala.

Taková byla celé to ráno - a navíc ten náznak pudru. To bylo dost, aby to Wolfganga Gemiitliche hluboce znepokojilo. Doufal jenom, že nevyhazuje peníze.

Letecké snímky, které přivezl ze svého letu kapitán Darren Cleary, přiletěly do Rijádu odpoledne, součást záplavy čerstvých snímků, které každý den proudily do štábu CENTAE. Některé z těchto snímků pocházely z družic KH- a KH-12, které vysoko nad zemí braly v širokouhlých záběrech obrázky z celého Iráku. Pokud tam nebyla změna proti předchozímu dni, byly ukládány do archivu.

Další pocházely z neustálých průzkumných letů poněkud níže z letadel U-2 a TR-1. Některé z nich vykazovaly aktivitu Iráku, vojenskou nebo průmyslovou, a co bylo nové - pohyby jednotek, letouny popojíždějící tam, kde nebyly předtím, odpalovací zařízení na nových místech.

Všechny tyto snímky šly k Rozboru cíle.

Snímky z Tomcatu z lodi Ranger byly pro vyhodnocování škod způsobených bombami. Prošly Stodolou, souborem zelených stanů na okraji vojenské letecké základny, potom řádně opatřeny popiskami a identifikovány prošly cestou do Černé díry, kde se dostaly do oddělení BDA - vyhodnocování škod způsobených bombardováním.

Plukovník Beatty přišel do služby v sedm hodin večer.

Dvě hodiny se propracovával snímky raketové základny (částečně zničené, dvě baterie zřejmě stále nedotčené) a spojovacího střediska (rozbitého na prach) plus řady zpevněných leteckých úkrytů, ve kterých byly irácké Migy, Mirage a Suchoje (silně narušené).

Když se dostal k dvanácti snímkům továrny v Tarmiji, zamračil se, vstal a přešel ke stolu, za kterým seděl štábní seržant Královského letectva.

"Charlie, co je tohle "Tarmija, pane. Pamatujete si, to je ta továrna, co rozbil Strike Eagle včera, ta, co nebyla na seznamu?" "Jo, ta továrna, co nebyla ani určena za cíl "Jo, to je ona. Tomcat z Rangeru tohle vyfotografoval právě tak asi okolo desáté dnes ráno." Plukovník Beatty poklepal na fotografie v ruce.

"Hergot, co se tam vlastně děje?" "Nevím, pane. To je důvod, proč jsem vám je dal na stůl.

Nikdo na to nemůže přijít." "Tak to vypadá, že ten chlapík z toho Eagle zřejmě narazil na něco, na co neměl. Řádě tam jak blbě." Britský poddůstojník a americký plukovník se díval znovu na obrázky, které přivezl zpátky Tomcat z Tarmije. Byly naprosto jasné, rozlišení fantastické. Některé byly z kamery KS-87B ze směru zepředu a dolů, která byla umístěna v nose TARPS, a ukazovaly zničenou továrnu, jak se Tomcat blížil ve výši 15 000 stop, další byly z panoramatické kamery KA-99A ze středu podvěsu. Muži ve Stodole vybrali dvanáct nejlepších a nejjasnějších.

"Jak velká je ta továrna?" zeptal se plukovník.

"Asi tak sto krát šedesát metrů, pane." Obří střecha byla odtržena, pouze zbytek zakrýval asi tak čtvrtinu iráckého závodu.

Na ostatních třech čtvrtinách, které otvíraly pohled do celé továrny, bylo možno z ptačí perspektivy vidět celé vnitřní vybavení. Byla zde jednotlivá menší oddělení, izo408 lovaná dělicími stěnami a v každém tomto oddělení byl velký tmavý kotouč, který zaujímal většinu plochy.

"To je kov?" "Ano, pane, alespoň podle infračerveného rozboru. Je to nějaká ocel." Ještě zajímavější byla a důvodem pro veškerou pozornost věnovanou jim pracovníky BDA se stala irácká reakce na nálet Dona Walkera. Kolem továrny bez střechy bylo nyní seskupeno ne snad jeden, ale pět obřích jeřábů, jejich ramena se nakláněla nad vnitřkem jako hlavy čápů. Při všech těch škodách, které byly nyní v Iráku, jeřáby této velikosti, všechny na jednom místě, byly něčím neobyčejným.

Kolem továrny a uvnitř byla spousta dělníků, kteří se snažili pripoutat disky k závěsům jeřábů, aby bylo možno je odnést.

"Spočítal jste ty chlapíky, Charlie?" "Je jich asi dvě stě, pane." "A tyhle disky.." Plukovník Beatty se podíval do zprávy důstojníka průzkumu z Rangeru... "tyhle létající tahře pro obry?" "Nevím, o co jde, pane. Nikdy jsem něco takového neviděl." "Musí být pro pana Saddáma Husajna asi ztraceno důležité. Je Tarmija skutečně mimo cílovou zónu?" "Ano, aspoň nebyla na seznamu, plukovníku. Nechtěl byste se podívat na tohle?" Štábní seržant vytáhl jiný snímek z pořadače. Plukovník se podíval, kam poddůstojník ukazoval.

"Drátěné zátarasy.

"Dvojitě zátarasy. A tady?" Plukovník Beatty si vzal lupu a znovu se podíval.

"Zaminovaný pás... baterie Triple-A... strážní věže.

Kde jste to našel, Charlie?" "Tady. Bylo to na velkém snímku." Plukovník Beatty se díval na čerstvý snímek, pořízený z velké výšky, snímek celé Tarmije a okolní oblasti. Potom zhluboka vydechl.

"Ježíši Kriste, my musíme vyhodnotit znova celou Tarmiju. Jak se stalo, že jsme na to nepřišli?" Důvod byl v tom, že všech těch 381 budov průmyslového komplexu známých pod názvem Tarmija bylo vyřazeno prvními analytiky jako nevojenský cíl nehodící se pro zařazení do cílů útoku z důvodů, které se později staly předmětem vtipů všech těch mravečků, kteří pracoval a přežívali v Černé díře.

Byli to Američané a Britové, všichni patřili k NATO.

Jejich výcvik se věnoval vyhodnocování sovětských cílů a proto také hledali sovětský způsob práce.

Hledali obvykle náznaky. Jestliže budova nebo komplex byla vojenská a důležitá, pak tam nikdo nesměl. Znamenalo to, že zde budou strážce proti chodcům a ochrana proti útoku.

Byly zde strážní věže, drátěné zátarasy? Baterie Triple-A, rakety, minová pole, kasárna? Byly zde znaky toho, že tam jezdí a vyjíždějí těžké vozy? Bylo zde vedení vysokého napětí nebo byly zde náznaky, že se uvnitř nachází vlastní elektrárna? Všechny tyto znaky znamenaly, že takové zařízení bude cílem. Na první pohled v Tarmiji nic takového nebylo.

Bylo skutečně štěstím, že si seržant RAF usmyslel, že se podívá znova na snímek celé oblasti z velké výšky. A tady najednou bylo všechno... zátarasy, baterie, kasárny, zesílené brány, rakety, ostnatý drát, minová pole. Jenomže všechno to bylo daleko.

Iráčané prostě zabrali obrovský kus půdy o velikost sto krát sto kilometrů a všechno to ohradili. Něco takového by v západní ani ve východní Evropě nebylo možné.

Průmyslový komplex, z jehož 381 budov, jak se později zjistilo, bylo 70 věnováno válečné výrobě, ležel uprostřed čtverce, značně rozptýlený, aby se omezily škody bombardováním, ale stále ještě na pouhých 500 akrech z oněch 000 akrů chráněné zóny.

Když první analytici studovali letecké snímky Tarmije, hledali ploty a zátarasy, ale ty se nacházely na mile daleko od okraje snímku.

† A co elektrické vedení? Tady není nic, co by bylo schopné dodávat energii něčemu většímu než je kartáček na zuby."

"Tady, pane. Čtyřicet pět kilometrů na západ. Veden elektrického napětí vede opačným směrem. Sázm padesát liber proti konzervě teplého piva, že tohleto vedení je klamné. Ten pravý kabel bude zakopán pod zem a vede z elektrárny do srdce Tarmije. Je to 150megawattová elektrárna, pane." Ten čurák," vydechl plukovník. Potom se napřímil, sebral hromádku fotografií.

"Dobrá práce, Charlie. Vezmu tohle k Busteru Glossonovi. Zatím není třeba přešlapovat kolem té továrny bez střechy.

Pro Iráčany je to důležité a tak to rozbijeme." "Ano, pane, dám to na seznam.

"Ne až za tři dny. Zítra. Co je k dispozici?" Štábní seržant přešel k počítači a vyt'ukal dotaz.

"Nic, pane. Každá jednotka má svou práci." "Nemohli bychom přeměřovat eskadru?" "Asi ne. Protože lovíme Scudy, máme zpoždění. Ale počkejte, tady je čtyřicet tři, sto v Diegu. Ty mají kapacitu." "OK, tak to dejte dvaapadesátkám."

"Jestli dovolíte, pane," poznamenal štábní poddůstojník, používaje zdvorilého oslovení, které maskovalo jeho nesouhlas, "dvaapadesátky se nehodí pro přesné útoky" "Podívej, Charlie, za dvacet čtyři hodin ti Iráčané to všechno vyčistí. Nemáme žádný výběr. Dej jim to." "Ano, pane.

"Mike Martin byl příliš čínorodým člověkem, než aby se skrýval na sovětském území více než pár dní. Ruský správce a jeho žena byli nervózní, nevyspalí, protože v noc poslouchali nekonečnou kakofonii padajících bomb a raket, čemuž přizvukovalo hřmění iráckého protiletadlového dělostřelectva, sice hojného počtem, ale většinou neúčinného.

Nadávali z okna na všechny americké a britské letce, jenže jim také docházela potrava a ruský žaludek, to je pořádný argument. Bylo tedy rozhodnuto poslat zahradníka Mahmuda na nákup.

Martin jezdil na kole po městě tři dny, když uviděl kridovou značku. Byla na zadní stěně jednoho ze starých domů v

čtvrti Karadit-Mariam a znamenala, že Jericho dodal balíček do odpovídající mrtvé schránky.

Bez ohledu na bombardování se přirozená schopnost obyčejných lidí, pokoušejících se nějak přežít, začala projevovat a lidé se uklidňovali. Aniž by řekli slovo, snad jenom tichým šepotem a pouze k členu rodiny, který neprozradí mluvčího AMAM, dělnická třída si začala uvědomovat, že Synové psů a Synové Nadžího, jak se zdá, jsou schopni zasáhnout to, co chtějí zasáhnout, a zbytek nechávají na pokoji.

Po pěti dnech, zbyla z prezidentského paláce jenom hromada trosek (Den 2), ministerstvo obrany neexistovalo, ani telefonní centrála, ani hlavní elektrárna. Ještě nepohodlnější bylo, že všech devět mostů nyní leželo na dně Tigridu, avšak řada malých podnikatelů si zridila převoznictví přes řeku; některé pramice byly dostatečně velké, aby tam mohly vjet nákladní vozy a automobily, některé naložily tak jenom deset cestujících a jejich kola, některé byly prostě jenom čluny s párem vesel.

eřšina významnějších budov zůstala nedotknutá. Hotel Rašid v čtvrti Karch byl stále nabit západními novináři, třebaže Rais byl určitě v bunkru pod ním. Ještě horší bylo, že štáb AMAM, soubor propojených domů se starým fasádami a modernizovaným vnitřkem v uzavřené ulici poblíž Qasr-el-Abjad ve čtvrti Risafa, byl nepoškozen.

Pod těmito dvěma domy bylo Gymnázium, o kterém se nikdy nehovorilo, leda šepotem, kde Omar Chatib, Mučitel, vynucoval svá přiznání.

Za řekou v Mansúru byl nepoškozen rovněž velký blok kancelářů, kde byl hlavní stan Mukhabarátu, zahraniční rozvědky a kontrarozvědky.

Mike Martin zvažoval problém křídové značky, když šlapal zpátky k sovětské vile. Věděl, že jeho rozkazy byly jasné - nepřibližovat se. Kdyby byl chilským diplomatem Benz Moncadou, tak by asi uposlechl pokynu a měl by pravdu. Jenže on byl vycvičen, aby ležel nehnutě, je-li to nezbytné, celé dny, na jedné pozorovatelně a pozoroval okolní krajinu, až si mu ptáci začnou sedat na hlavu.

A pochyboval, zda jednotky AMAM mají tuto výdrž.

Té noci, pěšky, přešel řeku do Risafy, když začal nálet, a šel směrem k zeleninovému trhu ve čtvrti Kasra. Na chodnících tu a tam byly postavy, které se rozbíhaly ke krytům, jako kdyby je tyto ubohé přibytky mohly chránit před střelami Tomahawk, a on byl pouze jedním z nich.

Mnohem důležitější bylo, že jeho hra, pokud se týkala hlídek AMAM, se, jak je vidět, vyplácela: ani ty se nechtěly ukazovat na otevřených ulicích, s Američany nad hlavou.

Nalezl si dobré místo na střeše ovocného skladu, z jejíhož okraje mohl vidět ulici, dvůr a dlaždici, kde byla mrtvá schránka.

Od osmi hodin večer až do čtyř ráno tam ležel a pozoroval.

Pokud byla schránka prozrazena, AMAM tam nebude mít méně než dvacet mužů. Celou tu dobu by tu muselo být slyšet šoupání bot po kameni, kašlání, protahování strnulých údů, škrtnutí zápalkou, ohýnek cigarety, hrdelní rozkaz okamžitě típnout; něco by se dělo. Prostě nevěřil, že Chatibovi nebo Rahmaniho lidé by dokázali sedět nehnutě a tiše celých osm hodin.

Krátce před čtvrtou hodinou ráno bombardování přestalo. Na trhu již nebyla žádná světla. Znova se rozhlížel, zda někde neuvidí nějakou kameru, jenže na tomto místě nebylo nic, kam by ji bylo možno umístit. Deset minut po čtvrté sklouzl ze střechy, přešel ulicí, našel dlaždici, vybral zprávu a odešel.

Přešel zed' zahrady vily prvního tajemníka Kulikova krátce před svítáním a ve své chatě byl driv, než se něco pohnulo. Jericho poslal jednoduchou zprávu. Již devět dní nic neslyšel. Neviděl také žádné značky křídou. Od poslední zprávy nedošlo ke kontaktu. Nedostal také zaplacení na svůj bankovní účet. Přesto jeho zpráva byla vyzvednuta; věděl to, protože to zkontroloval. Co se děje?

Martin tuto zprávu do Rijádu nevyslal. eděl, že měl uposlechnout rozkazu, jenže také si myslel, že to on, nikol Palfrey, se musí rozhodovat, a že má také právo toto rozhodnutí přijmout. Jeho riziko té noci bylo prokalkulováno; všechny své dovednosti zde sázel proti mužům, kteří, jak věděl, byli v takové hře horší. Kdyby tu byl jediný náznak, že je ulička pod dozorem, pak by nepochybně odešel, tak jak přišel, a nikdo by ho neviděl.

Je možné, že Palfrey měl pravdu a Jericho byl prozrazen. Je také možné, že Jericho prostě jenom předával, co slyšel říci Saddáma Husajna. Problémem byl ten milion dolarů, který CIA odmítla zaplatit. Martin napsal svou vlastní odpověď. Uvedl, že byly problémy způsobené začátkem letecké války, že však nic není v nepořádku, že při trošce trpělivosti se to vyřídí. Potvrdil, že poslední zpráva byla skutečně vyzvednuta a vyslána, jenže on, Jericho, jako muž velkého světa, jistě pochopí, že milion dolarů je značně velká částka, že informace je třeba zkontrolovat. To bude chvíli trvat. Jericho by se měl uklidnit v těchto těžkých dobách a počkat na příští značku křídou, která ho upozorní na to, že jejich ujednání znovu platí.

Za dne Martin uložil zprávu za cihlou ve zdi hradby staré citadely v Aadhamiyi a za setmění udělal značku křídou na rezavých vratech garáže v Mansúru.

O dvacet čtyři hodin později křídová značka zmizela.

Každou noc si Martin ladil Rijád, ale nic nepřišlo. Věděl, že jeho rozkaz zněl zmizet z Bagdádu a že jeho kontrolor asi čekají, kdy přejde hranici. Rozhodl se, že počká o něco déle.

Ostrov Diego García nepatří právě mezi nejnavštěvovanější místa na světě. Je to malíčký ostrov, spíše jenom korálový atol, jeden z Chagoských ostrovů v jižním Indickém oceánu. Kdysi to bylo britské území, ale již celá léta bylo pronajato USA.

Během války v Zálivu zde v izolaci sídlilo 4300. bombardovací křídlo USAF, s letouny B-52 Stratofortress.

B-52 byl nepochybně nejstarším letounem války, protože byl ve službě více než třicet let. Mnohé z těchto letounů tvořily páteř strategického velitelství letectva s hlavnítn štábem v Omaze v Nebrasce. Byly to obří letouny, které oblétały území sovětského impéria ve dne v noci, naložené jadernými pumami.

Třebaže byly staré, stále zůstávaly obávanými bombardéry a ve válce v Zálivu byly použity s hrozným účinkem proti zakopaným jednotkám irácké elitní Republikánské gardy v pouštích jižního Kuvajtu.

Pokud tato smetánka irácké armády vyšla k smrti vyčerpaná a se zdviženými rukama během pozemní ofenzivy Koalice, bylo to zčásti proto, že jejich nervy byly otřeseny a jejich morálka zlomena neustálými, celý den a noc probíhajícími útoky B-52.

Ve válce v Zálivu působilo pouze osmdesát těchto bombardérů, ovšem jejich nosnost je tak obrovská, že dokázaly shodit 26 000 tun bomb, což bylo čtyřicet procent celého množství shozeného ve válce.

Tato letadla jsou tak velká, že hmotnost osmi motorů Pratt and Whitney J-57 zavěšených po dvou pod každým křídlem působí, že jejich křídla mají na zemi negativní vzepětí. Teprve při startu s plnou zátěží se jako první zvedají křídla, a vypadá to, jako když u racka křídla zvedají celý velký trup. Až za letu se jejich negativní vzepětí vyrovná.

Jedním z důvodů spuštění této hrůzy na Republikánské gardy v poušti bylo, že tyto letouny létají mimo dohled a nejsou slyšet, takže jejich bomby přilétají bez jakéhokoli varování a jsou tedy ještě obávanější. Jestliže ovšem jde o velmi dobré bombardéry pro kobercové bombardování, pak jejich přesnost nepatří mezi silné stránky, přesně tak, jak to namítal poddůstojník britského letectva.

Na úsvitu 22. ledna se tři B-52 zvedly ze startovní dráhy na ostrově Diego García a zamířily k Saúdské Arábii.

Každý z nich byl naložen maximálním užitečným zatížením, jednapadesátí 750librovými "železnými" nebo "hloupými" bombami, tedy neřízenými, ponechanými tomu, aby padaly z výše 35 000 stop prostě tam, kam padnou. Ve vnitřních pumovnicích bylo dvacet sedm těchto bomb a zbytek pak na závěsnících pod každým křídlem.

Tyto tři bombardéry tvořily obvyklou "buňku" a jejich posádky se ještě včera těšily na to, že budou moci rybarit, plavat a potápět se ve vodách obklopujících jejich tropický úkryt. S povzdechem rezignace však nastoupily kurs směrem k vzdálené továrně, kterou nikdy neviděly a také nikdy neuvidí.

B-52 Stratofortress, kterému se také přezdívá "Buff" Bizon, ne snad proto, že je natřen hnědou nebo pískově hnědou barvou, ani proto, že by to mělo nějaké spojení s bývalým plukem z východního Kentu v Anglii se žlutým výložkami. Toto slovo ani není zkratkou prvních dvou písmen označení v angličtině vyslovovaných jako Bí - fifty tú. Letci to spíše vykládají jako zkratku výrazu Big Ugly Fat Fuck (Velkej, hnusnej, tlustej parchant).

Bizoni tedy zamířili na sever, našli Tarmiji, zachytily její "obraz" na radarech a svrhly všech 153 bomb. Potom se vrátily domů na Chagoské ostrovy, konkrétně na ostrov Diego García.

Ráno, zhruba v době, kdy Londýn i Washington začaly křičet, že potřebují více snímků těch záhadných "létajících talířů", byl vyslán další průzkumný let, jenže tentokrát ho prováděl Phantom z alabamské letecké Národní gardy, který vzlétl ze základny Šejk Isa na Bahrajnu, které se mezi letci říkalo Šejkova pizza.

Na rozdíl od obvyklé tradice Bizoni skutečně cíl zasáhli.

Tam, kde bývala továrna s létajícími talíři, zbyl jenom obr kráter. Londýn a Washington se musely spokojit s dvanácti snímky, které pořídil kapitán Darren Cleary.

Nejlepší analytici v Černé díře se podívali na obrázky, pokrčili rameny a poslali je svým nadřízeným ve dvou hlavních městech.

Fotografie byly zaslány současně i organizacím JARID, t britskému středisku pro vyhodnocování snímků, a ENPIC t ve Washingtonu. t Ti, kdo procházejí kolem tohoto čtvercového, cihlového bloku na rohu zanedbané dezolátní čtvrti ve středě Wať hingtonu, pravděpodobně asi netuší, co je uvnitř. Jediným náznakem existence Národního fotografického střediska pro vyhodnocování je komplex komínů klimatizace, která udržuje stálou teplotu obrovského souboru nejvýkonnějších počítačů v Americe.

ších počítačů v Americe.

Pokud se týká zbytku, pak zaprášená a deštěm smáčená okna, nijak impozantní vchod a špína, hnaná větrem ulic venku, by mohly vytvářet dojem, že se jedná o nepříliš prosperující sklad.

Jenže je to místo, kam přicházejí snímky z družic, zde jsou analytici, kteří pracují, aby řekli pánům z Národní kanceláře průzkumu, Pentagonu a CIA, co vlastně všechny ty drahé družice uviděly. Tito analytici jsou nepochybně dobří, naprosto přesní při použití své techniky, mladí, chápaví a přemýšliví. Jenže nikdy neviděli takové disky jako jsou ty "létající talíře" v Tarmiji. Proto založil fotografie a řekli, že nic takového nikdy neviděli.

Pánové na ministerstvu obrany v Londýně a v Pentagonu ve Washingtonu, kteří věděli všechno o každé konvenční zbraní počínaje lukem, prozkoumali snímky, zavrtěli hlavou a vrátili je zpátky.

Pro případ, že by to mělo něco společného se zbraním hromadného ničení, byly snímky ukázány také vědcům v Porton Down, Harwellu a Alderznostenu v Anglii a dalším v Sandii, Los Alamos a Lawrence Livermore v Americe. Výsledek byl stejný.

Nejlepším předpokladem bylo, že disky byly součástí velkých elektrických transformátorů určených pro novou ráckou elektrárnu. To bylo vysvětlení, které bylo konečné, když na požadavek dalších snímků z Rijádu přišla odpověď, že továrna Tarmija přestala doslova existovat.

Bylo to velmi dobré vysvětlení, avšak nedokázalo vysvětlit jeden problém: proč se Iráčané tak zoufale snažil tyto disky zachránit a nebo zakrýt?

Teprve večer 24. ledna Simon Palfrey zavolal z telefonní budky do bytu Terryho Martina.

"Co takhle dát si zase nějaké indické jídlo?" zeptal se.

"Dnes večer nemohu," řekl Martin. "Balím." Neuvedl samozřejmě, že Hilary je zpátky a že také on chtěl strávit večer se svým milencem.

"A kam jedete?" zeptal se Palfrey.

"Do Ameriky," řekl Martin, "pozdání k přednášce o abbásovském kalifátu. Je to opravdu lichotivé. Jak se zdá, h'bí se jim můj výzkum právní struktury Třetího kalifátu. Je mi líto." "Je tu zrovna něco, co právě přišlo z jihu. Další hádanka,

kteřou nikdo nemůže vysvětlit. Nejde však o nuance arabštiny, je to technická záležitost. Takže..." "A co to je?"

"Fotografie. Dostal jsem kopii." Martin váhal.

"Jiné stéblo ve větru?" zeptal se. "V pořádku, ve stejné restauraci. V osm." "Asi to není nic jiného," řekl Palfrey, "asi jen jiné stéblo." Nevěděl, že to, co držel v ruce v té mrazivé telefonní budce, byl pořádný kus povřísla na svázání těch všech stébel.

17 Terry Martin přistál na mezinárodním letišti v San Francisku ve tři hodiny místního času odpoledne příštího dne, zde na něho čekal jeho hostitel profesor Paul Maslowski, žoviální a přátelský, v americké uniformě vysokoškolských učitelů - tvrděm saku s koženými záplatami na loktech.

Okamžitě cítil, že je obklopen srdečným přijetím té celonarnerické pohostinnosti.

"Betty a já jsme si řekli, že hotel by pro vás byl takový neosobní. Nechtěl byste zůstat u nás?" řekl Maslowski, když řídil svůj vůz z letištního komplexu na dálnici.

"Děkuji vám, to by bylo báječné," řekl Martin a také to tak myslel.

"Studenti se opravdu těší na to, že vás uslyší, Terry Samozřejmě že nás mnoho není - naše arabská fakulta musí být nepochybně menší než vaše v SOAS, ale jsou strašně pracovití." "Báječné. Těším se na ně." Spokojeně rozmlouvali o své společné vášni, středověké Mezopotámii, až přijeli k řadovému domku profesora Maslowského na předměstí u Menlo Parku.

Zde na ně čekala Paulova žena Betty a Martin dostal příjemný a pohodlný pokoj pro hosty. Podíval se na hodinky; tři čtvrtě na pět.

Mohu si zatelefonovat?" zeptal se, když přišel dolů.

"Zcela jistě," řekl Maslowski, "chcete asi volat domů?"

"Ne, tady v místě, máte telefonní seznam Našel to pod Livermore. Lawrence L. Národní laboratoř v okrese Alameda. Byl právě čas.

"Můžete mě spojit s oddělením Z?" zeptal se, když se ozvala centrála. Jeho výslovnost byla ovšem anglická, Z vyslovil jako "Zed".

"S kým?" zeptalo se děvče.

"Zí," zašeptal profesor Maslowski, "my to spelujeme Zí." "Oddělení Zí," řekl Martin. "Kancelář ředitele." "Počkejte chvíli." Na lince se ozval jiný ženský hlas.

Kancelář ředitele, co pro vás mohu učinit?" "Byl to asi britský přízvuk, který pomohl. Vysvětlil, že je doktor Martin, vysokoškolský učitel z Anglie, který je zde na krátké návštěvě, a byl by vděčen, kdyby mohl mluvit s ředitelem. V telefonu se ozval mužský hlas.

"Dr. Martin?" "Ano." "Já jsem Jim Jacobs, náměstek ředitele. Co pro vás mohu udělat?" "Podívejte, já vím, že je to strašně narychlo, ale jsem zde jenom na krátkou návštěvu na přednášce pro fakultu v Berkeley. Potom musím letět zpátky. Myslel jsem, zda bych nemohl přijet do Livermore a navštívit vás." Na lince bylo cítit trochu údivu.

"Můžete mi alespoň naznačit, o co jde, doktore Martine?" "Víte, ono to není jednoduché. Jsem členem britské části výboru Medusa. Říká vám to něco?" "Samozřejmě. Jenomže my už tady pomalu zavíráme.

Hodilo by se vám zítra?" "Dokonale. Přednášku mám odpoledne. Hodilo by se vám ráno?" "Řekněme v deset hodin?" zeptal se Dr. Jacobs.

Schůzka byla domluvena. Martin zcela úmyslně neuvedl, že vůbec není jaderným fyzikem, ale arabistou. Nebylo třeba věci komplikovat.

Té noci, na druhém konci světa ve Vídni, se Karim vyspal s Edith Hardenbergovou. Jeho svádění nebylo ani uspěchané ani netaktní, následovalo po večeru na koncertě a večeři v restauraci naprosto přirozeně. Ještě tehdy, když ho vezla ze středu města do svého bytu v Grinzingu, se Edith pokoušela přesvědčit sebe sama, že je to jenom na kávu a na polibek na dobrou noc, třebaže hluboko uvnitř věděla, že se mýlí.

Když ji vzal do náruče a políbil, jemně, ale přesvědčivě, dovolila mu to; její původní přesvědčení, že bude protestovat, kvapem tálo a nemohla tomu zabránit. Ani si v duši nic jiného nepřála.

Když ji zvedl a donesl do malé ložnice, jen skryla svou tvář na jeho rameni a nechala vše být. Ani necítila, že její šaty pomalu klouzají na podlahu. Jeho prsty měly obratnost, jakou Horst nikdy neměl, žádné strkání a trhání se zipy a knoflíky.

Byla stále ještě v kalhotkách, když si k ní lehl pod peřinu, velkou měkkou vídeňskou peřinu, a horko jeho pevného mladého těla vytvářelo příjemné pohodlí po kousavé zimní noci.

Nevěděla co dělat, takže zavřela jenom oči a nechala všechno být. Podivné, nezvyklé smyslné pocity jí začaly probíhat nezvyklými nervy, když začal svými rty a jemnými hledajícími prsty laskat její tělo. Horst nikdy nic takového nedělal. Propadala panice, když se jeho rty oddělily od jejích řader a blížily se k jiným místům, zakázaným místům, o kterých její maminka vždycky mluvila jenom jako o tom "tam dole".

Pokusila se ho odstrčit, slabě protestovala, uvědomovala si, že vlny, které začínají probíhat spodní částí jejího těla, nejsou slušné a řádné, jenomže byla dychtivá jako štěně kokršpaněla, které dostane střelenou křepelku.

Nevšímal si vůbec toho, že opakovala "Nein, Karim, das sollst du nicht", a jednotlivé vlnky se spojily do úplného přílivu, byla ztracenou lodičkou na rozbouraném oceánu, až ji zaplavila poslední velká vlna a utonula v pocitech, ze kterých se zatím ještě ve svém devětatřicetiletém životě nemusela svěřovat uším zpovědníka ve Votivkirche.

Potom vzala jeho hlavu do svých rukou a pritlačila mu tvář na svá malá ňadra a ukolébala ho.

Dvakrát té noci byla jeho ženou, jednou hned po půlnoci a potom znovu ve tmě před svítáním, pokaždé byl tak jemný a silný, že se mu poddávala způsobem, o jakém s nikdy nepředstavovala, že by to bylo možné. Podruhé se dokázala přinutit k tomu, aby hladila rukama jeho tělo, zatímco spal, a obdivovala lesk jeho kůže a svou lásku, kterou cítila ke každému čtverečnímu centimetru jeho těla.

Třebaže si vůbec nedovedl představit, že by jeho host měl jiné zájmy než svět arabistiky, Dr. Maslowski trval na tom, že doveze Terryho Martina do Livermoru, místo aby vydával peníze za taxík.

"Myslím si, že mám ve svém domě mnohem důležitějšího hosta než jsem si myslel," prohodil cestou. Třebaže Martin trval na tom, že tomu tak není, kalifornský vědec toho věděl dost o Lawrence Livermore Laboratory, aby také věděl, že jen tak někdo si nemůže dovolit tam zatelefonovat. Dr. Maslowski nikdy neslyšel o oddělení Z, ale znělo to utajeně a co ještě k čertu byl ten výbor Medúza?

U hlavní bezpečnostní brány uniformovaná stráž prozkoumala Martinův pas, zavolala telefonem a dala jim pokyn zajet na parkoviště.

"Počkám tady," řekl Maslowski.

Jestliže uvážíme práci, kterou dělala, pak Laboratoř je podivně vyhlížející sbírkou budov na Vasco Road, některé z nich jsou moderní, avšak některé vypadají přesně tak jako v době, kdy to byla stará vojenská základna. Vedle této konglomerace stylů byla "moderní" ubytovací střediska, rozmístěná mezi starými kasárnami.

Martin byl zaveden ke skupině kanceláří na té straně komplexu, která sousedí s East Avenue.

Nevypadá to na to, ale právě v tomto souboru budov skupina vědců monitoruje šíření jaderné technologie ve třetím světě.

Jim Jacobs vypadal poněkud starší než Terry Martin, něco kolem čtyřiceti, doktor věd a jaderný fyzik. Uvítal Martina ve své papíry zaplněné kanceláři.

"To je zima. Vsadím se, že jste si myslel, že v Kalifornii bude horko. To každý. Jenže my víme svoje. Kávu?" "To bych byl rád." "Cukr, smetanu." "Ne, prosím černou kávu.

Dr. Jacobs stlačil tlačítko interkomu.

"Sandy, mohla byste nám udělat dvě kávy? Pro mne, víš jak. A jednu černou." Usmál se přes stůl na svého návštěvníka. Nezmínil se o tom, že si zkontroloval ve Washingtonu, zda jméno anglického návštěvníka je pravé a zda skutečně jde o člena výboru Medusa. Někdo z americké části výboru, kterého znal, zkontroloval seznam a potvrdil, že tomu tak je.

Na Jacobse to udělalo dojem. Návštěvník sice může vypadat mladě, ale musí být v Anglii velmi vysoce vážený.

ť Američan věděl všechno o Meduse, protože on a jeho kolegové byli konzultováni již před týdny o Iráku a pět dal všechno, co dostali, každou podrobnost celé té historie hlouposti a nedbalosti ze strany Západu, který téměř po. skytl Saddámu Husajnovi možnost vyrobit atomovou bombu.

"Takže v čem vám mohu pomoci?" zeptal se.

"Já vím, že je to jenom úplný pokus," řekl Martin, sahaje do aktovky, "ale předpokládám, že tohle jste již viděl?" Položil na stůl kopii jednoho z dvanácti snímků továrny Tarmija, ten, který mu Palfrey navzdory rozkazu dal. Jacobs se na to podíval a přikývl.

"Jistě, měli jsme jich tady dvanáct z Washingtonu před třemi čtyřmi dny. Co k tomu mohu říci? Nic mi to neříká.

Nemohu vám říci více, než jsem řekl Washingtonu. Nikdy jsem nic takového neviděl." Sandy se objevila s podnosem s kávou, kalifornská blondýnka se sebejistým vystupováním.

"Ahoj, řekla Martinovi.

"Oh... ahoj. Viděl to ředitel?" Jacobs se zamračil. Bylo to náznak toho, že on sám by nemohl stačit.

"Ředitel lyžuje v Coloradu. Jenže ukázal jsem to některým nejlepším mozům, co tu máme. eďte mi, že jsou skutečně dobří." "Tím jsem si jist," řekl Martin. Jiná slepá ulice. Ano, byl to pouhoupouhý pokus.

Sandy dala šálky s kávou na stůl. Její oči sklouzly po fotografiích.

"Hele, zase tyhle, řekla.

"Jo, zase ty, řekl Jacobs a usmál se. "Dr. Martin s myslí, že možná někdo... starší by se na ně mohl podívat." "Jo," řekla, "ukážete to Dědovi Lomaxovi." S tím také odešla.

"Kdo je Děda Lomax?" zeptal se Martin.

"Toho si nevšimněte. Kdysi tu pracoval. Teď je v důchodu, žije sám v horách. Čas od času sem zapadne, aby s připomenul staré časy. Děvčata ho zbožňují, přináší jim květiny z hor. Legrační starý pán." Vypili kávu a neměli vlastně o čem mluvit. Jacobs měl svou práci. Ještě jednou se omluvil, že nemohl pomoci.

Potom doprovodil svého návštěvníka, vrátil se do své pracovny a zavřel dveře.

Martin čekal chvíli na chodbě a potom znovu strčil hlavu do dveří.

"Kde bych našel Dědu Lomaxe?" zeptal se Sandy.

"Nevím. Žije někde nahoře v horách. Nikdo tam ještě nebyl." Má telefon?" "Ne, tam nejsou žádné linky. Myslím si, že má radiotelefon. Pojišťovna na tom trvala. Myslím, že už je strašně starý." Její tvář byla naplněna ušlechtilým zájmem, jaký dokáží mít mladí lidé v Kalifornii o každého, kterému je více než šedesát. Zalistovala záznamníkem a našla číslo. Martin s ho poznamenal, poděkoval jí a odešel.

Deset časových zón odtud v Bagdádu byl večer. Mike Martin šlapal na svém skřipajícím kole severozápadně do ulice Port Said. Právě přejel kolem starého britského klubu, kolem jeho takzvané jižní brány, a protože si ji pamatoval z dětství, otočil se a podíval se zpět.

Nepozornost téměř způsobila nehodu. Dojel právě na kraj náměstí Nafura a bezmyšlenkovitě šlapal dál. Z jeho levé strany přijížděla velká limuzína a třebaže vlastně neměla přednost v jízdě, dva motocyklisté jejího doprovodu jasně nehodlali zastavit.

Jeden z nich prudce strhl motorku, aby se vyhnul špinavému feláhovi s košíkem zeleniny na nosiči, přičemž přední kolo motocyklu narazilo do cyklisty a srazilo ho na zem.

Martin upadl i s kolem, roztažený na cestu, jeho zelenina se rozsypala. Limuzína zabrzdila, chvíli počkala a pak se mu vyhnula a odjela pryč.

Na kolenou Martin vzhledl, když vůz projížděl kolem.

Ť Tvář na zadním sedadle se dívala z okna na toho osla, který se odvážil ho zpozdit o zlomek sekundy.

Byla to chladná tvář v uniforzně brigádního generála s tenkými a krutými vráskami táhnoucími se od nosu k tenkým rtům. V té polovině sekundy si Martin všiml především jeho očí. Nebyly to ani chladné, ani zurivé oči, ani krví podlité či docela kruté. Byly to bezvýrazné oči, naprosto úplně bezvýrazné, oči mrtvol. Potom tvář za oknem přejela kolem. Nepotřeboval ani zašeptání obou dělníků, kteří mu pomohli na nohy a sebrat jeho zeleninu. Tu tvář již viděl, na fotografii, jak stojí na tribuně, dávno předtím v Rijádu na stole. Právě viděl nejobávanějšího muže v Iráku po Raisovi, možná i včetně Raise. To byl ten, kterému říkali AIMuazib, Mučitel, vynucovatel priznání. Náčelník AMAM, Omar Chatib.

Terry Martin se pokusil zavolat na číslo, které dostal kolem oběda. Nikdo neodpovídal, pouze naslédly hlas záznamníku mu řekl: číslo, které jste volal, není zapnuté.

Pokuste se prosím zavolat později.

Paul Maslowski vzal Martina na oběd se svými fakultními kolegy v koleji. Konverzace byla živá a vědecká.

Znovu zkusil zavolat číslo po obědě, když šel do Barrows Hall, společně se studijní ředitelkou Kathlene Kellerovou, ale opět bez odpovědi.

Přednáška proběhla dobře. Bylo to dvacet sedm vysokoškoláků, kteří již připravovali své doktorské disertační práce a úroveň a hloubka jejich chápání toho, co napsal o kalifátu, který vládl střední Mezopotámii v době, které Evropané říkají středověk, ho překvapila.

Jeden ze studentů vstal, aby mu poděkoval za to, že vážil tak dlouhou cestu, aby si s nimi promluvil, a zbytek pak tleskal a Terry Martin zčervenal a děkoval jim. Cestou do haly uviděl telefon. Tentokrát se volaný ozval a drsný hlas řekl: Jo. " " "Promiňte, je to Dr. Lomax.

"Jeden by tu byl, příteli. A to jsem já." "Víte, ono to zní asi bláznivě, ale přijel jsem z Anglie.

Rád bych se s vámi setkal. Jmenuji se Terry Martin." "Co? Z Anglie? No to je dlouhá cesta. A o čem byste chtěl mluvit s takovým starým troubou jako jsem já, pane Martine?" "Potřeboval bych, abyste zalovil v paměti. Něco vám chci ukázat. Lidé v Livermoru říkají, že jste tu byl déle než většina z nich, že jste viděl téměř všechno. Chtěl bych vám něco ukázat. Je to těžké vysvětlovat po telefonu.

Mohl bych přijet a navštívit vás?" "A není to nějaký daňový dotazník?" "Ne." "Nebo prostřední stránka z Playboye?" "Bojím se, že ne.

"Tak to jsem zvědavý. Znáte cestu?" "Ne. Mám ale tužku a papír. Můžete mi to popsat?" Děda Lomax mu řekl, jak se dostane tam, kde žije.

Chvilí to trvalo. Martin všechno pečlivě zaznamenal.

"Zítřka ráno," řekl starý fyzik, "ted' už je pozdě, ve tmě byste se ztratil. A budete potřebovat terénní vůz." Byl to jeden z pouhých dvou E-8A J-STARů ve válce v Zálivu, který zachytil toho rána 27. ledna signál. J-STAR byly stále experimentální letouny, byly obsazeny především civilními technikami a byly sem převedené na začátku ledna ze základny v závodě firmy Grumman Melbourne na Floridě, lán světa od Arábie.

Toho rána se jeden z těch dvou, které odstartovaly z vojenské letecké základny v Rijádu, nacházel vysoko nad iráckou hranicí, stále však uvnitř vzdušného prostoru Saúdské Arábie, a zkoumal svými radary Norden to, co bylo pod ním a po straně stovky mil v západní irácké poušti.

"Záblesk" byl slabý, ale ukazovalo to na kov, pohybující se pomalu, směrem do Iráku, konvoj, ne větší než dvou, ť možná tři nákladních vozů. Jenže to bylo právě to, kvůli Ze své výšky mohl vidět více než J-STAR. Dole v hlu-čemu J-STAR tady byl, proto to velitel letu oznámil jed- bokém údolí pod ním byl osamocený landrover. Z výšky nomu z letounů AWACS kroužících nad severním koncem mohl vidět i čtyři britské vojáky SAS kolem něho, malé Rudého moře a udal polohu malého iráckého konvoje. mravenčky na hnědém pozadí pouště. Co nemohli vidět, Uvnitř trupu letounu AWACS velitel letu zaznamenal byla čtyři irácká vozidla tvořící podkovu kolem nich, ani přesné místo a vyhledal letadlo ve vzduchu, které by moh- vojáky seskakující ze zádí obou náklad'áků, aby obklíčili lo být k dispozici, aby konvoj navštívilo. Všechny opera- údolí.

ce v západní poušti byly stále zaměřeny na lov Scudů, Don Walker se setkal s vojáky SAS v Ománu. eděl, že kromě pozornosti věnované dvěma obrovským iráckým leoperují v západních pouštích proti vypouštěcím zařízením teckýmzákladnám H2 a H3, které se v této poušti nachá- Scudů, a několik letců z jeho eskadry již bylo v radiovém zely. J-STAR mohl zachytit mobilní vypouštěcí zařízení kontaktu s těmito podivně znějícími anglickými hlasy, rakety Scud, třebaže to bylo nezvyklé za denm'ho světla. když muži SAS narazili na cíl, který nemohli zvládnout AWACS se spojil s dvěma F-15E Strike Eagly, letícími sami.

na jih od severm'ho území Scudů. Z výše tři tisíce stop mohl vidět, jak čtyř Britové zvě- Don Walker mířil na jih ve výši 20000 stop po letu na davě vzhledli.

Půl mile odtud byli Iráčané. Walker stiskl předměstí A1 Qaim, kde on a jeho číslo Randy Roberts vysilací tlačítko. právě zničili stabilní raketovou základnu chránící jednu "Jdi za mnou, jdeme na ně." z továren na plyn, která bude zanesena později jako čt1 "Rozumím." ke zničení. Třebaže už neměl ani bomby, ani rakety, v kořeni jeho Walker převzal volání a zkontroloval stav paliva. pravého křídla, jen kousek od vstupu vzduchu, byl ukryt Moc toho nebylo. Hůře - jeho laserem řízené bomby M-61-A1 Vulcan, dvacetimilimetrový šestihlavňový rotač-byly pryč, pod závěsy na křídlech měl pouze dvě rakety ní kanón schopný vyplivnout celý svůj zásobník gra-AIM-9 Sidewinder a dvě AIM-7 Sparrow. Jenže to byly nátů hroživou rychlostí.

rakety typu vzduch-vzduch pro případ, že by narazili na Dvacetimilimetrový kanonový granát vypadá asi jako irácké tryskové stíhačky. malý banán a vybuchuje při dotyku. Pro ty, kteří se ne- Někde na jih od hranice trpělivě čekal jeho cisternový chají zastihnout v nákladním voze nebo běží na otevřeném letoun a on sám bude potřebovat každou kapku,

aby se prostranství, to znamená konec. dostal zpátky na Al Charz. Jenže poloha konvoje se na- Walker stlačil tlačítka "zamíření" a "zbraně", na jeho cházela pouze padesát mil daleko a pouhých patnáct mil HUD se ukázaly dva obrněné vozy přímo v zaměřovací od jeho trasy letu. Třebaže již neměl žádné bomby, nemo- kříží, jehož poloha byla již vypočtena s ohledem na snos hlo škodit se na to podívat. a předsazení.

Jeho číslo slyšelo všechno, takže Walker jenom ukázal První BRDM chytil stovku kanonových granátů a vy-letci, který letěl pár stovek metrů vzdálen v průzračném buchl. Při mírném pritažení se plující kříž na plexiskle vzduchu a oba Eagly zamířily dolů a vpravo. HUD dostal na zadní část druhého vozu. Viděl, jak vy- V osmi tisících stopách už mohl vidět zdroj "záblesků", buchla nádrž s palivem, pak již přeletěl, otočil se a nad který se objevil na monitoru J-STAR. Nebyla to odpalo- hlavou měl hnědou poušť.

vací základna Scudu, byly to dva nákladní vozy a dva Walker dokončil výkřik, vrátil se s Eaglem zpátky. Ho-sovětské lehké kolové obrněné vozy BRDM-2. rizont modré a hnědé se vrátil zpátky do obvyklé polohy, t hnědá poušť dole a modrá obloha nahoře. Oba vozy BRDM planuly, jeden náklad'ák byl převržený, druhý roztrhaný na cucky. Malé postavičky zuřivě hledaly úkryt ve skalách.

Čtyři muži v údolí pochopili. Naskočili a vyjeli vyschlým korytem pryč z léčky. Kdo je "prásknul - asi kočující pastýři - a udal jejich polohu, se již nikdy nedozvědí, ale budou vědět, kdo je právě zachránil.

Obě F-15 se vzdálily, zamávaly křidly a stoupaly směrem k hranici a čekajícímu cisternovému letadlu.

Velitelem hlídky SAS byl seržant Peter Stephenson.

Zamával rukou odlétajícím stiliačkám a řekl: "Nevím kdo jste, kamarádi, ale máte to u mně." Paní Maslowská náhodou měla pro své pojižd'ky džip Suzuki a třebaže s ním nikdy nejela s pohonem na všechna čtyři kola, trvala na tom, aby si ho Terry Martin půjčil. Protože jeho odlet do Londýna byl stanoven až na pátou hodinu odpoledne, vyjel brzo ráno, protože nevěděl, jak dlouho to bude trvat. Řekl jí, že chce být zpátky nejpозději ve dvě hodiny.

Dr. Maslowski se vrátil na fakultu, ale Martin si byl jist, že se s mapou z benzinové čerpací stanice neztratí.

Cesta do údolí řeky Mocho vedla zpátky kolem Livermoru, kde našel Důlní cestu vedoucí kolem Tesly.

Míli za míli ubíhaly dozadu poslední domky předměstí Livermore a krajina stoupala. S počasím měl štěstí. Zima v této části není tak studená jako někde jinde ve Státech, avšak blízkost moře vede k vytváření hustých mraků a náhlým mlhám. Toho 27. ledna bylo nebe modré a jasné, vzduch tichý a chladný.

Předním sklem mohl vidět v dáli zasněžený vršek Cedar Mountain. Po deseti mi ich opustil Důlní cestu, podle pokynů najel na dálnici vedoucí k severovýchodnímu cípu údolí řeky Mocho a hledal ukazatel. Ten byl naštěstí na svém místě. Del Valle Road vedoucí do Regional parku a ke stejnojmennému jezeru.

Další dvě míle ho přivedly na druhou křižovatku. Cesta Del Valle zahýbala doprava k jezeru. Vybral si silnic Mendenhall, která rychle přešla v kamenitou cestu stoupající po úbočí srázného kopce.

Dole v údolí, hluboko dole, se třpytila řeka Mocho ve slunci, jak přesakovala skály stojící jí v cestě.

Tráva po stranách ustoupila směsi pelyňku a přesličníku; vysoko na modrém nebi kroužil párek luňáků a cesta vedla dále, po okraji Cedar Mountain Ridge do divočiny.

Minul osamocený zelený dům, Lomax mu řekl, aby jel až na konec cesty. Po dalších třech mílích našel srub z hrubě otesaných kmenů a s kamenným komínem, ze kterého stoupal modrý dým hořícího dřeva.

Zastavil na dvoře a vystoupil. Ze stodoly se na něho dívala sametovýmá očima osamocená kráva. Z druhé strany srubu bylo něco slyšet, takže odešel k předním dveřím, aby tam našel Dědu Lomaxe nad srázem, shlížejícím na údolí a řeku hluboko dole.

Bylo mu sedmdesát pět let a bez ohledu na starosti, které o něho Sandy měla, vypadal, že by klidně mohl chodit na lov medvědů. Vysoký, v zašpiněných džínách a flanelové košili. Starý vědec štípal polena jako někdo jiný krájí chleba. Sněhobílé vlasy mu padaly na ramena a chomáč nažloutlých vousů rámoval jeho bradu. Další bílé chomáče vykukovaly z výstřihu košile a jak se zdálo, nebylo mu vůbec zima, třebaže Terry Martin byl moc rád, že má svou pérovou větrovku. "Našel jste to? Slyšel jsem, že jedete," řekl Lomax a jedinou ranou rozštípl poslední poleno. Potom odložil sekeru a sešel k návštěvmlcovi. Potřásl si rukama; Lomax ukázal na kládu a sedl si na ni.

"Doktor Martin, to jste vy?" "Ano." "Z Anglie" "Ano." Lomax sáhl do kapsy, vytáhl váček s tabákem a papír a začal si balit cigaretu.

"Nejste moc úzkostlivý, nebo ano?" zeptal se. "Kdo?" "Ne, myslím že ne." "Dyt je znáte, ty chytráky." Lomax zavřel se zřejmým souhlasem. "A tyhle disky, tyhle létající talíře uvnitř továrny, víte co "Měl jsem takového úzkostlivého doktora. Vždycky na to je?" mě řval, abych přestal kourit." "Jistě. Calutrony. Toto je napodobenina starého zaříze- Martin si všiml minulého času. ní v Oak Ridge." "Asi jste od něho odešel, ne?" "Calu-co?" "Ne, on odešel ode mně. Zemřel minulý týden. Bylo mu Lomax znovu vzhlédl.

padesát šest. Stres. A co vás sem přivádí?" "Vy nejste doktor věd? Nejste fyzik?" Martin štrachal ve své aktovce. "Ne. Mým předmětem je arabština a arabský svět." "Musím se vám omluvit za vyrušování. Je to asi plýtvání Lomax si znovu vzdychl, jako kdyby to znamenalo, že vašeho i mého času. Chtěl jsem jenom, jestli byste se když člověk není fyzikem, je pro něj pořádně těžké se nepodíval na tohle." protlouct životem.

Lomax vzal podanou fotografii a podíval se na ni. "Calutrony. Kalifornské cyklotrony. Calutrony, to je "Jste skutečně z Anglie?" zkratka." "Ano. "Co dělají "Zatracené dlouhá cesta na to, abyste mi tohleto uká- "EMIS. Elektromagnetická separace izotopů. Vaším zal." jazykem řečeno, rafinují surový uran 238 tak, aby se "Vy to znáte?" z něho mohl vyrobit uran 235 pro pumy. Říkáte, že tohle- "Měl bych. Celých pět let svého života jsem tam praco- to místo je v Iráku?" val."

"Ano. Náhodou bylo bombardováno před týdnem. Ten Martinova ústa se v hrůze otevřela. hle snímek byl pořízen druhý den. Jak se zdá, nikdo neví, "Vy jste tam skutečně byl?" co to znamená. "Žil jsem tam pět let." Lomax se podíval přes údolí, zatáhl ze své cigarety "V Tarmiji?" a vypustil oblak azurového kouře.

"Co to hergot je? Tohle je Oak Ridge." "Jeden by se na to vykašlal," řekl znovu.

"Pane, já žiju Martin několikrát polkl. tady, protože to tak chci. Pryč od všeho toho smogu "Doktore Lomaxi. Tahle fotografie byla pořízena před a dopravy - mám toho už za ta léta dost. Nemám televi- šesti dny stiliačkou amerického námořnictva při přeletu zor, ale mám rozhlas. To se týká toho chlapa Saddáma vybombardované továrny v Iráku." Husajna, že?" Lomax vzlhl, jeho jasné oči zářily pod bílým obočím, "Ano. Řeknete mi něco o calutronech?" potom se podíval zpátky na fotografii. Starý pán zašlápl špačka a podíval se do dálky, ne přímo "Já se na to vykašlu," řekl konečně. "Varoval jsem ty přes údolí, ale do dálky mnoha let. pitomce. Před třemi léty. Napsal jsem jim dopis, že tohle je "To bylo 1943. To už je dlouho, co? Málem padesát let. ten druh technologie, který třetí svět pravděpodobně asi Ještě než jste se narodil, ještě než se narodila většina použije." dnešních lidí. Byla nás tehdy hrstka, pokoušeli jsme se "A co se stalo?" o nemožné. Byli jsme mladí, nadšení, nápadití a nevěděli "As to hodili do koše, myslím si." jsme, že to je nemožné. Proto jsme to dokázali.

Byl to Fermi z Itálie a Pontecorvo; Fuchs z Německa, Bohr z Dánska, Nunn May z Anglie a jiní. A my Američané; Urey a Oppie a Ernest. Já jsem byl ten nejmladší.

Bylo mi jen dvacet sedm.

etšinu doby jsme si vyšlapávali cestu, dělali jsme věci, o které se nikdo nikde nepokusil, zkoušeli jsme věci, o kterých mnozí říkali, že se nedají udělat. Měli jsme rozpočet, za který by si dneska už nikdo nic nekoupil, takže jsme pracovali ve dne v noci a brali jsme to zkratkou. Museli jsme, času bylo stejně málo jako peněz. A tak nějak se nám to za tři roky podarilo. Rozlouskli jsme všechny záhady a udělali bombu. Malého chlapečka a Tloušťka.

Potom to letectvo shodilo na Hirošimu a Nagasaki a svět řekl, že jsme to vůbec neměli dělat. Problém byl, že kdybychom to neudělali, udělal by to někdo jiný. Nacistické Německo, Stalinovo Rusko..." "A co calutrony..." připomněl Martin.

"Jo. Asi jste slyšel o projektu Manhattan?" "Samozřejmě." "Tak podívejte, v Manhattanu bylo mnoho géníů, dva mimořádní. Robert J. Oppenheimer a Ernest O. Lawrence.

Slyšel jste o nich?" "Ano." " "Myslíte si, že to byli kolegové, parťáci, že "Myslím si to." "Chyba. Byli to konkurenti. Podívejte, všichni jsme věděli, že klíčem je uran, nejtěžší prvek na světě. eděli jsme však také, už v roce 1941, že řetězovou reakci, kterou potřebujeme, může vytvořit pouze lehčí izotop 235. Problémem bylo, jak vyloučit těch 0,7 procent uranu 235, který se skrývá někde ve hmotě uranu 238.

Když Amerika vstoupila do války, tak se o nás začl hrozně zajímat. Po létech zanedbávání vojáčekové najednou chtěli výsledky už včera. Tak to vždycky bývá. Tak jsme zkoušeli všechno, co by mohlo ty dva izotopy oddělit.

Oppenheimer šel cestou difúze plynů - přeměnit uran na kapalinu a potom na plyn. Hexafluorid uranu, jedovatý, korozivní, nesnadno se s ním dělá. Odstředivky přišly později, vynalezl je Rakušan zajatý Rusy a pracující v Suchumi. Předtím než byly centrifugy, difúze plynů byla pomalá a špatně se prováděla.

Lawrence šel jinou cestou - elektromagnetická separace urychlování částic. Víte, co to znamená?" "Bojím se, že ne." "V podstatě urychlíte atomy na zatraceně vysokou rychlost, potom použijete obří magnety, abyste je dostal do oběhu po krivce. Je to jako když pustíte na zakřivenou dráhu dvě auta, těžké a lehké. Které z nich při stejné rychlosti skončí mimo dráhu?" " "To těžké, řekl Martin.

"Správně. To je princip. Calutrony jsou závislé na obřích magnetech, které mají v průměru asi tak dvacet stop.

Tyhle..." poklepal na tahře na fotografii... "jsou magnety. To všechno, co tady vidíte, je napodobenina našeho dět'átka v Oak Ridge v Tennessee." "Jestliže to funguje, proč se to všeobecně neprijalo?" zeptal se Martin.

"Rychlost," řekl Lomax. "Oppenheimer vyhrál. Jeho způsob byl rychlejší. Calutrony byly extrémně pomalé a velmi drahé. V roce 1945 a ještě později, když toho Rakušáka Rusové pustili a on sem přišel, aby nám ukázal svůj vynález centrifugy, technologie calutronů byla opuštěna. Odtajněna. Z Kongresové knihovny můžete získat všechny podrobnosti a všechny plány. To je asi cesta, jakou šli Iráčané." Oba dva muži seděli tiše několik minut.

" p "Říkáte tedy, ozval se Martin, "že Irák mohl oužít technologii staré fordky, protože předpokládal, že všichni sahají po vozech z velkých cen, nikdo si toho nevšimne." "To je ono, chlapče. Lidé zapomínají, stará Fordka T může být sice stará, ale fungovala. Ona vás dovezla. Dovezla vás z místa A do místa B. Téměř nikdy neměla poruchy." "Doktore Lomaxi, vědci mé vlády a vaší byli konzultováni a vědí, že Irák má jednu fungující kaskádu centrifug pro difúzi plynů, postavenou v minulém roce. Druhá by měla začít fungovat, ale zatím zřejmě ještě nejede. Na tomto základě vypočítali, že Irák nemohl zatím vyčistit ještě dostatek čistého uranu, oněch třicet pět kilogramů, aby to stačilo na pumu." "Zcela správně," přikývl Lomax. "S jednou kaskádou to chce pět let, možná i více. Se dvěma kaskádami minimálně tři roky."

"Ale co když používali calutrony v tandemu. Kdybyste byl vedoucím jaderného programu Iráku, jak byste si počínal?" Takhle ne," řekl starý fyzik a začal si balit druhou " cigaretu. "Řekli vám tam v Londýně, že začínáte s uranovým koncentrátem, který má prakticky nulovou čistotu a vy teď kon to musíte rafinovat, abyste tam měl devadesát tři procent, což už postačí pro bombu?" Martin si vzpomněl na Dr. Hipwella, jeho bohorovnost a dýmku v místnosti pod Whitehallem, který právě o tom mluvil.

"Ano, to říkli.

" "Jenže už vám neřekli, že vyčistit tu látku z koncentrace P J?

pod nula celá až na dvacet rocent trvá ne déle Užtřám neřekli, že jak je látka čistší, proces probíhá rychleji.

" Ne." "Jenže je tomu tak. Kdybych měl calutrony a odstřediv ky, nepoužíval bych je v tandemu. Já bych je používal za sebou, sériově. Nejdříve bych prohnal uranový základ calutrony, abych se dostal na koncentraci dvacet procent, možná takových dvacet pět procent čistoty; potom bych tohleto použil pro nové kaskády." " Proč?" "Ono to dokáže zkrátit čas rafinace v kaskádách na jednu desetinu." Martin o tom přemýšlel, zatímco Děda Lomax kouřil.

"Potom, kdy byste asi tak počítal, že Irák by mohl mít těch třicet pět kilogramů čistého uranu?" " Záleží na tom, kdy začali s calutrony." Martin přemýšlel. Poté, co izraelské bombardéry zničily rácký reaktor v Osiraku, Bagdád šel dvojí cestou: jednak rozptýlením a jednak zdvojováním, rozházel laboratoře po celé zemi, aby nemohly být souasně

bombardovány znovu, a použil veškerou možnou techniku při nákupu a experimentech. Osirak byl bombardován v roce 1981.

"Řekněme, že koupili složky na volném trhu v roce a smontovali je v roce 1983." Lomax sebral větvičku ze země u své nohy a začal čmárat v prachu.

"Měli ti chlapi problémy s dodávkami uranového koncentráту? Základní suroviny?" zeptal se.

"Ne, měli spoustu surovin.

"Taky si to myslím," zavrčel Lomax, "dneska si to klidně můžete koupit v každém K-Marktu." Po chvíli poklepal větvičkou na fotografii.

"Na téhle fotce je zhruba asi dvacet calutronů. Je to všechno co mají?" "Možná i více. To nevíme. Předpokládejme, že je to všechno, co jim funguje." "Od roku 1983, tak "Základní předpoklad." Lomax i nadále kreslil do prachu.

"A pan Husajn má nedostatek elektřiny?" Martin si vzpomněl na 150megawattovou elektrárnu u Tarmije a na myšlenku Černé díry, že kabel jde pod zemí do Tarmije.

"Ne, žádný nedostatek elektřiny." "To my jsme měli," řekl Lomax, "calutrony odebírají obrovské množství elektřiny. Jinak nefungují. V Oak Ridge jsme postavili největší uhelnou elektrárnu, jakou kdy kdo postavil. A i potom jsme se museli napojovat na veřejnou síť. Pokaždé, když jsme je zapnuli, tak žárovky v celém Tennessee přestaly pořádně svítit, ledničky nelednily, protože jsme brali moc proudu." Dále čmáral hůlkou, počítal, potom přeškrtl a začal s jiným výpočtem.

"Měli nedostatek měděného drátu?" "Ne. Ten si mohli na volném trhu rovněž koupit." "Tyhle obří magnety musejí být navinuty tisíce kilometry měděného drátu," řekl Lomax. "My ve válce jsme žádný nemohli dostat. Byl potřeba pro válečnou výrobu, každá unce. A víte, co udělal starý Lawrence?" "Nemám zdání." "Půjčil si všechny strikbné pruty z Fort Knoxu a udělal z nich drát. Fungovalo to stejně dobře. Na konci války jsme museli všechno do Fort Knoxu vrátit." Zachechtal se. "On byl totiž charakter." Konečně skončil a narovnal se.

"Jestliže smontovali dvacet calutronů v roce 1983 a honili přes ně uranový koncentrát až řekněme do roku 1989, potom si vzali třicetiprocentní čistý uran a pustili ho přes kaskádu odstředivek po dobu jednoho roku, pak mohl mít třicet pět kilo 93% uranu pro bombu... v listopadu." "Příští listopad," řekl Martin.

Lomax vstal, narovnal se, sáhl dolů a postavil svého hosta na nohy.

"Ne, synáčku, minulý listopad." Martin jel zpátky z hor a díval se na hodinky. Poledne.

Osm hodin v Londýně. Palfrey asi odešel od stolu a odešel domů. Neměl jeho soukromé číslo.

Mohl by počkat dvanáct hodin v San Francisku nebo letět. Rozhodl se letět. Martin přistál na letišti Heathrow v jedenáct hodin ráno 28. ledna a s Palfreym se sešel v půl jedné. Ve dvě hodiny mluvil Steve Laing bleskově s Harrym Sinclairem na velvyslanectví na Grosvenor Square a o hodinu později náčelník londýnské stanice CIA mluvil primou a velmi bezpečnou linkou s náměstkem ředitele pro operace Billem Stewartem.

Teprve ráno 30. ledna byl Bill Stewart schopen podat úplnou zprávu pro ředitele Williama Webstera.

"p "Sedí to, řekl dřívější soudce z Kansasu. "Naši chla byli v tom srubu u Cedar Mountain a ten starý pán, Lomax, všechno potvrdil. Našli jsme jeho původní dopis - byl založen.

Záznamy z Oak Ridge potvrzují, že tyto disky jsou calutrony...." "Jak se to hergot mohlo stát?" zeptal se ředitel, "jak to, že jsme si toho nikdy nevšimli?" "Ta myšlenka zřejmě pochází od Džafara Al-Džafara, ráckého šéfa jejich programu. Kromě Harwellu v Angli byl školen rovněž v Cerné, u Ženevy. To je ten obří urychlovač částic." "Takže?" "Calutrony jsou urychlovače částic. V každém případě, veškerá technologie calutronů byla odtajněna v roce 1949.

Od té doby byla kdykoli na požádání k dispozici." "A calutrony - odkud se koupily?" "Po kouskách, hlavně z Rakouska a Francie. Nákupy nevzbudily pozornost, protože šlo o zastaralou technologii. Závod postavili Jugoslávci na smlouvu. Řekli, že chtějí plány pro výstavbu, tak jim Iráčané jednoduše dali plány Oak Ridge - to je důvod, proč je Tarmija replikou." "Kdy se to stalo?" zeptal se ředitel.

"Devatenáct set osmdesát dva." "Takže ten agent, jak se jmenuje..." "Jericho." "Co říkal, nebyla lež "Jericho jenom hlásil, co podle svého tvrzení slyšel, že řekl Saddám Husajn na uzavřeném zasedání. Bojím se, že už nemůžeme déle vylučovat závěry, že tentokrát ten chlap skutečně mluvil pravdu." "A my jsme Jericho vykopli ze hry, že jo?" "Za svou informaci požadoval milion dolarů. Nikdy jsme takovou částku nevyplatili a v té době..." "Proboha, Bille, vždyť to je zadarmo." Vstal a přešel k oknu. Osiky byly zatím ještě bez listů, vypadaly jinak než v srpnu a v údolí tekla Potomac na své cestě k moři.

"Bille, okamžitě Chipa Barbera do Rijádu. Ať se po438 dívá, jestli je nějaký způsob, jak navázat znovu kontakt s tím Jerichem." "Něco by tu bylo, pane. Britský agent uvnitř Bagdádu.

Vydává se za Araba. Jenže my jsme lidem z Century navrhli, aby ho odtud stáhli." "Tak se modli, Bille, aby to ještě neudělali. Potřebujeme Jericha zpátky. Bez ohledu na peníze, všechno podepíšu. Je třeba zjistit, kde se to zařízení nalézá, musíme to nalézt, rozbombardovat ještě dřív, než bude moc pozdě." "Ano. Hm... a kdo to řekne generálům?" Ředitel si vzdychl.

"Za dvě hodiny se sejdu s Colinem Powellem a Brentem Scowcroftem." "Zaplať Pánbůh, že to nebudu já," pomyslel si Stewart, když odcházel.

/18 / Oba muži z Century House přiletěli do Rijádu před Chipem Barberem z Washingtonu. Steve Laing a Simon Palfrey přistáli před svítáním, protože letěli noční linkou z Heathrow.

Julian Gray jako obvykle na ně čekal ve svém neoznačeném voze a odvezl je do vily, kde vlastně žil, a jenom příležitostně navštěvoval svou ženu, již celých pět měsíců.

Byl znepokojen náhlým novým objevením se Palfreyho z Londýna, nemluvě již o výše postaveném Stevu Laingovi, kteří nyní chtějí dohlédnout na operaci, která byla vlastně již uzavřena.

Ve vile, za zavřenými dveřmi, Laing řekl rijádkému veliteli stanice přesně, proč je třeba vystopovat znovu Jericha a

vrátit do hry, a to okamžitě.

"Kriste Pane, takže se to tomu syčákovi opravdu podařilo." "Musíme to předpokládat, třebaže nemáme žádný důkaz," řekl Laing. "Kdy má Martin okno pro příjem?" "Mezi 11.15 a 11.45 dnes v noci," řekl Gray. "Z bezpečnostních důvodů jsme mu nevysílali celých pět dní.

Očekáváme, že by se měl objevit za hranicí každou chvíli." "Doufejme, že je ještě tam. Jestliže ne, pak jsme v rejži.

Budeme ho tam muset znovu dopravit a to může trvat věčnost. Irácké pouště jsou plné hlídek." "Kolik lidí o tom ví?" zeptal se Gray.

"Tak málo, jak je jen možné, a tak to zůstane," odvětil Laing.

Velmi úzká skupina těch, kteří to potřebovali vědět, byla vytvořena mezi Londýnem a Washingtonem, ovšem pro profesionály byla ještě příliš velká. Ve Washingtonu to byl prezident a čtyři členové jeho kabinetu plus předseda Rady národní bezpečnosti a předseda Sboru náčelníků štábů. K tomu bylo třeba přidat čtyři muže v Langley, z nichž jeden, Chip Barber, mířil do Rijádu. Nešťastný Dr. Lomax měl nechtěného hosta ve svém srubu, aby se zajistilo, že nedojde ke kontaktu s venkovním světem.

V Londýně se zpráva dostala k předsedovi vlády, Johnu Majorovi, tajemníkovi kabinetu, dvěma členům kabinetu; v Century House o tom věděli tři lidé.

V Rijádu byli nyní tři ve vile SIS a Barber na cestě k nim. Mezi vojáky byla informace omezena na čtyři generály, tři Američany a jednoho Brita.

Dr. Terry Martin dostal diplomatickou chřipku a byl pohodlně usídlen v jednom z bezpečných domů SIS na venkově, kde se o něho starala mateřsky vypadající hospodyně a tři již ne tak mateřsky vyhlížející hlídači.

Od této chvíle veškeré operace proti Iráku, které se týkaly vyhledání a zničení zařízení, kterému Spojenci dali kódové jméno Kubth-ut-Allah, to jest Boží pěst, budou podnikány pod krytím aktivních opatření určených k likvidaci Saddáma Husajna samého nebo z jiných únosných důvodů.

Dva takové pokusy se již ve skutečnosti staly. Na základě informací od Jericha, byly identifikovány dva cíle, kde irácký prezident mohl sídlit, alespoň dočasně. An Jericho nemohl přesně říci - to nemohl nikdo, protože Rais se pohyboval jako přízrak z úkrytu do úkrytu, pokud nebyl v bunkru v Rijádu.

Trvalý letecký dohled objevil dvě místa identifikovaná Jerichem. Jedno z nich byla vila na venkově čtyřicet mil od Bagdádu, druhé byl velký přívěs, používaný jako velitelské stanoviště a plánovací středisko.

Při jedné příležitosti letečtí pozorovatelé uviděli mobilní raketové baterie a lehké obrněnce zaujímající postavení kolem vily. Priletěla sem letka Strike Eaglů a rozbila vilu na padrť. Byl to falešný poplach, pták v kleci nebyl.

Při druhé příležitosti, dva dny před koncem ledna, bylo zjištěno, že se velký přívěs přesunuje na nové místo. Opět došlo k útoku a opět cíl nebyl doma.

V obou případech letci přebírali obrovské riziko při svých útocích, protože iráčtí dělostřelci bojovali zurivě.

Neúspěch pokusů o likvidaci iráckého diktátora v obou případech ponechal Spojence na rozpacích. Prostě nevěděli, jaké jsou přesné pohyby Saddáma Husajna, a an Jericho jim nemohl pomoci.

Skutečností bylo, že nikdo kromě malé skupiny osobních strážců rekrutovaných z Amn-al-Khass pod velením jeho vlastního syna Kusaje to nevěděl.

Ve skutečnosti se celou dobu neustále pohyboval. Bez ohledu na předpoklad, že Saddám bude ve svém bunkru po celou dobu letecké války, tam ve skutečnosti pobýval po méně než polovinu té doby.

Jeho bezpečnost však byla zajišťována řadou promyšlených klamných opatření a falešných stop. Při několika příležitostech ho "viděly" jeho vlastní jásající jednotkycynikové říkali, že jásali proto, že nebyli mezi těmi, na které útočily Bizoni. Muž, kterého irácké jednotky viděly při těchto příležitostech, byl jedním z dvojníků, který se mohl vydávat za Saddáma mezi všemi s výjimkou jeho nejbližších zasvěcenců.

V jiném případě to byl konvoj limuzín, více než deset, který proletěl Bagdádem se zataženými okny se záclonkami, aby si občané mysleli, že Rais je uvnitř těchto vozů.

Nebylo tomu tak; tyto kavalkády byly jen klamná opatření. Když se přesunoval, někdy jezdil v prostém neoznačeném voze.

Bezpečnostní opatření platila i mezi jeho nejbližšími.

Členové kabinetu byli povoláváni k jednání s ním a dostali pouhých pět minut na opuštění své rezidence, nastoupení do vozu a následování motocyklisty. Ani tehdy nebyl cíl jejich cesty místem setkání.

Byli jen odvezeni k zaparkovanému autobusu s černými okny, kde našli všechny ostatní ministry sedící ve tmě.

Mezi ministry a řidičem byla stěna. Ani řidič nevěděl kam jede, musel následovat motocyklistu z Amn-al-Khass na skutečné místo schůzky.

Za řidičem seděli ministři, generálové a poradci ve tmě jako školáci na tajné cestě, nikdy nevěděli kam jedou, poté nevěděli kde byli.

Ve většině případů se tato setkání konala ve velkých a izolovaných vilách, obsazených ve dne a prázdných ještě před setměním. Zvláštní oddíl Amn-al-Khass neměl žádnou jinou práci než nalézt takové vily, jakmile Rais chtěl svolat schůzi, izolovat majitele vily a dovolit jim vrátit se domů až tehdy, když Rais již dávno odejel.

Bylo malým zázrakem, že ho Spojenci nedokázali nalézt. Pokoušeli se - až do prvního týdne v únoru. Krátce poté byly všechny pokusy o zabití odvolány a vojáci nikdy nepochopili proč.

Chip Barber přijel do britské vily v Rijádu hned po poledni posledního ledna. Po pozdravech si všichni čtyři sedli a čekali celé hodiny, než budou moci kontaktovat Martina, pokud tam stále ještě je.

p "Před okládám, že máme určené konečné datum zeptal se Laing. Barber přikývl.

"20. února. Bouřlivý Norman chce, aby jednotky zahájily pochod 20. února." Palfrey si hvízdнул.

"Hergot, dvacet dní. Je Strýček Sam ochoten to zatáhnout?" "Jo. Ředitel už podepsal, aby Jerichův milion dolarů byl

dnes převeden na jeho účet. Za zjištění polohy toho za 442 řzení, za předpokladu, že je jenom jedno, dáme tomu syčákovi pět." Pět milionů dolarů?" vybuchl Laing. "Ježíšmarjá, nikdo přece nikdy tolik za informaci nezaplatil.

"Barber pokrčil rameny.

Jericho, ať je to, kdo chce, je žoldák. Chce peníze, nic jiného. Tak ať si je zaslouží. Je v tom chyták. Arabové smlouvají, my ne. Po pěti dnech, poté co dostane zprávu, snížíme částku o půl milionu. Každý den, pokud neuvede přesné místo. To musí vědět." Tři Britové dumali o částkách, které představovaly více než platy jich všech za celou dobu života. "Dobře," poznamenal Laing, "to by ho mělo popohánět." Zpráva byla sestavena během pozdního odpoledne a večera. Za prvé bylo třeba navázat kontakt s Martinem, který by měl potvrdit předem dohodnutými kódovými slovy, že je stále na místě a že je volný.

Potom by mu Rijád měl oznámit nabídku pro Jericha, podrobně, zdůraznit hroznou naléhavost, o jakou nyní jde. Všichni jedli skromně, rýpali se ve večeri, těžko se vyrovnávali s napětím v místnosti. V půl jedenácté Simon Palfrey odešel do radiové místnosti s ostatními a namluvil zprávu na pásku. Namluvená pasáž byla urychlena dvěstěkrát, takže trvale pouze dvě sekundy.

Deset sekund po 23.15 starší radista vyslal krátký signál - zprávu "jste tam?". O tři minuty později bylo možno zachytit krátký praskot, který zněl jako statický výboj, tak krátký, že lidské ucho ho nemohlo zachytit. Satelitová anténa ho ovšem zachytila a potom ho zpomalila, takže pět naslouchajících mužů slyšelo hlas Mike Martina: Black Bear pro Rocky Mountain, příjem, konec.

V rijádské vile bylo cítit, jak kleslo napětí, když pět dospělých chlapů se poplácávalo vzájemně po ramenou jako školáci, kteří právě vyhráli školní fotbalový pohár.

Ti, kdo tam nikdy nebyli, si stěží mohou představit y " ocit kd ž se člověk dovídá, že "naš člověk tam daleko je stále živ a svobodný.

"Zamrz tam celých čtrnáct dní," obdivoval ho Barber, "proč ten holomek odtamtud nevypadnul, jak jsem mu řekl?"

"Protože je to natvrdlej blbec," zamumlal Laing.

"Ale to je fajn." Mnohem klidnější radista vyslal další krátký dotaz.

Chtěl slyšet pět slov, která potvrdí, třebaže mu oscilograf řekl, že hlas je hlasem Martina, že major SAS nemluvil pod nátlakem. Čtrnáct dní je více než dost k tomu, aby zlomilo člověka.

Jeho zpráva zpátky do Bagdádu byla krátká, jak jen mohla být; Nelson a sever, opakuji, Nelson a sever. Konec.

Uplynuly další tři minuty. V Bagdádu dřepěl Martin na podlaze své chaty v zahradě prvního tajemníka Kulikova, zachytil krátký zvuk, nahrávaný magnetofonem, stlačil zpomalovací knoflík a vyslechl reprodukci, rozkódovanou a otevřenou řečí. Potom vyslovil svou odpověď, stlačil zrychlovací tlačítko a vyslal v desetině sekundy zhuštěnou zprávu zpátky do Rijádu.

Posluchači slyšeli jak říká "Pějte chválu nádhernému dni." Radista se zašklebil.

"To je on, pane. Žije a je v pořádku." "To je báseň?" zeptal se Barber.

"Opravdová druhá řádka zní," řekl Laing, "pějte chválu slavného dne. Kdyby to byl řekl správně, pak by mluvil s pistolí na spánku. V takovém případě..." pokrčil rameny.

Radista vyslal konečnou zprávu, skutečnou zprávu a vypnul. Barber sáhl do své aktovky.

"Vím, že to není přesně podle místních zvyků, ale diplomatický život má určité výsady." "To si myslím," zamumlal Gray.

"Dom Perignon. Myslíte si, že si to Langley může dovolit?" "Langley," řekl Barber, "právě dalo na pokrový stůl pět milionů dolarů. Tak si myslím, že vám může, chlapci, nabídnout láhev šampusu." j j " "To e od ně hezké, řekl Palfrey.

Jeden týden zcela změnil Edith Hardenbergovou, týden, a to všechno bylo důsledkem zamilovanosti.

S Karimovou jemnou podporou zašla ke kadeřníkovi v Grinzingu, který jí ostříhal vlasy a upravil, takže nyní spadaly k bradě na obou stranách tváře, vyplňovaly jej úzké rysy a poskytovaly jí náznak vyspělosti.

Její milenec vybral s jejím stydlivým souhlasem řadu make-upů; nic kriklavého, pouze náznak oční linky, základní krém, trochu pudru a nenápadnou růž.

V bance byl Wolfgang Gemütlich z duše zděšený, když j tajně pozoroval, jak přechází místností, nyní trochu vyšší s jednopalcovými podpatky. Nebyly to ani tak podpatky č vlasy či make-up, co ho znepokojovalo, třebaže by něco takového prostě zakázal, kdyby si to snad paní Gemütlichová vůbec usmyslela. Znepokojovalo ho ovzduší, jakýs výraz sebedůvěry, když mu dávala jeho dopisy k podpisu nebo když jí diktoval.

Samozřejmě věděl, co se stalo. Jedna z těch bláznivých holek tam dole ji přesvědčila, aby vyhazovala peníze. To byl klíč ke všemu, vyhazování peněz. To vždy podle jeho zkušenosti vedlo k úpadku a on se bál toho nejhoršího.

Její přirozená stydlivost zcela nezmizela a v bance byla v řeči zdrženlivá jako vždy, třebaže ne zcela ve způsobu chování, ale v Karimově přítomnosti, když byli spolu, se neustále divila sama sobě, kde se v ní bere ta odvaha.

Celých dvacet let jí byly tělesné věci cizí a nyní se cítila jako cestovatel na cestě, kde pomalu dělá ohromné objevy, napůl zaražená a zhrzená, napůl zvědavá a vzrušená.

Jejich milování, nejdřív zcela jednostranné, začínalo mít charakter vzájemného zkoumání. Poprvé, když se ho dotkla "tam dole", si myslela, že zemře šokem, a ke svému překvapení to přežila.

Toho večera třetího února jí přinesl domů do bytu krabici zabalenou v dárkovém balení.

"Karime, takové věci nesmíš dělat. Vydáváš příliš mnoho peněz." Vzal ji do náručí a pohládl jí vlasy. Měla to nyní strašně ráda.

"Podívej, kočička, můj otec je bohatý. Dává mi spoustu peněz. Dala bys přednost tomu, abych to vyhazoval v nočních klubech?" Měla ráda, když ji šádlil. Samozřejmě, Karim by nikdy nešel na nějaké takovéto strašné místo. Takže přijala parfémy a toaletní přípravky, kterých by se ještě před dvěma týdny ani nedotkla.

"Můžu to otevřít zeptala se.

"Kvůli tomu to tady je." Nejdříve nechápala, o co jde. Obsah krabice jak se zdá obsahoval hromadu hedvábí a krajek a

barev. Potom pochopila, protože viděla inzeráty v časopisech, nikoli v tom druhu, který si kupovala, a začervenala se.

"Karime, to nemohu. To prostě nemohu.

"j, "Ale to víš že můžeš, řekl a usmál se. "Jen di kočičko, jdi do ložnice a zkus to. Zavři dveře, já se nebudu dívat."

Dala ty věci na postel a dívala se na ně. Ona, Edith Hardenbergová? Nikdy. Byly zde punčochy a podvazkové pásy, kalhotky a podprsenka, podvazky, krátké noční košilky, černé, růžové, červené, smetanové a béžové. eci s jemnými krajkami nebo jimi vyzdobené, hedvábná hladká tkanina, přes kterou špičky prstů přebíhají jako po ledě.

Byla celou hodinu sama v té místnosti, než otevřela dveře v županu. Karim odložil svůj šálek s kávou, vstal a šel k ní. Podíval se na ni s laskavým úsměvem a začal rozvažovat pásek na županu. Znovu se začervenala, nedokázala se mu podívat do očí. Dívala se stranou. Nechal župan padnout na zem.

"Ale kotě," řekl měkce, "jsi senzační." Nevěděla co říci, tak ho jenom objala kolem krku, a už se nebála ani nebyla vystrašená, když její stehno narazilo na něco tvrdého v jeho džínách.

Když se pomilovali, vstala a odešla do koupelny. Když se vrátila, zastavila se a dívala se na něho. Nebylo na něm ani kousek toho, co by nemilovala. Posadila se na kraj postele a přejížděla ukazovákem po jemné jizvě na jedné straně jeho brady, o které říkal, že se mu to stalo, když se propadl do skleníku v zahradě svého otce tam v Ammánu.

ť, Otevřel oči, usmál se a pohladil ji po tváři. chytila jeho rýkoli nástupnický režim současné diktatury strany ruku a mazlila se s prsty, hladila pečtní prsten na malíčku, Baas pracoval pod dohledem vítězných koaličních sil prsten s růžovým opálem, který mu jeho matka dala. a aby měl formu humánní a demokratické vlády. "Co budeme dělat dnes večer?" zeptala se. Takováto naděje je ovšem bohužel iluzorní. "Někam půjdeme," řekl, "stejk v Bristolu." V pruni řadě, Irák nikdy nebyl jednotnou zemí. Je "Máš moc rád stejky." ulastně jenom generac vzdálen době, kdy šlo o směr Sáhl na ni a podržel ji malou zadničku pod tenoučkou soupeřících a často mezi sebou válčících kmenů. Obsa- tkaninou. huje v téměř stejné části dvě potenciálně nepřátelské "Tohle je stejk, který mám rád," zašklebil se. islámské sekty, sunnity a šiity, a navíc tři křesťanské "Přestaň, seš hrozný, Karime," řekla. "Musím se převlémenšiny. K tomu lze přidat ještě Kurdy na severu, ž- ci." velně bojující ve své snaze o získání nezávislosti.

Odtáhla se a podívala se na sebe do zrcadla. Jak je Za druhé, Irák nikdy neměl zkušenosti s demokracií možné, že se tolik změnila. Jak se vůbec přinutila k topřetože přešel od čerků k Hašemitům až po vládu stra- mu, aby něco takového nosila. Potom poznala proč. Pro ny Baas, aniž by zakusil výhody mezidob demokracie Karima, pro jejího Karima, kterého milovala a který mi- tak jak j my a Američané chápeme. loval ji, udělá všecko. Láska může někdy přijít v pozdním Proto v případě náhlého ukončení současné diktatury věku, ale v tomto případě přišla s intenzitou horské laviny zabitím existují pouze dva realistické scénáře, které lze rozumně zvážit.

od: JEDNOTKY POLITICKÉ ROZVĚDKY Tím prvním by byl pokus nastolit zvenčí vládu usmi- F.C.O. řeni, zahrnující ušechny hlavní frakce na bázi široké pro: VYSOCE VÁŽENÝ PAN DOUGLAS HURD, koalice.

TAJEMNÍK ZAHRANIČNÍCH Taková vláda by z hlediska tohoto střediska zůstala ZÁLEŽITOSTÍ JEJÍHO VELICENSTVA. u moci po mimořádně omezené období. ť-adiční a pra- datum: 5. ÚNORA 1991 staré rivality budou potřebovat jen málo času, aby kategorie: POUZE PRO PŘEČTENÍ. všechno roztrhaly doslova na kousky.

, Kurdové nepochybně využijí příležitost, tak dlouho Pane ministře, nepochybně neuniklo vaši pozornosti, odmítnou, aby požadoval odtržení a vybudování své že od zahájení nepřátelství mezi koaličním letectvem, ulastní republiky na severu. Slabá ústřední vláda Létajícím ze Saúdské Arábie a sousedních států, a re- u Bagdádu vycházející z širokého konsensu bude bez- publikou Irák, byly provedeny nejméně dva a možná mocná, aby takové akce zabránila. i více pokusů o zabití iráckého prezidenta Saddáma ťCrecká reakce se dá předvídat a bude zuřivá, pro- Husajna. tože jejich vLastni kurdská minorita podél hraniční ob Všechny tyto pokusy byly prováděny leteckým bom lasti ztrati jen málo času, než se spojí se svými přáteli bardováním a výlučně probíhaly ze strany Američanů.

Kurdy za hranici a zesílí ještě svůj odpor proti turecké Je proto uhodné, aby se toto středisko pokusilo na- vláde. stinit pravděpodobné následky úspěšného pokusu o za- Na jihovýchodě, šiitská většina kolem Basry a Šatt- vraždění pana Husajna. y kte- al-Arab nepochybně nalezne dobré důvody k navazování V ideálním případě by samozřejmě šlo o to, ab styků s Teheránem, což by nepochybně znamenalo po-448 kušení pomstít se za masakr jejich mládeže v nedáuné uálce mezi Íránem a Irákem alespoň tím, že by došlo před tváří bezmocného Bagdádu k záměru připojit k Íránu jihovýchodní Irák.

Prozápadní státy Záliuu a Saúdská Arábie se dostanou do stavu blízkého se panice při myšlence na Írán, sahající až k hranicím Kuvajtu.

Dále na sever, Arabové Íránského Arabistánu, naleznou nepochybně společné body se svými přáteli Araby za hranicemi v Iráku a vznikne situace, která bude tvrdě potlačována ajatoláhy v Teheránu.

Ve zbytku Iráku půjde jen těžko zabránit předpokládanému vypuknutí mezikmenových bojů k vyrovnání starých účtů a nastolení nadulady nad tím, co zbylo.

Všichni se znepokojením pozorujeme občanskou válku, která nyní zuří mezi Srby a Chorvaty v dřívejší Jugoslávii. Zatím se ještě tyto boje nerozšířily do Bosny, kde uýčkává třetí sLožka a sice bosenští Muslimové.

Jakmile boj dosáhne Bosny, a jednoho dne k tomu mus dojit, zabijeni bude ještě hroznější a bude ještě obtížnější ho zastavit.

Přesto však se toto středisko domnívá, že bida Jugoslávie bude bezúznamná ve srovnání se scénářem, který nyní kreslíme pro Irák v případě jeho úplného rozpadu. V takovém případě lze očekávat uelkou občanskou válku v srdci zbytku Iráku, čtyři války na hranicích a úplnou destabilizaci oblasti Záliuu. Problém uprchlíků sám dosáhne milionů osob.

Jediným únosným scénářem je, aby po Saddámov Husajnoui nastoupil jiný generál, vyšší člen hierarchie strany Baas. Všichni, kteří jsou členy současné hierarchie, jsou stejně poskvrnění krví jako jejich vůdce, a proto je obtížné vidět, jaké úhody by mohly vznít z toho, že by se jedna nestvůra nahradila jiným a možná chytřejším despota.

Idálním, třebaže ne dokonalým řešením - při nemožnosti dosáhnout dokonalosti - proto musí být zachována ni statu quo v Iráku, s výhradou toho, že všechny zbraňové hromadné ničení budou muset být zničeny a konvenční síly tak omezeny, aby nepředstavovaly hrozbu pro žádný sousední stát minimálně alespoň deset let.

Lze argumentovat, že pokračující potlačování lidských práv současným iráckým režimem, pokud mu bude dovoleno, aby přežil, bude velmi znepokojivé. To je nepochybné. Přesto však Západ se nechtěně stal svědkem strašných scén v Číně, Rusku, Vietnamu, Tibetu, na Východním Timoru, v Kambodži a v mnoha ostatních částech světa. Je prostě nemožné pro Západ, aby nastoloval humanitu v celosvětovém měřítku, pokud není připraven zahájit trvalou světovou válku.

Nejméně katastrofickým výsledkem současné války v Zálivu a případné invaze do Iráku je proto přežití Saddáma Husajna jako jediného pána sjednoceného Iráku, třebaže vojensky oslabeného z hlediska možné agrese vůči zahraničí. Ze všech těchto uvedených důvodů, naše středisko naléhá na státního tajemníka, aby využil všech duševních a fyzických sil ve snaze přesvědčit naše americké přátele, aby se přestali pokoušet zavraždit Saddáma Husajna nebo pokusit se vstoupit do Bagdádu nebo okupovat Irák.

Zůstávám s hlubokou úctou, pane státní tajemníku, váš poslušný sluzebník atd. atd.

Mike Martin našel křídovou značku 7. února a vyzvedl tenkou nepromokavou obálku z mrtvé schránky ještě ten večer. Krátce po půlnoci nastavil svou satelitní anténu směrem ze dveří své chatrče a přečetl pavoučí arabské písmo na jedné stránce leteckého papíru přímo do magnetofonu. Po arabštině přidal svůj vlastní anglický překlad.

Magnetofon zašifroval oba texty, zkrátil na dvě sekundy vyslací doby a vyslal zprávu v 00.16 v noci, jednu minutu po otevření jeho "okna".

Když byla zhuštěná zpráva zachycena satelitní anténou v Rijádu, radista který měl službu zakřičel: "Je tady, Black Bear je tady." Čtyři muži spící v přilehlé místnosti přiběhli. Velký magnetofon na stěně zpomalil a dešifroval zprávu. Když technik stlačil tlačítko reprodukce, místnost naplnil zvuk Martinovy arabštiny. Palfrey, jehož arabština byla nejlepší, poslouchal až do poloviny a potom zašeptal: Našel to. Jericho říká, že to našel." "Ticho, Simone.

"Arabština přestala a začal anglický text. Když hlas ztichl a skončil, Barber uhodil vzrušeně pěstí do dlaně.

"Chlapci, on to dokázal. Hoši, můžete mi dát hned teď přepis?" Technik přehrál pásku zpátky, vzal si sluchátka, spustil svůj počítač a začal psát.

Barber odešel k telefonu v obýváku a zavolal podzemní štáb Centafu. Tam byl jenom jeden člověk, se kterým potřeboval mluvit.

Generál Chuck Horner zřejmě potřeboval jen krátký spánek. Nikdo, ať již v kancelářích velitelství Koalice pod ministerstvem obrany v Rijádu ani ve štábu letectva pod budovou saúdského letectva na Staré letištní cestě, toho v těch týdnech příliš nenaspal, ale jak se zdálo, generál Horner spal méně než všichni ostatní.

Bylo možné, že když jeho milovaní letci byli ve vzduchu a letěli do hloubky nepřátelského území, nebyl schopen spát.

A protože lety pokračovaly dvacet čtyři hodiny denně, měl čas na spaní skutečně krátký.

Měl ve zvyku procházet kancelářemi komplexu Centaf v půli noci, od analytiků v Černé díře až do kontrolního střediska taktického letectva. Pokud marně někde zvonil telefon a on byl blízko, zvedl ho. Někteří starostliví důstojníci letectva venku v poušti, kteří si chtěli něco vyjasnit nebo se na něco zeptat a očekávali, že se jim ozve dozorcí, najednou zjistili, že mluví se samotným šéfem.

Byl to velmi demokratický zvyk, ale někdy to přinášelo překvapení. Při jedné příležitosti velitel eskadry, který chce zůstat nepoznaný, volal, aby si postěžoval, že jeho piloti každou noc vlétají do dělostřeleckého ohně protiletadlových děl Triple-A na cestě ke svým cílům. Nemohl by být iráckí dělostřelci umlčeni návštěvou těžkých bombardérů, bizonů? Generál Horner řekl podplukovníkovi, že to není možné, že Bizoni mají plno práce. Velitel eskadry venku v poušti protestoval, ale odpověď zněla stále stejně. Dobře, řekl podplukovník, v takovém případě mi vyliž prdel.

Jen málo důstojníků může říci generálovi, aby něco takového udělal, aby jim to jen tak prošlo. A vypovídá hodně o přístupu Chucka Hornera ke svým letcům, že o dva týdny později se tento podplukovnický prudeš stal plukovníkem. Chip Barber generála té noci našel krátce před jednou hodinou, a o čtyřicet minut později se již setkali v generálově soukromé kanceláři uvnitř podzemního komplexu.

Generál si zamračene přečetl přepis anglického textu z Rijádu. Barber již použil upravený text, v určitých částech - už to nevypadalo jako rádiové hlášení.

"Tak tohle je další vaše dedukce z rozhovorů s obchodníky v Evropě?" zeptal se jedovatě.

"Věříme tomu, že informace je přesná, generále." Horner si povzddechl. Jako většina z těch, kdo skutečně bojovali, měl málo času pro skrytý svět, pro lidi, kterým se říká "čmuchalové". Bylo tomu tak. Důvod je jednoduchý.

Boj musí vycházet z optimismu, možná opatrného optimismu, ale stále optimismu, protože jinak by se ho člověk nemohl zúčastnit. Skrytý svět je naplněn předpokladem pesimismu. Obě filozofie mají málo společného a právě v tomto stadiu války americké letectvo začínalo být stále více rozčilené tím, že CIA opakovaně tvrdila, že zasáhl méně cílů, než říká.

"A tenhle předpokládaný cíl je spojen s tím, co si myslím, že to je?" zeptal se generál.

tp "Věříme, že je to velmi důležité ane.

"Tak dobře, pane Barbere, první věc, kterou uděláme, je, že se na to zatraceně zblízka podíváme." Tentokrát to byl TR-1 z Taifu, který se vyznamenal.

Byla to zmodernizovaná verze starého U-2, TR-1, který byl používán jako víceúčelový sběrač informací, schopný přeletět Irák, aniž by ho někdo viděl a zaslechl, používaje svou technologii k proniknutí hluboko do obrany se svým radarovým a naslouchacím zařízením. Navíc měl ještě kamery a příležitostně býval používán nikoli pro velkorysné snímky, ale pro "intimní" záběry. A fotografovat místo známé pouze jako Al-Kubai bylo víc než intimním záběrem.

Byl zde ještě druhý důvod pro TR-1; může vysílat své snímky v reálném čase. Není třeba čekat, až se vrátí z letu, svěřovat TARPS, vyvíjet film, spěchat s ním do Rijádu.

Zatímco TR-1 letěl ještě nad určenou částí pouště západně od Bagdádu a na jih od letecké základny Al-Muhammadi, snímky, které udělal, přišly přímo na televizní monitor v podzemí štábu saúdského letectva.

V místnosti sedělo pět mužů, včetně technika, který ovládal technické zařízení a mohl, když si to vyžádal někdo z těch ostatních čtyř, snímek zastavit a získat fotogra; fický otisk pro studium.

Chip Barber a Steve Laing byli ve svých civilních šatech v této Mekce vojenského hrdinství jen tolerováni; dalším dvěma byli plukovník Beatty z USAF a velitel eskadry Peck z RAF, oba odborníci na analýzu cle.

Důvod pro slova "A1-Kubai" byl prostě ten, že to bylo jméno nejbližší vesnice k cíli; a protože to byla příliš malá osada, aby se objevila na jejich mapách, byly zde uvedeny i její souřadnice a popis, což analytiku zajímalo nejvíce.

TR-1 našel osadu pár mil od souřadnic zjištěných Jeri chem, ale pokud se týká popisu, ten byl přesný a nebyla zde také žádná jiná osada, která by byla natolik blízko, aby se na ni popis hodil.

Čtyři muži pozorovali, jak se do hledáčku dostává čtěl, vybrali nejlepší snímek a zadrželi. Počítač vyplivnul kopii.

"Tak je to někde pod tím?" vydechl Laing.

"Musí být," řekl plukovník Beatty, "nic podobného tady celé míle daleko není." "Hajzlové mazaný," řekl Peck.

A1-Kubai byl vlastně strojním závodem celého iráckého jaderného programu Dr. Džafara-al-Džafara. Britský jaderný inženýr kdysi poznamenal, že "jeho dovednost se skládala z deseti procent geniality a devadesáti procent instalatérství". Jenže bylo to mnohem více.

Strojný závod je místo, kde řemeslníci si vezmou výsledky práce fyziků, výpočty matematiků a počítačů a výsledky práce chemiků a dají dohromady finální výrobek. Jsou to jaderní strojari, kteří vlastně přemění zařízení na kus kovu, který se dá už někam dodat.

Irák zakopal svůj závod A1-Kubai úplně pod poušť, osmdesát stop hluboko, a to byla vlastně teprve střecha.

Pod touto střechou byla tři podlaží dílen stále více do hloubky. To, co vedlo velitele eskadry Pecka k poznámce "hajzlové mazaný", byla dovednost, s jakou to bylo zamaskováno.

Ono vlastně ani není příliš obtížné postavit v podzemí celou továrnu, ovšem zamaskovat ji, to už představuje značné problémy. Jakmile je to jednou v tom obrovském kráteru postaveno, pak už to může být zahrnuto pískem, který nalehne na železobetonové stěny a na střechu a celá budova je zakryta. Dá se samozřejmě zajistit i odvodnění pomocí drenáží. Jenže továrna bude potřebovat klimatizaci; a ta vyžaduje přívod čerstvého vzduchu a odvod spotřebovaného vzduchu, oba komíny potom musí vyčnívat z pouště.

Bude také potřebovat spoustu elektriny, což bude znamenat, že bude muset mít silný generátor. To rovněž vyžaduje vstup vzduchu a odvod spalín - tedy dva další komíny.

Musí zde být také rampa pro zajištění nebo výtah pro osoby a náklady, dopravující dodávky a personál, tedy další stavba na povrchu. Přijíždějící nákladní automobily nemohou jezdit po měkkém písku; potřebují tvrdou cestu, tedy pevnou cestu, odbočující z nejbližší silnice.

Půjde také o vývin tepla, který se dá zamaskovat, když je venku horký vzduch, nikoli však za mrazivých nocí.

Jak tedy zamaskovat před leteckým pozorováním oblast panenské pouště, ve které bude pevná silnice, která jak se zdá, nikam nevede, čtyři velké komíny, výtah, neustálé příjezdy a odjezdy nákladních vozů a častý zdroj tepla?

Plukovník Osman Badri, mladý génius iráckých ženistů, to rozřešil; jeho řešení oklamalo Spojence a všechny jejich špiónážní letouny.

Ze vzduchu představoval A1-Kubai čtyřicet pět akrů vrakoviště. To, co nemohli pozorovatelé v Rijádu ani při největším zvětšení vidět, bylo, že čtyři z těchto hromad rezavějících vraků představovaly odlévané struktury, pevné dýmy slisovaného kovu, pod kterými komíny nasávaly čerstvý vzduch nebo vyfukovaly spaliny a spotřebovaný plyn mezi rozbitými karosériemi osobních a nákladních vozů.

Hlavní dílna, která se starala o rozřezávání vraků vystavovala na odív láhve s kyslíkem a acetylénem, skrývala vstup do výtahových šachet. Bylo přirozené, že svařování na takovém místě nepochybně zanechá tepelné stopy.

Jeden pruh asfaltové cesty byl normální - nákladní vozy sem musely přijíždět s vraky vozů a odjíždět s kovovým šrotem.

Celý systém vlastně již předtím viděla letadla AWACS, která zaznamenala velkou kovovou hmotu uprostřed pouště.

Divize tanků? Sklad munice? První přelety zjistily, že jde o pouhé vrakoviště, a zájem o ně přestal.

Čtyři muži v Rijádu rovněž nemohli vidět, že další čtyři minihory zrezavělých karosérií byly rovněž pevně svařené rámy. Šlo o svařené konstrukce, uvnitř vypadající jako kopule a vybavené hydraulickými zvedáky. Tam se nacházely dvě silné protiletectvé baterie, vícehlavňové kanóny ZSU-23-4 ruské výroby, a další dvě kopule skrývaly rakety SAM typů 6, 8 a 9, neřízené radarem, ale zařízením menšího typu, hledajícím zdroj infračerveného záření, protože radarová anténa by všechno prozradila.

"Takže je to tady pod tím," vydechl Beatty.

Zatímco pozorovali, přijel dlouhý nákladní vůz naložený starými vraky. Zdálo se, že se pohybuje malými skoky, protože TR-1 letící 80 000 stop nad A1-Kubai vysílal "stojící obrázky rychlostí několik obrázků za sekundu. Oba důstojníci špiónáže fascinovaně pozorovali, dokud nákladní vůz nezmizel pod ochranou přístřešku svařovací dílny.

"Vsadím se, že potraviny, voda a dodávky jsou pod tím," řekl Beatty. Opřel se do křesla. "Problém je, že se k té zatracené továrně nikdy nedostanem. Ani bizoni nemohou bombardovat do takové hloubky." "Ale mohli bychom je tam zavřít," řekl Peck. "Rozbít šachtu výtahu a zavřít je tam. Pokud se budou pokoušet je odblokovat, znovu je zlikvidujeme." "To by šlo," souhlasil Beatty, "kolik dní stále ještě zbývá do pozemní invaze?" "Dvanáct," řekl Barber. "To můžeme udělat," řekl Beatty, "výškové bombardování, laserem řízené pumy, spoustu letadel, zkrátka gorila." Laing varovně pohlédl na Barbera.

"My bychom ale dávali přednost něčemu poněkud jemnějšímu," řekl muž z CIA. "Nálet dvou letadel, z malé výšky, potvrdit zničení vlastníma očima." Nastalo ticho.

"Chlapci, vy asi chcete naznačit," zeptal se Beatty, "že Bagdád by neměl vědět, že se o to zajímáme?" "Můžete to prosím vás udělat tímto způsobem?" naléhal Laing. "Jak se zdá, není tam žádná obrana. Základním principem je maskování." Beatty si vzdechl. Pitomí špiclové, pomyslel si, někoho chtějí chránit. Jenže mně do toho nic není.

"Co si myslíš, Joe?" zeptal se velitele eskadry.

"Tornáda by to mohla udělat," řekl Peck. "S tím, že by jim to Buccaneery označily. Šest tisícilibrových pum rovnou dvěma úkrytu. Vsadím se, že ta plechová střecha má uvnitř železobeton. Tam by to mohlo pěkně bouchnout." Beatty prikývl.

"Dobře, chlapci, uděláme to. Vyřídím to s generálem Hornerem. Koho chcete použít, Joe?" "Šest nula šest eskadru v Maharaku. Známe velícího důstojníka, Phila Curzona. Má sem zajít?" Philip Curzon byl velitelem dvanácti Panavii Tornado RAF z 608. eskadry v Bahrajnu, kam přiletěly před dvěma měsíci ze základny Fallingbowl v Německu. Hned po poledni 8. února dostal rozkaz, který nesnesl odkladu, aby se okamžitě hlásil ve štábu Centaf v Rijádu. Naléhavost rozkazu byla taková, že v době, kdy potvrzoval zprávu, mu jeho pobočnick hlásil, že americký Huron ze Šejkovy pizzy na druhé straně ostrova již přistál a že přijíždí, aby ho vzal na palubu. Když nastoupil na palubu UC-12B Huron, jen co na sebe hodil sako uniformy a čepici, zjistil, že tento jednomotorový letoun byl poslán přímo generálem Hornerem.

"Co se hergot asi děje?" ptal se velitel v duchu - a plným právem.

Na vojenské letecké základně v Rijádu již čekal štábní vůz USAF, aby ho odvezl o míle dál na Starou letištní cestu, do Černé díry.

Čtyři muži, kteří zde seděli a prohlíželi snímky z letu TR-1 v deset hodin ráno, zde ještě byli. Jenom technik tu nebyl.

Více snímků již nepotřebovali. Ty, které měli, byly rozloženy po stole. Velitel eskadry Peck měl úvodní slovo.

Steve Laing vysvětlil co je třeba, a Curzon si prohlížel fotografie.

Philip Curzon nebyl žádný hlupák, jinak by nemohl být velitelem eskadry velmi drahých "four" Jejeho Veličenstva. V dřívějších útocích z malé výšky bombami JP- proti iráckým letišťům ztratil dva letouny a čtyři dobré muže; o dvou věděl, že jsou mrtví, další dva právě byl ukazováni, potlučení a omámení, v irácké televizi, což byl další Saddámův mistrovský kousek.

"Vý" "Proč, se zeptal klidně, "nedat tenhle cíl na leto rozkaz pro všechny ostatní? Proč ten spěch?" Já vám to řeknu na rovinu," řekl Laing. "Máme důvod věřit, že v tomhle cíli je Saddámův hlavní a možná jediný sklad zvlášť smrticích plynových granátů. Existují důkazy, že první zásoby mají být odvezeny na frontu.

Proto ta naléhavost." Beatty a Peck vzhledli se zájmem. To bylo první vysvětlení, které dostali k tomu, proč se špiclové zajímají o továrnu pod starým vrakovišťem.

Jenže dva bitevní letouny?" trval na svém velitel eskadry. "Jen dva? To znamená, že půjde o let s velmi nízkou prioritou. Co mám prosím vás říct posádkám? Já jim pánové lhát nebudu, aby bylo mezi námi jasno. " "To není třeba a ani bych to nedovolil," řekl Laing. "Jen jim řekněte pravdu. Ten letecký průzkum ukazuje pohyby nákladních vozů z toho místa a k němu. Analytikové věří, že jde o vojenské nákladní vozy, a došli k závěru, že tohleto nápadné vrakovišť skrývá sklad munice. Tady, uvnitř toho ústředního krytu. Ten je také cílem. A proč jde o let z malé výšky? Vidíte, že tu nejsou ani rakety, ani Triple-A." A to má být pravda?" zeptal se velitel.

, Přisahám. " "Tak potom, pánové, jasný záměr je, že pokud by některá z mých posádek byla sestřelena a vyslýchána, Bagdád by se neměl dozvědět, odkud informace vlastně pocházejí, že? Vy na nějaké pohádky o vojenských nákladnicích nevěříte a ani já ne." Plukovník Beatty a velitel eskadry Peck se opřeli o opěradla židlí. Tak tenhle chlapík jde na ostří nože a skutečně tvrdě a nebylo to pro ně snadné. Bylo to dobře.

"Tak mu to, Chipe, řekni," řekl Laing rezignovaně.

"Tak jo, veliteli. Já vám to teda povím. Jenže tohle je pouze pro vaše uši. Zbytek je naprostá pravda. Máme přeběhlíka. Je ve Státech. Přišel k nám před válkou jako absolvent vysoké školy. Ted' se zamiloval do Američanky a chce tam zůstat. Během pohovorů s imigrační službou něco začalo vylézat na povrch. Chytrý pracovník nám ho předal." "CIA?" zeptal se Curzon.

"Jo, CIA. Uzavřeli jsme s tím chlapíkem dohodu. My mu dáme zelenou kartu, to mu pomůže k občanství, on pomůže nám. Když byl v Iráku, byl u ženistů a pracoval na několika tajných projektech. Nyní o tom vypráví. Ted' to tedy víte. Je to však vysoce tajné. Nic to nemění na letu a není to lež ani vůči posádkám. Ostatně, nesmíte jim to říci." "Poslední otázka," řekl Curzon. "Když je ten chlap v bezpečí ve Státech, proč je třeba ještě tahat za nos Bagdád?" "Existují ještě další cíle, které nám popisuje. Trvá to, jenže dostaneme od něho dvacet čerstvých cílů. Když se Bagdád poplašá, pak všechno odtamtud v noci odstěhují.

Oni si také dokáží spočítat dvě a dvě." Philip Curzon vstal a sebral fotografie. Každá měla uvedeny přesné souřadnice na mapě, vepsané do razítka na spodním okraji.

"V pořádku, zítra ráno. Ten úkryt přestane existovat." Potom odešel. Během letu zpátky přemýšlel, o co jde.

Něco uvnitř mu řicalo, že je to zatraceně podivné. Jenže vysvětlení bylo naprosto dokonalé a měl své rozkazy. Neměl by lhát, ale zakázali mu cokoliv odhalit. Dobrou stránku to mělo v tom, že cíl využíval maskování, nikoli ochrany. Jeho chlapi by se měli dostat tam a také odtamtud bez škrábnutí. A věděl už také, koho tam pošle.

Velitel eskadry Lofti Williamson se šťastně roztahoval na lehátko na večerním slunci, když zazvonil telefon. Právě četl poslední vydání World Air Power Journal, bibl bitevního pilota, a byl otráven, že ho někdo vytrhuje od vysoce odborného článku o iráckých stíhačkách, se kterými se mohl setkat.

Velitel eskadry byl ve své kanceláři a měl před sebou fotografie. Celou hodinu informoval svého velitele letky, co od něho chce.

"Budeš mít dva Bukanýry, aby označily cíl, takže tam budeš moci vletět a dostat se odtamtud, ještě než ti syčác budou vědět, co je praštilo." Williamson našel svého navigátora, kterému Američané říkají operátor zbraňových systémů, a který dnes skutečně dělá víc než jen navigaci, protože má na starosti také systémy zbraní a elektroniky.

Kapitán Sid Blair měl pověst, že je schopen nalézt plechovku na Sahaře, pokud bude třeba ji bombardovat.

Společně s operačním důstojníkem zakreslili let. Přesné umístění vrakoviště našli podle souřadnic na svých mapách v měřítku 1: 50000, kde jeden palec je jedna míle.

Pilot vysvětlil, že chce zaútočit z východu v okamžiku vycházejícího slunce, takže každý irácký dělostřelec bude mít světlo do očí a on, Williamson, zase bude naprosto jasně vidět cíl.

Blair trval na tom, že chce nějaký "patník", nějaký nezaměnitelný znak, podél osy letu, podle kterého by mohl provádět poslední jemné úpravy kursu. Nalezl tedy dvanáct mil od cíle ve východním směru rádiový stožár, přesně mili od přiletové trasy.

Podle východu slunce zjistili životně důležitou TOTdobu nad cílem, kterou potřebovali. Důvodem, proč TOT musí být na sekundu dodržena, je, že tato přesnost rozhoduje mezi úspěchem a neúspěchem. Jestliže se první pilot zpozdí jenom o sekundu, pak by druhý pilot mohl vlétnout přímo do explozí bomb svého kolegy; horší je, že první pilot by měl za sebou Tornádo, které se k němu blíží zhruba rychlostí deset mil za minutu, což není právě příjemný pohled. A konečně, jestliže ten první pilot přiletí příliš brzo nebo příliš pozdě o pouhou sekundu, dělostřelci budou mít čas se probudit a zamířit. Proto musí druhý letec přiletět právě v tom okamžiku, když spadnou střepiny z první exploze.

Williamson přivedl s sebou svoje číslo a druhého navigátora, dva mladé kapitány, Petera Johnse a Nickyho Tyna.

Přesný okamžik, kdy slunce má vyjít za nízkými vrchy na východě od cíle byl zjištěn: 07.08 hodin, útok přijde ze směru 270 stupňů směrem na západ.

Byly určeny dva Buccaneery z 12. eskadry, rovněž umístěné v Maharraku. Williamson se spojí s jejich piloty ráno.

Zbrojníci dostali pokyn přivést na každé Tornádo tři tisícilibrové bomby řítené laserem, typu PAVE WAY V osm hodin večer se letové posádky najedly a odešly spát s tím, že budou probuzeny ve tři hodiny ráno.

Byla stále hluboká tma, když přjel nákladní automobil, aby odvezl čtyři letce 608. eskadry do letové místnosti.

Jestliže Američané na základně Al Charz bydleli pod stany, pak ti, kdo byli v Bahrajnu, měli civilizované ubytování.

Bydleli po dvou v hotelu Sheraton. Ostatní byli ve zděných bytech poblíž letecké základny. Strava byla vynikající, pít také a to nejhorší, samota bojového života, byla zpříjemňována přítomností tří set letušek, které se školily v blízké škole Middle East Airways.

Buccaneery přiletěly do Zálivu jen před týdnem, protože jim nejdříve řekli, že nebudou potřeba. Od té doby již více než dokázaly svou užitečnost. Posádky těchto lovců ponorek byly spíše zvyklé na lety nad vodami Severního moře a na hledání sovětských ponorek, poušť jim však také nevadila.

Jejich specialitou jsou lety v malé výšce a třebaže šlo o třicetileté veterány, při cvičení s USAF v Miramaru v Kalifornii se dokázaly vyhnout mnohem rychlejším americkým stíhačkám prostě tím, že "lízaly práh" - tedy letěly tak nízko, jak to bylo jenom možné, aby nenarazily do pahorků pastelových hor v poušti.

Soutěžení při mezinárodních cvičeních vedlo k poznání, že Američané nemilují hloubkové lety a při výšce pod stop mají snahu vysunout podvozek, zatímco letci RAF to milují a při výškách nad 100 stop si stěžují na závrať. Je faktem, že obojí dokáží létat nízko nebo vysoko, ale Buccaneery, třebaže nejsou nadzvukovými letouny, dokáží podivuhodně manévrovat, spoléhají na to, že mohou být níže než kdokoli jiný a přesto to přežít.

Důvodem, proč byly povolány do Zálivu, byly původní ztráty, které utrpěla Tornáda při svých prvních hloubkových letech. Při zaměřování laserem řízených bomb na irácké cíle musela Tornáda držet polohu až do dopadu, protože bomby musí letět po laserovém paprsku vystačeném z zařízení pod křídly Tornád. Uhnout by znamenalo zvednout laserový paprsek z cíle a bomby by potom chyly. Buccaneery měly lepší nápad.

Když pracovaly společně, bomby Tornád měly zařízení PAVEWAY, zajišťující řízení po laserovém paprsku, zatímco Buccaneery měly vysílač laserového zařízení PAVE SPIKE. Protože letěly výše a za Tornády, Buccaneery mohly "značkovat" cíl, takže Tornáda mohla vypustit bomby a potom okamžitě bez odkladu zmizet.

Kromě toho, Buccaneery měly zařízení PAVE SPIKE namontované na gyroskopicky stabilizované plošině v trupu, takže se poloha paprsku neměnila, ani když se nakláněly a vyhýbaly, neustále zůstávala zaměřená na cíl, dokud bomby nezasáhly.

V letové místnosti se Williamson a další dva piloti Buccaneerů dohodli na výchozím bodě náletu deset až dvanáct mil východně od clového krytu a odešli se převléci.

Jako obvykle přijeli v civilních oblecích; šlo totiž o to, že příliš mnoho vojáků na ulicích by mohlo znepokojit místní obyvatelstvo Bahrajnu.

Když byli všichni převlečení, Williamson jako velitel letu dokončil informace. Stále ještě zbývaly dvě hodiny do vzletu.

Ona třicetisekundová doba určená ke startu letadel z pohotovosti za druhé světové války již dávno náležela minulosti.

Měli čas i na kávu a na další přípravu. Každý si vzal svou osobní zbraň, malou pistoli Walther PP, kterou všichni nenáviděli, protože si byli jisti, že pokud by na ně zaútočil někdo v poušti, tak by bylo nejlepší mu pistoli hodit na hlavu a doufat, že ho pořádně praští a že omdlí.

Dostali také 1000 liber v pěti zlatých mincích a k tomu ještě "potvrzenku na koule". Tento pozoruhodný dokument byl zaveden Američany v Zálivu, ale Britové, kteří bojově létali v těchto částech světa již od roku 1920, to používali rovněž. "Potvrzenka na koule" je dopis v arabštině a šesti druhích beduínského dialektu. Říká v podstatě: "Drahý pane Beduine, ten, kdo vám dává tento dopis, je britský důstojník. Jestliže ho dopravíte zpátky k nejbližší britské hlídce, kompletního, s koulí, tam kde mají být a nikoliv v ústech, dostanete odměnu pět tisíc liber ve zlatě." Někdy to funguje.

Letové uniformy mají odrazky na rameni, které mohou být případně odhaleny spojeneckým průzkumem, jestliže je pilot v poušti, nejsou však zde křídélka nad levou náprsní kapsou, pouze suchým zipem připevněná britská vlajka.

Po kávě došlo na sterilizaci - proceduru podstatně lepší než to slovo zní. Všechny prstýnky, cigarety, zapalovače, dopisy, rodinné fotografie byly odebrány, cokoliv, co by mohlo poskytnout vyslýchajícímu "páku", kterou by mohl

ovládnout osobnost svého vězně. Tělesná prohlídka byla prováděna nádhernou WAAFkou - letové posádky to považovaly za nejlepší část letu a mladší piloti často ukrývali své cennosti na nejpřekvapivějších místech, jen aby viděli, zda je Pamela dokáže najít. Jenže ona byla kdys zdravotní sestrou a tyto nesmysly přijímala s tichým humorem. Zbývala hodina do startu. Někteří jedli, někteří nemohli, někteří pospávali, někteří pili kávu a doufali, že nebudou muset chytit na záchod v půli letu, někteří chtěli.

Všech osm odjelo autobusem potom k letadlům, promluvili se seřizovači, zbrojři a baliči padáků. Každý pilot prošel kolem svého letounu, postupoval podle předstartovního předpisu. Konečně se usadili v sedačkách.

Prvním úkolem bylo se usadit, plně se upoutat a napojit se na interkom, aby mohli mluvit. Potom zapnout APU pomocný zdroj energie, který oživí všechny přístroje.

Na zádi letounu ožila inerciální navigační platforma, což umožnilo Sidu Blairovi zanést tam plánované kursy a místa obratu. Williamson nastartoval pravý motor a Rolls Royce RB-199 začal měkce hučet. Pak přišel na řadu levý motor. Zavřít překryt kabiny, pojíždět na číslo jedna, pak vyčkávání. Povolení z věže, pojíždění na bod startu. Williamson se podíval vpravo. Tornádo Petera Johnse bylo vedle něho kousek zpátky a za ním oba dva Buccaneery. Zvedl ruku. Jako odpověď se v letounech objevily další tři ruce v bílých rukavicích.

Zabrzdit, držet motory na maximálních otáčkách. Tornádo se jemně chvělo. Po zapnutí přídavného spalování jeho hrozivá síla začala působit proti brzdám. Poslední zdvižení ruky s palcem nahoru, trojí potvrzení. Odbrzdit, rozjezd, dráha ubíhající stále rychleji a rychleji a již vzletli, čtyři v celé formaci, nad tmavým mořem, světla Manamy zůstala vzadu, let na kurs pro setkání s tankerem, letounem Victor z 55. eskadry, čekajícím kdesi nad saúdskoarabskou hranicí s Irákem.

Williamson vypnul přídavné spalování a při rychlosti uzlů začal stoupat na 20 000 stop. Oba motory RB- jsou velmi žíznivé a při maximálních otáčkách spotřebují kilogramů paliva každý za minutu. Po zapnutí přídavného spalování toto množství stoupá na hrozných 600 kg za minutu, což je důvod, proč se přídavné spalování používá velmi šetrně - pro vzlet, boj a únik.

Pomocí radaru našli v temnotě letoun Victor, zaletěli za ním a napojili svá čerpací ráhna do hadic odvinutých z cisternového letounu. Do té chvíle již využili třetinu svých zásob paliva. Když byla Tornáda doplněna až po hrdlo, poodlétla, aby mohly být palivem zásobeny i Buccaneery. Všichni čtyři se potom odpojili a odlétli směrem dolů k poušti.

Williamson vedl svou jednotku ve výši 200 stop, maximální rychlostí 480 uzlů a takto vletěli do Iráku. Řízení letu převzali navigátoři, kteří stanovili první ze tří různých kursů, s dvěma otočnými body, které je dostanou na výchozí bod pro útok z východu. Ve výši viděli vycházející slunce, ale zde při hloubkovém letu byla stále ještě tma.

Williamson letěl s pomocí TIALD, zařízení, které původně bylo vyvinuto v bývalé továrně na sušenky kdes v zapadlé čtvrti v Edinburghu. Jde o kombinaci malé televizní kamery s vysokou rozlišovací schopností, napojené na infračervený senzor. Takto nad černou pouští piloti mohli vidět všechno, co bylo před nimi, skály, útesy, jednotlivé balvany, vrcholky, jako kdyby zářily.

Krátce předtím, než vyšlo slunce, se dostali zatáčkou na výchozí bod náletu. Sid Blair uviděl radiový stožár a požádal pilota, aby upravil kurs o jeden stupeň.

Williamson odjistil zámký bomb a podíval na svůj Head Up Display, HUD, na kterém ubíhaly míle a sekundy k bodu vypuštění. Letěl ve výši 100 stop nad plochou krajinou a udržoval kurs. Někde za ním dělalo to samé jeho číslo. TOT byla přesně dodržena. S použitím plynových pák udržoval rychlost útoku 540 uzlů.

Slunce osvětlilo kopce, první paprsky sklouzly přes planinu a ve vzdálenosti šest mil před nimi byl cíl. Mohl vidět odlesk kovu, hory starých vozů a velký šedý úkryt uprostřed, dvojité dveře mířící směrem k němu.

Buccaneery byly sto stop nad ním a o míli zpátky. Spojení s nimi začalo již na výchozím bodě a trvalo. Šest mil, pět mil, pohyb v cílové oblasti, čtyři míle.

"Značuji," řekl první navigátor Buccaneeru. Laserový paprsek z Buccaneeru dopadl právě na dveře krytu. Ve vzdálenosti tří mil Williamson začal mírně stoupat, takže se mu ci ztratil z pohledu. Na tom již nezáleželo, technika udělá zbytek. Ve 300 stopách jeho HUD udal pokyn k vypuštění. Stlačil tlačítko uvolňování bomb a všechny tři tisícilibrové bomby odlétly.

Protože stále mírně stoupal, i bomby nejdříve stoupaly s ním, potom se jich zmocnila zemská přitažlivost a začaly svůj elegantní let po parabole směrem ke krytu.

S letounem o jednu a půl tuny lehčím vystoupal rychle do výše 1000 stop, potom nasadil náklon 135 stupňů a držel. Tornádo opět klesalo a vracelo se zpátky k povrchu země cestou, kterou přišlo. Jeho Buccaneer přeletěl nad ním a potom se odvrátil svým kursem.

Protože Buccaneery měly na spodku letounu televizní kameru, navigátor mohl vidět že bomby dopadly právě na dveře krytu. Celá oblast před krytem se zatemnila obla kem plamene a kouře, zatímco z místa, kde byl kXyt, stou pal sloup prachu. Jak začínal klesat, v druhém Tornádu se Peter John blížil k cíli, třicet sekund za svým vedoucím.

Navigátor Buccanneru viděl více než jen to. Pohyby, které zpozoroval dříve, nabývaly rysů. Zakřičel. "Mají tam Triple-A." Druhé Tornádo stoupalo. Druhý Buccaneer mohl vidět všechno. Kryt byl roztrhán na kusy po dopadu prvních tří bomb, jeho vnitřní stavba byla zkrou cená a zohybaná. Jenže mezi horami vraků byly protileta dlové kanony plivající oheň.

"Bomby odhozeny," křikl Johns a zavedl své Tornádo do zatáčky s maximálně přípustným g. Jeho vlastní Buccaneer rovněž odlétal od cíle, avšak jeho přístroj PAVE SPIKE neustále udržoval paprsek na zbytcích cíle.

"Dopad," vykřikl navigátor Buccaneeru.

Mezi vraky vozů bylo vidět zášleh ohně. Dvě protiletadlové rakety SAM se vyřítily za Tornádem.

Williamson vyrovnal letoun po klesavé zatáčce opět na sto stop nad pouští, tentokrát však již opačným směrem k

vycházejícímu slunci. Slyšel hlas Petera Johnse, jak křičí: " Jsme zasaženi." Za ním seděl tiše Sid Blair; v duchu klející Williamson opět strhl Tornádo do zatáčky, domnívaje se, že by mohl zadržet irácké dělostřelce kanonem. Bylo však pozdě.

Slyšel, jak jeden z Buccaneerů volá: "Mají tam rakety," potom viděl, jak Johnsovo Tornádo stoupá, z hořícího motoru proudil dým, slyšel, jak jeho dvacetipětiletý kamarád říká zřetelně: "Klesáme." Nebylo nic, co by mohli udělat. V dřívějších letech se Buccaneery obvykle připojovaly k Tornádům na cestě domů. Tentokrát však bylo dohodnuto, že Buccaneery mohou letět svým vlastním kursem. V tichu které následovalo, oba značkovači cíle udělali to jediné, co mohl udělat: pritiskli se brichem málem až na poušť a letěli dál.

Lofty Williamson byl zuřivý, byl přesvědčen, že jim lhali. Nebyl k tomu důvod; nikdo nevěděl ani o protiletadlových kanonech ani o raketách skrytých v A1-Kubai.

Vysoko nad nimi TR-1 vysílal snímky reálného času průběhu akce do Rijádu. E-3 Sentry naslouchal veškeré komunikaci ve vzduchu a oznámil do Rijádu, že ztratil jednu posádku Tornáda.

Lofty Williamson přiletěl domů sám, byl vyslechnut a dal průchod svému vzteku zaměřenému proti těm, kdo je v Rijádu špatně informovali o charakteristice cíle.

Pod štábem Centaf na Staré letištní cestě v Rijádu zmlkla radost Steva Lainga a Chipa Barbera nad tím, že Boží pěst byla pohřbena tam, kde vznikla smutkem ze ztráty dvou mladých mužů.

Buccaneery, které se ritily plochou pouští směrem k hranici se setkaly se skupinou beduínů pasoucích své velbloudy, takže měli vlastně na výběr buď jim podletět mezi nohama, nebo je přeletět.

19 Brigádní generál Hassan Rahmani seděl ve své kanceláři v budově Mukhabarátu v Mansúru a téměř v úplném zoufalství zvažoval události předchozích dvaceti čtyř hodin.

Že vojenská střediska a střediska válečné výroby jeho země byla systematicky ničena bombami a raketami, ho neznepokojovalo. Tento vývoj, který již týdny očekával, jenom přibližoval nadcházející americkou invazi a svržení muže z Tikritu.

To plánoval, to potřeboval a to tajně očekával. Nemohl toho poledne 11. února vědět, že k tomu nedojde, protože anonymní vědec politolog v Londýně sepsal před týdnem memorandum, které vedlo k tomu, že obě vlády se rozhodly udržet Saddáma Husajna v úřadě, stejně tak nemohl předpokládat, že budova, ve které seděl, bude zlikvidována raketou Tomahawk.

Rahmani byl vysoce inteligentní člověk, neměl však křišťálovou kouli a nebyl věštcem.

To, co ho znepokojovalo toho rána, bylo jeho vlastní přežití, obavy z toho, zda se vůbec dožije dne pádu Saddáma Husajna.

Bombardování jaderného strojího závodu v A1-Kuba předchozího dne, přes jeho lživé maskování, kdy nikdo neočekával jeho odhalení, otráslo mocenskou elitou v Bagdádu až ke kořenům.

Během několika minut po odletu obou britských bombardérů dělostřelci, kteří přežili, navázali kontakt s Bag dádem a ohlásili útok. Jakmile to uslyšel, Dr. Džafar Dža far osobně skočil do vozu a nechal se dovézt na místo, aby zkontroloval, v jakém stavu se nachází jeho podzemní personál. edec byl bez sebe vzteky a v poledne si již trpce ztěžoval Husajnu Kamilovi, pod jehož ministerstvo jaderný program náležel.

Tady jde o celý program, křičel drobný vědec na Saddámova nevlastního syna, který z celkových výdajů padesát miliard dolarů za deset let na zbrojení sám spotřeboval osm miliard a právě v okamžiku triumfu byl zničen. Což se nemůže stát postarat o ochranu jeho lidí atd., atd?

Irácký fyzik sice nebyl o moc větší než pět stop a vypadal jak komár, jenže jeho vliv byl opravdu silný a jeho stížnost procházela dále.

Pokořený Husajn Kamil se musel dostavit ke svému nevlastnímu otci, který byl rovněž zmítán záchvaty zuřivosti. A když k něčemu takovému docházelo, celý Bagdád se chvěl o život.

Vědci v podzemí přežili a právě unikli, protože továrna měla také úzký tunel vedoucí asi půl míle pod pouští a končící v kruhové šachtě s žebříkem na stěně. Personál sice touto cestou unikl, bylo by však nemožné stejným tunelem a stejnou šachtou odtransportovat i těžké stroje.

Z hlavního výtahu a nákladního jeřábu zbyly jen pokroucené trosky až do hloubky dvacet tři stop a jejich oprava bude trvat při maximálním úsilí několik týdnů, které, jak se Hassan Rahmani právem domníval, rák nebude mít k dispozici.

Pokud by tomu tak bylo, Rahmani by si byl mohl oddechnout, protože byl hluboce znepokojený již od zasedání v paláci před začátkem letecké války, když Saddám oznámil existenci své "zbraně".

To, čeho se Rahmani obával, byl zuřivý vztek hlavy státu. Zástupce prezidenta Izaat Ibrahim volal Rahmaniho krátce po poledni předchozího dne a náčelník kontrarozvědky nikdy ještě nepamatoval, že by Saddámův nejbližší důvěrník byl v takovém stavu.

Ibrahim mu řekl, že Rais byl bez sebe zuřivosti a když k tomu docházelo, tak obvykle tekla krev. Pouze jedno dokáže zmírnit zuřivost muže z Tikritu. Zástupce prezidenta řekl zcela jasně, že se očekává, že on, Rahmani, bude mít výsledky, a to rychle. Jaké výsledky přesně máte na mysli, zeptal se Ibrahima. Zjistěte, zařval na něho Ibrahim, jak to, že to věděli. Rahmani byl v kontaktu s přítelem v armádě, který hovořil s dělostřelci, a hlášení bylo jasné v jedné věci.

Britský nálet provedly dva letouny. Byly tam ještě další dva, ale předpokládalo se, že šlo o stíhačky, které poskytovaly krytí; v každém případě ty nebombardovaly.

Po armádě mluvil Rahmani s operačním štábem letectva. Podle jejich názoru a názoru několika vyšších důstojníků, kteří byli vyškoleni na Západě, žádný cíl většího vojenského významu by nebyl napaden pouze dvěma letouny. V žádném případě.

Takže, uvažoval Rahmani, jestliže si Britové nemysleli, že vrakoviště bylo něčím jiným, co si mysleli, že to je?

Odpověď pravděpodobně bylo možno dostat z obou sestřelených britských letců. Osobně by byl sám rád vedl výsledky, byl přesvědčený, že za pomoci určitých halucinogenních látek by dokázal, aby za několik hodin mluvil pravdu.

Armáda potvrdila, že zajali pilota a navigátora za tři hodiny po náletu v poušti, jednoho kulhajícího se zlomeným kotníkem. Bohužel se tady s pozoruhodnou rychlostí objevila jednotka AMAM a letce vzala s sebou. Nikdo nic nenamítal. Oba Britové tedy nyní byli v rukách Omara Chatiba a Alláh jim buď milostiv.

Zbaven své možnosti zazářit tím, že by dodal informace získané od letců, Rahmani si uvědomoval, že něčím bude muset přispět. Jenže čím?

Jedinou věcí, která by mohla být postačující, by bylo to, co Rais chce. A co by asi tak chtěl? To je jednoduché.

Spiknutí. Tak má mít tedy spiknutí. Klíčem bude vysí ač.

Sáhl po telefonu a zavolal majora Mohsena Zajída, náčelníka jeho odboru elektronické rozvědky, lidí, kteří sledovali rádiové vysílání. Bylo na čase, aby si opět promluvili.

Dvacet mil na západ leží malé město Abu Ghraib, velm obyčejné místo a přesto jméno známé v celém Iráku, třebaže se o něm mluvilo jen zřídka. To proto, že v Ghraibu bylo velké vězení, věnované téměř výlučně pro potřeby výsledků a věznění politických vězňů. Personál, který ho řídil, nebyl vězeňským personálem, byli to lidé z tajné policie AMAM. V době, kdy Hassan Rahmani volal svého odborníka na elektronickou rozvědku, se dlouhý černý mercedes přiblížil k dvojitému dřevěným vratům vězení. Strážci, kteří poznali muže sedícího ve voze, se vrhli k bráně a otevřeli ji; právě včas; muž ve voze dokázal reagovat s ledovou brutalitou vůči těm, kteří ho jenom trochu zpozdili pomalým výkonem povinností.

Vůz vjel dovnitř, dveře se zavřely. Postava na zadním sedadle vzala na vědomí snahu stráží bez jakéhokoli pokývnutí nebo pokynutí. Na těch nezáleželo.

U schodů do hlavní budovy se vůz zastavil a přiběhla další stráž, která otevřela zadní dveře mercedesu.

Brigádní generál Omar Chatib vystoupil, vypadal opravdu pěkně v na míru šité uniformě s baretem, a vystoupil po schodech. Celou cestu byly před ním rychle otevírány dveře. Nižší důstojník, pobočník, nesl jeho kufík.

Aby se dostal do své kanceláře, Chatib vyjel výtahem na páté nejvyšší poschodí a potom, když byl sám, si objednal tureckou kávu a začal studoval své papíry, hlášení o pokroku v získávání informací z těch, kteří byli v podzemí.

Za klidným povrchem byl Omar Chatib stejně znepokojen jako jeho kolega tam v Bagdádu, muž, kterého nenáviděl se stejnou zuřivostí, s jakou byly jeho city opětovány.

Na rozdíl od Rahmaniho, který díky své částečné anglické výchově, schopnosti mluvit jazyky a kosmopolitnímu chování mohl být neustále podezírán, Chatib mohl počítat se základní výhodou toho, že pochází z Tikritu. Dokud vykonával práci, která mu byla uložena Raisem, a vykonával ji dobře, udržoval neustálý tok přiznání ke spiknutí, aby nasýtil nesmířitelnou paranoii, byl v bezpečí.

Jenže posledních dvacet čtyř hodin znamenalo problémy. Také jeho předminulý den zavolal Raisův nevlastní syn Husajn Kamil. Seznámil ho s nekonečnou zuřivostí Raise ve věci bombardování Al-Kubai a požadoval výsledky. Na rozdíl od Rahmaniho měl Chatib v rukou oba britské letce. To byla na jedné straně výhoda - a problém na druhé. Rais nepochybně bude chtít vědět, a to rychle, jak byli letci informováni před letem - tedy kolik toho spojenci vědí o Al-Kubai a jak se to dozvěděli?

Bylo tedy na něm, Chatibovi, aby tuto informaci připravil, a jeho muži již pracovali na letcích patnáct hodin, od sedmi hodin předchozího dne, kdy přijeli do Abu Ghraib. Zatím to ti hlupáci vydrželi.

Ze dvora pod jeho oknem se ozval zvuk švihnutí, dopadu a zakňučení. Chatibovo obočí se udiveně zvedlo, potom si vzpomněl. Na vnitřním dvoře pod jeho oknem visel Iráčan připoutaný za zápěstí a zvižený asi deset centimetrů nad zemí. Poblíž stálo vědro s vodou, kdysi čistou, nyní tmavě růžovou.

Každá stráž a každý voják přecházející dvůr měl trvalý příkaz se zastavit, vzít jednu ze dvou rákosek z vědra a uderit visícího muže někam mezi krk a kolena. Desátník pod stříškou na to dohlížel.

Ten hlupák byl trhovce, který byl udán, protože řekl, že prezident je synem kurvy, a nyní poznával, třebaže poněkud pozdě, skutečný rozsah účty, který občané mají mít vždy k osobě Raise.

Zajímavou věcí bylo, že tam stále ještě visel. To jenom dokazovalo, jakou vytrvalost mají někteří příslušníci této dělnické třídy. Trhovce už dostal více než pět set ran, což byl pozoruhodný rekord. Stejně zemře předtím, než do stane tisíce - nikdo ještě nevydržel více než tisíc - ale stejně to bylo zajímavé. Druhou zajímavou věcí bylo, že toho muže udal jeho desetiletý syn. Omar Chatib popíjel kávu, vyjmul své zlaté plnicí pero a nahnul se nad papíry.

O půl hodiny později se ozvalo jemné zat'ukání na dveře.

Vstupte," zavolal a vzhlédl s nadějí. Potřeboval dobré zprávy a jenom jeden muž mohl zaklepat, aniž by ho předem ohlašoval nižší důstojník, který čekal venku.

Muž, který vstoupil, byl hromotluk a ani jeho vlastní matka by se nepokoušela o něm tvrdit, že je hezký. Jeho tvář byla hluboce rozbrázděna po neštovicích a dvě kruhové jizvy byly vidět tam, kde byla odstraněna nejhlubší ložiska. Zavřel dveře a stál, čekal, až bude osloven.

Třebaže byl pouhým seržantem a jeho špinavý oblek neměl ani označení hodnosti, přesto to byl jeden z mála mužů, ke kterému brigádní generál cítil trochu přátelství.

Jedině on mezi vším personálem vězení, seržant Ali, měl dovoleno sedět v jeho přítomnosti, když byl vyzván.

Chatib ukázal muži na židli a nabídl mu cigaretu. Seržant si zapálil a vděčně kouril; jeho práce byla nepříjemná a unavující, cigareta představovala vítanou přestávku.

Důvodem, proč Chatib snesl takovou familiárnost od vojáka té hodnosti, bylo, že Aliho v duchu skutečně obdivoval.

Chatib měl výkonnost v hluboké účtě a jeho seržant byl jedním z těch, kdo ho nikdy neklamali. Tichý, metodický, dobrý manžel a otec, Ali byl opravdový profesionál.

"Tak co?" zeptal se.

"Navigátor už bude hotový, brzo hotový, pane. Pilot..." pokrčil rameny. "Hodina nebo více." "Musejí být oba zlomeni, Ali, nic nesmějí zamlčet. Jejich výpovědi musejí souhlasit navzájem. Rais sám s nám počítá." "Možná, že byste se tam měl podívat, pane. Myslím, že za deset minut budete mít odpověď". Navigátor první, a až se to pilot dozví, bude ho následovat." Dobře." Chatib vstal a seržant mu podržel dveře. Společně sestoupili až do prvního podlaží pod zemí, kde výťah zastavil. Byla tam chodba vedoucí ke schodům do dalšího podzemí. Podél chodby byly ocelové dveře a za nimi, dřepící mezi špinou, sedm amerických letců, čtyři Britové, jeden tal a jeden pilot kuvajtského Skyhawku.

V dalším podlaží bylo více cel, dvě obsazené. Chatib se podíval okénkem dveří do první.

Cela byla osvětlena jednou žárovkou, její stěny byly potřísněny vyschlými exkrementy a hnědými skvrnami staré krve.

Uprostřed, na plastické židli seděl zcela nahý muž, přes jeho hrud' tekly prameny zvratků, krve a slin.

Ruce měl spoutané za zády a tvář mu zakrývala maska bez otvorů pro oči.

Dva mužové AMAM v oblecích podobných, jako nosil seržant Ali, stáli po stranách muže na židli, jejich ruce hladily asi metrové plastické trubice naplněné asfaltem, který dodá váhu, aniž by snižoval pružnost. Nyní odstoupili, měli přestávku. Před přerušením se zřejmě soustřed'ovali na holeně a kolena, jejichž kůže byla naběhlá a modrozlutá. Chatib přikývl a přešel k druhým dveřím. Okénkem mohl vidět, že druhý vězeň není maskován. Jedno oko bylo úplně uzavřené, byla to jedna slitina krve od obočí přes tvář až k ústům, které když otevřel, bylo vidět dvě mezery po vytlučených zubech a trochu krve vytékající ze rtů.

"Tyne," zašeptal, "Nicholas Tyne. Podporučík. Pět nula jedna nula devět šest osm." "Navigátor," zašeptal seržant.

Chatib mu šeptem řekl: "Kdo z našich mužů mluví anglicky?" Ali ukázal na toho vlevo.

"At' jde sem." Ali vstoupil do cely navigátora a vyšel opět s jedním z vyšetřovatelů. Chatib s ním promluvil v arabštině. Muž přikývl, vstoupil znovu do cely a dal navigátorovi masku.

Až potom dovolil Chatib, aby byly dveře obou cel otevřeny.

Anglicky mluvící muž se nahnul k hlavě Nickyho Tyna a promluvil. Jeho angličtina měla těžký přízvuk, ale byla srozumitelná.

"Dobře, poručí'ku. To bychom měli. Pro vás to skončilo.

Žádné další trestání." Mladý navigátor zaslechl slova. Jeho tělo se zdálo podléhat ulehčení.

"Ale váš přítel, ten to štěstí nemá. Umírá. Můžeme ho vzít do nemocnice - čisté bílé povlaky, lékaři, všechno, co bude potřebovat; anebo můžeme dokončit práci. Záleží na vás. Když nám řeknete, přestaneme a odvezeme ho do nemocnice." Chatib pokývl seržantu Alimu, který vstoupil do druhé cely. Z otevřených dveří bylo slyšet zvuky, jak plastická trubka dopadala na holou hrud'. Pilot začal křičet.

Tak jo, syčáci," zakřičel navigátor pod maskou. "Nechte toho, hajzlové. Byl to sklad munice, kde byly plynové granáty..." Mlácení přestalo. Ali se objevil těžce dýchaje ve dveřích pilotovy cely.

"Jste génius, sidi brigádní generále." Chatib skromně pokrčil rameny.

"Nikdy nepodceňujte sentimentalitu Britů a Američanů," řekl svému žákovi. "Přived'te ter! překladatele, dostaňte z nich všechny podrobnosti do poslední. Až budete mít přepis, přineste mi to do kanceláře." Když byl zpátky ve své kanceláři, brigádní generál Chatib zavolal zvláštní linkou Husajna Kamila. O hodinu později ho Kamil zavolal zpátky. Jeho nevlastní otec byl potěšen, bude svoláno zasedání, asi v noci. Omar Chatib by měl být k dispozici pro podání zprávy.

Toho večera Karim opět škádlil Edith, jemně a bez zlomyslnosti, tentokrát stran její práce.

"Nenudí tě to nikdy v bance, miláčku?" "Ne, je to zajímavá práce. Proč se ptáš?" "Ale tak mě napadlo. Nechápu vůbec, proč si myslíš, že je to zajímavé. Pro mě by to byla asi nejnudnější práce na světě." p " "Víš, ono to tak ú Ině není.

"Tak dobře, co je na tom prosím tě zajímavého." "Podívej, jde o manipulaci s účty, umíst'ování investic a takové věci. Je to důležitá práce." "Nesmysl, akorát tak říkat neustále dobré ráno, ano pane, ne pane, samozřejmě pane, spouště lidí, kteří přicházejí a odcházejí aby si vyzvedli padesátšilinkový šek.

Otrava." Ležel na zádech na její posteli. Přešla pokoj a lehla s vedle něho, nechala se obejmout, aby se mohli mazlit. Strašně ráda se mazlila.

"Někdy seš jako blázen, Karime. Jenže já jsem ráda, že jsi blázen. Winklerova banka není spořitelna, to je obchodní banka." "A jaký je v tom rozdíl?" "Nemáme žádná šeková konta, zákazm'ky, kteri by přicházeli a odcházeli se šekovými knížkami. Tak to nefun guje." Jenže bez zákazníků přece nemáte peníze." "Samozřejmě, že máme peníze, avšak uložené na účtech." "Nic takového jsem nikdy neměl," připustil Karim. "Jen, malý běžný účet. V každém případě dávám přednost ho tovosti." "Nemůžeš mít hotovost, když se jedná o miliony. To by, " ti někdo ukradl. Tak to dáš do banky a investuješ.

Chceš říct, že starý Gemitlich zachází s miliony? Pe něži jiných lidí?" "Ano, miliony a miliony." "Šilinky nebo dolary?", y, y, y, Dolar libř milion a miliony." "No, tak tomu bych tedy svoje peníze nesvěřil." Posadila se úplně šokovaná.

Herr Gemitlich je naprosto čestný. O něčem takovém by se mu ani nesnilo.

"Možná že ne, ale někomu jinému ano. Podívej... řekněme že znám někoho, kdo má účet ve Winklerově ban ce. Jmenuje se třeba Schmitt. Jednoho dne tam přijdu a řeknu: Dobré ráno, pane Gemitlich, jmenuji se Schmitt a mám tu účet. On se podívá do svých záznamů a řekne: Ano, máte. A já mu řeknu: Chci to všechno vybrat. Po tom kd ž se objeví skutečný Schmitt, už tam nic nebude.

To je dů od, proč mám radši hotové peníze." Zasmála se jeho naivitě a položila se k němu a začala mu kousat ucho.

"To by vůbec nešlo. Herr Gemitlich by pravděpodobně asi znal toho pana Schmitta. V každém případě, musel by ses nějak prokázat." "Pasy se dají falšovat. Ty zatracení Palestinci to dělají stále." "Jenže on by vyžadoval podpis a měl by jeho vzorek." P p " "Jo, takže já si nacvičím falšování Schmittova od isu.

"Karime, myslím, že jednou z tebe bude kriminálník. To je ošklivé." Oba se nad tím zachechtali.

"V každém případě, kdybys byl cizinec a žil v zahraničí, pak bys pravděpodobně měl číslované konto. Ta jsou naprosto neproniknutelná." Podíval se na ni a svrátil obočí.

"Co to je?" "Číslované konto?" Hmmm. "Vysvětlila mu, jak to funguje.

"To je ale blbost," vyletěl, když skončila. "To by mohl přijít každý a říkat že mu to patří. Jestli ho Gemiitlich nikdy neviděl..." "Jenže tam jsou identifikační postupy, hlupáčku. Velmi složité kódy, metody psaní dopisů, určité způsoby, kde má být umístěn podpis - takže se dá ověřit, že ta osoba je skutečný majitel účtu. Pokud všechno nesouhlasí do písmene, pan Gemiitlich nebude spolupracovat. Takže vydávat se za někoho jiného je nemožné." "Ten ale musí mít paměť." "Ale kde pak, tady nezáleží na slovech. To všechno se sepíše. A vezmeš mě na večeři?" A zasloužíš si to?"

"Víš, že ano.

"Dobře. Ale já bych teď chtěl předkrm." Podívala se na něho s údivem.

"Tak dobře. Tak si poruč." Tebe." Natáhl se, stáhl jí kalhotky a přitáhl k sobě na postel.

Chechtala se, ale bylo to radostí. Převalil se na ni a začal ji líbat. Náhle se zastavil. Podívala se vyděšeně.

Já vím, co udělám," vydechl. "Najmu si lupiče, vlou " J pám se do se fu starouše Gemiitliche a odívám se na kódy. Potom to všechno dokážu.

Rozchechtala se s úlevou, že nijak nezměnil své úmysly, pokud se týkalo milování.

"To by nešlo. Hm. Ještě jednou." "Půjde to." "Aaaa. Nepůjde." "Musí. Sejfy se vždycky dají vyloupit. V novinách o tom p`íší každý den." "Zkoumavou rukou přejela "tam dolů a její oči se doširoka otevřely.

p? ý ý y "Jé, to je všechno ro mně Jsi nádhern velk a siln chlap Karime. A já tě miluji. Jenže starouš Gemiitlich, jak mu říkáš, je trochu chytřejší než ty..." O minutu později se už vůbec nestarala o to, jak chytrý je pan Gemiitlich.

Zatímco agent Mossadu souložil ve Vídni, Mike Martin nastavil svou anténu, jakmile se přiblížila půlnoc a z 11.

února začal být 12. Třebaže to nevěděl, Irák se tehdy nacházel právě osm dní od plánované invaze, která měla začít 20. února.

Na jih od irácké hranice byl severní pruh pouště Saudské Arábie nabit tou největší koncentrací vojáků a zbraní, děl, tanků a skladů, to všechno na relativně malém kousku země. Od druhé světové války taková koncentrace nikde nebyla. Neustálé údery ze vzduchu pokračovaly, třebaže většina cílů na původním seznamu generála Hornera již byla napadena, někdy dvakrát nebo i vícekrát. Bez ohledu na doplnění seznamu čerstvými cíli, které způsobila krátkodobá palba raket Scud na Izrael, hlavní plán byl plněn.

Každá známá továrna na výrobu zbraní hromadného ničení byla rozbita na prach a to zahrnovalo i dvanáct nových, které byly zařazeny po informacích od Jericha.

Irácké letectvo jako fungující zbraň vlastně přestalo existovat. Jen zřídka se přepadoví stílači, pokud se vůbec rozhodli, že zahájí boj s Eagly, Hornety, Tomcaty, Falcony, Phantomy a Jaguáry Spojenců, vracely na své základny.

A od poloviny února se už vlastně o to ani nepokoušeli.

Někteří nejlepší stíhači byli úmyslně posláni do Íránu, kde byly jejich letouny okamžitě zabaveny. Ostatní byly zničeny uvnitř svých zesílených krytů nebo rozstríleny, pokud byly zastiženy na otevřeném prostranství.

Na nejvyšší úrovni spojenečtí velitelé nemohli chápat, proč se Saddám rozhodl poslat svá nejlepší letadla ke svému starému nepříteli. Důvodem bylo, že po určitém datu byl pevně přesvědčen o tom, že každý stát v regionu nebude mít jiný výběr než se před ním spustit na kolena; a v tomto okamžiku také dostane zpět své letectvo.

V celé zemi téměř nezůstal netknutý ani jediný most nebo elektrárna.

V polovině února se zvýšené letecké útoky zaměřily na ráckou armádu na jihu Kuvajtu a přes kuvajtskou hranici do blízkého pohraničí Iráku.

Počínaje severní hranicí Saúdské Arábie z východu na západ až dálnici Bagdád-Basra, B-52 bombardovaly dělostřelectvo, tanky, raketové baterie a pozice pěchoty. Americké A-10 Thunderbolty, které dostaly přezdívku "létající prase bradavičnaté", hřměly nad frontou a dělaly to, co dovedly nejlépe - ničily tanky. Eagly a Tornáda dostaly rovněž za úkol likvidaci tanků.

Generálové v Rijádu ale nemohli vědět, že čtyřicet významných zařízení věnovaných zbráním hromadného ničení stále zůstávalo skryto pod pouští a v horách, že letecké základny Sixco byly stále nedotčené.

Od likvidace továrny A1-Kubai měli čtyři generálové, kteří věděli, co vlastně obsahovala, poněkud lepší náladu, stejně tak jako muži CIA a SIS umístění v Rijádu.

Tato nálada se odrazila i v krátké zprávě, kterou Mike Martin té noci přijal. Jeho řídicí pracovníci v Rijádu ho začali informovat o tom, co nemohl vědět; o úspěchu letu Tornád bez ohledu na ztrátu jednoho letounu. Relace pokračovala blahopřáním za to, že zůstal v Bagdádu, ačkoli mu bylo dovoleno odejít. A k plnění jeho úkolu jako celku. Konečně ho informovali, že je potřeba udělat ještě něco. Jericho by měl dostat poslední zprávu, že Spojenci byli vděční, že všechny peníze byly vyplaceny a že po válce bude kontakt znovu navázán. Potom dostal Martin rozkaz, aby se již skutečně snažil dostat do bezpečí v Saúdské Arábii ještě dříve, než to bude nemožné.

Martin vypnul svůj přístroj, uložil ho zpět pod podlahu a snažil se spát.

To je zajímavé, přemýšlel, armády neprijdou do Bagdádu. A co bude se Saddámem, cožpak nebyl cílem toho všeho?

Něco se změnilo.

Kdyby byl věděl, že ani ne půl míle odtud se koná konference v hlavním štábu Mukhabarátu, Mike Martin by asi tak snadno neusnul.

V záležitostech technických schopností existují čtyři úrovně - odborná, velmi dobrá, vynikající a přirozená. Ta poslední kategorie překračuje pouhou dovednost do oblastí, kde všechny technické znalosti jsou podloženy vnitřním "pocitem", dobrým instinktem, šestým smyslem, empatií se subjektem a mechanismem, který se nemůže objevit nikde v učebnicích.

V záležitostech rádia patřil major Mohsen Zajíd do té přirozené kategorie. Byl úplně mladý, měl sůvi brýle, které mu dávaly vzhled nějakého studenta. Zajíd žil, jedl a dýchal technikou rádia. Jeho soukromý byt byl zaplaven posledními časopisy ze Západu a jakmile se objevil nějaký nový přístroj, který mohl zvýšit efektivnost jeho odposlechových zařízení, okamžitě o něj žádal. Protože si ho Hassan Rahmani vážil, pokoušel se vždy také, aby mu to obstaral. Krátce po půlnoci oba muži seděli v Rahmaniho kanceláři.

"Nějaký pokrok?" zeptal se Rahmani.

Myslím si to," odpověděl Zajíd. "Je tady, o tom nelze" pochybovat. Problém je, že používá zhuštěné vysílání, které se téměř nedá zachytit. Probíhá velmi rychle. Té měř. Nikoli však zcela. S dovedností a trpělivostí se při ležitočně dá nalézt, a to i přesto, že zhuštěný vysílací impuls může trvat jen několik málo sekund." "Jak těsně k němu jste se dostali?" řekl Rahmani.

"No, sledoval jsem vysílací frekvence poměrně úzkého pásma v rozsahu UHF, a to je jednodušší. Před několika dny jsem měl štěstí. Monitorovali jsme velmi úzký pás čistě náhodně a on právě vysílal. Poslouchejte." Zajíd vytáhl magnetofon a nechal ho běžet. Hrozivá směs zvuků naplnila kancelář. Rahmani vypadal překvapeně.

"To je všechno?" "Samozřejmě, ale zašifrované." "Samozřejmě," řekl Rahmani. "Dá se to dešifrovat?" Téměř jistě to nepůjde. Zakódování provádí jeden "křemíkový čip, který je spojen se složitým obvodem." "Ono se to nedá dekodovat?" Rahmani začal ztrácet trpělivost; Zajíd žil ve svém vlastním soukromém světě a mluvil svým vlastním jazykem. A to se nyní snažil mluvit srozumitelně, aby tomu jeho velící důstojník rozuměl.

"To není šifra. Aby bylo možno převést tu hrůzu na původní hovor, potřebovalo by to identický křemíkový čip. Permutace jdou do stovek milionů." "Tak o co tedy jde?" "p, p" "Jde o to ane že se mi odarilo ho zaměřit.

Hassan Rahmani se nahnul vzrušeně kupředu.

"Zaměřit?" Přesně tak. A víte co? Ta zpráva byla vyslána o půlnoci, "tricet hodin před bombardováním Al-Kubai. Domnívám se, že obsahovala podrobnosti o jaderném závodě. Tady je další." "Pokračujte." "Je tady." "Tady v Bagdádu?" Major Zajíd se usmál a zavrtěl hlavou. Nejlepší zprávu si nechal až na konec. Chtěl, aby to bylo oceněno. j y y, j "Ne, pane e tad ve čtvrti Mansúr. M slím že e tak ve čtverci dvakrát dva kilometry.

Rahmani zurivě přemýšlel. To bylo ztraceně blízko, velmi blízko. Zazvonil telefon. Několik sekund poslouchal, potom ho položil a vstal.

"Volají mne na poradu. Ještě jednou. Kolik odposlethů potřebujete na přesné určení místa, bloku nebo domu.

"Když budu mít štěstí, tak jeden. Napoprvé to nešlo, ale jakmile uslyším další vysílání, myslím, že ho najdu. Jenom se modlím, aby to bylo dlouhé vysíání, pár sekund. Potom vám udám polohu s přesností sto krát sto metrů.

Rahmani těžce oddechoval, když sestupoval do čekajícího vozu.

Na setkání s Raisem přijeli ve dvou autobusech s neprůhlednými okny. Sedm ministrů přijelo v jednom, šest generálů a tři šéfové rozvědky v druhém. Nikdo z nich neviděl, kudy jedou, a také řidič jenom následoval motocykl.

Teprve tehdy, když se autobus zastavil na dvoře obklo peném zdí, mohlo devět mužů v druhém autobusu vystoupit. Bylo to čtyřicet minut klikaté jízdy. Rahmani odhado val, že jsou někde na venkově, asi tricet mil od Bagdádu.

Nebylo slyšet zvuk dopravy a hvězdy nahoře jen mírně osvětlovaly velkou vilu se zatemněnými okny.

Uvnitř zasedací místnosti již čekalo sedm ministrů. Ge nerálové si sedli na určená místa a seděli tiše. Strážé ukázaly Dr. Ubaidimu ze zahraniční rozvědky, Rahmani mu z kontrarozvědky a Omara Chatibovi z tajné policie na tri křesla stojící proti jedinému velkému polštářovanému křeslu rezervovanému pro Raise.

Muž, který pro ně poslal, vešel za několik minut. Všichni povstali a dostali pokyn, aby si zt t e Óld' doby, kdy Pro některé z nich to bylo již tři y y naposledy viděli prezidenta. Vypadal unaveně, váčky pod očima a vrásky byly více vidět.

Saddám Husajn přešel bez úvodu k předmětu jejich schůzky. Došlo k bombardování - všichni o tom věděli, a to i ti, kdo před náletem vůbec nic nevěděli o místě, kterému se říká Al-Kubai.

To místo bylo tak tajné, že jeho přesnou polohu neznalo více než dvanáct mužů v Iráku. Přesto došlo k bombardování. Nikdo kromě nejvýše postavených osob v zemi a jen několika málo osvědčených techniků ho nenavštívil jinak než s páskou na očích a v uzavřeném voze, přesto však došlo k bombardování.

V místnosti bylo ticho, bylo to ticho hrůzy. Generálové, Radi z pěchoty, Kadiri od tankových sborů, Ridha z dělostřelectva a Musuli od ženistů a další dva z Republikánské gardy a náčelník štábu, se dívali na koberec pod sebou. Náš soudruh Omar Chatib vyslechl dva britské letce " " ", řekl Rais. "Vysvětlí vám, co se stalo.

Nikdo se nedíval na Raise, ale všichni se nyní dívali na hubenou postavu Omara Chatiba.

Mučitel se díval někam doprostřed postavy hlavy státu, který seděl proti němu.

Letci mluvili, řekl prostě. Nic nezamlčeli. Jejich velitel eskadry jim řekl, že spojenecká letadla viděla nákladní vozy, vojenské nákladní vozy, které vjíždějí a vyjíždějí z určitého vrakoviště. Na základě toho Synové psů získal dojem, že vrakoviště maskuje muniční sklad, konkrétně sklad plynových granátů. Tento cíl nebyl považován za prioritní a nemyslelo se také, že by tam byla protiletadlová obrana. Takže k náletu byly určeny pouze dva letouny s dalšími dvěma, které značkovaly cíl. Nebyly zde žádné další letouny, které by byly určeny na potlačení kanónů Triple-A, protože se nemyslelo, že by tam něco takového bylo. Oni, pilot i navigátor, nic víc nevěděli.

Rais pokynul generálovi Farúku Ridhovi.

"Správně nebo špatně, soudruhu?" "Je běžné, sidi Rais, řekl muž, který velel dělostřelectvu a protiletadlovým raketám, "že nejdříve posílají bitevní letouny, aby uderily na obranu, a až potom bombardují cíl. Vždy to tak dělají. V případě vysoce prioritního cíle, pouhé dva letouny bez podpory, něco takového se ještě nestalo." Saddám přemýšlel o odpovědi, jeho tmavé oči neprozrazovaly nic z jeho myšlenek. To bylo součástí jeho moci, kterou měl nad těmito muži; nikdy nevěděli, jak bude reagovat.

"Je nějaká možnost, soudruhu Chatibe, že tito muž vám něco neřekli, že vědí více, než řekli?" "Ne, Raisi. Byli...

přesvědčení, aby zcela spolupracovali. "Co je tedy závěr z té záležitosti?" zeptal se Rais tiše.

"Nálet byl jenom nešťastnou náhodou?" Kolem místnosti všichni přikyvovali. Když uslyšeli zařvání, zcela je paralyzovalo.

"Špatně. Všichni usuzujete špatně." Během sekundy hlas opět přešel do tichého šepotu, ale hrůza již byla nastolena. Všichni věděli, že měkkost hlasu by mohla předcházet nejhrůznější odplatu, nejkrutější tresty. y "Nebyly tam žádné nákladní vozy, žádné nákladní voz armády. To je výmluva, kterou dali pilotům pro případ, že by byli zajati. V tom je něco více, nebo ne?" Většina z nich se potila bez ohledu na klimatizaci. Vždy to bylo takhle, od dávné doby, kdy tyran kmene zavolal kouzelníka a kmen seděl a chvěl se až do doby, kdy se našel jeden, na kterého ukázala hůl.

"Je tu spiknutí," zašeptal Rais. "Je tu zrádce. Někdo je zrádce, někdo konspiruje proti mně." Několik minut zůstal ticho, nechal je chvět se. Potom opět promluvil tentokrát ke třem mužům, kteří byli na druhé straně místnosti proti němu. Na děti ho. Najděte ho a přiveďte mi ho. Pozná, jaký je trest za takové zločiny. On i celá jeho rodina." Potom odešel z místnosti následován svým osobním strážcem. Šestnáct mužů, které zanechal za sebou, se ne odvážilo podívat jeden na druhého, nevydrželi by pohled toho druhého. Někdo bude obětován. Nikdo nevěděl, kdo to bude. Každý se bál, že to bude on, pro nějakou náhod nou poznámku, možná ani ne kvůli tomu.

Patnáct mužů se drželo vpovzdálí od posledního, kouzelníka, toho kterému říkali Mučitel, Al-Muazib. Bude to on, kdo určí oběť.

I Hassan Rahmani byl zticha. Tentokrát nebyl čas se zmiňovat o rádiovém odposlechu. Jeho operace byly jemné, nenápadné, založené na odhalování a skutečné výzvědné činnosti. Poslední věc, kterou potřeboval, bylo, aby dupající boty AMAM zlikvidovaly všechno jeho vyšetřování.

Pod dojmem této hrůzy opustili ministři a generálové místnosti a odjeli zpět do noci ke svým povinnostem.

"Nemá je v sejfu ve své kanceláři," řekl Avi Herzog, alias Karim, svému řídicímu pracovníkovi Gidi Barzilaiovi nad přesnídávkou příštího rána.

Schůzka se konala v chráněném Barzilaiově bytě. Herzog nezavolal dříve z telefonní budky, dokud Edith Hardenbergová nebyla zpátky v bance. Krátce potom přijel tým Jarid, sebral svého kolegu do "krabice", doprovodil ho na schůzku, aby zjistil, zda není náhodou sledován.

Pokud by se objevil "doprovod", pak by ho viděli. Byla to jejich běžná praxe.

Gidi Barzilai se nahnul přes stůl s jídlem s rozzářenými očima.

"Tak to je fajn, chlapečku. Takže teď vím, kde kódy nemá. Jde o to, kde je má?" "Ve svém stole." "Ve stole? Zbláznil ses. Každý dokáže otevřít stůl." "A viděl jsi ho " Gemiitlichův stůl? Ne." "Zřejmě je hodně velký, velmi zdobený a velmi starý.

Skutečná starožitnost. Má také oddíl, který tam udělal ještě jeho výrobce. Je tak tajný a tak těžko se hledá, že Gemiitlich se domnívá, že je to bezpečnější než každý sejf.

eří, že každý lupič by šel po sejfu, ale nikdy nepomyslí na stůl. A i kdyby lupič prohledal stůl, pak nikdy nenajde jeho tajnou schránku." "A ona ví, kde to je.

"Ne. Nikdy to neviděla otevřené. On se vždycky za mkne v kanceláři, když do toho musí sáhnout." Barzilai se zamyslel.

"Lump jeden mazaná. Ani bych to do něho neřek. Jen že, on má asi pravdu." Takže se na ni můžu teď vykašlat?" "Ne, Avi, ještě ne. Jestli máš pravdu, pak jsi to udělal vynikajícím způsobem. Jenže flákej se kolem, hraj dál.

Kdybys tef zmizel, okamžitě by si vzpomněla na váš po slední rozhovor, dala by si dohromady dvě a dvě a na něco by přišla. Zůstaň s ní, ale už nikdy nemluv o bankovnictví." Barzilai přemýšlel nad svým problémem. Nikdo z jeho týmu ve Vídni nikdy neviděl Gemiitlichův stůl, byl však jeden muž, který ho viděl.

Barzilai zaslal složité šifrovanou zprávu Kobi Drorovi v Tel Avivu. Přivedli tipaře, který si sedl do jedné místnosti s malířem.

Tipař neměl příliš mnoho nadání, měl však jeduťschop nost, která byla udivující; měl fotografickou paměť. Seděl tvíc než pět hodin s očima zavřenými a vzpomínal na roz hovor, který měl s Gemiitlichem, zatímco se vydával za právníka z New Yorku. Jeho hlavním úkolem bylo se podívat po bezpečnostních zařízeních na oknech a dveřích, na jít sejf ve zdi, dráty naznačující, kde jsou tlakové vypínače všechny ty triky, které zajišťují bezpečnost místnosti. Těch si také všimnul a nahlásil. Stůl ho příliš nezajímal. Jenže, když seděl o několik týdnů později v místnosti pod bulvá, rem Krále Saula, mohl zavřít oči a vidět všechno znova.

Čáru za čárou popisoval stůl malíři. Někdy se tipař.; podíval na výkres, provedl opravu a vrátil se ke svým vzpomínkám. Malíř pracoval tuší jemným perem a vybar voval stůl vodovými barvami. Za pět hodin byla před malířem na čtvrtce přesně vybarvená kresba stolu, za kte rým seděl ve své kanceláři Herr Wolfgang Gemiitlich ve Winkler Bank v Ballgasse ve Vídni.

Kresbu poslali Gidi Barzilaiovi v diplomatickém pytl z Tel Avivu na izraelskou ambasádu. Měl kresbu za dva dny.

Jenže předtím již zkontroloval seznam sajanů v celé Evropě a zjistil, že existuje nějaký Monsieur Michel Levy, starožitník na Boulevard Raspail v Paříži, známý jako jeden z předních odborníků na starožitný nábytek na kontinentu. Nebylo to dříve než 14., téhož dne, kdy Barzilai dostal ve Vídni svou kresbu, kdy Saddám Husajn znovu svolal schůzku ministrů, generálů a náčelníků rozvědky.

Schůzka se opět konala na podnět šéfa AMAM Omara Chatiba, který předal zprávu o svém úspěchu přes nevlastního syna Husajna Kamila, a opět to bylo v neznámé vile uprostřed noci.

Rais prostě vešel do místnosti a pokynul Chatibovi, aby hlásil, co zjistil.

"Co mohu říci, sidi Rais?" Náčelník tajné policie zvedl bezmocně ruce a nechal je opět klesnout. Byl to mistrovský kousek hry na sebezpodceňování.

"Rais měl, jako vždy, pravdu a všichni jsme se mylili.

Bombardování Al-Kubai skutečně nebylo náhodou. Byl tu zrádce a ten byl nalezen." Bylo slyšet šum souhlasného

obdivu v celé místnosti.

Muž v polštářovaném křesle zády ke zdi bez oken se rozzářil a zvedl ruku, aby utišil takový nepotřebný obdiv.

Vzrušení opadlo, nikoli příliš rychle.

Jeho úsměv říkal, tak co, neměl jsem pravdu, já mám vždy pravdu?

"Jak jste na to přišel, soudruhu?" zeptal se Rais.

"Byla to kombinace štěstí a detektivní práce," připustil Chatib skromně. "A pokud se týče štěstí, pak víme, že to je dar Alláhův, který se usmívá na našeho Raise." Všichni v místnosti pilně přisvědčovali.

"Dva dny před útokem bombardérů Beni Nadži byl na blízké silnici zřízen kontrolní bod. Byla to běžná kontrola mých mužů, kteří hledají dezertéry, pašované zboží...

Byla zaznamenávána čísla vozů.

Před dvěma dny jsem je zkontroloval a zjistil jsem, že většina vozů byla místní - nákladní vozy, skříňové vozy.

V jednom případě šlo však o drahý vůz, registrovaný tady v Bagdádu. Jeho majitel byl zjištěn, muž, který mohl mít důvod navštívit Al-Kubai. Jenže telefonní rozhovor mne ujistil, že nenavštívil zařízení. Proč, divil jsem se. Kam vlastně tedy jel?" Hassan Rahmani prikývl. Pokud to byla pravda, pak to byla dobrá detektivní práce. Nepodobalo se to Chatibovi, který obvykle spoléhal na brutální sílu.

"A proč tam byl?" zeptal se Rais.

Chatib udělal pauzu, aby mohl zdůraznit svůj objev.

"Aby zjistil přesný popis nadzemního vrakoviště, aby stanovil vzdálenost od nejbližšího důležitého orientačního bodu a přesnou polohu - prostě všechno, co by potřebovalo letectvo." V místnosti si všichni oddechli.

"Jenže to bylo až později, sidi Rais. Nejdrive jsem toho muže pozval, aby mě navštívil ve štábu AMAM na malý upřímný rozhovor." Chatibova mysl se vrátila zpět k onomu upřímnému rozhovoru ve sklepech pod štábem AMAM v Saadunu v Bagdádu, kterému se říkalo Gymnázium.

Obvykle nechával Omar Chatib provádět výsledky své podřízené, spokojoval se s tím, že stanovil sám úroveň krutosti a dohlížel na výsledky. Jenže zde šlo o záležitost tak delikátní, že celou záležitost provedl sám, všichni ostatní se museli vzdálit za zvukotěsné dveře.

Ve stropě byly dva ocelové háky, asi metr od sebe, a z nich visely dva krátké řetězy připevněné k tyči. Zápěstí podezřelého bylo připoutané ke koncům tyče, takže muž visel s rukama metr od sebe. Protože jeho ruce nebyly upoutány vertikálně, jeho bolest byla ještě větší.

Nohy byly čtyři palce nad podlahou, kotníky připoutány k jiné metrové tyči. Tvar do X, v jakém visel vězeň, umožňoval přístup ke všem částem jeho těla a protože visel ve středu místnosti, bylo možno k němu přistupovat ze všech stran.

Omar Chatib odložil na postranní stůl silnou rákosovou hůl a přešel dopředu. Zoufalé ječení muže po prvních padesáti úderech přestalo, zmlklo v tichém mumlání proseb. Chatib se mu díval do tváře.

"Jsi blázen, příteli. Mohl bys to tak snadno ukončit.

Zradil jsi Raise, ale on je milosrdný. Všechno co potřebuje je tvoje přiznání." "Ne, přísahám... u Alláha velikého, nikoho jsem nezradil." Muž plakal jako dítě, slzy agónie se mu koulely po tvářích. Chatib si všiml, že muž je zlomen, že to nebude dlouho trvat.

"Ano, zradil si, Kubth-ut-Allah, víš, co to znamená j " "Samozřejmě mě, zašeptal muž.

"A víš, kde to bylo uloženo v bezpečí?" "Ano." Chatib vyrazil kolenem proti varlatům. Muž by se rád byl složil, jenže nemohl. Zvracel, stružky zvratků tekly po jeho nahém těle a odkapávaly z konce penisu.

"Ano... co?" "Ano, sidi.

"To už je lepší. A to, kde byla Boží pěst skryta. To nebylo známo našim nepřátelům?" J j " "Ne, sidi, to e ta emství. Chatibova ruka vylétla a udeřila visícího muže přes tvář.

"Manjúku, ty špinavý manjúku, tak jak je to potom možné, že právě tohle ráno za svítání ho nepřátelská letadla bombardovala a zničila naši zbraň?" ezeň otevřel doširoka oči, jeho šok překonal hanbu urážky. Manjúk v arabštině je muž, který hraje úlohu ženy při souloži homosexuálů.

"Ale to je nemožné. Nikdo jiný než pár lidí o Al-Kuba nevědělo..." " Jenže nepřítel věděl... a zničil to." "Sidi, přísahám že to je nemožné. To nemohli nikdy najít. Ten, kdo to postavil, plukovník Badri, to příliš dobře zamaskoval..." Výslech pokračoval další půl hodiny až do nevyhnutelného závěru.

Z jeho vzpomínek ho vytrhl sám Rais.

"A kdo je ten náš zrádce?" "Strojař, Dr. Salah Siddiqui, Raisi." Prezident pomalu pokýval hlavou, jako kdyby toho muže již dlouho podezíral.

"Mohu se zeptat," řekl Hassan Rahmani, "pro koho ten lump pracoval?" Chatib vrhl zurivý pohled na Rahmaniho a chvíli počkal.

On to neřekl, sidi Rais. "Ale řekne, řekne," řekl prezident.

"Sidi Rais " zamumlal Chatib. "Obávám se, že musím " hlásit, že v tomto okamžiku priznání zrádce zemřel." Rahmani vyskočil, ignoruje protokol.

"Pane prezidente, musím protestovat. To je ukáзка obdivuhodné neodbornosti. Zrádce musel mít nějaké spojení k nepříteli, nějaký způsob jak posílat své zprávy. Ted' už se to nikdy nedozvíme." Chatib na něho vrhl tak nenávislný pohled, že Rahmani, který četl Kiplinga jako chlapec ve škole pana Hartleye, s vzpomněl na Kraitu, hada, který syčel "Pozor, já jsem smrt." Co k tomu řeknete?" zeptal se Rais.

"Chatib se tvářil kajícně.

Sidi Rais, co mohu říci? Muži, kteří slouží pode mnou, " vás milují jako svého vlastního otce a ještě více. Zemřel by pro vás. Když slyšeli, jak ten zrádce vypovídá - došlo k výbuchu násilí." Ale hovno," pomyslel si Rahmani. Jenže Rais

pomalů " prikyvoval. To byl ten druh řeči, který měl rád.

"To je pochopitelné," řekl. "Tyhle věci se stávají. A co v, brigádní generále Rahmani, který kritizujete svého kolegu, měl jste nějaký úspěch?" Všichni si všimli, že Rahmani nebyl osloven jako rafík, soudruh. Bude muset být opatrný, velmi opatrný.

"V Bagdádu je vysílačka, sidi Rais." Popsal, co mu major Zajíd řekl. Rozmyslel si jenom přidání poslední věty: "Jedno pouhé další vysílání, pokud ho budeme moc zachytit, a myslím, že budeme mít vysílačku," ale rozhodl se, že to může počkat.

"Tedy, protože zrádce je mrtev," řekl Rais, "mohu vám říci, co jsem nemohl říci před dvěma dny. Boží pěst není zničená, ani pohřbená. Dvacet čtyři hodiny před bombardováním jsem dal příkaz, aby byla převezena na bezpečnější místo."

Trvalo to několik minut než utichl potlesk, kterým vnitřní kruh vyjadřoval svůj obdiv nad géniem jejich vůdce.

Řekl jim, že zbraň byla odvezena do Pevnosti, jejíž poloha je nemusí zajímat, a odtud bude také vypuštěna, aby změnila dějiny, toho dne, kdy první vojenské boty amerického vojáka vstoupí na posvátnou půdu Iráku.

20 Zprávy, že britská Tornáda minula skutečný cíl v AlKubai, těžce otřásly mužem známým pouze jako Jericho.

Musel sebrat skutečně všechny síly, aby se donutil vstát a tleskat Raisovi společně s ostatními.

Autobus s tmavými okny s ostatními generály ho odvezl zpět do středu Bagdádu, zatímco seděl tiše vzadu, ponořen do svých vlastních myšlenek.

Pokud se týkalo toho, že použití zbraně nyní skryté někde v místě zvaném Kaala, Pevnost, o kterém nikdy neslyšel a jehož poloha mu nebyla známa, může způsobit velké ztráty, to ho vůbec nezajímalo.

To jeho vlastní postavení ho znepokojovalo. Tři roky riskoval všechno - odhalení, zničení a strašnou smrt - aby zradil režim své země. Nešlo mu prostě jenom o získání obrovského osobního majetku v zahraničí; to by pravděpodobně mohl dokázat také vydíráním a krádeží přímo zde v Iráku, třebaže i to bylo riskantní.

Účelem bylo zmizet v zahraničí s novou identitou a osobností, poskytnutou jeho zahraničními pány, v bezpečí pod jejich ochranou, před vražedným komandem.

Věděl, jaký osud potkal ty, kdo jenom kradli a přehli; žil v neustálém strachu až do onoho dne, kdy je iráckí mstitelé dosáhli.

On, Jericho, chtěl jak bohatství, tak i bezpečí, což bylo důvodem, proč uvítal své převedení od Izraelců k Američanům. Ti by se o něho měli postarat, po vzájemné dohodě vytvořit novou identitu, umožnit mu, aby se stal jiným člověkem s jinou národností, aby si koupil svůj dům u moře v Mexiku a žil zde v pohodlí a bezpečí.

Jenže věci se nyní změnily. Pokud bude ticho a zbraň bude použita, budou si myslet, že lhal. On nelhal, ale on tomu nikdy ve svém vzteku neuvěřil. Ať to dopadne jakkoli, Američané zablokují jeho konto a všechno to bylo k ničemu.

Nějak je musí varovat, že došlo k chybě. Ještě pár rizik a bude to všechno v pořádku - Irák bude poražen, Rais svržen a on, Jericho, bude daleko odtud.

V soukromí své kanceláře napsal zprávu, jako vždy v arabštině, na cigaretový papír, který potřebuje tak málo místa. Vysvětlil, že došlo toho večera k zasedání; že když poslal svou poslední zprávu, zbraň byla skutečně v AlKubai, jak řekl, ale když Tornáda uderila za dva dny potom, byla již pryč. To však nebyla jeho chyba.

Pokračoval v tom, co věděl; že existuje tajné místo, kterému se říká Pevnost; že zbraň je tam a z Kaala bude vypuštěna, jakmile první Američané přejdou hranice do Iráku.

Krátce po půlnoci si vzal neoznačený vůz a zmizel v uličkách Bagdádu. Nikdo nepopíral jeho právo to udělat; nikdo by se ani neodvážil. Umístil zprávu do mrtvé schránky poblíž trhu s ovocem a zeleninou v Kasře, potom udělal křídovou značku za kostelem sv. Josefa v křesťanské čtvrti. Tentokrát byla křídová značka trochu změněná.

Doufal, že neviditelný muž, který sbírá jeho zprávy, ne bude plýtvat časem.

Mike Martin odešel ze sovětské vily brzo ráno 15. února. Ruská kuchařka mu dala dlouhý seznam čerstvých potravin, které měl koupit, seznam, který šlo jen velmi těžko naplnit. Potravin začínalo být málo. Nešlo o rolníky na venkově, šlo o problémy s dopravou. Většina mostů byla stržena a Střední irácká planina je zemí, kde řeky zaplavují pole živící Bagdád. Protože museli platit za převoz, rolníci raději zůstávali doma.

Martin měl štěstí, že začal u trhu s kořením v ulici Šurja, potom šlapal kolem kostela sv. Josefa do uličky vzadu.

Když viděl křídovou značku, byl to pro něho šok.

Značka na příslušné zdi vždy měla být ležatou osmičkou s krátkou čárkou horizontálně přes spojení obou kruhů.

Jenže již varoval Jericho, že pokud by bylo něco skutečně naléhavého, jedna čárka by byla nahrazena dvěma malým křížky, každý v jednom z kruhů osmičky. Dnes tam křížky byly.

Martin tvrdě šlapal na trh v Kasře, počkal, až všude bylo čisto, zastavil se jako vždy, aby si upravil sandál, zasunul ruku do schránky a našel tam tenkou obálku. V poledne již byl zpátky ve vile, vysvětlil vzteklé kuchařce, že dělal co mohl, ale že potraviny přijíždějí teprve do města stále později. Bude tam muset jet ještě odpoledne.

Když přečetl zprávu od Jericha, bylo mu úplně jasné, proč muž panikaří. Martin napsal svou vlastní zprávu, vysvětlující Rijádu, proč se nyní domnívá, že je donucen vzít záležitosti do svých vlastních rukou a sám rozhodovat.

Nezbýval čas na konference v Rijádu a další výměnu zpráv. Nejhorší z toho pro něho bylo, že Jericho se zmiňoval, že irácká kontrarozvědka ví o ilegálním vysílač vysílajícím kódované zhuštěné signály. Nemohl vědět, jak blízko už jsou, musel však předpokládat, že už nebude možná další delší výměna v relacích s Rijádem. Proto se rozhodoval sám.

Martin přečetl zprávu Jericha nejdříve v arabštině, potom svůj vlastní překlad, do magnetofonu. Dodal svou vlastní zprávu a připravil vysílání.

Neměl vysílací "okno" dříve než v pozdní noci - noc byla vždy vybrána proto, že Kulikovova domácnost bude už spát. Jenže jak Jericho, i on měl postup pro naléhavou situaci.

Bylo to vyslání jednoho dlouhého zvuku, v tomto případě vysokého zapísknutí, na úplně odlišné frekvenci, zcela mimo obvyklé pásmo UHF.

Zkontroloval si, že irácký šofér je s prvním tajemníkem Kulikovem na velvyslanectví ve středu města a že ruský správce i jeho žena obědvají. Potom, bez ohledu na riziko objevení, postavil satelitní anténu poblíž otevřených dveí a vyslal zapísknutí.

V rádiové místnosti vytvořené z dřívější ložnice ve vile SIS v Rijádu se rozsvítilo světélko. Bylo půl druhé odpoledne. Radiooperátor, který byl ve službě a řídil normální provoz mezi vilou a Century House v Londýně, nechal všeho, co dělal, zažval, aby přišla posila, a začal okamžitě ladit, aby mohl přijímat na Martinově frekvenci.

Druhý operátor strčil hlavu do dveí.

"Co se děje?" "Prived Steva a Simona, Black Bear se hlásí a je to naléhavé." Muž odešel. Martin poskytl Rijádu patnáct minut, po tom vyslal svou hlavní zprávu.

Nebyla to pouze anténa v Rijádu, která zachytila zhuštěné vysílání. Mimo Bagdád to byla jiná satelitní anténa, která neustále kontrolovala pásmo VKV, a ta část zachytila. Zpráva byla tak dlouhá, že i při zkrácení trvala čtyř sekundy. Iráčtí posluchači zachytili poslední dvě a provedl zaměření.

Jakmile Martin vyslal zprávu, všechno zavřel a ukryl své zařízení pod dlaždice na podlaze. Sotva to udělal, slyšel kroky na šterkové cestě. Byl to ruský správce, který v záchvatu štědrosti přešel přes dvůr, aby mu nabídl bal kánskou cigaretu. Martin ji přijal s mnoha úklonami a díky a neustálým mumláním "šukran". Rus, hrdý na svou do brotu, odešel zpátky do domu.

Chudák malej," myslel si, "to je ale život." Když byl opět sám, "chudák malej" začal psát arabsky na složku leteckého papíru, kterou měl pod postelí. Za tímco tak činil, rádiový génius major Zajíd se nahýbal nad mapou města ve velkém měřítku a zvláště pak nad čtvrtí Mansúr. Když dokončil své výpočty, dvakrát je zkontroloval a zavola brigádního generála Hassana Rahmaniho ve štábu Mukhabarátu, pouhých pět set yardů od vytýčeného místa v Mansúru, které bylo zakresleno zeleným inkoustem. Měl se sejít se svým šéfem ve čtyři hodiny.

V Rijádu dupal Chip Barber kolem obývacího ve vile s počítačovým výtiskem v ruce, klel způsobem, který nepoužil od odchodu od námořní pěchoty před více jak třiceti léty.

"Co si hergot myslí, že dělá?" chtěl vědět od dvou důstojníků britské rozvědky, kteří byli v místnosti s ním.

p," g., "Uklidni se, Chi e řekl Lain, má toho strašně moc.

Je v hrozném napětí. Jdou po něm. Všechny naše zkušenosti nám říkají, že bychom ho odtamtud měli dostat." "Jo, vím, je to báječný chlap, jenomže nemá právo to udělat. My jsme ti, kdo to řídí, jasný?" "Jasný," řekl Palfrey, "jenže je to náš člověk a je na mile daleko a v bryndě. Jestliže se rozhodne, že tam zůstane, tak kvůli tomu, aby dodělal práci, a to je stejně tak pro vás jako pro nás." Barber se utíšil.

"Tři miliony dolarů. Hergot, jak to mám říct v Langley, že nabídl Jerichovi další tři miliony, aby se to vyřídilo. Tomu ráckému blbci to poprvé prošlo. Jenže jak můžeme vědět, zda nás netáhá za nos, jenom aby viděl další peníze." "Chipe," řekl Laing, "tady se jedná o atomovku." "Možná, vrčel Barber, "možná že mluvíme o atomovce.

Možná Saddám dostal včas dostatek uranu, možná dal všechno včas dohromady. Všechno co máme jsou jenom výpočty některých vědců a Saddámovo tvrzení, pokud vůbec takové tvrzení pronesl. Hergot, ten Jericho je žoldák, ten si může lhát jak chce. Vědci nemusí mít pravdu a Saddám, ten lže, až se mu od huby práší. Co jsme vlastně dostali za všechny ty peníze?" "A ty to chceš riskovat?" zeptal se Laing.

Barber dopadl do křesla.

"Ne," řekl konečně, "ne, to ne. Dobře, já to s Washing tonem vyřídím. Potom to řekneme generálům. Musí to vědět.

Jenomže já vám chlapci řeknu jedno; jednoho dne ť se sejdu s tím Jerichem a jestli nás tahá za nos, pak mu utrhám ruce a těmahle rukama ho umlátím.

Ve čtyři hodiny odpoledne major Zajíd přinesl své mapy a své výpočty do kanceláře Hassana Rahmaniho. Opatrně vysvětlil, že toho dne již provedl třetí zaměření a zúžil oblast až na část vyznačenou na mapě čtvrti Mansúr. Rahmani se na to s pochybnostmi díval.

"To je sto metrů krát sto metrů," řekl. "Myslel jsem, že moderní technika dokáže vystopovat zdroj vysílání až na metr."

"Když bude vysílání dlouhé, pak mohu," vysvětloval trpělivě mladý major. "Dokáží zaměřit vyslačku až s přesností jednoho metru. Když se to protne se zaměřením z jiného bodu, pak se dostaneme na ten metr čtvereční.

Jenže tohle jsou strašně krátká zhuštěná vysílání. Vyšlou a vypnou během dvou sekund. To nejlepší, co dokážu dostat, je velmi úzký kužel, který je zaměřen na vyslačku, a jak prochází, dále se rozšiřuje. Tento úhel je asi tak jedna vteřina nebo jeden stupeň kompasu. Jenže o pár mil dále to už je sto metrů. Podívejte se, stále je to malá oblast." Rahmani se podíval na mapu. Označená oblast obsahovala čtyři budovy.

"Pojďme tam, podíváme se na to," navrhl.

Oba dva muži projeli čtvrtí Mansúr až do sledované oblasti. Byla to oblast bohatých vil. Čtyři rezidence byly od sebe izolovány, obehány zdí, stály na svých vlastních pozemcích. Když skončili, začínala již být tma.

Vletíme na ně ráno," řekl Rahmani. "Oblast uzavřu" vojáky tiše. Vy víte, co hledáme. Půjďte tam s vašim specialisty a oddělíte všechna čtyři místa. Když to najdete, máme špiona." "Je tu ale problém," řekl major. "Podívejte se na tu mosaznou ceduli támhle. To je rezidence sovětského vel vyslanectví." Rahmani se zamyslel. Rozhodně by mu nikdo nepodě koval, kdyby začal mezinárodní incident.

"Začneme nejdříve s těma třema," nařídil. "Když tam nic nebude, pak projednám sovětskou budovu s ministerstvem zahraničí." Zatímco mluvili, jeden z členů personálu této sovětské vily byl naštěstí daleko pryč. Zahradník Mahmud-Al-Churi byl na starém britském hřbitově, kam dal tenkou obálku do kamenné nádoby na dlouho neudržovaném pomníku.

O něco později pak udělal křídovou značku na zdi budovy Svazu novinářů. Na pozdní noční cestě čtvrtí si všiml před půlnocí, že křídová značka byla vymazána.

Toho večera se v Rijádu konala konference, velmi uzavřená konference v zabezpečené kanceláři dvě podlaží pod

ministerstvem obrany. Byli zde čtyři generálové a dva civilisté, Barber a Laing. Když skončili, čtyři vojáci seděl tiše. "A to má být pravda?" zeptal se jeden z Američanů.

"Pokud by šlo o stoprocentní jistotu, tak to ne," řekl Barber. "Jenže my si myslíme, že je tu velmi vysoká pravděpodobnost, že informace je přesná." Proč jste si tak jistí," zeptal se generál USAF "Jak jste, pánové, pravděpodobně asi uhodli, již pár měsíců máme zdroj, který pro nás pracuje a má vysoké postavení v hierarchii v Bagdádu." Ozvala se řada přisvědčujících zavrčení.

"Nemyslel jsem si, že všechny ty informace o cílech přicházely z křišťálových koulí v Langley," řekl generál USAF, který stále nemohl zapomenout CIA, že zpochybnila výsledky jeho pilotů.

"Jde o to," řekl Laing, "že zatím jsme nikdy nezjistili nic jiného, než že jeho informace jsou naprosto přesné. Jestliže lže teď, pak je to zatracená bouda. Druhá věc je, zda můžeme takové riziko přijmout?" Několik minut bylo ticho.

, Jednu věc ale chlapci přehlížíte," řekl muž USAF, "dopravu." "Dopravu?" zeptal se Barber.

"Správně. Mít zbraň je jedna věc; dopravit ji správně na nepřítele je druhá. Podívejte se, nikdo nevěří tomu, že Saddám už se dostal do období miniaturizace. To je hypertechnika. On tuhle věc nemůže vypustit, pokud ji má, z děla v tanku. Nebo z obyčejného děla o stejné ráži. Ani baterii Kat'uš. Ani raketou." "A proč ne raketou, generále?" Hmotnost," řekl letec triumfálně. "Zatraceně velká" hmotnost. Jestliže je to velká zbraň, pak musíme počítat minimálně s půl tunou.

Řekněme tisíc liber. My ter' víme, že rakety A1-Abeid a A1-Tammuz byly teprve ve vývoji, když jsme jim roztloukli vývojové zařízení v Saad-16. AlAbbas a A1-Badr, to samé. Nejsou schopny operačního nasazení, buď se roztrhnou anebo mají příliš malé užitečné zatížení." A co Scud?" zeptal se Laing.

To samé," řekl generál. "Ta s dlouhým doletem, které říkají Al-Husajn, se při vstupu do atmosféry vždy rozlomí a má užitečné zatížení 160 kilogramů. I základní Sověty dodávaný Scud má maximální užitečné zatížení 600 kilo "gramů. Příliš malé." Jenže stále může jít o bombu pro letadlo, namítl "Barber. Generál letectva se zamračil.

Pánové, dávám vám své osobní slovo, teď a v tuto chvíli. Od téhle chvíle se nedostane k hranici ani jeden rácký válečný letoun. Většina z nich se nedostane ani z dráhy. Ty, které to udělají a zamíří na jih, budou sestřelené v úli cesty k hranici. Mám dostatek letounů AWACSpodstátek stíhaček; za to se mohu zaručit." A co Pevnost?" zeptal se Laing, "odpalovací zařízení?" "Vysoce utajený hangár, pravděpodobně v podzemí, jediná dráha vedoucí od jeho ústí; uvnitř bude Mirage, MIG, Suchoj - budou vyzbrojené a připravené k letu. Jenže my ho dostaneme ještě před hranicí."

Rozhodnutí bylo v rukách amerického generála v čele stolu. "Budete hledat uložení té zbraně, takzvanou Pevnost. zeptal se klidně.

"Ano, pane. Už se o to pokoušíme. Možná že budeme potřebovat pár dní." J` "Tak to na děte, a my to zničíme.

"A co invaze za čtyři dny, pane?" Dám vám vědět." Toho večera bylo oznámeno, že pozemní invaze do Kuvajtu a Iráku byla odložena a přesunuta na 24. února.

Později historici uváděli dva alternativní důvody tohoto odkladu. Jeden byl, že americká námořní pěchota chtěla změnit hlavní osu útoku o pár mil dále na západ a že to vyžadovalo přesuny jednotek, skladů a další přípravy. To byla také pravda.

Důvod, který se později objevil v tisku, byl, že dva britští počítačová maniaci se dostali do počítače ministerstva obrany a udělali zmatek v souboru meteorologických zpráv pro oblast útoku, takže nastal také zmatek ve volbě nejlepšího dne pro útok, aby bylo pro tu dobu vhodné počasí.

Pravdou ovšem bylo, že počasí bylo krásné a jasné po celou dobu mezi 20. a 24. a začalo se kazit teprve tehdy, když útok začal.

Generál Norman Schwarzkopf byl velký a velmi silný muž, fyzicky, duševně i morálně. Bylo by však víceméně nelidské, kdyby se na něm strašné napětí těch posledních několika dní nezačalo projevovat.

Pracoval dvacet hodin denně již celých šest měsíců bez přestávky. Nejenže dohlížel na největší a nejrychlejší hromadění armád v dějinách, úkol, který sám o sobě by zničil menšího muže, ale musel se také vypořádat se složitostí vztahů s citlivou saúdskou společností, udržovat klid, když vražedné nepřátelství mohlo zničit Koalici, a současně přijímat nekonečné dobře míněné, ale k ničemu se nehodící a vyčerpávající intervence z Bílého domu.

Přesto to však nebylo všechno, co mu bralo jeho tolik potřebný spánek v oněch několika posledních dnech. Byla to obrovská odpovědnost za všechny ty mladé životy, která mu nedala spát.

To, co ho probouzelo ze spánku, byl Trojúhelník. Stále Trojúhelník. Pravoúhlý trojúhelník země. Jeho základnou byla pobřežní čára od Chafdzi až po Džubajl ke třem spojeným městům Dammam, Al-Khobar a Zahrán.

Kolmou stranou trojúhelníku byla hranice probíhající z pobřeží na západ, nejdříve mezi Saúdskou Arábií a Kuvajtem a potom do pouště, kde se z ní stávala hranice ráku.

Přepona byla čarou spojující západní krajní postavení v poušti s pobřežím v Zahránu.

V tomto trojúhelníku sedělo a čekalo na jeho rozkaz téměř půl milionu mladých mužů a sem tam nějaké ženy. Osmdesát procent z nich byli Američané. Na východě byli Saúdovci, další arabské kontingenty a námořní pěchota. Uprostřed pak velké americké obrněné jednotky a jednotky mechanizované pěchoty. Na západě britská 1. obrněná divize a na krajním křídle Francouzi.

Dříve mu nedávala spát představa desetitisíců mladých mužů řítících se do útoku, smáčených deštěm jedovatého plynu a umírajících mezi pískovými dunami a drátěným zátarasy. Teď to bylo horší.

Již před týdnem, když posuzovali trojúhelník na bitevní mapě, armádní důstojník průzkumu řekl: "Možná, že Saddám má v úmyslu sem hodit atomovku." Ten muž si myslel, že to byl dobrý vtip.

Té noci se velící generál znovu pokoušel usnout, bez úspěšně. Stále ten Trojúhelník. Příliš mnoho mužů na příliš malém prostoru.

Ve vile SIS se Laing, Palfrey a oba radisté dělili o bednu piva tajně přinesenou z britského velvyslanectví. Také on studovali mapy, také oni viděli Trojúhelník. Také oni cítil napětí.

Jedna zasraná bombička, taková pitomá malá bomba, " ` menší než v Hirošimě, a tady všechno vyletí do povětří.. řekl Laing.

Nemuseli být vědci. První exploze by nepochybně zabila sto tisíc mladých vojáků. Během několika hodin by se radiační mrak, čerpající miliardy tun radioaktivního písku z pouště, začal pohybovat, a všechno na jeho cestě by bylo poznamenáno smrtí.

Lodě na mori by pravděpodobně měly čas odplout, to by se však netýkalo pozemních jednotek nebo lidí v saúdskoarabských městech. Pokud by se radioaktivní mrak posunoval k východu, rozšiřoval by se při své cestě přes Bahrajn a spojenecká letiště, otravoval moře, táhl by k pobřeží fránu, kde by zlikvidoval jednu z těch kategor bytostí, které Saddám Husajn označil za nehodné živo `.

ta... "Peršané, Židé a mouchy. ` "Ale hergot dyt' to nemůže vypustit," řekl Palfrey.

"Nemá ani raketu, ani letadlo, které by to dokázalo.

" Daleko na severu, skrytá v Džebel Hamreenu, hluboko v závěru děla s hlavní dlouhou 180 metrů a s dostřelem kilometrů, čekala nečinně Boží pěst připravená na rozkaz k odpálení.

Dům v Qadisiji byl teprve napůl probuzený a zcela nepřipravený na návštěvníky, kteří přišli za svítání. Když ho jeho vlastník před mnoha léty postavil, stál uprostřed zahrad. Jak se rozšiřovala jihozápadní předměstí Bagdádu, obrůstala ho, a nová dálnice hřměla místy, kde byla kdys pole, na kterých rostly broskve a meruňky.

Stále to však byl nádherný dům, jehož majitelem byl bohatý muž, nyní už dávno v důchodu, obklopený zdi a v zahradě, kde stále ještě byly ovocné stromy.

Sem přijely dva nákladní vozy naložené vojáky AMAM pod velením majora, kteří si na uctivost nepotrpěli. Zámek na hlavních dveřích byl odstřelen, brána otevřena dokořán, vojáci se vrhli dovnitř, rozbili přední dveře a srazili starého sluhu, který se pokoušel je zastavit.

Běhali po domě, otevírali skříně, strhávali záclony, za tímco ustrašený starý muž, který byl majitelem domu, se pokoušel chránit svou ženu.

Vojáci prohledali místo a nic nenašli. Když starý muž od nich chtěl vědět, co hledají, nebo co chtějí, major mu hrubě řekl, že však to ví velmi dobře, a prohlídka pokračovala. Po domě se vojáci vrhli do zahrady. A právě zde, blízko u zdi našli čerstvě vykopanou zem. Dva z nich drželi starého pána, zatímco vojáci kopali. Protestoval, že neví, proč byla země čerstvě vykopaná; nic tam neschoval. Jenže oni to stejně našli.

Byl to hrubý pytel a všichni mohli vidět, když ho vyprázdnili, že tam bylo rádio. Starý pán začal bědovat, že to nikdy předtím neviděl, že někdo musel přelézt přes zeď v noci a tam to zakopat, jenže srazili ho pažbami pušek k zemi, a když jeho žena začala křičet, i ji.

Major prohlédl trofej a dokázal rozeznat, že některé znaky na pytli vypadají jak hebrejské písmo.

Nechtěli ani starého sluhu, ani starou paní, jen muže.

Bylo mu více než sedmdesát, přesto ho nesli tváří dolů, drženího za kotníky a zápěstí čtyřmi vojáky a hodili ho dozadu jednoho nákladníku jako pytel fíků.

Major byl šťastný. Na základě anonymního udání vykonal svou povinnost. Jeho nadřízení budou potěšeni. Toto byl případ pro vězení Abu Ghraib. Svého vězně dopravil do štábu AMAM a Gymnázia. Tam, jak se domníval, je jediné místo pro izraelské špiony.

Téhož dne, 16. února, byl Gidi Barzilai v Paříži a ukázal svou kresbu Michelu Levymu. Starý starožitník byl celý potěšený, že může pomoci. Jenom jednou ho kdysi požádali, a to bylo tehdy, když bylo potřeba půjčit nábytek kacovi, který se pokoušel dostat se do určitého domu a vydával se přitom za obchodníka se starožitnostmi.

Pro Michela Levyho to bylo vzrušující potěšení, něco, co oživilo život starého člověka, ke kterému se přijde ptát Mossad, a který jim může určitým způsobem pomoci.

Boulle," řekl.

" "Prosím," řekl Barzilai, který si myslel, že mu nějak nadává.

"Boulle," opakoval starý pán. "Nebo se to také píše Buhl. Velký francouzský výrobce nábytku. To je nepochybně jeho styl. Ovšem není to jeho práce. To období je pro něj příliš pozdní." "Tak kdo to tedy byl?" Monsieuru Levymu bylo více než osmdesát let, měl sporé bílé vlasy na vráscitě lebce; měl však zdravě růžové tváře a jasné oči, které přímo zářily potěšením ze života.

On sám odříkal kaddish, modlitbu za mnohé z jeho vlastní generace.

"Víte, když Boulle zemřel, předal svou dílnu svému chráněnci, Němci Oebenovi. Ten zase předal tradici dalšímu Němci Riesenerovi. Myslel bych, že to je něco z Riesenerova období. Určitě žák, možná že i sám mistr.

Chcete to koupit?" Samozřejmě žertoval. Věděl, že Mosad nekupuje umělecká díla. Jeho oči zářily potěšením.

" "Řekněme, že se o to zajímám, řekl Barzilai.

Levy byl potěšen. Takže zase používají svých starých nestydatých triků. Nikdy se nedozví, o co jde, ale stejně je to příjemné.

K čemu jsou tyhle stoly.. " `.

"Do kanceláře," řekl Levy, "to je kancelářský stůl." ky "Dobře, mají tyhle kancelářské stoly také tajné zásuv. Cím dál tím lépe. Jak vzrušující.

"Aha, vy máte na mysli cachette. Samozřejmě. Víte, mladíku, před mnoha léty, když se muž při procházce dostal do nesnázi a mohl být zabit v souboji ve věci cti, nebo dáma, která měla milence, museli být velmi diskretní.

Žádné telefony tehdy nebyly, žádný fax, žádné video. Její milenec musel všechny nestydaté myšlenky dát na papír.

A kam by to byla schovala před manželem?

Do sejfu ve zdi ne, tehdy žádné nebyly, ani do železné truhly - manžel by po ní asi chěl klíč. Takže si lidé z vysoké společnosti těch dní objednávali kusy nábytku s cachette.

Ne vždy, ale někdy. A musel to být dobrý řemeslník, protože jinak by to bylo příliš viditelné." Jak může člověk vědět, jestli takový kus má... kdyby " ` se to kupovalo, má takovou cachette. ' Ale to bylo báječné. Ten člověk z Mosadu nepochybně nechtěl koupit Riesenerův psací stůl, chtěl se do něho vloupat.

,Chtěl byste takový vidět?" zeptal se Levy.

Několikrát zatelefonoval a konečně vyšli z jeho obchodu a vzali si taxíka. Byl to jiný obchodník. Levy se s ním šeptem domlouval, muž přikývl a nechal je o samotě. Levy řekl, že pokud by ujednal prodej, chtěl by jenom malou uznávací provizi, nic víc. Obchodník byl spokojen; tak to často bývá ve světě starožitností.

Stůl, který prohlíželi, se opravdu značně podobal tomu ve Vídni.

A teď," řekl Levy, "cachette nebude velká, protože by se dala zjistit měřením, rozdily mezi vnějšími a vnitřními mírami.

Takže bude velmi tenká, vertikální nebo horizontální. Pravděpodobně nebude silnější než dva centimetry, skrytá v panelu, který vypadá jako pevný, tři centimetry silný, jenže jde vlastně o dvě dřevěné destičky, které mají uvnitř cachette. Klíčem k otevření je uvolňovací knoflík.

Výndal jednu z horních zásuvek.

,Zkuste tady," řekl.

Barzilai sáhl dovnitř, až se špičkami prstů dotkl zadní stěny.

"Hmatejte kolem." "Nic jsem nenašel," řekl kaca.

"To proto, že tam taky nic není," řekl Levy. "V tomhleto ne. Ale mohl by tam být knoflík, zástrčka nebo tla čítka.

Hladké tlačítko, to se zmáčkne, knoflík, tím se otočí, zástrčka, která se posune z jedné strany na druhou, a pak uvidíte, co se stane." "A co by se mělo stát?" y ý ť y y "Tiché klapnutí a v skočí mal kousek dřeva v hozen pérem. A za tím je potom cachette." Jenže i nápaditost výrobců nábytku 18. století má své meze. Během hodiny M. Levy naučil kacu, kde se nachází deset základních míst, kde je třeba hledat skrytou zástrčku, která by uvolnila péro k otevření zásuvky.

"Nikdy se nepokoušejte používat sílu," naléhal Levy.

"Jednak by se vám to silou nepovedlo a kromě toho to zanechává stopy na dřevě." Št'ouchl do Barzilaie a zašklebil se.

Barzilai pozval starého pána na dobrý oběd v Coupole, potom si vzal taxíka a odjel na letiště, aby se vrátil do Vídne.

Brzo ráno 16. února se major Zajíd a jeho tým dostavil k první ze tří vil, které měly být prohledány. Druhé dvě byly uzavřené, se stráží u každého vchodu a zneklidněným obyvateli uvnitř.

Major byl dokonale zdvořilý, ale jeho chování nesnášelo námitky. Na rozdíl od týmu AMAM jeden a půl míle odtud v Qadisiji byli Zajidovi muži odborníci, způsobil jen málo skutečných škod a o to byli výkonnější.

Začínali v přízemí, hledali přístup k skrytým místům pod dlaždicemi, potom procházeli důsledně celým domem, místnost za místností, skříň za skříní a dutinu za dutinou.

Rovněž byla prohledána zahrada, kde však nenalezl žádné stopy. Před polednem byl major spokojen, omluvil se obyvatelům a odešel. Hned začal pracovat vedle v druhém domě.

Ve sklepe pod štábem AMAM v Saadunu byl starý muž položen na záda, přivázan za zápěstí a hrud' k pevnému dřevěnému stolu a obklopen čtyřmi odborníky, kteří měl získat jeho přiznání. Kromě nich tu byl lékař a brigádní generál Omar Chatib dávající v rohu pokyny seržantu Alimu.

Náčelník AMAM rozhodl o postupu mučení. Seržant Ali zvedl obočí; uvědomoval si, že dneska bude skutečně potřebovat svůj pracovní oblek. Omar Chatib krátce při kývl a odešel. Musel se věnovat papírům nahoře ve své kanceláři.

Starý muž i nadále pokračoval v tvrzení, že nic neví o nějaké vysl ačce, že nebyl v zahradě již celé dny, protože bylo špatné počasí... To jeho vyšetřovatele nezajímalo. Přivázali mu oba kotníky k tyči, přes chodidla. Dva ze čtyř mu zvedli nohy do potřebné polohy s chodidly mířícími do místnosti, zatímco Ali a jeho zbývající podřízený vzali ze stěny těžké kusy elektrických kabelů.

Když baštonáda začala, starý muž křičel, tak jako všichni, dokud jeho hlas nezmlkl, potom omdlel. Kýbl ledové vody z rohu, kde jich stála celá řada, ho opět přivedl k vědomí. Příležitostně, během rána, muži odpočívali, ulevovali svým svalům na rukách, které byly namáhány touto těžkou prací. Zatímco odpočívali, vylévali na rozbitá chodidla roztok soli. Potom, osvěženi, začali opět pracovat.

Mezi záchvaty omdlávání starý muž i nadále protestoval, že ani nedovede zacházet s vysílačkou a že musí jít o nějakou chybu.

Uprostřed dopoledne kůže a maso chodidel obou nohou již byly rozsekány a krví bylo vidět bílé kosti. Seržant Al si vzdechl a pokynul, že tento postup musí přestat. Zapálil si cigaretu a těšil se z kouření, zatímco jeho pomocník použil krátkou železnou tyč, aby přelámal nohy od kotníků ke kolenům.

Starý muž prosil lékaře, jako lékař druhého, ale lékař AMAM se jenom díval na strop. Měl své příkazy a ty byly, aby udržel vězně při životě a při vědomí.

Na druhém konci města major Zajíd dokončoval prohlídku druhé vily ve čtyři hodiny, právě když Gidi Barzila a Michel Levy vstávali od stolu v Paříži. Opět nic nenašel.

Zdvořile se omluvil vystrašenému páru, který se díval, jak jejich domov byl systematicky prohledáván, opustil vilu a se svou jednotkou přešel k třetí a poslední.

V Saadunu starý muž omdlával stále častěji a doktor protestoval u vyšetřovatelů, že potřebuje čas, aby se zotavil. Byla mu dána injekce do krevního oběhu na posílení srdeční činnosti. Měla téměř okamžitý účinek, vrátila ho z téměř úplného komatu k plnému vědomí a vzbudila jeho nervy k nové citlivosti.

Když byly jehly rozžhavené, byly pomalu vlačovány do scvrklého šourku a vysušenými varlaty.

Po šesté hodině starý muž opět upadl do komatu a tentokrát již lékař přišel pozdě. Pracoval zuřivě, pot strachu se lil po jeho tváři, avšak všechna jeho stimulancia, vstrikovaná přímo do srdce, nedokázala muže probudit k životu.

Ali odešel z místnosti a vrátil se po pěti minutách s Omarem Chatibem. Brigádní generál se podíval na tělo a léta

zkušeností mu řekla to, k čemu nepotřeboval studium na lékařské fakultě. Otočil se a otevřenou dlaní uderil lékaře strašným úderem do tváře.

Síla úderu stejně tak jako pověst muže, který ho dal, poslaly lékaře na podlahu vedle jeho injekcí a ampulek. "Kreténe," zasyčel Chatib, "vypadni." Lékař sebral, co mu patřilo, do pytle a po rukou a kolenou se odplížil. Mučitel se podíval na Aliho práci. Ve vzduchu bylo cítit sladký pach, který oba muži znali jako směr potu, hrůzy, moče, exkrementů, krve, zvratků a lehký zápach páleného masa.

p "Až do konce rotestoval, řekl Ali. "Přisáhám, že kdyby něco věděl, pak bychom to z něho dostali." "Dejte ho do pytle," vyštěkl Omar Chatib, "a vraťte ho jeho ženě k pohřbení." Byl to silný bílý plátěný pytel šest stop dlouhý a dvě stopy široký a ten hodili na práh domu v Qadisiji, v deset hodin večer. Pomalu a s velkými obtížemi, protože oba byli staří, vdova a sluha zvedli pytel, přinesli ho dovnitř a položili na stůl v jídelně. Žena usedla na konci stolu a začala se svým nářkem.

Vyděšený starý sluha, Talat, šel k telefonu, jenže ten byl vytržený ze zdi a nefungoval. Vzal si telefonní seznam své paní, který nedokázal přečíst, sešel na cestu do domu lékárníka a požádal souseda, aby se pokusil dovolat mladého pána - kteréhokoli z obou mladých pánů.

Ještě tu hodinu, zatímco se lékárník pokoušel dovolat přes iráckou vnitřní telefonní síť a Kidi Barzilai ve Vídni psal nový telegram Kobi Drorovi, major Zajíd hlásil Hassanu Rahmanimu, že jeho celodenní hledání bylo neúspěšné.

"Opravdu to tam nebylo," řekl náčelníkovi kontrarozvědky. "Kdyby to tam bylo, tak bychom to našli. Takže to musí být v té čtvrté vile, v domě toho diplomata." "Jste si jist, že se nemýlíte?" zeptal se Rahmani. "Nemohlo by to být v jiném domě?" "Ne, pane. Nejbližší dům k těm čtyřem je hodně daleko od oblasti, kterou vyznačily paprsky. Zdroj toho zhuštěného vysílání je někde uvnitř toho diamantu nakresleného na mapě. Na to přísahám." Rahmani váhal. Diplomáté se strašně špatně vyšetřují, vždy jsou ochotni běžet na ministerstvo zahraničí se stížnostmi. Kdyby vstoupil do rezidence soudruha Kulikova, ten by šel nepochybně vysoko, tak vysoko, jak by jen mohl.

Když major odešel, Rahmani zavolal na ministerstvo zahraničí. Měl štěstí; ministr zahraničí, který byl téměř měsíce neustále na cestách, byl v Bagdádu. A co více, seděl stále u svého stolu. Rahmani si zajistil jednání na deset hodin ráno.

Lékařník byl velmi laskavý muž a stále se pokoušel, celou noc. Nepodařilo se mu zastihnout staršího syna, ale za pomoci kontaktu v armádě se mu podařilo dostat zprávu k mladšímu z obou synů mrtvého přítele. Nemluvil s ním sám, ale jeho kontakt v armádě se postaral o předání zprávy.

Jeho zpráva se dostala k mladšímu synovi na jeho základně daleko od Bagdádu ráno. Jakmile ji uslyšel, důstojník si vzal vůz a rozjel se do Bagdádu. Obvykle by mu to netrvalo ani dvě hodiny. Toho dne, 17. února, to trvalo šest hodin. Všude byly hlídky a zablokované cesty.

S použitím své hodnosti mohl jet na první místo ve frontě, ukázat svůj průkaz a projet.

To však už nefungovalo na zbořených mostech. U každého z nich musel čekat na převoz. Bylo poledne, když dojel k domu svých rodičů v Qadisiji.

Jeho matka se mu vrhla do náruče a plakala mu na rameni. Pokusil se z ní dostat podrobnosti, co se vlastně stalo, jenže dny jejího mládí byly již dávno pryč a byla hysterická.

Konečně ji zvedl a přenesl do její ložnice. Ve spouště léků, které vojáci rozházeli po koupelně, našel lahvičku s prášky na spaní, které jeho otec užíval, když mu studené počasí připomínalo jeho artritidu. Dal matce dvě pilulky a ta brzo usnula.

V kuchyni požádal starého Talata, aby jim udělal kávu, a potom seděli u stolu, zatímco sluha popisoval, co se stalo ráno minulého dne. Když byl hotov s vyprávěním, ukázal synovi mrtvého pána jámu v zahradě, kde vojáci našli pytel. Mladší muž prohlédl zeď zahrady a našel škrábance, které tam zanechal ten, kdo v noci přišel, aby tu věc tam ukryl. Pak se vrátil zpátky do domu.

Hassan Rahmani čekal, což se mu sice nelíbilo, jenže mluvit s ministrem zahraničních věcí Taríkem Azízem musel, takže počkal až do jedenácti.

Myslím, že vám úplně nerozumím," řekl šedovlasý ministr, dívaje se jako výr v brýlích. "Velvyslanectví mají dovoleno mít spojení se svými hlavními městy rádiem a jejich vysílání je vždy kódované." "Ano, pane ministře, a v tom případě se vysílá z budovy velvyslanectví. To je součástí běžného diplomatického provozu. Tady jde o něco jiného. Mluvili jsme tady o ilegálním vysílání, takovém, který je používán špióny, vysílajícím zhuštěné vysílání do přijímače, a my jsme si jisti, že tento přijímač není v Moskvě, ale mnohem blíže." Zhuštěné vysílání?" zeptal se Azíz.

"Rahmani vysvětlil, o co jde.

Stále vás nemohu pochopit. Proč by nějaký agent "KGB, a dá se předpokládat, že to musí být operace KGB, vysílal zhuštěné zprávy z rezidence prvního tajemníka, když mají plné právo je vysílat mnohem silnějším vysíláním z velvyslanectví?" "To nevím." Potom, milý brigádní generále, mi musíte nabídnout "trochu lepší vysvětlení. Víte vůbec, co probíhá mimo vaši kancelář? Víte o tom, že včera k večeru jsem se vrátil z Moskvy po intenzivním jednání s panem Gorbačovem a jeho zástupcem Jevgenijem Primakovem, který tu byl minulý týden?

Víte o tom, že jsem přinesl návrh míru, který, jestliže ho Rais bude akceptovat - a já mu ho předložím během dvou hodin - může způsobit, že Sovětský svaz požádá o svolání Rady bezpečnosti a zakáže Američanům nás napadnout?

A tváří v tvář tomu všemu, právě v tomto okamžiku, očekáváte ode mne, že urazím Sovětský svaz tím, že povolím nájezd na vilu prvního tajemníka? Otevřeně řečeno, brigádní generále, vy jste se zbláznil." A to byl konec. Hassan Rahmani opustil ministerstvo ve stavu bezmocné zuřivosti. Byla ovšem jedna věc, kterou Tarík Azíz nezakázal. Uvnitř zdi jeho domu nelze Kuliko va napadnout. Uvnitř svého vozu je nedotknutelný. Jenže ulice Kulikovovi nepatří.

"Chci to všechno obklíčit," řekl Rahmani svým nejlepším pracovníkem, když se vrátil do kanceláře. "Tiše, dis krétně, aby to nebylo vidět. Jenže potřebuji kompletní pozorování té budovy. Kdy tam přicházejí návštěvníci, kdy odcházejí,

nějaci tam určitě chodí, a jestli, pak chci, aby byli sledováni." V poledne byly skupiny pozorovatelů na svých místech. Seděly v zaparkovaných vozech pod stromy, zakrývajícím všechny čtyři stěny Kulikovova území, monitorovaly oba konce jediné ulice, která tam vedla. Další, poněkud dále, ale spojení rádiem, budou hlásit každého, kdo by se blížil, a sledovat každého, kdo odejde.

Mladší syn seděl v jídelně domu svých rodičů a díval se na dlouhý plátěný pytel, který obsahoval tělo jeho otce. Po tváři mu tekly slzy, které skrápěly jeho uniformu. Vzpomínal na to, jak to kdysi dávno bylo krásné. Jeho otec byl prosperující lékař, měl velkou praxi, vždy se staral o rodiny některých příslušníků britské komunity, poté, co ho doporučil jeho přítel Nigel Martin.

Vzpomínal na doby, kdy on a jeho bratr si hráli v zahradě Martinových s Mikem a Terryem, přemýšlel o tom, co se asi s nimi stalo.

Po hodině si všiml skvrn na plátěném pytlí, které, jak se zdálo, jsou větší než byly dřív.

"Talate." "Prosím pane?" "Prines z kuchyně nůžky a nůž." Když byl sám v místnosti, plukovník Osman Badri rozstříhl plátěný pytel, nahoře po jedné straně a část spodního švu. Potom vršek pytle odtáhl a sroloval. Tělo jeho otce tam leželo zcela nahé.

Podle tradice se předpokládalo, že to má být ženská práce, jenže toto nebyl úkol pro jeho matku. Nechal s přinést vodu a obvazy, vykoupal a očistil znetvořené tělo, ovázal rozbitá chodidla, napřímil a upevnil rozbité nohy a zakryl zčernalé genitálie. Zatímco pracoval, plakal; a když plakal, měnil se.

Za setmění zavolal imáma na hřbitově Alwazia v Risafě a zařídil pohřeb příští ráno.

Mike Martin byl vlastně ve městě na svém kole již tu neděli ráno, 17. února, ale vrátil se poté, co koupil nějaké koření a zkontroloval tři zdi, zda tam nejsou křídové značky. Vrátil se zpátky do vily krátce před polednem.

Během odpoledne pracoval v zahradě. Pan Kulikov, protože nebyl ani křesťan, ani muslim a nesvětil den muslimů, ani pátek, ani křesťanskou neděli, byl nasydlý doma a stěžoval si, že jeho růže nejsou v pořádku.

Zatímco Martin pracoval na záhonech, pozorovatelé z Mukhabarátu tiše nastoupili na svá místa za zdi. Jericho, přemýšlel Martin při práci, nebude mít zřejmě zprávy dřív než za dva dni; Martin se podívá na značky křídou zase příští večer.

Pohřeb Dr. Badriho se konal na hřbitově Alwazia krátce po deváté hodině. Hřbitovy v Bagdádu byly v té době velmi živé a imám měl co dělat. Jen před několika dny Američané bombardovali veřejný úkryt, kde bylo tri sta mrtvých. Nálada byla vzrušená. Několik truchlících z jiného pohřbu blízko u něho se zeptalo mlčícího plukovníka, zda jeho příbuzný byl zabit americkými bombami. Ten na to odpověděl velmi krátce, že smrt byla způsobena přirozeným během věci.

U muslimů se pohřeb odehrává rychle, neexistuje zde dlouhé období čekání mezi smrtí a pohřbením. Nepohřbívá se také v dřevěné rakvi na způsob křesťanů; tělo bylo zabaleno v látce. Přišel lékárník, který podpíral paní Badriovou, a potom společně odešli, když krátká ceremonie skončila.

Plukovník Badri byl jen několik metrů od brány Qadisije, když uslyšel své jméno. Jen několik metrů dále stála limuzína se záclonkami na oknech. Jedno okno vzadu bylo napůl otevřené. Hlas ho znovu zavolal.

Plukovník Badri požádal lékárníka, aby došel s jeho matkou domů do Qadisije; připojí se k nim později. Když odešli, došel k vozu. Hlas řekl: Plukovníku, prosím, vstupte. Potřebujeme si promluvit." Otevřel dveře vozu a nahlédl dovnitř. Jediný cestující se odsunul stranou, aby mu udělal místo. Badri se domníval, že tu tvář zná, ale nevěděl přesně odkud. Někde ji viděl, možná na fotografii. Vstoupil dovnitř a zavřel dveře. Muž v tmavě šedém obleku stlačil knoflík a okno se zavřelo, b li izolování před všemi zvuky zvenčí.

y"Právě jste pohřbil svého otce." Ano." Kdo byl ten muž? Proč si nemůže vzpomenout?

"yl "Bylo velmi špatné, co mu udělali. Kdybych se to dozvěděl včas, možná že jsem to dokázal zastavit. Dozvěděl jsem se to však příliš pozdě." Osman Badri cítil, že se mu sevřel žaludek. Poznal, kdo s ním mluví.

"Chci vám říci něco, plukovníku, co bude znamenat, pokud to ohlásíte, že zemřu strašnější smrtí než váš otec." Byla jenom jedna taková věc, pomyslel si Badri. Zrada.

"Kdysi," řekl muž tiše, "jsem miloval Raise." " "Já také," řekl Badri.

"Jenže věci se mění. Zešlel. Ve svém šlenství hromadí jednu krutost na druhou. Musí být zastaven. Samozřejmě víte o Kaale." Badri byl znovu překvapen, tentokrát náhlou změnou předmětu hovoru.

"Samozřejmě. Já jsem ji stavěl." "Právě. A víte, co v ní nyní je?" "Ne." Vyšší důstojník mu to řekl.

"To nemůže myslet vážně," řekl Badri.

"Myslí to úplně vážně. Chce to použít proti Američanům. Nemuselo by nás to zajímat. Ale víte, co udělá Amerika poté? Odpoví stejným způsobem. Tady nezůstane kámen na kameni, cihla na cihle. Rais přežije. Chcete být součástí toho všeho?" Plukovník Badri přemýšlel o těle na hřbitově, na které hrobníci stále ještě vršili zem.

"Co chcete?" "Řekněte mi o Kaale!" "Proč?" "Američané to zničí." "Můžete jim dodat tu informaci?" "Důvěřujte mi, jsou způsoby, jak to udělat. Kaala..." Plukovník Osman Badri, mladý ženista, který kdys chtěl stavět nádherné domy, které vydrží celá staletí, tak jako to dělali jeho předkové, vyprávěl muži, kterému se říkalo Jericho.

"Souřadnice." Badri mu je rovněž řekl.

Vrat'te se na své místo, plukovníku. Budete v bezpečí." Plukovník Badri vystoupil z vozu a odešel. Jeho žaludek se svíral v zoufalých křečích. Po stu metrech se začal ptát sebe sama znova a znova: co jsem to udělal? Najednou věděl, že musí mluvit se svým bratrem, že jeho starší bratr měl vždycky chladnější hlavu.

Muž z týmu Mossadu, kterému se říkalo tipař, se vrátil do Vídně toho pondělí, povolán z Tel Avivu. Zase byl úspěšným právníkem z New Yorku, se všemi nezbytnými identifikačními papíry, které to dokazovaly.

Třebaže skutečný právník již nebyl na dovolené, možnost, že by Gemitlich, který nenáviděl telefony a faxy, telefonoval do New Yorku, aby zkontroloval, zda jde o skutečnou osobu, byla považována za minimální. To bylo riziko, které byl

Mossad ochoten převzít.

Tipař se znovu ubytoval v hotelu Sheraton a napsal osobní dopis Herr Gemiitlichovi. Znovu se omluvil za neoznámený příjezd do rakouského hlavního města, avšak vysvětlil, že je provázen účetním své firmy a že oba dva by chtěli provést první větší vklad ve jménu jejich klienta.

Dopis byl dodán osobně pozdě odpoledne a příští ráno byla v hotelu Gemiitlichova odpověď, nabízející setkání v deset hodin dopoledne.

Tipař měl skutečně doprovod. Muž, který s ním byl, byl znám prostě jako Kasař, což byla jeho specialita.

Jestliže má Mossad ve svém štábu v Tel Avivu skutečně nejlepší sbírku dokladů falešných společností, falešných pasů, hlavičkových papírů a všech ostatních pomůcek pro oklamání, pak jeho pýchou byli a nepochybně stále jsou kasaři a zámečníci. Schopnost Mosadu vloupat se do uza vřeného prostoru má své vlastní místo v konspiračním světě. V lupičských vědách byl Mosad již dávno považován za nejlepší. Kdyby tým Neviot pracoval na Watergate, nikdo by se býval nikdy nic nedozvěděl.

Pověst izraelských kasařů je taková, že britští výrobci posílají jeden čas nové výrobky k připomínkám do Tel Avivu. Mossad, který nemá rád chyby, zámek prostuduje, zjistí, jak ho otevřít, a potom ho vrátí do Londýna jako "proniknutelný". SIS to potvrdí.

Jednou, když britská zámečnická společnost přišla se zvlášť dobrým novým zámekem, Century House je požádala, aby si to vzali zpátky, nechali si to, ale poskytli jim poněkud "snadnější" k analýze. Ten jednodušší byl zaslán do Tel Avivu. Tam byl prostudován a konečně otevřen, potom vrácen do Londýna jako "neproniknutelný". Jenže to byl původní zámek, který SIS doporučila výrobci prodávat.

To vedlo k nepříjemnému incidentu o rok později, když zámečnick Mossadu strávil tři těžké rozčilené hodiny, když pracoval právě na takovémto zámku na chodbě bloku kanceláří v jednom z evropských hlavních měst, ještě předtím, než odtamtud vypadl celý vztekly. Od té doby si Britové zkoušeli zámky sami a nechávali Mossad, aby pracoval pro sebe také sám.

Kasař přivezený do Tel Avivu nebyl ten nejlepší v Izraeli, na pomyslném žebříčku kasařů byl až na druhém místě. Jeho volba však měla svůj důvod; měl něco, co zase neměl ten nejlepší.

Mladý muž prošel šestihodinovým informačním sezením u Gidiho Barzilaie během noci, které se týkalo stolu z 18. století, výrobku německo-francouzského výrobce nábytku Riesenera, stejně tak studoval úplný popis tipaře, co se týkalo vnitřního uspořádání Winklerovy budovy. Pozorovací tým Jaridu doplnil jeho informaci popisem pohybu nočního strážce, který byl pozorován podle toho, jak se objevovala světla zapínaná a vypínaná uvnitř banky během noci.

Právě onoho pondělí Mike Martin čekal až do pět hodin odpoledne, ještě než převedl svůj kostič přes šterkový dvůr k zadní brance Kulikovovy zahrady, otevřel branku a vyšel.

Nasedl a rozjel se po cestě směrem k nejbližšímu přívozu, k místu, kde kdysi býval most Džumhuria, ještě než mu věnovala osobní pozornost britská Tornáda.

Zatočil kolem rohu, nebyl už vidět z vily a uviděl první zaparkovaný vůz. Potom druhý o kousek dál. Když z druhého vozu vystoupili muži a postavili se doprostřed cesty, jeho žaludek se sevřel. Riskoval pohled za sebe; dva muž z druhého vozu zablokovali ústup. Uvědomil si, že všechno skončilo, a šlapal dál. Nic jiného ostatně nemohl dělat. Jeden z mužů před ním ukázal na kraj cesty.

"Hej ty," zakřičel, "jdi tamhle." Zastavil se pod stromy na kraji cesty. Objeví se další tři muži, vojáci. Jejich zbraně byly namířeny na něho. Pomalu zvedl ruce.

21 To odpoledne se v Rijádu sešli britský a americký velvyslanec, na pohled neoficiálně, aby zachovali zvláštní anglický zvyk pít čaje a požívání sušenek.

Na trávníku britského velvyslanectví byl i Chip Barber, který vystupoval jako jeden z personálu amerického velvyslanectví, a Steve Laing, který mohl každému náhodnému dotazovateli sdělit, že pracuje v kulturním oddělení velvyslanectví své země. Třetím hostem, který si dovolil odskočit od svých povinností, byl generál Norman Schwarzkopf.

Během krátké doby již všech pět mužů rokovalo společně na rohu trávníku, přičemž se tvářili, že veškerá jejich pozornost je upřena na šálky s čajem v rukách. Život je hned snadnější, když každý ví, jak ten druhý žije.

Mezi všemi hosty se hovořilo výhradně o nadcházející válce, ale oněch pět mužů mělo informace, které ti ostatní neměli. Byla mezi nimi i zpráva o podrobnostech mírové ho plánu předloženého toho dne Tarikem Azízem Saddámu Husajnovi, plánu, který si přinesl z Moskvy a z rozhovorů s Michaiilem Gorbačovem. Bylo to něco zneklidňujícího, ale ze zcela jiných důvodů.

Generál Schwarzkopf ten den totiž navrhl Washingtonu, že by mohl zaútočit dříve, než je plánováno. Sovětský mírový plán vyžadoval vyhlášení příměří a irácké stažení z Kuvajtu příštího dne.

Washington znal tyto podrobnosti nikoli z Bagdádu, ale z Moskvy. Okamžitá odpověď Bílého domu byla, že plán má svá kladná místa, ale neřeší hlavní problémy. Vůbec se v něm nehovoří o tom, že Irák se jednou provždy vzdá svých nároků na Kuvajt; nezabývá se také nepředstavitelnými škodami způsobenými Kuvajtu - pět set zapálených ropných pramenů, miliony tun surové ropy vlévající se do Zálivu, aby otrávil jeho vody, dvě stě popravených Kuvajťanů, drancování Kuwait City.

"Colin Powell mi řekl, oznámil generál, "že ministerstvo zahraničí prosazuje ještě tvrdší linii. Že chtějí požadovat bezpodmínečnou kapitulaci." "Ano, to jistě chtějí," přisvědčil americký velvyslanec.

"Tak jsem mu řekl," řekl generál, "řekl jsem mu, že by bylo třeba, aby se na to podíval arabista." "Opravdu," odvětil britský velvyslanec, "a proč?" Oba velvyslanci byli zkušenými diplomaty, kteří pracovali již léta na Blízkém Východě. Oba byli arabisty.

"Ono, řekl hlavní velitel, "takové ultimátum mezi Araby nepůsobí. Ti spíš zemřou." Ve skupině bylo ticho.

Velvyslanci pátrali ve vojákově čestné, hladké tváři, po náznaku ironie.

Oba dva důstojníci rozvědky zůstali tiše, jenže oba s mysleli jedno a to samé: a to je právě to, vážený pane generále.

"Ty jsi vyšel z ruského domu." To bylo konstatování, nikoli otázka. Muž z kontrarozvědky byl v civilu, ale jasně šlo o důstojníka.

"Ano, beji.

"Papíry.

"Martin šmátral po kapsách a vytáhl svůj průkaz, zašpiněný a zmačkaný dopis, který mu vystavil první tajemník Kulikov. Důstojník prostudoval průkaz, podíval se, zda tváře souhlasí, a pohlédl na dopis.

, Izraelští falšovatelé odvedli dobrou práci. Silným plastikem bylo vidět prostou, zarostlou tvář Mahmuda al-Churiho.

"Prohledat," řekl důstojník.

Druhý civilista přešel rukama po Martinově těle pod oblekem, potom potřásl hlavou. Žádné zbraně.

"Kapsy.

V kapsách bylo pár bankovek, trochu mincí, zavírací nůž, různé kousky křídý a sáček z umělé hmoty. Důstojník vzal právě ten do ruky.

"Co je tohle?" "Nevěřící to odhodil. Dám si do toho tabák." "Žádný tabák tam není." "Ne, beji, už mi došel. Doufal jsem, že něco koupím na trhu." "A neríkaj mi beji. To bylo za Turků. Odkud pocházíš?" Martin popsal malou vesnici daleko na severu.

"Je pověstná svými melouny," dodal snaživě.

"Nech ty zatracený melouny na pokoji," vyštěkl důstojník, který cítil, že se jeho vojáci začínají smát.

Na vzdáleném konci ulice se objevila velká limuzína a zastavila asi dvě stě metrů daleko. Mladší důstojník upozornil svého nadřízeného a kývl. Starší muž se otočil, podíval se a řekl Martinovi: "Počkáš tady." Odešel zpátky k velkému vozu a zastavil se, aby se ohlásil někomu zadním oknem.

Koho tam máte?" zeptal se Hassan Rahmani.

"Zahradník a pomocník v jedné osobě, pane. Pracuje tam. Pěstuje růže a hrabe šterk, nakupuje pro kuchařku."

"Chytrý." "Ne, pane, takový prostáček. Rolník z venkova, pochází z nějaké oblasti, kde se pěstují melouny. Na severu." Rahmani se zamyslel. Jestliže toho blázna zadrží, Ru sově se budou divit, proč se jejich člověk nevrátil. To by je všechny poplašilo. Doufal, že pokud ruská mírová iniciativa tiva nebude mít úspěch, mohl by dostat povolení k prohlídce místa. Jestliže nenechá toho muže dokončit jeho pochůzky a vrátit se, mohl by také poplašit jeho zaměstnavatele. Podle Rahmaniho zkušeností však existoval jazyk, kterým mluvil každý chudý Iráčan, a to dobře. Vytáhl peněženku a vyňal stovku dinárů.

"Dejte mu tohle. Řekněte mu, aby dokončil nákupy a vrátil se. Potom aby měl oči otevřené, aby se díval po někom, kdo bude mít velký stříbrný deštník. Jestliže o nás pomluví a zítra bude hlásit, co viděl, dostane odměnu. Jestliže to řekne Rusům, tak ho předám AMAM." "g g" "Ano, briádní enerále.

Důstojník vzal peníze, vrátil se zpátky a řekl zahradníkovi, co by měl dělat. Muž vypadal udiveně.

"Deštník, síd "Ano, velký stříbrný deštník, možná i černý, který bude mířit do nebe. Viděl jsi už někdy takový?" "Ne, síd, řekl muž smutně. "Kdykoli prší, všichni utečou dovnitř." "Při velkém Alláhovi, zamumlal důstojník. "To není kvůli dešti, hlupáku. Tím se posílají zprávy." "Deštník, který posílá zprávy," opakoval zahradník pomalu, "podívám se po něm, síd." "A ted' jdi," řekl důstojník znechuceně. "A bud' ticho o tom, co jsi tady viděl." Martin šlapal po silnici, kolem limuzíny. Když se přiblížil, Rahmani sklonil hlavu na zadní sedadlo. Není třeba, aby ten venkovan viděl náčelníka kontrarozvědky rácké republiky.

Martin našel křídovou značku v sedm hodin a v devět hodin vyzvedl zprávu. Četl ji ve světle, které dopadalo z okna kavárny, nebylo to žádné elektrické světlo, protože elektřina nebyla, ale petrolejka. Když viděl text, tiše hvízdnu, složil papír a strčil si ho pod spodky.

Nebylo možné se vrátit do vily. Vysílač "vybuchl" a další zpráva by jenom přivolala katastrofu. Pokusil se o autobusové nádraží, jenže tam všude byly hlídky armády a AMAM, které hledaly dezertéry.

Místo toho zašel na trh s ovocem v Kasfe a našel náklad'ák, jehož řidič jel na západ. Jel jenom pár mil za Habbaniji, a dvacet dinárů ho přesvědčilo, aby vzal s sebou cestujícího. Mnohé nákladní vozy jezdily radši v noci, protože věřili, že Synové psů tam nahoře ve svých letadlech je v temnotě neuvidí, a vůbec si nebyli vědomi toho, že ať již v noci, nebo ve dne potlučené náklad'áky s ovocem nepředstavovaly špičkovou prioritu mezi cíli generála Chucka Hornera. Jeli tedy noci, s reflektory, které alespoň trošičku svítily, a za svítání byl již Martin na dálnici na západ od jezera Habbanija, odkud řidič zahnul směrem k bohatým farnám v horním údolí Eufratu.

Dvakrát je zastavily hlídky, avšak při každé příležitosti Martin vytáhl své dokumenty a ruský dopis a vysvětlil, že pracoval jako zahradník pro nevěřícího, jenže oni jedou domů a propustili ho. Naříkal nad tím, jak s ním zacházeli, až mu netrpěliví vojáci řekli, ať drží hubu a pokračuje v cestě.

Té noci nebyl Osman Badri příliš daleko od Mika Martina, byl však před ním a mířil stejným směrem. Cílem jeho cesty byla letecká základna, kde jeho starší bratr Abdelkarim byl velitelem eskadry.

V 80. letech dostala belgická stavební společnost Sixco smlouvy na postavení osmi vysoce bezpečných leteckých základů pro nejlepší irácké stíhačky.

Hlavní na nich bylo, že téměř všechno bylo ukryto v podzemí - kasárny, hangáry, sklady paliva, munice, dtlly, brífingové sály, ubytování posádek a velký generátor s naftovým motorem, který zásoboval základnu elektřinou.

Jedinou věcí, která byla vidět nad zemí, byly vzletové dráhy, 3000 metrů dlouhé. Jenže protože to vypadalo, že u nich nejsou žádné budovy nebo hangáry, Spojenci mysleli, že jde o "odstrojená" letiště jako byl Al Charz v Saúdské Arábii předtím, než tam přišli Američané.

Bližší prohlídka by však ukázala, že na konci ranveje jsou metr silné betonové dveře tvořící vstup na nájezdy mířící pod zem. Každá základna byla pět krát pět kilometrů velká, její obvod byl obklopen překážkami z ostatního drátu. Ale protože se tak jako Tarnija základny Sixco zdály být mimo provoz, byly nechány na pokoji.

Aby odtud mohli piloti vzletět, jejich instruktáž probíhala v podzemí, v podzemí nastoupili do svých letounů a zde také nastartovali motory. Teprve když motory běžely naplno, přičemž zbytek základny byl chráněn před výfuky jejich motorů a deflektory odváděly horké plyny směrem ven, kde se mísily s horkým pouštním vzduchem, teprve potom se otevřely dveře ramp.

Stíhačky mohly vyjet na rampu s motory běžícími na plné obrátky, se zapnutým přidavným spalováním, vyřítit se po dráze a v několika sekundách vzletět. I tehdy, když je letouny AWACS zpozorovaly, zdálo se, že přiletěly odnikud a předpokládalo se, že přiletěly přízemním letem odněkud úplně odjinud.

Plukovník Abdelkarim Badri se nacházel na jedné z těchto základen, která byla známa pouze pod označením KM 160, protože se nacházela na 160. kilometru silnice Bagdád - Ar-Rutbah, na západ od Bagdádu. Jeho mladší bratr se ohlásil u stráže hned po západu slunce.

Protože měl vysokou hodnost, stráž okamžitě zavolala do bytu velitele eskadry a brzy se objevil džíp, který se kolébal prázdnou pouští, jako kdyby se vynoril odnikud.

Mladý poručík letectva doprovodil návštěvníka na základnu, džíp sjel dolů po další skryté, ovšem menší rampě do podzemního parkoviště.

Tam vystoupili z vozu, poručík ho vedl dlouhými betonovými chodbami kolem hangárů, kde mechanici pracovali na letounech Mig 29. Vzduch tu byl čistý a klimatizovaný, všude bylo slyšet šum generátorů.

Konečně vstoupili do oblasti vymezené vyšším důstojníkem a poručík zaklepal na dveře. Na povel zvenčí otevřel Osmanu Badrimu dveře do velitelského bytu.

Abdelkarim vstal a objal bratra. Staršímu muži bylo tricet sedm let, byl rovněž plukovníkem a byl rovněž hezký, s úzkým knírkem a la Ronald Colman. Nikdy se ne oženil, nikdy si však nemohl naříkat na nedostatek pozornosti žen. Jeho vzhled, jeho sardonické způsoby, jeho skvělá uniforma s pilotními křídélky to zajišťovaly. Jeho zjev nedělal hanbu ani jeho pověsti, protože generálové letectva připouštěli, že to je nejlepší stíhací pilot v zemi, a Rusové, kteří ho školili na Migu 29, s tím souhlasili.

"Dobře, bratře, co tě sem přivádí?" zeptal se.

"yt Osman, když usedl a napil se čerstvě připravené kávy měl čas, aby si zatím prohlédl svého staršího sourozence.

Kolem úst se objevily vrásky napětí, které tam předtím nebyly, jeho oči byly unavené.

Abdelkarim nebyl ani blázen, ani zbabělec. Osmkrát vyletěl proti Američanům a Britům. Ze všech letů se vrátil. Viděl, jak jeho nejlepší kolegové byli sestřeleni a roztrženi raketami Sparrow a Sidewinder, a sám se čtyřem vyhnul.

Jak uznal po svém prvním pokusu o přepad amerických letounů, šance byly nulové. Na své vlastní straně neměl ani informace, kde je nepřítel, nevěděl, kolik je jich, jaké jsou to typy, v jaké výšce nebo kam letí. Irácké radary byly rozbité, velitelská a kontrolní střediska rozbombardovaná, piloti museli spoléhat pouze na sebe.

Horší bylo, že Američané se svými letouny AWACS byli schopni zachytit irácké bojové letouny ještě než vystoupaly do výše 1000 stop, mohli sdělit svým vlastním pilotům kam mají letět a co mají udělat, aby měli nejlepší pozici pro útok. Pro Iráčany, to Abdelkarim věděl velmi dobře, každý bojový let představoval pokus o sebevraždu.

Nic z toho ovšem neřekl, nutil se do úsměvu a čekal na bratrovy zprávy. Jeho úsměv po těchto zprávách rychle zmizel. Osman se zmínil o událostech posledních šedesáti dnů; o příjezdu jednotek AMAM za svítání, o prohlídce, o objevu na zahradě, o zmlácení matky a otce a jeho zatčení. Řekl mu, jak byl zavolán, když se mu sousední lékárník konečně dovolal, a jak jel domů a našel tělo svého otce na stole v jídelně.

Abdelkarimovy rty se sevřely do úzké linky, když mu Osman řekl, co zjistil, když rozřízl pytel s mrtvolou, a jakým způsobem byl jejich otec toho rána pohřben.

Starší muž sebou rychle trhl, když mu Osman řekl, kým byl okamžitě zavolán, když odešel ze hřbitova, a o rozhovoru, který proběhl.

"Ty jsi mu tohle všechno řekl?" zeptal se, když jeho bratr skončil.

"Ano." "A to je všechno pravda? Ty jsi skutečně postavil tu pevnost, tu Kaalu?" "Ano." "A ty jsi mu řekl, kde to je, aby to mohl říci Američanům?" "Ano. Udělal jsem špatně?" Abdelkarim chvíli přemýšlel.

"Kolik mužů v celém Iráku tyto věci ví, bratříčku?" "Šest, řekl Osman.

"Jmenuj mi je." "Rais sám; Husajn Kamil, který dal finance a pracovní síly; Amer Saadi, který dodal technologii. Potom generál Ridha, který dodal dělostřelce, a generál Musuli od ženistů - který mne na tu práci navrhl. A já, já jsem to postavil." "A co piloti vrtulníků, kteří přivázeli návštěvníky?" "Museli znát směr, aby mohli navigovat. Nevěděli však, co je uvnitř. A jsou uzavřeni na nějaké základně, někde, nevím kde." "Návštěvníci, kolik jich to mohlo vědět?" "Nikdo. Před vzletem jim byly zavázány oči a tak zůstal až do doby, kdy přijeli." "Jestliže Američané zničí tuto Kubth-ut-Allah, koho s myslíš, že AMAM bude podezírat? Raise, ministry, generály - nebo tebe?" Osman se chytil za hlavu.

"Co jsem to jen udělal?" bědoval.

"Bojím se, bratříčku, že jsi nás všechny zničil." Oba muži znali pravidla. Za zradu Rais nepožaduje jenom jednu oběť, ale likvidaci tří generací; otec a strýco vě, aby zde nebylo žádné semeno zrady, bratři ze stejného důvodu, synové a synovci, aby nikdo z nich nevyrostl tak, aby mohl zahájit boj proti němu. Osman Badri začal tiše plakat.

Abdelkarim vstal, pozvedl Osmana na nohy a objal ho.

Bratře, udělal jsi správně, udělal jsi dobrou věc. Tecť se " " musíme podívat, jak bychom se odtud dostali.

Podíval se na hodinky; bylo osm hodin.

Odtud do Bagdádu nejdou žádné veřejné linky," řekl.

"Pouze podzemní kabely pro ministerstvo obrany do různých bunkerů. Jenže tato zpráva pro ně není. Jak dlouho by ti

to trvalo, aby ses dostal k matčinu domu?" y y," "Tri, možná čt ř hodin řekl Osman.

Máš osm hodin na to, abys dojel tam a zpět. Řekni naší matce, aby zabalila všechno, co má cenného, do vozu našeho otce. Umí řídit, ne moc dobře, ale to stačí. Měla by vzít s sebou Talata a jet do Talatovy vesnice. Měla by se snažit najít ochranu u jeho kmene, dokud se někdo z nás s ní nespojí. Chápeš?" "Ano. Zpátky bych mohl být za svítání. Proč, Před svítáním. Zítra povedu letku Migů přes Irák do, Íránu. Ostatní tam odletěli již dříve. Je to Raisův nesmysl ný nápad, aby zachránil své nejlepší stíhačky. Samozřejmě je to nesmysl, ale mohlo by to zachránit naše životy. Pole tiš se mnou." "Myslel jsem si, že Mig 29 je jednomístný?" "Můj ne. Budeš oblečený jako důstojník letectva. Když budeme mít štěstí, tak se nám to podaří. Ted' jdi." Mike Martin šel té noci po cestě Ar-Rutbah, když vůz Osmana Badriho proletěl kolem něho, směrem k Bagdádu.

Nikdo z nich si toho druhého ani nevšiml. Martin měl ještě před sebou patnáct mil k nejbližšímu přechodu přes řeku. Protože most tam nebyl, nákladní vozy tam budou čekat na privoz a možná bude mít možnost podplatit jiného řidiče, aby ho vzal dále na západ.

Brzo ráno našel právě takový nákladní vůz, který ho však mohl vzít jen kousek na Muhammadi. Tady začal znovu čekat. Ve tři hodiny ráno proletěl kolem něho opět vůz žlukovníka Badriho. Nezamával mu, ani vůz nezastavil. Řidič zcela jasně spěchal. Krátce před svítáním přijel třetí náklad'ák, který vyjel z malé postranní cesty na dálnici a zastavil a vzal ho s sebou. Opět zaplatil řidiči ze své tenčiči se zásoby dinárových bankovek, vděčný tomu, kdo mu je dal tam v Mansúru, bez ohledu na to, kdo to byl.

Ráno, jak si myslel, si již bude Kulikovova domácnost stěžovat, že přišla o zahradníka.

Prohledání jeho chaty nepochybně vynese na světlo složku papírů pod matrací, divné vlastnictví pro ngramotného, a další prohlídka by mohla objevit i vysílač pod dlaždicemi. V poledne začne probl'hat lov nejdrive v Bagdádu, potom se rozšíří v celé zemi. Večer už musí být daleko v poušti a mřit k hranici.

Nákladní vůz, na kterém jel, přešel kolem kilometru, když letka Migů 29 odstartovala.

Osman Badri byl vyděšen, protože patřil mezi ty lidi, kteří hluboce nenáviděli létání. V podzemní jeskyni, která byla základnou, stál stranou, zatímco jeho bratr dával pokyny čtyřem mladým pilotům, kteří tvorili zbytek letky. Většina Abdelkarimových současníků byla mrtvá a tito mladíci, mladší o dobrých deset let než on, právě přišli z pilotního výcviku. Poslouchali velmi pozorně svého velitele eskadry a souhlasně přikyvovali.

Uvnitř Migu, i se zavřeným krytem kabiny si Osman myslel, že nikdy neslyšel tak strašný řev jako v tomto uzavřeném prostoru, když se dva sovětské tryskové motory RD 33 rozběhly na maximální otáčky. Krčil se na zadním sedadle za svým bratrem a viděl, jak se velké dveře otevřely na hydraulických válcích a objevil se obdélník bleděmodrého nebe na konci jeskyně. Hluk ještě vzrostl, když pilot zapnul přidavné spalování, a sovětská přepadová stíhačka se dvěma kormidly se natřásala na brzdách.

Když brzdy povolily, Osman si pomyslel, že ho do zad kopnul snad mezek. Mig vyskočil vpřed, betonové stěny prolétly kolem, stíhačka vylétla na rampu a objevila se venku v raním světle.

Osman zavřel oči a modlil se. Kodrcání kol přestalo, zdálo se mu, že plave. Otevřel oči. Odstartovali, vedoucí Mig kroužil nízko nad KM 160, zatímco další čtyři stílačky se vyřítily z tunelů tam dole. Potom se dveře zavřely a letecká základna přestala existovat.

Všude kolem něho, protože verze UB je cvičný letoun, byly ciferníky, hodiny, tlačítka, vypínače, displeje, páčky. Mezi nohama měl druhou řidící páku. Jeho bratr mu řekl, aby všechno nechal na pokoji, čemuž byl srdečně rád.

Ve výši 1000 stop se letka pěti Migů zformovala do odstupňované sestavy, čtyři mladíci za velitelem eskadry. Jeho bratr nasadil kurs na východ, hloubkovým letem, ve snaze vyhnout se odhalení a přeletět jižní předměstí Bagdádu, kde by se jeho Migy ztratily před zkoumavými americkými očima ve zmatku průmyslových závodů a ostatních radarových odrazů.

Byla to vysoce riziková hra, snaha vyhnout se radarům AWACS tam nad zálivem, jenže jinou možnost neměl. Jeho příkazy byly oficiální a nyní navíc měl Abdelkarim Badri zvláštní důvod k tomu, aby si přál doletět do Íránu.

Toho rána měl štěstí, protože šlo o jednu z těch náhod ve válce ke kterým by nemělo docházet, ale dochází. Na konci každé velmi dlouhé letové "šichty" nad Zálivem se AWACS musel vrátit na základnu a na jeho místo nastupoval druhý. Říkalo se tomu "změna taxíku". Během této změny docházelo někdy ke krátkému oknu, kdy radarová kontrola byla potlačena. Letka Migů letěla hloubkovým letem přes jižní Bagdád a Salman Pak právě v takové šťastné době. Irácký pilot doufal, že dokud poletí ve výši 1000 stop, mohl by se protáhnout pod všemi americkými letouny, které operovaly od výše 20 000 stop nahoru. Chtěl přele tět kolem iráckého města Al Kut a potom namřit přímo do bezpečí k nejbližší iránské hranici.

To ráno stejnou dobou kapitán Don Walker od 336. TFS z Al Charz vedl letku čtyř Strike Eaglů severně k Al Kut, kde měl bombardovat důležitý říční most přes Tigrid, přes který podle pozorování letounů J-STAR přejížděly tanky Republikánské gardy na jih do Kuvajtu.

336. TFS v té době létala většinou na noční lety, avšak most severně od Al Kut byl cíl, který bylo potřeba rychle zničit, aby se zabránilo iráckým tankům v jejich cestě na jih. Proto bombardovací nálet toho rána dostal kódové heslo "Jeremiah directs"; generál Chuck Horner totiž chtěl, aby byl proveden okamžitě a hned.

Eagly byly naloženy 2000 librovými lasery řízeným bombami a raketami vzduch-vzduch. V důsledku umístění závěsů bomb pod křídly stíhačky byla její zátěž asymetrická, bomby na jedné straně byly těžší než rakety Sparrow a Sidewinder na druhé. Říkalo se tomu "svinskej náklad". Automatické trimování mělo sice tuto nerovnoměrnost kompenzovat, jenže v žádném případě to nebyl náklad, který by většina pilotů chtěla mít pod křídly, kdyby se dostala do vzdušného boje. Zatímco Migy, nyní ve výši 500 stop klouzající nad krajinou, se blížily k západu, Eagly přicházely od jihu, osmdesát mil odtud.

První náznak jejich přítomnosti zachytil Abdelkarim Badri jako hluboké cvrlikání ve sluchátkách. Jeho bratr za ním

nevěděl, co to je, jenže všichni ostatní piloti to věděli až příliš dobře. Cvičný Mig byl vpředu, čtyři mladší piloti za ním ve volné formaci V. Také oni to slyšeli.

Cvrlikání přicházelo z jejich RWR - přijímač radaru.

Znamenalo to, že někde pracují jiné radary, které prohledávají oblohu.

Čtyři Eagly měly zapnuté radary na režim prohledávání prostoru před nimi. Sovětské MWR zachytily paprsky těchto radarů a varovaly své piloty.

Nezbývalo nic jiného, co mohly Migy udělat, než pokračovat v letu. Ve výši 500 stop byly hluboko pod Eagly a směřovaly tak, že křižovaly dráhu letu Eaglů.

Po šedesáti mlích se cvrlikání ve sluchátkách iráckých pilotů změnilo v pronikavé pískání. To znamenalo, že RWR hlásí, že někdo přešel z pozorovacího režimu a zaměřil vás.

Za Donem Walkerem viděl operátor zbraňových systémů Tim změnu na obrazovce. Z pravidelného kolébání americké radary přešly na režim zachycení nepřítele, zúžily vysílaný paprsek a soustředily se na to, co našly.

Máme někoho před sebou na desáté hodině pod náavigátorem zapnu rozpoznání, zamumlal náavigační přístroj FF. Tři zbývající navigátoři letky učinili totéž.

IFF neboli přístroj na identifikaci nepřátelských a vlastních letadel je jakýmsi druhem odpovídače, který mají všechny bojové letouny. Vysílá impulsy na určitých frekvencích které se každý den mění. Bojové letouny téže strany přijmou tyto impulsy a vyšlou odpověď - jsem přítel. Nepřátelský letoun to nemůže udělat. Pět záblesků na obrazovce radaru, křižujících tratí letů Eaglů na míle vpředu a malé výšce, bylo možná tedy pět "kamarádů" vracejících se z letu. Bylo to mnohem pravděpodobnější - ve vzduchu vždy bylo mnohem více spojeneckých letounů než Iráčanů.

Tim se pokusil o spojení s neidentifikovanými letouny na režimu jedna, dvě a čtyři. Bez odpovědi.

"Nepřítelé," hlásil. Don Walker přepnul spouštěč svých raket na "otroka", řekl svým třem dalším pilotům "kontakt" a zamířil dolů.

Abdelkarim Badri byl v nevýhodě a také to dobře věděl. Věděl to od okamžiku, kdy je Američané zaměřili.

Věděl bez jakéhokoli IFF, že tato jiná letadla asi nebudou Iráčané. Věděl také, že byl zpozorován nepřáteli, a věděl, že jeho mladí kolegové pro ně nebudou problémem.

Jeho nevýhodu představoval Mig, ve kterém letěl. Pro tože šlo o cvičnou verzi, jediný dvoumístný typ, nebyla nikdy určena pro skutečný boj. Zatímco jednomístné stíhačky měly 360stupňový radar, UB měl úte vpředu, nější verzi, která zachycovala 90stupňový stupeň vlevo a vpravo od osy. Věděl, že ho někdo zaměřil, nemohl ho však vidět.

"Co tam máš?" vyštěkl na své číslo. Odpověď byla bez dechu a vystrašená.

"Čtyři nepřítelé, na třech hodinách, vysoko, rychle klesají." Takže hra nevyšla. Američané se řítí dolů od jihu s jasným úmyslem je všechny srazit k zemi.

"Roztřílit se, klesat, přejít na přidavné spalování, přímo do Íránu," zakřičel.

MLadí piloti nepotřebovali další pokyn. Z trysek každého Migu vyskočily plameny, přidavné spalování je rychle protlačilo zvukovou bariérou a téměř zdvojnásobilo jejich rychlost.

Bez ohledu na obrovské zvýšení spotřeby paliva jednomístné stíhačky mohly nechat zapnuté přidavné spalování dost dlouho na to, aby se vyhnuly Američanům a stále ještě doletěly do Íránu. Jejich předstih před Eagly znamenal, že Američané je nikdy nechyťí, a to i tehdy, kdyby nyní zapnuli přidavné spalování.

Abdelkarim Badri takovou možnost neměl. Při výrobě cvičné verze sovětské technici nejenže zabudovali menší radar, ale aby mohli umístit další sedadlo pro druhého pilota, museli zmenšit vnitřní nádrž paliva.

Plukovník stílačů měl pod křídly sice přidavné nádrže, ty mu však nemohly příliš pomoci. Měl čtyři možnosti. Netrvalo mu ani dvě sekundy, než se rozhodl.

Mohl zapnout přidavné spalování, uniknout Američanům a vrátit se na iráckou základnu, nechat se zatknout a předat dříve či později AMAM k mučení a smrti.

Mohl také zapnout přidavné spalování a letět do Íránu, vyhnout se Američanům, avšak krátce po přeletu hranice mu dojde palivo. Kdyby se on a jeho bratr šťastně vystřelili, dopadnou mezi perské kmény, které tak strašně zkoušely v iránsko-irácké válce bombardováním iráckých letadel.

Mohl také zapnout přidavné spalování, aby se vyhnul Eaglům, potom letět na jih a vystřelit se nad Saúdskou Arábií a nechat se zajmout. Nikdy neuvažoval o tom, že by s ním někdo mohl lidsky zacházet.

Někde jeho hlavou proletělo něco, jakási dávná vzpomínka, řádky básně, kterou se naučil ve škole pana Hartleye v Bagdádu svého dětství. Tennyson? Wordsworth? Ne, Macaulay, to je ono, Macaulay, něco o člověku a jeho posledních chvílích, něco, co četl ve třídě.

"Dříve či později každého navštíví neúprosná smrt.

Což může člověk zemřít líp než pohledět své sudbě do tváře, uctít tak popel otců svých bohů v chrámech nebeských?"

Plukovník Abdelkarim Badri zapnul přidavné spalování, zavedl Mig do stoupavé zatáčky a rozletěl se prot útočícím Američanům. Jakmile se otočil, uviděl na svém radaru čtyři Eagly. Dva uhnuly, hnaly se za prchajícím jednomístným Migy, všichni se zapnutým přidavným spalováním, všichni rychlostí vyšší než zvuk.

Jenže velitel Američanů letěl přímo dolů a na něj. Badr ucítil otřes, když letoun překročil zvukovou bariéru, mírně přitáhl řídicí páku a rozletěl se proti klesajícímu Eaglu před sebou.

"Kristepane, dyť on letí rovnou na nás," řekl Tim ze zadního sedadla. Walker nepotřeboval, aby mu to někdo říkal.

Jeho vlastní radarová obrazovka mu ukazovala čtyři mizející body iráckých letounů prchajících do Íránu a jeden trvale se zvětšující bod nepřátelského letounu stoupajícího proti němu. Měřič vzdáleností se rozletěl jako budík. Ve vzdálenosti třiceti mil se řítily proti sobě rychlostí 2200 mil za hodinu. Zatím ještě Mig neviděl, dlouho to však nebude trvat.

Plukovník Osman Badri byl úplně vydešený. Nechápal nic z toho, co se dělo. Náhlé zapnutí přidavného spalování ho

znovu koplo do zad a sedm-G vedlo k tomu, že ztratil na několik sekund vědomí.

"Co se děje?" vykřikl do své masky, jenže zapomněl stlačit vysílací tlačítko, takže jeho bratr ho nemohl slyšet.

Walkerův palec se nacházel nad spouštěm jeho raket.

Měl dvě možnosti; buď AIM-7 Sparrow, s větším doletem, která byla radarem řízená podle svého vlastního radarového paprsku, nebo AIM-9 Sidewinder, s kratším doletem, která vyhledávala zdroj tepla.

Ve vzdálenosti deseti mil už mohl vidět před sebou malý černý bod řítící se proti němu. Dvojitě směrovky ukazovaly, že je to Mig 29, nepochybně jeden z nejlepších stíhačů na světě, a v dobrých rukách. Walker nevěděl, že má proti sobě neozbrojenou cvičnou verzi UB. Věděl jen, že možná má sovětské rakety AA-10 s doletem stejně dlouhým jako jeho vlastní AIM-7. To byl důvod, proč zvolil rakety Sparrow.

Ve vzdálenosti sedm mil vypustil obě rakety Sparrow před sebe. Rakety odlétly, zachytily radarový paprsek Eaglu namířený na Mig a poslušně letěly podle něho.

Abdelkarim Badri zahlédl záblesky, když rakety odletěly od Eaglu, což mu dávalo jen pár sekund života, pokud se mu nepodari donutit Američana, aby uhnul. Sálh dolů ke své levé straně a zatáhl za páku. Don Walker se často ptal sám sebe, jaké by to bylo, a teď už to věděl. Pod křídly Migu se objevily také záblesky. Bylo to, jako kdyby ho přejela chladná ruka, pocítil strach. Ten druhý vypustil dvě rakety, znamenalo to, že nyní se dívá smrti do tváře.

O dvě sekundy poté, co vypustil rakety Sparrow, s Walker přál, aby býval použil Sidewindery. Důvod byl prostý; Sidewindery byly rakety typu odpal a zapomeň, samy si najdou cíl bez ohledu na to kde Eagle je. Sparrow potřebuje sledovat radarový paprsek; jestliže nyní uhne, rakety bez řízení se "zblázní", budou putovat po neb a spadnou neškodně na zem.

Na zlomek sekundy chtěl uhnout, když viděl, že "rakety" vypuštěné Migem se řítí k zemi. Nemohl věřit svým očím, až pochopil, že nejde vůbec o rakety; Iráčan se pokusil ho oklamat tím, že uvolnil své přídavné nádrže.

Hliníkové nádrže se zaleskly v ranním slunci při pádu jako zapálené palivo vypuštěných raket. Byl to dobrý trik a on, Don Walker z Tulsy v Oklahomě, na něj téměř naletěl.

V Migu Abdelkarim Badri poznal, že Američan neuhne. Zkoušel jeho nervy a prohrál. Na zadním sedadle Osman nalezl vysílací tlačítko. Viděl, když se podíval přes rameno, že stoupají, že jsou již mle nad zemí.

Kam to letíme?" vykřikl. Poslední věc, kterou slyšel, "byl Abdelkarimův zcela klidný hlas.

"Klid, bratře. Pozdravíme našeho otce. Alláh akbar.

"Walker viděl, jak obě rakety explodovaly, výbuch rudého plamene byl vzdálen ještě tři míle, potom se kusy sovětského stíhače volným pádem řítily do krajiny pod ním. Teď cítil, jak mu po zádech teče chladný pot.

Jeho číslo, Randy Roberts, který se držel poněkud nad ním a za ním, se objevil po jeho pravé straně, a jeho blahopřání zvednutou rukou v bílé rukavici a vztyčeným palcem bylo víc než výmluvné. Odpověděl stejně a ostatní dva Eagly, které se vzdaly neúspěšného pronásledování zbývajících Migů, se objevily zezdola, aby zaujaly formaci. Tato formace tedy letěla dál k mostu nad městem A Kut.

Rychlost událostí v leteckém boji je taková, že celá akce, od prvního radarového kontaktu až ke zničení Migu trvala pouhých třicet osm sekund.

Ti teď byli ve Winklerově bance přesně v deset hodin toho rána, provázen svým "účetním". Mladší muž nesl velký kufík, který obsahoval 100 000 amerických dolarů v hotovosti.

Peníze byly vlastně jen dočasnou půjčkou, kterou zařídil sajan pracující v bankovníctví kterému se značně ulehčilo, když mu řekli, že peníze budou pouze chvíli uloženy ve Winkler Bank a potom budou vybrány a vráceny.

Když Herr Gemütlich uviděl peníze, byl potěšen. Nebyl by býval asi tak nadšený, kdyby si všiml, že dolary zaujímal pouze polovinu kufíku, a byl by zhrozen, kdyby viděl, co je pod falešným dnem.

Aby byla zajištěna stoprocentní diskrétnost, účetní byl vyhnán do místnosti Fräulein Hardenbergové, zatímco právník a bankéř se dohadovali na důvěrných provozních kódech nového účtu. Vrátil se, aby převzal potvrzenku na peníze, a v jedenáct hodin byla celá věc skončena. Herr Gemütlich zavolal strážce, aby doprovodil návštěvníky zpět do haly a ke dveřím.

Na cestě dolů účetní zašeptal něco do ucha amerického právníka a ten to přeložil vrátnému. S krátkým pokývnutím vrátný zastavil starý zamřížovaný výtah v mezaninu a všichni tři vystoupili.

Právník ukázal svému kolegovi na dveře záchodu a účetní tam vešel. Právník a vrátný zůstali venku.

V tomto okamžiku uslyšeli zmatené zvuky z haly, jasně slyšitelné, protože hala byla pouhých šest metrů chodbou a přes patnáct mramorových schodů.

S omluvou vrátný vyrazil chodbou, až viděl ze schodů do haly. To, co viděl, vedlo k tomu, že seběhl po mramorových schodech, aby zjistil, o co jde. Byla to velmi podivná scéna. Do haly se nějakým způsobem dostali tři opilí chuligáni a nyní obtěžovali recepční, zda by nedostal peníze na další tekuté občerstvení. Recepční později řekla, že otevřela přední dveře proto, že ji oklamali, protože se vydávali za pošťáka.

S velkým rozhořčením se vrátný pokusil vytlačit chuligány ven. Nikdo si však nevšiml, že jeden z nich, když přišel, upustil mezi dveře balíček cigaret, takže třebaže normálně se zavíraly samy, nezavřely se tentokrát úplně.

Nikdo jiný si také nevšiml, že v tom zmatku a strkání vešel do haly čtvrtý muž. Přišel téměř po čtyřech, potom se postavil, okamžitě k němu přiskočil právník z New Yorku, který sešel za vrátným po schodech do haly.

Stáli bok po boku, zatímco vrátný vytlačoval tři chuligány zpátky tam, kam patřili, na ulici. Když se otočil, viděl, že právník a účetní sestoupili z mezaninu sami.

S přehnanými omluvami za nezvyklý zmatek je doprovodil ke dveřím.

Jakmile byli na chodníku, účetní si zhluboka oddechl.

"Doufám, že něco takového už nebudu muset dělat znova," řekl.

† Jen se neboj," řekl právník, "udělals to moc dobře." Mluvili hebrejsky, protože účetní žádný jiný jazyk neznal.

Náhodou to byl bankovní pokladník Beershevy, a jediný důvod jeho pobytu ve Vídni při jeho první a poslední konspirační akci byl, že navíc byl identickým dvojčetem kasaře, který v té době stál nepohnutě ve tmě skříně na čistící prostředky v mezinárodním. A tam takto bez hnutí zůstane stát dvanáct hodin.

Mike Martin dojel do Ar-Rutbah v půli odpoledne.

Trvalo mu to dvacet hodin, než se dostal na vzdálenost, která by autem trvala maximálně šest hodin.

Na předměstí města našel pastýře se stádem koz a opustil ho zase poněkud udiveného, ale zcela šťastného tím, že od něho koupil čtyři kozy za zbytek svých dinárů, za cenu téměř dvojnásobnou, než kolik by pastýř byl dostal na trhu. Kozy vypadaly zcela šťastně, že je někdo vede ven do pouště, a navíc, že nejsou vůbec na provaze. Jenom těžko se dalo od nich očekávat, že by pochopily, že jsou tady jenom proto, aby vysvětlily, proč se Mike Martin odpoledne potlouká v poušti na jih od cesty.

Problémem bylo, že neměl kompas; ten odpočíval se zbytkem jeho vybavení pod dlaždicemi chaty v Mansúru.

Pomocí slunce a svých levných hodinek zamířil, jak dokázal nejlépe, od vysíacího stožáru ve městě do údolí, kde byl pohřben jeho motocykl.

Bylo to dobrých osm kilometrů pomalé chůze s kozami, jenže stálo to za to, protože dvakrát viděl, že ho pozorují z cesty vojáci, dokud se jim neztratil z dohledu. Ale voják si ho nevšímal.

Nalezl to správné údolí krátce před západem slunce, poznal značky udělané na blízkých skalách a odpočíval, dokud se nesetmělo, pak začal kopat. Šťastné kozy se rozběhly pryč.

Ano, stále zde byl, zabalený v plastickém pytli, krosový motocykl Yamaha 125, celý černý, s držáky pro další nádrže paliva. Byl zde i zakopaný kompas, plus pistole a munice.

Celá léta dávali SAS přednost browningu s třinácti náboji, tentokrát však šlo o švýcarskou pistoli Sig Sauer mm. A tuto švýcarskou pistoli si přivázal v pouzdře k pravému stehnu. Od této chvíle již nemohl počítat s tím, že by si ho někdo zmýlil; žádný irácký rolník by na motocyklu v těchto částech Iráku nejezdil. A pokud bude zastaven, pak bude muset střílet a uniknout.

Jel celou noc, dosahoval přitom mnohem lepšího času než landrovery. S krosovou motorkou mohl jet rychle přes rovná místa a přejíždět s ní i skalnaté okraje vádí, s plným využitím svých nohou i motoru.

Po půlnoci dolil palivo a napil se vody, vzal si nouzovou dávku potravin z balíčků, které zůstaly v krabici. Potom zamířil na jih k saúdskoarabské hranici.

Nevěděl vůbec, kdy přejel hranici. Byla to pustina bez jakýchkoli charakteristických znaků, plná skal a písku, šterku a sutí, a protože nemohl jet přímo, nevěděl ani, kolik mil k hranici již ujel.

Myslel si, že pozná, až bude v Saúdské Arábii, jen co dojede k Tapline Road, jediné dálnici v této části země.

Krajina začala být mírnější a tak jel rychlostí takových třicet pět kilometrů za hodinu, když spatřil vozidlo. Kdyby nebyl tak unavený, reagoval by určitě rychleji; byl však napůl omámen vyčerpáním a jeho reflexy byly pomalé.

Přední kolo najelo na nástražný drát a když letěl, dělal kotrmelce, až se ocitl na zádech. Když otevřel oči a podíval se nad sebe, stála tam postava, na jejíž zbrani se blýskalo slunce.

"Bouge pas, mec." Žádná arabština, prolétlo mu unavenou hlavou. Něco, co bylo již dávno. Ano, Haileybury, nějaký chudák učitel, který se pokoušel ho naučit složitosti jazyku Corneille, Racina a Moliéra.

"Ne tirez pas," řekl pomalu, "Je suis Anglais." Ve francouzské cizinecké legii jsou pouze tři britští seržanti a jeden z nich se jmenuje McCullin.

Jo takhle?" řekl anglicky, "bylo by lepší, kdybys vstal.

" " A kdyby ti to nevadilo, tak bych si vzal tu pistolku.

Hlídka cizinecké legie byla poněkud na západ od určeného místa ve spojenecké frontě, prováděla kontrolu Tapline Road, zda tam nejsou nějakí iráckí dezertéři. Se seržantem McCullinem jako tlumočníkem Martin snadno vysvětlil francouzskému poručíkovi, že měl posláni uvnitř ráku.

To bylo pro legii zcela představitelné; práce za frontou byla jednou z jejich specialit. Dobrá věc také byla, že měl rádio.

Kasař trpělivě čekal ve tmě skříně na košťata celé úterý až do noci. Za stěnou mohl slyšet, jak si výtah těžce razí cestu nahoru a dolů. Seděl na svém kufílku zády ke stěně a jenom příležitostně pohled na svítící ciferník hodinek mu říkal, jak ubíhá čas.

Mezi půl šestou a šestou slyšel, jak kolem schází personál do haly a odchází domů. V šest hodin, jak věděl, přijede noční hlídka, kterou vpustí vrátný, který by pak měl zkontrolovat veškerý personál u svého stolu, podle seznamu přítomných.

Když vrátný po šesté hodině odešel, noční hlídka zamkla přední dveře a nastavila poplašné zařízení. Potom si sedla k přenosnému televizoru, který si přinášela každý večer, a dívala se na pořady, až byl čas první občůžky.

Podle týmu Jarid pod dohledem pracovali i čističi. Prováděli úklid částí pro veřejnost - hal a schodišť, v noc z pondělí, středy a úterý, avšak v úterý by kasař neměl být rušen. V sobotu přišli zpátky, aby uklidili jednotlivé kanceláře pod dozorem vrátného, který s nimi neustále zůstával.

Noční hlídka probíhala zřejmě každou noc naprosto stejně. Procházela celkem třikrát budovou, zkoušelať pe chny dveře v deset hodin, ve dvě hodiny ráno a šest hodin.

Mezi příchodem a první občůžkou strážce pozoroval televizi a jedl večeři. V nejdelší době mezi desátou a druhou drmal, nastavil si malý budík, aby ho vzbudil ve dvě hodiny ráno. Kasař se rozhodl, že svou práci provede právě v té době.

Ostatně již viděl Gemiitlichovu kancelář a její veledůležitě dveře. Ty byly z pevného dřeva, avšak naštěstí bez poplašného zařízení. Poplašné zařízení bylo na okně a všiml si také jemného náznaku dvou tlakových tlačítek mezi parketami a kobercem.

Přesně v deset slyšel, jak nahoru jede výtah, kterým vyjel noční strážce, aby začal svou obhlídku u dveří kanceláří,

nejdříve nahoře a pak postupně scházel dolů po jednotlivých poschodích pěšky.

O půl hodiny později již starší strážce skončil, strčil hlavu na pánský záchod, rozsvítil a zhasnul jenom aby zkontroloval zamřížované a poplašným zařízením opatřené okno, zavřel dveře a vrátil se ke svému stolu v hale.

Tady usedl k televizoru a díval se.

Ve 22.45 kasař v úplné tmě vyšel z pánského záchodu a po schodech vystoupil do čtvrtého poschodí. Dveře kanceláře pana Gemitliche mu trvaly patnáct minut. Poslední západka ze čtyř klapla a mohl vstoupit dovnitř.

Třebaže měl pásek kolem hlavy s malou baterkou, vzal si jinou, větší svítilnu, aby prohlédl místnost. V jejím světle se mohl vyhnout poplašnému zařízení na podlaze a přiblížit se ke stolu z nehlídané strany. Potom svítilnu vypnul a používal pouze malou svítilnu na čele.

Zámky na třech hlavních zásuvkách nebyly problémem, takové staromódní mosazné zámky staré dobrých sto let.

Když byly tři zásuvky vytaženy, vsunul ruku a začal hledat knoflík, tlačítko nebo páčku. Nic. O hodinu později, na zadní straně třetí zásuvky, po pravé straně stolu, to našel. Malá páčka, mosazná, dlouhá asi dva a půl centimetru. Když ji zatáhl, ozvalo se malé cvaknutí a o centimetr se otevřela štěrbina spodního sloupku.

Zásuvka uvnitř byla velmi mělká, méně než palec, bylo to však dost, aby tam bylo uloženo dvacet dva listů tenkého papíru. Každý z nich byl kopií plně moci, která sama o sobě postačovala k manipulaci s účty, které Gemitlich spravoval. Kasař vytáhl kameru a stojánek, zařízení se čtyřmi skládacími hliníkovými nožičkami, které udržují přesně zaostřenou kameru právě v té vzdálenosti od papíru pod ní, aby bylo možno získat snímek s velkým rozlišením.

Na vrchu ležel papír popisující metody účtu otevřeného předchozího rána tipařem jménem fiktivního klienta v Americe. Papír, který potřeboval, byl sedmý. Číslo již věděl - Mossad platil peníze na účet Jericha již celé dva roky předtím, než ho převzali Američané.

Aby si byl úplně jist, ofotografoval všechny. Po vrácení zásuvky do původního stavu vrátil na své místo ostatní zásuvky, znovu je zavřel, odešel a zamknul dveře kanceláře za sebou. Bylo deset minut po jedné hodině, když byl opět ve skříni na košťata. Když se banka ráno otevřela, kasař nechal jezdit výtah nahoru a dolů po celou půlhodinu, věděl, že vrátňý nikdy nedoprovází personál do jeho kanceláři. První návštěvník se objevil v 10.10. Když výtah přešel kolem něho, kasař se vytratil z pánského záchodu, po špičkách přešel na konec chodby a podíval se do haly.

Stůl vrátného byl prázdný; byl nahoře a doprovázel záka zніка.

Kasař vytáhl vysílačku a dvakrát zmáčknul vysiací knoflík. Během deseti sekund zazvonil zvonek u předních dveří. Recepční se nahnula nad mikrofon a zeptala se: Ja?" "Lieferung," řekl tenký hlásek. Stlačila otvírání dveří a velký, usměvavý poslíček vstoupil do haly. Nesl velký obraz zabalený do hnědého papíru a zavázaný.

"Tak tady to máte, paní, všechno je vyčištěno a můžete si to znova pověsit," řekl.

Za ním se dveře pomalu zavíraly. Jenže v tom okamžiku se objevila dole ruka, která tam vložila složku papíru.

Dveře vypadaly jako zavřené, ale zámek nebyl dle. Jopťt ček stál s obrazem u stolu recepční. Obraz y stop široký a čtyři stopy vysoký. Blokoval jí pohled do haly.

"Jenže já o ničem nevím..." protestovala. Na okraji obrazu se objevila hlava poslíčka.

"Jenom mi podepište, prosím vás, že jsem to v pořádku donesl," řekl a položil před ni desku s potvrzenkou.

Zatímco to studovala, kasař sešel po mramorových schodech a vyklouzl ze dveří.

"Jenže tady stojí Harzmann Galerie," namítla recepční.

"To je v pořádku. Balgasse čtrnáct." "Ale tady je osmička. Toto je Winklerova banka. Galerie je ještě o něco dál."

Udivený poslíček se omluvil a odešel. Vrátný sešel po mramorových schodech. Recepční mu vysvětlila, co se stalo.

Popotáhl nosem, sedl si opět na své sedadlo na druhé straně haly proti stolu recepční a vrátil se k ranním novinám.

Když vrtulník Blackhawk přiletěl v poledne s Mikem Martinem na říjádské vojenské letiště, čekal ho tu malý uvítací výbor. Byl tu Steve Laing i Chip Barber. Člověkem, kterého tu neočekával, byl jeho velící důstojník, plukovník Bruce Craig. Zatímco byl v Bagdádu, činnost SAS v západních pouštích Iráku se rozrostla natolik, že zde byly již dvě kompletní eskadry ze čtyř umístěných v Herefordu.

Jedna zůstala v Herefordu jako pohotovostní eskadra, druhá byla rozčleněna na malé jednotky při výcviku po celém světě.

"Máš to, Miku?" zeptal se Laing.

"Ano. Poslední zpráva Jericha, tu jsem nemohl poslat rádiem." Stručně vysvětlil proč a předal jeden pomačkaný list papíru se zprávou Jericha.

"Člověče, my jsme měli nahnáno, když jsme tě nemohl p " v osledních dvou dnech sehnat, řekl Barber. "Teda majore, to byla dobrá práce." "Ještě jedno, pánové," řekl plukovník Craig. "Jestliže jste s ním skončili, tak už bych si svého důstojníka mohl vzít zpátky, ne?" t Laing studoval papír, luštil arabštinu, jak nejlépe mohl.

Vzhlédl.

ý P "Ano, myslím, že ano. S naším srdečn m oděkováním.

"Tak počkejte," řekl Barber. "Co s ním teď chcete dělat plukovníku?" "Hódit ho na postel a dát mu na základně trochu najíst." "Já mám lepší nápad," řekl Barber. "Majore, co byste říkal takhle pořádnému kansaskému steaku a brambůrkům, hodině v mramorové vaně a vyspat se v pořádné měkké posteli?" "Jo, to by šlo, zasmál se Martin.

"V pořádku. Plukovníku, váš muž dostane teď apartmá v hotelu Hyatt na dvacet čtyři hodin jako pozornost od nás. Souhlasíte?" OK. Takže zítra se touhle dobou uvidíme, Miku," řekl Craig.

Při krátké jízdě do hotelu proti hlavnímu štábu Centaf Martin rychle přeložil Laingovi a Barberovi poslední zprávu Jericha. Laing si to poznamenal.

"Tak to je fajn," řekl Barber, "řekneme to letcům, ti tam zaletí a roztřískají to na hadry." Chip Barber musel zasáhnout, aby dostal zašpiněného iráckého rolníka do nejlepšího apartmá hotelu Hyatt a teprve potom důstojník CIA přešel přes cestu k Černé díře.

Martin strávil svou hodinu v hluboké, horké lázni, po užil laskavostí hotelu poskytnutý soubor holícího náčiní a šampónů a když vyšel z koupelny, na podnose v obýváku již byl slíbený steak a brambůrky.

Dostal se do poloviny jídla, když ho přemohl spánek.

Dokázal tak právě přejít k měkké posteli v dalším pokoj a již spal.

Zatímco spal, stala se řada věcí. Do pokoje byly dodány čerstvě vyžehlené šortky, kalhoty, boty a košile.

Ve Vidni Gidi Barzilai poslal do Tel Avivu zprávu obsahující podrobnosti o číslovaném účtu Jericha, tam pak připravili totožnou repliku s příslušným zněním.

Karim čekal na Edith Hardenbergovou, když vyšla zpátky po práci, vzal ji na kávu a vysvětlil, že se musí vrátit do Jordánska asi na týden, protože jeho matka je nemocná.

Pochopila jeho důvod, vzala ho za ruku a řekla mu, aby spěchal zpátky, jak jen nejvíce bude moci.

Z Černé díry odešly rozkazy na leteckou základnu Taif, kde se špionážní letoun TR-1A připravoval ke vzletu nad dalekou severní část Iráku, aby přinesl další obrázky důležitého zbraňového komplexu v As Šarqatu.

Let dostal nový úkol, čerstvé souřadnice, s příkazem navštívit a fotografovat oblast vrchů v severním sektoru Džebel Hamreen. Když velitel eskadry protestoval prot náhlé změně, bylo mu řečeno, že příkazy mají stupeň "Jeremiah directs." Tím jeho protesty skončily.

TR-1 odstartoval krátce po druhé hodině a ve čtyř hodiny se jeho snímky začaly objevovat v pravidelných intervalech na obrazovkách uvnitř konferenční místnosti na chodbě Černé díry.

Nad Džebelem byly toho dne mraky a přšelo, avšak pomocí infračerveného zařízení ASARS-2, které odfiltrává mraky, déšť, kroupy, plískanice, sníh a temnotu, špionážní letoun snímky přesto přivezl.

Byly studovány, jakmile se objevily, plukovníkem Beattym z USAF a velitelem eskadry Peckem z RAF oběma špičkovými analytiky snímků v Černé díře.

Plánovací konference začala v šest hodin. Přítomno bylo pouze osm osob. Předsedal zástupce generála Hornera, stejně rozhodný, avšak družnější generál Buster Glosson. Byli zde i oba důstojníci rozvědky Steve Laing a Chip Barber, protože to byli oni, kdo přišli s cílem a znal také pozadí jeho odhalení. Oba analytici Beatty a Peck zde byli proto, aby vysvětlili svůj výklad snímků oblasti.

A dále zde byli tři štabní důstojníci, dva Američané a jeden Brit, kteří si poznamenávali, co je třeba udělat, a kteří také zajistí, že to uděláno bude.

Plukovník Beatty zahájil tím, co se stalo hlavním motivem konference.

"Máme tady problém," řekl.

"Tak to vysvětlíte," řekl generál.

, J, "Pane, informace kterou sme dostali nám udává souřadnice. Dvanáct čísel, šest pro délku a šest pro šířku.

Jenže nejde o souřadnice SATNAV, které vymezí oblast až na několik čtverečních metrů. Hovoříme o čtverečním kilometru. Abychom si byli jisti, rozšířili jsme oblast na čtvereční mili." "Takže?" "A tady to máte.

"Plukovník Beatty ukázal na stěnu. Téměř celá byla pokryta zvětšenými snímky, s vysokým rozlišením, počítačově zpracovanými a o celkové velikosti šest stop krát šest stop. Všichni se na ně zahleděli. "Nic tam nevidím," řekl generál. "Jen hory.

"To je, pane, ten problém. Nemělo by to být tam." Pozornost se obrátila k oběma špionům. Koneckonců byla to jejich zpráva.

"A co," řekl generál pomalu, "by tam mělo být?" "Dělo, řekl Laing.

"Dělo?" "Dělo jménem Babylon." "Ale já jsem si myslel, chlapci, že jste zachytili všechny součásti ještě ve stadiu výroby." "To my také. Zřejmě jedno prošlo." "O tom jsme ale už tady jednali. Předpokládalo se, že b to mohla být raketa nebo tajná bombardovací základna. Žádné dělo nedokáže vypálit tak velkou nálož.", Tohle může, pane.

Kontroloval jsem to v Londýně.

, Hlaveň dlouhá přes 180 metrů, vývrt jeden metr. Užitečné zatížení přes půl tuny. Dostřel až tisíc kilometrů, podle toho, jaké hnací nálože se použije." A vzdálenost odtud do Trojúhelníku?" "Čt ři sta sedmdesát mil čili sedm set padesát kilometrů. Generále, mohou vaši stíhači zasáhnout granát?" "Ne." "Rakety Patriot "Možná, pokud by byly na správném místě, ve správnou dobu a mohly ho včas zpozorovat. Pravděpodobně však ne." "Jde o to," přerušil je plukovník Beatty, "že ať již to je dělo nebo raketa, nic tam není." "A co když je to ukryto v podzemí, jako montážní závod AI-Kubai?" namítl Barber.

"Ten byl zamaskován vrakovišťem," řekl velitel eskadry Peck. "Ale tady není nic. Žádná cesta, žádné koleje, žádné elektrické vedení, žádná obrana, plocha pro vrtulníky, žádný ostnatý drát, žádné kasárny pro strážce, jenom divočina, vrchy a nízké hory s údolími." "Předpokládejme," řekl Laing, "že použili stejný trik jako v Tarmiji - rozšířili prostor obrany tak daleko, že se ocitl mimo snímek." "To jsme zkoušeli také," řekl Beatty, "dívali jsme se padesát mil odtud všemi směry. Nic, žádná obranná postavení." "A co když je to pouhá maskovací operace?" navrhl Barber.

"Ale jděte, Iráčané vždy chrání své nejcennější věc před vlastními lidmi. Podívejte se tady." Plukovník Beatty pristoupil ke snímku a ukázal na skupinu chatrčí.

"Rolnická vesnice, hned vedle. Tady se kouri z komína, jsou tu chlívký pro kozy, kozy se pasou v údolí. A další dvě osady jsou mimo snímek." "Možná prokopali celou horu," řekl Laing. "Vy jste to přece udělali s Cheyenne Mountain."

"To je řada jeskyní, tunelů, bludiště místností za zesílenými dveřmi," řekl Beatty. "Jenže tady jde podle vás o hlavěň dlouhou 180 metrů. Pokuste se dostat něco takového do hory, a budete s tím muset nakonec vylézt ven.

Podívejte, pánové, dokáží si představit závěr, zásobník, všechno ubytování pod zemí, jenže stvol hlavně musí třčet. A on netrčí." Všichni se znovu dívali na obrázek. Uvnitř čtverce byly tři vršky a část čtvrtého. Největší z těch třech neměl žádné znaky, že by tam byly odolné dveře nebo cesta.

"Jestliže je to tady někde," navrhl Peck, "proč nezasy? y pat bombama celou tu čtvereční mili To b zlikvidovalo každou

horu kryjící tu zbraň.

"To je dobrý nápad," řekl Beatty. "Generále, mohl p y. y " bychom oužít Bizon V hladit celou tu čtverečnou mi i. Mohu něco poznamenat. zeptal se Laing.

" " Prosím," řekl generál Glosson.

"Kdybych byl Saddámem Husajnem s jeho paranoiou a kdybych měl jednu jedinou zbraň této hodnoty, pak bych tam určitě nechal velet chlapa, kterému bych mohl důvěřovat. A určitě bych mu dal rozkaz, že jakmile by pevnost byla bombardována, musí vystřelit. Okamžitě, hned jak dopadne prvních pár bomb, a čtvereční míle jte přeci značně velká oblast. U toho zbytku by mohlo být již o zlomek sekundy příliš pozdě." Generál Glosson zpozorněl.

Co máte přesně na mysli, pane Laingu?" " "Pane generále. Je-li Boží pěst uvnitř těchto vrchů, je skryta neobyčejně dovednou maskovací operací. Jediným způsobem, jak si stoprocentně zajistit její zničení, je po dobná operace. Jediné letadlo, které přiletí odnikud, pro vede útok zasáhne cíl první a jedinou ranou." Já už nevím, kolikrát to musím vysvětlovat," řekl roz " hněvaný plukovník Beatty, "jenže my nevíme, kde je ten spouštěcí knoflík... totiž nevíme to přesně.

"Myslím, že můj kolega tady má na mysli označení cíle ", řekl Barber.

Jenže to by znamenalo jiný letoun," namítl Peck. "Tak " jako Buccaneery značkují cíl pro Tornáda. Jenže i ten značkovač cíle musí cíl nejdříve vidět." " U Scudů to šlo," řekl Laing.

" Jistě, jenže byli tam chlapi z SAS, kteří značkoval vypouštěcí zařízení, a my jsme to potom zlikvidovali. Jen že oni byli právě tam na místě, kilometr od raket, na které viděli dalekohledem," řekl Peck.

Přesně tak." " Několik sekund bylo ticho.

" Takže mi naznačujete," řekl Glosson, "že bychom měl do těch hor dát lidi, kteří by nám označili cíl ve velikost deset čtverečních metrů." Diskuse trvala další dvě hodiny. Jenže vždy se znovu vracela k Laingově argumentu.

Nejprve to nalézt, potom označit, potom zničit - a přitom všem tak, aby si toho Iráčané nevšimli driv, než bude pozdě. O půlnoci přešel desátník RAF do hotelu Hyatt. Nemohl se doklepat, takže noční vtrátný ho vpustil do pokoje.

Vešel do ložnice a zatřásl ramenem muže spícího s koupacím pláštěm přes hlavu.

"Pane, vzbud'te se, pane. Máte jít naproti přes cestu, majore." 22 "Je to tady," řekl Mike Martin o dvě hodiny později.

"Kde?" zeptal se plukovník Beatty s údivem.

" "Tady někde. ' V konferenční místnosti v Černé díře se Martin skláněl nad stolem a studoval fotografie větší části oblasti Džebel al Hamreen. Byla velká pět mil krát pět mil. Ukázal ukazováčkem.

"Ty vesnice, ty tri vesnice, tady, tady a tady." "A co je s nima?" "Ty jsou falešné. Jsou pěkně postavené, jsou to dokonale repliky vesnic horských rolníků, jenomže jsou plné stráží." Plukovník Beatty začal upřeně studovat tri vesnice.

Jedna byla v údolí, pouze půl míle od středu mezi třem horami uprostřed obrázku. Druhé dvě byly umístěny na terasách horských svahů poněkud dále.

Žádná nebyla tak velká, aby tam mohla být mešita, spíše to bylo něco více než osada bez kostela. Každá měla svou hlavní a ústřední stodolu pro uložení sena a krmiva a menší stodoly pro ovce a kozy. Zbytek osady tvorily ubohé chýše, stavby z vepřovic se střechem z došků a nebo kusů plechu toho druhu, jaké uvidíte kdekoli v horách na Blízkém Východě. V létě by se tu mohly vyskytovat malé kousky obdělávané půdy, ne však v zimě.

Život v iráckých horách je v zimě drsný, padá kousavý déšť a kolem se válejí mraky. Domněnka, že všechny část Blízkého Východu jsou teplé, je naprosto mylná.

Dobře, majore, vy Irák znáte, já ne. Proč jsou ty vesnice falešné?" p " " "Systém za ištění životních otřeb řekl Martin Prliš mnoho vesniček, příliš mnoho rolníků, příliš mnoho koz a ovcí. Ale málo krmiva. Chcípły by hladu." "Do prdele," řekl procítěně Beatty, "tak úplně jednoduché." Možná, jenže to dokazuje, že Jericho nelhal a ani se " " nemýlil. Jestliže tohle udělali, pak tu něco skrývají.

Plukovník Craig, velící důstojník SAS, se k nim předtím připojil. Nyní mluvil tiše se Stevem Laingem. Terf se ozval.

"Co si myslíte, Miku?" Je to tad, Bruci. Asi by se to dalo vidět, kdyby člověk byl tak kilometr daleko a měl dobrý dalekohled." Velení tam chce dát skupinu, která by to označila. Vy vypadáváte ze hry.

" "Velký hovno, pane. Tyhle vršky se pravděpodobně hemží ešými hlídkami. Jak vidíte, nejsou tu žádné cesty.

Nop o? Hlídkám se dá vyhnout." "A když na nějakou narazíte? Není tady nikdo, kdo mluví arabsky jako já, a vy to víte dobře. Kromě toho, půjde o seskok z velké výšky. S vrtulníky by to nešlo.

Pokud se pamatují, tak jste už byl ve všech akcích " které byly třeba." "To je taky kec. Zatím jsem v žádné akci nebyl.

Už mám po krk toho špiclování. Tak mě nechte něco pořádného dělat. Ostatní už byli v poušti celé týdny, zatímco já jsem pěstoval kytičky." Plukovník Craig jenom zvedl obočí. Neptal se Lainga, co Martin přesně dělal - ostatně by mu to také nikdo neřekl - ale byl překvapen, když se dozvěděl, že jeden z jeho nejlepších důstojníků dělal zahradníka.

"Pojd'te zpátky na základnu. Tam to můžeme plánovat lépe. Když víte jak na to, tak dobře." Před svítáním generál Schwarzkopf došel k závěru, že jiná alternativa neexistuje, a dal svůj souhlas. V onom ohraženém rohu rijádské letecké vojenské základny, která byla soukromou rezervací SAS, Martin vyložil své myšlenky plukovníku Craigovi a dostal svolení pokračovat.

Koordinace plánování zůstane plukovníku Craigovi, pokud se týká pěšáků, a generálu Glossonovi, co se týká případného leteckého útoku.

Buster Glosson pil ranní kávu se svým přítelem a nadřízeným Chuckem Hornerem.

"Máš nějaký nápad, kterou jednotku bychom k tomu měli použít?" zeptal se.

Generál Horner si vzpomněl na jednoho důstojníka, který mu před dvěma týdny poradil, aby udělal konečně něco mimořádně dobrého.

" `` "Jo, řekl, "dáme to 336.

"Tak jo. Já začnu makat." Čekalo ho pilné odpoledne. Jeho prací bude najít cestu bez světél, pod nebem bez měsíce, nikoli nad zónu výsadku, ale do bodu, ve kterém s ohledem na snos větrem budou muset čtyři padající těla opustit letoun aby našly to malé údolí. I volně padající těla totiž snášejí vítr; jeho prací bude, aby zjistil, o kolik. Teprve před stmíváním se všichni sešli opět v hangáru, kam byl zakázaný přístup všem ostatním na základně. Hercules byl připraven, nádrže plné. Pod jedním křídlem byla hromada výzbroje, kterou čtyři muži budou potřebovat. Dawlish, výsadkářský instruktor RAF, ještě jednou přebalil každý z osmi padáků, jako kdyby je měl použít sám. Stephenson byl spokojený.

Vpravo v hangáru stál velký brífingový stůl. Martin, který přinesl zvětšené fotografie z Černé díry, vzal Stephensona, Eastmana a Northa ke stolu, aby vypracoval pochodovou osu od DZ k těm štěrbinám, kde chtěli za lehnout a pozorovat Pevnost bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Vypadalo to tak na dvě noci usilovného pochodu, s odpočinkem přes den. Vůbec nepřicházelo v úvahu pochodovat za denního světla a jejich trasa také nemohla vést přímo.

Konečně každý z nich sám osobně zabalil svůj tlumok tak, že poslední předmět, který uložil navrch, byl závěsný pás, zvaný Belt Order, s četnými kapsami, který po přistání vybalí a budou nosit kolem boků.

Z kantýny donesli hamburgery a sodovku a při západu slunce čtyři muži začali odpočívat až do vzletu. Ten byl rozepsán na 21.45, přičemž výsadek by se měl odehrát v 23.30.

Martin vždy považoval čekání za nejhorší část akce; po zuřivé aktivitě dne to byl druhý extrém. Člověk se nemohl na nic soustředit, jenom na napětí, neustálé pochybnost o tom, zda bez ohledu na všechny kontroly a další kontroly se nezapomnělo něco životně důležitého. To bylo období, kdy někteří jedli, někteří četli nebo psali domů, jiní podřimovali nebo si prostě šli sednout na záchod.

V devět hodin traktor vytáhl Hercules na stojanku a letová posádka, pilot, druhý pilot, navigátor a mechanik, začala kontrolu motorů. O dvacet minut později přijel do hangáru autobus se zakrytými okny, převzal muže a jejich výzbroj a odvezl je k letounu, který čekal s otevřenými dveřmi.

Oba instruktoři-výsadkáři byli připraveni; stejně tak jako důstojník pro náklad a balíčkové padáků.

Do trupu jich vstoupilo jenom sedm. Rampa se zvedla a dveře zavřely. Mechanik odjel zpátky s autobusem, s ním už nepoletí.

Společně s instruktory a důstojníkem pro náklad se čtyři vojáci připoutali na sedátka podél stěny a čekali. Ve 21.

Hercules odstartoval z Rijádu a otočil svůj tupý nos směrem na sever.

Zatímco letoun RAF startoval k nočnímu nebi, americká helikoptéra musela počkat, než bude moci přistát v americkém sektoru základny.

Byla poslána na A1 Charz, aby zde vyzvedla dva muže.

Velitel eskadry 336. TFS, který byl povolán do Rijádu na rozkaz generála Bustera Glossona. Podle rozkazu přivedl muže, kterého považoval za svého nejlepšího pilota pro hloubkové lety.

Ani velící důstojník Raketářů, ani kapitán Don Walker neměli tu nejmenší představu, proč je volají. V malé brífingové místnosti pod hlavním štábem Centaf jim to o hodinu později řekli a řekli jim také, co je třeba udělat. Upozornili je, že se o tom nesmí říci nikomu jinému jedinou výjimkou, a tou je Walkerův operátor zbraňových systémů, který jediný měl povoleno vědět všechno do podrobností.

Když se to dozvěděli, vrtulník je opět odvezl na jejich základnu.

Po vzletu mohli čtyři vojáci rozepnout bezpečnostní pásy a pohybovat se v nákladovém prostoru letounu, osvětleném slabým světlem svítilen. Martin vystoupil po žebříku do pilotní kabiny a seděl chvíli s posádkou.

Letěli ve výši 10 000 stop směrem k irácké hranici, potom začali stoupat. Ve výši 25 000 stop Hercules přeletěl do Iráku, zdánlivě na své cestě osamocený na nebi plném hvězd.

Ve skutečnosti samotní nebyli. Nad Zálivem kroužil AWACS, který neustále sledoval nebe kolem a pod nimi. Pokud by se ještě nějaká obrazovka iráckého radaru z neznámých důvodů ještě plně "neumlčená" spojeneckým letectvem rozzářila, pak by byla okamžitě vystavena útoku. Z toho důvodu pod nimi letěly dvě letky Phantomů Wild Weasel s protiradarovými raketami HARM.

Pro případ, že by se nějaký irácký stíhací pilot rozhodl té noci vzletět, byla nad nimi a po jejich levici letka britských Jaguárů, po pravé straně pak letka F-15 C Eaglů.

Hercules letěl chráněný ze všech stran smrtícími zbraněmi. Nikdo z pilotů nevěděl proč. Prostě dostali rozkaz.

Ostatně, pokud vůbec někdo v Iráku na radaru té noci něco viděl, pak předpokládal, že jde o nákladní letoun, který letí na sever do Turecka.

Důstojník pro náklad se všemožně snažil, aby svým hostům poskytl aspoň trochu pohodlí, čaj, kávu, pití a sušenky.

Čtyřicet minut před bodem vysazení navigátor zablikal světlem a začaly poslední přípravy.

Čtyři vojáci si nasadili hlavní a záložní padáky, hlavní na záda a záložní na řadu tlumoky Bergen, zavěšené na zádech pod hlavním padákem. Zbraně, automaty Heckler and Koch MPS, byly připnuty přes prsa a osobní kyš'ková bomba zavěšena pod záložním padákem.

Konečně si nasadili přilby a kyslíkové masky a připojil si hadice na střední konzoli - rám o velikosti velkého jídelního stolu, naplněný kyslíkovými láhvemi. Když každý dýchal kyslík a byl v pořádku, pilot dostal znamení a začal vypouštět vzduch a vyrovnávat tlak uvnitř trupu s tlakem venku ve tmě.

To trvalo téměř třicet minut. Znovu seděli a čekali. Pět minut před bodem výsadku přišlo další znamení z letové kabiny, které dostal důstojník pro náklad. Ukázal gestem instruktorům i vojákům, aby se přepnuli z hlavního přívodu kyslíku na vlastní osobní miniláhve. Měli zásobu na patnáct minut a budou potřebovat tři až čtyři minuty pro samotný let.

V tomto okamžiku pouze navigátor v letové kabině věděl přesně, kde je; skupina mužů SAS mu plně důvěřovala, že dopadnou skutečně tam, kam mají. Zadní vrata se otevřela a rampa klesla.

Od této chvíle byl důstojník pro náklad v kontaktu s vojáky již jen neustálými signály rukou, které skončily tím, že ukázal oběma rukama na světla nad konzolí. Do uší důstojníka pro náklad neustále proudil proud pokynů od navigátora.

Všichni čtyři se dívali na světla. Rozsvítila se červená.

Muži vstali a začali se pohybovat pomalu jako kosmonaut zatížení svou vlastní výzbrojí směrem k rampě. Výsadkoví instruktoři, rovněž s vlastními kyslíkovými láhvemi, šli s nimi. Muži SAS stáli v řadě podél okraje rampy, pod nimi 25 000 stop řítícího se vzduchu. Poslední světla měl nad hlavou. Rozsvítila se zelená. Všichni čtyři se okamžitě otočili tváří v tvář k propasti a skočili, ruce roztažené, tváří dolů. Na svých maskách zachytili odlesk rampy a Hercules byl pryč.

Jako první letěl seržant Stephenson, malá svítilna na jeho přilbě udávala druhým směr. Každý z mužů rozeplnul zámky, které držely jeho Bergen na zádech, a nechal spadnout náklad dolů k nohám, kde se zachytil. Bergeny tam zůstanou celou cestu dolů, uvolní je až šedesát metrů nad zemí, na plnou délku pětimetrové nylonové šňůry.

Po stabilizaci polohy se čtyři muži řítili nocí celých osm kilometrů bez jediného zvuku. Ve výši 800 metrů se jejich padáky automaticky otevřely. Miku Martinovi se zdálo, že svítilna před ním se přestala pohybovat. V téže okamžiku cítil otevření svého hlavního padáku a křídlo ho zpomalilo ze 120 mil za hodinu na pouhých čtrnáct, přičemž část nárazu převzaly tlumiče.

Seržantova svítilna se pohybovala trochu doprava od něho a tak ji následoval. Nebe bylo čisté, hvězdy svítily, černé obrysy hor se tyčily po všech stranách. Potom uviděl to, co viděl seržant, záblesky vody v potoce protékajícím údolím. Peter Stephenson přistál přímo uprostřed zóny, jen pár metrů od břehu potoka, do měkké trávy a mechu. Martin spustil svůj Bergen, změnil směr, zastavil se ve vzduchu, pocítil, jak se jeho tlumok dotkl země pod ním, a přistál jemně na obě nohy.

Desátník Eastman přeletěl nad ním, otočil se, klouzal zpět a dopadl padesát metrů odtud. Martin rozeplnul postroje padáku a vůbec neviděl přistát Kevina Northa.

Horolezec byl čtvrtý a poslední v řadě, sestupoval sto metrů stranou spíše ke kraji svahu než na travu. Pokoušel se dostat blíže ke svým kolegům, tahal za řídící šňůry padáku ještě tehdy, když se jeho Bergen pod ním dotkl kopce.

Jakmile se dotkl země, byl Bergen tažen stranou nad ním letícím mužem, k jehož pasu byl připojený. Poskakoval po svahu pět metrů, potom se zaklínil mezi dva kameny.

Náhlé trhnutí na laně stáhlo Northa dolů a stranou, takže nepřistál na nohy, ale na bok. Na tom svahu nebylo zas tak příliš mnoho kamenů, ale právě jeden z nich rozbil jeho levou stehenní kost na osmi místech.

Desátník cítil prasknutí kosti úplně jasně, prasknutí bylo tak silné, že přehlušilo bolest. Na několik sekund.

Potom bolest začala přicházet. Převalil se a chytil se za stehno oběma rukama, šeptaje stále a stále: ne, ne, Bože, prosím Tě, ne!

Třebaže to neviděl, protože k tomu došlo uvnitř stehna, začal krváčet. Jeden z úlomků mnohonásobné fraktury kosti rozřízl stehenní tepnu, kterou jeho životní kapalina začala proudit do zraněného místa.

Zbývající tři ho našli za minutu. Všichni si odepnuli své padáky a tlumoky v přesvědčení, že dělá totéž. Když zjistili, že není s nimi, začali ho hledat. Stephenson vytáhl svou svítilnu, zhasnutou v okamžiku kdy přistáli, a posvítíl si na jeho nohu.

"To je ale průser," zašeptal. Měli s sebou pomůcky první pomoci, i pro obvázání střelných ran, ale nic, s čím by mohli zasáhnout v tomto případě.

Desátník potřeboval odborné ošetření, plazmu, velký chirurgický zákrok, a rychle. Stephenson přeběhl k Northovu tlumoku, vytrhl lékárníčku a začal připravovat injekce morfia. Nebylo toho třeba. Jak odcházela krev, odcházela i bolest. North otevřel oči, pohlédl do tváře Mika Martina nad p" sebou a zašeptal "Je mi líto, šéfe, a zavřel oči znova.

O dvě minuty později zemřel.

Martin doufal, že se jim podaří dát na hromadu rozptýlené padáky a vyčistit údolí ještě předtím, než najdou nějakou skalní trhlinu, kde by skryli přebývajících výzbroj.

Nyní to už bylo nemožné. Museli se zbavit také Northova těla.

"Pete, začni shromažďovat všechno, co musíme zahrabat. Najdi někde nějakou díru nebo nějakou udělej. Bene, začni nosit kameny." Martin se nahnul nad mrtvolou, odstranil "psi známku" automat a potom začal pomáhat Eastmanovi. Společně, noži a rukama tři muži vykopali jámu ve štěrku a uložil tam tělo. Bylo toho ještě víc, co bylo třeba dát navrch; čtyři otevřené hlavní padáky, čtyři zabalené rezervní, čtyři kyslíkové láhve, lana, popruhy.

Začali navrch dávat kameny, ne tak, aby se vytvořila nějaká mohyla, které si každý všimne, ale nahodile, jako kdyby kameny spadly z hory.

Z potoka přinesli vodu, aby umyli kameny a travu tam, kde byla pokryta krví. Holá místa, kde byly kameny, které použili, zakryli mechem z břehu potoka. Údolí muselo vypadat pokud možno tak, jak vypadalo hodinu před půlnocí.

Doufali, že budou moci do rána pět hodin dochodovat, jenomže tahle práce jim trvala tři hodiny. Část obsahu Northova tlumoku zůstala uvnitř a byla pohřbena s ním; jeho oblečení, potraviny a voda. Ostatní předměty si museli rozdělit mezi sebou, takže jejich vlastní náklad byl ještě těžší.

Hodinu před svítáním opustili údolí a začali pochodovat. Seržant Stephenson převzal úlohu vedoucího, postupoval před dalšími dvěma, klesal k zemi pokaždé před vrcholem svahu, aby se podíval pro případ, že by tam na ně čekalo nějaké nepříjemné překvapení.

Jejich cesta vedla vzhůru a seržant nasadil pekelné tempo. Třebaže to byl malý a hubený muž, o pět let starší než Martin, dokázal uhnat většinu vojáků a přitom ještě nést čtyřicetkilový náklad.

Mraky zakryly hory právě když je Martin potřeboval, opozdily příchod svítání a poskytly mu další hodinu. Devadesát minut usilovného pochodu znamenalo pro ně osm mil, přechod několika údolí a dvou vrchů mezi nim a místem přistání. Konečně je začínající šedé světlo donutilo podívat se po úkrytu.

Martin zvolil horizontální trhlínu ve skalách pod převisem, zakrytou suchou trávou a nacházející se nad vyschlým údolím. Těsně před rozedněním něco snědli, napili se vody, zakryli se maskovacími sítěmi a ulehli ke spánku. Rozdělili si tři hlídky a Martin si vzal první.

Stephensona vzbudil v jedenáct hodin dopoledne a spal, zatímco seržant hlídal. Byly čtyři hodiny odpoledne, kdy Ben Eastman strčil Martina do žeber. Když major otevřel oči, viděl, že Eastman má ukazováček na ústech. Martin naslouchal. Z údolí, tři metry pod nimi, přicházely hrdelní zvuky arabských hlasů.

Seržant Stephenson se probudil a pokrčil obočí. Co budeme dělat? Martin chvíli poslouchal. Byla to čtyřčlenná hlídka, unuděná svým úkolem nekonečného pochodu horami a unavená. Během deseti minut už viděl, že se tu chtějí na noc utábořit.

Už teď ztratil mnoho času. Potřeboval odejít už v šest hodin, jakmile na vrchy padne tma, a potreboval každou hodinu, aby ušli ty kilometry k oněm průrvám ve skále nad údolím u Pevnosti. Možná, že bude potrebovat delší čas na to, aby tyto trhlíny ve skále našel.

Hovor z údolí pod nimi naznačoval, že Iráčané začínají hledat dřevo, aby udělali oheň. Určitě si všimnou i keřů, za kterými leží muži SAS. A když ne, může to trvat hodiny, než usnou dostatečně tvrdě, aby Martin se svým muži mohl proklouznout kolem nich a odejít. Nedalo se nic jiného dělat.

Na Martinův pokyn další dva vytáhli své výsadekářské nože a všichni tři sklouzli po šterku do údolí dole.

Když bylo po všem, Martin prolistoval vojenské knížky mrtvých Iráčanů. Všichni, jak si všiml, měli příjmení AlUbaiddi, byli tedy z jednoho kmene horalů z těchto míst.

Všichni měli odznaky Republikánských gard. Bylo jasné, že Republikánské gardy sebraly tyto horaly, aby z nich vytvořily hlídky, jejichž úkolem bylo zabezpečovat Pevnost před vpádem. Všiml si, že všichni byli hubení, bez jediného gramu tuku, pravděpodobně neúnavní v kopcovité krajině, jako je tato.

Přesto jim to trvalo hodinu, než vytáhli čtyři mrtvolky do šterbiny, roztrhali na kusy jejich maskovací plachtu a tu pak pokryli keri a trávou. Když ovšem skončili, pak jen velmi pozorné oko by mohlo zjistit úkryt pod převisem.

Naštěstí irácká hlídka neměla vyslačku, takže se pravděpodobně nehlásila na základně, dokud se nevrátila, bez ohledu na to, kdy to vůbec mohlo být. Ter' se sice nikdy nevrátí, ale se štěstím to mohlo trvat aspoň dva dny, než je někdo bude pohřešovat.

S tmou vyrazili, pokusili se vzpomenout si ve světle hvězd na tvary hor na fotografiích, postupovali podle kompasu, směřovali k hoře, kterou hledali.

Mapa, kterou Martin měl, byla dokonalým výrobkem počítače, který ji zakreslil z leteckých snímků TR-1, a ukazovala cestu mezi DZ a zamýšleným pozorovacím stanovištěm. Zastavovali se jen ve chvílích, kdy měřil jejich pozici přístrojem SATNAV a studoval mapu ve světle svítilny, takže mohl kontrolovat směr postupu i to, kam už se dostali. O půlnoci bylo všechno v pořádku. Odhadoval, že jim zbývá dalších deset mil.

V Breconu ve Walesu by Martin a jeho mužové klidně ušli čtyři míle za hodinu v tomto terénu, tak jako by je ušel někdo, kdo v rovině vyšel venčit svého psa a neměl na zádech osmdesátlibrový tlumok.

Jenže v těchto nepřátelských vršcích s možností hlídek všude kolem museli postupovat pomaleji. Již jednou se dostali do křížku s Iráčany a druhý případ by už byl až příliš.

Před Iráčany měli tu výhodu, že měli své NVG, infračervené brýle, které měli navlečeny na hlavě, takže vypadali jako žáby. Nová verze s širokým úhlem jim umožňovala vidět krajinu před nimi ve světle zelené barvě, jak přístroje zachycovaly každý zbytek přirozeného světla v okolí a koncentrovaly ho do jejich zřetelnic.

Dvě hodiny před svítáním uviděli před sebou kopec Pevnosti a začali vystupovat na svah po levé straně. Hora, kterou si vybrali, se nacházela na jižním okraji onoho čtverečného kilometru, který určil Jericho, a ze šterbin pod vrcholkem by mohli být schopni si prohlédnout jižní část I Pevnosti - pokud to skutečně byla Pevnost - téměř ze stejné výše jako její vrcholek.

Hodinu tvrdě stoupali, těžce oddechovali. Seržant Stephenson vpředu nalezl úzkou stezku pro kozy, která vedla směrem vzhůru a kolem hory. Krátce před vrcholkem našli šterbiny, které TR-1 zpozoroval svými kamerami.

Bylo to lepší, než Martin mohl doufat, byla to přirozená trhlina ve skále, osm stop dlouhá, čtyři stopy hluboká a dvě stopy vysoká. Před trhlínou byl okraj široký dvě stopy, na kterém mohl Martin ležet tak, že jeho hlava a ruce mohly být venku, zatímco zbytek se skrýval ve skále.

Muži vytáhli maskovací síť a začali ukrývat výklenek před slídivýma očima.

Potraviny a voda byla zasunuty do kapes na pásu, Martinovy technické přístroje připraveny tak, aby byly po ruce, zbraně zkontrolovány a položeny, aby bylo možno je použít. Krátce před východem slunce Martin použil jeden ze svých přístrojů. Byl to vysílač, mnohem menší než ten, který měl v Bagdádu, veliký asi jako dvě krabičky od cigaret. Ten se spojoval s baterií, která měla dostatečnou kapacitu, aby mu zajistila delší dobu hovoru, než vůbec bude potrebovat.

Kmitočet byl pevný a na druhé straně byli operátoři, poslouchající na této frekvenci dvacet čtyři hodiny denně. Aby vzbudil jejich pozornost, potreboval pouze stlačit "vysílací" tlačítko v dohodnuté sekvenci signálů a přestávek, potom počkat na odpověď z druhé strany, rovněž v dohodnuté sekvenci.

Třetí složkou souboru byla satelitní anténa, kterou bylo možno složit jako v Bagdádu, ale menší. Třebaže byl nyní dále na sever než bylo irácké hlavní město, byl také mnohem výše.

Martin nastavil anténu, mířící na jih, připojil bater k vysílači a vysílačku k anténě, potom stlačil vysílací tlačítko. Jedna-dvě-tri-čtyři-pět; pauza; jedna-dvě-tri; přestávka, jedna, přestávka, jedna.

O pět sekund později přijímač v jeho rukách tiše kviknul. Čtyři signály, čtyři signály, dva.

Stlačil vysílací tlačítko, podržel ho stlačené a řekl do mikrofonu: "Volám Ninive, volám Tyr. Opakuj, volám Ninive, volám Tyr." Uvolnil vysílací tlačítko a čekal. Z přijímače se ozval signál jedna-dvě-tři; přestávka; jedna, přestávka,

čtyři. Prijato a vzato na vědomí.

Martin odložil vysílačku do jejího nepropustného obalu, vzal si silný polní dalekohled a položil se na okraj. Za ním se seržant Stephenson a desátník Eastman naskládali jako embrya ve štěrbině pod skálou, avšak vypadali zcela spokojeně. Maskovací síť před ním držely dvě větve, takže vznikla štěrbina, kterou mohl prosunout dalekohled, za který by amatérský i profesionální přírodovědec pozorující ptáky klidně obětoval svou pravou ruku.

Slunce začínalo pronikat do hor Hamreenu a major Martin začal studovat vynikající dílo svého dávného spolužáka Osmana Badriho, Kaalu, kterou žádný stroj nedokázal objevit.

V Rijádu se Steve Laing a Simon Palfrey dívali na list, který jim podal operátor, jenž vyběhl z rádiové místnosti.

"Tak hergot," řekl procítěně Laing, "von tam je. Von je na tý hoře." O dvacet minut později došla tato zpráva na základnu A1 Charz přímo z kanceláře generála Glossona.

Kapitán Don Walker se vrátil na svou základnu ráno 22.

ledna, trochu si pospal po zbytek noci a začal intenzivně pracovat hned po východu slunce, zatímco piloti, kteří létali v noci, dokončovali svůj debriefing a odcházeli do postele.

V poledne už měl plán, který mohl předložit svým nadřízeným. Okamžitě byl poslán do Rijádu a schválen. Během odpoledne byly přiděleny příslušné letouny, posádky a podpůrné služby.

Naplánoval nálet čtyř letounů na iráckou leteckou základnu severně od Bagdádu, nazývanou Tikrit Východ, ne příliš daleko od rodné obce Saddáma Husajna. Půjde o noční nálet s tunovými lasery řízenými bombami. Don Walker poletí jako vedoucí se svým obvyklým číslem a dalšími dvěma Eagly.

Úplně zázrakem se let dostal na letový rozkaz, třebaže byl naplánován před 12 hodinami a nikoli před třemi dny.

Další tři posádky byly okamžitě uvolněny ze všech ostatních úkolů a přiděleny k náletu na Tikrit Východ, stanovenému na noc 22. (možná) nebo další noc, kdy bude třeba. Do té doby byly v jednohodinové pohotovosti.

Čtyři bitevní Strike Eagly byly připraveny v okamžiku západu slunce 22. února a ve 22.00 byl let zrušen. Místo něho nebyl přidělen žádný jiný let. Osm posádek šlo odpočívat, zatímco zbytek eskadry šel "odstřelovat" tanky jednotek Republikánské gardy severně od Kuvajtu.

Když se vrátili za svítání 23. února, čtyři odpočívající posádky začaly svou práci.

S navigačním důstojníkem vypracovali trasu na Tikrit Východ, která by vedla čtyři Eagly koridorem mezi Bagdádem a iráckou hranicí na východ, s bodem obratu stupňů nad jezerem As-Sadija a potom přímo, severozápadně do Tikritu.

Když pil svou ranní kávu v kantýně, zavolali Dona Walkera k veliteli eskadry.

J "Váš značkovací cíle e na svém místě, řekl mu. "Jděte " " si odpočinout. Možná, že to bude tvrdá noc.

Ve vycházejícím slunci Mike Martin začal studovat hory kolem srázného údolí. Při plném zvětšení svého dalekohledu mohl prohlížet jednotlivé keře; jakmile změnil ohniskovou dálku, mohl vidět celou oblast v jakékoli velikosti.

První hodinu všechno vypadalo jenom jako hory. Tráva tu rostla jako všude jinde. Byly tu uvařené trsy trávy a keře jako všude jinde. Tu a tam byly vidět výběžky skály, sem tam nahromaděné kameny. Tak jako na všech ostatních kopcích, kam dohlédl, bylo všechno nepravdělné. Vypadalo to, že všechno je tak jak má být.

Čas od času zavřel oči, aby si odpočinul, složil hlavu na předloktí a potom začal znovu.

Během dopoledne se začaly objevovat jednotlivé rysy.

Na některých částech hory se zdálo, že tráva tu roste způsobem trochu odlišným než jinde. Byly tu oblasti, kde vegetace vypadala příliš pravidelně, jako kdyby byla vysazena v řadách. Nebyly tu však žádné dveře, pokud nebyly na druhé straně, žádná cesta, žádné stopy pneumatik, žádný komín pro odvětrávání vzduchu zevnitř, žádné náznaky, že by se tu kopalo. Pohybující se slunce přišlo s prvním klíčem k záhadě.

Krátce po jedenácté hodině se mu zdálo, že zachytil záblesk něčeho v trávě. Podíval se dalekohledem na to místo a přešel na plné zvětšení. Slunce se skrylo za mrak. Když opět vyšlo, záblesk se opakoval. Potom spatřil jeho zdroj; byl to kus drátu v trávě.

Zamrkal a podíval se znovu. Bylo to divné, bylo tu asi půl metru drátu v trávě. A byla to část delšího drátu, se zelenou izolací, jehož menší část byla odtržena a odhalila kov pod sebou.

Drát byl jeden z několika, všechny byly ukryté v trávě, jen chvílemi se objevovaly, když vítr pohyboval stébly ze strany na stranu. Byly zde další dráty, bylo to zkrátka a dobře drátěné pletivo pod trávou.

V poledne to mohl vidět lépe. Byla to ta část horského svahu, kde zelené drátěné pletivo tisklo půdu k povrchu pod ním; tráva a keře vysazené do každého oka pletiva, prorůstající otvory, kryjící drát pod tím.

Konečně uviděl i jednotlivé terasy. Jedna část hory byla vyrobena z betonových bloků, každý z nich o tri palce odsazený od okraje toho pod ním. Podél horizontálních teras takto vytvořených byla korýtka s hlínou, ve které rostly keře. Nejdřív to tak nevypadalo, protože všechny byly rozdílně vysoké, jenže když studoval pouze jejich kmeny těsně nad zemí, začínalo být jisté, že jsou skutečně v řadách. A příroda v řadách neroste.

Pokusil se podívat na druhou stranu hory, ale zde typické znaky končily, proto se opět přesunul poněkud vlevo.

Bylo brzo odpoledne, když na to přišel.

Analytici v Rijádu měli pravdu - do posledního písmene 558ť ne. Kdyby se někdo pokusil vyrubat celý vnitřek kopce, pak by na něho spadnul. Ten, kdo udělal tohleto, vzal tr existující kopce, odboural jejich vnitřní části a zaplnil mezery mezi vrcholky a vytvořil tak gigantický kráter.

Po vyplnění mezer pokračoval stavitel v obrysech skutečných vrchů, neustále kladl své řady betonových bloků o něco dozadu a směrem nahoru, vytvářel tak miniterasy a neustále je shora zasypával tisíci tunami půdy.

Maskování přišlo potom. Pruhy zeleného pletiva připevněné na beton pod ním, držící půdu na svazích. Pak přišla semena trávy, rozsypaná na půdu, aby tu zakořenila a rozrostla se mezi keři a malými stromky vysetými do hlubších jam v betonových terasách.

Tráva se v předchozím létě rozrostla, vytvořila svou vlastní vázací síť kořenů a keriky vyrazily oky sítě vzhůru a

všechno se to začalo podobat původním vrchům.

Nad kráterem tvořila střechu Pevnosti betonová kupole odlitá tak, že rovněž obsahovala tisíce kapes, kde mohla růst tráva. Byly zde i balvany z PVC, natřené na šedo jako skutečné skály, s pruhy tam, kde stékal déšť.

Martin se začal soustředit na oblast poblíž bodu, kde by byl okraj kráteru předtím, než byla postavena kupole.

Našel to zhruba padesát stop pod vrcholkem kupole.

Nejméně padesátkrát přešel svým dalekohledem toto mírně vystupující místo a ničeho si nevšiml. Byl to skalnatý výběžek šedé barvy, jenže z jedné strany na druhou vedly dvě černé čáry. Čím více studoval tyto čáry, tím více se divil, proč by někdo lezl tak vysoko, aby nakreslil dvě čáry přes bludný balvan.

Ze severovýchodu přišel závan větru, který pritlačil mas kovací síť na jeho tvář. Stejný vítr však způsobil, že se jed na z čar pohnula. Když vítr ustal, čáry se přestaly pohybovat. Potom Martin poznal, že nejde o nakreslené čáry, že jde o dráty, vedoucí přes balvan a ztrácející se v trávě.

Po obvodu velkého balvanu byly menší, rozestavené do kruhu jako hlídky. Proč tak do kruhu, proč ocelové dráty?

Dejme tomu, že někdo tam dole za ty dráty zatáhne..

pohne se balvan?

V půl třetí poznal, že to není balvan. Byla to šedá plachta, zatížená kruhem balvanů, aby mohla být odsunuta na jednu stranu, až budou dráty zataženy dolů do jeskyně. Pod plachtou se konečně začal postupně objevovat kruhový obrys, pět stop v průměru. Díval se na plachtu, pod kterou vystupovaly poslední tri stopy děla Babylon, od závěru 200 metrů uvnitř kráteru, do nebe. Dělo mířilo jihovýchodně směrem k Zahránu 750 kilometrů odtud.

"P y "Dálkoměr, zašeptal k mužům za sebou. Podal z átk dalekohled a vzal si podaný přístroj. Vypadal jako teleskop.

Když ho pečlivě přiložil k oku, jak mu to ukázali v Rijádu, viděl horu a plachtu, která skrývala dělo, avšak bez zvětšení.

Na hranolu byly čtyři šipky tvaru V. Všechny mířily dovnitř. Pomalu otáčel rýhovaným kolečkem na straně, až se všechny čtyři body vzájemně dotkly a vytvořily kříž. Kříž mířil přímo na plachtu.

Odložil přístroj od oka a podíval se na čísla na kolečku.

Tisíc a osmdesát yardů.

"Kompas," řekl. Podal dálkoměr dozadu a vzal si elektronický kompas. To nebyl přístroj, který by tvořil kotou ček plovoucí v nádobce s alkoholem, ani šipka. Pridržel s ho u očí, podíval se na plachtu přes údolí a stlačil tlačítko. Kompas sám provedl zbytek, udal mu přesný směr od jeho vlastní polohy k plachtě: 348 stupňů, 19 minut a osmnáct sekund.

Přístroj pro určování polohy SATNAV mu poskytl ty poslední údaje, které potřeboval - jeho přesnou polohu na povrchu země, vymezenou čtvercem patnáct krát patnáct metrů.

Bylo opravdu nesnadné pokusit se vztýčit satelitní anténu v omezeném prostoru, a trvalo to také deset minut.

Když zavolal Rijád, odpověď přišla okamžitě. Martin pomalu přečetl do mikrofону pro posluchače v saúdskoarabském hlavním městě tři soubory čísel; svou vlastní přesnou polohu, směr od něho k cíli a vzdálenost. Rijád může už udělat zbytek a udat pilotovi jeho souřadnice.

Martin zalezl zpátky do šterbiny a nechal Stephensona, aby držel hlídku a pokusil se usnout.

V půl osmé, v úplné tmě, vyzkoušel infračervený značkovací cíle. Podobal se velké svítilně s pistolovou rukojetí, měl však vzadu okulár.

Připojil ho na baterii, zamířil na Pevnost a podíval se.

Celá hora byla jasně osvětlená, jako kdyby se koupala ve světle velkého zeleného měsíce. Pohnul noktovizorem tak, aby směřoval na plachtu, která maskovala hlaveň Babylonu, a stlačil pistolovou spoušť.

Jediný neviditelný paprsek infračerveného světla přelétl údolí. Viděl malý jasný bod na svahu hory. Pohybuje přístrojem, umístil bod na plachtu a tam ho půl minuty udržoval. Spokojeně vypnul přístroj a zalezl pod síť.

Čtyři Strike Eagly odstartovaly z letiště A1 Charz ve 45. Vystoupaly do výše 20 000 stop. Pro tři z posádek to byl běžný let proti irácké letecké základně. Každý Eagle nesl dvě tunové laserem řízené bomby, a navíc ještě pro svou obranu i rakety vzduch-vzduch.

Doplnění paliva z určeného cisternového letounu KC-10 na jih od irácké hranice bylo běžné a bez zvláštní příhody.

Když měly nádrže plné, otočily se a ve volné formaci se let pod kódovým názvem Bluejay rozletěl kursem téměř přímo na sever, přeletěl irácké město As-Samawah v 23.14.

Letěli jako vždy v radiovém tichu a bez světél, každý navigátor mohl jasně vidět zbývající tri letouny na svém radaru.

Noc byla jasná a AWACS nad zálivem jim ohlásil, že nebe je prázdné, což znamenalo, že nelétají žádné rácké stíhačky.

V 11.39 operátor zbraňových systémů Dona Walkera zašeptal: "Bod obratu za pět minut." Všichni to slyšeli a rozuměli, že za pět minut se budou otáčet nad jezerem As-Sadija." Právě když zalétli do zatáčky s náklonem čtyřicet pět stupňů, aby nalétli na novou osu na Tikrit East, další tři posádky slyšely, jak Don Walker říká úplně jasně: "Bluejay vedoucí...

Mám problémy s motory. Přecházím na RTB. Blueajy dvě, převezmi vedení!" Bluejay dvě byl té noci Bill Baker, vedoucí další letky.

Od této chvíle se začaly dít velmi divné věci.

Walkerovo číslo Randy "R-2" Roberts se přiblížil k svému vedoucímu, ale nemohl upozorovat žádné problémy s Walkerovými motory, přesto však Bluejay vedoucí ztrácel výšku. Pokud by přecházel na RTB - návrat na základnu - bylo by pro jeho číslo normální, že zůstane s ním, pokud nešlo o malý problém. Jenže potíž s motory daleko nad nepřátelským územím není vůbec nic malého.

"Rozumím," řekl Baker. Potom slyšeli, jak Walker říká: "Bluejay tři, připoj se znovu k Bluejay, opakují, znovu se připoj. Je to rozkaz. Pokračuj na Tikrit East." Znepokojené číslo udělalo, co mu bylo rozkázáno, a vrátilo se zpátky, aby se připojilo ke zbytku Bluejay.

Jejich velitel nadále ztrácel výšku nad jezerem, mohli ho vidět na svých radarech.

Právě v tom okamžiku si uvědomili, že udělal něco neodpustitelného. Z nějakého důvodu, asi ve zmatku vyvolaném problémy s motory, nemluvil na kódované lince, ale "otevřenou řečí". A mnohem podivnější bylo, že navíc se zmínil o jejich cíli.

Vysoko nad Zálivem mladý seržant USAF, který obsluhoval řadu přístrojů v trupu AWACSu, přivolal zděšeně svého vedoucího.

"Máme tu problém, pane. Vedoucí Bluejay má problémy s motory. Chce RTB." "V pořádku, беру на ведо́мí," řekl velitel letu. Ve většině letounů je kapitánem pilot a má plné právo k vydávání rozkazů. U letounů AWACS odpovídá pilot za bezpečnost letounu, avšak velitel letu rozhoduje, jakmile se jedná o vydávání rozkazů vzduchem.

"Ale pane," protestoval seržant, "Bluejay vedoucí hovořil otevřenou řečí. Označil cíl mise. Mám dát všem RTB?" E

"Ne, let pokračuje," řekl velitel. "Pokračujte." Seržant se vrátil ke svým přístrojům úplně zmatený. To byla přeci pitomost; jestliže Iráčané zaslechli toto vysílání, jejich obrana na Tikrit East bude v plné pohotovosti.

Potom slyšeli Walkera znovu.

"Bluejay vedoucí, mayday, mayday. Oba motory zhasly.

Strlíme se." Stále mluvil "otevřeně". Pokud Iráčané poslouchal, pak mohli slyšet všechno.

Měl plnou pravdu. Zpráva byla zachycena. Na Tikrit East dělostřelci stahovali plachty ze svých Triple-A a na teplo reagující rakety čekaly na zvuk přilétajících motorů.

Ostatním jednotkám byl vyhlášen poplach, aby šly okamžitě vydaly do oblasti jezera a hledaly dva letce.

"Pane, Bluejay vedoucí je na zemi. Musíme dát zbytku RTB." Vzato na vědomí, ne," řekl velitel letu. Podíval se na "hodinky. Měl své rozkazy. Nevěděl proč, ale uposlechne je.

Let Bluejay měl ještě devět minut k cíli, řít se přímo na připravený přijímací výbor. Tři piloti řídili své Eagly v úplném tichu.

V letounu AWACS seržant stále viděl polohu vedoucího letu Bluejay, klesajícího k povrchu jezera. Bylo jasné, že Eagle byl opuštěn a každou chvíli havaruje.

O čtyři minuty později velitel letu změnil názor.

"Bluejay dvě, AWACS pro Bluejay dvě, RTB, opakuj znovu, RTB." Tři Strike Eagly, otrávené a nespokojené událostmi té noci, uhnuly z kursu a zamířily domů. Iráčtí dělostřelci v Tikrit East bez radaru čekali marně další hodinu.

Na jižním okraji Džebel Hamreen další hlídka slyšela rozhovor. Plukovník spojařů, který měl velení, neměl za úkol vyhlásit poplach pro Tikrit East nebo pro kteroukoliv jinou leteckou základnu, že se blíží nepřátelské letouny.

Jeho výhradní prací bylo zajistit, aby se žádný z nich nedostal do Džebelů.

Když se let Bluejay otočil nad jezerem, vyhlásil pohotovost; od jezera k letecké základně by je to vedlo podél jižního okraje prostoru. Když jeden z nich havaroval, měl radost; když ostatní tři odletěly k jihu, ulehčilo se mu.

Odvolal poplach.

Don Walker kroužil až k povrchu jezera, dokud nedosáhl výše třiceti metrů, pak vyslal SOS. Přeletěl nízko nad vodami jezera As-Sadija a zatočil na sever do Džebelů.

Použil při tom zařízení LANTIRN.

Navigace k cíli v malé výšce s infračerveným zaměřením je americký ekvivalent britského systému TIALD. Tím, že přešel na LANTIRN, mohl Walker vidět krajinu před sebou jasně osvětlenou infračerveným paprskem vysílaným pod jeho křídlem.

Sloupce informací na jeho displeji mu nyní udávaly kurs a rychlost, výšku, dobu k vypuštění bomb.

Mohl přejít na autopilota, počítač mohl řídit Eagle, klesat do údolí a kaňonů, kolem útesů a skalních stěn, zatímco pilot držel ruce na stehnech. Jenže dával přednost tomu, aby řídil letoun sám.

Pomocí průzkumných snímků dodaných Černou dírou vypočítal kurs oblasti, aby nikdy nemusel vystoupit nad horizont. Zůstával v malé výšce, prolétal údolími, otáčel se z jedné soutěsky do druhé a jeho klikatý let vedl přímo do prostoru Pevnosti.

Když vyslal SOS, radio Mika Martina vydalo řadu předem dohodnutých pípnutí. Martin povylezl kupředu k okraji nad údolím, zaměřil infračervený značkovací cíle na plachtu kilometr daleko, umístil červenou tečku na střed cíle a držel.

Pípání v radiu znamenalo "sedm minut k vypuštění bomb" a od této chvíle nesměl Martin pohnout červenou tečkou ani o palec.

"Už je čas," zašeptal Eastman, "už tu hrozně mrzne." "Ještě chvíli," řekl Stephenson, sbíraje poslední kousky výbavy do svého tlumoku, "a pak se zahřeješ, jak budeš chtít, Benny." Pouze rádio zůstalo nezabalené, připravené pro další vysílání.

Na zadním sedadle Eaglu mohl navigátor Tim vidět ty stejné informace jako jeho pilot. Čtyři minuty, tři a půl minuty, tři... číslice na displeji odpočítávaly čas, zatímco se Eagle řítí horami ke svému cíli. Přeletěl malou prohlubeninu, kde přistál Martin a jeho muži, a jen několik sekund mu trvalo, aby přeletěl území, kterým se prodíral se svými tlumoky.

Devadesát sekund..." Muži ze SAS slyšeli zvuk motorů přicházející z jihu, když pilot Eaglu přitáhl řídicí páku a začal stoupat.

Střelci bombardér přeletěl přes poslední okraj tři mile na jih od cíle právě tehdy, když odpočítání skončilo na nule. Ve tmě se pod křídly oddělily dvě jako torpédo vypadající bomby a začaly chvíli stoupat, hnány svou vlastní setrvačností. Ve třech falešných vesnicích byly Republikánské gardy ohlášeny zvukem tryskových motorů, které se vynořily odkud nad jejich hlavami. Vojská vyskočili z postelí a běželi pro své zbraně. Za několik málo sekund se střechy stodol odsunuly na hydraulických zvedácích a odhalily rakety.

Obou bomb se zmocnila přitažlivost a začaly padat.

V jejich hlavicích začala infračervená čidla hledat řídicí paprsek, vyrazující neviditelně od červené tečky na jejich cíli, kužel, který, jakmile do něj jednou vletí, už nikdy neopustí.

Mike Martin ležel nehybně, čekal, ohlušený zvukem motorů, a udržoval červenou tečku stále na ústí děla Babylon. Bomby nikdy nespátřil. Jednu chvíli se ještě díval na světlezelenou horu ve světle svého noktovizoru, příští musel zavřít oči a zastínit si je, zatímco noc se změnila v krvavě rudý den.

Obě bomby dopadly současně, tři sekundy předtím než plukovník gardy hluboko pod dutou horou sáhl po klíč odpalovacího zařízení. Ten pohyb už nikdy nedokončil.

Dívaje se přes údolí bez noktovizoru, Martin viděl, jak celý vrcholek Pevnosti vybuchl plamenem. V jeho zář zahlédl nejasný obraz velké hlavě, hroutící se jako zasažené zvíře, točící se a kroučící ve výbuchu, trhající se a padající zpátky s úlomky kupole do kráteru pod ním.

"Tak to byl pekelný vohníček," zašeptal seržant Stephenson po jeho boku. Nebylo to špatné přirovnání. V kráteru začal žhnout oranžový plamen, zatímco první výbuchy doznávaly a hory se opět začínaly ponořovat do polosvěta. Martin začal vysílat svůj "poplachový" kód pro posluchače v Rijádu.

Don Walker otočil po vypuštění bomb svůj Eagle, klesal a snažil se nalétnout na zpětný kurs na jih. Jenže nebyl nad plochou krajinou, kolem něho vyrůstaly hory a tak musel získat více výšky než normálně, nebo riskovat, že narazí do jednoho z vrcholů.

Ta nejvzdálenější vesnice od Pevnosti ho dostala. Na zlomek sekundy byl nad nimi, otáčeje k jihu, když vylétly dvě rakety. Nebyly to ruské SAM, ale ty nejlepší, které rák měl, francouzsko-německé Rolandy. První z nich byla příliš nízko a stoupala za Eaglem, když se jí ztratil z dohledu za horou. Druhá však přelétla skály vrcholku a dostihla ho v dalším údolí. Walker pocítil obrovský šok, když raketa dopadla na trup Eaglu, zničila a téměř odtrhla jeden z motorů.

Eagle vyrazil k obloze, jeho jemný systém byl v absolutním zmatku, hořící palivo vytvářelo za ním ohon jak u komety.

Walker zkontroloval, co se dalo, jenže tam, kde drive byly řádně fungující přístroje, nyní nacházel jenom zmatek.

Znamenalo to konec, jeho letoun pod ním umíral, všechna požární varovná světla byla zapnuta, bylo to třicet tun hořčícího kovu těsně před zrcením.

, y " "Vystřelit v stělit...

Předkryt kabiny se automaticky rozpadl mikrosekundu předtím než jím proletěly dvě raketové záchranné sedačky, vyletěly směrem nahoru, otáčely se, stabilizovaly. Senzory na sedadlech okamžitě ucítily, že jsou příliš nízko, a povolily popruhy poutající pilota k sedadlu, takže se padák mohl otevřít.

Walker se ještě nikdy nemusel vystřelit. Šok, který následoval, ho na chvíli zbavil schopnosti rozhodovat. Bylo to štěstím, že výrobce záchranných sedadel na něco takového myslel. Jakmile těžké kovové sedadlo odpadlo, padák se sám otevřel. Omámený Walker zjistil, že je v úplné tmě, houpá se pod padákem nad údolím, které nemohl vidět.

Nebyl to příliš dlouhý pád, na to byl příliš nízko. Během několika sekund tu byla země, která ho nepřátelsky přijala, srazila k sobě, několikrát překotila, kutálela s ním, zatímco se jeho ruce zoufale snažily najít uvolňovací zámek. Pak padák odlétl, vítr ho odnesl někam do údolí a pilot zjistil, že konečně leží na šterku na zádech. Vstal.

"Time," zavolal, "Time, jsi v pořádku?" Rozběhl se do údolí, hledal další padák, protože si byl jist, že oba přistáli ve stejném místě.

Oba letci dopadli o dvě údolí dále od svého cle. Na obloze na severu mohl stále ještě pozorovat slabou červenou zář.

Po třech minutách do něčeho narazil kolenem. Myslel si, že to byla skála, ale ve slabém světle viděl, že to bylo vystřelovací sedadlo. Jeho. Kde je ale Tim? Pokračoval v hledání.

Walker svého navigátora nalezl. Mladý muž se vystřelil správně, jenže výbuch rakety poškodil uvolňovací pásy jeho sedadla. Přistál na svahu hory, připoutaný do svého sedadla, padák stále za sebou. Dopad vytrhl tělo ze sedadla, jenže nikdo takový otřes nemůže přežít.

Mladý navigátor ležel na zádech v údolí, hromádka zlámaných údů, tvář maskovaná prilbou a hledím. Walker odtrhl masku, sebral psí známku, otočil se pryč od záře nad horami a začal běžet. Slzy mu proudily po tváři.

Běžel, až již nemohl, potom nalezl šterbinu ve skále a vlezl do ní, aby si odpočinul.

Dvě minuty po explozi v Pevnosti Martin navázal kon takt s Rijádem. Vyslal svou sérii pípnutí a potom zprávu.

Zněla: Barnabáš, opakuji, Barnabáš." Všichni tři muži SAS uložili rádio, hodili si tlumoky na záda a začali sestupovat z hory - co možná nejrychleji.

Ted'tu bude hlídek jako nikdy předtím, ne že by hledal právě je, protože Iráčané si asi určitou dobu nedokáží vysvětlit, proč byl nálet tak přesný, ale hledajících americké letce.

Seržant Stephenson zaznamenal směr horičích letounu, když přeletěl nad jejich hlavami, a směr, kterým dopadl.

Za předpokladu, že ještě po vystřelení letců letoun pokračoval tím směrem, letci, pokud přežili, by měli být někde právě tam. Pohybovali se rychle, těsně před vojáky kmene Ubaidi z Republikánské gardy, vybi'hajícími z osad a mířícími do hor.

Za dvacet minut Mike Martin a oba mužové SAS nalezli mrtvolu navigátora. Tady se nedalo nic dělat, takže pokračovali v cestě.

O deset minut později už slyšeli za sebou výstřely z ručních zbraní. To trvalo několik minut. Al-Ubaidi našl mrtvolu rovněž a ve svém vzteku do ní vyprázdnili své zásobníky. Tím se však zbavili své výhody. Muži SAS pokračovali v cestě.

Don Walker téměř neucítil ostří nože seržanta Stephensona přitlačené na krk. Bylo jemné jako hedvábné vlákno. Jenže když vzhledl, viděl postavu muže nad sebou. Byl tmavý a hubený, zbraň v jeho pravé ruce mířila na Walkerova prsa a tento muž měl uniformu kapitána rácké republikánské gardy, horské divize. Potom muž promluvil.

"To je ale blběj nápad, dávat si ted' pauzu na čaj. Nebylo by lepší radši odtud vypadnout?" Té noci generál Norman Schwarzkopf seděl sám ve svém bytě ve druhém poschodí budovy ministerstva obrany v Rij ádu.

Během uplynulých sedmi měsíců tu nestrávil příliš mnoho času, protože většinou bud' navštěvoval tolik bojových jednotek, kolik jen mohl, nebo byl v podzemí se svým štábem a plánovači. Tahle velká a pohodlná kancelář však byla

místem, kam odcházel, když chtěl být sám.

Té noci seděl u svého stolu, ozdobeného červeným te568 t lefonem, který ho spojoval vysoce zajištěnou linkou s Washingtonem, a čekal.

Za deset minut jedna ráno 24. února zazvonil druhý telefon.

"Generál Schwarzkopf?" bylo slyšet britský přízvuk.

"Ano. To jsem já." "Mám pro vás zprávu, pane." Poslouchám. " " "Ta zpráva zní: "Barnabáš, pane. Barnabáš.

"Děkuji vám," řekl hlavní velitel a položil sluchátko. Ve čtyři hodiny ráno toho dne začala pozemní invaze.

23 T"ri muži SAS pochodovali usilovně po celý zbytek noci.

Udržovali svůj krok cestou nahoru i dolů a to znamenalo, že Don Walker, který neměl žádný tlumok a byl v dobré fyzické formě, byl úplně vyčerpaný a lapal po vzduchu.

Někdy již padal na kolena, a byl si vědom, že pak by již nevstal, jenže i smrt by byla pro něj příjemnější než nekonečná bolest v každém svalu.

Jakmile k tomu docházelo, okamžitě ucítil dvě ocelové ruce, jednu pod každou paži, a slyšel londýnský přízvuk seržanta Stephenson.

"Tak jdeme, fešáku, jenom ještě kousek. Vidiš támhle tu průrvu, na druhé straně si asi odpočineme." Jenomže nikdy neodpočívali. Místo toho, aby se vydal na jih k podhůří Džebel Hamreen, kde podle očekávání by se byli setkali s hlídkami Republikánské gardy na vozech, Mike Martin zamířil na východ do vysokých hor, táhnoucích se k iránské hranici. Při tomto kličkování však měli za sebou najednou hlídku horalů Al-Ubaidi, která je sledovala.

Krátko po svítání, když se Martin ohlédl zpět a dolů, viděl skupinu šesti z nich, silnějších než zbytek, stále stoupajících a obklíčených je. Když Republikánské gardy do sáhly dalšího hřebenu, uviděly jednoho ze st'haných, jak sedí shroubený na zemi, zády k nim. Horalé, skrývající se za skalami, zahájili palbu, prostřeleli zezadu cizince. Tělo se svalilo.

Šest mužů hlídky republikánské gardy se přestalo skrývat a vyběhlo dopředu. Až příliš pozdě zjistli, že tou mrtvolou byl tlumok Bergen, zabalený do maskáčů s nasazenou Walkerovou leteckou prilbou. T'ri samopaly Heckler and Koch MPS s tlumiči je rozstřílely, když stál kolem "mrtvolu". Poblíž města Chanaqin Martin konečně zastavil a spojil se s Rijádem. Stehenson a Eastman drželi hlídku, především směrem na západ, odkud by musela přijít každá nepřijemná návštěva.

Martin prostě sdělil Rijádu, že zbývají již jen tři muž SAS a že mají s sebou jednoho amerického letce. Pro případ, že by zpráva byla zachycena, neudal polohu. Potom pokračovali v cestě.

Vysoko v horách, těsně u hranice, našli skrýš v kamenné chatě používané místními pastýři v létě, když se stáda šplhají za pastvou výše. Tady, při neustálém střídání hlídek, vyčkávali čtyři dny pozemní války, zatímco na jihu spojenecké tanky a letouny likvidovaly iráckou armádu v devadesátihodinové bleskové válce a pronikaly do Kuvajtu.

Téhož dne, prvního dne pozemní války, vstoupil do ráku ze západu osamocený voják. Byl to Izraelec z komand Sayeret Matkal, vybraný pro svou vynikající arabštinu.

Izraelský vrtulník, vybavený velkými přídavnými nádržemi a s označením jordánské armády, vyletěl z pouště Negev a proletěl těsně nad zemí jordánskou pouští, aby vyložil muže právě uvnitř Iráku, na jih od křižovatky Ruvej šid.

Když ho vyložili, vrtulník se obrátil a letěl zpátky přes Jordánsko do Izraele, aniž by ho někdo zpozoroval.

Tak jako Martin, i tento voják měl lehký, terénní motocykl s "pouštními" pneumatikami. Třebaže vypadal, že je strašně starý, potlučený, špinavý, rezavý a pomlácený, jeho motor byl v dokonalém stavu a měl také nad zadním kolem ještě dvě nádrže na benzin.

Voják jel po hlavní cestě směrem na východ a při západu slunce vjel do Bagdádu.

Obavy jeho nadřízených o jeho bezpečnost byly přehnané. Dtlcy šeptandě rychlejší než elektronika lid Bagdádu již věděl, že jejich armáda byla zničena v pouštích jižního ráku a Kuvajtu. Večer prvního dne byla AMAM stažena do kasáren a zůstala tam.

Nyní, když bombardování přestalo, protože všechna spojenecká letadla byla potřeba nad bojištěm, se lidé v Bagdádu volně procházeli, otevřeně hovorili o nadcházejícím příjezdu Američanů a Britů, kteří svrhnou Saddáma Husajna.

Byla to euforie, která bude trvat jenom týden, až jim dojde, že Spojenci neprijdou a že nad nimi opět začne vládnout AMAM.

Hlavní autobusové nádraží přetéčalo množstvím vojáků, většinou svlečených do triček a šortek, kteří odhodil své uniformy v poušti. To byli dezertéri, kterým se poda řilo uniknout popravčím četám, čekajícím za frontovým liniemi. Prodáváli své Kalašnikovy za lístek do své vesni ce. Na začátku týdne byly tyto samopaly k máni za třicet pět dinárů; o čtyři dny později jejich cena klesla na sedm náct.

Izraelec měl jednom jeden úkol, který provedl během noci. Mossad znal jen tři mrtvé schránky, kam bylo třeba dát zprávy pro Jericha, které zanechal Alfonso Benz Mon cada v srpnu. Martin přestal dvě z nich používat z bez pečnostních důvodů, ale třetí byla stále v provozu.

Izraelec uložil identickou zprávu do všech tří mrtvých schránek, udělal tři příslušné kridové značky, vzal si mo tocykl a opět zamířil na západ. Pripojil se k proudu u přehlíků, mířících tímto směrem.

Trvalo mu to další den, než se dostal znovu k hranici.

Zde odbočil na jih od hlavní cesty do pouště, přešel do Jordánska, vytáhl ukrytý vysí ač a použil ho. Jeho vyst ání bylo okamžitě zachyceno izraelským letounem kroužícím nad pouští Negev a vrtulník se vrátil na místo setkání, aby vojáka vyzvedl.

Celých těch padesát hodin nespál a jedl jen trochu, ale splnil své poslání a bezpečně se vrátil domů.

Třetího dne pozemní války se Edith Hardenbergová vrátila ke svému stolu ve Winkler Bank, udivená i vzteklá. Minulé ráno, právě když chtěla odejít do práce, zazvonil telefon.

Mluví se bezvadnou němčinou se salcburským přízvukem představil jako soused její matky. Řekl jí, že paní

Hardenbergová upadla na schodech poté, co uklouzla na ledu, a že je ve špatném stavu. Okamžitě se pokusila volat matku, ale stále bylo obsazeno. Konečně, celá zoufalá, zavolala do salcburské ústředny, která ji informovala, že telefon má poruchu.

Zavolala do banky, že nebude v práci, odjela do Salcburku ve sněhové plískanici a přijela tam pozdě ráno. Její matka byla naprosto v pořádku, byla celá překvapená, že ji vidí. Rozhodně neuklouzla, nezranila se. Horší bylo, že nějaký neřád jí přestrihl telefonní linku mimo byt.

Když se vrátila do Vídně, bylo už příliš pozdě, aby šla do práce.

Když se usadila za svým stolem, zjistila, že pan Wolf gang Gemitlich je v ještě horší náladě než ona. Hořce jí vyčetl její nepřítomnost předchozího dne a nevrle naslouchal jejímu vysvětlení.

Důvod jeho rozčilení z něho vyšel velmi rychle. Předchozího dopoledne se tu objevil mladý muž a trval na tom, že s ním musí mluvit.

Návštěvník prohlásil, že se jmenuje Azíz a že je synem vlastníka velkého číslovaného účtu. Jeho otec, vysvětlil Arab, je nemocen, a přeje si, aby jeho syn jednal místo něho.

V tomto okamžiku Azíz junior vytáhl dokumenty, které ho kompletně a nesporně opravňovaly jako vyslance své ho otce manipulovat s číslovaným účtem. Herr Gemitlich a šek bů ymariýspó á aně dolu Ed ih H řdenbergó á prozkoumal jeho dokumenty i plné moci, hledal nejmenší t by á vždy velmi spořádaná žena. chybu, jenže nic takového nebylo.

Neměl žádnou jinou, možnost než souhlasit.

Ten mladý darebák trval na tom, že jeho otec si přeje, t posledním dnem pozemní války byl 28. únor. V irácké aby byl celý účet uzavřen a jeho obsah převeden něka ý t poušti západně od Kuvajtu byla zlikvidována irácká armá-jinam. A to prosím, Frťulein Hardenberg, jen dva dn I da. Na jih od města přestaly existovat divize Republikán-poté, co na účet přišly další tr miliony dolarů, takže už t sly okupu,j čieKuw t Ci y ápálily všu 2. srpna. Toho dne obsahoval více než deset milionů dolarů.

Edith Hardenbergová naslouchala steskům pana Gemii- t ažily se zničit to, co nehórit,Op štily mohlo tlichá tiše, potom se zeptala, kdo byl tím návštěvníkem. t směř mň sever na všem, co vůbec mělo nějaká kó a Ano, jeho první jméno bylo Karim. A když o tom mlnnvát a dokázalo jet. me, měl takový pečetní prsten s růžovým opálem na t Celý ten had nejruznějších vozidel byl zadržen v místě j t kde dálnice na sever rochází před líčku edné ruky a měl také izvu na tváři.

p Gemitlich připustil, že samozřejmě věděl, že držitel a Ja uá, Tomcaty a Hornety, Torn áataaTh nde bogy účtu musí být nějaký Arab, jenže neměl vůbec předsta- t, phaň o ý a Apache se vrhly na pochodový proud a zať vu, že ten chlap je z Iráku nebo že by měl syna. ' nechaly za sebou jenom spálené trosky. Protože čelo po-Po práci šla Edith Hardenbergová domů a začala uklízet p svůj malý byt. Celé hodiny se tím zabývala. Naplnila dvě t t k nemohl uň knó t lanindop ědu, anť zpátky,casprozby-velké krabice které odvezla na skládku několik set metrů tože, ' zde byly strmé svahy, nemohl ani opustit cestu. V proudu pryč a vyhodila. Jedna z krabic obsahl val t t h obsahu vala t t bylo mnoho jeh parfěmy, soli do koupele, pěny a da ší z I západu slunce v t úpily do Ku ájtu p ňytek se vzdal. Při í arabské síly, aby dámské spodní prádlo. t ho osvobodily. Potom se vrátila ke svému úklidu.

Její soused později vypověděl, že si celý večer a pozdě do noci pouštěla hudbu nikoli svého oblíbeného Mozarta nebo Strausse, ale Verdiho a zvláště něco z Nabucca. Po- I Toho večera Mike Martin navázal kontakt s Rijádem Í a vyslechl zprávy. Udál svou polohu a také polohu vhod-zorněj nasloucha ící soused dodal, že šlo o Sbor otroků, né louky pob který si stále a stále znovu přehrávala. Až do časných Muži ze SAS i Walker již neměli co jíst, rozpouštěli sníh, ' h hodin. Potom odjela ve svém voze se dvěma věc- t i na it a t ěli zimou rotože se neodvážili ranmc aby se mohl p, rp,p mi, které si vzala z kuchyně. i zapálit oheň, aby neprozradili svou polohu. Válka skončí-Učetní v důchodu, který venčil svého psa v parku i y p j, la, jenže hlídky horských gard o tom vůbec nemusel vě-v Pratru, ji v sedm hodin ráno nalezl.0 ustil hlavní ale t dět nebo na to nemusely dbát. aby si jeho pes mohl ulevit v lesíku stranou od cesty.!. Krátce po svítání sempriletěly dva vrtulníky Black Měla svůj šedý tvídový kabát, vlasy stažené do drdolu, Hawk s dlouhým doletem, půjčené od americké 101. vý-vzadu, na nohách silné punčochy a nehezské polobotky. t l sadkové divize a vzaly je na palubu. Vzdálenost od saúd-Šňura na prádlo byla přehozena přes větev dubu, vydrže- t skoarabské hranice byla tak velká, že musely odletět z vo-la a kuchyňské schůdky se válely metr odtud.

, jenského tábora, vytvořeného 101. výsadkářskou divizí padesát mil uvnitř Iráku, po největším vrtulníkovém útoku v dějinách. I od této základny na řece Eufrat to byl ještě dlouhý let k pohraničním horám poblíž Chanaqinu.

To bylo důvodem, proč byly dva; ten druhý nesl další palivo na cestu zpátky.

Pro bezpečnost jejich letu nad nimi kroužilo osm Eaglů, které je chránily při přečerpávání paliva na louce. Don Walker ukázal nahoru.

"Hele, to jsou moji kluci," křičel. A zatímco si dva Black Hawky razily svou cestu zpátky, Strike Eagly létaly kolem nich až do doby, kdy byly na jih od hranice.

Rozloučili se na větrem bičovaném pruhu písku, obklopeném zbytky poražené armády poblíž hranic mezi Saúdskou Arábií a Irákem. Rotory Black Hawků znovu rozvířily prach a štěrky. Don Walker odletěl do Zahránu a zpátky do Al-Charzu. O kus dál stál vrtulník Puma, který odvezl muže SAS na jejich vlastní tajnou a ohrazenou základnu.

Toho večera, v pohodlném venkovském domě v Sussexu, se Dr. Terry Martin dozvěděl, kde byl jeho bratr od října a že je nyní v bezpečí v Saúdské Arábii.

Akademik téměř omdlel ulehčením a SIS ho odvezla zpátky do Londýna, kde se vrátil ke své práci.

Od dva dny později se velitelé koaličních sil sešli ve stanu na malém obyčejném iráckém letišti Safwan se dvěma generály z Bagdádu, aby projednali kapitulaci.

Jedinými mluvčími za spojence byli generál Norman Schwarzkopf a princ Chálid bin Sultán. Vedle amerického generála seděl velitel britských sil generál sir Peter de la Billiere.

Oba západní důstojníci věří dosud, že do Safwanu přijel pouze dva iráckí generálové. Byli však tři.

Americká bezpečnostní síť byla mimořádně důkladná, aby vyloučila možnost toho, že by se nějaký vrah dostal do stanu, ve kterém se sejdou generálové. Celá americká divize obklopila letiště a její zbraně mířily směrem ven.

Na rozdíl od velitelů Spojenců, kteří přijeli z jihu v řadě vrtulníků, irácká strana dostala příkaz, aby přijela na křižovatku severně od letiště. Tam opustili své vozy a byl převedeni do řady amerických obrněných osobních vozů zvaných humvee, kterými je američtí vojáci odvezli poslední dvě míle na letiště ke stanům, které tu čekaly.

Deset minut poté, co generálové začali jednání, se blížil ke křižovatce od Basry další černý mercedes. Silniční uzávěře tehdy velel kapitán 7. ozbrojené brigády USA, protože všichni vyšší důstojníci byli na letišti. Neočekávaná limuzína byla okamžitě zastavena.

Vzadu ve voze seděl třetí irácký generál, třebaže pouhý brigádní generál, který si nesl černý kufrík. Ani on, ani jeho řidič nemluvili anglicky a kapitán nemluvil arabsky.

Již chtěli volat rádiem na letiště pro rozkazy, když přijel džíp řízený americkým plukovníkem a s dalším plukovníkem na sedadle cestujícího. Řidič byl v uniformě Zelených baretů, cestující pak měl odznaky G2, vojenské rozvědky.

Oba muži ukázali své průkazy kapitánovi, který je prostudoval, uznal jejich autentičnost a pozdravil.

"To je v pořádku, kapitáne, toho syčáka čekáme," řekl plukovník zelených baretů. "Jak se zdá, asi píchnul." "Ten kufrík," řekl důstojník G2, ukazuje na kufrík iráckého brigádního generála, který nyní stál u svého vozu, "obsahuje jména všech našich zajatců, včetně pohřešovaných letců. Stormin Norman to chce, a okamžitě." Žádný další humvee tady nebyl. Plukovník zelených baretů postrčil Iráčana k džípu. Kapitán byl z toho zma tený. Nevěděl nic o třetím iráckém generálově. Také ale věděl, že jeho jednotka má u "Medvěda" vroubek, protože tvrdila, že obsadila Safwan, třebaže tam vůbec nedorazila.

Poslední věcí, kterou potřeboval, bylo, aby se generál Schwarzkopf ještě více rozčilil na 7. obrněnou proto, že by zadržela seznam pohřešovaných amerických letců.

Džíp odjel směrem k Safwanu. Kapitán pokrčil rameny a ukázal iráckému řidiči, aby zaparkoval u ostatních.

Na cestě k letišti džíp projel kolem řady zaparkovaných amerických obrněných vozů, která se táhla celou milí.

Potom zde byla volná část cesty, před kordonem helikoptér Apache, obklopujících vlastní oblast jednání.

Jakmile byli mimo tanky, plukovník G2 se otočil k Iráčanovi a promluvil dobrou arabštinou.

"Pod sedadlem," řekl, "nevystupujte z džípu, ale rychle se oblečte." Iráčan měl tmavě zelenou uniformu své země.

Stočené šaty pod jeho sedadlem byly světle hnědé šaty plukovníka saúdskoarabských zvláštních sil. Rychle si převlékl kalhoty, sako a baret.

Ještě než přijeli k helikoptérám Apache na stojance, zabočil džíp do pouště, projel kolem vzletové dráhy a jel na jih. Na druhé straně Safwanu vozidlo opět najelo na hlavní cestu do Kuvajtu, kam bylo ještě dvacet mil.

Všude byly americké tanky se zbraněmi namířeným směrem ven. Jejich úkolem bylo zamezit proniknutí jakýchkoli nevídaných návštěvníků dovnitř. Jejich velitelé, sedící ve věžích, se dívali na jeden ze svých vlastních džípů vezoucí dva plukovníky a saúdskoarabského důstojníka, jak vyjíždějí z prostoru a mimo chráněnou zónu.

Nezajímal je.

Džípu to trvalo téměř hodinu, než dojel na kuvajtské letiště, které tehdy bylo úplně zničené, vypálené Iráčany a pokryté černým dýmem z ropných polí hořících v celém emirátu. Cesta trvala tak dlouho, protože bylo třeba se vyhnout cestě Matla Ridge, což znamenalo velkou objížděť ku poušti západně od města.

Pět mil před letištěm vzal plukovník G2 do ruky vysíláčku a vyslal řadu signálů. Na letišti začal přistávat osa mocný letoun.

Narychlo zřízená kontrolní věž letiště byla obsazena Američany. Přistávající letoun byl British Aerospace HS-125.

Nejen to, byl to osobní letoun britského velitele le, generála de la Billiere. Alespoň musel být; měl veškeré potřebné označení a správné volací znaky. Řídicí letového provozu povolil přistání.

HS-125 však nezajel k troskám budovy letiště, ale na vzdálenější stojanku, kde čekal americký džíp. Dveře se otevřely, vysunuly se schody a do dvoumotorového letouku vstoupili tři muži.

"Granby One, povolte start," zaslechl řídicí létání. Právě řídil přistávající kanadský Hercules, který přivážel léky pro nemocnici.

"Grandy One... počkejte, jaký máte letový plán?" "Věž Kuvajt," hlas byl typickým hlasem člověka od Royal Air Force. Řídicí létání takové hlasy už slyšel, všechny zněly stejně. Prostě školsky.

"Věž Kuvajt, právě jsme naložili plukovníka saúdskoarabských zvláštních sil. Je velmi nemocný. Je to jeden z personálu prince Chálida. Generál Schwarzkopf požádal o jeho okamžitou evakuaci a sir Peter nabídl svůj vlastní letoun. Tak mi, chlapče, povol start." Jedním dechem britský pilot vyslovil jména jednoho generála, jednoho prince a jednoho lorda britského krále, lovství. Řídicí létání byl štábním seržantem a svou práci ovládal. Měl před sebou dobrou dráhu v letectvu Spojených států. Odmítnout evakuovat nemocného saúdskoarabského plukovníka ze štábu prince na žádost generála letadlem britského velitele, to by asi nebylo právě nejlepší pro jeho kariéru.

"Granby One, povolen start," řekl.

HS-125 odstartoval z Kuvajtu, ale místo, aby zamířil do Rijádu, který má jednu z nejlepších nemocnic na Blízkém Východě, nalétl kurs přímo na západ podél severní hranice království.

Všudypřítomný AWACS to zjistil a zavolal ho, aby sdělil cíl letu. Tentokrát to byl hlas dokonalého britského gentlemana, který vysvětlil, že letí na britskou základnu v Akrotiri na Kypru, aby tam dopravil blízkého přítele a důstojníka štábu generála de la Billiere, který byl těžce raněn pěchotní minou. Velitel letu v AWACSu o tom sice nic nevěděl, ale nevěděl také, proč by měl něco namítat.

Má je snad nechat sestřelit?

O patnáct minut později HS-125 opustil vzdušný prostor Saúdské Arábie a přelétl hranice do Jordánska.

Iráčan, který seděl vzadu v letadle, o tom nic nevěděl, byl však uchvácen efektivností práce Britů a Američanů.

Když obdržel poslední zprávu od svých pánů na Západě, pochyboval, ale potom přece jen souhlasil s tím, že by bylo lepší utéct nyní než čekat na pozdější dobu a potom se o to muset postarat sám. Plán, který mu vysvětlili v tomto sdělení, působil jako sen.

Jeden ze dvou pilotů v tropické uniformě RAF vyšel z kabiny a něco anglicky zašeptal americkému plukovníkovi G2, který se ť usmál.

"Vítejte na svobodě, brigádní generále," řekl arabsky svému hostu, "jsme mimo vzdušný prostor Saúdské Arábie. Brzo už budete v letadle do Ameriky. Mimochodem, něco pro vás mám." Vytáhl proužek papíru z náprsní kapsy a ukázal to Iráčanovi, který si to přečetl s velkým potěšením. Byl to prostý součet. Částky uložené na jeho bankovním účtě ve Vídni nyní přesahují deset milionů dolarů.

Zelený baret sáhl do přihrádky a vytáhl několik skleniček a sbírku miniaturních lahviček whisky. Každou lahvičku nalil do jedné sklenice a rozdál je dokola.

P p "Tak, příteli, na důchod a vaši rosu eritu.

Napil se, stejně jako druhý Američan. Také Iráčan se usmál a napil.

"Odpočiňte si," řekl arabsky plukovník G2, "doletíme tam asi za hodinu." Poté ho nechali o samotě. Opřel si hlavu o polštář na svém sedadle a myslí mu proletělo oněch dvacet uplynulých týdnů, kdy vydělal své jmění.

Vzal na sebe velké riziko, avšak vyplatilo se to. Vzpomněl si na den, kdy seděl v konferenční místnosti prezidentského paláce a slyšel, jak Rais oznamuje, že Irák vyrobil na poslední chvíli vlastní atomovou bombu. To bylo pro něj šokem, stejně jako náhlé přerušení spojení poté, co to řekl Američanům.

Potom se najednou vrátili, naléhali ještě více než předtím, chtěli vědět, kde je zbraň ukryta.

Neměl o tom ani nejmenší tušení, ale za nabídnutou odměnu pěti milionů dolarů stálo za to dát v sázku všech no. A nakonec to bylo snadnější než si vůbec představovat.

; Ten hlupák jaderný inženýr Dr. Saláh Siddiqi byl se brán na ulicích Bagdádu a obviněn, v moři vlastní bolesti, ' že zradil umístění zbraně. Třebaže tvrdil, že je nevinný, ; uvedl, kde se Al-Kubai nachází, i to, že je skryta pod vrakovišťem. Jak mohl vědec vědět, že byl vyslýchán tři dny před bombardováním a ne dva dny po něm? Dalším ; šokem pro Jericha bylo, když se dozvěděl, že dva britští ; letci byli sestřeleni. S tím se nepočítalo. Nezbytně potřeboval vědět, zda při brífingu dostali informaci nebo náznak toho, jak se souřadnice jejich cíle dostaly do rukou Spojenců. Ulehčení, když začalo být jasné, že nic nevědí (kromě toho, co jim bylo řečeno, totiž že může jít o sklad dělo střelecké munice)), trvalo jenom krátce, když Rais trval na tom, že musí být někde zrádce. Od té doby bylo třeba se j zbavit dr. Siddiqiho, upoutaného řetězy v cele pod Gym, náziem, což se podařilo velkou injekcí vzduchu do srdce, která vedla ke koronární embolii.

, Záznamy z doby jeho výslechu, tři dny před bombardováním, byly změněny tak, že k výslechu došlo dva dny po něm.

Jenže největší ze všech šoků bylo, když se dozvěděl, že, ' Spojenci minuli svůj cíl, že bomba již byla odvezena na nějaké skryté místo, kterému se říká Kaala, Pevnost.

' Proč Pevnost? A kde to je?

; Náhodná poznámka jaderného inženýra, než zemřel, ho přivedla k esu maskování, nějakému plukovníkovi Osma nu Badrimu od ženistů, jenže kontrola záznamů ukázala, že mladý důstojník je vášnivým stoupencem prezidenta.

Jak změnit jeho názor?

Odpověď spočívala v zatčení a následném hrozném za, vraždění jeho milovaného otce. Potom již byl iluzi zbaven; nyní Badri pouhým těstem v Jerichových rukou při setkání na zadním sedadle vozu, sledujícího pohřeb.

Muž jménem Jericho, rovněž přezdívaný Muazib, Mu čitel, se cítil zcela spokojeně. Zmocnila se ho ospalost, zřejmě asi následek napětí minulých několika dnů. Pokoušel se pohnout, jenže zjistil, že jeho údy ho neposlouchají.

Oba dva američtí plukovníci se na něho dívali, mluvil jazykem, kterému nerozuměl, ale o kterém věděl, že to není angličtina. Pokoušel se odpovědět, ale jeho ústa nebyla schopná vytvořit jakákoli slova.

Letoun HS-125 se stočil k jihozápadu, přeletěl jordánské pobřeží a sestoupil do hladiny 10 000 stop. Nad Akabským zálivem plukovník zelených baretů otevřel dveře letounu a kabinu naplnil proud vzduchu, třebaže dvoumotorák zpomalil téměř až na pádovou rychlost.

Oba dva plukovníci mu pomohli vstát, neprotestoval, byl úplně bezvládný a bezmocný, pokoušel se sice něco říci, nebyl toho však schopen. Nad modrými vodami jižně od Aqaby tělo brigádního generála Omara Chatiba vyletělo z letadla a dopadlo do vody, kde se při dopadu roztrhlo na kusy. Žraloci se pak postarali o zbytek.

HS-125 se otočil na sever, přeletěl na Ejlatem a vletěl do izraelského vzdušného prostoru a konečně přistál na Sde Dov, vojenském letišti severně od Tel Avivu. Zde svlékli oba piloti své britské uniformy a plukovníci své americké. Všichni čtyři se vrátili ke svým izraelským hodnostem. Letoun byl zbaven označení Royal Air Force, znovu přelakován a vrácen sajanovi na Kypru, který tamřídil charterovou leteckou společnost a který ho také zapůjčil.

Peníze z Vídně byly převedeny nejdrive do Kanoo Bank na Bahrajnu, potom do další v Americe. Část byla zpětně převedena do Hapoalim Bank v Tel Avivu a vrácena izraelské vládě; byla to ta část, kterou Izrael zaplatil Jerichovi před jeho převodem do CIA. Zbytek, více než osm milionů dolarů, byl převeden na to, čemu Mossad říká "Legrační fond". Pět dní po tom, co skončila válka, se vrátili dvě další americké helikoptéry s dlouhým doletem do údolí Hamreenu. Nežádaly o povolení ani o schválení.

Tělo navigátora Strike Eaglu poručíka Tima Nathansona nebylo nikdy nalezeno. Gardy ho rozstřílely na kousky samopaly a šakalové, fenkové, havrani a luňáci se postarali o zbytek.

Až do dnešního dne jeho kosti musí ležet někde v oněch studených údolích, ani ne sto mil od půdy, na které jeho předkové kdysi těžce pracovali a plakali na řekách Babylonských.

Jeho otec dostal zprávu ve Washingtonu, vykonal za něho smuteční pobožnost, pomodlil se kadiš a tesknil sám v bytě

v Georgetownu.

Tělo desátníka Kevina Northa bylo objeveno. V přítomnosti Black Hawků britské ruce rozebraly mohylu a vyzvedly tělo desátníka, který byl vložen do pytle a odvezen nejdříve do Rijádu a potom dopravním letadlem Hercules do Anglie.

V polovině dubna se ve štábu SAS, uprostřed několika nízkých kasárenských budov z červených cihel na kraj Herefordu, konal malý ceremoniál.

SAS nemá svůj vlastní hřbitov; jejich mrtví jsou rozptýleni po celém světě. Mnozí z nich leží v padesáti cizích zemích, jejichž jména jsou většinou lidem neznáma.

Někteří odpočívají pod pískem Libyjské pouště, kde padli v boji proti Rommelovi v roce 1941 a 1942. Ostatní jsou na řeckých ostrovech, v Abruzzských horách, v pohoří Jura a Vosges. Jejich kosti jsou rozptýlené v Malajsii, na Borneu, v Jemenu, Maskatu a Ománu, v džunglích i mrazivých končinách i pod chladnými vodami Atlantického oceánu u Falkland.

Tam, kde se podaří jejich těla vyzvednout, vracejí se do Británie, vždy se však předávají rodině k pohřbení. An potom se na pomníku neuvádí SAS, ale vždy původní jednotka, ze které voják do SAS přišel - střelci, výsadkáři, gardy, prostě odkud byl.

Existuje jen jeden pomník. Uprostřed kasáren v Herefordu stojí nízká masivní věž postavená z fošen a natřená tmavohnědě. Na vrcholku jsou hodiny, takže tento památník je znám jako "Orloj".

Kolem jeho základny jsou desky z bronzu, do kterých jsou vyleptána všechna jména a místa, kde kdo zahynul.

Toho dubna tam přibýlo pět nových jmen. Jeden byl zastřelen Iráčany v zajetí, dva zabiti v boji, když se snažil vyklouznout zpátky přes saúdskoarabskou hranici. Čtvrtý zemřel z podchlazení po dnech v promočených šatech a mrazivém vzduchu. Pátý byl desátník North.

Toho deštivého dne tam stálo několik bývalých velitelů pluku. Přišel John Simpson, earl Johnny Slim a sir Peter.

Byl tam ředitel zvláštních sil J. P. Lovat i plukovník Bruce Craig, potom velitel, major Mike Martin a pár dalších.

Protože byli doma, ti, kdo ještě byli ve službě, směl nosit jen zřídka vídaný pískový baret s emblémem okřídlené dýky a motem: "Odvážný vyhrává." Nebyl to dlouhý ceremoniál. Důstojníci i vojáci viděli odhalení desky, nově vyleptaná jména zářila světle proti tmavému bronzu. Zasalutovali a rozešli se do různých budov.

Krátce poté Mike Martin odešel ke svému malému vozu na parkovišti, vyjel hlídanou bránou a rozjel se směrem k domku, který stále měl ve vesnici v kopcích Herefordshire.

Zatímco jel, přemýšlel o všech těch věcech, které se staly na ulicích a v pouštích Kuvajtu; na obloze; v uličkách a bazarech Bagdádu i v kopcích Hamreenu. A protože byl tím, jehož povoláním bylo utajení, byl rád alespoň jedné věci; že nikdo se nikdy nic nedozví.

Frederick Forsyth přeložil z anglického originálu *The Fist of God* přeložila Magdalena Tůmová.

Přebal a vazbu navrhl Michal Houba. Grafická úprava Helena Illilcová.

Vydal Knižní klub, spol. s r. o. v Praze roku 1994 jako svou 128. publikaci.

Technická redaktorka Alena Suchánková. Sazba a tisk Moravská tiskárna Olomouc, spol. s r. o. Počet stran 584.

Vydání první.